

PRINTED IN INDIA AT THE DIOCESAN PRESS, MADRAS—1955. A8839

కృతిపతి చాఢ్చయా పటము

DR. V. S. KRISHNA, B.A. (Oxen), Ph.D. (Vienna)

కృతికర్త చాళియా సటము

కళాప్రపూర్ణ సజ్జల చిన నీతారామస్వామి శాస్త్రి

అకారాది క్రమోదాహృత గ్రంథ సంకేతముల పట్టిక

సంకేతములు.	గ్రంథ నామములు.	భాష.
అభివ్య.	అభివ్యంకార కావళి. తెల్లు వ్యాకరణము.	సంస్కృత
అష్టక.	అష్టకవీయము. తెల్లు లక్షణ గ్రంథము.	తెలుగు
అహూ.	అహూబల పండితీయము. తెల్లు వ్యాకరణ కవిశి.	సంస్కృత
అం. భా. అ.	అంగ్రభాషాను శాసనము. తెలుగు వ్యాకరణము.	తెలుగు
అం. చిం.	అంగ్రశబ్ద చింతమణి. తెలుగు వ్యాకరణము.	సంస్కృత
అం. భా. చ.	అంగ్రభాషా చరిత్రము. భాషాతత్వ శాస్త్రము.	తెలుగు
అం. భా. వి.	అంగ్రభాషా వికాసము. భాషాశాస్త్రము.	తెలుగు
ఋగ్వే. ప్రా.	ఋగ్వేద ప్రాతికాఖ్యము. వేదవ్యాకరణము.	సంస్కృత
కన్న.	కన్నడ భాష.	—
కర్ణా.	కర్ణాటభాష.	—
కర్ణా. భూ.	కర్ణాటభాషా భూషణము. కర్ణాటక వ్యాకరణము.	సంస్కృత
కర్ణా. శబ్దా.	కర్ణాటక శబ్దానుశాసనము. కర్ణాట వ్యాకరణము.	సంస్కృత
కవికల్ప.	కవికల్పద్రుమము. సంస్కృత ధాతుపాఠము.	సంస్కృత
కవిశి.	కవిశిరోభూషణము అహూబల పండితీయము. తెల్లు వ్యాకరణము.	సంస్కృత
కాట్ట.	కాట్టపట్నం గారి కంపాఠిటీపు ద్రావిడ వ్యాకరణము.	ఇంగ్లీషు
కావ్యాద.	కావ్యాదర్శము. ఆచార్యదండి. అలంకార శాస్త్రము.	సంస్కృత
కావ్యాలం.	కావ్యాలంకార మాడామణి తెలుగు లక్షణ గ్రంథము.	తెలుగు
కేర. పీఠి.	కేరళ పాణినీయ పీఠిక. మలయాళ వ్యాకరణ విషయము.	సంస్కృత
చండ.	చండ ప్రాకృత లక్షణము. ప్రాకృత వ్యాకరణము.	సంస్కృత
చిం. వి. పరి.	చింతామణి విషయ పరిశోధనము. వ్యాకరణ విమర్శ గ్రంథము.	తెలుగు
తమిట.	తమిటభాష.	—
తెల్లు.	తెలుగుభాష.	—
తైత్తి. ప్రా.	తైత్తిరీయ ప్రాతికాఖ్యము. వేదవ్యాకరణము.	సంస్కృత
తొల్కా.	తొల్కాప్పీయము. తమిట వ్యాకరణము.	తమిట
త్రివిక్ర.	త్రివిక్రమ శబ్దాను శాసనము. ప్రాకృత వ్యాకరణము.	సంస్కృత
త్రిలింగ.	త్రిలింగ లక్షణశేషము. తెలుగు వ్యాకరణము.	తెలుగు
దుర్గా.	దుర్గాదాస కృతసుబోధాఖ్య ముగ్ధబోధవ్యాఖ్య. సంస్కృత వ్యాకరణము.	సంస్కృత
నన్ను.	నన్నులు. తమిట వ్యాకరణము.	తమిట
పాణి. శి.	పాణినీశిక్ష. వేదవ్యాకరణము.	సంస్కృత

సంకేతములు.	గ్రంథ నామములు.	భాష.
ప్రా. ప్ర.కా. ప్రాధ.	ప్రాకృత ప్రకాశము. ప్రాకృత వ్యాకరణము. ప్రాధ వ్యాకరణము. త్రిలింగ లక్షణశేషమను తెల్లు వ్యాకరణము.	సంస్కృత తెలుగు
బాలవ్యా. బాలమ.	బాలవ్యాకరణము. తెలుగు వ్యాకరణము. బాల మనోరమ. సిద్ధాంత కాముదీ వ్యాఖ్య. సంస్కృత వ్యాకరణము.	తెలుగు సంస్కృత
భాషామం. మంజరీ. మక.	భాషామంజరీ వృత్తి. కర్ణాట వ్యాకరణము మంజరీ మకరంద వ్యాఖ్య. కర్ణాటక శబ్దానుశాసన వ్యాఖ్య. కర్ణాట వ్యాకరణము.	సంస్కృత సంస్కృత
ముగ్ధ. లీలా.	ముగ్ధబోధ వ్యాకరణము. సంస్కృత వ్యాకరణము. లీలాతిలకము. మలయాళ వ్యాకరణము.	సంస్కృత సంస్కృత
వికృ. వేణీ.	వికృతి వివేకము. అధర్వణకారికావళి. తెల్లు వ్యాకరణము వేణీ సంహారము. నాటకము.	సంస్కృత సంస్కృత
వే. పంచ. వై. పా.	వేదాంత పంచదశి. అద్వైత వేదాంత గ్రంథము. ఆంధ్ర వైయాకరణ పారిజాతము. తెల్లు వ్యాకరణము.	సంస్కృత తెలుగు
వ్యా. సం. శబ్దమ.	ఆంధ్ర వ్యాకరణ సంహితా సర్వస్వము. తెలుగు వ్యాకరణము. శబ్దమణి దర్పణము. కర్ణాట వ్యాకరణము.	తెలుగు కర్ణాట
శ. ర.	శబ్దరత్నాకరము. తెల్లు నిఘంటువు.	తెలుగు
శబ్దస్తో. శబ్దాద.	శబ్దస్తోమమహానిధి. సంస్కృత నిఘంటువు. శబ్దాదర్శము. హాసగన్నడ వ్యాకరణము.	సంస్కృత హాసగన్నడ
శబ్దా. చిం. శాసన పద్య	శబ్దార్థ చింతామణి. సంస్కృత నిఘంటువు. శాసన పద్యమంజరి. ఆంధ్రప్రాచీన శాసనములు.	సంస్కృత తెలుగు
షడ్భా. సంధి గ్రం.	షడ్భాషాసంధిక. ప్రాకృత వ్యాకరణము. సంధి గ్రంథము. తెల్లు వ్యాకరణము. భాషాశాస్త్రము.	సంస్కృత తెలుగు
సి. కా.	సిద్ధాంత కాముది. సంస్కృత వ్యాకరణము.	సంస్కృత
నూ. రా. ని. ప్రజ్ఞీ. ద్రవి	శ్రీ సూర్యరాయాంధ్ర నిఘంటువు. తెల్లు నిఘంటువు. ప్రజ్ఞీ-ఇన్-ద్రవిడియన్ ఫిలాలజీ. ద్రావిడ భాషా ప్రసంగములు. భాషా శాస్త్రము.	తెలుగు ఇంగ్లీషు
హిం. స్వ.	హిందీ స్వబోధిని. హిందీ వ్యాకరణము.	తెలుగు

విషయ సూచిక

(రెండవ సంపుటము)

IV సంఖ్యావాచక ప్రకరణము

విషయ సంఖ్య.	పుట.
౯౩ I.	పూరణార్థకేతర సంఖ్యావాచకములు, విశేషణములు—విశేష్యములు నని రెండు విధములు. విశేష్యము లమహాదర్శకములు. విశేషణములె మూలరూపములు. పరి. ఒకటి యర్వాచీనరూపము. ఒక+ఒరుడు= ఒకొరుడు=ఒకొడు ... 551
౯౩ II.	ఏకత్వాన్నిక ద్రావిడ సంఖ్యావాచక విశేషణ విశేష్యముల పట్టిక. 'ఒరు-ఒర్-ఒర్' అను విశేషణములు మూడును దొల్కొప్పయ ప్రసిద్ధములు. ఆం. భా. ని. కర్త గారు 'ఒకటి' విశేషణము గలదనిరి. విశేష్యము విశేషణముగ నెనఁజేయుట యొక్కము ... 553
౯౩ III.	ఒరు శబ్దమునుండి 'ఒన్టు' శబ్దమేర్పడెనను డా కాల్లువెల్లుగారి వాదము సరికాదు. 'ఒన్' శబ్దము మూలరూపముగల యుక్తము. 'ఒన్=ఒర్' 'న ర'ల మార్పు సహజము ... 557
౯౩ IV.	'ఒక' శబ్దము ద్రావిడ శబ్దము. సంస్కృత 'ఏక' శబ్దభవము కాదు. లేదా సంస్కృత సిథియను ద్రావిడ భాషలకు మూడిటికి నొక మూలభాషనుండి వచ్చినదనవలెను. 'ఒర్-ఒక' శబ్దముల సంబంధము. తమిళముందు 'ఒ=ఏకీభవించు' అను ధాతువు గలదు. ఇవి దానినుండి వచ్చినవె యని గుండర్టుగారి యాశయము. 'ఒక్క=సంపూర్ణ' అను శబ్దము తమిళ ముల హాశములలోఁ గలగు ... 560
౯౩ V.	ద్రావిడ భాషలలోని యుపసంహరణము (Articles). ఇవి ద్రావిడభాషలలో సహజములు కావు ... 564
౯౪ I.	కాల్లు. ద్విత్వవాచక ద్రావిడ శబ్దముల పట్టిక. 'ఇరణ్ణు' మున్నగువాని లోని 'ఇ' కారము పదాదిరేఫమునకు ముందుఁజేరు 'ఇ' వర్ణము కాదు. ధాత్యవయవము. ఇరణ్ణు మున్నగువానిలోని యనునాసిక ముచ్చారణార్థము చేరినది. ఇట్లే తెల్లనందును 'డు' వర్ణకమునకు ముం గుచ్చారణార్థముగ ననునాసికము వ్రాయఁబడునను బల్కపడును పరి:—పై దొరగారి ప్రమాదముల ప్రదర్శనము. తెనుఁగులోని 'డు'వర్ణముల కెల్ల బిందుపూర్వకత్వము లేదు ... 564
౯౪ II.	"ఈర్=విభజించు" అను ధాతువునుండి 'ఇర్=రెండు' అనునది యేర్పడి యుండును. ఏకత్వము విభాగయోగ్యము కాదు. ద్విత్వము విభాగయోగ్యము. రెండు శబ్దము సంస్కృత ద్వంద్వశబ్దభవ మను 'ఆం. భా. చ.' కర్తగారి యాశయము సరికాదు ... 567
౯౫ I.	హాసగన్నడ 'మూరు' శబ్దము ద్రావిడ త్రిత్వవాచి శబ్దములకు మూలమను దొరగారి వ్రాత పొరపాటు. 'మూన్' అనునది మూలశబ్దము. 569
౯౫ II.	'మూట్టు' అను ద్రావిడ త్రిత్వవాచి శబ్దముల వ్యుత్పత్తి. సంస్కృత మధుదలి మొదటి మూడు సంఖ్యావాచకముల వ్యుత్పత్తులు ... 571

- ౯౬ I చతుస్సంఖ్యార్థక ద్రావిడ శబ్దముల పట్టిక. 'నాల్'=నల్' అనునది మూల రూపము. 'కు=గు' అనునది ప్రత్యయము. ఇది యుచ్చారణార్థకము. పరి:—తోల్కాప్పియమున 'నాన్కు' శబ్దము పేర్కొనబడినది. కొన్నియెడల 'నాల్' అనునది సంధివశమున వచ్చుట గలదు. నాలాయిరమ్=నాల్లవేలు ... 572
- ౯౬ II. 'నాల్కు=నాలుగు' అనుదాని వ్యుత్పత్తి ... 574
- ౯౭ I. పంచశబ్దార్థక ద్రావిడ శబ్దముల పట్టిక. తెల్లన వ్యస్తతలోను 'ఏను' శబ్దము గలదు. 'ఐ' శబ్దము విశేషణము. ఐమ్మదు. తమి. పరి:—పది హేను మున్నగువానిలోని హకారము సంహితావర్ణము కాదు. అయిదు-తెలుగు. అయ్దు-(కన్నడ). 'ఐదు' 'ఏను' అనువానిలో 'ఐదు' శబ్దమే ప్రాచీనము. ఇందరసున్న లేదు. 'ఆం భా. చ.' కర్త గారు సామనాసికముగ వ్రాసిరి ... 575
- ౯౭ II. 'అజ్జు' అను తమిళ మలయాళ శబ్దము పంచశబ్దభవము కాదు. ఐస్టు శబ్ద భవము. 'కుజ్జో' అను తమిళ గ్రంథమున 'అజ్జు' శబ్దము లేదు. ఆ గ్రంథము తోల్కాప్పియము తర్వాతిది ... 578
- ౯౭ III. 'ఐస్టు' శబ్దవ్యుత్పత్తి-కై శబ్దభవము 'ఐ' శబ్దమని తోచును. కాని నిదర్శనమేదియు లేదు. పరి:—ఇదే కొంత సరిగ నున్నది. తెల్లన 'చేయి' అనగా నయిదు. ఉదా:—చేతెడు కాయలు. 'ఐ'=(వెంబ డించు) అను వ్యుత్పత్తికన్న నిది లెస్స. 'అయిదు' తెల్లు. అయి-కన్నడ శబ్దము ... 580
- ౯౮ I. షట్సంఖ్యార్థక ద్రావిడ శబ్దముల పట్టిక. అఱు-విశేష్యము అఱు-విశేషణము. కొన్ని విశేష విధులు దొరగారు చూచికొనలేదు. ర అ లు సరిగాఁ బాటించబడలేదు. 'ఆం. భా. వి.' కాసమందును ర అ లు ప్రమాదముగనే యున్నవి ... 582
- ౯౮ II. అఱు శబ్దపు వ్యుత్పత్తి. అఱు ఛేదనార్థకము మూలమున వ్యుత్పత్తి సరి కాదు. అఱు=నది. ద్రావిడ దేశమునఁ బ్రసిద్ధ నదు లాఱు ... 584
- ౯౯ I. సప్తసంఖ్యార్థక ద్రావిడ శబ్దముల పట్టిక. 'ఏడు-ఏలు-ఏళు' అను వానిలో 'ఏలు' ప్రాచీనము. 'ఏలు'=(ఎక్కు) అనునది గలదు గాన 'అఱు' పై నొకటి యెక్కునదని వ్యుత్పత్తి పరి:—'ఏళు' షణ్మాస గన్నడము. 'ఏలు' పఱగన్నడము. 'ఎప్పత్తు'=(డెబ్బది) అను కర్ణాటోదాహృతి పొరపాటు. 'ఎలు' విశేషణరూపము ... 585
- ౯౯ II. సిద్ధియను భావలలోని 'ఏలు' శబ్దపు పోలికలు ... 587
- ౧౦౦ I. అష్టసంఖ్యార్థక ద్రావిడ శబ్దముల పట్టిక. 'ఎట్టు' అను తమిళ శబ్దము సంస్కృతాష్ట శబ్దభవముకాదు. 'ఎజ్' దీని విశేషణరూపము. ఎజ్+తు=ఎజ్జు=ఎట్టు. 'ఎనిమిది' శబ్దముతుది 'మిది' శబ్దము 'తోమ్మిది' సామ్యమునఁజేరిన నిరర్థకశబ్దమునుట సరికాదు. మిది=పదికి, ఎని=రెండు ముందు. ఎనుబది=నూటికి రెండు పదులు తక్కువ. ఎనిమిది పదులని యర్థము చెప్పరాదు ... 587
- ౧౦౦ II. హోక్సముల్లరుగారును 'క్లె' దొరగారును 'ఎనిమిది'లోని 'ఎని' ద్విత్వవాచక మనిరి ... 591

విషయ సంఖ్య.

పుట.

- ౧౦౦ III. 'ఎజ్' అను తమిళ శబ్దపు వ్యుత్పత్తి. ఎన్నుట యనునది మూలరూపము. సంఖ్యావాచియని యర్థము ... 592
- ౧౦౧ I. తొమ్మిది శబ్దము. ఇందలి 'మిది' శబ్దము 'పది' శబ్దవికృతి. నవసంఖ్యార్థక ద్రావిడ శబ్దముల పట్టిక. తొంబది శబ్దపరిణామమే 'తొమ్మిది' యనుట సరికాదు. 'తొమ్' శబ్ద తకారలోపమున 'ఒన్' శబ్దమేర్పడెననుట సరికాదు. తమి-తొమ్మి-అ=తొంబది). తమి-ఒన్ బదు. కన్న-ఒంబత్తు-భత్తుకాదు. 'ఒన్ పంతు' తొల్కాప్పియ శబ్దము. ద్రావిడ వ్యాకర్తల ప్రక్రియా నిరసనము. ఇతర ద్రావిడ 'తొమ్మిది' శబ్దార్థక రూపములు ... 593
- ౧౦౧ II. పత్తు శబ్దమున నిండో యూరపియను సిథియను పోలికలు లేవు ... 598
- ౧౦౨ I. దశార్థక ద్రావిడ శబ్దముల పట్టిక. 'పత్తు' అనుదాని రూపాంతరము 'పదు' శబ్ద ముర్వాచీనము. 'అదు=అది' శబ్దములచే 'పత్తు=(పది)' శబ్దము పది యయ్యె ననుట సరికాదు. పత్తు శబ్దము కొన్ని యెడల 'పంతు' అని ప్రాచీన భాషలో నగును. కొన్ని సమాసములలో 'పత్తు' అనునది 'పదిన్' అని తమిళమున నిల్చును. కర్ణాటమందును గలదు. తెల్లిన 'పది' యనియె ... 598
- ౧౦౨ II. 'పత్తు' శబ్దము సంస్కృత పంక్తి శబ్దభమను గుండర్పుగారి యాశయము సరికాదు. పత్తు శబ్ద మూలము 'ప' ధాతువు. లేదా. 'పగు'=(విభా గించు) అనునది దీనికి మూలము కావచ్చును. తమిళ సముచ్చ యార్థకము 'ఉమ్' శబ్దమే కాని 'పదిన్' శబ్దమున మాత్రము 'న' కారము చూపట్టుచున్నది. ఆయితము హకార రూపమును దొర గారి భ్రాంతి ... 602
- ౧౦3 I. నూలు శబ్దము. సంస్కృత శత శబ్దము తీక్షణీకరణార్థక 'శో' ధాతువు నుండి యేర్పడెను. అట్టి యర్థమే గల 'నూలు' = (ఆయుధము నూలు) శబ్దము ద్రావిడ భాష లన్నిటియందును గలదు. 'పంద శబ్దము బృన్ద=వృన్ద' అనుదానినుండి యేర్పడెను. 'నూలు' శబ్దము భస్మార్థకము ద్రావిడ భాషలలోఁ గలదనరాదు ... 604
- ౧౦3 II. నేయి శబ్దము. తమి-ఆయిరమ్. ఆ + అ + యిరమ్=ఆయిరమ్' అను దొరగారి వ్యుత్పత్తి కర్థ మేమో! సహస్ర శబ్దభవము కాదనుటకుఁ గాఁబోలు నిట్లు దొరగారు వ్రాసిరి ... 606
౧౦౪. పూరణార్థకములు:—తమిళమున 'అగుమ్=అమ్=అపదు' అనునవి తెల్లిన 'అప' అనునది కన్నడమున 'అనెయ—అనే' అనునవి పూరాణార్థక ప్రత్యయములు. 'మె' అనునది కర్ణాట వారాధకము. సంస్కృతమున 'కృత్యన్' 'నుచ్' అనునవి వారాధక ప్రత్యయములు ... 607
- ౧౦౫ I. ద్రావిడ భాష కుటుంబ విమర్శము. "ద్రావిడ భాషలు సిథియను కుటుంబములోని 'ఫేగ్నో ఉగ్రియను' భాషలలో నేక కుటుంబితా సంబంధము గలవి." అను దొరగారి యాశయపు విమర్శము ... 609
- ౧౦౫ II. ముఖ్యములగు ద్రావిడ భాషలలోని సంఖ్యావాచకముల పట్టిక. కాట్ట వెల్లెగారి వ్యావహారిక వాసన లీ పట్టిక నిండి యున్నవి ... 611

V పురుష బోధక సర్వనామ ప్రకరణము

- ౧౦౬ I. భాషా కుటుంబ పరిశీలన విషయమున సంఖ్యావాచకములవలె సర్వనామములును బ్రధానమైనవి. సర్వనామ సంజ్ఞ ప్రాచీన ద్రావిడ వ్యాకర్త లంగీకరింపలేదు. ప్రాచీన ద్రావిడ వైయాకరణోదాహృతి రూపములై ప్రాచీనము లని విశ్వసించనగును. . . . 613
- ౧౦౬ II. తమిళమందలి యుత్తమ పురుష సర్వనామ ప్రధమాది రూపముల పట్టిక. 'యాన్-యామ్' అనునవి తమిళోత్తమపురుషైకవచన బహువచన రూపములు. 'నాన్=నేను' అనునది యర్వాచీనము. 'నామ్' శబ్దముభయార్థకము. దీని యేకవచనము 'నాన్' అనుట యసంభవము. 'నడన్దనమ్' మున్నగు వానిలోని నకార ముచ్చారణార్థకము కాదు. 'ఎలామ్' గ్రాంథికము కాదు. . . . 615
- ౧౦౬ III. మలయాళోత్తమ పురుష సర్వనామ రూపములు . . . 618
- ౧౦౬ IV. కర్ణాటోత్తమ పురుష సర్వనామ ప్రధమాది రూపముల పట్టిక తెల్లనందు వలె గన్నడమున ద్రుత వ్యవహారము దాని లోపాదికమును లేవు. 'యాన్ ఆవు' అను ప్రత్యయములు కన్నడమున లేవు. 'యాన్' అను నది తమిళ ప్రత్యయము. హాసగన్నడమందలి 'నాను-నావు' అను నవియును బలగన్నడమందలి 'నాన్-నామ్' అనువాని స్థితికి నిదర్శనములు. వీని స్థితిని దెల్పు మకరంద వ్యాఖ్య. 'నామ్' = (మనము) శబ్దపు పరిణామమే యీ 'నన్' శబ్దాదికము . . . 619
- ౧౦౬ V తెలుగులోని యుత్తమ పురుష సర్వనామ రూపముల పట్టిక. 'నేను-మేము మనము' వ్యావహారికములనుట తప్పు. తమిళ 'నామ్' = (మనము) శబ్దము కర్ణాటమునఁ గేవలాస్పృశక మయ్యెను. తమిళమందలి 'యాన్' శబ్దము ('నేను') కర్ణాటములోని 'ఆన్' మలయాళములోని 'ఇన్' తెలుగులోని 'ఏ' అనువానికి మూలము. 'నామ్' శబ్దమే తెల్లన 'మన' శబ్దమై యుండును. 'నాను' శబ్దము 'నేను' శబ్దముకన్నఁ బ్రాచీనమను విశాస గ్రంథాశయము సరికాదు. నేను శబ్ద మర్వాచీనము . . . 622
- ౧౦౬ VI. కుళు భాషలోని యుత్తమ పురుష సర్వనామముల పట్టిక . . . 626
- ౧౦౬ VII మొ } 'కుడ-కోత-గోందు-కు - రాజమహాలు - ఒరాఒన్ - బ్రహ్మయి' అను
౧౦౬ XIII వ. } భాషలలోని యుత్తమ పురుష సర్వనామముల పట్టికలు . . . 627
- ౧౦౭ I. కాట్ట. తమి 'యాన్' అనుదానికన్న 'నాన్' అనునది ప్రాచీనతరము. డా. గుండర్ప్ గారు మున్నగువారందులకు విపరీతాభిప్రాయము నందిరి 628
- ౧౦౭ II. కాట్ట:-'యాన్-నాన్' అనునవి తమిళ ప్రాచీన రూపములని తమిళ వ్యాకరణములు చెప్పుచున్నవి. తెల్ల-హాసగన్నడము - గోందు-కు మున్నగు భాషలలోని ద్వితీయా ద్వైకవచనాంగము 'న-నన్' అనునది యగుటచేత మాడునేల యెండ్ల నాటిది నకారమని తోచును. ఇండ్లో యూరపీయను భాషల యుదాహృతులు . . . 629
- ౧౦౭ III. 'నీన్' అనుదాని సామ్యమున 'నాన్' అనుదానిలోని 'న' కారము ప్రాచీనతరము. పరి:-తోల్కాప్పియము నాటికి 'నాన్' = ('నేను') అను రూప మవతరింప లేదు. మఱియుఁ దమిళ 'నామ్' శబ్ద

విషయ సంఖ్య

పుట.

ముఖ్యార్థక మగుటచేత దానికి 'నాన్' శబ్ద మేకవిధిని రూపము కాదు. 'నాన్'=(సేను) నామ్=(మేము)' అనునవి పటగన్నడ రూపములు. 'ఆన్-ఆమ్' అనియుఁ బటగన్న డాస్తదర్శకములు గలవు. అవి తమిఱ 'యాన్-యామ్' అనువానిని సంబంధించుచున్నవి. 'నాన్-యాన్' అనునవి విభిన్న ప్రకృతికములు గాన నవి యభిన్నములు కావు. పర్యాయములు

630

౧౦౭ IV. "నాన్-యాన్' శబ్దముల తుది నకారము 'ఆమ్-ఆన్' అను నప్తంసక ప్రత్యయ సంబంధి." అను కాట్టవెల్లుగారి యాశయము సరికాదు. 'ఆన్-ఆమ్' అనువానిలోని 'నమ' లు పర్యాయములను దొరగారి వ్రాత సరికాదు. 'సీన్-సీమ్' అనునవి కర్ణాట ప్రథమా రూపములు. ఇవి తమిఱ ప్రథమా రూపములను దొరగారి వ్రాత పొరపాటు ...

633

౧౦౭ V. 'ఆ-ఈ' అను నస్త ద్యుష్టదర్శకములు తదిదం శబ్దముల కభిన్నములను వ్యుత్పత్తి సరికాదు. "ఆ' శబ్దము మొదటిది గాన నస్తదర్శకము. రెండవదగు 'ఈ' శబ్దము యుష్టదర్శకము" అను దొరగారి వ్యుత్పత్తియు సరికాదు. మఱియు ద్రావిడాస్తచ్ఛబ్ది ప్రాచీనతమ రూపము 'యా' శబ్దము. 'ఆ' అనునది కాదు

636

౧౦౮ I. అస్తదర్శకమునకు ద్రావిడేతర భాషల సంబంధము:—ఉత్తమ పురుషైక వచన సర్వనామము రెండేసి రూపములతో (ద్రావిడ-నా-యా' మొ.) (సంస్కృ. 'అహ్-మ') నుండును. సెమెటికు భాషలతోడి పోలికలు. ఇవి యాదృచ్ఛికము లేమో?

638

౧౦౮ II. "సెమెటికు సర్వనామముల మొదటి 'అన్' అనునది సంస్కృతములోని 'అహమ్' మున్నగువానిలోని 'అమ్' అనుదాని కభిన్నము. ద్రావిడ సర్వనామముల తుది నకారము (యాన్. మొ.) 'అమ్' అను ద్రావిడ నప్తంసక ప్రత్యయమున కభిన్నము." ఈ దొరగారి యాశయము తెల్లె ౧౦౭ IV విషయమున విమర్శితములు

639

౧౦౯ I. ఇండో యూరపియను భాషలతోడి యస్తదర్శక సర్వనామపు సామ్యములు:—ఇండో యూరపియను భాషలోని యుత్తమైకవచన సర్వనామముల పట్టిక. ద్వితీయా ద్వేకవచనాంగము 'మ' శబ్దము. అట్టి శబ్దముల పట్టిక. ఇట్టివానినుండి యేర్పడిన క్రియా ప్రత్యయములు. ఇండో యూరపియను భాషల యుత్తమ పురుష సర్వనామ 'మ' శబ్దము కొన్ని యెడల నకారమగును గాన ద్రావిడ 'నాన్' శబ్దమును బోలును. పరి:—ప్రాచీన ద్రావిడ భాషలో 'నాన్' శబ్దమే లేదు. ఇది ఇండిో యూరపియను 'మ' శబ్దమునుండి యేర్పడిననుట సరికాదు ...

640

౧౦౯ II. "ఇండో యూరపియను భాషలలోని యుత్తమ పురుష సర్వనామ బహువచన పదాది నకారమును మకార జన్యమె. ఉత్తమ పురుష సర్వనామ బహువచన పదాది నకార ఘటిత శబ్దముల పట్టిక. దీనికిఁ దమిఱ భాషలోడి సామ్యము. ఇండో యూరపియను సర్వనామ బహువచన మకారము, 'వ న' అనునవిగా మాటుట కుదాహరణము. ఇండో యూరపియను ద్రావిడ భాషలలోని యుత్తమ పురుష సర్వనామముల 'మ-న' అనువానికిఁ గల సంబంధము." అను కాట్టవెల్లు

విషయ సంఖ్య.

పుట.

	గారి వ్రాతల విమర్శము. ఇండో యూరపియను 'మ' శబ్దము 'యకారము' 'స' కారము నయ్యెననుట సరికాదు. 'ఆన్-ఆమ్' అను కన్నడోత్తమ పురుష సర్వనామములు వైదిక సంస్కృత 'అన్' శబ్ద సంబంధులనుట సరికాదు. అవి ద్రావిడ 'యాన్' 'యామ్' శబ్ద సంబంధులు	643
౧౦౯ III.	ద్రావిడోత్తమ పురుష సర్వనామమునకు ('మ' అనుదానికి) సిథియను భాషలతోడి, సంబంధము. సిథియను భాషలందును 'నాన్' అను మత్తమపురుష సర్వనామము కలదు. మఱికొన్ని సిథియను భాషలందును దానిని బోలిన శబ్దములు. కొన్ని సిథియను భాషలలో సమాన పదాంతమున నస్తచ్చబ్దము నిల్చును. వివిధములగు సిథియను భాషాభేదములలోని యుత్తమైకవచన ద్రావిడ 'నాన్' శబ్ద సంబంధములు ఇతర భాషలతోను గల యట్టి సంబంధములు. పయి సందర్భమునుబట్టి ఇండోయూరపియను భాషలు ద్రావిడ భాషలకు మూలములగు సిథియను భాషలతో వీడక ముందటి జాఫెటిక్కుటుంబము నందు 'మ' అను సర్వనామము వాడబడెడిదనుట యుక్తము. పరి:—ద్రావిడ భాషలలోని 'నామ్' అను సర్వనామ ముభయార్థక నిత్య బహువచనము, గాన 'నాన్'=(నేను) అను రూప మర్వాచీనము. అట్టి యర్వాచీన 'నాన్' శబ్దము జాఫెటిక్కుటుంబ 'మ' శబ్ద సంబంధి యనుట కేవలము నయథార్థము		647
౧౧౦ I.	మధ్యమ పురుష సర్వనామము:—తమిళ రూపములు. తమిళ బహువచన రూపములలో 'ఉమ్ మ్' అనునవి చేరును. 'ఉమ్' సముచ్చయార్థకము. తెల్లనందలి 'మ' ప్రత్యయము దీని కభిన్నమే తమిళ వ్యతిరేకార్థకములను నీ మధ్యమ పురుష రూపముల కభిన్నములు. పరి:—తమిళ మధ్యమ పురుష క్రియా రూపములను బట్టి 'నీ' అనునదే సర్వనామ రూపము. తొల్కాప్పియ సూత్రములు తమిళ మధ్యమ పురుష సర్వనామ విధాయకములు. వాని యుత్పత్తి క్రమము	...			653
౧౧౦ II.	మలయాళ మధ్యమపురుష సర్వనామముల పట్టిక. వాని వివరణము	...			657
౧౧౦ III.	తుళు మధ్యమపురుష సర్వనామముల పట్టిక. వాని వివరణము	...			658
౧౧౦ IV.	ప్రాచీన నవీన కర్ణాటక మధ్యమపురుష సర్వనామముల పట్టిక. వాని విమర్శము. కర్ణాట ప్రార్థనాద్యర్థక రూపములు	...			659
౧౧౦ V.	తెలుగు మధ్యమపురుష సర్వనామముల పట్టిక. తద్విశేష వివరణము	...			660
౧౧౦ VI.	తుద భాషలోని మధ్యమపురుష సర్వనామ రూపముల పట్టిక	...			662
౧౧౦ VII.	కోత భాషలోని మధ్యమపురుష సర్వనామ రూపముల పట్టిక	...			662
౧౧౦ VIII.	గోందు భాషలోని మధ్యమపురుష సర్వనామ రూపముల పట్టిక. ఇందలి యుత్తమ మధ్యమ పురుషలలోని విశేషములు	...			662
౧౧౦ IX.	కుభాషలోని మధ్యమపురుష సర్వనామ రూపముల పట్టిక	...			663
౧౧౦ X.	రాజమహల్ భాషలోని మధ్యమపురుష సర్వనామ రూపముల పట్టిక	...			663
౧౧౦ XI.	ఓరాఒన్ భాషయందలి మధ్యమపురుష సర్వనామ రూపముల పట్టిక	...			664
౧౧౦ XII.	బ్రహ్మ భాషలోని మధ్యమపురుష సర్వనామ రూపముల పట్టిక. 'సెంట్రల్ ఏషియా' లోని యప్రధాన ద్రావిడ భాషల మధ్యమ				

విషయ సంకల్ప.

పుట

పురుష సర్వనామ రూపముల పట్టిక యీ ప్రకరణాంతమున
నున్నది

664

౧౧౦ XIII. ద్రావిడ మధ్యమపురుష సర్వనామ మూలరూప పరిశీలనము. 'సీన్-ఈన్' శబ్దములలోని తుది నకార మేకవచన బోధకము. "మొదటి 'స' కార ముచ్చారణ సౌకర్యాద్ధకము" అను దొరగారి వ్రాత సరికాదు. 'సీ' అనునదే మూలరూపము - మధ్యమపురుష సర్వనామములలోని 'ఇ - ఊ' అను స్వరముల కుచ్చారణమున స్ఫుటమగు భేదములేదని వ్రాతయు సరికాదు

665

౧౧౧ I. 'సీ' శబ్దమునకు ద్రావిడేతర భాషల సంబంధములు:—సంస్కృత 'త్య' శబ్ద సంబంధి 'త' కారము సిథియ నిండో యూరపియను భాషలలో యు - వన్-స' అనురూపమునందినది. ఎడ్కిన్న దొరగారు 'ని - ను' అను సర్వనామము 'ఇ - ఊ' అనునదియే యని వ్రాసిరి. మధ్యమ పురుషసర్వనామము లుచ్చారణార్థకానునాసికాంతములై సిథియను భాషలలో నుండును

667

౧౧౧ II. మధ్యమపురుషమందలి యిండో యూరపియను సిథియను తకారమునుండి ద్రావిడ నకార మేర్పడి యుండును. పెక్కుదాహృతులు. ఇట్టి మార్పు జాఫెటికుజాతి కాలమునాఁడు జరిగియుండును. ఇట్టి ప్రాచీనతగల నకార మనునాసికీకరణ సిద్ధమని వ్రాయుట యుక్తము కాదు. సిథియను భాషలలోను హిమాలయ ప్రాంతభాషలలోను చీనాభాషలలోను కనురీ - బోర్ను - ఆస్ట్రేలియను భాషలలోను బోలి కలు. ఇట్టి విస్తృత వ్యాప్తిగల 'స' కారము ధాతు సంబంధికాదనియు 'ఈపు' శబ్దము మూలరూపమనియు 'స' కార ముచ్చారణార్థము చేరిన దనియు డా. కాల్బెల్లెగారు వ్రాయుట సరికాదు

671

౧౧౨ I. ఆత్మార్థక 'తా' శబ్దము:—ఇది పురుషబోధక సర్వనామము కాదు. దీనికి గర్త ప్రథమపురుషము. ద్రావిడ భాషలలోని తా శబ్దరూపముల పట్టిక - 'దీని విశేషణ రూపములు - నుఇ = నూన్ - సుల - నూమ్' అను దొరగారి వ్రాత సత్యముకాదు. 'తమర్'=(తాము) అని తమిల మునఁ గలదనుట కల్ల

676

౧౧౨ II. తాన్ శబ్దపువాడుకలు - తాన్ శబ్దము యుష్పదర్థమున వాడఁబడినపుడు క్రియ మధ్యమపురుషమున నుండునను దొరగారి వ్రాత సరి కాదు

677

౧౧౨ III. తమ్మిరాన్ - తమప్పన్ - తన్దై - తాయ్ - తమైయన్ మొదలగు శబ్దముల వివరణము. తన్దై - తమ్మి - నమ్మి - మున్నగువాని వివరణము. తెల్లనఁ దచ్చత్కార్యకమగు 'ఆ' శబ్దమును 'తా' శబ్దమును స్వాధిక్యములగును. 'దుహిత్రి' శబ్దముచోటి జీష్ణ తప్పు

678

౧౧౨ IV. 'తన్దై' అను తమిల భావార్థక శబ్దము నాద్యవయవము 'తన్' శబ్దమగుట విశేషము. ప్రాకృతాంధ్ర కర్ణాట ప్రసిద్ధ 'తన' ప్రత్య మర్యాచీన మని దొరగారు ముందు వ్రాయుచున్నారు

684

- ౧౧౨ V. ఆత్మార్థక 'తా' శబ్దము ద్రావిడ శబ్దమూలకమే యనుట నిశ్చయమే కాని దాని పోలిక లిండియూరపియను భాషలలో బలముగా నున్నవి పెక్కు శబ్దముల సామ్యదాహృతులు. సంస్కృత తత్త్వము పోలికలను జూపి ద్రావిడ 'తాన్' శబ్దము మొదట నిర్దేశ సర్వనామమై యుండునను దొరగారి యూహ సరికాదు. 'త్తై - త్తై' శబ్దములు సమానార్థకములు కావు. 'మరత్తై' అనునది వ్యావహారిక రూపమనుట సరికాదు ... 655
- ౧౧౩ I. యుష్మదస్మదర్థక బహువచనరూప వివరణము. ద్విరుక్త బహువచన రూపములు - యాన్లలో మొ. ఇవే తమిళమున బహువచనరూపములు - 'యామ్' మున్నగు ప్రాచీనరూపములు పూజ్యార్థకములు. పురుష బోధక క్రియా ప్రత్యయము లేర్పడు పద్ధతులు తమిళ 'నీ' శబ్ద రూపములందలి విశేషములు. అస్మదర్థక తమిళ 'యా - నా' శబ్ద విశేషములు. పరి:-కాట్టువెల్లుగారు తమిళమందలి 'యామ్ - నామ్' శబ్దములు పర్యాయములని తలంచుట పొరపాటు అట్లే 'నాన్' = (నేను) అనునది తమిళమున 'యాన్' శబ్దమువలెనే ప్రాచీనమనుకొనుట సరికాదు ... 689
- ౧౧౩ II. కర్ణాట యుష్మదస్మదర్థక సర్వనామరూప విశేషములు. వీతద్విషయకములగు కాట్టువెల్లుగారి వ్రాతలు సరికావు. ప్రాచీన కర్ణాటాస్తద్భిన్నదర్థక బహువచన క్రియా ప్రత్యయవిశేషములు ... 691
- ౧౧౩ III. తెల్లనందలి యుష్మదస్మదాత్మార్థక రూపవిశేషములు. 'మా - మీ' శబ్దముల మకారము బహువచనద్యోతక మకారము కాదనియు నకార పరిణతియే యనియు దొరగారు వ్రాయుట సరికాదు. ఇట్లే యింకను నాధునిక శబ్దములనుండి ప్రాచీన శబ్దము లేర్పడెననెడి వ్రాతలును నసంభవములు. 'నేము = ' (మేము) అనునది యర్వాచీనరూపము. దానినుండి మేము శబ్దమేర్పడె ననుట సరికాదు ... 692
- ౧౧౩ IV. ద్రావిడ మధ్యమపురుష బహువచన ప్రత్యయమగు రేఫముయొక్క పుష్పత్తి ... 695
- ౧౧౩ V. బహువచన 'మ'కార చరిత్రము: ఇది 'ఉమ్' అను సముచ్చయార్థక శబ్ద సంబంధి. తెల్లన నిది 'ఉ' స్వరూపమును దొరగారి వ్రాత సరికాదు. తెల్లన నిది 'ఉన్' అనురూపమున నిల్చును. 'మ్' అను ద్రావిడ ప్రత్యయమునకు ద్రావిడేతరభాషల సంబంధములు:- బ్రహ్మయి మున్నగు కొన్ని భాషలలో 'న'కారము బహువచన ప్రత్యయము అది ద్రావిడ 'మ'కారమువంటిదే యనవగును. తెల్లలోని 'ఉన్' శబ్దపు నకారమువంటి దనియుఁ జెప్పవగును. 'రమ్మ' బహువచనరూపము కాదు. దానినుండియే 'రా' అనునది యేర్పడెను. 'ఆ-డొ = (అఉ)" అను వైదిక సంస్కృత సముచ్చయార్థక శబ్దమునుండి 'ఉమ్' శబ్దమేర్పడి యుండునను 'ఆం. భా. చ.' కర్తగారి యూహ సరికాదు. ఈ యూహ స్వామినాథ అయ్యరుగారిది ... 695
- ౧౧౩ VI. బహువచన మకారమున కిండియూరపియను భాషల సంబంధము. అర్వాచీ నోత్తర హిందూస్థానభాషల పోలికలు ప్రాచీనతమ ద్రావిడ

విషయ సంఖ్య

పుట.

మకారమునకుఁ గలవనుట యుక్తము కాదు “అస్తే - యుస్తే” అను వైదిక సంస్కృతరూపములు. ‘స్త+ప్ = స్తే’ అను పదచ్ఛేదము సరి కాదు ‘స్త’ స్వయమ్ శబ్దార్థకము. సంస్కృత సర్వనామములలో ‘స్తై స్తాత్ - స్త్రిక్’ అనునవి గలవు. ‘స్త’ శబ్దము స్వాధ్యమునఁ జేరును.” అను దొరగారి వ్రాతలు సరికావు. “అస్ + మద్ = అస్తద్” అని ఛేదింపనగును ...

698

౧౧౩ VII. ఉభయార్థక సర్వనామము ఇది కర్ణాటేతర వ్రావిడ భాషలందెల్లఁ గలఁ దను దొరగారి వ్రాత సరికాదు. కర్ణాటమందలి యుభయకర్తృక మగు ‘అమ్’ ప్రత్యయాంత క్రియచేతఁ గర్ణాటమందును నుభయార్థకము గలదని యూహింపనగును. ఇండ్లో యూరిపియను భాషలలో నుభయార్థకములేదని దొరగారు వ్రాయుచుండఁగా డా. నారాయణ రావుగా రిది వైదిక సంస్కృతమునుండి వచ్చెనని వ్రాసిరి. ఈ యుభయార్థకము సిథియను భాషలలోను గలదు. తమిళమున “నాజ్జి” అను వ్యావహారికరూప ముభయార్థకమును వ్రాసి సరి కాదు. ‘నామ్’ అను తమిళ శబ్దమే యుభయార్థకము ...

702

౧౧౪ I. పురుషబోధక సర్వనామ శబ్దముల పట్టిక లీ వెలకు వ్రాసిన స్థలములు ..

706

౧౧౪ II. హంటరుగారి కోశములోని సప్తదశభాషాత్తమపురుష సర్వనామముల పట్టిక

707

౧౧౪ III. అట్టిదే మధ్యమ పురుషసర్వనామముల పట్టిక ...

708

౧౧౫ I. నిర్దేశక సర్వనామములు:—అ - ఇ - ఉ - ఈ - అనునవి నిర్దేశక సర్వనామ ములు. ‘ఎ’ అనునది ప్రశ్నానిధానార్థకము. ఇది ఓవిధము. I. ఎ - యా - ప్రశ్నార్థకములు: II. కాకర్థకములు. ఆ - ఏ - ఓ - ము. నిర్దేశక సర్వనామ ప్రథమైకవచన రూపముల పట్టిక. వీని సామ్యము పెరిగిది ప్రాచీనవిక భాషలలో నెందును లేదు. ఇవి జా ఫెటికు భాషలనుండి యేర్పడి యుండును. ‘యా - యే - ఏ - ఎ’ అనునది వీని పరిణామ క్రమము. ‘యాణ్ణ’ లోని యనునాసిక మవయవసిద్ధము. “కన్నడ - యావను = దావను - తురు - యా = దా=వా-వోవ. గోండు-బా-చి, తమి-ఎవన్=వీది.” ఇవి ప్రశ్నార్థక ములు. తెల్లనఁ బదాది ‘యా’ కలదు. యావను మున్నగునవి హొస గన్నడ రూపములు. యా - యావన్ మున్నగునవి తమిళరూపములు. ఆవుదు. మున్నగునవి పటగన్నడ రూపములు ...

709

౧౧౫ II. తమి-యా=వీది. యాణ్ణ= (ఎక్కడ-ఏడు) కన్న - ‘యావుదు - యావో’ అను వానిలోని ద్వితీయ వర్ణలోపము. నిర్దేశక సర్వనామ ముద్విభక్తి రూపముల నిర్ణామము. సంహితా ‘చ’ కారము. తమిళ సంహితా ‘చ’ కారము. తెల్లలోని వర్ణపుటి వికృతి. వీని విమర్శము ...

714

౧౧౫ III. తురుభాషలోని నిర్దేశక సర్వనామరూప వైలక్షణ్యము. విశేషరూప ములు. వాని పట్టిక. ‘బ్రహ్మ - ఉబ్ర’ లలోని నికార మనునాసికీకరణ సిద్ధము కాదు ...

717

౧౧౫ IV. సర్వనామరూపముల పట్టికలు:—I. మలయాళి. II. ప్రాచీన కర్ణాట. III. హొసగన్నడ. IV. తెల్ల. V. కు. VI. గోండు. VII. తుద. పట్టికలు ...

718

విషయ సంఖ్య.

- ౧౧౬ I. నిర్దేశక సర్వనామజన్య తమిల భావార్థక రూపముల పట్టిక ... 721
- ౧౧౬ II. కాట్టువెల్లుగారు చూపిన ద్రావిడ 'ఏ' శబ్దజన్య రూపములు. పరి:-
'ఏన్' శబ్దమును గలదు. దానినుండి-ఎన్నదు-ఏని' మొ. కన్నడ
మందలి 'ఏన్-హాసగన్నడ-ఎను' శబ్దముల సుబ్బిక్తి రూపములు ... 721
- ౧౧౬ III. "అమ్=అన్=అల్=(అది) ఇమ్=ఇన్=ఇల్=(ఇది)." అను సర్వనామము
లును గలవు. తమి-అద్ద=తెల్లు-అంత. మొదలగు వానికే బయి
రూపములై మూలము. పై రీతినె 'ఉ' శబ్దమాలకమగు - 'ఉమ్'
అనునది సముచ్చయార్థక 'ఉమ్' అనుదాని కభిన్నము. కన్నడమున
'అమ్' శబ్దమును సముచ్చయార్థకమగుచున్నది. 'ఉడ్డు' అనునది
'ఉమ్' శబ్ద రూపాంతరము ... 723
- ౧౧౭ I. నిర్దేశక సర్వనామములను ప్రశ్నార్థకమును ప్రాప్త ప్రకృతికము లను
దొరగారి వ్రాత సరికాదు. 'అనాడు-ఈయానె' మున్నగు
చోటులందుఁ గన్నడమున ప్రాప్తరూపమే లేదు. తమిలమున బర
హల్లు ద్విర్దుక్తమగునపుడు పూర్వదీర్ఘము ప్రాప్తమగుట స్యాభావికము.
అది ప్రాప్త ప్రకృతికతను నిర్ణయింపఁ జాలదు. 'అల్లు-ఇల్లు-ఉల్లు' అను
మూడును దెల్లునఁ గలవు ... 725
- ౧౧౭ II. నిర్దేశక సర్వనామావ్యయములు. ప్రశ్నార్థక సర్వనామావ్యయములు.
ద్వివిధ ద్రావిడ శబ్దముల పట్టిక. అక్కడ మున్నగు విభక్తియోగ
యోగ్య శబ్దము లవ్యయములు కానేరవు. 'అజ్జు-యాజ్జు' మున్నగు
నవి యనునానీకీకరణ సిద్ధరూపములు కావు. నవ్యమగు తెల్లు 'ఏడ'
శబ్దమునుండి యతిప్రాచీనమగు 'ఏండు=ఏడు' శబ్దము పుట్టుట
యసంభవము ... 729
- ౧౧౭ III. 'ల - ల' ప్రత్యయంత ద్రావిడ సర్వనామ శబ్దములు:-'ఎల్' శబ్దము
నకుఁగల వివిధార్థ పరిశీలనము. 'ఎల్లామ్' శబ్దములోని 'అ' వ్యతి
రేకార్థకము కాదను దొరగారి వ్రాత సరికాదు ... 732
- ౧౧౭ IV. తమిలమందలి 'ఎల్' శబ్దమునుబట్టి 'అల్-ఇల్' శబ్దములును నుండివని
యూహింపనగును. 'ఇల్-ఇన్' సప్తమ్యాద్యర్థకములు గలవు.
'అల్-ఇల్' భావార్థకములు గలవు 'అడ్డు' మున్నగు వాని పూర్వా
వయవములు 'అల్' మున్నగు నిషేధార్థకములు. నిర్దేశ సర్వ
నామములును ... 735
- ౧౧౮ I. ద్రావిడ నిర్దేశక సర్వనామములకు ద్రావిడేతర భాషతోడి పోలికలు:-
ఉత్తరహిందూస్థాన భాషలతోడి పోలికలు ... 736
- ౧౧౮ II. ఇతర భాషల పోలికలు. హిమాలయ ప్రాంత భాషలతోడి పోలికలు.
సిథియను భాషల పోలికలు ... 737
- ౧౧౮ III. ద్రావిడ నిర్దేశక సర్వనామముల కిండియూరపియను భాషలతోడి పోలి
కలు మిక్కిలి బలముగా మున్నవి. వాని ప్రదర్శనము. ఏ ప్రాచీన
భాషనుండి యిండియూరపియను భాషలకు నిర్దేశక సర్వనామ
ములు వచ్చెనో యా ప్రాచీన భాషల లక్షణములై ద్రావిడ భాష
లందును వ్యాపించెను. పరి:-అదశ్శబ్దార్థ వివరణము. ఇదం
శబ్దార్థ వివరణము. రెండిటి విభక్తి సప్తక ప్రదర్శనము ... 738.

విషయ సంఖ్య.

పుట.

౧౧౧ IV.

ప్రశ్నార్థక ద్రావిడ సర్వనామము. 'ఎ-యా' అనునవి. ఇండోయూరపి యను భాషలలో 'క' కారయాపములు గాన వీని విషయమున నేమియు సంబంధములేదు. సాంస్కృతిక సంబంధార్థక 'య' (దీ?) శబ్దమును ద్రావిడ ప్రశ్నార్థక యా శబ్దమును మిక్కిలి పోలికగల్గియున్నవి. సంస్కృత సంబంధార్థక 'య' (దీ) శబ్దమును ద్రావిడ ప్రశ్నార్థక 'యా-ఎ-ఏ' శబ్దములును మొట్టమొదట నిర్దేశార్థక తచ్చబ్ధార్థకములై యుండెడివి. కొన్ని భాషలలోని వాని నిర్దేశార్థకతయొక్క ప్రదర్శనము. ఈ పక్షమున ద్రావిడ భాషలలో బ్రశ్నార్థకమే లేదన వలసివచ్చును. 'ఏ' శబ్దమవధారణార్థకము తెల్లన నర్వాచీనమైనను దొల్కాప్పియ మునఁ గలదు. మఱియుఁ దొల్కాప్పియమున 'ఎ' శబ్దమునకు సంబంధార్థకత్వము ప్రయుక్తమైయున్నది. కాన ద్రావిడ భాషలలో చుట్టిచ్చబ్ధాన్వయము లేదనరాదు ...

743

౧౧౧ V.

ఆంధ్రకర్ణాటములలోని పూజార్థక సర్వనామముల దొరగారి నిర్మాణము. ఉదా:- తెలుగు:- అందు ఆశుడు-ఇందు-ఈతడు-ఎతడు-ఏమిడు-ఆపె-ఈపె-ఆమె-ఆకె-ఈమె-ఈకె-ఏమె-ఏకె-కన్న-ఆతం-ఈతం-ఆకె-ఈకె. తుద భాషలలోని అదమ్. తెల్ల-ఆయన-ఈయన మొ. ఇవెల్ల సంస్కృత జన్యములు. అయమ్-ఇయమ్-ఇమే-ఇమాః-అముమ్ పరి:- తెల్ల-ఆతడు మొ. కన్న-ఆతం మున్నగువానికె బూజార్థకతా నియమము లేదు. 'వాడు' అనుదాని పూజార్థకతా ప్రయోగము. బాలవ్యాకర్త నేటివాడుకనుబట్టి చెప్పినే కాని ప్రాచీన సప్తతము కాదు. కన్నడమున నెవ్వరును నట్లుచెప్పలేదు. "అయమ్=ఆయన-ఇమాః=ఈమె" మున్నగు వ్యుత్పత్తులు కేవలము నసంభవములు. 'ఎతడు-ఏమె' మున్నగునవి నిర్మూలములు ...

748

౧౧౧ VI.

పాక్యసంబంధులైన 'ఆ-ఓ' శబ్దములు:- 'ఆ-ఏ-ఓ' శబ్దము లవధారణార్థకములును నగును. వీనికి స్థాన భేదమున నర్థభేదము గల్గును. సముచ్చయార్థక శబ్దమును బ్రశ్నార్థక సర్వనామము తుదిని నిల్పినచో నది కృతస్మార్థక మగును. తమిళ కన్నడాంధ్రోదాహృతులు. పరి:- 'అ-ఏ-ఉమ్' అను నీ యవధారణార్థకాగులు సర్వనామములు. కానేరవు

751

౧౧౧.

III భాగము:- "సంబంధార్థక సర్వనామములు ద్రావిడ భాషలలో లేవు" అనుట సరికాదు. (చూడు ౧౧౧ IV విష). ...

758

క్రియా ప్రకరణము

౧౨౦ I.

క్రియా ప్రకరణము:- ౧. ఉపోద్ఘాతము. ౨. మూల ద్రావిడ ధాతువుల తుదిని 'గు-క్ల-దు-స్తు' మున్నగునవి చేరును. ఇట్టివి తమిళ ధాతువుల తుదిని జేరుటచే నాంధ్రకర్ణాట ధాతువు లేర్పడు నను వికాసకర్త గారి వ్రాత సరికాదు. కొన్ని తమిళ ధాతువుల తుదిని సయిత మట్టివి చేరును. అట్టివి చేరని ధాతువులు తమిళమందువలెనే యాంధ్రకర్ణాటములందును గలవు ...

754

౧౨౦ II.

3. కాలపురుషాది భేదక ప్రత్యయములు నిల్పినపుడు ధాతుగతమైన స్వరము మాటుదు. ౪. ప్రార్థనాద్యర్థకైకపదము ధాతు రూపమే.

పెవాని యుదాహృతులు. ౫. సుబ్బిభక్తి ప్రత్యయ మేళనమందు వలెనే తిబ్బిభక్తి మేళనము విషయమునను ద్రావిడ భాషలం దేకరీతియై యుండును. తుళు గోందు భాషలు తప్పఁ దక్కిన ద్రావిడ ధాతు పులకు కాలాది రూపభేదము లల్పసంఖ్యాకములు. సంపూర్ణ భూతిము మున్నగునవి కొన్ని సహాయ క్రియల మేళనమున ద్రావిడ భాషలలో సిద్ధించును. ద్రావిడ భాషలలో కాలత్రయ వాచకములు తద్ధర్మాధిక ములు తుమున్నాద్యధికములు మున్నగు నల్ప సంఖ్యాక రూప భేదములె సిద్ధియను భాషలందువలెనే యున్నవి (తుళు గోందు తప్ప). నవీనటర్కిషు భాషలో 'Reciprocals—inceptives' మున్నగు పెక్కులగు నర్థ విశేషబోధక రూప భేదములు గలవు. కాని యట్టివెల్ల నర్వాచీనములే. ద్రావిడ భాషలలోఁ బురుష వచన బోధక సార్వనామిక ప్రత్యయ మేళనము ప్రాచీనమై యున్నది. మలయాళ భాషలో లేదు. తుళు గోందు భాషలలో నవీన టర్కిషు భాషలోఁ గల యర్థవిశేషము లెల్ల నించుమించుగఁ గలవు. వాని వివరణము. తుళులోని యర్థవిశేష బోధక క్రియలు. గోందు భాషలోని యర్థ విశేషబోధక క్రియలు. ఉపసర్గముల యోగమున ధాత్యర్థము మాటుట యిండ్లోయూరపియను భాషలందుఁ గలదు. ద్రావిడ భాషలలోని “మేల్= (మీఁదు) కీల్= (క్రిందు)” అనునవి యుప సర్గములు కావు ‘మేల్కో’ మున్నగునవి నామములతో సమ సించిన క్రియలు. ఆం. భా. చరిత్రలోని యసంగతమగు నుపసర్గ విషయక వివరణము. ఆం. భా. వికాస కర్తగారి వ్రాతయు సరికాదు

755

౧౨౧ I.

క్రియల విభాగము—(౧) సకర్త కాకర్తకములు. డా. కాట్టవెల్లుగారు సకర్తకత్వ కర్తకత్వ లక్షణములను బరస్పైపది తావ్తనేపదిత్వ లక్షణములను సరిపోల్చుట యుక్తముకాదు. ఆత్మనేపది పరస్పైపద్యభయ పదుల లక్షణములు. ద్రావిడ=తమిట సకర్తకాకర్తక క్రియల స్వరూప వివృతి.. “అకర్తక క్రియల తుది పల్లము ద్విరుక్తమైనచో నది సకర్తక మగును. అట్టిదానిని ప్రేరణ క్రియ యనరాదు”. అను దొరగారి వ్రాత సరికాదు. ప్రేరణార్థ వివరణము. ‘కు-చు-తు’ మున్నగు ప్రేరణ ప్రత్యయ యోగముననే సంధివశమున ధాతువు తుది పరుషము ద్విత్వమందును. దానిని ప్రేరణార్థకమని ధారాళముగఁ జెప్పఁ వచ్చును తమిటయనందలి యకర్తక ధాతువులు సకర్తకములగు పద్ధతులు నాల్గు విధములు ...

761

౧౨౧ II.

౧. విధము-అడజు మున్నగువాని తుది సరళము పరుషమై ద్విరుక్తమగుటచే నది సకర్తకమగును ...

763

౧౨౧ III.

తల్లన ‘మేయగు-మేయబు’ అను రీతినుండెడివి గాన ‘మేపు’ అని సిద్ధించును. ‘నడక్క=నడప్ప’ అనునవి పర్యాయములగుటచే ధాతువు తుదిని ‘గు-బు’ అనునవి యుండెడివని యూహింపరాదు ‘నడక్క-నడప్ప’ అను రూపద్వయ స్థితికిఁ గారణాంతరము గలదు. తద్రూప సాధనము ...

764

విషయ సంఖ్య.

పుట.

౧౦౧ IV. ౨. విధముగల సకర్తకములు:—వీని తుదిని 'గు' మున్నగునవి నిల్వవు గాన వీని ప్రేరణ ప్రత్యయము పరస్థ కాళికచిహ్నముతో సంధించుటచేత పరుషద్విత్వము గల్గును. ఉదా:—చేర్క్కి-తేన్=(కలుపుచున్నాను) చేర్-తేన్=(కలిపితిని) చేర్-ప్పేన్=(కలుపఁగలను) ...

767

౧౦౧ V. ౩. విధముగల సకర్తక ధాతువులు:—వీనిలోఁ జేరణార్థకమగుచు 'తు' అను ప్రత్యయము చేరును. ఇది నపుంసక నిర్దేశ సర్వనామాభిన్నమును దొర గారి యాశయము సరికాదు. దీనితో పాటుగ 'కు-చు-టు' మున్నగు వానినినైతము ప్రేరణ ప్రత్యయములనుగా నంగీకరించుట యుక్తము. మఱియు 'తాన్లు' అను క్వాప్తక కన్నడకబ్బమును ప్రేరణార్థకమునట కేవలము తప్పు ...

768

౧౦౧ VI. ౪. విధము-అ-డ-లు తుదినిగల ధాతువులు పరుషద్విత్వమున సకర్తకము లగు ననుట సరికాదు. అచటను ప్రేరణ ప్రత్యయ యోగముననే పరుష ద్విత్వము గల్గును ...

770

౧౦౨ I. ప్రేరణార్థకములు:—వాని వివరణము-ఇ-వి-పి-ప్రేరణ ప్రత్యయములు తమిళమునఁ గలవు. కన్నడమున 'ఇసు'. తెల్లన 'ఇంచు'. కొన్ని యెడల సహాయ క్రియలచే ప్రేరణార్థము వాచ్యమగును. 'సకర్తక రూపము-ప్రేరణార్థకము' అను రెండును నున్నపుడు సకర్తక రూపమే హృద్యముగ నుండును. పునః ప్రేరణరూప విశేషములు. ప్రేరణ మున రెండు ద్విత్వీయాంతకర్తము లుండుట గత్యాద్యర్థక ధాతుప్రయో గమునందె ...

770

౧౦౨ II. తమిళముందలి 'క్కు' అనునది తెల్లనందలి 'ంచు' అను దాని కభిన్నమును కాట్లువెల్లుగారి వ్రాత సరికాదు. 'ఇంచు' తెల్లనఁ ప్రేరణములందెల్ల ధాతువులకు నగు నననగును—'కు' అనునది తమిళమున భావ్యర్థములందు మాత్రము వచ్చును. సంస్కృత ధాతువు 'రక్షి-జయి' అను రీతిని 'ఇ' వర్ణాంతమై తెల్లనకు వచ్చుననుట సత్యము కాదు. అట్లే వ్రాచిన కన్నడమున 'ఇచు' అనునది నిల్పుననుటయు నసత్యమే. సావ్యర్థే చుక్కుపైని ప్రేరణేంచుక్కు నిల్పును ...

774

౧౦౨ III. తెల్లనందలి 'పించు' పకార మెట్లువచ్చినది. 'రక్షించు+ఇంచు' అనుచో 'చ' కారలోపమున సంహితా పకారము నిల్వనలసియుండఁగా బిందు పూర్వక స్థిర మప్రసిద్ధముగాన పకార సన్నిహిత పకారము నిల్చి యుండును ...

776

౧౦౨ IV. కాట్లు-చంచు-లేచు' మున్నగు 'ంచు-చు' తుదిని గలవి తెల్ల ప్రేరణ రూపములు కావు. అవి 'ఇంచు' అను ప్రేరణ ప్రత్యయముతోఁ గూడ లేదు. "మఱియుఁ ప్రేరణ రూపమునకు సకర్తక ధాతురూపమే మూలమని నా సిద్ధాంతము. "అకర్తకమునుండి ప్రేరణరూప మేర్పడ నేరదు" అను దొరగారి వ్రాత సరికాదు. అట్లే "ఇంచు గంతము కానిది ప్రేరణార్థకము కాదు" అను నాశయమును నయథార్థమే. తరిక్కు=(ధరింపఁగా) అను దానిలోని 'ఇక్కు' అనునది తెల్లలోని 'ఇంచు' అను దాని కభిన్నమునట భ్రాంతిమూలకము ...

778

౧౨౨ V.

తమిళ తుమర్థకములగు “నడక్క-నడప్పిక్క” మున్నగు వానిలోని ‘క్క’ అనునది ‘ఇంచు’ కృకారాభిన్నమను దొరగారి వ్రాత సరికాదు. అట్టిచోటులందలి ‘క’ కారము భావ్యర్థక ‘కు’ ప్రత్యయ సంబంధి. ‘నడుచ’ మున్నగునవి యర్వాచీన రూపములు. ‘నడివన్’ మున్నగు నవి ప్రాచీన రూపములు. ‘నడక్క-నడప్ప’ అనునవి పర్యాయములే. తుమర్థము భావ్యర్థగర్భితముగాన వానియందు భావ్యర్థక ‘కు’ శబ్ద సంబంధి ‘క’ కారమును భావ్యర్థక పకారమును నిల్పుట సహజమే. అట్లే ప్రేరణార్థక రూపములందు ‘ప+ఇ=వ్+ఇ’ అనునవి నిల్వ వచ్చును. ‘ప-ప’లు భావ్యర్థకములు. ప్రేరణార్థమును భావ్యర్థ గర్భితమే. ఇట్లుగుటచేతనే ప్రేరణార్థకములు భావార్థక మూలక ములను కాట్లవెల్లుగారి యూహ సరికాదు. భావార్థక నామ వాచకములనుండి భావ్యర్థక రూపములను ప్రేరణ రూపములను నేర్పడుచున్నవనెడి కాట్లవెల్లుగారి వ్రాత సరికాదు. ‘స్థాపయతి’ మున్నగు సంస్కృత ప్రేరణ క్రియలలోని ‘ఆ’ అనుదానిని ‘తుళు’ ప్రేరణ ప్రత్యయము పోలనేరదు. దీనిని హిందీ ప్రథమ ప్రేరణ ప్రత్యయము పోలుననుట యుక్తము ...

780

౧౨౨ VI.

ద్రావిడ ప్రేరణార్థకముగు ‘ఇ’ ప్రత్యయపు చరిత్రము:—సంస్కృత ప్రేరణ ప్రత్యయము-‘అయ’ అనునది. శ్లవోనికు భాషలో ‘ఇ’ అనునది. దీనికి ద్రావిడ శబ్దముతోనే వ్యుత్పత్తి కుడురుచున్నది. ‘ఈ=ఇచ్చు’ అను ధాతువు దీనికి మూలము కానోపును. ఇండో యూరపీయను భాషలలోని ప్రేరణార్థకముగు ‘ఇ’ ప్రత్యయమునకు ద్రావిడ ప్రేరణ ప్రత్యయముగు ‘ఇ’ అనునది యభిన్నమను పక్షమును నంత బలపీనముకాదు. ‘ఇన్ + చు’ అనునది మూలమనుట యుక్తము

785

౧౨౩ I.

మహూర్ భృశార్థక క్రియలు:—ద్రావిడ భాషలలోని శబ్దములు ముహుర్భృ శార్థ బోధమున ద్విరుక్తములగును. సంస్కృతమున ‘యక్ష’ ప్రత్య యము నగును. తుళుభాషలో ‘ఏ’ ప్రత్యయము వచ్చును ...

788

౧౨౩ II.

తీవ్రతాబోధక క్రియలు:—ఇట్టి రూపవిశేషములు తుళుభాషలో మాత్రము చూపట్టుచున్నవి ...

789

౧౨౩ III.

ప్రారంభార్థక క్రియలు. ఇట్టివి గోందు భాషయందె కలవు ...

790

౧౨౪ I.

కర్తార్థక క్రియలు:—ఇండో యూరపీయను భాషలలో-సంస్కృతమునఁ గర్తార్థము ‘యా’ ధాతు సంబంధి యనఁదగు ‘యక్’ ప్రత్యయముచే వాచ్యమగును. సిథియను భాషలందును గర్తార్థము ప్రత్యయముచేతనే వాచ్యమగును. “కాని ద్రావిడ భాషలలో నెట్లుకాదు. మార్గాంతర మునఁ గర్తార్థము వాడఁబడును” అను దొరగారి వ్రాత సరికాదు. తమిళ కర్ణాటాంధ్రములలో గర్తార్థము పడుభాష్యమబధముచే బోధ్య మగును. ద్రావిడ వైయాకరణులు పెక్కురు నూత్రించిరి. ‘ఉడైన్దు’ (బ్రద్దలైనది) అను వాక్యముచే “బ్రద్దలు కొట్టఁబడినది” అను కర్తార్థము వాచ్యమగుననుట సరికాదు ...

790

౧౨౪ II.

‘కోవిల్ కట్టి ఆయిఱ్ఱు’ = (కోవిలకట్టి యొనది) అనుదానిచే గర్తార్థము వాచ్యమగును. కోవిల యమహత్తుగాన నది నిర్మాణవ్యాపార శక్తిలేనిది గాన. నిందుగర్తార్థము బోధ్యముకాదు. కానఁ గర్తార్థమే బోధ్యమగు

విషయ సంఖ్య.

పుట.

నని కాట్టువెల్లుగారి యాశయము. ఇందుఁ గర్తృర్థక వాక్యములవల్లనే వక్తృ తాత్పర్యబోధము కల్గుటవల్లఁ గర్తార్థమును గ్రహింపవలసిన ప్రస్తావితము. ఆం. భా. వికాసపు వాక్యమున బొత్తిగాఁ గర్తార్థగ్రహణ ప్రస్తావితము

794

౧౦౮ III. “హిందీ మున్నగు గౌడభాషలందును నీ పద్ధతి గలదు. అగు మున్నగు వానిని జేర్చుకుండఁగనే ద్రావిడభాషలందుఁ గొన్నియెడలఁ గర్తార్థము గ్రహింపబడును. తుళుభాషయందును గర్తార్థబోధన ప్రకారమిట్టిదే. గోందు భాషయందును నీ రీతిగలదు” అను కాట్టువెల్లుగారి నిరూపణములు సరికావు. తొల్కాప్పియమునాటికే కర్తార్థక ప్రయోగములు గలవు. నన్నయ ధారాళముగఁ బ్రయోగించెను. నూత్రించెను. కర్ణాట వైయాకరణులును ధారాళముగ నూత్రించిరి. కాట్టువెల్లుగారును దదనుయాయులును జూపిన యుదాహృతులు కర్తృర్థక వాక్యములే. వానిని గర్తార్థకములనుట యసంగతము. తెల్లునఁ గారకములకుఁ గ్రియాపేక్షచేఁ బ్రాధాన్యము వివక్షితమగునపుడు క్రియ విశేషణమగును. అట్టియెడలఁ గర్తృర్థకవాక్యముచేఁ గర్తార్థము పాక్షికముగాఁ బోధ్యమగును

796

౧౦౮ IV. ‘తను’ అను నర్థముగల ‘ఉణ్’ అను సహాయక్రియ చేరుటచేతఁ దమిటమునఁ గర్తార్థక రూప మేర్పడును. ఉదా:—“అడి ఉణ్ణాన్=దెబ్బ తినెను=కొట్టబడెను” ఇట్టివి యర్వాచీన తమిట రూపములు. పీనిని దెబ్బలో నయితము వికాసకారాదు లుదాహరించుట సరికాదు. ‘కొల్లప్పట్టాన్-అడిక్కప్పట్టాన్’ మున్నగు చోటులందలి ‘కొల్ల-అడిక్క’ మున్నగునవి దొరగారు భావార్థకము లనరాదు: ఆవి తుమున్నాద్యర్థకములు

801

౧౦౯. ద్రావిడ భాషలలో నిజమగు నాత్తనేపది రూపము లేదు. “తమి-కొణ్. తెల్లు-కొను” అను ధాతువులు వాడునపుడు వాని నాత్తనేపది క్రియలందురు

804

౧౦౯ I. వ్యతిరేకార్థకములు:—ఇండో యూరపీయను భాషలలో వ్యతిరేకార్థకమును ప్రత్యేక శబ్దము బోధించును. సిథియను భాషలందువలెనే ద్రావిడ భాషలందు వ్యతిరేక చిహ్నము ధాతువునకును బురుషబోధక చిహ్నమునకును నడుమ నిల్చును. ఆంగ్ల కన్నడములలో ‘అ’ అనునదియుఁ దమిటమున ‘ఆ’ అనునదియు వ్యతిరేకచిహ్నములు. కన్నడ వ్యతిరేక చిహ్నము పురుషబోధక ప్రత్యయద్వయ్యలలో లీనమగుచున్నది. కాట్టువెల్లుగా రూరకయై యివిషయమున గ్రంథమును బెంచి వ్రాసిరి

804

౧౦౯ II తమి-ఇట్టై. మల-కన్న-ఇల్ల. తుళు-ఇజ్జి. వ్యతిరేకార్థ శబ్దములు

809

౧౦౯ III. “అదు=అమల్” అనునవి తమిట వ్యతిరేక క్త్యర్థకములు. ఇందలి ‘అమల్’ అనుదానినుండి ‘అమై’ అనున దేర్పడును. ఇది తెల్లు ‘అమి’ ప్రత్యయమునకు మూలము. తమిటమున ‘మై’ అనునది భావార్థకము. ఇది ధాతువులతుదిని విశేషణములతుదిని నిల్పును. తమిటమున ‘దు’ అనునది వ్యతిరేక క్త్యర్థకము. మఱియు గుణవాచకములగు ‘నమహ’ న్నామములమీదను నిల్పును. కన్నడ వ్యతిరేక క్త్యర్థకము ‘దె’ అనునది. ‘తమి-ఆద. కన్న-ఆద’ అనునవి వ్యతిరేకార్థక విశేషకప్రత్యయము

విషయ సంఖ్య.

పుట.

ములు. ఉదా:—చెయ్యద=కన్న-గెయ్యద=(తెల్ల-చేయని). కంఠ బెల్ దొరగారి యవమార్గము. తెల్లు వ్యతిరేక క్త్యార్థకము. వ్యతిరేక విధ్యర్థకము. తమిట 'దు' ప్రత్యయమువలెనె తెల్లలోని 'అక-అకుము' అనువానిలోని 'క' కారము క్రియానామవాచక సంబంధమైనది. తెల్లన 'క' నమ్మిక. తమి-నమ్మికై. కన్న-కె-గె. ద్రావిడభాషలలోఁ గృదంతరూపముల నొత్తిపల్కుటచేత విధ్యర్థకరూపము లేర్పడును. తమి-చెయ్యఱ్ఱు=చేయవద్దు=చేయకుము. అల్+క=అల్క. 'అల్' అనుదానిలోని 'అ' వ్యతిరేకార్థకము. 'క' అనునది యాశీరాద్యర్థకము. భావార్థకము వ్యతిరేక క్త్యార్థకము వ్యతిరేక విధ్యర్థకము' అనునవి మొదట కృత్ ప్రత్యయములై యేమొ. విమర్శము:—'మల్' = మై' అనువానిలో 'మై' అనునదే ప్రాచీనము. 'దు' అను తమిట క్త్యార్థకములో 'దు' కారము భూతార్థకము. 'ఉ' అనునదే క్త్యార్థకము. కాన 'కరిదు' మున్నగువిశేషణములలోని 'అదు' అనునది దీని కభిన్నము కానేరదు. ఇట్లే దొరగారు చూపిన రూపసాధనములెల్ల సరిగా నుండలేదు

809

౧౨౬ IV. వ్యతిరేక విధ్యర్థక ప్రత్యయ రూప విమర్శము. తమి-చెయ్యన్ మిన్=(చేయ కుడు) ...

814

౧౨౭ V. ద్రావిడ వ్యతిరేక చిహ్నముగు 'అ' ప్రత్యయపు చరిత్రము:—బాపు దొర గారి సిద్ధాంతము చొప్పున నిది సంస్కృత 'న' శబ్దసంబంధి కాదు. తమిట వ్యతిరేకార్థక 'అల్' శబ్దసంబంధి. ద్రావిడ నిర్దేశవాచక ప్రథమ పురుష సర్వనామముగు 'అ' శబ్దమే వ్యతిరేకార్థక చిహ్నము నకును 'అల్' మున్నగు శబ్దములకును మూలమని నా (కాట్టువెల్లుగారి) యాశయము. ఆశ్చర్యార్థకముగు 'అ' అనునదియే ప్రశ్నార్థకముగుచు వ్యతిరేకార్థకమును బోధించును. పెక్కు భాషలలో నీ 'అల్' శబ్ద చ్ఛాయ గలవి వ్యతిరేకార్థకములై యున్నవి. పరి:—ద్రావిడ వ్యతిరేకార్థకములు సంస్కృత 'న-నా' శబ్దముల కభిన్నములు. (చూడు ౨౯ IX విష.). వ్యతిరేకార్థకమునకును ద్రావిడ ప్రథమ పురుష సర్వనామముగు 'అ' శబ్దమునకును వర్ధసామ్యమేమియు లేదు ...

815

౧౨౮. విధేయ విశేషణములు:—ఉగ్రియను భాషలలోని విశేషణములు తిక్ ప్రత్యయములతోఁగూడు సంప్రదాయము గలదు. ఉదా:—మార్డివిన్ భాష:—పాజ్ + అన్=(నేను బ్రభువను)-మొ. ద్రావిడ భాషలం దిది మిక్కిలి ప్రచురము. ఉదా:—తమి-కోన్ + ఎన్=నేను రాజును. కోనినెన్=(నేను రాజు సంబంధిని). వీనియందు 'ఇయ' అనునది నిల్పుటయుఁ గలదు. ఉదా:—కోడ్ + ఇయన్=(క్రూరుఁడు). వలి యన్=(బలమైనవాఁడు). విధేయవిశేషణము కానపుడు 'వలియ' = (బలముగల). ఇందలి 'ఇ' అనునది భూతార్థకమును దొరగారి వ్రాత సరికాదు. అది యస్త్యర్థకము ...

819

౧౨౯ I. పురుష బోధక సర్వనామ ఖండములను జేర్చు 'పద్ధతి:—ఇండోయూరపి యను భాషలలో—సంస్కృతమునఁ బురుషబోధక ప్రత్యయములు మిక్కిలి ప్రచ్ఛన్నములై యున్నవి. ద్రావిడ భాషలందు సర్వనామ

విషయ సంఖ్య.

పుట.

శబ్ద ఖండములు ధాతువుల తుదిని నిల్పుచున్నవి. కొన్ని సిగ్నియను భాషలందును నిట్లే యున్నవి. తమిళాపభ్రంశముగు మలయాళమునఁ గాలికచిహ్నములు నిల్చియున్నను బురుష బోధక చిహ్నములు లోపించినవి. అట్లే మంగోలియా మొదలగు కొన్ని సిగ్నియను భాషలందును లోపించినవి. సెమెటికు భాషలలో 'బురుష బోధక సర్వ నామ శబ్దములుండెడి చోటలవలన నచటి కాలము వ్యక్తముగును

823

౧౨౨ II. కాలిక చిహ్నములు — ఇండోయూరపియను భాషలలోఁ బురుష బోధక చిహ్నములకుఁ బూర్వమునఁ గాలిక చిహ్నములు చేరు సంప్రదాయము లేదు. సిగ్నియను భాషలందువలెనే ద్రావిడ భాషలందును కాలిక చిహ్నములు ధాతువునకును బురుషబోధక ప్రత్యయములకును నడుమ నిల్చును. ద్రావిడ భాషల ప్రభావముచేతనే గాడ భాషలందుఁ గాలిక చిహ్నములను జేర్చు సంప్రదాయ మేర్పడెను. ఉదాహరణములు:— భూతార్థకము-తమి-త-కన్న-ద. భావి-తమి-కన్న-వ్-వ్. వర్తమాన:-తమి-అనిష్ట-కిష్ట-కిటు (ఇవి తొల్కాప్పియము నాఁటికి లేవు)-కన్నడ వర్తమాన-దప. హాసగన్నడ వర్తమాన-ఉత్త. శబ్దానుకాసన నన్నులు నూత్రోదాహృతులు. ప్రాచీన తమిళ 'కు' ప్రత్యయము భావ్యర్థకము. ప్రాచీన తమిళ 'తు' ప్రత్యయము భూత భావ్యర్థకము. అట్లగుటచే యది కన్నడ వర్తమాన కృత్ప్రత్యయములుగాఁ బరిణమించెను

826

౧౨౩ III. ప్రత్యయ రాహిత్యము. తెల్లు భూత తద్ధర్మార్థక ప్రథమ పురుషైక వచనములు కాల పురుష ప్రత్యయ రహితము లయి వాడఁబడును. తమిళ వ్యతిరేక రూపము 'సెయ్యా' అనునదియు నట్టిది. భాషాంతరము లందును నిట్టి పద్ధతి గలదు. ఉదాహృతులు. విమర్శము. 'సెయ్యా' అనుచోటి దీర్ఘము ప్రథమ పురుష బహువచన ప్రత్యయము. 'పడెన్-పడున్' అను చోటలందలి 'ను' శబ్దము సముచ్చయార్థకము కాదు. ప్రథమ పురుషైకవచన ప్రత్యయము. అచటి నకార మంతటను స్వర పరుష పరకత్వమున-లోపింపదు

830

౧౨౪ IV. తమిళ 'తు, కు' ప్రత్యయములు:—ఎల్ల పురుషములందును 'తు' భూతార్థకముగాను 'కు' భావ్యర్థకముగాను ప్రాచీన కాలమున వాడఁబడెడివను వ్రాత సరికాదు. 'తు' అనునది భూత భావుల యుత్తమ పురుష మందును 'కు' అనునది భవిష్య దుత్తమ పురుషమందును వాడఁబడెడివి. ఇట్టి వాడుకలనుబట్టియు 'అన' ప్రత్యయమునుబట్టియుఁ బ్రాచీన కాలమునఁ గాల పురుషాది బోధక ప్రత్యయములు లేవని తోచుచున్నది

833

౧౨౫ V. ఉత్తమ మధ్యమ పురుషములలో మహా దమహద్భేదము లేదు. ప్రథమ పురుషమున మాత్రము మహాన్దహత్యమహద్భేదములు గలవు. ఉదాహృతులు:—సంస్కృతమున లేదు. ఉదా:—రామః అస్తి. సీతా అస్తి. వన మస్తి. మొ.

836

౧౨౬. కాలిక రూప సాధన ప్రక్రియ:—I. ధాతుజ విశేషణములు. II. క్రియా కాంక్షాసమాపకములు. అని యసమాపక క్రియలు చెందు

విషయ సంఖ్య.

పుట

విధములు. అందుఁ గ్రియాకాంతౌసమాపకములు:— I. తమిల మలయాళములలో శత్రుర్థకములు లేవు. ఆంధ్ర కన్నడములలోఁ గలవు. 'వాడు చదువుచు వచ్చెను' అనుచో గ్రియతో నన్వయించు శత్రుర్థకము గలదు. II. క్షాన్విర్థకము. ఇది సమాపక క్రియా సమాన కర్తృకము. సముచ్చయ శబ్ద ప్రయోగము లేకయె యివి క్రియా సముచ్చయమును బోధించును. డా. కాట్టువెల్లుగారు క్రియాకాంతౌసమాపకములనుండి సమాపక క్రియలను సాధించు సిద్ధాంతము నవలంబించుట సరికాదు. తెల్లు శత్రుర్థక 'చు' వర్ణకము క్రియాన్వయి. కాన నది 'ఉన్న' శబ్దముతోఁ గూడునపుడే వర్తమానార్థక విశేషణముగును. కన్నడమందలి 'ఉతె' ప్రభృతులు వర్తమానార్థక విశేషణములు. అవి నామములతో నన్వయించును ...

837

౧౩౦ I.

కాట్టు:—క్రియాకాంతౌసమాపకములమైన బురుషబోధక సర్వనామ ఖండములు నిల్పుటచేత సమాపక క్రియా రూపములు సిద్ధించును. అపవాదములు:—తమిల భూతార్థక విశేషణముల మైన బురుషబోధక ప్రత్యయములు నిల్వఁగాఁ దమిల భూతార్థక సమాపక క్రియా రూపములు సిద్ధించును. తమిల వర్తమానార్థక క్రియాకాంతౌసమాపకము 'కిన్టు' అనునది. 'హాసగన్నడమున వర్తమానార్థ కావ్యయము నుండియే వర్తమానకాలిక సమాపక క్రియ సిద్ధించును. పఱగన్నడమున నట్లుగాదు. తెల్లన వర్తమానార్థ కావ్యయమునకుఁ బరముగ 'ఉండు' ధాతు రూపములు నిల్పును. వానిమైన బురుషబోధక ప్రత్యయము నిల్పును. విమర్శము:—లాక్షణి కావ్యయమునుండి సమాపక క్రియ సిద్ధించుట యసహజము. అసంభవము. ధాతువుమీఁదఁ గాలిక చిహ్నమును దాని మైన బురుషబోధక చిహ్నమును నిల్పుటచేత సమాపక క్రియా రూపము సిద్ధించును. పఱగన్నడ వర్తమానార్థక 'దప' ప్రత్యయము భూత భావిమేళన రూపము. తమిల 'కిన్టు' శబ్దమును భూత భావిమేళన రూప వర్తమానార్థకమే. తెల్లన భవిష్య ద్వర్తమానార్థక సమాపక క్రియలు వేఱుగ లేవు. విధేయ విశేషణములె యట్టి యెడల వాడఁ బడినవి. 'చు' వర్ణకమునకు శత్రుర్థకమును వాడుక యనురూపము కాదు ...

842

౧౩౦ II.

కన్నడమందలి 'ఉతె' ప్రభృతులు 'ఉదు' అను సర్వనామమున కభిన్నములు. సమీప స్థితవాచిగాన నది వర్తమానార్థకము కానోపు నని కిట్టెలుగారు వచించిరి అట్లే దూరవాచియగు 'అదు' శబ్దములోని 'ద' కారము భూతవాచక ప్రత్యయము. పఱగన్నడ 'దప' ప్రత్యయ వ్యుత్పత్తి. కిట్టెలుగారు "ద + అప, 'అప' అనునది 'అగు' ధాతు రూపము. (అగు = ఆహు = ఆపు = అప) ఇది సరికామింజేసియే హాస గన్నడమున 'మాడుత్తానె' మున్నగు జాతి రూపములు బయల్పడలేను." అనిరి. పరి:—ఉతె ప్రభృతుల 'ఉ' కారము సహజము కాదు. అవి భూత భావ్యర్థక ప్రాచీన 'తు' ప్రత్యయమును సంబంధించునవి. కావున నె యవి భూత భావిమేళన రూప వర్తమానార్థకము లయ్యెను. 'దప' అనునదియు భూత భావిమేళన రూపమే. క్రి కొరెడ

నినుడు సంఖ్య.

పుట.

- రామకృష్ణయ్య పంతులుగారి వాదము. తద్విమర్శము. 'దప' ప్రత్యయ వ్యుత్పత్తిలోని యగుంభవ పరంపర. దీనినె 'స్టడీస్ ఇన్ ద్రవిడియన్ ఫిలాలజీలో' స్వీకరించి వ్రాసిరి. ఆం. భా. వి. కర్తగారును బై కాల్లు వెల్లుగారి వ్యుత్పత్తి పద్ధతులనె యనుసరించి వ్రాసిరి ... 845
- ౧౩౦ III. తెలుగు వర్తమాన చిహ్నము:—'తు' అను సుచ్చార్థముగల 'చు' అను నది తెల్లు వర్తమాన చిహ్నము. దీని వ్యావహారిక రూపము 'తు' అనునది. 'చేయుచున్నాను' మున్నగు వానిలోని, 'ఉన్ను' అనునది 'ఉండు' ధాతుజ విశేషణము. తుళు వర్తమాన చిహ్నము—'చు-తు' లలో 'తు' ప్రత్యయమే ప్రాచీనమను వికాస కర్తగారి యాశయము సరికాదు. 'తెల్లులోనిది 'చు' కాదు. 'ఉ-చు' అనునది' అనెడి శ్రీ కోరాడవారి యాశయము సరికాదు ... 848
- ౧౩౦ IV. తమిళ మలయాళ వర్తమానార్థక 'గిస్తు' ప్రత్యయము:—ఆనిస్తు-గిస్తు-గిణు. 'ఆగు + నిల్ + తు = ఆనిస్తు' అను దొరగారి ఛేదము సరికాదు. 'ఆన్ + ఇన్ + తు = ఆనిస్తు' అని సాధించుట యుక్తము. 'స్తు' అనుదాని యవభ్రంశము 'స్తు' అనునది. అట్లే 'గిణు' అను దానిలో ననునాసికాగమము చేరుటచే 'గిస్తు' అని యేర్పడు ననుటయు సరికాదు. 'కు + ఇన్ + తు = కిస్తు' అని సాధించుట యుక్తము ... 849
- ౧౩౦ V. 'గిస్తు = గిన్ను = ఇన్ను = ఉన్ను' అను రీతిగా మలయాళ పరిణామముల నెన్నునది. పరి. 'గిస్తు' నుండి 'గిన్ను' జనింపనేరదు. (చూడు ౧౫ II పు.) ప్రాచీన తమిళమున సరళోచ్చారణమే లేదు ... 851
- ౧౩౦ VI. 'గిణు. గిస్తు' అనువానిలో నెద్ది మూల రూపము. వీని వ్యుత్పత్తిని గూర్చి కాల్లు వెల్లుగారు తమ యభిప్రాయమును వచింపలేదు. డా. గ్రాబు దొరగారు 'కు + ఇస్తు' = (ఇష్టడు) అని పదచ్ఛేదము చేసిరి. డా. గుండర్తుగారును దీని నామోదించిరి. 'కిన్ను = ఇన్ను' అను మలయాళ పరిణామము వైదానిని మూల రూపముగా నిరూపింపఁ జాలును. దొరతల్లి 'స్తు' అని వ్రాయుట సరికాదు. 'కు + ఇన్ + తు' అను వ్యుత్పత్తి యుక్తము. 'కు' భావ్యర్థకము. 'ఇన్' అద్యతనార్థకము. 'తు' భూత భావ్యర్థకము. 'దప' ప్రత్యయమున-ద' భూర్థకము-ప' భావ్యర్థకము. 'స్టడీ-ఇన్-ద్రవి' గ్రంథమున నీ విషయమున ననేకము లగు పొరపాటులు సాహసములును గలవు. వారు 'కు + ఇరు' అని ఛేదించిరి. తొల్కాప్పియరు వీనిని సాధించిరనుట సాహసము. తొల్కాప్పియమునఁ గాని తమిళ ప్రాచీన వాఙ్మయమునఁ గాని యీ రూపములు లేవు. తొల్కాప్పియ నూత్రోదాహృతులు. తొల్కాప్పియము నాటికి 'ఉమ్' అనునది మాత్రమే వర్తమానార్థమున వాడఁబడెడిది ... 853
- ౧౩౦ VII. వర్తమాన కాలిక క్రియా ప్రత్యయముల వాడుక తమిళ కావ్య వాఙ్మయమున నరుదన దొరగారి వాక్యమునకు ('కిస్తు-గిణు' అనువానికి) నవీన కావ్య

విషయ సంఖ్య.

పుట.

భాషలో నరుదని యర్థము. ప్రాచీన భాషలో వీనికిఁ బ్రయోగమే లేదు. 'నేటి వాడుకలో' 'వేగుగిడు' అనుదానిచో 'వేగుడు' అని వాడుదురు. కాఁగా 'కిలు' లుప్తప్రాయమై యున్నది. తుద-కోత భాషలోని వర్తమాన రూపములు ...

859

౧౩౧ I.

౨. భూతకాలము=(Preterite tense) తమిళ భూతార్థక తు ప్రత్యయము వర్తమానార్థకమును నగును. సెమిటికు భాషలందు ధాతువుల కిరుప్రక్కలను జేరు పురుషబోధక ప్రత్యయములవలనఁ గాలబోధము కలుగును. ఇండోయూరసియను భాషలందు ధాతువునకు ద్వీరుక్తి గల్గుటచే భూతార్థము ద్యోత్యమగునట్లే ద్రావిడ భాషలందు ధాతువు తుది వర్ణము ద్వితీయమందుటచే భూతార్థము ద్యోత్యమగును. ధాతువుల మొదట 'అ' కారము చేర్చుటచేత సయిత మిండోయూరసియను భాషలలో భూతార్థము బోధ్యమగును. ద్రావిడ భాషలం దనేక స్థలములలో భూతార్థక ప్రత్యయ యోగముచే భూతార్థము బోధ్యమగును. భూతమున ధాతువు తుది వర్ణము ద్వీరుక్తమగుట కన్నడమందును గలదు. తెల్లన నరుదుగ నట్టి జాడ గలదు. పరి.—భూతార్థక మగుచు ద్రావిడ ధాతువుల తుది వర్ణము ద్వితీయమందుననుట భ్రాంతి మూలకము. ధాతువు తుది వర్ణమును భూతార్థక 'త' ప్రత్యయమును సంధించుటచేత నట్టి ద్వితీయము గల్గుచున్నది: కట్టాట నూత్రి దాహృతులు ...

861

౧౩౧ II.

II. భూతార్థక ప్రత్యయ యోగమున భూతార్థక రూపములను సాధించుట:—క్రావ్యర్థకాదులనుండి సమాపక క్రియా రూపములను సాధించు ప్రక్రియను దొరగారు చూపుట సరికాదు. 'ఇ-త=ద' అనునవి రెండును భూతార్థక ప్రత్యయములే. కొన్నియెడల నీ రెండును నిల్చుటను బట్టి దొరగా రందొకటి స్వరసంహితా వ్యవధాయకము; లేదా యుచ్చారణార్థకము నని యిట్లు వ్రాయుచు గ్రంథ విస్తృతి గావించిరి. వ్యవహారలు పూర్వ స్థిత భూత ప్రత్యయ స్థితిని విస్తరించి దానిపైని మఱొక భూత ప్రత్యయమును నిల్పిరనుట లేస్స. 'ఇ-తు' అనువానిని విడదీయక-'ఇతు' అనెడి యఖండ రూపమే 'ఈ' ధాతు జన్యము భూతార్థక ప్రత్యయమనియు నందు వర్ణలోపముచేత-'ఇ' 'తు' అనువానిలో నొకొక్కటి నిల్చుట సంభవించెననియు 'ప్రక్షి-ద్రవి' కర్తగారు నిరూపించిరి. ఇది సరికాదు. తమిళమున 'ఇతు' అను నఖండయోగ మొక్కటనైన లేదు. ఏదో యొక్కటే నిల్చుచుండును. ఈ ధాతువునుండి 'ఇతు' అనునదేర్జేర్పడును. మఱియు 'ఇతు' లోని తకారము 'న' కారము కానేరదు గాన 'చదివిన (తెల్ల) చొల్లిన' = (తమి) మున్నగునవి దుస్సాధము లగును. 'నడవ్వాన్' మున్నగు తమిళ రూపముల కనునాసికాగమము నిరర్థకముగా వచ్చె ననవలయును. 'ఇన్=ఇ=న్=త్=ద్-తి' అనునవి భూతార్థక ప్రత్యయములు. 'నేటి గ్రంథకర్తల కొన్ని యపమార్గములు. 'ఇతు' అనునది యుదంతము కాదు. 'ఇ-త్' అనునవి భూతార్థకములు. 'ఉ' కారము క్రావ్యర్థమున నిల్చును. 'చేసియాడు' వంటి భూతార్థకములు తెల్లన నెన్నడును నుండవు. 'కొట్టాడు' అనుదాని యపభ్రంశము 'కొట్ట్యాడు' కావచ్చును

865

కు సంఖ్య.

పుట.

III. తమిళ కన్నడ భూతార్థక ప్రత్యయములు ఇ-ద. దాది ప్రత్యయము పరమగునపుడు తమిళ కన్నడములలోఁ గల్గు మార్పుల విధులు ... 872

IV. 'నడన్దాన్' మున్నగు తమిళరూపములందలి సానునాసికీకరణ పద్ధతి కాట్ట వెల్లుగారు నిరూపించినది. ఊరకయె యనునాసిక ముచ్చారణార్థకముగఁ జేరుననుట సరికాదని యీవఱక విశదీకరించితిని. అందలి 'న'కారము 'ఇన్' అను భూతార్థక ప్రత్యయఖండమే ... 874

V. 'ఇ' ప్రత్యయ ముచ్చారణార్థకము. అస్వాభావికము. కల్పితము. భూతార్థకములందలి నకారము ముచ్చారణార్థకమే. అది సంహితా యకారమువంటిదె. 'వరుగిన్ద్ర' మున్నగు వర్తమానార్థకములందలి నకారమును వకారమువంటి సంహితావర్ణమే. కన్నడ 'ద'కారము వలెనే యీ భూతార్థకములందలి నకార ముచ్చారణార్థకము. దకారమే నకారముగఁ బరిణమించి యుండును. విమర్శము:—'అది - పోది' మున్నగువానిలోని ఓకారము భావ్యర్థక 'దు' ప్రత్యయ సంబంధి. అది భూతార్థక దకార మనుకొనుట భ్రాంతిమూలకము. 'పాడిన = పాడియ' అనునవి పర్యాయములు గాన 'న'కారము యకారమువలె నంతటను సంహితావర్ణమనుట యసంగతము. 'వరుగిన్ద్ర' అనుచోటి నకారము 'అన' ప్రత్యయ సంబంధి. కైవర్థక ప్రత్యయమున 'న' కారము లేదు. అది 'ఇ'కారమాత్రమే యగుటచేత భూతార్థకముల లోని 'న'కారము సహజము కాదను దొరగారి వాదము కేవలము నసంగతము. 'న'కారము భూతార్థకములం దతిప్రచురము. కైవర్థమున నయ్యది లోపించినంతమాత్రమున నది సహజము కాదనరాదు. తమిళ క్రియయందలి నకారము కన్నడ దకార జన్యమనుట మసంగతము కాదు ...

876

VI. మలయాళ భూతకాలము:—మలయాళమునఁ బురుషబోధక ప్రత్యయములు నిల్వివు. కానఁ గాలబోధక ప్రత్యయము నిల్చిన ధాతువే సమాపక క్రియ యగును. ౧౫ II. విషయము చొప్పున 'ద్రే' అనునది 'న్న' అని మాటును. ఉచ్చారణార్థక స్వరయోగమున 'నడన్న = నడన్న' అనునవి మలయాళ భూతకాలికరూపము లగును ... 881

VII. తెలుగు భూతకాలము:—తెలుగు 'ఇ' అనునది కైవర్థకము. అయినను డెల్లు భూతార్థకము 'త'కారమని 'చదివితని' మున్నగువానిలోని 'తి' ప్రత్యయము తెల్పుచున్నది. 'చేసితే = చేస్తే' అను చేదర్థకములలోని 'తే' అనునదియు డెల్లు భూతార్థక తకారమును నిరూపించును. విమర్శము:—'ఇ - తి - న' అనునవి మూడును డెల్లు భూతార్థకములె. పూర్వార్థ ప్రత్యయ చరిత్ర విస్తృతిచే మరల భూతప్రత్యయము 'చేసితి - చేసిన' మున్నగుచోట్ల నిల్వవచ్చును. 'తి+వీని' అనువాని జంట 'తే' అనునది. 'అడినాను' మున్నగుచోటులందలి 'న'కారము భూతార్థక 'ద'కార జన్యమనుట సరికాదు. తమిళ 'కు'కారము

విషయ సంఖ్య
౧౩౧ VIII.

తుళు భూతకాలము:—ఇది ద్వివిధము. I. అనద్యతన భూతము. II. అద్యతన భూతము. అనద్యతన భూతమున 'ద' లేక 'ఇ' నిల్చును. అద్యతన భూతమున రెండు 'ద' = త' ప్రత్యయములు నిల్చును ...

886

౧౩౧ IX.

ఇతర ద్రావిడ భాషలలోని భూతకాలిక రూపములు:—'సి' అనునది కోతి భాష భూతచిహ్నము. ఇది 'తి' అనుదాని కభిన్నము. గోండు-భూత-సి = జి' అనునది. భూతవర్తమాన - డ్-ఉడ్. తుళు-ఇ-త్. ద్రావిడ భాష పరిశీలన విషయమున బ్రధానములు తమిళ కన్న డాంగ్రములే ...

887

౧౩౧ X.

ద్రావిడభూత ప్రత్యయ చరిత్రము:—భూతాత్మకములందలి 'ఇ'కారము శ్రుతి సుఖాత్మకము చేర్చబడినది. ద్రావిడ భూతాత్మక 'త' ప్రత్యయమున కిండ్లో యూరపియచ భాషలలోని భూతాత్మక 'త' ప్రత్యయపు పోలిక యాదృచ్ఛికము. న్యూపెరిషియను మున్నగు పెక్కు భాషలలో 'ద'కారము భూతాత్మకము. టర్కిష్ - ఫిన్నిష్ మున్నగు సిథియను భాషలలో 'ద'కారమే భూతాత్మకము. వీని సంబంధము ద్రావిడ భాషలకు సన్నిహితతరము ద ప్రత్యయ వ్యుత్పత్తి విషయమున డా. గ్రాలు దొరగారి యాశయము:—“‘దు’ అనునది సమావక క్రియల వచనద్యయమునందును వాడబడెడిది. ‘అదు’ శబ్ద ‘ద’కారాభిన్నమే యీ ‘దు’ ప్రత్యయము. సమీపవాచి ‘ఇదు’ శబ్దము ‘కన్న-ఉత’ ప్రభృతి వర్తమానాత్మకములకును దూరవాచి ‘అదు’ శబ్దము భూతాత్మక ‘ద’ ప్రత్యయమునకును మూలము.” కన్నడ ‘ద’ ప్రత్యయము ‘ఇ’ వర్ణపూర్వకమగుటచేత నిది ‘ఇదు’ శబ్దమూలకమనక తీరదు. సమీపవాచి ‘ఇదు’ శబ్దము భూతాత్మకమనుట యసంభవము. కాన గ్రాలు దొరగారి సిద్ధాంతము బాధితము. అట్లగుటచే నీ భూతాత్మక ‘ద’ ప్రత్యయము ‘అమహత్కర్తృకైవచన క్రియా నిర్తాణోపయోగి ప్రత్యయ విశేషమని యంగీకరింపవలెను. విమర్శము:—‘త’ = ‘ద’ అనునది కేవల భూతాత్మక ప్రత్యయము. సంస్కృత ‘క్త’ ప్రత్యయపు పోలిక యాదృచ్ఛికము కాదు. ‘అదు’ శబ్దమూలకమను గ్రాలు దొరగారి వ్యుత్పత్తిని నిరాకరింపరాదు ‘ఇ’ అనునది ప్రత్యేక భూతాత్మకము గాన నిది ‘ఇదు’ శబ్దమూలకమన వలసిన ప్రసక్తిలేదు సంస్కృత భూతాత్మకము తచ్చబ్దమూలకము. సంస్కృతముందలి ‘ఇ’ డాగమము భావ్యర్థములందును వచ్చును. కాన నది భూతాత్మకము కాదు. ద్రావిడ భూతభావ్యర్థక ‘తు’ ప్రత్యయము భూతాత్మక ‘త’ ప్రత్యయమునకు మూలము కానేరదు...

888

౧౩౨ I.

భవిష్యత్కాల వివరణము:—ద్రావిడభాషలందు భావ్యర్థక విశేషణములు లేవను దొరగారి వ్రాత సరికాదు. తమిళమున ‘కు = గు’ భావ్యర్థక ప్రత్యయము. దీనిపైని బురుషబోధక ప్రత్యయము నిల్చుట ద్వితీయావస్థ. ఈ ‘గు’కారము వకారమై వ్యావహారిక తమిళమున ‘ప’కారమగుచున్నదను దొరగారి వ్రాత సరికాదు. తమిళ ధాతువు పైని భావ్యర్థమున వకారము నిల్చుచోటులు. పకార ద్విత్వము నిల్చుచోటులు. భావ్యర్థకములు మొదటఁ గ్రియానామపాచకములై

విషయ సంఖ్య.

పుట.

యూండెడివను డా. కాట్టువెల్లుగారి యూహ యసంగతము. భావ్యర్థక విశేషణములు. 'ఇరుప్పాన్ - పరువాన్' అనురీతివి యపవాదరూపములు. కర్ణాటమున భావ్యర్థక విశేషణములు ధారాళముగఁ గలవు. భావికాలిక రూప విభాగము ప్రణీ - ద్రవి. కర్తగారు 'అగు' ధాతువు నుండి భావ్యర్థక ప్రత్యయ మేర్పడెనని వ్రాయుట సరికాదు ...

896

౧౩౨ II.

ద్వితీయ భావ్యర్థకము. ఉసుంతరూపములు:—ఇందు భావ్యర్థ మస్పష్టము. ఇది యమహత్కర్తృక ప్రథమ పురుషైకవచనములందును విశేషణము లందును వాడఁబడును. ఇది ధాతుమూలరూపమునకుఁ జేర్పఁబడక పురుషబోధక ప్రత్యయములు చేరఁదగిన క్రియాంగమునకుఁ ఒరముగ నిల్చును. ఇది క్రియానామవాచకరూపమున కభిన్నము. కాన భావ్యర్థకములెల్లఁ గ్రియానామవాచకరూపములే. తెల్లు 'ను' ప్రత్యయము తమిళనందలి 'ఉమ్' ప్రత్యయమున కభిన్నము. 'ఉమ్' అనునది 'ఉ' అనురూపముతోను నిల్చును. ఇది గముచ్చయార్థకము. కాన భూతవర్తమాన భావ్యర్థములు మూడిటిని సముచ్చితముచేసి బోధించును. ఈ భావ్యర్థకము భూతార్థక క్రియతో నన్వయించు నపుడు భూతార్థకమగును. తమిళభావ్యర్థక విశేషణము. పరువాన్ - ఉఱ్ఱోవాన్ - నడప్పాన్. మొ. ఇవి మహద్భక్తములవలెఁ దోచును గాని యమహద్భక్తములు. ఇరుప్పాన్ = (ఉండఁగలది). కన్నడ - ఇరువురు. మొ. తమిళమందువలెనే కన్నడమందును దధర్వార్థకము గలదు. భావిని 'చ'కారము నిల్చును. 'ఉమ్' అనుదానిని గన్నడమునుండి తమిళ మెరపు తెచ్చికొన్నదని చెప్పనగును. తుళులోఁ గ్రియానామ వాచకమే పురుషబోధక ప్రత్యయములతోఁగూడి భావిక్రియ యగును. తెల్లునందును భావ్యర్థాది బోధక తధర్వార్థక రూపములు గలవు. తెల్లునందిట్టి య్థము నిచ్చునది 'దు' ప్రత్యయము. ఇది పుమానాథక 'తు' ప్రత్యయమును సంబంధించును. గోండు భాషలో భావ్యర్థక చిహ్నము 'క'కారము. ఇది తమిళ 'క'కారముతోఁ బోల్చి చూడఁదగినది. పరి. ఉసుంతక్రియ లమహత్కర్తృకములు మాత్రమే యనరాదు. ప్రమాణములు. భావ్యర్థక క్రియలెల్లఁ గ్రియానామవాచకమూలకములే యను దొరగారి వ్రాత సరికాదు. తెల్లు కృదంతముల తుదిని 'చ'కారము సర్వత్ర నిల్చునను దొరగారి వ్రాత సరికాదు. తమిళమందలి 'ఉమ్' ప్రత్యయము తెల్లులోని 'ఉమ్' ప్రత్యయమును నభిన్నములు. తమిళ పదాంతము మకారము తెల్లు లోని ద్రుతిముంటిది. తొల్కాప్పియ నూత్తోదాహృతులు. ఉమ్ ప్రత్యయము 'ఉ'కారరూపమున నిల్వదు. 'అల్విటి సంధి-వేణు (టు) మై సంధి' అనువాని వివరణము. కన్నడ 'గుమ్' ప్రత్యయ మునుబట్టి కావలయు దొరగారు కన్నడమునను దధర్వము గలదనిరి. తమిళాంగ్ర తధర్వముల భేదము. తెల్లు 'దు' ప్రత్యయము పర్వమార్థక 'తు' ప్రత్యయమున కభిన్నమునుట సరికాదు ...

902

౧౩౩ III.

స్పష్టతర భావ్యర్థకము:—స్పష్టతమ భావ్యర్థకమును ప్రథమ భేదపురూప ములకుఁ గల ప్రయోగ ప్రాచుర్యము దీనికి లేదు. ఉదా:—నుడిదేను=

విషయ సంఖ్య.

పుట.

(వల్గులగలను.) వీనికి సరియగు తెల్ల రూపములు:—చేసేను-చేసీని. 'ఎద' అనునది నిల్చు భావ్యగ్రథకము పైతము తెల్లనగలదు. విమర్శ:—పై హోసగన్నడ రూపములు సంభావనార్థకములు. తెల్ల 'చేసేను-చేసీని' అను రూపద్వయమును వివరించుటలోని దొరగారి పొరపాటు. వానికి తెల్లనగల యగ్రముల వివరణము. తెల్లనగ దద్ధర్మార్థకములు ద్వివిధములు. I. 'దు' ప్రత్యయంతములు. II. 'ఎద' ప్రత్యయంతములు

911

౧౩౨ IV. ద్రావిడ భాషల కాలిక చిహ్నములకు భాషాంతరముల పోలికలు. భూత 'త' కారమునకు వలెనె భావి 'వ=బ=ప' అనువానికిని గొన్ని పోలికలు గలవు. అవి యాదృచ్ఛికములని తోచును ...

915

౧౩౩. కాలముల సమ్మేళనము:—'ఉండు' మున్నగు సహాయ క్రియలచే సంభవించును. 'ఉదా':—చేయుచుంటిని. మొ. ...

916

౧౩౪ I. ధాతుజ విశేషణములు—వీనికి 'పెయరెచ్చు'=(పేరికి గొఱతె) అని తమిళమున సంజ్ఞ. 'యత్తచ్చబ్బాన్దాయము ద్రావిడ భాషలలో లేదు. దీని యగ్రమును సంబంధార్థక ధాతుజ విశేషణములు నిర్వహించును' అను దొరగారి యాశయము సరికాదు. సంబంధార్థక సర్వనామములను యత్తచ్చబ్బాన్దాయమును దొల్కాప్పియమందే కలవని యీ వఱకు నిరూపించబడెను (చూడు ౧౧౮ IV విష.) ...

916

౧౩౪ II. ద్రావిడ ధాతుజ విశేషణ ప్రత్యయము 'అ' అనునది. ఇది క్రియాకాంతైసమాపకములపై నిల్చినచో నవి ధాతుజ విశేషణములగును. 'ఇ' అనువానిపై నిల్చినపు డచటి స్వరసంహితలో 'నొ-య్' అనునవి నిల్చును. 'ఉమ్' అనుదానిపై 'అ' ప్రత్యయము నిల్వదు. కన్నడ మున 'ద్' అనునది సంహితా వ్యవధాయక మగును. 'అ' అనునది ధాతుజ విశేషణ ప్రత్యయమునటు కవవాదములు. విమర్శము:—క్రియాకాంతై సమాపకములనుండి ధాతుజ విశేషణము లేర్పడు ననుట సరికాదు. 'నొ-ద్' అనునవి సంహితా వ్యవధాయకములు కావు. 'బాళుత్తిరవ' అనునది కన్నడమున సిద్ధంపడెను. శకారము హోస గన్నడమున నిల్చును. ద ప్రత్యయ పరకత్వమందే కన్నడమున 'ఇ' ప్రత్యయము నిల్చును. కాన 'చూడి' కన్నడ క్వాగ్రథకమున దొరగారి యుదాహృతి తప్పు 'ఇ-అ' అను రెండును దద్ధర్మార్థక విశేషణ ప్రత్యయములు చరిత్ర విస్తృతిచే గొన్నియెడల రెండును నిల్చును...

918

౧౩౪ III. గుణ నామవాచకములనుండియు విశేషణము లేర్పడును. 'పెరియ'=(పెద్దది). 'ఉయర్ న్ద'=(ఎత్తయినది). 'పెరియ' మున్నగువానిలో భూతార్థకతా సంబంధము లేదు. విమర్శము:—డా. కార్టెజ్జెల్లగారి వ్రాత పూర్వోత్తర సందర్భ విరుద్ధముగా నున్నది. వెనుక 'పెరియ' అనుదానిలోని 'ఇ' భూతార్థకమని వ్రాసిరి. కాని 'పెరి' అనుదాని 'ఇ' కార మీ పక్షమున నెట్లు వచ్చినదని తలంచినో తెలియకున్నది. 'పెరుమ్' అనుచోటి 'ఉమ్' అనుదాని విమర్శము ...

921

౧౩౪ IV. ధాతుజ విశేషణ ప్రత్యయము శేషపక్షి ప్రత్యయమునకు భిన్నము కాదు. శేషపక్షి ప్రత్యయము నిల్చుటచే నది క్రియా నామవాచక మనక తీరదు. కాన నసమాపక ప్రత్యయము నిల్చు క్రియాంగము

విషయ సంఖ్య

పుట.

క్రియా నామవాచకమే యనఁదగును. విమర్శః—ధాతుజ విశేషణ బోధ్య సంబంధము యత్తచ్చబ్బ సంబంధ రూపము. శేషపక్షీ సంబంధము స్వస్వామి భావాది రూపము. కాన నీ రెండు సంబంధములు నభిన్నములనుట సరికాదు. తొల్కాప్పియము నాటికె వెలసియున్న యత్తచ్చబ్బాన్వయము ద్రావిడ భాషలలో లేదని దొరగారు వ్రాయుట సాహసము. ధాతుజ విశేషణ ప్రత్యయమగు 'అ' శబ్దము నిర్దేశక సర్వనామ ప్రకృతికి భిన్నము కాదను గుండర్తుగారి యాశయము యుక్తము. (నెర V విష. చూడు) ...

923

నెర V. కొన్ని స్వవాదానుకూలములగు దొరగారి నిరుదాహరణ ప్రసంగములు. డా. గుండర్తుగారు ధాతుజ విశేషణ ప్రత్యయము నిర్దేశక సర్వనామ ప్రకృతియగు 'అ' శబ్దమునకు భిన్నముకాదనిరి గాని నే నంగీకరింపఁ జాలను. సిగ్గెమును భాషలలో సంబంధార్థక సర్వనామము లేదు. విమర్శము:—తమిళమునందలి తొల్కాప్పియముందే యత్తచ్చబ్బాన్వయ ప్రయోగము గలదుగదా యీ చర్చలే! తొల్కాప్పియమున యత్కి మర్థక సర్వనామము పేర్కొనఁబడెను ...

925

నెర VI. సంబంధార్థక సర్వనామములు తొల్కాప్పియమున సూత్రింపఁబడెను. యత్తచ్చబ్బాన్వయ మందుఁ బ్రయుక్తమై యున్నది. ఇంక నది ద్రావిడ భాషలలో లేదనువాద ముపేక్షింపవలసినదే ...

927

నెర I. చేదాద్యర్థకము:—కన్నడ చేదర్థకము 'రె' అనునది. 'రూ'-'ఆగు' అను నవి హాసగన్నడమందలి 'అప్య' ర్థకములు ...

928

నెర II. తుళు చేదాద్యర్థకము 'డ' అనునది. ఇందు. 'వె' అనునది యావశ్య కతార్థకము. ఇది తవ్యాద్యర్థక మనఁదగును ...

929

నెర III. తెల్లు చేదాద్యర్థక రూపములు. ముఖ్యమైనవి 'ఇన-ఏని' అనునవి. 'ఏ' అనునది 'ఏని' సంక్షేప రూపమే. 'ఇన' కాదు. 'ఇనన్' అను నది తెల్లు చేదర్థకము. ఏని శబ్దము 'అగు' ధాతుజన్యమును దొరగారి వ్రాత సరికాదు. సముచ్చయ యోగమున నిది 'అప్య' ర్థక మగును. 'ప్రడీ ద్రవి' గ్రంథము వ్రాత సరికాదు. 'అయితే' అనునది 'ఏని' శబ్ద ఖటితమే. వేఱుకాదు. నీవు శబ్దకర్తృకత యందే యిది సాధువు. తక్కిన శబ్దములు కర్త లగునపుడును దెల్లు వాడుక భాషలో దీనికిఁ బ్రయోగము గలదు. 'నాడు' అనునదియుఁ దెల్లు చేదర్థకమే ...

929

నెర IV. తమిళ చేదర్థకములు:—'ఇల్-ఇన్' అను సప్తమ్యర్థకములు తమిళ క్రియాం గముపై నిల్వఁగా నవి చేదర్థకము లగును. ఉదా:—అగిల్=అగిన్= (అయినన్) ఆయిన్. దీనికి తెల్లులోని 'ఏని' అభిన్నము. ఈ రెండును 'అగు' ధాతుజన్యములు. 'అల్-కల్' అనునవియును తమిళ చేదర్థక ములె. చేదర్థకమునకు 'ఉమ్' చేర్చినది 'అప్య' ర్థక మగును. 'అల్= అగల్' అనువాని చరిత్రము. విమర్శము:—సప్తమీ ప్రత్యయము క్రియాంగముపై నిల్పుట యసంభవము. 'ఇన్' అనునది చేదర్థ సందర్భ మున భూతార్థకము. అపుడది సప్తమ్యర్థకము కానేరదు. 'అల్' అను తమిళ ప్రత్యయము 'అగల్' శబ్ద మూలకము కాదు ...

935

విషయ సంఖ్య.

౧౩౬ I.

విధ్యాద్యర్థకములు:—ద్రావిడ భాషలలో విధ్యాద్యర్థకైకవచనము ధాతు రూపమే. తమి-వా = తెల్లు-రా. బహు-తమి-వమ్మిన్ = తెల్లు-రమ్మ తమిలముం దేకవచనమున 'హె-ఏన్' అనునవి చేరును. తెల్లున 'ము-మి' అనునవి చేరును. తెల్లు విధ్యర్థక బహువచనము అండి = అయ్యలారా. దీని సంక్షేప రూపములు, 'డు-డి-ఉడు-ఉడి' అనునవి. విమర్శము. 'రమ్మ' అనునది తెల్లు వి.ద్యర్థక బహువచన మనుట తప్పు. తెల్లు విధ్యర్థక 'ము' ప్రత్యయము 'నిపు' శబ్దాంతము 'పు' నిర్ణయ పరిణామము. దీని బహువచనపు 'అండి' మున్నగునవి 'అనుడి' అనుదాని పరిణామములు. విధ్యర్థక డుట్టు చరిత్రము:—కన్నడపు 'ఇమ్' తమిల మందలి 'ఇన్-మిన్' అనువానిని సంబంధించునది. 'ఇన్' అనుదానిపై జరిత్రవిస్తృతిచే మరల 'రు' ప్రత్యయము చేరగా 'ఇన్ + రు = ఇన్దు = ఇండు = ఇండు' అను రీతిని బరిణామములు గల్గుట చేతఁ దెల్లు 'డు' 'డి' ప్రత్యయము మేర్పడి యుండును . . .

939

౧౩౬ II.

కన్నడ విధ్యాద్యర్థకములు:—హోసగన్నడ విధ్యాద్యర్థక రూపములు భావ్యర్థక మధ్యమ పురుష రూపముల కభిన్నములను దొరగారి వ్రాత సరికాదు. భవిష్యదర్థమున 'ప' కారము చేరును. తుళు భాషలో 'ల-లె' అనువానిని జేర్చుటచేత విధ్యర్థక వచనద్యయ మేర్పడును. పటగన్నడోదాహృతులలో 'ళ' కారము నిల్పరాదు. అచట లకారము శబ్దముణి దర్పణ ధాతు పాఠమునఁ గలదు. బాటిం-ఇటి యిం-మొ.

943

౧౩౬ III.

తమిల విధ్యాద్యర్థక రూపములు:—తమిల వ్యావహారిక విధ్యర్థకమగు 'ఉమ్మ' వ్యక్తిద్యయమును సముచ్చితము చేయును. తమిల దధ్యర్థక మగు 'ఉమ్మ' కాలత్రయమును సముచ్చితము గావించును. గ్రాంథిక తమిల విధ్యర్థకము 'మిన్' అనునది. దీనిపైని మరల 'ఈర్' అను బహువచనము నిల్పుటయుఁ గలదు. మలయాళ విధ్యర్థకములను బట్టి విధ్యర్థక రూప నిర్మాణము భావ్యర్థక రూప మూలకమని విశద మగును. అవి భావార్థ రూపములను సంబంధించును. వై విషయములను హెబ్రు వ్యాకరణము బలపఱచుచున్నది. విమర్శము:—విధ్యర్థక రూప నిర్మాణము భావ్యర్థక మూలకమనుటయు నవి భావార్థక సంబంధములనుటయు సరికాదు

945

౧౩౭ I.

భావార్థకములు:—తెల్లున-ఉట-అడము' తుదిని గలవి భావార్థకములు. 'అ' ప్రత్యయమే నిజమైన భావార్థకము. ఇది టాదిరూపముగ మాటును. కాట్టతెల్లుగారి భావార్థకతా నిర్వచనము. ఇది 'Infinitive' 'to do' వంటిదని నిర్వచించిరి. ఇది తెల్లు-చేయ-కన్న-మాడల్కె = మాడో' అనియు గ్రాంథిక తమిలమున 'సొల్లెల్లు = సొల్లో' అనియుఁ బ్రచురముగా వాడఁబడును. ఉత్తమ తమిల మలయాళములలో 'క=గ' అను భావార్థకముల కాశీరర్థము గలదు. 'అల్లె-ఇల్లె' అనునవి గోండుభాషలోని భావార్థకములు. తుళుభాషలోని భావార్థక వైవిధ్యము. ఇందు వ్యతిరేక భావార్థమును గలదు. విమర్శము:—'To do' అను నింగ్లిషు భావార్థకమును మనసున నిడికొని దొరగారు

విషయ సంభవ

పుట.

భావాన్ధ నిర్వచనము చేయుట సరికాదు 'అల్' ప్రత్యయము 'అ' ప్రత్యయ మూలకమని వీరి యాశయము. ద్రావిడ భాషలలో నిజమైన భావాన్ధకము 'అ' ప్రత్యయమును వీరి యాశయము సరికాదు. 'అ' ప్రత్యయంత భావాన్ధక ప్రయోగమొక్కటేని తమిళమున లేదు. ప్రాచీన కాలమున నుండెడిదేమో యనుట కాధారమేమి? ఈ విషయమందలి శ్రీ విద్వాన్ వేంకటరాజులు రెడ్డిగారి యాశయములు. కన్నడమున 'అల్' ప్రత్యయము దొరగారన్నట్లు క్రియా నామవాచక ప్రత్యయముకాదు. అది తుమున్నాద్యధ్ధకము. వ్యాకరణ సూత్రోదాహృతులు. దానిపై నను ప్రయుక్తమగు 'క' అనునది చతుర్థి విభక్తి యనరాదు. పటగన్నడమున భావాన్ధకమగు 'అ' ప్రత్యయ మరుదుగఁ గలదు. కాని దానియందు దొరగారి భావాన్ధకత్వము లుండవు తెల్లలోని వలయాదియొగమందు నిల్చు భావాన్ధకమును నట్టిదె. సంప్రదాయ సిద్ధభావాన్ధ నిరూపణము. ద్రావిడ క్రియా నామ వాచక నిరూపణము. "కృదభిహితో భావో ద్రవ్య వ త్ర కాశతే" 'అవ్యయకృతో భావే' అనువాని వివరణము. తమిళ భావాన్ధక 'క' ప్రత్యయము హిందీ 'కో' ప్రత్యయమునకు భిన్నము కాదని మాక్సు ముల్లెరుగారి మతము

946

౧౩౭ II.

మాక్సుముల్లెరుగారి మతమందలి దొరగారి మైమత్వము. ద్రావిడ 'గ' కారము 'వ' కారమగును. హిందీ 'కో' ప్రత్యయమున కట్టి స్థితి లేదు. 'పోగ' (పోవుట) మున్నగు 'అ' ప్రత్యయంత భావాన్ధకములు తమిళమున లేవు అవి తుమర్ధకభావలక్షణార్ధకములు. 'నడక్క' = నడప్ప అనువానికి 'నడవన్' అని యర్థము. అవి భావాన్ధక క్రియా నామవాచకములు కావు. వానిలోని 'క' అనుదానికి 'ప్ప' అనునది యాదేశము కాదు

956

౧౩౭ III.

ఆశీరధకమగు 'గ' కారము భావాన్ధకమే. 'అతిగ' మున్నగు వానిలోని గకార ముచ్చారణార్ధకము. అది 'అ' ప్రత్యయంతమే. తెల్లన భావాన్ధక ప్రత్యయము 'అ' అనునది మాత్రమే. తెల్ల భావాన్ధక మునకును విగ్ధభావాన్ధకమునకును భేద మత్యల్పము. కన్నడమున 'ఇర' = (ఉండుట) భావాన్ధకము. విమర్శము — 'పోగ-అతిగ' మున్నగు 'అ' ప్రత్యయంత భావాన్ధకములు తమిళమున లేనేలేవు. అవి యాశీరా ద్యధ్ధకములు. అందలి 'గ' కారము దొరగారు వ్రాసిన ట్లుచ్చారణార్ధకము కాదు. విద్వాన్ శ్రీ వే. వేంకటరాజులు రెడ్డిగారి యాశయములు. నన్నులు సూత్రోదాహృతులు. తమిళమందలి 'వి' అనుదానిచో మలయాళమున 'అ' నిల్చును గాన నందు 'చెయ్గ' మున్నగునవి యాశీరధకములును భావాన్ధకములును ఘనాక్షరవ్యాయమున నయినవి. ఆశీరధక 'క' ప్రత్యయ మఖండమనియు నది యుచ్చారణ మాత్రార్ధకము కాదనియుఁ గన్నడ 'కె' ప్రత్యయము విశద పఱచుచున్నది. తెల్లన 'ట' మున్నగు భావాన్ధక ప్రత్యయములు గలవు 'ఇర' అను దానికిఁ గన్నడమున భావాన్ధకత్వము లేదు. అది విధ్యాద్యధ్ధకము

958

విషయ సంఖ్య
౧౩౭ IV.

అప్రత్యయ చరిత్రము:—భావాధ్యక్షములగు 'అ-అల్-అన్' అనునవి 'అ-అల్-అన్' నిర్దేశకసర్వనామముల కభిన్నములు. చెండు తెగలకును నాకార సామ్యమేకాని యర్థసామ్యములేదు గాన నవి యభిన్నములు కావు. 'అల్-అన్-అ-త-ట' మున్నగు ద్రావిడ ధావ్యధ్యక్షములు. 'తల్-అల్' అను ద్రావిడ ప్రత్యయపు పరిణామములు. తొల్కా-ప్పియరు పేర్కొన్న 'తల్-అల్' అనువాని రూపములు ...

పుట.

963

౧౩౭ V.

భావాధ్యక్ష రూపముల వాడుక:—కొన్ని యుదాహృతుల నిచ్చి 'అ' ప్రత్యయమునకుఁ గ్రియా విశేషణ-క్రియాజన్య విశేషణ-కృదంత క్రియా నామవాచకముల యర్థములు గలవని దొరగారు వ్రాసిరి విమర్శము:—ఆ యుదాహృతులందెల్ల 'అ' ప్రత్యయము భావలక్షణాధ్యక్షమే. ఇతరాధ్యక్షములు లేవు ...

964

౧౩౭ VI.

తమిళమున 'తల్' భావాధ్యక్ష కృదంతము. కన్నడాంధ్రములలో దానికి సరియగు 'త' ప్రత్యయము గలదు 'అల్-అల్' భావాధ్యక్షములును గన్నడమునఁ గలవు. 'అల్' అను కృత్తు తమిళ భావాధ్యక్షము. దీనికి 'అ' ప్రత్యయము మూలము. విమర్శము:— 'అ' ప్రత్యయమును భావాధ్యక్షముగా దొరగారు స్థాపించుటచేత 'తల్' మున్నగు వానిని గృత్తు లనవలసివచ్చెను. 'తల్-అల్-త-ట' మున్నగునవి నిజమైన ద్రావిడ క్రియానామవాచక ప్రత్యయములు. 'అన్-అ' అనునవి 'అల్' ప్రత్యయ మూలకములు. కన్నడమందు 'అ' అను సంస్కృత క్షిప్రప్రత్యయమువంటి ప్రత్యయము గలదు. 'తమి-తల్'-కన్న-పుదు'-తెల్లు 'ట' అనునవి సర్వధాతు సామాన్య క్రియానామవాచక ప్రత్యయములు. తద్భిన్న కృదంతములును ననేకములు గలవు. 'అల్' ప్రత్యయమునకుఁ గ్రియానామవాచకార్థమే కాక తుమధ్యభావ లక్షణాధ్యక్షములును దమిళమునఁ గలవు. కన్నడమునఁ గ్రియానామవాచకార్థము లేదు. దీనికిఁ గన్నడమున భావాధ్యక్షము గలదను దొరగారి వ్రాత సరికాదు. తెల్లు 'అన్' ప్రత్యయము దానికి సరియగునది. దీనికిఁ దుమధ్య భావలక్షణాధ్యక్షములు గలవు. వలయాది యోగమున భావాధ్యక్షమును గలదు ...

965

౧౩౮ I.

కృత్రాపనిష్పత్తి:—ఇవి చెండువిధములు. I. సంబంధాధ్యక్ష క్రియాజన్య విశేషణ నామవాచకములు. II. క్రియాధ్యక్ష స్ఫూర్తిగల అప్రత్యయంతాది కృదంతములు. I. ఇందుఁ కాలిక చిహ్నములు నిల్చును. వర్తమానాద్యధ్యక్ష విశేషణములవైఁ దచ్చబాధ్యక్ష శబ్దముగాని దాని భాగముగాని తుదిని నిల్చును. వర్త-చెయ్యగిఱ+వ్+అన్=చెయ్యగిఱవన్=(చేయుచున్నవాడు). ఇట్టి భావ్యధ్యక్షమహద్విశేషణ జన్య నామవాచకములు గల్గినేరవు. కాని వేఱువిధములగు భావ్యధ్యక్షము లేర్పడవచ్చును. ఉపంత రూపములనుండియు ధాతుజ విశేషణ జన్య నామవాచకము లేర్పడనేరవు. ధాతుజ విశేషణజన్య నామవాచకముల కన్నిటికిని ధారాళముగా సుబ్యభక్తియోగముండును. అమహద్ధ్యక్ష రూపములు మూడు విధములు. I. అమహత్కర్తృక ప్రథమ పురుష రూపనామవాచకములు. (సమాపక క్రియయే నామ

విషయ సంఖ్య

పుట.

వాచకాకారమున నుండునని భావము). ఉదా:—చేయగిఱదు= (చేయుచున్నది.) II అనుచుదత్తకసంబంధాత్మక విశేషణ జన్య నామ వాచకములు. ఉదా:—సెయ్యగిడ్తదు=(చేయుచున్నది) III క్రియా జన్య విశేషణ నామవాచకములు=(భా)వాత్మకములవంటి ధాత్వైర్థసూక్తి గల కృదంతములని భావము). ఉదా:—సెయ్యదల్=సెయ్యగై= (చేయుట) (To do Doing) వీనియందుఁ గాలవిశేష బోధము లేదు. తక్కిన రెండిటియందును గాల విశేష బోధముండును. వానికి బహువచన రూపము లుండును ఈ మూడవ విధముగు రూపములకు బహువచన రూపము లేదు తమిళ మలయాళములందు ‘మై-మ’ అనునవి విరుసగ గలవు. వీనిపైని సుబ్బిభక్తులు నిల్చును. ఇవి వర్త మానాత్మక భూతాత్మక విశేషణములపై నిల్చును. ఉదా:—ఇరుక్కిన్ద్రమై=(చేయుచున్న దాని తనము) వ్యతిరేకాత్మకమందును గలవు. ఉదా:—ఇర్ + ఆ + మై = ఇరామై -(ఉండనిదానితనము). స్వల్పముగు భేదములతో నిది ద్రావిడ భాషలన్నిటను గలదు. తమిళ-‘మై’-మల-‘మై’, కన్న-‘మై’-తెల్ల-‘మై’. ఈ మూడరి ప్రత్యయము ‘ఫిన్నిషు’ ఇష్టానియను-టర్కిషు భాషలందును బ్రాచీన గ్రీకుభాషయందును గలదు. విమర్శము:—ఇంగ్లీషు పద్ధతీచోప్పన తమిళమున శశివిషణ ప్రాయమున ‘అ’ ప్రత్యయమును భావాత్మకమని యంగీకరించి నిజ మయిన వాత్మకములగు ‘తల్-ట’ మున్నగు ద్రావిడభావాత్మక ప్రత్య యములను వాత్మకములనక ధాత్వైర్థసూక్తిగలకృత్తులని తొత్తనాను కరణము చేయుట సంప్రదాయ విరుద్ధము. ప్రసిద్ధి విరుద్ధము ‘కృద త్’ (సి 10, 282) (3-1-3) అనుచోప్పన ‘తల్-ట’ అనువానిని గృహ్యులనుటలో విరోధము లేకున్నను వానిని “ధావే ట వర్ణిరోస్తే” మున్నగురీతిని భావాత్మకములని చెప్పట సంప్రదాయము. ‘ఎండ-చేయి’ మున్నగు ప్రసిద్ధ కృదంతములను నట్లనకుండుట యసంగతము ‘చెన్నగిడ్త’ మున్నగువానిలోని ‘అగు’ శబ్దము కృత్ ప్రత్యయమనుట యసంగము. ‘చెన్నగిడ్త’ అనునది కర్తృధార యాధాసము ‘చేయుట’ (To do) అనుదానిని క్రియాజన్య నామవాచక విశేషణమనుట యననురూపము అది విశేషణముకాదు. ఇంగ్లీషునందువలె “చేయుట-చేయన” అను రెండ్రములుగల యొక శబ్దము ద్రావిడభాషలలో లేదు. ఇటీవుడు అనుదానిలోని ‘వుదు’ అనునది కన్నడభాష ప్రత్యయము. ‘అదల్లు’ అనుదానిలోని తుది ‘అ’కార ముచ్చార వ్యాధి కము కాదు. సంగనశముని మూర్ధన్య నకారము అకారముగ నేర్పడెను. తమిళమున ‘మై’ ప్రత్యయము తద్భితము. కృత్తు ‘అరుదు’. ‘మై’ అనునది కన్నడమున వారాత్మకము తలుచు. ‘సెయ్య’ ‘మై’ వ్యతిరేకభావాత్మకము తలుచు ...

968

చిహ్న II. కృదంతములు:—కాట్ట:—వ్యాపారమును చేయువు నామములు. (తమి. పోలిట్ పెయర్ Verbal nouns). ఇవి ‘నడై = నడవ్వు’ = (పికారు) అనెడి ధాతుజ ప్రాతిపదికములవలె (Verbal deri-

vatives) క్రియార్థ స్సూర్తిని గోల్పోవు. ఉదా:-నడక్కుదల్ = నడక్కై = (నడచుట). చెయ్యగై = చేయుట. ఆగుదల్ = ఆగుల్ = ఆదల్ = (ఆగుట) కుత్తెదల్ = (తగుట) కుత్తెత్తల్ = (తగ్గించుట). ఈ దకారము భూతార్థకముకాదు. వీనికి సరియగు ప్రత్యయములు తెల్లున 'ట - డమ్ - ఊ' అనునవి. మంగోలియను భాష - చిదహు = (సమర్థుడగుట); దీనినుండి 'చిదల్' = (సామర్థ్యము) అనునది యేర్పడును. విమర్శము:-అప్రసిద్ధమగు 'అ' ప్రత్యయమే భావార్థక మని దొరగారు వివరించుటచేత సుప్రసిద్ధ భావార్థకములగు 'దల్ - అల్ - ట - డము' మున్నగు వానిని భావార్థకములనక క్రియార్థ స్సూర్తిగల కృదంతములనుచు నప్రసిద్ధ సంజ్ఞాకల్పనము చేసికొన వలసెను. 'దల్' ప్రాచీనము కాదు. 'తల్' అను పరమేదిస్థితి ప్రాచీనము. ఈవఱకు విమర్శములగు కొన్ని దొరగారి సిద్ధాంతములు

...

...

...

973

౧౩-I.

ధాతుజ విశేష్యములు:-(Verbal derivative nouns). ఇట్టి వేర్పడుటలోని పద్ధతులు కొన్ని యిటుఁ జూపబడును. I. ధాతురూపమే ప్రాతిపదికమగుట. ఉదా:-తమి - ధా - కట్టు = (ముడివేయు). ప్రాతి - కట్టు = (ముడి). II ధాతువు తుది సరళము పరుషమై ద్విత్వము నందుట. తమి - ధా - పాడు ప్రాతి-పాట్టు = (పాట). తెల్లున - 'పాట' అనియే యేర్పడును. III. ఏకాచ్చ ధాతు స్వరము దీర్ఘమగుట. ఉదా - తమి - ధా - మిన్ = (ప్రకాశించు) ప్రాతి - మిన్ = నత్తత్తము. IV. క్రియాంగమునకు 'మై' ప్రత్యయము చేరుట. ఉదా:-తమి - ధా - పాటు = (ఓర్పు - మోయు). ప్రాతి - పాటుమై = (ఓర్పు). ఈ మై ప్రత్యయము తద్ధితమును గలదు. ఉదా:-పెరుమై = (పెద్దతనము). V. 'అమ్' ప్రత్యయము ధాతువునకుఁ జేర్చుటచేత నామమేర్పడును. అట్టియెడలఁ దుది సరళమునకు ద్విత్వపారంభ్యములు గల్గును. ఉదా:-తూక్క్ = తూగ్ = తూక్ = తూక్కుమ్ = (నిద్ర). (తూక్కు = నిద్రించు) VI. క్రియాంగములపైని 'గ - ద - బ' అనువానిని వేర్వేలు స్వరములతో వేర్వేలు పరిణామములతోఁ జేర్చుట. ఉదా:-I. గకార పరిణామములు:-చెయ్యగై = (కృతము). కాక్కై = (వేడిమి). పడుక్కై = (పడుక). తెల్లు - వీలిక. ఉనికి. కన్న - కె - గె - మొ. II. దకార పరిణామములు:-తమి - కెడు = (చెడఁగొట్టు). ప్రా - కెడుది = (నాశనము). తమి - ఉణర్ = (పొందు) ప్రా - ఉణత్తిక్ = (అనుభవము). తమి - ధా - పుగల్ = (పొగడు). పుగట్టి = (పొగడ్డు). మల - పుగట్టి. కన్న - హొగల్ = పొగడు. ప్రా - హొగల్తై. కన్న - కాయ్ = (మడు). ప్రా - కాయ్ + త = (కాపు). తెల్లు - ధా. అలయు - ప్రా - అలసత. తె - ధా తియ. ప్రా - తిడ్డి. తె - ధా. నడుదు - ప్రా - నడితి = (నడత). III. బకార పరిణామములు:-తమి - ధా. 'కేల్' = (వియ) ప్రా - కేల్వి = (వినికి). తమి - ధా. మత్తై = (చాచు) మత్తైవు = (చాపటికము). తమి - వే + య్ = (నీడగా నుండు).

విషయ సంఖ్య

పుట

ప్రా - వేమ్మ (వేచచెట్టు) తమి - కన్న - సా + వు = సావు =
(మృతి) ము VII. కొన్ని ప్రాచీనవాచకములు ప్రత్యయములగుట.
ఉదా.—తమి-ఉలుక-క- (బీదటికము) తమి-ఉలు = (బాధపడు)
కల- (కన్ను మె)

976

౧౩౯ II రూపస్కానోపయోగి ప్రత్యయమేళనమున నేర్పడిన తమిల ధాతుజనామ
ముల పట్టిక క్రింద కలలో వ్యాపారార్థక ధాతువులు తలచుగ
విడువబడినవి

981

౧౩౯ III. త్రిష్టకములు:—వ్యాపారార్థక ధాతువులపైని 'ఇ' ప్రత్యయమున జేర్చి
చేత నట్టి త్రిష్టకనామము (త్రిష్టకము) సిద్ధించును. ఉదా:—
ఉల్ + ఇ + ఇ భుజించువాడు — ఇకారాంతి తత్సమముల తుని
నుండు 'ఇ' కారముతో దీనికి సంబంధములేదు. I. దీనికి లింగ వివక్ష
లేదు. సంబంధమును బట్టియే లింగమును గ్రహింపవగును ఉదా:—
పనై + య + ఏత + ఇ - పనైయేటి - (త్రేటిచెట్టెక్కు-వాడు).
II. వ్యాపారార్థకేతర ధాతువుల పైని నైతమిది నిల్చును. ఉదా:—
నాట్ (నాల్) + కల్ + ఇ = నాట్కాలి - (కుర్చి = నాల్లు కాళ్లు
గలది). III. క్రియాంగముపైని నైతము నిల్చును ఉదా:—
ఉల్ + ఇ - ఉణ్ణి - ఉణ్ణి = (తినవాడు) IV. ద్రావిడ భాషలలో
దీనికి నిశాల వ్యాప్తి యుండుటచే నిది సంస్కృత సంబంధి కాదు.
ఉదా.—కల్ + ఇ + ఇ = కల్లి - (ఒక యింపైన పువ్వు. వటికాట్టి =
దారిచూపువాడు) మొ. విమర్శము:—ఆంధ్ర కన్నడములందును నిది
గలను. వ్యాకరణ సూత్రోదాహరణలు

991

౧౩౯ IV. క్రియా నిశేపములు

994

౧౪౦ I. ము } క్రియారూపాదాహరణ పట్టికలు.—సంస్కృతి ద్రావిడ భాష లాటిటి
XI. స. } లోని (మాడు ౧౪ I విష.) క్రియల గ్రాంథిక రూపము లుదాహరింప
బడెను. పు-సె-నె. మల-చెయ్. తెల్లు-చేయ్. కన్న-కెయ్. తుళు-
చుప్పి. (కన్న మాడు చేయ్). కూర్లు కెయ్. అను ధాతువుల రూపము
లుదాహరింపబడెను

994

౧౪౦ I. స్వాధ్యపై న్ని వ్యవహారకాల రూపముల పట్టిక. (Affirmative mood
Present tense)

995

౧౪౦ II. స్వాధ్యపై న్ని భూతార్థక రూపముల పట్టిక. (Past tense)

998

౧౪౦ III. స్వాధ్యపై న్ని భవిష్య ద్రూపముల పట్టిక (తద్ధర్మార్థకములు) (Future
tense.)

1000

౧౪౦ IV. విధ్యాద్యర్థక రూపముల పట్టిక. (Imperative mood.)

1002

౧౪౦ V. భావార్థక రూపముల పట్టిక. (Infinitive mood.)

1002

౧౪౦ VI. వ్యతిరేకార్థక రూపముల పట్టిక. (Negative mood. (Aorist).
ఇవి కాల శ్రయమునందును దుల్యములై కాని ప్రాయికముగా
నిండు భావార్థము తోచును

1003

విషయ సంఖ్య.				పుట
౧౪౦ VII.	వ్యతిరేక వర్తమాన రూపముల పట్టిక. (Negative mood. Present tense.)	1005
౧౪౦ VIII.	వ్యతిరేక భూతార్థక రూపముల పట్టిక. (Negative mood. Past tense.)	1006
౧౪౦ IX.	వ్యతిరేక భవిష్యదర్థక రూపముల పట్టిక. (Negative mood. Future tense.)	1007
౧౪౦ X.	వ్యతిరేక క్వావిర్థక రూపముల పట్టిక. (Negative verbal participle.)			1008
౧౪౦ XI.	వ్యతిరేక సంబంధార్థక క్రియాజన్య విశేషణ రూపముల పట్టిక. (Negative relative participle.)	1008

VII. ప్రకరణము శబ్ద సామ్యము

(Glossarial affinities)

౧౪౧ I.	ఇండియూరపియసు భాషలతోను ముఖ్యముగా సంస్కృతముతోను గల సంబంధముకన్న సిథియసు భాషలతోను నందును నుగ్రియసు భాషలతోను ద్రావిడ భాషలకు సంబంధ మధికతరము. ద్రావిడ భాషల సంపర్కమున సంస్కృతమునకు మూర్ధన్యములు వచ్చెను సంస్కృతమున గ్రీకు మున్నగు భాషల శబ్దములు చేరినట్లే ద్రావిడ శబ్దములును గొన్ని చేరెను. సంస్కృతమునఁ జేరిన ద్రావిడ శబ్దము లివి యని నిర్ణయించుటలోఁ బరిశీలింప వలసిన విషయములు. శబ్ద సామ్యవివరణపు పుటలు కాల్లువెల్లులోనివి	...	1009
౧౪౧ II.	౧. అక్కా. ౨. అత్త. ౩. అటవి. ౪. ఆణి. ౫. అమ్మ. ౬. ఆలి. ౭. కటు. ౮. కళా. ౯. కావేరీ. ౧౦. కుటి. ౧౧. కుణి. ౧౨. కూల. ౧౩. కోట్ట. ౧౪. ఖట్వా. ౧౫. నానా. ౧౬. సీర. ౧౭. పట్టన. ౧౮. 'పన్నీ' ప్రాకృత. 'స్వస్థ' (సంస్కృత). ౧౯. వట్టి. ౨౦. భజ్. ౨౧. మీన. ౨౨. వెలకు. ౨౩. వెల వెలయ. ౨౪. వట్టు-వట్టుక. ౨౫. శవ-శావ. ౨౬. శుక్తి. ౨౭. సాయ	1011
౧౪౧ III.	డా. గుండర్టుగారు చూపిన సంస్కృత ప్రవిష్ట ద్రావిడ శబ్దములు:— ౧. ఉరుడ్డ. ౨. ఏడ. ఏడక. ౩. కరవాల. ౪. కర్ణాటక. ౫. గుండ. ౬. కుర్కుర. ౭. కేయూర. ౮. కోకిల. ౯. ఘోట. ౧౦. చిమ్మక. ౧౧. నార్జు. ౧౨. పిట-పిటక ౧౩. పుత్ర. ౧౪. పున్నాగ. ౧౫. పేట. ౧౬. ఫల. ౧౭. మరుత్త. ౧౮. మర్కట. ౧౯. ముక్త. ౨౦. ప్లిల్ల. ౨౧. రాత్రి. ౨౨. విరళ. ౨౩. హేరమ్మ. ౨౪. శృంగేర. ఈ గుండర్టుగారు చూపిన శబ్దములలో ననేకములు ద్రావిడ పదము లనెడి నన్నిక కల్గకున్నది	...	1028
౧౪౧ IV.	డా. కిల్టేలు దొరగారు సంస్కృతమునఁ జొచ్చిన ద్రావిడ శబ్దము లనుచుఁ జూపిన వానిలోఁ గొన్ని చూపఁబడుచున్నవి ౧. ౨. ౩. 'అట్టి' శబ్దములు. ౪. ఆమ్ (అంగికార). ౫. ఆరకూట. ౬. ఆడ. ౭. ఆల. ౮. ఆలి. ౯. పాలన. ౧౦. వట్టి. ౧౧. ముకురు. ముకుర. ౧౨. కుట=(మటిపాతము). ౧౩. కుఠార. ఇంకను		

వి. సము. పరిభాష

పుట.

ననేక శబ్దములు చూపబడినను. కాని ద్రావిడ భాషలోనుండి సంస్కృతమునకు బ్రవేశించినట్లు కన్పట్టదు. రెండిటిలోనికని వేరుగా భాషనుండి వచ్చినందున ... 1037

గం V.

సంస్కృత ద్రావిడ శబ్ద సామ్యములు. సంస్కృతముకిన్న సంస్కృతే తరములగు నిండి యూరపియను భాషలతోడి సామ్యపాధికమై యున్నది. ఈ రెండు పుటలుంబయలకును నయ్యవి వేరుగా భాషనుండి వచ్చియుండును. ౧ ఆడి. ౨. ఉడై=ఉడై ఒడై. ౩. అడై. ౪. అను (పల్నా) సంస్కృత-అడై=అడై(చు). ౫. అరు. (అర్న). ౬. ఉరు. (సంస్కృత-ఉరు). ౭ కడ=సంస్కృత-కట) ౮. కడు-కడి-కడుగు-కటి-కడుకడు-కడమ-కడలు కడుపుభృతి గణము. సంస్కృత కట కటుక కలుడై=సంస్కృత-ఖర. ౧౦. కన్న-కిన్న-తమి-సిన్న (చిన్న) సంస్కృత-కణ-కనీయస్. ౧౧. కయ్ (కన్న) తమి-చెయ్ సంస్కృత-కటి-కర్ ౧౨ కురల్-సంస్కృత-గర్-గ్నా. భాతు. ౧౩ పదియై పూట ౧౪ కిటి-ఖుర. ౧౫. కెడు. సంస్కృత భిద్. ౧౬ పొడు-సంస్కృత కుట్. ౧౭ సిలిర్=సంస్కృత-చేర్. ౧౮. సె=సె సంస్కృత-శోణ ౧౯. సెవి-చెవి-సంస్కృత-శ్రవన్. ౨౦. తడి-సంస్కృత-తడ=తడన. ౨౧. తీ=సంస్కృత దీప్. ౨౨ పూపు-సంస్కృత పూ ౨౩ తూలు-సంస్కృత-ధూ. ౨౪. నడ-సంస్కృత-స్థా (నర్తన). ౨౫. నెయ్. సంస్కృత-నమ్. ౨౬. పర్-సంస్కృత-పురు. ౨౭. పాడు సంస్కృత-పర్. ౨౮. పాల్-సంస్కృత-పాల్ (పిల్లలచు) ౨౯ పిఱ సంస్కృత-పర. ౩౦ పొలు. సంస్కృత భృ (భరించు) ౩౧. పాల్ సంస్కృత-పా. (ధాతు). పాయన (ఇంచు పాధాతు గంభీర తేదు) ౩౨. పేను. సంస్కృత-భాష. (పాపించు). ౩౩ పూ. సంస్కృత-పుల్ల. పుష్ప. ౩౪. వల్. సంస్కృత వల. (బలిష్ఠ). ... 1042

గం ౨.

సంస్కృత తరములగు నిండి యూరపియను భాషల తరములయు సెమె టకు భాషల తరములయు సిథియను భాషల తరములయు సామ్యము లిందుపేక్షితము లయ్యెను ... 1051

గం ౩.

అనాగరిక ద్రావిడ భాషల పిఱలము వేనక 'బీతికలో' గొంత ప్రద్యుతియగుటచేత డా. కాట్టువెల్లు గారి యనుబంధ విషయములను బ్రహుయి భాషను సంబంధించిన యనుబంధ విషయములను నిందుపేక్షితము లయ్యెను ... 1052

రిండెన వాల్మము విషయమూచి సమాప్తము.

రెండవ వాల్యములోని ముఖ్యములగు తప్పుల పట్టిక

పుట	పంక్తి	తప్పు	ఒప్పు
569	11	మున్	ముస్
579	3	యున్నది.	యున్నది. ('లేదు'. సంబంధా యజ్ఞమున నున్నది. శ్రీ రెడ్డిగారి)
629	31	ఎన్! (రెండవది)	(దీనిని తీసివేయవలెను)
653	5	లేనేలేదు. అర్వాచీనము	(లేనేలేదు అర్వాచీనము)
668	4	లాటిన్	లాటిన్
682	21	'కశు' (కచ?)	'కశు' (శ=చ?)
726	24	తిమిల గ్రాంథిక భాషలోఁ గలవు.	'తిమిల గ్రాంథిక భాషలోఁ గలవు'
729	19	నూ-రాని	నూ-రా-ని
815	14	(తిన్ననలేమి)	(తిన్ననలేను)
„	28	(మామాలుగా నుండువాఁడు- శత్రువు)	(మామాలుగానుండువాఁడు-శత్రువు)
859	1	వారి యశాస్త్రియ	వారి యశాస్త్రియ
872	1	కొట్టాడు	కొట్టాడు
925	17	యర్వాచీనము). తమిల	యర్వాచీనము) తమిల
1001	10	క్రియాజన్యా మహద్వి	క్రియాజన్యా మహద్వి
1004	16	రూపము.	రూపము
1017	29	కోశముల పరిశీలన	కోశము లపరిశీలన
1020	28	పట్టణ	పట్టణ

ద్రావిడ భాషా పరిశీలనము

IV ప్రకరణము - సంఖ్యా వాచకములు

౯౩. I విషయము:—“పూర్వార్థ కేతర సంఖ్యా వాచకములు-విశేషణములు విశేష్యములు నని రెండు విధముల రూపములతో వెలయుచున్నవి. ఉదా:— విశేషణ-తమి-కన్న-ఇరు-ఒరు-ఒర్. తెల్లు-ఇరు-ఒక. విశేష్య:—తమి-ఒస్తు. ఇరణ్ణు. కన్న-ఒందు-ఎరడు. తెల్లు-ఒకటి, రెండు. ఈ విశేష్యము లమహాదర్శక సంఖ్యావాచకములు. ఒకటవ-రెండవ (తెల్లు) మున్నగునవియు, ‘ఒందనెయ-ఎరడనెయ’ (కన్న) మొదలగునవియుఁ బూర్వార్థకములు. ఇవి సంఖ్యావాచక విశేష్యములనుండి యేర్పడినవి. అట్టి విశేష్యములకు మూల రూపములు సంఖ్యావాచక విశేషణ రూపములు.

సంఖ్యావాచక విశేష్యము విశేషణముగా సయితము వాడఁబడుట ద్రావిడ భాషా సంప్రదాయము. తమి-“ఇరు పెయర్ = ఇరువర్ పెయర్ (ఇరుగురు మనుష్యులు)”. అనుచో వ్యావహారిక తమిళమున ‘ఇరణ్ణు పెయర్ (పేర్?)’ = (రెండు మనుష్యులు) అనియు వాడుదురు. (ఇరువర్ మానిదర్. గ్రాంధి?) అటవమునందలి ‘ఒస్తు’ అనునదియుఁ దెల్లులోని ‘ఒకటి’ అనునదియు విశేషణములుగా వాడఁబడవు. కన్నడమున ‘ఒందు’ = (ఒకటి) అనునది విశేషణముగా సైతము వాడఁబడును. ఉదా:—కన్న-ఒందుకై = (ఒకచేయి). వ్యావహారిక తమిళమున ‘నాల్ ఎరుదు = నాళ్లు ఎరుదు’ = (నాల్లు ఎద్దులు) అనుటకు మాఱుగా ‘ఎరుదు నాళ్లు’ అని వాడుటయుఁ గలదు. దీనికి ఎద్దులయొక్క నాల్లు అని శబ్ద సిద్ధమగు సర్థము. ఈ యుదాహరణమే ద్రావిడ సంఖ్యావాచకము లమహాద్వీశేష్యములగు ననుటకు నిదర్శనమగుచున్నది” (కాట్ట. ౩౨౧ పుట).

“సంఖ్యావాచకములలో విశేషణ రూపములె ప్రాచీనతర మూల రూపము లనఁదగును. వాని కమహత్ప్రత్యయములను జేర్చుటచేతఁగాని, వానిలోని ప్రాస్వాచ్చును దీర్ఘము చేయుటచేతఁగాని సంఖ్యావాచక విశేష్య రూపము లేర్పడును. ‘పదినొస్తు. ఇరువఱితు’ మున్నగు సంఖ్యావాచక సమాస పదములలో వాని విశేషణముల శుద్ధరూపములు నిల్చియున్నవి గాన వానిని బట్టి సంఖ్యావాచకముల మూల రూపముల నూహింపవచ్చును.

తమి-ఇరువర్ = (ఇరువురు) మున్నగునవి ‘ఇరణ్ణు’ మున్నగు విశేష్యముల నుండి నిష్పన్నములు కాలేదు. ఇంక నవి ‘ఇరు’ మున్నగు విశేషణ రూపములకు మహాదర్శకమగు ‘అర్’ ప్రత్యయపు యోగమున నిష్పన్నములయినవి.

ఉదా:- తమి-ఇరువర్ = (ఇరుగురు = ఇద్దరు) మూవర్ = (మూవురు = ముగ్గురు).
(వ్యావహారిక భాషలో 'ఇరువర్ - మూవర్' అనరు 'రెండుపేర్ - మూడుపేర్' అందురు) ఇట్లే 'ఒరువన్ = (ఒకడు) ఒరుత్తి = (ఒకతె)'. వ్యావహారిక భాషలో నిట్లు మొదటి మూడు సంఖ్యావాచకముల రూపములు మాత్రమే యున్నను గ్రాంథిక భాషలో నన్నిటికిని నిట్టి రూపములు గలవు" (కాట్ట. 3-1-1 పుట).

విమర్శము:- తెల్లులోని 'ఒకటి' అనునది యర్వాచీన రూపము. నన్నయ దీని నిట్లు ప్రథమాంతముగా వాడలేదు. ఇంక నంతకుముందు దీరూపము లేదని వేట చెప్పనేల? ఒకడు మున్నగు రీతినే నన్నయ మహా దమహత్తులు రెంటును వాడెను. తిక్కనాదు లీ విశేష్య ప్రథమా రూపమును వాడిరి. చ. అంబుజ నాభునిఁ బ్రీతుఁజేయు కం | టెను హితమైన కృత్య మొకటింగలదే... (ఉద్యో. 3 ఆ. ౧౫౮ ప). విశేష్యములను విశేషణములుగా వివక్షించి ప్రయోగించు సంప్రదాయము నామవాచకము లందువలెనె (చూడు ౯౧ II విష.) సంఖ్యా వాచకములందును గలదు. తమి-ఎరుదు నాల్గు' అను దానికి దొరగారు చెప్పినట్లు 'ఎద్దులయొక్క నాలుగు' అని యర్థము చేయరాదు, ఈ వాక్యము నందును వ్యావహారిక తమిల రూపమగు 'నాల్గు' అనునది విశేషణముగా వివక్షింపబడిన విశేష్య రూపమే యనుటలో విరోధములేదు. విధేయ విశేషణములట్లే సమావక క్రియాస్థానమున నిల్చుటే సంప్రదాయము. కావున 'ఎద్దులు నాల్గు' అని పై వాక్యమున కర్థము చేయవలెను. అమహద్విషయ మున నేకవచన రూపమునకే బహుత్వార్థమును జెప్పట ద్రావిడ భాషా సంప్ర దాయము. 'ఒక్కొక్కరుడు-ఒక్కొక్కరుడు-ఒక్కొక్కరువుడు-ఒక్కొక్కరుడు' మున్నగు వాని నరసినపుడు తెలుగు నందును 'ఒరు' అను ద్రావిడ రూపము 'ఒక్క-ఒక' మున్నగు సర్వాచీన శబ్దములతో మేళితమై వాడుక కెక్కెనని తోచకమానదు. అందలి 'ఒక్క' శబ్దము కేవలార్థకము కానోపును. 'ఒక్క-ఒక' శబ్దములు "సంస్కృ-ఏక-ప్రాకృత-ఏక్" శబ్దములనుండి యేర్పడియుండును. 'ఒక్కొక్కరుడు' మున్నగు వానిలోని 'రు' వర్ణము లోపింపగా 'ఒక్కొక్క' మున్నగు రూపము లేర్పడె ననఁ దగును. "దైవగేఽఖా (౧-౪-౯౨) = దైవాది వ్యనాదే ర్యథాదర్శనం వ్యంజనస్య ద్విత్వం వా స్యాత్..... దైవాదిః:- దైవ వ్యాహృత వ్యాకుల నీడ నిహిత మాతృక కుతూహల స్థూల వక్త తూష్ణీక మూక సేవాన్యదీయ హుత స్త్రాన స్థాన ఇత్యాది" (షడ్భా. 3౪ పు.) 'ఏకో ఏక్కో' (షడ్భా. ౨౨ పు).

సీ. వాతాపి యను దైత్య వరు మ్రింగి యఱిగించుకొనఁడె భూదేవుఁ
ఒక్కొక్కరుడు గినిసి (భార. ఆర. ౫ ఆ. ౨౦).

గీ. తరుణి యేపురకంటె నొక్కరుఁడ భర్త | యగుట లద్దు.....
(భార. సభా. ౨ ఆ. - ౨౪౬ ప).

గాంధికాటవమున ‘ఒర్’ అనియు వ్యావహారికాటవమున ‘ఒరు’ అనియు వాడబడును. ‘ఒరు’ అనుదానిలోని తుది ‘ఉ’ కారము లోపించుటచేత నాద్యచ్చు దీర్ఘమైనది. విశేష్య విశేషణరూపములలో విశేషణ రూపమే ప్రాచీనతరము. అదియే మూలరూపము” (కాట్ట. 3-2-2 పుట).

విమర్శము:—తొల్కాప్పియమున ‘ఒరు - ఒర్ - ఒర్’ అను మూడు రూపములును గన్పట్టుచున్నవి. కాన ‘ఒరు-ఒర్’ అనునవి వ్యావహారిక మాత్రము లని దొరగారు వచించుట సరికాదు.

“ముదల్ నిలై.....” (తొల్కా. ౪౭౯ సూ.) = హలంత శబ్దములు పరమగునపుడు ‘ఒస్తు’ శబ్దముచోట ‘ఒరు’ శబ్దము నిల్చును. ఉదా:—ఒస్తు + కల్ = ఒరుకల్ = (ఒక తాయి). ఒస్తు = మణి = ఒరుమణి = (ఒక కాంస్య ఘంట. దీనికిఁ గాలవాచిత్యము గౌణము). ఈ సూత్రమునందలి ‘ఒస్తు’ శబ్దము ‘ఇరణ్ణు’ మున్నగువానికిని నుపలక్షణము. అనఁగా హల్ పరకత్వమున ‘ఇరణ్ణు’ ప్రభృతులకు ‘ఇరు’ మున్నగునవియును బాహ్యముగా నాదేశము లగునని వ్యాఖ్య చేయవచ్చును. ఉదా:—తమి-ఇరణ్ణుకల్ = ఇరుకల్ = (రెండు తాళ్ళు). ఇల్లై-మూస్తుకల్ = ముక్కల్ = (మూడు తాళ్ళు).

“అదనిలై ఉయిర్కుమ్.....” (తొల్కా. ౪౮౦ సూ.) = ఒస్తు శబ్దమున కజాదిశబ్దము, యకారాది శబ్దమును బరములగునపుడు ‘ఒర్’ అను రూపము నిల్చును. ఒస్తు + అలై = ఒరలై = (ఒక తరంగము). ఒస్తు + యాల్ = ఒర్యాల్ = (ఒక వీణ).

“ఆయిరక్కిళవి.....” (తొల్కా. ౪౮౫ సూ.) = ‘ఒస్తు-ఇరణ్ణు’ అను శబ్దములకు ‘ఆయిరమ్’ శబ్దము పరమగునపుడు ‘ఒరు-ఇరు’ అను వాని ‘ఉ’ కారము లోపించును. ఉదా:—ఒస్తు + ఆయిరమ్ = ఒరు + ఆయిరమ్ = ఒరాయిరమ్ = (ఒక సహస్రము). ఇరణ్ణు + ఆయిరమ్ = ఇరాయిరమ్ = ఇరు + ఆయిరమ్ = (రెండు వేలు).

“ముదల్ నిలై.....” (తొల్కా. ౪౮౬ సూ.) ‘ఒర్-ఇర్’ శబ్దముల ప్రాస్యము, పై స్థలములందు దీర్ఘమైనను గావచ్చును. ఉదా:—ఒరాయిరమ్ = (ఒక వేయి). ఈరాయిరమ్ = (రెండు వేలు).

పయిరీతినున్న తొల్కాప్పియ ప్రక్రియను బరిశీలించునపుడు ‘ఒస్తు-ఇరణ్ణు-మూస్తు’ మున్నగునవియు విశేషణములై యొప్పునవి తోచక మానదు. ఎల్లయెడలను నిల్లై ‘ఒస్తు’ మున్నగువాని నుండియే ‘ఒరు’ మున్నగు విశేషణ రూపములు తొల్కాప్పియమున సాధింపబడెను. కాని ‘ఒస్తుకల్’ = (ఒక తాయి)-‘ఇరణ్ణాయిరమ్’ = (రెండు వేలు) అనురీతిగల రూపములు వ్యాఖ్యాత

సాధితములగుట నవి తొల్కాప్పియ సమృతము లనుటకుఁ దగిన యాధారము లగపడవు. ఇంకఁ బయిరీతిగల ప్రక్రియయే యాధార మనుకొనవలసి యున్నది. మఱియు విశేష్యములు విశేషణములుగా వివక్షింపఁబడు సంప్రదాయము సర్వ సమృతమే కాన 'ఒస్తుకల్' మున్నగుచోటులందలి 'ఒస్తు' ప్రభృతులు విశేష్యములై యయ్యు విశేషణములుగా వివక్షితము లయ్యె ననుటలో విప్రతిపత్తి లేదు గదా.

“ముదల్ నిలై.....” అనెడి మీఁద నుదాహరింపఁబడిన ౪౭౯ తొల్కాప్పియ సూత్రపు వివృతి యీ సందర్భమునఁ బరిశీలింపఁదగినది.

కర్ణాటశబ్దాను శాసనమునందును నిట్లే “ఒందు = ఒరు; ఎరడు = ఇరు; మూఱు = మూ; ఆఱు = అఱు” మున్నగునవి పర్యాయ రూపములనియే సూత్రింపఁబడెను.

‘ఒరొందోః’ (కర్ణాట శబ్దా. ౩౫౦ సూ.) వ్యజ్ఞాన ఇతి నివృత్తమ్. ‘ఒందు’ ఇత్యస్య ‘ఒరు’ ఇత్యాదేశో భవతి. సచ శిద్ధౌ భవతి. ఉత్తరపదే పరే. న ద్వన్ద్వ సమాసే. మెవరితు నిత్యమ్. (ఇట్లొకట నిత్యమనుటచేతఁ దక్కిన యెడల నీ విధి పాక్షికమని విశదమగుచున్నది.) ప్రయోగః—ఒర్తలై = ఒందు తలై = (ఒక తల). ఇట్లే మూఱుప్రభృతులకును సూత్రములు గలవు.

‘ఎరడో రి’ (కర్ణాట శబ్దా. ౩౫౧ సూ.) = ఎరడు ఇత్యస్య ‘ఇర్’ ఇత్యాదేశో భవతి, సచ శిద్ధౌ భవతి, ఉత్తరపదే పరే. న ద్వన్ద్వ సమాసే. మె పరితు నిత్యమ్. ప్రయోగః—ఇర్తలై = ఎరత్తలై = (రెండు తలలు).

“ఆఱోః” (కర్ణాట శబ్దా. ౩౫౨ సూ.) = ఆఱు ఇత్యస్య ప్రాస్వాదేశో భవతి. వ్యజ్ఞానాదా ఉత్తరపదే పరే న ద్వన్ద్వ సమాసే మెవరితు నిత్యమ్..... ప్రయోగః—అఱుగావుదం = ఆఱుగావుదం = (ఆఱు క్రోనులు). ‘ఆం. భా. వి.’ కర్తగారు ‘ఒక్కటి’ విశేషణ రూపము సయితము కావచ్చునని యీ క్రింది రీతిని వ్రాసిరి ‘ఒక్కటి ఒక్క-ఒక’ అనునవి విశేషణ మాత్రములు. ఒక్కటియను నది యమహత్తులలో విశేష్యముగాను విశేషణముగానుగూడ వాడనగును. ఒక్క నూటిని. ఒక కేలఁ బట్టి. ‘ఒకటి-ఒక్కంటి-ఒక్కటి’ అనునవి యమహద్విశేషణములు-అదొక్కటి-ఒకటి రెండు పూటలు.....” (ఆం. భా. వి. ౪౪౦ పుట). ఇట విశేష్యములు విశేషణములుగా వివక్షితములై వాడఁబడె ననుట లెస్స. “తమిళమందలి ‘ఒస్తు’ అనునదియుఁ దెలుగులోని ‘ఒకటి’ అను నదియు విశేషణములుగా వాడఁబడవు” (కాల్డు. ౩౨౧ పుట. చూడు. ౯౩ I విష). అను డా. కాల్డువెల్లుగారి వ్రాత చొప్పున ‘ఒకటి-ఒస్తు’ అనునవి

విశేష్యములె యనియు విశేషణములనుగా వివక్షించి వాడవచ్చుననియుఁ జెప్పటయె యుక్తము.

డా. కాట్ల వెల్లుగారు వ్రాసినట్లు విశేషణముల పయిని దచ్చబ్బ సంబంధి లింగ బోధక ప్రత్యయము నిల్పుటచేత నవి విశేష్యములవంటివై విభక్తుల నెనయును. చిన్నవాడు-చిన్నది. చిన్నవానిన్-చిన్నదానిన్ (చూడు కాట్ల. 322 పుట) (చూడు ౯౧ I, ౯౩ I విష.). 'ఒన్టు-ఇరన్టు' మున్నగు తమిళ శబ్దముల తుది వర్ణమువలెనే 'ఒకటి' అను తెలుఁగు శబ్దము తుది వర్ణ మగు 'టి' అనునదియు నమహత్తచ్చబ్బ సంబంధియె యనఁదగును. 'ఒకటి' శబ్దము తుదిదగు 'టి' అనునది 'అది' శబ్దాంత్యమగు 'ది=తి=టి' అను వర్ణమె యనఁదగును. ఇట్లే ద్రావిడ సంఖ్యావాచక విశేష్యములు తఱుచుగ 'తు=దు' 'తి=ది=టి' మున్నగు నమహత్తచ్చబ్బాంత్యవర్ణ రూప ప్రత్యయములతోఁ గూడినవె యని (నాలుగు. తప్ప) యెఱుంగనగును.

హాసగన్నడమునందలి 'ఒర్బను=(ఒకడు) ఒర్బళు=(ఒకతె)' అను రూపములందలి బకార ఘటిత రూపములను జూచి కావలయును బ్రాచీన కన్నడమందు 'ఒర్బన్-ఒర్బల్' అను బకార ఘటితములగువానిని దొరగారుదాహరించిరి. కాని ప్రాచీన కర్ణాటమున వాని సాధురూపములు 'ఒర్వం-ఒర్వల్' అను వకార ఘటితములె. శబ్దమణి దర్పణమున వానిలోని ఏకార మున బకార శ్రుతి గలదనుటను నరయఁగా నప్పటికె హాసగన్నడ రూపము లంకురింపసాగిన వనఁదగును.

'సంఖ్యాయాం సః' (కర్ణా. భూ. రర సూ.)=పుం స్త్రీ సంఖ్యావాచక ములకుఁ బరమగు విభక్తుల మొదట ద్విత్వబహుత్వములందు ఏకారాగమ మగును. ఉదా:-ఒర్వర్=(ఒకరు). ఇర్వర్=(ఇరువురు). మూసర్=(మూపురు). మొ. ఇట్లు నాగవర్త బకారశ్రుతిని వచింపలేదు. శబ్దమణి దర్పణమునకుఁ దర్వాతి వాఁడె యయ్యుఁ గర్ణాట శబ్దాను శాసనక్తర యట్టి శబ్ద మణి దర్పణోక్త 'బ' శ్రుతి సంగీకరించి వివరింపలేదు. ఇతఁడు పెక్క-చోట్లఁ గేశవుని (శబ్దమణి దర్పణక్తర కేశరాజును) బ్రమాణీకరించినవాఁడె.

'ఒందోః పుం స్వార్వశ్' (కర్ణాట శబ్దా. ౧౦౦ సూ.)=ఒందు ఇత్యే తస్య 'ఒర్వశ్' ఇత్యాదేశో నిత్యం భవతి. ఏకత్వే పుంలిङ్గవిషయే. శకార స్పర్వాదేశార్థః. ప్రయోగః:-ఒర్వం=(ఒకడు).

'భుశ్చ ప్రియామ్' (కర్ణాట శబ్దా. ౧౦౧ సూ.)='ఒందు' ఇత్యేతస్య 'ఒవ్వశ్' ఇత్యాదేశో భవతి, భుగాగమశ్చ, ఏకత్వే స్త్రీలిङ్గవిషయే..... ప్రయోగః ఒవ్వశ్=(ఒకతె).

“పవణాశ మా సంఖ్యయైశం! వ్యవహారికం వత్సమల్లి బశ్రుతియుంసం!
భవికమ్.....” (శబ్దమణి ౯౯ ప).

౯౩. III విష:—“సంఖ్యావాచక విశేషణముననుండి విశేష్యరూపముల
నిష్పత్తి:—స్థూలదృష్టిని జూచునపుడు ‘ఒస్తు’ అను దానిలోని నకారము మూల
రూపములోనిదిగాఁ దోచును. కాని నిజముగా ‘ఒరు’ శబ్దమే మూలరూపము.

తమి	మల	కన్నడ కూర్	తమి	కన్నడ కూర్	కొయ్‌బల్‌భాష శమాయెది కుటుంబము	గ్రీకు	లాటిన్	ఫ్రెంచ్	టుంగు సియన్ భాష	సంస్కృత
ఒస్తు ఒస్తు	ఒన్న (ఒన్న?)	ఒస్తు	ఒన్ని	ఉండి	ఉన్‌లా	యునెమ్	ఏవ్ హెన్	యునెస్ ఒయెనెస్ ప్రా. ఉన్ దెవిగిత్తి = (ఏకో నవింశతి)	ఎయ్ న్. — ఇంగ్లీ (one) (వన్)	ఉమ్ ఎము

‘ఒరు=ఒస్తు’ అను విశేషణ విశేష్యములకు సమీప సంబంధముగల
దనుట యుక్తము. కాని ‘ఒస్తు’ అను దానినుండి ‘ఒరు’ అనునది నిష్పన్న
మయ్యెననుట ద్రావిడ సంప్రదాయమును బట్టి కేవల మసంభవము. ఇంక
‘ఒరు’ అనుదానినుండియే ‘ఒస్తు’ అనునది యేర్పడెనని చూపబడుచున్నది.
లాటిను భాషలోని ‘యునెస్’ అను దానితో దీనికి సంబంధము గలదను
పభిప్రాయము గ్రాహ్యము కాదు” (కాట్ట, 3-23 పుట).

“కన్నడ మందలి మూరు (ఱు?) శబ్దము తమిళమున ‘మూస్తు=మూస్తు—
మూందు (?)=మూణు’ అనియు మలయాళమున ‘మూన్న (న్న?)’ అనియు
నేర్పడును. తమిళమందలి వర్తమానార్థకమగు ‘కిఱు’ అనునది గ్రాంథిక
భాషలో ‘కిస్తు=కిస్తు’ అని యేర్పడును. మలయాళమున వర్తమాన రూప
ములలో ‘కున్న-ఉన్న’ అని వెలయుచున్నవి. పయి యుదాహరణముల
చొప్పునఁ దమిళమందలి ‘ఒరు’ శబ్దమునం దనునాసికాగమము రాఁగా (తమి)
‘ఒస్తు=ఒస్తు’ అను రూపములును మలయాళము ‘ఒన్న (న్న?)’ అను రూప
మును నేర్పడె ననఁదగును. ‘ఒరు’ శబ్దమునకు మూల రూపము మొదట ‘ఱు’
కార ఘటితమే యని యెన్ననగును. అందనునాసికాగమము గల్గఁగా ‘ఒస్తు’
అని యేర్పడును. ఈ విషయమును ‘ఒత్తై’ అను విశేషణ రూపమే స్థిరపఱువఁ

జాలియున్నది. రేఫ అకారముల మార్పు వింతకాదు. 'కరు=కఱు=(నలుపు)' అను ద్వవిధ రూపములును నొక్క శబ్దమునకే కలవు. వాని వ్యుత్పత్తిలో నీ షడ్భేదమున్నను శబ్ద నిష్పత్తిలో భేదము లేదు" (కాల్డు. 303, 304 పుటలు).

“ఒఱ్ఱు=ఒఱ్ఱు=ఒఱ్ఱు-ఒన్న్ (న్ను?)' అను వానిలోని నకారము సహజమే యై యున్నయెడల 'ఒన్' అను నకార ఘటిత రూపమే విశేషణము కావలసి వచ్చును. అట్టి ప్రయోగములు లేవు. 'ఒరు' అనునదే విశేషణ రూపముగఁ బ్రయుక్తమగుచున్నది. ఇట్లు రేఫఘటితము మూల రూపమగునపుడే 'ఒఱ్ఱు' అను విశేషణ రూపము సమూలము కాఁగలదు" (కాల్డు. 304 పుట).

“అకారమే యుచ్చారణ వశమున 'స్త్ర' అని యేర్పడుననుటకు మఱికొన్ని యుదాహరణములు:—కన్న-కరు=(దూడ) తమి-కస్త్ర. దీనిని 'కస్త్ర' అని యుచ్చరింతురు. ఇది వ్యావహారికావమున 'కణ్ణ' అనియు, మలయాళమున 'కన్న్ (న్ను?)' అనియు నుండును. అట్లయినను దీని మూల రూపము 'కర్' అనునదే యై యున్నది. తమిల భాషలోని దీని ప్రాచీన విశేషణ రూపము ద్వీరుక్త అకార ఘటితమే యై యున్నది. ఉదా:—కస్త్ర=కత్త్ర (కట్టు). కత్త్రా (కత్త్రు+అ?)=(కత్త్రా)=(దూడతోఁ గూడిన యావు). ఇది యీ క్రింది రూపమును బోలియున్నది. ఆణ్ణు=(సంవత్సరము). దీని విశేషణ రూపము 'ఆట్టై' అనునది. దీనిని బట్టి 'ఆణ్ణు' అనుదాని మూలరూపము 'ఆడు' అని తెలియుచున్నది. (ఇది యనునాసికాగమముచే 'ఆణ్ణు' అని యయ్యెనని భావము కాఁబోలును?) తమి-కుఱు-గు=(చిన్నదగుట). కుస్త్ర=(కుస్త్ర?)=(చిన్న కొండ.) క్రియానామవాచకము లెల్ల 'కుఱు' అనుదానినుండియే యేర్పడుటంబట్టి యిదియే ప్రాచీన రూపమని యెన్నదగును. ఉదా:—కుత్తై=(కొఱంత). కుత్తమ్=(కుత్తమ్)=(కావట్యము.) (అపరాధము?) కురిల్=(చిన్న జాబు.) కుఱి (గుఱి=లక్ష్యము).

డా. గుండ్రుగారు 'ఒన్' అనుదానికి 'తు=దు' అను సమహత్ప్రత్యయము చేర్చగా 'ఒఱ్ఱు' అని యేర్పడుననియు 'ఒ'=(ఒకటగు, ఏకీభవించు) అను ధాతువునకు 'న్'=(అన్=అమ్) అనునది చేరుటచేత 'ఒన్' అను రూపమేర్పడుననియు నందలి 'న' కారము అకారముగా 'ఒఱ్ఱు' అని యేర్పడి 'ఒఱ్ఱు' అని యగుననియుఁ దలంచిరి. 'మూన్+దు=మూఱ్ఱు=మూస్త్ర. ఇర్+డు=ఇరడు=ఇరణ్ణు' అనునవియు నిట్టివే యనిరి (చూడు ౨౭ VII విష.).

తుది నకారము రేఫముగాను అకారముగాను మాటుట వింతకాదు. ఉదా:—
 మలయా - ఉళన్ = ఉళర్ = (పుట్టుట. మూలార్థము - ఉండుట) తమి - పిన్ =
 (పిదప). రూపాంతరము - పిఱ - పిఱగు = (తర్వాత). గుండర్టుగారు చెప్పిన
 యీ నిష్పత్తి పద్ధతి సుసాధముగనే యున్నను భిన్న భాషలలోని భిన్న సందర్భ
 ములందుఁ గల సంఖ్యావాచక రూపములను సరిపోల్చి చూచినపుడు నేను
 జెప్పిన నిష్పత్తి క్రమమే యుక్తమై యుండునని నా యభిప్రాయము." (కాల్డు.
 3౨౪-3౨౫ పుటలు).

“తమిఱమున ‘ఒన్త్ర (ఒన్త్రి?) = (కలుపుట) అను క్రియా రూపమును
 గలదు. దీని ప్రేరణ రూపము ‘ఒన్త్రి = ఒత్త్రి’ అనునది. ఒన్త్రి (ఒన్త్రి?) =
 ఒంటి). అనునది దీని విశేషణ రూపము.” (కాల్డు. 3౨౫ పుట).

విమర్శము:—కన్నడములోనిది ‘మూరు’ కాదు. మూటు. తమిఱ
 రూపమగు ‘మూన్త్రి’ అనునది ప్రాచీనతరమై యుండ (తెల్లు-మూండు =
 మూండు) ‘మూటు’ అనునది మూలరూపమనుటయు ‘కిటు’ అనునది ‘కిన్త్రి’
 అనుదానికి మూలరూపమనుటయు నిచటి స్వవాద సంరక్షణమునకై దొరగారు
 వ్రాసిన సాహసవాక్యములని యెఱుంగ నగును. డా. గుండర్టుగారి యూహయే
 సత్యపద్ధతి నించుకంత యనుసరించి యున్నది. కాల్డువెల్లుగారు స్థూలదృష్టికి
 ‘ఒన్’ మూలరూపముగఁ దోచునని వ్రాసిరి కాని సూక్ష్మదృష్టి నరసినను
 డా. గుండర్టుగారు తలంచినట్లు ‘ఒన్’ అనునదే మూలరూపమనుట యుక్తముగా
 నున్నది. అదే పెక్కు భాషల ‘న’ కార స్థితికి సరిపడి యుండును. డా. కాల్డు
 వెల్లుగారు రద్దాని నంగీకరింపమి కట్టి ‘ఒన్’ శబ్దమునకుఁ బ్రయోగము లేకుండుట
 కారణముగ వచించిరి. కాని ‘ఒరు’ అనుదానికన్నఁ బ్రాచీనతర మనఁదగు
 ‘ఒన్’ అనురూపము ‘ఒన్త్రి’ అను తొల్కాప్పియ ప్రసిద్ధ శబ్దమందేకాక ‘ఒన్
 పంతు’ = (తొమ్మిది) మున్నగు శబ్దములందును వెలయుచున్నది. ‘ఒన్ + తు’
 అని యిట్లుగ నమహాత్మత్యయ యోగమున ‘ఒన్త్రి’ అనురూపము సిద్ధించెననుట
 మిక్కిలి విశ్వసనీయముగ నున్నది. ‘ఒన్త్రి’ అనుదాని యుచ్చారణమున ‘ఒన్త్రి’
 అను దకారశ్రుతి యున్నట్లు నేడు తోచునేకాని యందు దకారమున్న దనుట
 నిర్హాలము. (చూడు ౧2 XVI. ౧౮ IX విష). ‘ఒన్త్రి’ అనుదాని వికృతియే
 ‘ఒన్ను’ అను మలయాళరూపము. (చూడు ౧౫ II విష). ‘ఒరు-ఒర్-ఒర్’
 అనునవి మూండును దొల్కాప్పియ ప్రసిద్ధరూపములే. ‘ఒర్’ శబ్దము ‘ఒన్’
 అనుదాని వికృతియో? రూపాంతరమో? కావలయును. నకారము రేఫమగుట
 విరుద్ధము కాదుగదా. ‘ఇరు=ఇనుమడి’ (భార. ఆర. 3 ఆ. 3౪౫ ప). ఎనిమిది

శబ్దమందలి పూర్వావయవము ‘ఇరు=ఇను’ శబ్దసంబంధియై (శ్రీ రెడ్డిగా రిందు లకు సమ్మతింప లేదు) యని విమర్శకుల యాశయము. ఎట్లు సిద్ధించినను ‘ఒరు’ శబ్దము తొల్కాప్పియము నాటికె విశేషణముగఁ బ్రసిద్ధమై యున్నది. ఇట్టి సంప్రదాయసిద్ధమును బహు భాషా సామాన్య నకారస్థితి కలితమును నగు మార్గమును విడిచికొని నిరర్థక నిర్వేతు కానునాసికాగమమును గల్పించుటయు, నట్టి తమిల సంప్రదాయ విరుద్ధముగ (చూడు తొల్కా. ౨౨ మొ. 3౦ సూ.) ‘ను’ అను హల్గాంయోగము సంగీకరించి ప్రాచీన తమిలమునఁ గేవల దుర్లభ మగు ‘రఱ’ ల మార్పు సంగీకరించి ‘ఒరు=ఒఱు=ఒన్తు=ఒన్దు’ అను రీతిగల నిష్పత్తిక్రమమును జూపుటయుఁ గేవలము ప్రాచీన తమిల సంప్రదాయ విరుద్ధ మార్గము లనుటకు సందేహము లేదు. మఱియు ‘ఒరు+తు’ అనువాని సంధిలో ‘ఒన్తు’ అని యేర్పడు ననుటయుఁ బ్రాచీన తమిల సంప్రదాయ విరుద్ధమై. (చూడు ఇరణ్ణు-మూన్తు-విన్దు మొ). ‘ఒన్+తు=ఒన్తు’ అని యేర్పడుట తమిల సంప్రదాయ సిద్ధము. దొరగారు తలంచు ననునాసికాగమము— నిరర్థకముగను నిర్వేత్తుకముగను గల్గు ననుట—సరికాదని యీవఱకు నిరూపింపఁ బడెను. (చూడు ౨౦ I మొ. ౨౦ IX విష. ౨౦ IV విష). ‘ఒన్తు’ అను తమిల విశేషణ శబ్దము తొల్కాప్పియాదులలో లేదు. రూపము కావచ్చును. ర ఱ ల మార్పు, ‘ఒర్’ మున్నగు రాజమహల్ రూపములు, మున్నగునవి ‘ఒర్’ శబ్దమునకుఁ దర్వాతివే యనుట నిర్బాధము.

డా. గుండర్పుగారు ‘ఒన్’ అనురూపము సంగీకరించియు ‘ఒన్+తు=ఒన్తు’ అనురూపమును సాధించుకొని దాని యుచ్చారణమున నేడు వినబడు ‘ఒన్దు’ అను నర్వాచీనరూపమును సంపాదించికొనక ‘ఒన్’ అనుదానిలోని ‘స’ కారముతో ‘ఱ’ కారమును జేర్చి ‘ఒఱు’ అను లేనిపోని రూపము సంగీకరించి దానిలో వర్ణవిపర్యయమును ర ఱ ల మార్పును గల్పించి ‘ఒదు’ అను నప్రసిద్ధ రూపమును సంపాదించి యందు నిర్వేత్తుక నిరర్థకానునాసికాగమము చేసి ‘ఒన్దు’ అను రూపమును తమిల సంప్రదాయ విరుద్ధముగ నేల సాధింప దొర కొనిరో? తెలియకున్నది. అట్టి వక్రమార్గము సులభసాధ్యమై యని కాల్లు వెల్లుగారెట్లు వదించిరో? తెలియరాదు.

(౨) ౯౩. IV విష:—“తెల్లన నేకత్వవాచకములు ‘ఒండు-ఒకటి’ అను రెండు రూపములు గలవు. ‘ఒండు’ అనునది యితర ద్రావిడభాషలలోని ‘తమి-ఒన్దు’ (ఒన్తు?) కన్న-ఒన్దు, మల-ఒన్న్ (న్న?)’ అనువానిని సంబంధించుచున్నది.

తెల్లలోని 'ఒండు' అనుదానినుండి 'ఒంటి' అను విశేషణ మేర్పడుచున్నది. ఇది తమిళమందలి "ఒంద్రి (ఒప్పి) = వ్యావహారిక రూపము-ఒడ్డి" అనుదానిని సంబంధించి యున్నది. తెల్ల-ఒంటిగాఁడు=తమి-ఒంద్రిక్కారన్-(ఒడ్డిక్కారన్.)"

"ఏ భాషలోనైనను నేకార్థ బోధక శబ్దవ్యయముండుట వింతకాదు. ఉదా:-సంస్కృత-ఏక-ప్రథమ; లాటిను భాషలో ద్విత్వ బోధకములు మూఁడు గలవు. ఉదా:-ద్యౌ-అంబా-సెకెండన్. తెల్ల-I ఒండు. II ఒకటి=ఒక వస్తువు. పుంవాచకము-ఒకఁడు. స్త్రీ-ఒకతె. 'ఒక-ఒక్క' అనునవి విశేషణములు. ఒక శబ్దముపైని 'టి' అను నౌప విభక్తిక (అది=ది=టి) ప్రత్యయము నిల్వఁగా 'ఒకటి' అనునది యేర్పడెను."

"ఒక' శబ్దము 'ఏక' అను సంస్కృత శబ్దమునుండి పుట్టినదని కొందఱి యాశయము. అట్టి యాశయ మసంభవముకాదు గాని-బంగాళీ 'ఒక్'. పెరిషి యనుభాష 'యక్' అనువానివలెనె యీ తెనుగు 'ఒక' శబ్దము సాక్షాదేక శబ్దజన్యమనుట యసంభవము. తెల్లన 'ఏకము' అను సంస్కృత సమశబ్దము గలదు. అది యట్లుండుటచేత దానినుండి 'ఒక' అను వికృతి గల్గుట సుసంభవముకాదు. మఱియు సంస్కృతముతో సంబంధములేని సిథియను ప్రభృతు లగు పెక్కు భాషలలో దీనిని సంబంధించు శబ్దములు గలవు. కాన నిది సంస్కృతజన్యమనుట సరికాదు.

సిథియను భాషలలోని 'ఒక' శబ్దపు పోలికగల శబ్దముల పట్టిక.

ఓటియాగ్భాష-ఒగ్-ఒద్రిగ్.

శమోయిద్ భాష. ఒకర్-ఒక్కర్-
ఉకుర్.

వోగుల్ భాష-అక్-అక్వ్.

మాగియార్ భాష-ఎగి.

లాపిష్ భాష-అక్.

ఫిన్నిష్ భాష-యిహ్.

చెరెమిస్ భాష-ఇక్-ఇక్.

హిమాలయ ప్రాంత భాషలు:-

మిరి భాష-అకొ.

నాగ భాష-అఖల్.

కుకి భాష-కల్.

ఇట్టి యితర భాషల సామ్యమును బట్టియు ద్రావిడ భాషలలోని 'ఒర్' శబ్దపు సామ్యమును బట్టియు 'ఒక' శబ్దము సంస్కృతైక శబ్దభవమని గ్రహింప నక్కఱలేదు. 'ఒక-ఏక' శబ్దముల సామ్యము బలముగాఁ గన్పట్టు నన్నచో సంస్కృత ద్రావిడ సిథియను భాషలకు వేటొక మూలభాష యుండెడిదనియు నట్టి మూల భాషనుండి యీ మూఁడు తెగల భాషలకును నయ్యది వచ్చెననియుఁ జెప్పవలసియున్నది".

“సంఖ్యా వాచకములలోని రేఫప్రాధాన్యము.

ఒకటి

బెహిస్తను ఫలకములలోని } కిర్
సిథియను భాష }
ఇందలి విశేషణ రూపములు—ఇర్-ర
ద్రావిడ భాషలలోని ‘కు’ భాష—ర
టర్కిష్ భాష—బిర్
పరిషియను భాష—బార్
సంస్కృత భాష. ఇదికాల } వార్
వాచకము (వార=వాసర?) }

కకేషియను భాషలు.
(సిథియను కుటుంబము)

లాజియన్ భాష—అర్
మిన్ గ్రేలియను భాష—అర్
జార్జియను భాష—ఎర్
ద్రావిడ భాషలు—ఒర్-ఇర్

వయిరీతిని సంఖ్యావాచకములలో రేఫమునకును ప్రాధాన్య మధికము గనే చూపట్టుచున్నది” (కాల్డు. 3౨౬, 3౨౭ పుటలు).

‘పయినుదాహరించిన ‘ఒన్-ఒక’ అను ద్రావిడ శబ్దములకుఁగల పరస్పర సంబంధమును బూర్తిగా నిరూపింప శక్యముగాకున్నను వీనికిఁ బరస్పర సంబంధము గలదనుటకు మాత్రము సందేహము లేదు. తమిళమున “వీకీభవించు” అను నర్థముగల ‘ఒ’ ధాతువుగలదనియు ‘ఒన్-ఒక’ అనునవి దానినుండి యేర్పడిన రూపములే యనియు డాక్టరు గుండర్ప్టగారు తలంచుచున్నారు. తమిళ మలయాళములలో ‘సంపూర్ణము-సాకల్యము’ అను నర్థముగల ‘ఒక్క’ అనునది ‘ఒ’ ధాతుజన్యమే యనియు నిది తెల్లులోని ‘ఒక్క’ శబ్దముతో సంబంధించు చున్నదనియు గుండర్ప్టగారి యాశయము. ‘ఒ’ ధాతువునకుఁ దమిళమున నేకీభావ మను నర్థము గలదని నిశ్చయింపఁజాలము. దీని సామాన్యార్థము ‘తగి యుండు-పోలియుండు’ అని చెప్పనగును. ఉదా:-ఒకు-మ్=(పోలునది). పరిశీలింపఁగా ‘ఒన్-ఒక’ అనునవి ‘ఒ’ ధాతువునుండి పుట్టలేదనియు ‘ఒక’ అను నామమునుండియే ‘ఒ’ ధాతు వేర్పడియుండుననియుఁ దోచుచున్నది. సాధారణముగా నెల్లభాషలందును నేకార్థక శబ్దము స్వతంత్ర నామమే కాని ధాతు జన్యము కాదు. ‘ఒ’ ధాతుజన్య భావార్థక రూపమగు ‘ఒక్క’ అను తమిళ శబ్దము సాకల్యార్థక మగునే కాని యేకత్వార్థకము కాదు. ఇట్టి స్థితిలోఁ దెలుఁగునందలి ‘ఒక్క’ శబ్దమును దమిళమందలి ‘ఒక్క’ శబ్దమును నెట్ల భిన్నములగులనని సందేహింపవలసి యున్నది. ఇట్టి చిక్కులున్నను నీ రెండును బరస్పర సంబంధము గలవని చెప్పకతీరదు. తెలుఁగున ‘ఒండు’ అను నేకత్వ బోధక శబ్దముండుటచేత నీ ‘ఒక’ శబ్దము దానికన్నఁ గొంత వేఱయిన యర్థము గలది కావలసెను. కన్నడమున ‘ఒ’ ధాతు వొక్కొకప్పుడు ‘ఒందు’=(ఒకటి)

అను సర్థమున వాడఁబడును. ఉదా:-ఒక్కణ్ణను=ఒక్క కన్నుగలవాఁడు.
 “C. ఒక్కణ్ణ. Wokkanna=one eyed.....” (అంగ్ల కన్నడ కోశము). కాని
 యిందలి పూర్వావయవము ‘ఒక్క’ కాదు; ‘ఒక్క’ అను రేఫఘటితమె యని
 సమర్థింపవగును. “తమి-ఒరువన్=కన్న-ఒరుబన్=ఒర్బన్=ఒబ్బను” అను
 చోటను వలెనే ‘ఒక్కణ్ణను’ అనుచోట సైతము “ఒక్క+కణ్ణన్=ఒక్కణ్ణన్=
 ఒక్కణ్ణన్” అనురీతిని రూప నిష్పత్తి నెన్నవగును ‘ఒక్కణ్ణను’ అను సమాసము
 లోని పూర్వావయవము ‘ఒక్క’ అనునది కాదు”. (కాల్దు. 3-22 పుట).

విమర్శము:-ఎల్ల సంఘములవారును మధ్యాసియానుండియే వచ్చి
 రనుట సర్వచరిత్రకార సమ్మతమగుట చేతను, నాకాలపువారి భాషలను నిర్ణ
 యించుటకుఁ దగిన యాధారములు లేకుండుటచేతను (చూడు 2 విష.)
 సంస్కృతభాష సామ్యములు సిథియను భాషలలో లేవని నిర్ణయింపరాదు.
 పయిని వ్రాసిన యేక శబ్దార్థకములను బరిశీలించునపు డవి పరస్పర సంబంధము
 గలవని తోచక మానదు. సంస్కృతైక శబ్దమే మూలమగుఁ గాక! లేదా
 కాల్దువెల్లుగారు చెప్పినట్లుగ నేకశబ్దమువంటి భాషాంతర శబ్దమే మూలమగుఁ
 గాక! ఘనాక్షరన్యాయమున రూపసామ్య మున్నంత మాత్రమున సాకల్యార్థక
 మగు ‘ఒక్క’ శబ్దమును సంఖ్యావాచియగు ‘ఒక్క’ శబ్దమును నభిన్నము
 లననేల? తిరుక్కు అళి ప్రయోగమున సైతము ‘ఒక్కల్’ శబ్దము బంధువులను
 సర్థమున (‘అందఱును జేరు-శ్రీ రెడ్డిగారు) నున్నదే కాని యేకత్వార్థమున
 లేదుగదా (చూడు ౮2 IX విష). డా. కాల్దువెల్లుగా రిచట సంస్కృత
 సిథియను ద్రావిడభాషలు మూఁడిటికిని మూలమగు వేటొక భాషనుండి
 ‘ఒక్క’ శబ్దము వచ్చెననిరి. వేటొకచోట (చూడు ౧౦౫ 1 విష) సంస్కృతమే
 ‘ఫిన్నో ఉగ్రియను’ భాషనుండి యెరవుతెచ్చుకొన్నదని వ్రాసిరి.

‘ఒక్కణ్ణన్’ అను కన్నడ శబ్దవిషయమునందలి దొరగారి వ్రాతను
 జూచి కావలయు నాంధ్రభాషా వికాసకర్తగారు ‘ఒక్క+క=ఒక్క=ఒక్క’
 అను రీతిని ఛేదమును జూపిరి. (ఆం. భా. వి. ౪౪౯, ౪౫౦ పుటలు) ‘ఒక్క+క’
 అనుటకు ‘క’ కారమెట్లు వచ్చును? మఱియుఁ దెలుఁగున ‘ఒక్క’ శబ్ద మేకత్వార్థ
 కము లేదు. అమహద్వాచకములు తెల్లన ‘ఒండు-ఒకటి’ అనునవె కదా.
 ఇంక ‘ఒక్క+క’ అను వ్యుత్పత్తి తెల్లన నెట్లు సంభవించును?

‘ఒక్కటి’ అను తెల్లుశబ్ద మేకశబ్దభవమని యంగీకరింపక తీరదుగదా.
 ఇంక ‘ఒక్క’ శబ్ద మట్టిది కాదనుట యెట్లు విశ్వసనీయమగును? బెంగాలీ భాష
 లోని ‘ఒక్క’ అనునది యేకశబ్దభవ మనుచు ద్రావిడభాషలలోని ‘ఒక్క’ శబ్ద మట్టిది

564 'ఒక' అనునది యుపపదము కాదు. ద్విత్వవాచక ద్రావిడ శబ్దములు [౯౩ V, ౯౪ I విష.]

కాదనుటయొక్కమా? 'ఎక్కటి-ఒక్కటి' అనువానికిని నించుక యర్థభేదము గలదు. 'ఎక్కటి=ఒంటి'. (ఎక్కటి కయ్యము-ఎక్కటియతి=ఏకతరయతి-మొ). క. ఇక్కురు నంశంబున నీ! వొక్కరుడవయున్న వాడ వుర్వీరాజ్యం! బెక్కటి నేకొని తేజము! దిక్కుల వెలిగింపు సంతతియుఁ బడయు మొగిన్ (భార. ఆది. ౪ ఆ. ౨౨౦ ప).

౯౩. V విష:—“ద్రావిడ భాషలలోని యుపపదములు=(Indefinite articles):—ద్రావిడ శబ్దములగు 'ఒరు-ఒక' అనునవి యింగ్లీషు మున్నగు వానిలోవలెనే యనిర్దిష్టవస్తుకములగు నుపపదములుగ వాడఁబడుచున్నవి. టర్కీ భాషలలో నేకార్థకమగు 'బిర్' అనునది యిట్లేవాడఁబడును. ఆధునిక ములగు నైరోపాభాషలందును నుత్తరహిందూస్థాన వ్యావహారిక భాషలందును నిట్టి వాడుకలు గలవు. కాని ద్రావిడ భాషలం దింగ్లీషులోవలె సవి సామాన్యముగ వాడఁబడక యేకత్వ విశేషమును వక్త వివక్షించునపుడే యవి వాడఁబడును. (ఆతఁడొక మంత్రము నామె కుపదేశించెను). ఇట్టి ద్రావిడ భాషా సంప్రదాయమును గ్రహింపక కొందఱు యూరపియను లింగ్లీషులో వలెనే వీనిని వాడుదురు” (ఆతఁడొక మనుష్యుడై యున్నాడు). (కాల్డు. ౩౨౮, ౩౨౯ పుటలు).

విమర్శము:—డా. కాల్డువెల్లుగారును యూరపియనులె యగుటచేత నిట్టి వాడుకలు వినుటయు నిరసించుటయు నావశ్యక మయ్యెను. ఇట్టి వాడుకలు ద్రావిడ జనుల భాషలో నెంత మాత్రము చూపట్టవు.

“రెండు:—౯౪. I విష:—“రెండు అనునది ద్విత్వమును బోధించు నమ హచ్చబ్దము. దీనికి గన్నడ భాషలోని 'ఎరడు' అనునది మూల రూపము. దీనిలో నుచ్చారణార్థకమగు ననునాసికాగమము నిల్వఁగా 'ఇరణ్డు' (తమి)= 'రెండు' (తెల్లు) మున్నగు శబ్దము లేర్పడును.

ద్విత్వవాచక ద్రావిడ శబ్దముల పట్టిక.

ప్రాచీన కన్నడ	— ఇరడు	తుళు	— రడ్డ	తమిళ	— ఇరువర్
కన్నడ	— ఎరడు	కూర్గు	— దణ్ణు	తుళు	— ఇర్వర్
తమిళ	— ఇరణ్ణు	గోందు	— } రెండో	ప్రాచీన కన్నడ	— ఇర్వర్
తెలుగు	— రెండు		— } రను	హొసగన్నడము	— ఇబ్బరు
ప్రాచీనమలయాళము	— ఇరణ్ణు	సినియ్ గోందు	— రండో	తెనుగు	— ఇడ్డలు
ఆర్యాచీన మలయాళము	— రెండు	తుద భాష	— ఎడ్డో	తమిళ	— ఇరునూలు
		సింగాలీ	— ఇరుణ్ణిత	తెల్లు - కన్నడ	— ఇన్నూలు
				తమిళ	— ఇరుచత్తు
				కన్నడ	— ఇప్పత్తు
				తెలుగు	— ఇరువై

'కన్న-ఎరడు-తమి-ఇరణ్ణు-తెనుగు-రెండు' అను వాని మార్పు, తమి-
'ఇరా'=(రాత్రి) అనునది తెనుగున 'రే' అని మాత్రిన మార్పువంటిది.
పయి నుదాహరించిన ద్విత్యవాచకములను బరిశీలింపగా ద్రావిడ శబ్దములలో
'ఇరు' అనునది మూలరూపమనియు దానిపై సమహృత్ప్రత్యయమగు 'తు=
దు=డు' అనునది నిల్వఁగా (కిర=(చిర)=పురాతనమైనది. కిరడు=ప్రాచీన
నస్తువు) 'ఎరడు' అనియు నుచ్చారణార్థకానునాసికాగమముచే 'ఇరణ్ణు' అనియు
నేర్పడును. తమిళమునఁ బదాదిరేఫోచ్చారణము దుష్కరమగుటచేత నది
'ఇ' కార పూర్వకమగు నను పద్ధతి చొప్పున (చూడు ౮౫ విష) 'ఇరణ్ణు' శబ్దము
మొదట 'ఇ' కారము చేరె నను సభిప్రాయము పరిశీలింపఁదగి యున్నది. తెల్లు
మలయాళములలోని రెండు మున్నగు వాని మొదట 'ఇ' వర్ణము లేకుండుట
యీ యభిప్రాయమున కనుకూలముగ నున్నది. కాని ద్రావిడ భాష
లన్నిటిలోను 'ఇరు' శబ్దము చూపట్టుచుండుటచేత 'ఇ' వర్ణము మూలభాతువు
గానిదే యని నిశ్చయింప నగును" (కాల్డు. 3౨౯, 33౦ పుటలు).

'విశేష్యమగు 'ఇరణ్ణు' అనునది విశేషణమగునపుడు 'ఇరట్టు' అని
యగును. (౯౧ III విష). తమిళమందును 'ఇరడు' అను నిరనునాసికము
మూలరూపమనియు నుచ్చారణార్థ కానునాసికాగమముచే 'ఇరణ్ణు' అని
యేర్పడిననియు నెన్నునగును. ఇట్లే తెనుగునందును 'డు' అనుదానికిఁ బూర్వ
మున సనునాసికాగమము గల్గుచుండును. వ్రాతలో లేకున్నను నుచ్చారణ
మున వెలయుచుండును. తమిళమందును ఆణ్ణు=అక్కడ. ఈణ్ణు=ఇక్కడ.
యాణ్ణు=ఎక్కడ మున్నగు రూపములలో 'డు' వర్ణమునకుఁ బూర్వమున
నుచ్చారణార్థ కానునాసికాగమము గల్గును. అది ప్రాచీన రూపములలోఁ
జూపట్టదు. కావున నవి 'ఆడు-ఈడు-యాడు' అను రూపములనుండి యేర్పడిన
వనఁదగును. ఇట్లే 'ఇరణ్ణు' అనుదాని మూలరూపము 'ఇరడు' అనునదే.
మలయాళమందలి 'ఒన్న' శబ్దము 'ఒండు' (ఒన్టు?) శబ్దమునుండి యేర్పడినది.
గోందు మున్నగు వానిలో 'ఇ' కారలోపముచే 'రను' మున్నగు శబ్దము లేర్పడి
నవి. 'ఒరా ఒన్' భాషలోని 'ఎనొతన్' అనునది ద్రావిడ శబ్దము. అందలి
'ఒతన్' అనునది మొదటి మూడు సంఖ్యావాచకముల తుదను కేర్పఁబడు
ప్రత్యయము. కాఁగా మిగిలిన 'ఎన్' అనునది ద్రావిడభాషలలోని 'ఎన్=
ఇర్' అనుదానికి సరిపడును." (కాల్డు. 33౦ పుట).

విమర్శము:—'ఇరు' అనునది తొల్కాప్పియ వ్యాఖ్యాతృ సాధితము.
(చూడు ౯3 II విష.) (౪౭౯ తొల్కా. సూ.) కాల్డువెల్లుగా నుచ్చారణార్థ

కానునాసికాగమము సంగీకరించువారగుటచేత ‘ఎరడు’ అను సర్వాచీన యుక్తాను నాసిక రూపమును మూలరూపముగా సంగీకరించినవారైరి. ఆ పక్షమున ‘ఇర్’ అనునది మూల రూపమనుట తప్పిపోవునుగదా యను సుద్దేశముతోఁ గావలయుఁ బ్రాచీన కర్ణాటమున సశ్రుతచరమగు ‘ఇరడు’ అనునది ప్రాచీన కర్ణాట రూపమని వ్రాసినవారైరి. ప్రాచీన కర్ణాట వ్యాకరణములందు ‘ఎరడు’ అనునదే చెప్పబడియున్నది. “ఎరడో రిర్” (కర్ణాట శబ్దా. 32౫ సూ.) = ఎరడు ఇత్యన్య ఇర్ ఇత్యాదేశో భవతి సచ శిద్ధ్య ద్భవతి. ఉత్తరపదేవరే. నద్వంద్వ సమాసే-మెనరితు నిత్యమ్.”

“క॥ దొరకొళ్ళు దఖలమైచూ ।

కరణిరి నొందెంబు దర్శిరెంబాదేశం ।

ఎరడర్క మిరాదేశం ।

దొరకొళ్ళు మదల్ల దందుకారాభావం॥”

(శబ్దమణి దర్పణము. ౧౮౭ ప).

తమిళాదులలోని ‘ఇరువర్’ మున్నగువానికి సరియగు ‘ఇరువురు’ అను రూపము తెలుఁగున నుండఁగా దాని నుదాహరింపక దొరగారు ఇద్దఱు అను దాని నుదాహరించుటకుఁ గారణమేమో? తెలియకున్నది. ‘ఇద్దఱు’ అనునది మాత్రమే తెనుఁగునఁ గలదని తలంచిరేమో? ఉచ్చారణాసమర్థతచేఁ బదాది రేఫమునకు ముందుగ ‘ఇ’ కారాదులను నిల్పు నవస్థ తమిళముందు మాత్రమే గలదు. ఆంధ్రకర్ణాటాదులలో లేదుగదా. తమిళమునుబట్టి శంకింపనేల? తెల్లలోని ‘రెండు’ మున్నగుచోటులందు ‘తమి-ఇరా-తెల్లు-రే’ అను రీతిగల వర్ణస్వత్యయ వికృతి కల్గెనని తామె యుదాహరించెను దొరగారు తెల్లు మున్నగువానిలో ఇకారము (ఇరు లోనిది) లేకుండుట దాని యుచ్చారణార్థకత్వ మున కనుకూలమని వ్రాయుట యుక్తమా? ‘ఇరణ్ణు-ఆణ్ణు-ఈణ్ణు-యాణ్ణు’ అను చోటులందలి యనునాసిక ముచ్చారణార్థకము కాదనియు నయ్యది శబ్దావయవ మనియు నీవఱకు విపుల విమర్శ పూర్వకముగా విశదీకరింపబడెను. (చూడు ౨౮ VII విష.) కన్నడములోని ‘ఎరడు’ శబ్దములోనిదానివంటి ‘డు’ వర్ణముల కెల్లఁ దెల్లన ననునాసిక పూర్వకత్వ ముండుననుట భ్రాంతిమూలకము. మహద్ విభక్తి ‘డు’ వర్ణకము మాత్రమే బిందుపూర్వకమగుట తెనుఁగు సంప్రదాయము. అట్టి బిందువుచ్చారణార్థకము కాదు. అది తెల్లన శబ్దావయవము. అర్థానుస్వారము సుద్దేశించి కాఁబోలును దొరగారు వ్రాతయందు లేకున్నను

నుచ్చరింపఁబడునని వ్రాసిరి. అర్ధానుస్వార లేఖనము తెనుఁగున నేటికిని విడువఁబడలేదు.

౯౪. II విష:—“ఇరణ్ణ మున్నగు శబ్దములలోని ‘ఇర్’ అనునది ద్రావిడ శబ్దము. అన్యదేశ్యము కాదు. అది ‘ఈర్’ (అంపముతోఁ గోయు) ‘ఇరుళ్’= (చీకటి) ‘ఇరా’=(రాత్రి) అనువాని మూల రూపముతో సంబంధించున దనెడి గుండర్పుగారితో నే నేకీభవింపఁ జాలను. ‘ఈర్’ ధాతువునకు ‘అంపముతోఁ గోయుట’ అనియే కాక ‘చీల్చుట-విభజించుట’ అనియు నర్థము గలదు. ఇట్టి ‘ఈర్’ ధాతువుతో ‘ఇర్’ = (రెండు) అనునది సంబంధించు ననఁదగును. ఏకాచరములగు హలంత ధాతువులు ప్రాస్యపూర్వకములె యగును గాన ‘ఈర్’=విభజించు అను ధాతువు సైతము మొదట ‘ఇర్’ అనురూపముతోనె యుండి యుండును. దీనికి ‘ఉండు’ అను సర్థమును గలదు.

కిట్టెలు దొరగారు రెండు శబ్దము ‘చీల్చు’ అను సర్థముగల ‘ఈర్’ అను ధాతువు నుండియు ‘ఒకటి’ శబ్దము ‘చీల్చుఁబడకుండు’ అను సర్థముగల ‘ఒర్’ ధాతువునుండియు నేర్పడెనని యభిప్రాయపడిరి. (చూడు ఇండియను ఆంటిక్వేరీ. ౧౮23 సం॥ జనవరి). (ద్విత్యము విభాగయోగ్యమనియు నేకత్వము విభాగయోగ్యము కాదనియు వీరియాశయము.) ‘ఒరు’ అను నామమే మూలరూప మనియు దానినుండియే ధాతువేర్పడెననియు నా యభిప్రాయము. ద్విత్య వాచకములలో నేది మూలరూపమో నిశ్చయింపరాకున్నది. కాని వ్యాపార బోధకమగు ధాతురూపముకన్న నస్తువాచకమగు నామమే ప్రాచీనతరమని యెన్నఁదగును.

కకేషియను భాషలు తప్పఁ దక్కిన సిథియను కుటుంబభాషలలోఁ గాని యిండ్లో యూరపియను భాషలలోఁగాని ‘ఇర్’ అనుదాని పోలికగల శబ్దములు కన్పట్టలేదు. బ్రహ్మయి భాషలో ద్వి త్రి సంఖ్యావాచక ద్రావిడ శబ్దములతో సన్నిహిత సంబంధముగల శబ్దములు చూపట్టును. అట్లగుటచేత నయ్యది ద్రావిడ కుటుంబములోనిదన్న తలంపు బలపడుచున్నది. బ్రహ్మ-ఇగత్=(రెండు). అసిత్=(ఒకటి). ముసిత్=(మూడు). ‘అసిత్-ముసిత్’ అనువానిలోని సకారము రేఫమునకు సరియని యీవఱకు వాని సంబంధ విషయమున వ్రాయఁబడెను (చూడు ౯3 III విష). వీనిలోని ‘అత్-ఇత్’ అనునవి ధాతువుపై నిల్చు ప్రత్యయము లనఁదగును. కాఁగా ‘ఇర్’ అనునది ద్రావిడ ద్విత్యవాచితో సరిపడుచున్నది.

సిధియను గ్రూపులోని కకేషియను భాషలలోని కొన్ని శబ్దములు 'ఇర్' అను ద్రావిడ శబ్దమును సంబంధించుచున్నవి. అవి యిటఁ జూపఁబడుచున్నవి. ఇవెల్ల ద్విత్వవాచకములు.

జియార్జియను భాష	క్వానియన్ భాష	లాజియన్ భాష	మింగ్రేలియన్ భాష	ఆర్మీనియన్ భాష	చీనా భాష
ఒరి	ఎరు ఎయర్	జుర్	షిరి	ఎర్ గొత్	ఆర్

శమాయిద్ కుటుంబభాషలలోని 'సిత్-సెద్-సిరే-సిరి' అనుద్విత్వ వాచకములలోని సకారము మఱికొన్ని భాషలలో 'క' కారముగా మాఱును గాని రేఫముగా మాఱుననుటకు వీలులేదు. కాన నివి 'ఇర్' అను ద్రావిడ శబ్దమును సంబంధించున వనుట సంభావ్యము కాదు" (కాట్ల, 33౧-33౨ పుటలు).

విమర్శము:—“ఆం. భా. చ.” కర్తగారు రెండు శబ్దము సంస్కృత ద్వంద్వ శబ్దభవమేమో యని యూహించిరి. ‘ద్వంద్వ’ శబ్దము ‘దొందొ-దొందు-దొంద’ అనురీతిని మాఱుటలో వింతలేదు. దొందడి మున్నగు తద్భవములు దెలుగున బ్రసిద్ధములయి యున్నవి. ఇంక ‘ద’ కారము రేఫమగు విషయమున “సంస్కృ-ద్వాదశ = ప్రాకృత-బారస = బారహ = బారా. సంస్కృ-త్రయోదశ-ప్రా-తేరహ-తేరస” మున్నగు ప్రాకృత వికృతులను జూపిరి. తెలుగు వాడుకలలో “రెండు=రొండు=దొందు. రమ్మ=రా=దా” మున్నగు మార్పులను జూపిరి. ఇట్లు ‘రెండు’ శబ్దము ప్రాచీనతమ మనియు దీనినుండి ‘ఇరణ్డు’ అను తమిళశబ్ద ముదయింప నోపుననియు వచించిరి. (ఆం. భా. చ. ౧౧౮౬ పుట). తెల్లు రకారము దకారముగ మాఱిన యుదాహృతులు సంస్కృతభాషలోని ద్వంద్వశబ్ద దకారము రేఫమగునని యెట్లు సమర్థించు ననుకొనిరో తెలియకున్నది. మఱియుఁ బదాది రేఫమున కికార పూర్వకత్వము లేని యితర ప్రాచీన ద్రావిడభాషలలోని ‘ఇర్’ శబ్దము ద్విత్వవాచియై యుండుట వీరివాదమునకు భంజకమగుచున్నది. ప్రాచీన కన్నడమున ‘ఎరడు’ శబ్దమును బ్రాచీనాంధ్రమందె ‘ఇరుపురు-ఈరేడు = (పదునాల్గు)’ మున్నగు శబ్దములును సుప్రసిద్ధములు గదా. ఇట్టివాని సమర్థనమునకై యీ పక్షమున రెండు శబ్దమునుండి ‘ఇరు’ శబ్దమును సంపాదించవలసిన యవస్థ సంభవించును గాన వీరి యీ మార్గ మపమార్గమే యనుటకు సందేహములేదు.

౯౫. I విష:—“మూడు:—త్రిత్వవాచ కామహ దేకవచన ద్రావిడ శబ్దముల పట్టిక:—

కన్నడ	తెలుగు	తమిళ	కూర్గ	మల	తుళు	గోందు	తుద	ఒరా ఒన్
మూరు	మూడు	మూష్ట మూస్త్ర మూణు	మూస్త	మూన్	మూజి (జ=అ)	మూన్	మూద్	మనోతన్

తెలుగు-ముగ్గురు-ముపై-మున్నూరు-తమి-ముప్పత్తు-(ముప్పది) కన్న-మూవత్తు-(ముప్పది) మున్నగు శబ్దములను బట్టి 'మూ-ము' అనునవి త్రిత్వ సంఖ్యావాచక విశేషణ రూపములు. వీని కెల్ల 'మూరు' అను కన్నడ శబ్దము మూలరూపము. 'ఒరు' అను దానినుండి 'ఒష్ట'=ఒష్ట్ర అనునది యేర్పడినట్లే 'మూరు' అనుదానినుండి 'మూస్త్ర' అనునది యేర్పడును. మూస్త్ర శబ్దమునుండియే 'మూరు' శబ్ద మేర్పడెనను గుండర్దుగారి యాశయమును నే సంగీకరింపజాలను.

తమిళ రేఫము తెల్లన డకారమగునని ధ్వని ప్రకరణమున వ్రాసితిని. (లేదు. తుద తమిళము లచట వ్రాయబడెను. చూడు ౨౧ VI విష). 'మూరు=మూడు' అనునవి సజాతీయములు. సకార రేఫములు పెక్కు భాషలలో మాఱుట గలదు గాన—“బ్రహ్మయి-ముసిత్=మున్=కన్న-మూరు, తుళు-మూజి” అనునవి సన్నిహిత సంబంధము గలవి.

మూరు శబ్దపు మొదటి రూపము 'మూర్' అనునది. 'ఆఱు-ఏఱు' శబ్దములందువలెనే మూరు శబ్దమందలి రేఫము ధాతు సంబంధి. ప్రత్యయ సంబంధి కాదు. 'ఇన్నూఱు' శబ్దమందలి 'ఇర్' అను దానివలెనే మున్నూఱు శబ్దమందలి 'మూర్' అనునది పూర్వావయవము. 'మూర్' అను దానిలోని రేఫము సరళముగాఁ (అచ్చుతో?) బలుక-నపుడు 'ము' అనునది దీర్ఘముగను” (కాల్డు. 33౨, 333 పుటలు).

విమర్శము:—దొరగారికి వ్యావహారిక భాషలె యధికముగ సభ్యస్తము లగుటచేతఁ బెక్కు-చోటులందు వీరికి 'ర ఱ' లభేదము గోచరింపదు. ఎల్ల యెడలను 'మూరు' అని రేఫ ఘటితముగనే వ్రాయుచుండురు. వీరి యనుయాయు లగు వికాస కారాదులును 'మూరు' అను దానిని రేఫ ఘటితముగనే తలంతురు. ఇది హాసగన్నడ రూపము. దీని పలగన్నడ రూపము 'మూఱు' అను

అకార ఘటితము. దొరగారు నిరర్థక నిర్వేత్తు కానునాసికాగమము నంగీకరింతురు గాన కన్నడ ‘మూరు’ (అ) శబ్దము మూలరూపమనియు దాని నుండి ‘మూన్తు’ (నిజమైన తమిళ రూపము ‘మూన్తు’ అనునది) అను తమిళ శబ్ద మేర్పడుననియు వ్రాయవలసినవారైరి. తొలొక్కయియును, బేరొక్కనఁబడినది ‘మూన్తు’ శబ్దము. అందలి యనునాసికము లోపించుటచేత ‘మూఱు’ అను కన్నడ శబ్ద మేర్పడెను. ‘మూన్తు’ అను తమిళ శబ్దములోని ‘అ’ కారము ప్రాచీనకాలమున ‘ట-త’ మధ్యస్థోచ్చారణము గలది గానఁ దెల్లున ‘మూండు’ అను రూప మేర్పడెను. (చూడు ౧౮ IX విష.) (౧౭ XIII విష). తమిళాపభ్రంశమగు మలయాళ రూపము ‘మూన్సు’ అనునది. (చూడు ౧౫ II విష). దొరగారెల్ల యెడలను ‘మూన్సు’ అను రీతిని ‘డ’ త్వరహిత సకార ద్విత్వమున చూపుచుండుటకుఁ గారణమేమో? తెలియకున్నది. ‘మూన్తు’ అను తమిళ రూపము కొన్ని యెడల ‘మూన్తు’ అనియు, గొన్ని యెడల ‘మూన్తు’ అనియు నేటివాడుకలో వినఁబడును. అకారము ‘ట-త’ మధ్యస్థోచ్చారణము గలది గదా. దొరగారెల్ల యెడలను ‘మూన్తు’ అనుచోట ‘మూన్తు’ అనియె వ్రాయుచుందురు. (చూడు ౧౭ XIII, ౧౭ VI విష, ౧౮ IX విష. ౯౩ III విష).

ఇట్లు ‘మూన్తు’ అనుదానిలోని ప్రాచీన అకారము తెల్లున ‘డ’ కారముగ నేర్పడెనని గ్రహింపక తమిళ రేఫము తెల్లున డకారమగునని ధ్వనిప్రకరణమున వ్రాసిననుచు (ధ్వనిప్రకరణమున నట్లు వ్రాయలేదు చూడు ౨౧ VI విష. తమిళ డకారము తుద భాషలో రేఫమగునని. వ్రాసిరి) గద్దాటమందలి ‘మూరు’ శబ్దమునుండి తెలుఁగు నిర్బిందుక మూడు శబ్దమేర్పడెనని యసంగతముగా వ్రాయుట మిక్కిలి పొరపాటు.

సంఖ్యావాచక విశేషణ రూపముఖిఁద ‘తు’ అను నమహాప్రత్యయము నిల్పుటచేత సంఖ్యావాచక విశేష్యరూపమేర్పడునని యీ వఱకు వ్రాసిరి. (౯౩ I విష.) ముందును వ్రాయుదురు. దొరగారిట్లు వ్రాసియు నిట మూరు శబ్దము రేఫఘటితమనియు నట్టి రేఫము ప్రత్యయ సంబంధి కాదనియు భాతురూపములోనిదే యనియు వ్రాయుట పూర్వోత్తర సందర్భశూన్యముగ నున్నది.

‘తమి-మూన్తు’=‘తెల్లు-మూండు’ అను శబ్దమునకు మూలరూపము ‘మూన్’ అనెడి భాతువనుట (చూడు ౯౩ II విష.) యుక్తము. (చూడు

తొల్కా. ౪౭౯-సూ.) 'మూరు' అని రేఫఘటితమనియు నట్టి కన్నడ శబ్దమే మూల రూపమనియు భ్రమించి దొరగారయ్యది 'మూర్ = ముర్' ధాతువు నుండి యేర్పడెననుచు 'ఇర్ + నూఱు = ఇన్నూఱు' అనుదానివలెనె 'మూర్ + నూఱు = మున్నూఱు' అనునది నిష్పన్నమయ్యెనని యుదాహరించుట కేవలము భ్రాంతి మూలకము. 'మూన్ + నూఱు = మున్నూఱు' అని యేర్పడెననియు '(తమి) మూన్ఱు, (తెల్లు) మూఁడు' శబ్దము 'మూన్' ధాతుమూలకమనియు గ్రహింపనగును. 'మున్నూఱు = ముప్పింటు' మున్నగు చోటులం దాచ్ఛిక ద్విత్వ పరకత్వమున దీర్ఘము ప్రాస్వమగుట సహజమనియు 'మూన్' అనునదియె ద్రావిడ త్రిత్వవాచక మూలరూపమనియు నెఱుంగనగును. భాషాచరిత్రకర్త గారు 'మూన్' అనునదే మూలరూపమని వ్రాసిరి. (చూడు ఆం. భా. చ. ౧౧౮౭ పుట). 'ఆం. భా. వి.' కర్తగారు కాట్టువెల్లుగారిని యనుసరించుచు 'మూ-ము' అనునవి విశేషణములనియు మూలరూపములనియు వ్రాసిరి. (ఆం. భా. వి. ౪౪౫, ౪౫౧ పుటలు).

౯౫. II విష:—“ఈ 'ముర్' అనుదానికి సిథియను భాషలలోఁ గాని యిండోయూరపియను భాషలలోఁ గాని పోలిక కన్పట్టదు. ఒక్క బ్రహ్మయి భాషలో మాత్రమే దీని పోలిక గలదు. (చూడు ౯౪ II విష). 'త్రి' అను సంస్కృత శబ్దము 'త్ర' ప్లవన తరణయోః” అను ధాతువునుండి పుట్టినదను నట్లే యీ 'ముర్' శబ్దమును “మీఱు = అతిశయించు = అతిక్రమించు - (ద్విత్వము నతిక్రమించు)” అను ధాతువునుండి యేర్పడెననుట సాహసము కాదు. “తెల్లు-మాఱు-తమి-ముఱు = (ముఱుగు = తిరుగు)” అను ధాతువులును దీనికి సన్నిహితములై. తమి-‘ముఱు’ ధాతుజమగు ‘ముఱయ్ = వరుస-వంతు’ అను రూపమును గలదు.

అమహాత్మత్యయమగు 'దు' అనునది 'ఒడ్డు-ఇరణ్ణు-మూన్ఱు-చిన్ఱు' అను రూపములలో వెలయుచున్నది. 'డు-దు' లు పరస్పర సంబంధము గలవి. అనునాసికము చేరునపుడు 'ణ్ణు' అని యేర్పడును. 'ఒడ్డు' అనునది 'ఒడ్డు' అను ప్రాచీన రూపమును 'ఇరణ్ణు' అనునది 'ఇర్దు' అను ప్రాచీనరూపమును, 'మూన్ఱు' అనునది 'మూన్ఱు' అను ప్రాచీనరూపమును సూచించుచున్నవి” (కాట్టు, 333 పుట).

విమర్శము:—డా. కాట్టువెల్లుగారు 'ముర్' అనునది 'మూన్ఱు-మూండు' మున్నగు వానికెల్ల మూలరూపమని తలంచిరి గాన నది 'మీఱు-మాఱు-ముఱు' అను ధాతువులలో దేనినుండియైన నేర్పడియుండునని యూహించిరి. వీరేల

యూహింపకుండినో తెలియదు గాని “తెల్లు-మూరు=అతిశయించు. తమి-మూరి= Greatness=గొప్పతనము” (ద్రవిడియన్ కాగ్నెట్స్) అను శబ్దము పై వానికన్న సన్నిహితముగ నుండును. ‘మూర్’ అనునది త్రిత్వవాచకములకు మూలపదమనుట సరికాదనియు ‘మూన్’ అనునది మూలశబ్దమనియు నా యభిప్రాయము సంగీకరించు పక్షమున “మూఁగు=గుమిగూడు. మూంక=మూఁక=సమూహము” అనువానికి మూలరూపమనదగు ‘మూన్’ అనునది త్రిత్వవాచి ‘మూస్తు-మూండు’-అను శబ్దమునకు ధాతువు కానోవునని తలంప నగును. ఇట్టి వ్యుత్పత్తు లిదమిత్యమని నిర్ణయించునవి కాఁజాలవు. బుద్ధిమంతు లింకను నుచితములగు వ్యుత్పత్తులను గల్పించుట కవకాశము వెలయుచునే యుండును.

సంస్కృతమందును ‘ఏక-ద్వి-త్రి’ ప్రభృతుల వ్యుత్పత్తు లిట్లే యసంతుష్టి గనే యున్నవి. ‘శబ్దరూప నిరూపణమున నివి సరిపడియుండునే కాని యర్థము సంతృప్తికరముగా నుండనేరదు.

“ఏక-త్రి-(ఇన్+కన్).....” (ఇన్-గతౌ’ అను ధాతువునుండి యేకత్వవాచి యేర్పడెను). “ద్వి-త్రి...(ద్వృ+డి)...” (‘ద్వృ-సంవరణే’ అను ధాతువునుండి ‘ద్వి’ శబ్దమేర్పడెను) “త్రి-త్రి.....(త్రా+డి)” (త్రా-ప్లవన తరణయోః” అను ధాతువునుండి ‘త్రి’ శబ్ద మేర్పడెను) (శబ్దస్తో).

డా. కాట్టువెల్లుగారు నిరర్థక నిర్దేశు కానునాసికాగమము సంగీకరించు వారు గాన సనునాసికాగమము రాకముందటి రూపములనుచు ‘ఒర్లు-ఇర్లు-మూఱు’ అనువాని సంగీకరించిరి. ఇట్టివి తమిల ప్రాచీన వాఙ్మయమందెందును లేవు. కాన నివి నిర్మూలములు. నిరాధారములు.

౯౬. I విష:—“నాలుగు:—చతుస్సంఖ్యాధిక ద్రావిడ శబ్దముల పట్టిక.

కన్నడ	కూర్గ	తెల్గు	తుళు	మలయా	తమిళ	తుద	గోందు	ఒరా ఒన్
నాల్కు	నాలు	నాలుగు	నాల్	నాల్ ఖా(నా?)	నాలు నామి	నాజ్	నాలు	నాక్ ఓతన్

దీని విశేషణ రూపములు ‘నాల్-నల్’ అనునవి. తమి-నాల్పదు. కన్న - నాల్వత్తు. మలయా - నాల్పదు. తెల్గు - నలుభై. తమి - నాన్ నూఱు. కన్న-నాల్ నూఱు. తెల్గు-నన్నూఱు.

వీనినిబట్టి ‘నాల్’ అనునదే (తెనుఁగు-నల్) ప్రాచీన రూపమనియు, దాని సయిని ‘కు=గు’ అనునది నిల్పుటచేత సంఖ్యావాచక విశేష్యరూప మేర్పడె

ననియు విశదమగుచున్నది. 'గు' అనునది ద్రావిడ సాధారణ ప్రత్యయము. ఉదా:—నల్ + గు = నల్గు(న్గు?) = (మంచితనము). సంఖ్యావాచకములలో 'గు' ప్రత్యయము చేరినది చతుస్సంఖ్యార్థక మొక్కటి మాత్రమే. తెలుగు - నలుగురు = నలువురు. ఆఱుగురు = ఆఱువురు. తమి-అఱువర్, మున్నగు మహద్వాచకములందలి గకారమునకును దీనికిని సంబంధములేదు. కాన నీ 'గు' అనునది వ్యాయకరణ సిద్ధముకాదనియు నుచ్చారణార్థకమే యనియు నెఱుంగ నగును. ప్రాచీన తమిళమున నాల్గులోని ల కారము న కారమగుట సంధి కార్య సంప్రదాయమై యున్నది. ఉదా:—ఫాల్గున = పల్గుని. తుద భాషలో పైతిము 'నాన్క్' అని యుండుటచేత నీ సంప్రదాయము మిక్కిలి ప్రాచీన కాలపుదే యని తోచుచున్నది. ఆధునిక తమిళమున నిట్టి సంప్రదాయము లేదు గాని యా 'ల' కారము ఆ కారముగా మాఱుచున్నది" (కాట్ట. 33౪ పుట).

విమర్శము:—తమిళమున 'ల' కారము 'న' కారముగా మాఱిన మాఱ నగును గాని 'నాంబు' అను రూపము తొల్కాప్పియమున లేదు. 'నాంబు' అనియె యందుఁ జతుస్సంఖ్యార్థక శబ్దము పేర్కొనఁబడినది. న కారమునకు జ కారాదేశము ప్రాచీన తమిళమున నసంభవముగాన 'నాంబు' అను రూపము ప్రాచీన తమిళమున లేదు. అందలి 'న' కారము ప్రాచీన తమిళమందే 'ఱ' కారమగును.

"నాన్-న్ ఒత్తే....." (తొల్కా. ౪౪౩ సూ.) = నాన్- శబ్దమందలి న కారమునకు 'పత్తు' శబ్దపరకత్వమున ఆ కారాదేశమగును. ఉదా:— నాన్కు + పత్తు = నాన్పుంతు = (నలువది).

ఏవో కొన్ని చోటులం దా 'న' కారము ల కారముగా మాఱుననెడి విధులును దొల్కాప్పియమునఁ గలవు.

"నాన్కన్ ఒత్తే....." (తొల్కా. ౪౬౦ సూ.) = ఆయిర శబ్దము పరమగునపుడు నాన్కు శబ్ద న కారము ల కారమగును. ఉదా:—నాన్కు + ఆయిరమ్ = నాలాయిరమ్ = (నాలుగు వేలు). తొల్కాప్పియమునకుఁ దర్వాతి ప్రాచీన తమిళ వాఙ్మయమున 'నాంబు' అను రూపము ప్రయుక్తమై యున్నది. ఇట్టి స్థితిలో 'నాంబు-నాంబు' తమిళ రూపములని వ్రాయుట సరికాదు. ఇట్లందుఁ దొల్కాప్పియ కాలమునకే 'క' కారము శబ్దైవయవముగాఁ జేరి యుండఁగా నది యుచ్చారణార్థము చేరినదనుట యుక్తమా? న కారము 'జ' కారమయ్యెడి సంధి సంప్రదాయము తమిళమున లేదుగాన 'నాంబు = నాంబు' మున్నగు రూపములు ప్రాచీన తమిళమున లేవు. డా. కాట్టవెల్లుగా రుదా

హరించిన 'నాట్టుడు' అనునది ప్రాచీన శబ్దముకాదు. 'పదు' శబ్దము ప్రాచీన తమిళమున లేదు. 'నాట్టుంతు' అనునది ప్రాచీన తమిళ శబ్దము. నన్నాలు కర్త యీ యర్వాచీన 'పదు' శబ్దము సంగీకరించెను. (నన్నాలు. ౧౯౫ సూ). 'నాన్ నూటు' అని తమిళమున నుండనేరదు. 'నానూటు' అను లుప్త న కారక రూపము సాధువయి యున్నది.

"ఒన్దు ముదల్ ఒన్ పాన్....." (తొల్కా. ౪౩౮ సూ.)=ఒకటి మొదలుగఁ దొమ్మిదివఱకుఁ గల సంఖ్యా వాచకములకు 'పత్తు' శబ్దము పరమగు నపుడు, దానిలోని త కారము లోపించి యచట 'ం' ఆయితము నిల్పును. స్వీయ వ్యంజనముతోఁ బాట్టి 'ఉ' కారము లోపించును. మీద నుదాహరించిన ౪౪౩ సూత్రము చొప్పున నాన్కు శబ్ద న కారము ఉ కారము కాఁగా 'నాన్కు+పత్తు' అనునది 'నాట్టుంతు' అని యేర్పడును (చూడు ౯౩ II విష. తొల్కా ౪౨౯ సూ. వివృతి).

"నాన్కు-ఐన్దుమ్....." (తొల్కా. ౪౬౩ సూ.)=నూటు శబ్దము పరమగునపుడు 'నాన్కు-ఐన్దు' శబ్దముల యనునాసికములకు మార్పులు కల్గువు. ఉదా:-నాన్కు+నూటు=నానూటు=(నాలుగు వందలు). "నడి యదన్ మున్నర్....." (తొల్కా. ౧౬౧ సూ.) అను సూత్రము చొప్పున 'నాన్కు' లోని న కారము లోపించును. కాన 'నాన్ నూటు' అను రూపము నిల్వ నేరదు.

'ఆం. భా. వి.' కాసమున 'నాంగు అంజు' అని తమిళ రూపములు చూపఁ బడెను. తమిళమున 'సున్న' లేనేలేదు. కాల్లువెల్లుగారి నాజుగ్ అఱ్ఱు అనునవి యిట్లు మార్పబడియుండును.

౯౬. II విష:-"తమి-నల్-నన్దు"=(గొప్పతనము. చక్కఁదనము). మలయా-నన్ను=(చక్కఁదనము) కన్న-నల్=(మంచిది). నలి=(సంతోషము) ధాతువగునపుడు నల్=(ప్రేమించు). తమి-నల్-నన్బు=(ప్రేమించు). తెల్లు-నలువు=(చక్కఁదనము). గ్రాంథిక తమి-నల్=(ఉదారమైన. సమృద్ధమైన). అను రీతులనున్న 'నల్' శబ్దమునకు 'చాలా' అను సర్థము సంగీకరించినచో రీ చతుస్సంఖ్యార్థక శబ్దమునకు మూలార్థము కుదురుపడును. కిట్టెలు దొర గారు దీనికి 'సమత్వ' మర్థమనిరి. కాని యట్టి యర్థము ద్రావిడ భాషలం దెందును గానరాదు. అట్టి యర్థమున్నచో నీ వ్యుత్పత్తి మిక్కిలి యర్హమై యుండును.

ఇండ్లో యూరపియను భాషలందుగాని బ్రహ్మయి భాషయందుగాని దీనిని బోలు శబ్దము కానరాదు. ఉగ్రియను ఫిన్నిష్ భాషలందు మాత్రము దీని పోలికగల శబ్దములు గలవు.

ద్రావిడ భాషలు	చెరమిస్ భాష	మొర్డ్యిన్ భాష	ఓస్టియకు భాష	వొగుల్ భాష	ఫిన్నిష్ భాష	లాపిష్ భాష	మగ్యరు భాష
నల్ - నాల్	నిల్	నిలె, నిలెన్	నిల్ - నెల్ - వైడ్ - వైడ్ - నియెద	నిలె	నెల్ జా	నియెల్ జా - నెల్జె, నెల్లా	'నేజి' - 'నెయిజ్'

(కాల్డు. 33౫ పుట).

విమర్శము:—పై పుస్తకములు బొత్తిగా సరిపడి యుండలేదు. విజ్ఞలింకను బరిశీలించవలసి యున్నది. నిల్ మొదలగు పిన్నో ఉగ్రియను భాషల సంబంధము బలముగా నున్నది (చూడు ౧౦౫ I విష).

౯౭. I విష:—“ఐదు—పంచ సంఖ్యార్థక ద్రావిడ శబ్దముల పట్టిక:— (కాల్డు వెల్లుగారు వారి సిద్ధాంతము చొప్పున సంతటను ‘eidu = ఎయ్దు’ అనియే వ్రాసిరి కాని యది సరికామింజేసి ‘ఐదు’ అని నేను వ్రాపితిని (చూడు) ౧౦౫ II విష).

కన్నడ	తెల్గు	తమిళ	కూర్గు	మలయా	తుళు	తుద	గోందు
అద్దు ఐదు	ఐదు	ఐద్దు - ఆజ్జు (వ్యావహా)	అన్జి	అజ్జు	ఐన్	ఉత్ ట్ ఉజ్	సెఘన్ వైయన్ (ఐయన్)

‘ఒరాఒన్’ భాష మున్నగు నితర ద్రావిడ భాషలలోని పంచ సంఖ్యార్థక శబ్దములకు ద్రావిడ శబ్దముల పోలికలేదు. తెనుగు సమాసములలో ‘ఐదు’ అనుదానికి బదులుగా ‘ఏను’ అనునది నిల్చును. ఉదా:—పదిహేను ఇందలి హ కారము ‘పదహాఱు-పదిహేడు’ అనువాని యందువలెనే సంహితా వ్యవధాయక వర్ణము. తమిళమందలి ‘ఐద్దు’ అనునది తెనుగులోని ‘ఐదు-ఏను’ అనుచోటి పరిణామ క్రమమును సూచించుచున్నది.” (కాల్డు. 33౫ పుట).

“పంచ సంఖ్యార్థక ద్రావిడ విశేషణము పెక్కు ద్రావిడభాషలలో, ‘ఐ’ అను రూపముతోనే యున్నది. తెల్గు-తుద-భాషలలో ‘ఏ’ అను రూపముతో నున్నది. తమిళమందును నొకొక్క-ప్పుడు కన్నడమందును సమాసములలో

‘ఐ’ అనునది సానునాసికమగుచు ‘ఐన్ ఐమ్’ అను రూపముల సందుచుండును. ఉదా:—కన్న - ఐవత్తు=(వఁబడి). తమి - ఐమ్బదు. తెల్లు - వత్తై. తుళు - ఐవ. కన్న - ఐన్నూలు=(ఐదువందలు). తమి - ఐళ్ళూలు. తెల్లు - ఎన్నూరు. తుళు - ఏనూదు. తమిళమందు ఐవర్=(ఐదుగురు) అనుచోట సనునాసికాగమము లేని శుద్ధమగు విశేషణరూపము కన్పట్టుచున్నది. ఐ శబ్దస్థలమందేకాక యేకాక్షరక శబ్దములు విశేషణములుగా వాడఁబడునపుడును సనునాసికాగమ మగును. ఉదా:—తమి - ఐ+న్+తిణై=ఐన్దిణై=పంచావస్థలు. ఐ+మ్+పులన్=ఐమ్బులన్=పంచేంద్రియములు. కై+న్+నో(నో?) డి=కైన్తోడి=(వ్రేలు మీటుట. కై+మ్+పెన్(చో?)=కైమ్బెన్(చో?)=విధవ. ‘ఐ-ఏ’ వీనిలో నేది మూలరూపమో నిర్ణయింపరాకున్నది. వివిధ ప్రావిడభాషలలో నున్న ‘ఐ’ అనునదే మూలరూప మనఁదగును.” (కాట్టె, 33౬ పుట).

విమర్శము:—తెలుఁగున సమాసములలోనె ‘ఏను’ శబ్దము నిల్చుననుట సరికాదు. వ్యస్తసమస్తస్థలములు రెంటును ‘ఏను’ శబ్దము నిల్చును. మ. ఇవి యేనున్ సతతంబు నాయెడఁ గరం బిష్టంబులై యుండు.....(భార. ఆది, ౧౨ ప). పదిహేను మున్నగువానిలోని హకారము సంహితా వ్యవధాయక వర్ణమనుట సరికాదని యీవఱకు వివరింపఁబడెను. (చూడు 3౨ IX విష). మఱియుఁ దెల్లన ‘ఐదు-ఏను’ శబ్దములెకాక ‘అయిదు’ శబ్దము సైతము గలదని దొరగారు ప్రాయవలసినది. కన్నడమందువలెఁగాక తెలుఁగునందు ‘అయిదు’ శబ్దము ‘ఐదు’ శబ్దముకన్న భిన్నరూపమని చెప్పవలయును. రెండును ద్రిమాత్రికములై యైనను ‘ఐదు’ శబ్దము ద్వ్యచ్ఛము. అయిదు శబ్దము త్ర్యచ్ఛము. కన్నడమున ‘అయ్యు=ఐదు’ అను రెండును ద్వ్యచ్ఛములై. త్రిమాత్రికములై. ఐకారమున కిట్టి ద్వివిధ స్వభావములును గలవని తొల్లా-ప్పియరు గారు సూత్రించి యున్నారు.

“అకరత్తిమ్మర్.....” (తొల్లా. ౫౬ సూ.)=అకారమునకు వెనుక యకారము నిల్చునపు డది ‘ఐ’ కారమగును. ఈ రీతి కన్నడము నందలి స్థితికి సరియైయున్నది. ఉదా:—అయ్దు=ఐదు.

“అకర ఇకరమ్.....” (తొల్లా. ౫౮ సూ.)=అకారమును ‘ఇ’ కార మునుగూడి ‘ఐ’ కారమగును. ఇది తెల్లనందలి స్థితికి సరిపడియున్నది. ఉదా:—‘ఇదు=అయిదు=ఐదు. ఈ విషయమునె వాగనుశాసనము సూత్రించెను. రాయి రపు ర్వక్రతమశా’=అయి ‘ఐ’ గాను ‘అవు’ ‘బే’ గాను బరిణమించును. చూడు వ్యా. సం. 3౪3 విష).

కన్నడ సమాసములలో 'ఐదు' శబ్దపు 'దు' వర్ణలోపముమాత్రమే కల్లునుగాని యనునాసికాగమ మెన్నడును రానేరదు. కన్నడమున 'ఐన్నూటు' అను ద్విరుక్త సకారఘటితరూప ముండనేరదు. 'ఐనూటు' అని మాత్రమే యుండును, 'అయ్నూటు' అనియు వ్రాయవచ్చును.

“ద్విగౌ సంఖ్యావాచినా ముపాన్త్య వ్యజ్ఞానాదే ర్లోపః. (కర్ణా. భూ. ౧౫౨ సూ.)=ద్విగు సమాసమున సంఖ్యావాచకముల యుపాన్త్యవ్యంజనము మొదల్ కొన్న యవయవము లోపించును. ఉదా:—అర్థము=ఐదు + సరం=అయ్సరం= ఐసరం=(పంచస్వరములు). తమిళమున 'ఐమ్బదు' అను రూపము తొల్కాప్పియ సమృతముకాదు. 'ఐమ్పంతు' అని యుండవలెను. పదు శబ్దము ప్రాచీన తమిళమున లేదు. తొల్కాప్పియము ౪౩౮ సూత్రము చొప్పున (చూడు ౯౬ I విష.) 'పత్తు' శబ్దము 'పంతు' అను రూపమునందును.

“ఐన్దన్ ఒత్తే.....” (తొల్కా. ౪౪౪ సూ.)=ఐన్దు శబ్దమునకు 'పత్తు' శబ్దము పరమగునపుడు సమాసమున 'ఐన్దు' శబ్ద సకారము మకారమగును. ౪౩౮ సూ. చొప్పున 'పత్తు' అనునది 'పంతు' అను రీతి నాయ్తయుక్తమగును. దువర్ణము లోపించును. ఉదా:—ఐన్దు + పత్తు = ఐమ్పంతు = (ఏబది). (చూడు ౯౩ II విష. తొల్కా. ౪౭౯ సూ.).

పయిరీతినే 'ఐన్దు + నూటు = ఐళ్ళూటు' అని యేర్పడునను వ్రాతయు సరికాదు. తొల్కాప్పియము చొప్పున 'ఐనూటు' అని యగును. (చూడు ౯౬ I విష.) 'ఐన్నూటు' అనియు నుండనగునని వ్యాఖ్యాత వ్రాసెను.

చరిత్రకందని కాలమున వీడిన ద్రావిడభాషల సంబంధమును బరిశీలించు నీ శాస్త్రమునఁ దొల్కాప్పియ కాలముననైనను లేని యాధునిక రూపములను దొరగా రేల యదాహరించుచుందురో? తెలియకున్నది.

'ఐదు - ఏను' అను వానిలో నేది మూలరూపమో నిర్ణయింపరాదని కాట్టువెల్లుగారు వ్రాసిరి. కాని 'ఐన్దు = (ఐదు)' శబ్దమే ప్రాచీనమని నిర్ణయింప నగును. న్యవహారవశమున 'ఐ' కార మేకారమగుట స్వాభావికము. ఏకార మెచ్చటను వైకారము కానేరదు. తమిళ ద్వితీయా ప్రత్యయమగు 'ఐ' అను నది తమిళాపభ్రంశమగు మలయాళమున ఎ అను రూపమునఁ బరిణమించినది కాదా? ప్రాకృతభాషలం దెల్లయెడలను 'ఐ-ఔ' లు లోపించి వానిచోట వరు సగ 'ఏ-ఓ' లే నిల్చును.

“ఐత ఏత్. (౧ పరి. ౩౫ సూ.)=ఆదే రైకారస్య ఏకారో భవతి. ఉదా:— శైలః=సేలో.....” మొ.

“ఐచ ఏజ్. (౧-౨-౧౦౧) = ఐచః=ఐకాకాకారయోః; ఏజ్=ఏకా
రాకారా యథాసంఖ్యం భవతః. ఏ-శైలః=నేలో, త్రైలోక్యమ్=తెల్లోకమ్,
ఐరావణః=ఏరావణో,”.....(త్రివిక్రమదేవ ప్రాకృత శబ్దానుశాసనమ్).

ఐదుశబ్దమును నన్నయ ప్రయోగించెనని నిర్ణయింపజాలు ప్రయోగము
లభింపలేదు. “క. పదిదినములైదు ప్రొద్దులు ।” అనునది గలదు గాని
కొందఱది ప్రక్షిప్త మందురు. తిక్కనాదు లైదు శబ్దమును ధారాశముగాఁ
బ్రయోగించిరి. ‘ఐదు’ అను సానునాసిక తమిళ శబ్దమును బట్టి యం దరసున్న
యుండనగునను తలంపునఁ గావలయు ‘ఆం. భా. చ.’ కర్తగారు ‘ఐదు’ అను
సార్థబిందుక రూపమే గలదనుచు నాంధ్రమహాభారత ప్రయోగములను బెక్కి-
టిని దిద్ద యత్నించిరి. (ఆం. భా. చ. ౧౨౧౩ పుటలు). కాని కర్ణాట
మందువలెనె యిందలి యానునాసిక్య మాంధ్రుల యుచ్చారణమందును భ్రష్ట
మైనదేమో యని తలంపఁరైరి. ఆంధ్రభాషావికాసకర్తగారు భాషాచరిత్ర పంక్తు
లను గొన్నిటిని స్వగ్రంథమున నెక్కించికొనిరి. (చూడు ఆం. భా. వి. ౪౫౧ పుట).

“ఉ. క్రీడి తనూజుడైన శ్రుతకీర్తియు శల్యుఁడు నేచి దిక్కుల । బ్లాడఁగఁ
బోరుచో శరములా అయిదుల్ శ్రుతకీర్తి శల్యుమై । (భార. కర్ణ. ౧
ఆ. ౧౧౧౪ ప.)” అను రీతిగల ప్రయోగములను బట్టి ‘అయిదు’ శబ్దము తెలుఁ
గునఁ గలదని యంగీకరింపక తీరదు. ‘ఐదు’ శబ్దమే సబిందుకమైనచో దాని
రూపాంతర మనఁదగు ‘అయిదు’ శబ్దము సబిందుకమై యుండవలసి యుండును
గదా. “హ్రస్వాత్పర్ణోఽపి భవేత్” (ఆంధ్ర శబ్ద చింతామణి చూడు ‘వ్యా.
సం. ౪౮ విష). ‘అయిదు’ అను సబిందుక రూపము తెల్లన లేదనుటలో
సేవ్యుని విప్రతిపన్నులు కాజాలరు గదా? ‘ఐదు’ శబ్దము సార్థబిందుక
మెట్లగును? ఈ రీతి నది నిర్బిందుక మగుటచేతనే యాంధ్రకోశకారు తెల్లరును
ఐదు=అయిదు’ శబ్దములను నిర్బిందుకములనుగానె చూపిరి. నన్నయేతర
పులు సఖిండాఖండ ప్రాసమును వాడినవారయ్య సఖిండ ప్రాసమును
వాటించుకోర్కె గలవారు కాకపోలేదు. కాన భాషాచరిత్ర కర్తగా రీక్రింది
తిగల యాంధ్ర కవి ప్రయోగములను మన్నింపకుండుట యుక్తము కాదు.

“ఐదు యోజనముల సతఁడొక్క పురము । భూదేవి చరణ నూపురము
ర్పించి. (రంగ. రా. అయో).

శా॥ ఐదు న్నాలుగు నాఱు రెండు నిరుమూఁడతొహిణుల్ సుట్టిసం ।

ఛాదించెన్.....(భాగ. ౧౦ స్కం. పూ. ౧౫౩౦ ప. సూ. రా. ని).

F2. II విష:—“సంస్కృత ‘పచ్చిన్’ శబ్దమునకును దమిట మల
శాశములలోని ‘అచ్చు’ శబ్దమునకును బలమైన పోలిక చూపట్టుచున్నది.

కాని 'నన్నులు' మున్నగు వానిలో నియ్యది సంగ్రహింపఁబడలేదు. క్రీ. శ. 3-౪ శతాబ్దముల నాటి దనఁబడుచున్న 'కుఱ్ఱ' అను గ్రంథమున నది ప్రయుక్తమై యున్నది. మలయాళమున 'అజ్ఞు' అనునది మాత్రమే పంచ సంఖ్యాధిక శబ్దము. సంస్కృత 'పఞ్చ' శబ్దములోని యాదిమ 'ప' కారము లోపింపఁగా 'అజ్ఞు' శబ్దమేర్పడియుండుననియు నదియే 'ఐన్దు-ఐదు' శబ్దములకుఁ బ్రకృతి కానోపుననియుఁ గొందఱు తలంచుట కవకాశము కల్గియున్నది. కాని యింగ్లీషులోని 'one'=(వన్) అనునదియు మలయాళములోని 'ఒన్' అను నదియుఁ బరస్పరము పోలియున్నను వాని సంబంధమును నిర్ణయించుట కాపోలిక యెట్లు సమర్థము కాదో? అట్లే యితర ద్రావిడ పంచ సంఖ్యాధిక శబ్దములను బట్టి వాని పోలిక తదీయ సంబంధమును నిర్ణయింప సమర్థము కాదని గ్రహింప నగును" (కాల్దు. 33౬, 332 పుటలు).

“‘ఐ-ఏ’ అను పంచ సంఖ్యాధిక ద్రావిడ విశేషణము పైని ‘దు’ అనెడి ‘అదు’ శబ్ద సంతేప రూపమనఁదగు సమహత్ప్రత్యయము నిల్వఁగా ‘ఐదు’ అను విశేష్యరూప మేర్పడును. ఎరడు శబ్దములోని ‘డు’ అను దాని కీ ‘దు’ ప్రత్యయము రూపాంతరము. ఈ ‘ఐదు’ శబ్దము విశేషణముగా సైతము ప్రయుక్తమగును (ఐదు పుస్తకములు). ఇం దుచ్చారణార్థ కానునాసికాగమము నిల్వఁగా ‘ఐన్దు’ అని యేర్పడెను. కన్నడ భూతకాలిక క్రియా జన్య విశేషణములలోని ‘ఎదు’ అనునది తమిళమున ‘న్దు’ అని యేర్పడ లేదా? ఉదా:-కన్న-అలెదు=తమి-అలైన్దు=(తిరిగినది) ఇట్లేర్పడిన ‘ఐన్దు’ అనునది ‘అజ్ఞు’ అని పఠింపఁబడుట కేవలము స్వాభావికమై యున్నది. ఉదా:-తమి-పత్తెన్దాన్. మల-పఱిజ్జు=(చెప్పెను).

‘న్దు’ అనునది కొన్ని యెడల మలయాళమున ‘న్న’ అను రూపము నొందును. తమి-నడన్దు=(నడచి). మల-నడన్ను. ఈ పద్ధతి చొప్పుననే ‘తమి-ఐన్దు’ అను దానినుండి ‘ఐను’ అను తుఱు రూపమును ‘ఏను’ అను తెలుఁగు రూపమును నేర్పడెను” (కాల్దు. 332, 33౪ పుటలు).

“ఈ ‘ఐదు’ శబ్దమునకు సిధియను భాషలగు ‘ఫినిష్-ఉగ్రియను’ భాషల శబ్దముల పోలికలు గలవు.

వోగుల్ భాష	ఓప్టియకు భాష	మగ్యరు భాష
అత్	వెత్ = వుయెత్	ఒత్-ఎత్

ఇట్టి పోలిక యాదృచ్ఛికమే కాని సహజము కాదు. ఉగ్రియను భాషలలోని తకార మావయవికమై యుండగా ‘ఐదు’ అను ద్రావిడ శబ్దము లోని ‘దు’ వర్ణము ప్రత్యయ సంబంధమై యున్నది. చీనా భాషలోని పంచ సంఖ్యార్థకమగు ‘ఉ’ అను దాని సంబంధము కొంత పరిశీలించదగినది” (కాడ్లు. 332, 333 పుటలు).

విమర్శము:—‘కుఱళ్’ అను తమిళ గ్రంథము క్రీ. శ. 3-4 శతాబ్దముల నాటిదనుట సరికాదు. ఇది తొల్కాప్పియమునకుఁ దర్వాతిది. (చూడు ౧౦-౧౫ IV విష). తెల్లు-వస్తాను మున్నగువానివలె దమిటమున నిది యపభ్రంశరూపము గాన నట్టి ‘అఱ్ఱు’ రూపము వైయాకరణ సమ్మతము కాదయ్యెను. ‘అఱ్ఱు’ అను దీనికి సంస్కృత పంచశబ్దముతోడి పోలిక యాదృచ్ఛికము. ఐదు శబ్దము దీనికిఁ బ్రకృతి యనుట యంతకన్న మిక్కిలి స్వాభావికము. ‘బన్-ఇరన్-మూన్-నాన్-ఐన్’ అనునాంత శబ్దములును వానిపై నిల్చు ‘అదు’ శబ్దసంక్షేపమగు ‘దు’ అను నమహత్ప్రత్యయమును కేవల ద్రావిడభాషా సంబంధులనుట యెంతయు విశ్వసనీయమై యున్నది.

F2. III విష:—ఐదు శబ్దము వ్యుత్పత్తి:—“ఇండ్ యూరపియను భాషలలోని దశ సంఖ్యావాచకము ‘రెండు చేతులు’ అను నర్థముగల తైహాన్=(Two hands) అను మెసోగాతికు భాషా శబ్దమునుండి యేర్పడెనని లెప్పియన్ దొరగారు వ్రాసిరి. ఈ పద్ధతి చొప్పున ‘కై’ అను ద్రావిడశబ్దమైదు వ్రేళ్ళుగల చేతికి వాచకము గాన నద్దానినుండి కకార లోపమున ‘ఐ’ శబ్దమేర్పడె ననదగును. కాని యిది యిట్లేర్పడెననుటకును ‘ఐ’ శబ్దము కకార పూర్వకమై యుండెననుటకును నిదర్శనము లేవియు లేవు.

మార్గాంతరమునను దీని వ్యుత్పత్తి చెప్పవచ్చును. ‘ఐ’ అను ద్రావిడ ధాతువునకు ‘వరస్పరము సమీపించి నిల్చు=వెంబడించు’ అని యర్థముగాన నీ ధాతు వైదింటిని జూపుట కెత్తఁబడిన వరస్పరము సన్నిహితములై యుండు వ్రేళ్ళయిదింటిని సూచించును గాన నిది పంచ సంఖ్యార్థకము కానోపుననియు దాని పైని ‘దు’ అను నమహత్ప్రత్యయము నిల్చుటచే ‘ఐదు’ శబ్ద మేర్పడు ననియు నూహింపనగును (‘ఐ’ అను ద్రావిడ ధాతువు కాని దానికట్టి యర్థములు గాని కానరావు. వే. వేం. రెడ్డిగారు ౨౦-౫-౫౩).

డా. కిట్టెలు దొరగారును ‘అద్దు’ శబ్దమునకు సంస్కృత పంచ శబ్దముతో సంబంధము లేదనియు ‘అద్దు’=(లభించు) అను ధాతువునుండి ‘అయ్దు=అఱ్ఱు’ శబ్ద మేర్పడుననియు వచించిరి. (చూడు ఇండియన్ ఆంటికైవ్విరి-౧౫23

జనవరి). ‘అయ్ + దు = అయ్ + న్ + దు = అయ్ దు = అఱ్ఱు’ అని యేర్పడు ననిరి. పంచ సంఖ్యాంశకశబ్దము కన్నడభాషలో ‘అద్దు’ అనియే యుండుటను బట్టి ‘అయ్’ అనియే వ్రాయఁబడెను. కాని ‘ఐ’ అను దానికి ప్రాచుర్యము గలదు. (ఐదు). తక్కిన ద్రావిడ భాషలలో పైతము ‘ఐ’ అను రూపమే వాడుకలో నున్నది. దీర్ఘాచ్చములగు ‘మీ=మియ్-బే=బెయ్’ మున్నగు ధాతువులపైని ‘దు’ వర్ణకము నిల్చునపుడు ధాత్వాది దీర్ఘము ప్రాస్వమై దానికిఁ బరముగ నున్న నిల్చును. మీ-మిందు=స్నానము చేసిన. బే-బెందు= వేచిన. (ఇట్లే ‘ఐ=అయ్’ ధాతువునుండి ‘ఐద్దు=అఱ్ఱు’ అను రూపమేర్పడెనని భావము). ‘తమి-వే-(వేగు) వెందు=వేచిన.’ అను రూపము కలదు గాని మీ-మియ్=(స్నానము చేయు) అను ధాతువు తమిటమున లేదు. కాని ‘నీన్దు=ఈదు’ అను ధాతువు గలదు.

పయి రీతిని ‘అయ్=అభించు’ అను ధాతువునుండి డా. కిట్టెలు దొరగారు చూపిన వ్యుత్పత్తి సరిగా నున్నట్లు నాకుఁ దోచలేదు. ఇది తమిటమున ‘చేరు-అభించు’ అను నర్థములతో ‘ఎద్దు’ అను రూపమున నున్నది. కన్నడమందలి ఇను ధాతువువలెనే తమిటమున ‘ఎయ్’ ధాతువు ‘అయ్’ అను నర్థము గల్గియున్నది. ఇట్టి ధాత్వర్థము లెవ్వియుఁ బయిని వ్రాసిన పంచ సంఖ్యాంశక శబ్ద వ్యుత్పత్తిర్థములకు సరిపడవుగదా” (కాట్టు. 33౮-33౯ పు).

విమర్శము:—డా. కిట్టెలుగారి వ్యుత్పత్తి సరికాదనుచు కాట్టువెల్లుగారు నిశ్చయించిన ‘ఐ=వెంబడించు’ అను వ్యుత్పత్తి మాత్రమేమి సరిగానున్నది? అట్టి యర్థముగల ధాతువును దమిటమునఁ గానరాదు. పరిశీలింపఁగాఁ గాట్టువెల్లుగా రుపేక్ష్యమని తలంచిన ‘కై’ శబ్దమూలక వ్యుత్పత్తియే కొంత సరిగా నున్నది. తెలుఁగు దేశములో ‘చేయి-చేతి + ఎఁడు = చేతఁడు’ అనఁగా ‘పంచసంఖ్య’ అను నర్థము సుప్రసిద్ధమై యున్నది. ‘చేతఁడు కాయలు’ అనఁగా నయిదు కాయలనియు నూటి కిరువది చేతులనియుఁ బ్రసిద్ధమగు వాడుక గలదు. ఎల్ల శబ్దములకును వ్యుత్పత్తులు చెప్పెడి సంప్రదాయముగల సంస్కృతమందును సంఖ్యావాచక వ్యుత్పత్తులు మున్నగు కొన్ని యిట్లే యర్థవిషయమున నసంతృప్తి కరముగానె యుండును. శబ్దరూపసాధనమే యట్టి వ్యుత్పత్తులకుఁ బ్రయోజన మనఁదగును. సంస్కృతమందలి యేకద్విత్రి శబ్దముల వ్యుత్పత్తు లీ వఱకె చూపఁబడెను. (చూడు ౯౫ II విష). ‘పఞ్చన్-దశన్’ అనువాని వ్యుత్పత్తు లిటఁ జూపఁబడుచున్నవి. “పఞ్చన్-త్రి. పచి విస్తారే. (పచి+అని) పఞ్చ సంఖ్యాయుక్తే” “దశన్-త్రి-(దన్శ+కనిన్) దన్శ-దంశనే, (దశ) సంఖ్యా విశేషే” (శబ్దస్తో).

‘అద్దు=ఐదు’ అను కన్నడ రూపముల కేదో భేదమున్నట్లు కాల్డువెల్లు గారు వ్రాయుట వింతగ నున్నది. ‘అయ్’ అను దానికిని ‘ఐ’ అను దానికిని లిపిలోని భేదముతప్ప నుచ్చారణమున భేదములేదు. ఉచ్చారణమున ‘ఐ=అయ్’ అనునవి రెండును నేకరీతినే వినబడును. “ద్విగౌ సంఖ్యావాచినా ముపాస్త్య వ్యజ్ఞనాదే ణోపః.” (కణ్ణ. భూ. ౧౫౨ సూ.)=ద్విగుసమాసమున సంఖ్యా వాచకముల యుపాంత్యవ్యంజనము మొదలొక్కన్న యవయవము లోపించును ఉదా:—...అద్దు=ఐదు+సరం=ఐసరం. మొ. అద్దు శబ్దమందును ‘ఐదు’ శబ్దమందును నుపాంత్య హల్లనగా సంత్య సమీప హల్లు ‘ద’ కారమె యగును గదా. అట్టి దకారము మొదలొక్కన్న భాగము లోపింపగా నేర్పడు ‘అయ్ సరం=ఐసరం’ అను వానికి భేదము లేదుగదా. తెలుఁగు భాషయందలి ‘అయిదు’ అనునది వీనికిఁ గేవలము భిన్నము. ఇందును మాత్రా భేదములేదు గాని స్వరసంఖ్యా భేదము గలదు. ‘అద్దు=ఐదు’ అనునది ద్విస్వరికములు త్రిమాత్రికములు. ‘అయిదు’ అనునది త్రిమాత్రికము త్రిస్వరికము (చూడు ౯౭ I విష). “ఉ.....అ | ల్లాడఁగఁ బోరుచో శరము లాఱయిదుల్ శ్రుత కీర్తి శల్కుమై |” అనుచో ‘ఐదు’ అని (అద్దు తెల్లున లేదు) నిల్వినచో ఛందో భంగమగును. మాత్రా గణచ్ఛందః పద్యములలో నిట్టి చిక్కు గల్గనేరదు.

“క || పది దినము లైదు ప్రొద్దులు!.....”

అనుచో ‘పది దినము లయిదు ప్రొద్దులు’ అని పఠించినను బాధలేదు.

౯౮. I విష:—“ఆటు:—పటసంఖ్యాధిక ద్రావిడ శబ్దముల పట్టిక.

తమిల	కన్నడ	తెల్లు	మలయా	తుద	గోందు	తుళు
ఆటు	ఆటు	ఆటు	ఆటు	ఆర్	సారూన్	ఆజి (అ=జ)

కన్నడములోని ‘మూఱు’ అనునది ‘మూజ’ అని యేర్పడినట్లే ‘ఆటు’ అనునది తుళుభాషలో ‘ఆజి’ అని యేర్పడును. ఈ యాటు శబ్దము నాద్యచ్చు హ్రస్వమగుటచేత విశేషణరూప మేర్పడును. కొన్ని యెడల సీమాత్రపు భేదమును విశేషణత్వ విషయమున నగపడదు. తమి-అటుబదు. కన్న-అరపత్తు. తుళు-అజిప. తెలుఁగు-అటువై. ఇట్లు వీనిలో నాద్యచ్చు హ్రస్వముగ నున్నను, కన్న-అరునూరు. తుళు-అజినూరు. తెలుఁగు-ఆర్నూరు మున్నగు సమాసము లలో దీర్ఘరూపమే చూపట్టుచున్నది. తమి - అటునూఱు = (ఆటునూర్లు)

ఆతాయీరమ్=(ఆటువేలు). వీనిలో హ్రస్వ దీర్ఘభేదమున్నపుడు హ్రస్వమాద్యచ్చుగనుండు విశేషణ శబ్దమే మూలరూపమని గ్రహింపవలెను. ‘ఒన్ద-ఇరణ్ణ-ఇన్దు’ అనువానిలో ‘దు’ ప్రత్యయమును, ‘నాల్కు’ అనుదానిలో ‘హు’ ప్రత్యయమును (తమిళమున హకారమే లేదు. ‘కు’ అని కాబోలు?) నిల్చును. ‘ఆటు-వేలు’ అనువానిలో విశేషణ రూపములోని హ్రస్వ మగు నాద్యచ్చు దీర్ఘమగుటచేత నవి విశేష్యములయ్యెనని యెఱుంగునది.’ (కాట్టు. 3౪౦ పుట).

విమర్శము:—‘ఆటు - నూటు’ అనునవి అకారఘటితములు. దొరగారి వ్రాతలో నట్టి నియమము లేదు. ఒకపుడు రేఫమును మఱొకపుడు అకారమును నిట్లు యథేష్ఠముగా వ్రాసిరి. తెనుఁగున ‘ఆటువది’ అను చోటుదప్ప నెల్లెడలను విశేషణత్వము నందును దీర్ఘాద్యచ్చ-మగు ‘ఆటు’ శబ్దమే నిల్చును. ఉదా:—ఆతేండ్లు-ఆటువదులు-ఆటునూర్లు-ఆటువేలు - మొ. కన్నడమందును హల్పరకత్వమున మాత్రము పాక్షికహ్రస్వము నిల్చును. “ఆటో: (కర్ణాట శబ్దా 3౫౫ సూ.)=‘ఆటు’ ఇత్యస్య హ్రస్వాదేశో వా భవతి వ్యञ్జనాదా పుత్తర పదే పరే; న ద్వంద్వసమాసే. మె-వరితు నిత్యమ్.” ప్రయోగ-ఆటుగావుదం=ఆటుగావుదం=(ఆటు క్రొనులు). ‘అటుమె=(ఆటుసార్లు) అటువర్=’ (ఆటు వరు) అను స్థలములందు మాత్రమే నిత్యము. ద్వంద్వ-ఆటేటు=(ఆటేడులు) స్వర పరకత్వమున హ్రస్వము రాదు-ఆతానె=(ఆతేనుఁగులు). తమిళమందును సంఖ్యావాచక పరిమాణవాచక పరకత్వమున హ్రస్వము వచ్చునని మాత్రము తొల్కాప్పియమున నున్నది. (ఇతర హల్ పరకత్వమును బాక్షికముగ నగునని వ్యాఖ్య) (చూడు ౯౩ II విష. తొల్కా. ౪౭౯ సూ.) ఉదా:—ఆటు+పత్తు=అటుపంతు = (అటువది). ఆటు+నూటు=అటునూటు = (ఆటువందలు). ఆటు+ఆయీరమ్=అతాయీరమ్=(ఆటువేలు). ‘ఆతాయీరమ్’ అనునది యర్వాచీనము. ఇందులకుఁ బ్రమాణము తొల్కాప్పియ సూత్ర మీ క్రింద నుదాహరింపబడును. హలాది పరిమాణార్థకశబ్ద పరకత్వమందును ‘ఆటు’ శబ్దాద్యచ్చు హ్రస్వమగునని తొల్కాప్పియమున సూత్రింపబడెను. ఉదా:—ఆటు+కలమ్=అటుకలమ్=(ఆటుకలముల కొలతగలది). అజాది శబ్ద పరకత్వమున రాదు. ఉదా:—ఆటు+ఉలకు-ఆటులక్కు=(ఆటులక్కుల పరిమితి) ఆటు+ఆటాక్కు=ఆటాక్కు=(ఆటు ఆటాక్కుల పరిమితి) ఇట్లుగుటచేత ద్రావిడ భాషలందెల్ల విశేషణరూపమునఁ బదాది హ్రస్వముండునని దొరగారు వ్రాయుట సరికాదు (చూడు ఆం.భా. వి. ౪౪౫-౪౪౬ పుటలోని పొరపాటులు).

మఱియు నీ విషయమున దొరగా రుదాహరించిన యవశబ్దములు:—‘తమి-అటుబదు’. ఇది యవశబ్దము. తొల్ కాప్పియమున ‘అటుపంతు’ అని

యుండవలెను. ‘అరవత్తు’ అను కన్నడోదాహృతియు సరికాదు. చూడు ఆం. భా. వి. ౪౪౩ పుట.) ‘అఱువత్తు’ అనునది సాధురూపము. ‘అఱువై’ అను నాండ్రోదాహరణము సరికాదు. గ్రాంథిక రూపము ‘అఱువది’. వ్యావహారిక రూపము ‘అరవై’ అనునది. తమిళమున ఆఱాయరమ్=(ఆఱువేలు) అను నాద్యచ్చు దీర్ఘముగా నుండుననుటయుఁ బ్రామాదికమే. ‘అఱాయరమ్’ అనియే యుండును.

“ఆఱన్ మరుఱి-ల్.....” (తొల్కా. ౪౭౦ సూ.)=ఆఱు శబ్దమునుండి వచ్చిన ‘అఱు’ శబ్దము తుది ‘ఉ’ కారము ‘ఆయిర’ శబ్దపరకత్వమున లోపించును. ఉదా:—ఆఱు+ఆయిరమ్=అఱాయరమ్. తమి ‘ఐన్దు’ మున్నగువాని తుదిని ‘దు’ ప్రత్యయమువలెనె (తమి) ‘నాలు-’ శబ్దము తుదిని ‘హు’ ప్రత్యయము నిల్చెననుట ప్రత్యక్ష విరుద్ధము. అచట ‘కు’ ప్రత్యయము నిల్చెననుట యర్హము. తమిళమున ‘హ’ అను వర్ణమేలేదు.

ఁ II విష:—“ఆఱుశబ్దపు వ్యుత్పత్తి:—ప్రాచీన కన్నడమున ‘ఆఱు’ శబ్దమునకు ‘బలిష్ఠమైనది’ అని యర్థము. కావున ‘ముసుపున్న దానిలో మఱొకటి చేరుట’ అను నర్థముచే నీ శబ్దమేర్పడెనని కిట్టెలుగారు వ్రాసిరి. శబ్దమణి దర్పణమున నాఱు ధాతువున కిచ్చిన యర్థములలో నిది యొకటి. ‘తడియెండు’ అనునది రెండవ యర్థము. ఈ రెండవ యర్థము ద్రావిడభాషా సామాన్యము. ‘అఱు’ అని ప్రాస్తావ్యచు-మగు ధాతువును గలదు. కాని దీనికట్టి యర్థములు లేవు. ఇది ఛేదనార్థకము. ‘అఱు’ అను సంఖ్యా పరమగు నర్థమునకును దీనికిని సంబంధము స్పష్టముగా లేదుగాని యీ రెండిటి కిని నేదో యొక సంబంధము గలదని యూహింపవచ్చును. కానఁ బదిలోని రెండవ సగపు భాగము రెండవ చేతితోఁ జూప నారంభింపఁబడునని ద్రావిడు లుద్దేశించి యుందురు. పట్ సంఖ్యాధిక సిద్ధియను భాషా శబ్దముల పోలికలు:—

మగ్యారు భాష	టర్కి భాష	లాటిన్ భాష	ఫిన్నిష్ భాష	చెరెమిస్
హత్	ఆల్తి-ఆల్తె	కొత్	కుడల్-కడసి	కుల్

టర్కి భాషలోని ‘ఆల్త్’ అనుదానిలోని లకారము సిద్ధియను భాషా సంప్రదాయము చొప్పున రేఫమగును గాన ‘ఆత్’ అనుదాని పోలిక గలదన వలసెను. టర్కిషు భాషలలోని ‘ఆల్త్’ అనుదానికిని మగ్యారు భాషలోని ‘హత్’ అనుదానికిని సంబంధముండి యుండును, కాని యీ పోలిక యసందిగ్ధ

ముగ లేదు. 'హత్' అనునది పరుషాదియై యుండవచ్చును" (కాట్ట. 380, 381 పుటలు).

విమర్శము:—ఆటుశబ్దపు వ్యుత్పత్తి బొత్తిగా సరిపడదు. 'ఆటు=నిర్ద్రవే-సమర్థత్వే' (శబ్దముణి దర్పణ ధాతుపాఠము) ఇట్టి శబ్దముతోఁ బోలికను జూపక దీనికి సంబంధి యనుచు ఛేదనార్థకమగు 'అటు' ధాతువును మూలముగాఁ జూపుట సరికాదు. మఱియు సట్టి వ్యుత్పత్తివ్యర్థమును బ్రకృతమునకు సరియై యుండలేదు.

'ఒన్దు=ఒన్దు ఇరణ్ణ-మూన్దు=మూణ్ణ-ఎన్దు-ఎన్దు' అనువానితో వలెనె 'అదు' శబ్దసంక్షేపమగు 'తు=దు' అను సమహత్ప్రత్యయము 'ఒన్-ఇరన్-మూన్-నాన్-ఎన్-ఎన్' అనువానిమీఁదవలెనె 'ఆన్-ఎన్' అనువానిమీఁద సైతము నిల్చుటచేత 'ఆటు-ఎటు' అనునవి యేర్పడెననుట సంభావ్యమై యుండును. ఆన్=తు=ఆన్దు=ఆటు=(షట్ సంఖ్య) (మూణ్=శబ్దవలెనె). ఎన్ + తు = ఎటు = (సప్తసంఖ్య). వ్యుత్పత్తి-ఆటు = 'నది' అనునది మూల శబ్దము. ద్రావిడ దేశములోఁ బ్రసిద్ధములైన నదులు 'ఆటు'.

F. I విష:—'ఏడు: సప్తసంఖ్యార్థక ద్రావిడ శబ్దముల పట్టిక:—

తమిళ	మలయా	కన్నడ	తుళు	తెలుగు	తుద	మహాదేవ్ గోందు	సయ్యెని గోందు
ఏటు	ఏటు	ఏళు	ఏళ్	ఏడు	ఏళ్లు	యేసో=యేతూ	ఏరొ

తమిళములోఁ బ్రాచీనరూపము 'ఎటుమై' అనునది గలదు. తెనుగు డెబ్బది-ఏడువందలు' అనువానిలో 'ఏడు' శబ్దమున నించుక మార్పుగలదు. తమిళమున 'ఆటు' శబ్దము చోటవలెనె 'ఎటు' శబ్దపు విశేషణరూపమున నాద్యచ్చు 'ఎటు' అనురీతిని ప్రాస్వత నందును. తుళు-ఏళ్ప = డెబ్బది. ఏళ్ నూదు=ఏడువందలు. తెనుగు-ఏళ్ నూరు=డెబ్బై = 'ఎడుబై' అనుదాని నుండి వర్ణవ్యత్యయ వికృతిచే నేర్పడెను. ఈ 'ఎడుబై' అనునది తమిళ కన్నడ ములలోని యాద్యచ్చు ప్రాస్వమునకు సరియయి యున్నది. పయివాని సరయఁగా 'ఎటు' అనునదే దీనిమూలరూపమని తోచును. 'తమి-ఎటు=ఎక్కు' అనుధాతువు గలదు. కావున 'ఆటిటికన్న నొకటి హెచ్చిన' దని దీని వ్యుత్పత్తివ్యర్థము. రెండవచేతి వ్రేళ్ళలోని రెండవ వ్రేలిని గలిపి చూపెడి సంఖ్య యని యర్థము సరయునది.

‘వలు=వడు=వళు’ అను వానిలోని ‘ల-డ-ళ’ లలో నేది ప్రాచీనమో నిర్ణయింపరాదు. తమిళ భాషలో లకారము శకారముగా మాటుట ప్రచుర మగుటచేతను గోండు భాషలో సంతకన్నఁ బ్రచురముగా న కారముగ మాటు చుండుటచేతను దమిళ లకారమే ప్రాచీన మనడగును. కాని యీ ల-డ-ళ లు మూఁడును వేటొక ప్రాచీనధ్వనియొక్క వ్రాతలోని మార్పులే యనుట సంభావ్యముగా నుండును” (కాట్ట, 3౪౧-3౪౨ పుటలు).

విమర్శము:—హఠాసగన్నడమునందలి ‘వళు’ అను రూపమే ప్రాచీన మనుకొని కర్ణాటరూపము ‘వళు’ అని చూపుట యుక్తముకాదు. ‘వలు’ అను నదే ప్రాచీన కర్ణాట వాఙ్మయమునఁ బ్రచురమైయున్నది. కన్నడమందు ‘వలు’ శబ్దమునకు (సమాసమున) విశేషణత్వమున ప్రాస్థమురాదు. అంత్యస్వర లోపము పాఠీకముగఁ గల్గును. తమిళమున మాత్రము విశేషణత్వమున నాద్యచ్చు ప్రాస్థమగును.

“నస్తాభిధాయినశ్చ.” (కర్ణా. భూ. ౧౨౮ సూ.)=స్తవసంఖ్యాన్యర్థకమగు ‘వలు’ శబ్దముయొక్క యపాస్త్య హల్లు లోపింపదు. (అంత్యాచ్చు లోపించును). ఉదా:—వలు+కడల్ = వల్కుడల్ = స్తవ సముద్రములు. వలు+మొలం = వల్తోలం=(వడుమూరలు.)

కం. అకుం లోపం నాల్తై | దక్కం త్య క్కాటతాది యొళ్ హ్రస్వంతా |
నకుమ దేలక్కేతెం | దకుం చరమక్కే లోపమెంటక్కేత్తుం (శబ్దమణి దర్పణము ౧౮౯ ప.) (వల్కేత్ = వలునకు ‘వల్’ అనునది యగును) ప్రయోగ - వల్పుత్తు=(డెబ్బది) వల్కుడల్=(స్తవ సముద్రములు).

“లువ్ సాసిరైలోః. (కర్ణాటశబ్ద-3౫౬ సూ.)=(వృత్తి) ‘సాసిర-వలు. ఇత్యేతయోః లువ్ భవతి-వ్యజ్ఞనాదా వుత్తరపదే పరే. న ద్వంద్వ సమాసే. మె-వరితు నిత్యమ్. ప్రయోగః-సాసిర్దళైయం=(సహస్రశిరుడు) సాసిరద లైయం.....వల్లయ్యం=వలుగయ్యం (స్తవ హస్త్రుడు)”.

పయి కర్ణాటవ్యాకరణ సూత్రములచొప్పున ‘వలు’ శబ్దమునకు వ్యంజ నాదియగు సుత్తరపదము పరమగునపు డంత్యాచ్చు పాఠీకముగ లోపించును. ఆద్యచ్చునకు ప్రాస్థము కర్ణాటభాషలో లేదు. ఇట్లే భాషావికాసమున “‘వళు’ విశేష్యము. ‘వ’ విశేషణము” అని వ్రాయుట పొరపాటు.

ప్రాచీన కర్ణాటమున ‘వలు’ అనియుండఁగా హఠాసగన్నడమున నద్దాని వికృతి ‘వళు’ అని యుండఁగా నం దేది ప్రాచీనమని దొరగారు వికల్పించుట చాల వింతగ నున్నది. ఇంక ‘డ ల’ ల విషయమున వికల్పించిన వికల్పింప

[౯౯ II విష, ౧౦౦ I విష.] 'ఏలు' శబ్ద వ్యుత్పత్తి. 'అప్త' సంఖ్యాధికక ద్రావిడ శబ్దములు 587

వచ్చును. 'డ' కారము సీమల్ స్పృష్టముగాఁ బల్కినచో నది లకారమగును. (చూడు ౧౭ IX విష.) ఒకప్పుడు డకారమునుండి లకార ముప్పతిల్ల వచ్చును. కొన్ని యెడల ల కారమునుండి డ కారము జనింపవచ్చును.

'తమి-ఏలు (ఎలు?) = ఎక్కు' అను భాతువును మూలముగఁ గొని దొరగారు చూపిన వ్యుత్పత్తి పైతము రూప సాధనయోగ్యమే యనఁదగును. వ్యుత్పత్తి త్రైధమంత సంతృప్తిగ లేదు.

'ఏన్ + తు = ఏడు = ఏలు' అని 'ఏన్' శబ్దము మూలమనుట లెస్స, (చూడు ఆలు శబ్ద వ్యుత్పత్తి—౯౮ II విష). సంఖ్యావాచకము లన్నియు నాంతములు. 'తు' అను సమహత్వ త్యయము నిల్చుటచేత 'ఒన్తు' మున్నగునవి యేర్పడినట్లే 'ఏలు' శబ్దమును నేర్పడియుండును. 'ఏ' అను నక్షరము 'ఏడవది' గాన 'ఏడు' అనునది స్తవ్వ సంఖ్యావాచి యయ్యెననుట లెస్స. 'డ' కారమును దుఃస్పృష్టముగాఁ బల్కినచో 'లు' వర్ణమగును (చూడు ౧౭ XI విష).

౯౯. II విష:—'ఏలు' శబ్దమునకుఁ గల యీ క్రింది సిద్ధియను భాషల పోలికలు విశ్వసీయములుగా నుండలేదు:—

తెలుఁగు	టర్కిష్	యార్కండు టర్కిష్	మగ్యార్	ఆర్మీనియన్	తిహిషియన్	లాపిష్	ఫిన్నిష్
ఏడు	యేది	యెత్తహ	హెత్	యెత్న	హెతు	కియెత్య	సెయిత్

“మగ్యారు భాషలోని 'హ' కారమును 'టర్కిష్' భాషలోని 'య' కార మును నభిన్నములె. కాని యీ రెండును నొక పరుషధ్వనినుండి యేర్పడిన వని 'మగ్యార్' భాషలోని 'హెత్' అను దానిని లోపిషు భాషలోని 'కియెత్య' అను దానితోను ఫిన్నిషు భాషలోని 'సెయిత్' అను దానితోను బోల్చి చూచినపుడు తెలియఁగలదు” (కాల్డు, 3౪౨ పుట).

విమర్శము:—పై విషయములందు దొరగారు చెప్పినదే వేదమనుట లెస్స.

౧౦౦. I విష:—“ఎనిమిది:—అప్త సంఖ్యావాచకమగు 'ఎట్టు' అను తమిళ శబ్ద మిండ్లోయూరపియను భాషలలోని లాటిన్ భాషయందలి 'అక్టో' (ఒక్టో) అను శబ్దముతోను గాఢిక భాషయందలి 'అప్టాతౌ' అను శబ్దముతోను సత్యధికమగు సామ్యము గల్గియున్నది. ఇది ముఖ్యముగా సంస్కృతమందలి 'అప్తన్' శబ్దమునుండి యేర్పడిన 'అట్ట' అను దానినుండి వెలసినదని తలంపఁ బడుచున్నది. కాని వెనుక 'పచ్చన్ = అష్ట' అను శబ్దము విషయమున

(౯2 II విష. చూడు) వ్రాసినట్లే యింగ్లీషు భాషలోని ‘one’=(వన్)=ఒన్న్, అను శబ్దముల పోలికవలెనే వీని సామ్యమును యాదృచ్ఛికమే యని సూక్ష్మ పరిశీలనమున విశదము కాగలదు.

అప్త సంఖ్యాధిక ద్రావిడ విశేష్య శబ్దముల పట్టిక:—

తమిళ	మలయా	కన్నడ	తెలుగు	తుళు	గోందు	తుద	మాడి
ఎట్టు	ఎట్టు	ఎట్టు	ఎనిమిది పన్నిది	ఎన్లు	అర్నార్ అనుమర్	ఎట్	ఎర్ది

దీని విశేషణ శబ్దము తమిళమున ‘ఎణ్’ అనునది. ఉదా:—ఎణ్ బదు = (ఎనుబది) ఎణ్ నూఱు = (ఎనిమిది వందలు) ఎణ్ కణ్ణన్ = (ఎనిమిది కన్నులుగల బ్రహ్మ) ఎణ్ ఏలు = (ఎనిమిదేళ్ళు = ౫౬). కన్నడ విశేషణ రూపము—ఎణ్—ఉదా:—ఎణ్బార్ = (ఎనమండ్రు) = ‘ఎమ్బర్’ అను రూపమున నోష్ఠ్య సంవర్గముచే బకార మేర్పడెను. (కన్నడమున ‘వ=బ’). ఎణ్బార్—కర్ణాట శబ్దా. ౩౫౧ నూ. వృత్తి-వ్యాఖ్య) ఎణ్ నూఱు = (ఎనిమిది వందలు). ఇట ‘ఎణ్బు’ అను విశేష్య రూపమే విశేషణముగా వాడబడుచున్నది. తుళు భాషలోని ‘ఎణ్బు’ = (ఎనుబది) అను దానిలోని ‘ఎణ్’ అనునదియే విశేషణ రూపమనఁ దగును. “తుళు భాషలోని ‘ఎన్లు’ అను దానియందలి మకారము దశ శబ్దార్థకము కాదు. అది విశేష్యములపై నిల్చు ప్రత్యయము. తమిళ భావార్థకము—‘మై’ శబ్దము. తుళు కన్నడ భావార్థకము ‘మై’ శబ్దము. ఇట్లు ‘ఎణ్బు’ అనునది తుళు విశేష్య రూపము. ‘అప్తవృత్తము’ అని దాని యర్థము. ఇట్లు దీని రూపమును సాధించిన యాతఁడు డా. కిట్టెలు దొరగారు. ‘తమి-ఎణ్ = బీదయగు’ అను ధాతువునుండి పుట్టిన భావార్థకము ‘ఎణ్బై’ = (బీదతనము) అను నది తమిళమునఁ గలదు. తుళు ఎణ్బు—తెలుగు ‘ఎనిమిది’ అను శబ్దము లందలి మకారము పదిశబ్ద సంక్షేప రూపములగు ‘వ=బ’ అను వానిని సంబంధించినదని యీవఱకు నేను తలంచి యున్నాను” (కాట్ట. ౩౪-౨, ౩౪౩ పుటలు).

“తెనుఁగులోని ‘ఎనిమిది’ తుళులోని ‘ఎన్లు’ అను విశేష్య రూపములు తమిళ కన్నడములందలి ‘ఎట్టు-ఎట్టు’ అను శబ్దములతోఁ జాల భేదించుచున్నవి. కాని వాని విశేషణ రూపములం దట్టి భేదములేదు. ఉదా:—ఎనుబది = ఎన్నభై. వీనిలోని ‘ఎన’ అను విశేషణము తమిళ కన్నడములలోని ‘ఎణ్’ అను దాని కభిన్నము. ఆంధ్ర గ్రాంథిక రూపము ‘ఎన్పు+అది = ఎన్పుది’ అను దాని

యందును 'ఎన్' అనియే యున్నది. న ణల భేదము ద్రావిడ భాషలందు వింత కాదు. ఉదా:-తమి-ఎణ్ణు=తెల్లు-ఎన్ను. "ఎనమన్నూరు-ఎనమండుగురు=ఎనమండ్రు" అను శబ్దములలోని 'మ' కారమేదేని శబ్దపు మూల రూపమును సంబంధించినదిగాఁ గన్పట్టుచున్నది. ఎనిమిది మున్నగు నీ శబ్దములలోని 'మిది-మ' అనునవి 'అప్ట' శబ్దార్థక మూల రూపములోనివి (ఎణ్=ఎన్) కావనియు వేఱు విధముగ వచ్చినవనియు ముందు నిరూపింపఁబడును. కాఁగా మకార విరహితమగు 'ఎణ్=ఎన్' అనునదియే మూలరూపమగు విశేషణ శబ్దమని నిశ్చయింపవగును. పయినందర్భమునుబట్టి 'ఎట్టు' శబ్దము సంస్కృతాప్త శబ్దభవము కాదనియు నయ్యది శుద్ధ ద్రావిడ శబ్దమనియు విశదమగుచున్నది" (కాట్లు. 3౪౩, 3౪౪ పుటలు).

“‘ఎరడు-ఐన్దు’ అనువాని యందలి ‘డు-దు’ అనువాని రూపాంతర మనఁ దగు ‘టు’ అనునది 'ఎణ్' శబ్దముపైని నిల్చుటచేత 'ఎణ్ణు' అను కన్నడరూప మేర్పడియుండును. అట్టి 'ఎణ్ణు' అను దానినుండి 'ఎట్టు' అను తమిళరూప మేర్పడును. అనునాసిక ఘటితరూపము తమిళమందుండుట సామాన్యమైనను నిట్టి విపరీత స్థితియు లేకపోలేదు. ఉదా:-కన్న-పెట్టె=(హాసగన్నడ-హెంటె)=తమి-పెట్టె” (కాట్లు. 3౪౪ పుట).

“తెల్లునందును ఎనబది-ఎనభై-ఎనుబది-ఎన్నది” మున్నగు స్థలము లందలి 'ఎన్' అనునది తమిళ కన్నడములందలి ఎణ్ అనుదాని కభిన్నమే యని పైని వ్రాసియే యున్నాను. ఇంక 'తుళు' లోని 'ఎణ్ణె' తెలుఁగులోని “ఎనిమిది - ఎనమండ్రు - ఎనమండుగురు - ఎనమన్నూరు” మున్నగువానిలోని 'మకారమునకును' 'మిది' అనుదాని స్థితికిని మూలమేమి యను ప్రశ్నమునకుఁ దొమ్మిది శబ్దపు సామ్యమునఁ బది శబ్దరూపాంతరమగు 'మిది' శబ్ద మిందుఁ జేరెనని యుత్తర మీయవగును.

తొమ్మిది యనుచో “పదికొకటి, ముందు-తక్కువ” అని యర్థము దలంచు నట్లే యెనిమిది యనుచో పైతము 'మిదికి=పదికి, ఎని-రెండు, ముందు=తక్కువ' అని యర్థము చెప్పుట తుల్యన్యాయమున (చూడు ౧౦౦ II విష.) యుక్తముగా నుండునుగాని యామార్గము 'ఎనుబది=ఎనభై' మున్నగుచోట్ల బాధితమగును. 'ఎనుబది' యనఁగాఁ బదికి రెండు తక్కువయని యర్థముకాదుగదా. 'ఎనిమిది పదులు' అనికదా యర్థము. ఇట్లగుటచేత 'ఎనిమిది' శబ్దములోని 'మిది' శబ్ద మర్థవంతము కాదనియు నిరర్థకముగాఁ దొమ్మిది శబ్దసామ్యము (Analogy=సామ్యసిద్ధాంతము) చొప్పునఁ జేరినదిమాత్రమే యనియు గ్రహింపవలయును” (కాట్లు. 3౪౪-3౪౫ పుటలు).

విమర్శము:—దొరగారు తమ నిరర్థక నిర్దేశాన్ని కానునాసికాగమ సిద్ధాంత మిచట విడిచివేసిన తీరదయ్యెను. ఇట 'ఎట్టు' అను సానునాసికరూపమునె మూలముగాఁ గొని 'ఎట్టు' అను తమిళశబ్దమును సాధించుకొనవలసెను. ఈ స్థలమందు మాత్ర మనునాసికము సహజమనియు నిరర్థక నిర్దేశాన్నికొచ్చారణ మాత్ర ప్రయోజనికాగమము కాదనియు దొరగా రంగీకరించినవారైరి ఎట్టు శబ్దము 'ఎట్టు' అనునదిగాఁ బరిణమించుట సహజమే. (౨౫ I - ౨౫ VI-విష. చూడు).

దొరగారి తమిళ శబ్దోదాహృతులలోని తప్పులు.

తప్పు.	ఒప్పు.
ఎణ్ బది	ఎణ్ పఱితు—“ఒన్టు ముదల్...” (తొల్కా. ౪౩౮ నూ. చూచునది).
ఎణ్ నూఱు	ఎణ్ నూఱు —“ణశవెన్...” (తొల్కా. ౧౫౧ నూ. చూచునది).
ఎణ్ వలు	ఎణ్ వలు —“నెడియదన్ మున్నర్...” (తొల్కా. ౧౬౧ నూ. చూచునది).

‘ఎన్న’ అను తుళుభాషా శబ్దముతో సరిపెట్టుటకుఁ గాఁబోలును దొర గారు తెల్లనందు ‘ఎన్న+అది=ఎనుబది’ అను ఛేదమును జూపిరి. ఇది యాంధ్ర సంప్రదాయ విరుద్ధము. ‘ఎనుబది’ అనుదాని యుత్వము లోపించుటచేత ‘ఎన్నది’ అని యేర్పడును. ‘ఇరు=ఇను=ఎను+పది=ఎనుబది’ అని యచటి పదచ్ఛేదము నెన్నవలయును. ‘ఎనిమిది+పది’ అనియే యచటి పదచ్ఛేదము నెన్ననగును. ‘ఎనిమిది-ఎనమండ్రు’ మున్నగువానిలోని ‘మిది’ శబ్ద స్థితికై యగతికగతి యగు సామ్యసిద్ధాంతము నాశ్రయింపనేల? ‘తొమ్మిది’ శబ్దమందు వలెనె (చూడు ౧౦౧ I విష.) యెనిమిది శబ్దమందును ‘మిది=పదికి, ఎని=రెండు ముందటిది=రెండు తక్కువ’ అని యర్థమనియు నచటి ‘మిది’ శబ్దము నిరర్థకము కాదనియుఁ దెలుగునందలి యీ సందర్భములోని ‘ఎన్’ శబ్దము ద్విత్వవాచకమేకాని యప్తసంఖ్యావాచి కాదనియు గ్రహింపనగును. తమిళ కన్నడాలలోని ‘ఎణ్’ శబ్దము ‘అప్త’ సంఖ్యార్థకమగుగాక. తెలుగున నే తద్విషయమున నెవ్వరిపక్షమందును మార్గాంతరము నాశ్రయింపక తీరదుగదా. పుస్తకాన్ని సరిగాఁ గుదురని యప్తసంఖ్యార్థము నుపేక్షించి ‘ఇరు=ఎను=ఎని= (రెండు)’ అను సమర్థమగు పక్షము నాంధ్రులు గ్రహించిరనుట యెంతయు యుక్తముగను విశ్వసనీయముగను నుండును. ‘ఎనుబది’ అనుచో ‘ఎణ్ పఱితు’ అను తమిళ శబ్దమందువలె ‘ఎనిమిది పదులు’ అని యర్థముచేయుట యుక్తమని స్థూలదృష్టికిఁ దోచునుగాని తమిళశబ్దమందలి ‘ఎణ్’ అను సమాసములోని

పూర్వావయవ మష్ట సంఖ్యావాచక మయినట్లు తెలుగునందలి సమాస పూర్వావయవమగు ‘ఎనిమిది’ శబ్దములోని ‘ఎను’ అనునది యష్టసంఖ్యార్థకముకాదు. అది ద్విత్వవాచకము. “మిది=పదికి, ఎని=రెండు ముందు=రెండు తక్కువ” అని కదా యర్థము. ‘ఎనిమిది+పది’ అని విగ్రహము నెన్నినపుడు సమాస పూర్వావయవమగు ‘ఎనిమిది’ శబ్దమందలి ‘ఎని’ అనుదానికి లేని యష్టసంఖ్యార్థ మట్టి సమాస పదమగు ‘ఎనిమిది’ శబ్దమందలి ‘ఎని’ అనుదాని కెట్లు లభించును? విగ్రహ వాక్యమందలి ‘ఎనిమిది’ శబ్దములోని ‘ఎని’ అనుదానికిఁ గల ద్విత్వ సంఖ్యార్థము దాని సమాసమున నెట్లు లేకపోవును? కాన “ఎనుబది=రెండు పదులు నూటికి ముందటిది” అనియే ‘తొమ్మిది’ శబ్దస్థలమందువలెనె (౧౦౧ I విష. చూడు). యర్థము చేయవలయును. “ఇరువురు-మూవురు-నల్వరు-ఏవురు-ఆరువురు ఏడువురు” అను రీతిని ‘ఎన్+వురు=ఎవ్వరు’ అను రూపములేదుగదా. ‘తొమ్మిండు’=‘తొమ్మిండుగురు’ అను రీతిని ‘ఎనమండు’-‘ఎనమండుగురు’ అనియొకదా పరిణమించినది. ‘తొమ్మన్నూలు’ అనునట్లే ‘ఎనమన్నూలు’ అనియొకదా యున్నది. ఇట్లేల్లయెడలను ‘తొమ్మిది’ శబ్దపు సామ్యము సంగీకరించునపు డింక ‘ఎనిమిది-ఎనుబది’ అను స్థలములందు ‘తొమ్మిది-తొంబది’ అనువాని రీతి నాశ్రయించుటకు సంకోచమేల? ‘తొమ్మిది’ శబ్దములోని ‘మిది’ శబ్ద మర్థవంత మనియు ‘ఎనిమిది’ శబ్దములోని ‘మిది’ శబ్దము నిర్ధకమనియుఁ జెప్పుట కేవలము సయ్యకికము కాదా?

౧౦౦. II విష:—“మాక్కుముల్లరు దొరగారును ‘క్లే’ దొరగారును ఎనిమిది శబ్దపు వ్యుత్పత్తి విషయమున ‘రెండు’ అను సర్థముగల ‘ఇర్’ అను దాని రూపాంతరమనఁదగు ‘ఎర్’ అను దానితోఁ ‘ఎన్’ అనుదానికి సంబంధము గలదని యూహించిరి. ‘ఎనిమిది=పదికి రెండు తొలి=ముందు-తక్కువ’ అను నీ వ్యుత్పత్తి ‘ఎనిమిది’ శబ్దమునకు సంభావ్యమె యనఁదగును. క్లే దొర గారు ‘తేపు’ అను సర్థముగల ‘ఎల్లి’ శబ్దపు సంక్షేప రూపమగు ‘ఎల్’ అను దానినుండి ‘ఎని’ శబ్దము పుట్టినదనియు నూహించిరి. కాని ‘ఎల్’ శబ్దమునకు ద్విత్వమను సర్థము గలదనుటకు నిదర్శనములు లేవు. ‘తెల్లు-ఎల్లి=తుళ్ళ-ఎల్లె’ అనునవి తమిళమందలి ‘దినము’ అను సర్థముగల ‘ఎల్’ శబ్దముతో సంబంధించు చున్నవి. తమిళమున ‘దినము’ అను సర్థముగల ‘నాళై’ అను శబ్దము ‘తేపు’ అను సర్థమున వాడఁబడుచున్నది. కానఁ దెనుఁగునందును దినవాచియగు ‘ఎల్’ శబ్దమే ‘తేపు’ అను సర్థమున వాడఁబడసాగె ననవచ్చును. “తెల్లు-ఎల్లుండి=తమి-నాళై నిన్దు.” అను దానిని బోల్చి చూచునది.

‘ఎనుబది=ఎనబై’ శబ్దమున ‘మిది’ శబ్దము కనబడకుండుటచేత దెల్లు లోని ‘ఎన్’ అనునది తమిల కన్నడములందలి ‘ఎన్’ అనుదాని కభిన్నమనఁ దగును” (కాల్లు. 3౪౫ పుట).

విమర్శము:—‘ఎనిమిది’ శబ్దములోని ‘ఎన్’ అనునది ‘ఇరు=ఇను’ అను ద్విత్వమునకే వాచకమని మూక్సముల్లరుగారు ‘క్లే’ దొరగారును జెప్పిరిగదా. ఇంక ‘క్లే’ దొరగారు చెప్పిన ‘ఎల్లి’ శబ్ద మూలకత్వ విషయముతో వివదింపనేల? అది యంత ప్రస్తావము కాదు. ‘ఎనుబది=ఎనబై=ఎనుబది’ అనుచోట పైతము ‘ఎన్’ శబ్దము ద్విత్వ వాచకమేకాని ‘అష్ట’ శబ్దార్థకము కాదని మీఁద వివరింపఁబడుటచే నిట మరలఁ బునరుక్తము చేయుట యనావశ్యకము. ఎల్ల విషయములందును ‘తొమ్మిది’ అనుచోటియందు వలెనే ఎనిమిది-ఎనమండ్రు-ఎనమన్నూలు-ఎనబై మున్నగు చోటులందును సమాన పదమె తెల్లిన గ్రాహ్యమని గ్రహింపవలయును.

౧౦౦. III విష:—“ఎన్ శబ్దవ్యుత్పత్తి:—తమి-ఎన్=లెక్కించుట= సంఖ్య. గ్రామ్యాటవము ‘ఎణ్ణు’=తెల్లు-ఎన్ను=కన్నడ-ఎనిను. ఇట్లు సంఖ్యా సాధారణార్థకమగు ‘ఎన్’ ధాతువును మూలముగాఁ గొని యష్ట సంఖ్యను ద్రావిడులు వ్యవహరించిన నగును. లాపిమ్ భాషలోని పదియను నర్థముగల ‘లొక్కె’ అనునది ‘లెక్కించుట’ అను నర్థముగల ‘లొక్కెత్’ అను శబ్దమునుండి యేర్పడెను. ఆర్య భాషలలోని ‘సవన్’ శబ్దము ‘నూతన సంఖ్య’ అను నర్థమున వచ్చినదే కదా.” (కాల్లు. 3౪౫ పుట).

విమర్శము:—సంస్కృతమునందు సంఖ్యావాచకముల వ్యుత్పత్తులు రూప సాధనమాత్ర ప్రవణములై కాని యర్థవిషయమున సంతృప్తి కరముగ నుండవని యీవఱకె వ్రాసి యున్నాను. (చూడు ౯౫ II, ౯౭ III విష). సంస్కృత మందలి నూతనత్వార్థకమగు ‘సవః’ అను శబ్దము వేఱు. ‘తొమ్మిది’ అను నర్థముగల ‘సవన్’ అను శబ్దము వేఱు. ఈ రెండును నభిన్నము లనెడి దొరగారి వ్రాత రూపసామ్య భ్రాంతికృతము.

“సవః-పు-(ను’ (ధా)+అప్) స్తవే-రక్తపునర్నవాయాఞ్చ. ను+అచ్=నూతనే. త్రి.” (శబ్దస్తో)

“సవన్-త్రి.-బహు. (ను (ధా)+అని). సంఖ్యాభేదే” (శబ్దస్తో)

ఇట్లే రెండు శబ్దములును విభిన్నములు. నూతనార్థకమే సంఖ్యా విశేష వాచకమయ్యెననుట సరికాదు.

‘ఆం. భా. వి.’ కర్తగారు కాల్లువెల్లుగారి వ్యుత్పత్తిని పైత మంగీకరించుచు “ఎనిమిదిలోని ‘మిది’ పది యొక్క వికారము. ముందటి ‘ఎని’ అనునది ‘రెండు’

అను నర్థముగల 'ఇరు' యొక్క గాని 'ఎన్' యొక్క గాని రూపాంతరము. 'ఎన్' పూర్వరూపమనుట యుక్తతరము. 'ఎన్=జంట-కన్నడము. ఇన్జె = జంట-అరవము.' అని ౧౫౩ పుటలో వ్రాసియున్నాడు. "ఎన్=గణించు" అను ధాతువుగూడ గావచ్చును." (ఆం. భా. వి. ౧౫౪ పుట) అని వ్రాసిరి. ఎనిమిది శబ్దములోని 'మిది' శబ్దము నిరర్థకమని కాట్టువెల్లుగారివలె జెప్పక 'పది' శబ్దపు వికారమనుచు నర్థవంతముగా నంగీకరించునపుడు (అర్థవంతము కాదన్నచో 'రెండు' అను నర్థము గలదియుఁ గావచ్చుననుట యసంగత మగును) దానిలోని 'ఎని' శబ్దము 'ఎన్=గణించు' అను ధాతువునుండి యేర్పడినదనియుఁ జెప్పవచ్చుననుట యెట్లు? కాట్టువెల్లుగారన్ననో 'ఎనిమిది' శబ్దములోని 'మిది' శబ్దము నిరర్థకమేయను పక్షము వారగుటచే నందలి 'ఎని' శబ్దము 'ఎన్=గణించు' ధాతు మూలకమని వచింపఁ గల్గిరి.

౧౦౧. I విష. తొమ్మిది:—“ద్రావిడ భాషలన్నిటిలోను నవసంఖ్యా వాచకము సమాన పదమే. అదియే విశేషణముగను విశేష్యముగను వాడఁ బడును. ఈసమానములోని యుత్తరపదము దశసంఖ్యా వాచకము.

ద్రావిడ భాషలలోని నవసంఖ్యావాచక శబ్దముల పట్టిక:—

తమిళ	మలయా	కన్నడ	కూర్గ	తెలుగు	తురు	తుద	కోత	గోందు
ఒన్ బదు	ఒమ్ బదు	ఒమ్ భత్తు	ఒయిమ్ బదు	తొమ్మిది	ఒర్త్తబ	ఒన్ పత్	ఒర్త్తపత్	అన్త

ప్రాచీన గ్రాంథిక తమిళమునఁ బ్రాచీన తార్థకమగు 'తోణ్ణు' శబ్దము నవ సంఖ్యను దెల్పునది గలదు. సంస్కృత సంఖ్యావాచి నవ శబ్దము నూతనత్వ వాచకమగుచుండఁగా నతవ 'నవ' సంఖ్యావాచకము ప్రాచీనతార్థకమగు చున్నది. దశ శబ్దార్థకమగు 'పాన్' శబ్ద ముత్తర పదముగాఁగల 'ఒన్ బాన్' అనునది 'నవ' శబ్దార్థకమగుచు గ్రాంథిక తమిళమునఁ గలదు.

పత్తు శబ్దము తమిళమున 'పదు' శబ్దరూపాంతరము. ఉదా:—ఒన్ బదు=(తొమ్మిది). ఇరుబదు = (ఇరుపది). ఒన్ బత్తేలు = (తొమ్మిదేళ్ళు). ప్రాచీన కన్నడ దశార్థకము - పత్తు. హొనగన్నడము - హత్తు. కన్న- "ఒమ్ భత్తు=(తొమ్మిది). ఎమ్ భత్తు=(ఎనుబది)." అను వానిలో నోవ్య వర్ణమే నిల్చియున్నది. ఈ యుదాహృతులనుబట్టి కన్నడమందును దమిళ మందువలెనే దశార్థకమునకు మొదట నేకార్థక శబ్దము నుపపదముగాఁ జేర్చుట

చేత నవార్థక శబ్దమేర్పడునని విశదమగుచున్నది. తెల్లన 'తొమ్మిది' శబ్దములో సుత్తరపదముగ పది శబ్దము 'మిది' అను భిన్నరూపముతో నున్నది, కాని దాని మహద్వాచక రూపము 'తొమ్మండుగురు' అను దానిని బట్టి చూడఁగా 'తొంబది' అను శబ్దమే 'తొమ్మిది' శబ్దముగాఁ బరిణమించెనని విశదమగును. 'ఎనిమిది-తొమ్మిది' శబ్దములలోని 'మిది' శబ్దరూప పరిణామముకన్న 'ఇరవై-ముప్పై-సలభై' మున్నగు వానిలోని పదిశబ్దపు పరిణామము మిక్కిలి యధికము. ఇది యీ సమాన శబ్దమందలి యుత్తరావయవ స్వరూపము.

పూర్వావయవ విమర్శము:—తమిళమందలి యీ శబ్దముయొక్క పూర్వావయవము-'ఒన్' అనునది. ఉదా:-తమి-ఒన్ బాన్-ఒన్ బదు. కన్నడ మలయాళములలో నియ్యది 'ఒమ్' అనియు, 'కూర్గు' భాషలో 'ఒయిమ్' అనియు మాఱియున్నది. ఇందలి 'ఒన్' శబ్దము, "తమి-ఒన్దు, కన్నడ-కూర్గు-ఒన్దు, తెల్గు-ఒండు, మలయాళ-ఒన్న" అను వానిలోని పూర్వావయవమున కభిన్నము. ఉ. గుండర్పగారును నిట్టి యభిప్రాయముతోనే యున్నారు. తుళు-కోత భాషలలోని 'ఒర్ప్'=(తొమ్మిది) అను నవార్థక శబ్దమున స్పష్టముగ నేకసంఖ్యార్థకమగు 'ఒర్' శబ్దమే నిల్చియున్నది. తమి-'పదినొన్దు'=(పదునొకండు) శబ్దమున 'పదిలో నొకటి కలుపుట' యర్థమగు చుండఁగా 'ఒన్ బదు' శబ్దమునఁ బదిలో నొకటి తీయుట యర్థమగుట సహజమై యున్నది. కాని 'ఒన్' శబ్ద మేకత్వార్థమున వాడఁబడినట్లు నిదర్శనములు కానరావు. (ఇది 'తొల్=తొన్' శబ్దమునుండి యేర్పడెనని ముందు వివరింపఁబడును).

తెల్గు:-'తొమ్మిది'=(నవార్థకము), తొమ్మండుగురు, తొంబది=తొంబై, తొమ్మన్నాఱు. తమిళ-తొణ్ణ=(తొమ్మిది), తొణ్ణాఱు=(తొంబది), తొళ్ళాయిరమ్=(తొమ్మిది పందలు). కన్న-తొంభత్తు=(తొంబది), కూర్గు-తొన్నూరు=(తొంబది) తుళు-సాన్ ప=(తొంబది) (తొల్=సాన్). అని యిట్లు నవాద్యర్థకముల మొదట "తొమ్=తొణ్=తొన్=తొల్=తొల్" అను శబ్దము చూపట్టుచున్నది. తుళులోని 'సాన్' అనునది తమిళ-భాషలలోని తొల్ అనుదాని రూపాంతరము. తొల్=తొల్ అను దానిలోని శకారము పరపదాది వర్ణమునుబట్టి మకారాది రూపముల నందును. ఉదా:-ఎల్ + నెయ్=ఎణ్ణెయ్=(నూనె). కల్ + మలై=కన్మలై=(కనుమలు=కొండలు) కొల్ + డు=కొణ్ణు. తెల్గు-కొను. ప్రాచీన తార్థకమగు తొల్ శబ్దముపైని 'దు' అను నమహాప్రత్యయము నిల్వఁగా 'తొన్దు'=తొణ్ణు అని

యేర్పడును. 'తోల్' శబ్దమునకు 'ముందు' అనియర్థము. 'తెల్లు-తోలి వారము-తోలినాడు-మొ. ఏ సంఖ్య కియ్యది మొదటఁ జేర్వఁబడునో దానికి ముందటిదను నర్థము లభించును. ఉదా:- 'తెల్లు-తోమ్మిది, మిది=పదికి తోమ్=తోలి సంఖ్య యని యర్థము. తమి-మల-తోణ్ణాఱు=నూటికిఁ బూర్వ సంఖ్య యనఁగా 'తోంబది' యని యర్థము. యిట్లే-తమి-మల-తోళ్ళాయిరమ్. ఆయిరమ్=వేయికి, తోళ్=ముందటిసంఖ్య=తోమ్మిదివందలు. తెల్లులోని 'తోంబది', కన్నడమందలి 'తోంభత్తు' అను చోటులందుఁ బై మార్గము కుదురు పడదు. వీనిలోని సమాస పూర్వావయవమగు 'తోమ్' అనునది తోమ్మిదికి వాచక మగుచున్నది. తెల్లు-తోమ్+పది=తోమ్మిది పదులు=నవతి సంఖ్య. ఇచటి 'తోమ్' శబ్దము తోమ్మిది శబ్దభాగమని గ్రహింపవలెను. తుళుభాష లోని 'సాన్' అను నవత్యర్థకమున 'ప' అనునది "ఎన్ ప=డెబ్బది. ఎన్ ప= ఎనుబది" అను రీతిని దశార్థకమగుచున్నది. 'సాన్' అనునది 'తోల్' అను దాని రూపాంతరము. కానఁ బదికి ముందటిదను నర్థము లభించును. కావున 'తోమ్మిది' అను నర్థము లభించునేకాని నవత్యర్థము లభింపనేరదు. నవత్యర్థము నలసినపుడందు శతార్థక శబ్దముండవలెనే కాని దశార్థక శబ్దముండరాదు. (ఇటఁ గుదురలేదని భావము).

"తోల్=తోళ్=తోణ్=తోన్=తోమ్" అను శబ్దమందలి మొదటి తకారము లోపింపఁగా 'తమి-ఓన్'బదు. కన్న-ఓంభత్తు' మున్నగు తమిళ కన్నడ సమాస పూర్వావయవమగు 'ఓన్' శబ్ద మేర్పడెననుట యుక్తము. ఆ పక్షమునఁ దమిళ ప్రాచీన శబ్దము 'తోంబదు', కన్నడ ప్రాచీన శబ్దము 'తోంభత్తు' అనునవి యుండి తెల్లు తోమ్మిదికి సరిపడియుండును. కాని యథాస్థితముగా నెన్నిసచోఁ దమిళ కన్నడ శబ్దములలోని నవార్థక సమాస మగు 'ఓన్నదు-ఓంభత్తు' అను వానిలోని పూర్వావయవమగు 'ఓన్' అనునది యేకత్యర్థకమని తోచక మానదు.

తమిళ వైయాకరణులు " 'తోణ్ణాఱు-తోళ్ళాయిరమ్' శబ్దముల పూర్వా వయవము, 'ఓన్'బదు' శబ్దమే యనుచు దానినుండియే 'తోణ్', 'తోళ్', శబ్దము లను సాధింతురు. (చూడు నన్నాలు). శబ్దచరిత్రమును బరిశీలింపక యథేష్ట ముగా నాదేశాగమాదులను విధించువారికి దేనినుండి యేది సాధింపఁబడదు." (కాట్ట, 3౪౬ మొ. 3౪౯ వ. పుటలు).

విమర్శము:- 'తెల్లు-తోంబది'=(నవతి) మున్నగు పానిలోని పూర్వావ యవము 'తోమ్మిది' శబ్దపు సంక్షేప రూపమని వచించిన దొరగారు 'తోమ్' అను నది విశేషణ రూపమని యేల వివరింపరైరో? తెలియకున్నది. దొరగారు మామూ

లుగా తొలకొప్పియము నాటికిలేని 'ఒన్ బదు' మున్నగు నర్వాచీన శబ్దము లనే యుదాహరించుచు వచ్చిరి. కన్నడమున 'ఒంబత్తు' అను వర్గ చతుర్థ ఘటిత రూపము దుర్లభము, 'ఒంబత్తు' అనియే దొరగారు వ్యవహరింపనగును. 'పత్తు' శబ్దమునకు 'పాన్' అను రూపము తమిళమున విభక్తిపరకత్వమందు మాత్రమే కల్గును. (చూడు పది శబ్దము ౧౦౨ I విష). తొంబది శబ్దమే తొమ్మిదిగా మాత్రాననుటకు 'తొమ్మండుగురు' శబ్దమును నిదర్శనముగా జూపుట యసంగతము. తొంబది శబ్దము నవతివాచకమై యుండుటచేత వ్యావర్తకముగా 'తొమ్మిది' శబ్దము 'మిది' రూప ఘటితమయ్యెనని తోచును. పదికి దొలి సంఖ్య యగుటచే 'తొమ్మిది' యయ్యెనను పుష్పత్తి సరిపడినట్లు 'తొణ్ణాణు-తొళ్ళాయిరమ్' శబ్దముల దొరగారి పుష్పత్తులు సరిగఁ గుదురు పడలేదు. కాన 'తొల్ + నూణు' అను దానికి 'నూటికి దొలిదశ సంబంధి సంఖ్య'యని యర్థము చేయుట యుక్తము. అట్లే 'తొల్ + ఆయిరమ్' అనుచో, 'వేయికి దొలి శతపు సంబంధి సంఖ్య' అని యర్థము చేయనగును. తెలుఁగు తొంబది శబ్దపు సమాసమందలి పూర్వావయవము తొమ్మిది శబ్దభాగమును దొరగారి వివరణమును బాసఁగును గాని 'తొంబత్తు' అను కన్నడ శబ్దమట్లు కుదురుపడ నేరదని దొరగారు తలంపరైరి. తెలుగు 'తొమ్' శబ్దాదియగు 'తొమ్మిది' శబ్ద మున్నట్లు కన్నడమున 'తొమ్' శబ్దాదియగు నవసంఖ్యావాచకము లేదు గదా. కన్నడమున నవసంఖ్యావాచకము 'ఒంబత్తు' శబ్దము మాత్రమే కదా. 'ఒంబత్తు + పత్తు' అను సంధిలో 'తొంబత్తు' శబ్దమెట్లు సిద్ధింపఁగల్గును? ఇట్లే తుళు భాషలోని 'సాన్ ప = (నవతి)' అను రూపము కుదురు పడదని కాల్డు వెల్లుగారే వ్రాసిరి. మఱియుఁ దుళుభాషలోని యష్ట సంఖ్యావాచకము 'ఎణ్ణ' అనునది గాన దొరగారు సాధించిన 'ఎన్ ప = (ఎనుబది)' అను రూప మును సిద్ధింపనేరదు. తెలు 'ఎనుబది' శబ్ద విషయమున నీ వఱకు వ్రాసియే యున్నాను. (చూడు ౧౦౦ I, II విష). కావున "తెలు-ఎనుబది-తొంబది. కన్నడ-తొంబత్తు. తుళు-సాన్ ప-ఎన్ ప" అనువాని విషయమున పుష్పత్తి త్ర్యర్థము లను మార్చకతీరదు:—తెలుఁగు-తొంబది = నూటికి బదిచేతఁ దొలిది. ఎనుబది (ఇరు = ఇను = ఎను) నూటికి రెండు పదులు ముందటిది. కన్నడ:—తొంబత్తు = నూటికి బదిచేతఁ దొలిది. తుళు-సాన్ ప = నూటికి బదిచేతఁ దొలిది. ఎన్ ప = నూటికి రెండు పదులు ముందటిది. (చూడు ౧౦౦ I విష).

ఇంక 'తొమ్' శబ్దమే మూల రూపమనియు దానినుండి తకార లోప మున 'ఒన్' శబ్దమేర్పడెననియు దొరగారేల యసంభవ మార్గమును ద్రోకి-రో తెలియకున్నది. ఎట్టి యనుపపత్తులను వారించుట కీ మార్గ మావశ్యకమో?

తెలియకున్నది. 'ఒన్' పరిమితము మున్నగుచోటులందు 'తోన్' పరిమితము మున్నగు రూపములుండెడివని నిరూపించు భారము దొరగారి పైబడియున్నది. అట్టి యాధారము లేవియు లేవు. "ఒన్ పరిమితము-ఒన్-ఒరు-ఒర్-ఒర్-ఒన్-ఒన్-ఒన్" మున్నగు ప్రసిద్ధ శబ్దములెల్ల నప్రసిద్ధములగు "తోన్ పరిమితము-తోన్-తోరు-తోర్-తోర్-తోన్-తోన్-తోన్" అను వానినుండి యేర్పడిన వనుట కేవలము ససంభవము. ఇట్టి వాని సూచనయేని తొల్కాప్పియము వంటి కేవల ప్రాచీన గ్రంథమున లేదు. "పదమధ్య గత తకారము 'అ' కారమై తుదికి లోపించుట గలదు గాని పదాది తకారమట్లు లోపింపదు" (ఆం. భా. చ. ౧౧౯౦ పుట). అను భాషా చరిత్రాశయము పరిశీలింపఁ దగినది. (చూడు ౪౩ విష). మఱియు "తమి-తోన్ పరిమితము=తోన్-ఒరు-ఒర్-ఒర్-ఒన్-ఒన్-ఒన్" అను శబ్దములు నవార్థకములు సవత్సర్థకములునై (నవార్థకత్వము దొరగారు సంపాదించినది. సవత్సర్థకత్వము ప్రయోగ ప్రసిద్ధము) వ్యావర్తకత లేక వ్యవహార విప్లవము సంభవించును. (ఆం. భా. వి.) కర్తగారు కాట్టువెల్లుగారి వ్రాతనె స్వీకరించిరి.

"ఒన్" శబ్దము 'ఊన' అను సంస్కృత శబ్దమునుండి యేర్పడునని ఆం. భా. చరిత్రమున వ్రాయఁబడెను. "ఒన్" పూర్వ రూప మనుకొన్నయెడల నది సంస్కృత-ఊన=(ఒకటి) అను పదమునుండి కలిగియుండును." (ఆం. భా. చ. ౧౧౯౦ పుట). ఊన శబ్దమున కొకటి యను నర్థ మదృష్టచరము. "ఊన. త్రి. (ఊన హానా. అచ్)=హీనే-అసంపూర్ణేచ". (శబ్దస్తో) 'ఊన' శబ్దమునకే 'ఏకార్థకత్వము'న్న యెడల 'ఏకోనవింశతిః' అనురీతిగల వ్యవహారమే యుండనేరదు. "వైకోన స్త్రీకాదైకాన్నా సంఖ్యాయామ్'-ఏకాద్వ వింశతిః=ఏకాన్నవింశతిః=ఏకోనవింశతిః" (ముగ్ధబోధ వ్యా. ౩౫౨ సూ.) మఱియు నిట్టి 'ఊన' శబ్దమునుండియే 'ఒన్-ఒరు-ఒర్-ఒర్-ఒన్-ఒన్-ఒన్-ఒన్' మున్నగు శబ్దములెల్లఁ గల్గెననుట కేవలము ససంభవము.

డా. కాట్టువెల్లుగారు ద్రావిడ వ్యాకర్తల సూత్రములను నిరసించుట న్యాయము కాదు. ద్రావిడ వ్యాకర్తలు రూపసాధన మాత్ర ప్రయోజనిక మగు వ్యాకరణ శాస్త్రమును రచింప నుద్యోగించిరే కాని శబ్ద చరిత్రమును జూప నుద్యోగించిన వారు కారు. ప్రయోగ ప్రసిద్ధములైన శబ్ద రూపములను వాని ప్రసిద్ధమగు నర్థమును జూపిరి. ఉదా:-కన్న-ఒరు-ఒర్ + పత్తు = తోబత్తు=ఒరు-ఒర్ పత్తు = (తోమ్మిది పదులు). తమి-ఒరు-ఒర్ + పత్తు = తొమ్మిది. (తోబది) ఒరు-ఒర్ + నూలు=తోళ్ళాయిరమ్. (తోమ్మిది వందలు).

"ఒరు-ఒర్ స్త్రీ పత్తు" (కర్ణాట శబ్ద. ౩౬౧ సూ.)=ఒరు-ఒర్ ఇత్త్య స్య తోమ్ ఇత్యా దేశః శిద్యద్వతి పత్తుశబ్దేన, న ద్దన్య సమాసే. మ-

598 నవార్థకపు పోలిక మఱుచ్చటను లేదు—దశార్థక శబ్దములు [౧౦౧ II విష, ౧౦౨ I విష.]

పరితు నిత్యమ్. ప్రయోగః—తొంబత్తు=ఒంబత్తు పత్తు. తొమ్మి=తొమ్మిది మార్లు. తొంబర్=తొమ్మండ్రు. పత్తావితకిమ్—ఒంబత్తు నాల్కు.

“ఒన్ పాన్.....” (తొల్కా. ౪౪౨ సూ.)=.....ఉదా:—ఒన్ పంతు+పత్తు=తొమ్మిదలు=(తొంబది).

“ఒన్ పాన్ మొదల్ నిలై.....” (తొల్కా. ౪౪౪ సూ.)..... ఉదా:—ఒన్ పంతు+నూలు=తొమ్మిదియరమ్=(తొమ్మిది వందలు).

౧౦౧. II విష:—ద్రావిడ నవార్థకశబ్దము పోలిక యిండ్లో యూరపియను భాషలందు లేదు. సంస్కృత-నవ. గ్రీకు ఎన్నియ. తమి-ఒన్ పంతు. తెల్లు-తొమ్మిది. కన్న-ఒంబత్తు-మొ. సిథియను కుటుంబములోనిదగు ‘మంచు’ భాష యండలి ‘ఒన్ యన్’=(ఒన్ పాన్-తమి) అను దానియందు ద్రావిడభాషల పోలిక యగఃపడును. కాని దాని యవయవములగు ‘ఎము’ (తమి-ఒమ్మ) ‘జుఅన్’=(ఒన్ పంతు-తమి) అను శబ్దములందు ద్రావిడభాషల పోలిక యేమియుఁ గానరాదు.

౧౦౨. I విష:—“పది:—దశ సంఖ్యాన్యర్థక ద్రావిడశబ్ద పట్టిక:—

తమిల	పటగన్నడ	హాసగన్నడ	తుద	తుళు	తెలుఁగు	గోందు
పత్తు	పత్తు	హత్తు	పత్తు	పత్త	పది	పుద్ త్

దశ సంఖ్యాన్యర్థక శబ్ద ముత్తరపదముగాఁ గల సమాసములలో ‘పత్తు’ అను నది ‘పదు’ అని (ఇరుబదు—మొ.) మాఱును. ఇది తెల్లులోని ‘పది’ శబ్దము నకు దగ్గఱగా నుండును. గ్రాంథిక తమిల సమాసములలో ‘పత్తు’ అనుదాని చోట ‘పాన్’ అనునది నిల్చుటయుఁ గలదు. (‘బాన్’ అను బకారము సంధి వశమునఁ గల్గినది). ఉదా:—తమి-ఒన్ బాన్=(తొమ్మిది). ఇరు బాన్=(ఇరుపది). ఇట్టి వానియందు ‘పదికి’ తుల్యమగు ‘పన్’ అను దానిలోని దీర్ఘ ముచ్చారణ వశమునఁ గల్గినది.

“పత్తిమ్ బదు=(పందొమ్మిది) శబ్దములోని ‘పత్తు’ అనునదియు, పన్నిరణ్ణు శబ్దములోని ‘పన్’ అనునదియు దీని విశేషణ రూపములు. ‘పన్’ అనునది ‘పాన్’ అనుదాని రూపాంతరము. లేదా ‘పదన్’ అనుదాని సంక్షేపరూపము. ‘పదన్’ అనునది పంచమీ షష్ఠీ సప్తమ్యర్థములందును నౌపవిభక్తికత్వము నందును వచ్చు ‘ఇన్’ ప్రత్యయముతోఁ గూడిన పదుశబ్దముయొక్క విశేషణ రూపమై యున్నది. ఉదా:—పదన్ మర్=(పదిమంది). పదన్ మడల్లు=(పది

రెట్లు). మలయాళమునందును నిట్టి రూపములె యుండునుగాని తమి-‘పన్నిరట్టు’ అను దానికి బదులుగా ‘పన్దిన్ రెన్డు’ అని కాని ‘పన్ద్రెన్దు’ అని కాని యుండును.

“‘అదు’ (తమి) శబ్దము తెల్లన ‘అది’ అనునదిగా మారునుగాన ‘పదు’ (తమి) శబ్దము తెల్లన ‘పది’గా మారుట సహజము. తెల్లన సమాసములందీ ‘పది’ శబ్దము వివిధరూపములుగా మారును. ఉదా:—ఎనిమిది=(ఎను+పది)-ఎనమండ్రు = ఎనమడుగురు, ఎనమన్నూటు, తొమ్మిది = (తొమ్ + పది)-తొమ్మండ్రు = తొమ్మడుగురు-తొమ్మన్నూటు, పదునొకడు, పండ్రెండు, పన్నిరువురు = పన్నిద్దలు, పదుమూడు - పదుమూపురు, పదునాలుగు - పదునల్వరు, పదునేను = పదిహేను, పదునాటు = పదహారు, పదునేడు = పదిహేడు, పదునెనిమిది = పదైనిమిది, పందొమ్మిది = పంధొమ్మిది, ఇరువది = ఇరువై, ముప్పది = ముప్పై, నలువది = నలుబది = నలభై, ఏబది = యాభై, అటువది = అరవై, డెబ్బది = డెబ్బై, ఎనుబది = ఎనభై, తొంబది = తొంభై. ‘పది = పఱ = పై = పై - వై’ మున్నగురీతిని దీని పరిణామ పద్ధతి నరయునది. ‘పదిహేను-ముప్పై’ మున్నగువానిలోని మహాప్రాణోచ్ఛారణము విషయమున నీవఱకు వ్రాయఁబడెను” (చూడు 3౨ IX విష.).

“ప్రాచీన కన్నడమున దశార్థకము తమిలమందువలెనే ‘పత్తు’ అను రూపముతోనె యుండును. శాసనగన్నడమున ‘హత్తు’ అని యగును. పదికి నిరుపదికిని నడిమి సంఖ్యలలోఁ దమిలమందువలెనే ‘పదిన్’ అని యుండును. ‘పన్నొందు-పన్నెరడు’ (పదునొకడు-పండ్రెండు) అనువానిలో ‘పన్’ అనునది నిల్చును. ‘పదిన్ + సాసిరమ్’ అనునది ‘పయిన్ సాసిరం’ = (పదివేలు) అని యేర్పడును. ఇరువదికి మీఁది సంఖ్యలను బోధించు సమాసములలో ‘పత్తు-పత్తు-భత్తు’ అను వానిలో నేదేని రూపముతో నుండును. కూర్మభాషలో ‘పది’ శబ్దవిషయము కన్నడమందువలెనే యెన్ననగునుగాని ‘పదుమూడు’ మున్నగు సంఖ్యలలో ‘పదిన్’ అని నిల్వక ‘పదున్’ అను రూపము నిల్చును. తుళుభాషలో ‘పత్-పద్-పద్-పాద్’ అను రూపములు నిల్చును. ఇరువదికిఁ బై సంఖ్యలను దెల్పు శబ్దములలో ‘పత్’ అనునది-‘ప-ప’ అను వానిలో నొక రూపమునందును. ‘ఇరువతొంజి’ మున్నగు సమాసములలో నొక తకారము లోపించును. ‘పాద్ నేళ్’ అను చోటి దీర్ఘము తమిల ‘పాన్’ శబ్దపు దీర్ఘము వంటిది” (కాల్దు. 3౫౦-3౫౧ పుటలు).

విమర్శము:—పత్తు శబ్దమునకు ‘పదు’ శబ్దము తమిలమున రూపాంతర మునుట తొల్కాప్పియము నాఁటికి లేదు, సమాసములలోఁ గొన్నియెడల ‘పత్తు’

అనుదానిచోట ‘పంపితు’ అనునది నిల్చును. అట్టి ఆయితము స్వపరస్థపరుషము యొక్క స్థానకరణములు గలదియై యైయుండును (చూడు ౧౭ IV విష.).

“ఒన్ఱు ముదల్ ఒన్ పాన్.....” (తొల్కా. ౪౩౮ సూ.) = ఒకటి మొదలుగాఁ దొమ్మిది వఱకుఁగల సంఖ్యావాచకములకు ‘పత్తు’ శబ్దము పరమగు నపుడందలి తకారము లోపించి దానిచోట ‘ఆయితము’ నిల్చును.....ఉదా:— ఒన్ఱు + పత్తు = ఒరుపంతు. ఇరణ్ణు + పత్తు = ఇరుపంతు.

“ఒన్ఱుముదలాక.....” (తొల్కా. ౨౦౦ సూ.) = విభక్తిపరమగు నపుడు ‘ఒరుపంతు. ఇరుపంతు’ మున్నగు దశాంత సంఖ్యావాచకముల ‘పంపితు’ శబ్దములోని ‘ప’ అనునది మాత్రము నిల్చి దానివయిని ‘ఆన్’ అను నాగమము రావచ్చును. ఉదా:— ఒరుపంతు + ఐ = ఒరుపానై = (ఒక పదిటిని). ఇరుపానై = (ఇరుపదిటిని). ఇపుడు ‘ఒరుపదై - ఒరుపదినై - ఒరుపత్తినై’ అని వాడుదురు. ఇట్లే నేటి వాడుకనుబట్టి దొరగారు చూపిన ‘పత్తొంబదు’ అనుచోఁ దొలు కాప్పియము చొప్పన ‘పత్తొన్ పంపితు’ = (పందొమ్మిది) అనవలెను.

‘పదిన్’ అను తమిళశబ్దము విషయమునందును దొరగారి వ్రాత సరి కాదు. ‘ఒన్ఱు మొదలాక.....’ (తొల్కా. ౪౩౪ సూ.) = ఒకటి మొదలుగ నెనిమిదివఱకుఁ గల సంఖ్యావాచకములు పత్తు శబ్దమునకుఁ బరమగునపు డా ‘పత్తు’ శబ్దపు ‘తు’ వర్ణము లోపించును. ఆ శబ్దముల నడుమ ‘ఇన్’ అనెడి యాగమము నిల్చును. (ఇరణ్ణు-శబ్దపరకత్వమున నింకను విశేష విధులు గలవు. విప్రరభీతిని జూపలేదు-పన్నిరణ్ణు). పత్తు + ఒన్ఱు = పత్ + ఒన్ఱు = పత్ + ఇన్ + ఒన్ఱు = పదినొన్ఱు = (పదునొకటి) పదిన్ మూన్ఱు = (పదుమూడు). స్వరపరకత్వమున నందలి ‘న’ కారము అకారమగును.

“అశవు ఆగు.....” (తొల్కా. ౧౨౨ సూ.) = సంఖ్యావాచకము లందును బరిమాణవాచకములందును వచ్చేడు ‘ఇన్’ అను నాగమములోని ‘న’ కారమున కచ్చు పరమగునపుడు అకార మాదేశమగును. ఉదా:— పత్ + ఇన్ + ఒన్ఱు = పత్ + ఇత్ + ఒన్ఱు = పదిఱ్ఱొన్ఱు = (ఒక పది). ఇట్లే ‘పదిన్’ అను రూపము సంఖ్యా పరిమాణవాచక పరకత్వమందే కొన్ని యెడల వచ్చును. పదినాయిరమ్ = (పది నేలు). పదిన్ కలమ్ = (పది కలముల పరిమితి). కాని దొరగారు వ్రాసినట్లు పంచమీ వష్టి సప్తమ్యర్థములలోని యాపవిభక్తి కత్వమందు సామాన్యముగా రానేరదు. ఇట్టి స్థితిలోఁ దమిళముందలి ‘పదు’ అనుచో ‘పది’ అని నిల్చుటకు ‘అదు’ శబ్దము ‘అది’ అనునదిగా మాటుట నిదర్శనమని దొరగారు వ్రాయుట కేవలము న సంగతమనక తీరదు. (చూడు ౭౪ I విష.).

స్వల్పభేదములున్నను బ్రాచీన కర్ణాటమందును సంఖ్యావాచక పరకత్వ మందే 'పది' అను నా దేశము వచ్చును. కాని దొరగారు వ్రాసినట్లు పంచమ్యాద్యర్థములందు సామాన్యముగా రానేరదు.

“పన్నే కద్వ్యర్థయోః” (కర్ణా. భూ. ౧౬౩ సూ.) = దశసంఖ్యావాచకమున కేకద్వి సంఖ్యావాచకములగు 'ఒందు - ఎరడు' అనునవి పరమగుచుండఁగా 'పన్' అను నాదేశము గల్గును. ఉదా:- పన్నొందు = (పదునొకటి) పన్నెరడు = (పంద్రెండు). తమి-(పదినొమ్మ).

“అన్యత్రపదిః” (కర్ణా. భూ. ౧౬౪ సూ.) = 'పత్తు' అనుదానికి 'ఒందు-ఎరడు' శబ్దములు తప్ప దక్కిన సంఖ్యలు పరమగునపుడు 'పది' అను నా దేశ మగును.

“స్వరాదానాగమః” (కర్ణా. భూ. ౧౬౫ సూ.) = స్వరాది సంఖ్యా వాచకము పరమగునపుడు పైవాని నడుమ 'న'కారాగమ మగును. ఉదా:- పత్తు + మూఱు = పదిమూఱు = (పదుమూడు). పత్తు + నాలుక్కు = పదినాలుక్కు (పదునాలు). పత్తు + అయ్దు = పదినయ్దు (పదునేను). ఇట్లే పదినాఱు = పదినేఱు - పదినెంటు. కేశిరాజును నిట్లే సాధించెను.

కం. పత్తర్కె పన్నె నిక్కుమ | దుత్తర కొందెరడు నెలసె పదియెందక్కుం | మత్తోదవి మూఱునాల్కిరె | సుత్తై స్వరమిరె నకారవిధి ముందెల్లం || (శబ్దమణి దర్పణము-౧౯౨ ప).

పయిసూత్రముల యుదాహరణ స్వారస్యములచేతఁ బైస్థలములు తప్ప మఱెచ్చటను బైకార్యములు రానేరవని గ్రహింపనగును. ఈ విషయమున నీ క్రింది కర్ణాటశబ్దాను శాసనము ప్రమాణమగుచున్నది.

“పదిర్ మూత్వాది షక్కు” (కర్ణాటశబ్దా-౩౬౬ సూ.) = (వృత్తి) 'పత్తు' ఇత్యస్య పదిరాదేశః శిద్యద్భవతి. (ఇత్తు సర్వాదేశమగును) 'మూఱు' ఇత్యేతదా దిషు షట్సు శబ్దేషు పరేషు. ఉదా:- పదిమూఱు. పదినాలుక్కు. ఉత్తర సూత్రము చొప్పున నగాగమమురాఁగా 'పదినయ్దు - పదినాఱు - పదినేఱు - పది నెంటు' మూత్వాది షక్కు ఇతికిమ్-పత్తోంబత్తు = (పందొమ్మిది). దీని మకరంద వ్యాఖ్యలో నీ యాఱు శబ్దములు పరమగునపుడే 'పది' శబ్దాదేశము వచ్చునని యింకను స్పష్టముగా వ్రాయఁ బడెను. “ఆదిశబ్దోఽత్ర వ్యవస్థాపచనః. యా మానుషూర్వీ మాశ్రిత్య లోకే సంఖ్యాశబ్దా వ్యవతిష్ఠన్తే తథా వ్యవస్థితే ష్వేవ మూఱు ప్రభృతిషు షట్సు శబ్దేషు పరేషు. నయథా కథంచి నవతిష్ఠే స్విత్యర్థః” (మజ్జరీ మకరందవ్యాఖ్య).

“పదే నకన్ స్వరే” (కర్ణాటశబ్దా-3౬౭-సూ.) = (వృత్తి) ‘పది’ ఇత్యస్య నగాగమో భవతి స్వరాదావృత్తర పదే పరే. ఉదా:—పదినయ్యు. పదినాఱు-పదినేలు-పదినెంటు. పదే రితి కిమ్. “పత్నోబత్తు=(పందొమ్మిది) పన్నొందు.....”

“దశాఖ్యాయాం పయిన్” (కర్ణా. భూ. ౧౬౨ సూ.)=‘పత్తు’ శబ్దమునకు సాసిరశబ్దము పరమగునపుడు ‘పయిన్’ అను నా దేశమగును. ఉదా:—పత్తు + సాసిరమ్=పయింఛాసిరమ్=(పది వేలు) (33 సూ. ఛకారాదేశము. ౧౧౨ సూ. సకారమున కనుస్వారము).

“ఒంబయ్ శతే” (కర్ణా. భూ. ౧౬౦ సూ.)=‘సహస్రేచ’ (కర్ణా. భూ. ౧౬౧ సూ.)=సహసంఖ్యవాచియగు ‘ఒంబత్తు’ శబ్దమునకు శత, సహస్ర సంఖ్యవాచక (నూఱు-సాసిరమ్) శబ్దములు పరమగుచుండగా ‘ఒంబయ్’ అను నాదేశమగును. ఉదా:—ఒంబత్తు + నూఱు = ఒంబయ్నూఱు=(తొమ్మిది వందలు). ఒంబత్తు + సాసిరమ్=ఒంబయ్ సాసిరమ్=(తొమ్మిది వేలు).

౧౦౨. II వివ:—‘డా. గుండప్టుగారు ద్రావిడభాషలలోని ‘పదు=పది’ అను శబ్దము సంస్కృత పంక్తిశబ్దభవమని (౧౮౯౯ - జర్నల్ ఓరియంటల్ సొసైటీ జర్నలులో) వ్రాసిరి. “పంక్తిశబ్దభవమగు తమిల ‘పన్తి=పన్తి’ అను శబ్దమునకు ‘అతిథులబంతి’ అని యర్థము. (తెల్లు-బువ్వముబంతి=బంతి కుడుపు). మలయా - పన్దిరు=పన్ది నైండు=(పంద్రెండు). తమి-పల్ (ద్)+త్తు=పత్తు” అను శబ్దము లీ విషయమున బరిశీలించఁదగియున్నవి. ద్రావిడులు ‘అజ్జు’= (అయిదు) శబ్దము నెరవు తెచ్చికొనిరనుటకంటె నంతకంటె బెద్దసంఖ్యను దెల్పు ‘పది’ శబ్దము నెరవు తెచ్చికొనిరనుటలో వింత యేమున్నది. కాని ‘నూఱు-వేయి’ అను సధిక సంఖ్యలను ద్రావిడ శబ్దములతో వాడఁగల్గిన ద్రావిడులు (అజ్జు) పది శబ్దము నెరవు దెచ్చికొనిరనుట సంభావ్యముకాదు. కొన్ని సంస్కృత సమాసములలో పంక్తిశబ్దము దశ సంఖ్యవాచక మైయున్నను (పంక్తిరథుండు=దశరథుండు. పంక్తి గ్రీవుండు=దశగ్రీవుండు) ‘పంక్తి’ శబ్దము ‘వరుస’ అను సర్థమునకే వాచకమయి యున్నది. పంక్తి శబ్దభవమై ద్రావిడ భాషలలో వెలసియున్న ‘తెల్లు బంతి’ శబ్దము ‘వరుస’ అను సర్థమునకే వాచకము. తమి - ‘పన్తి=పన్తి’ అను పంక్తి శబ్దభవము ‘అతిథుల వరుస’నే బోధించునుగాని దశసంఖ్య నెన్నఁడును బోధింపదు. ద్రావిడు లీ విషయమున నెరవు తెచ్చికొనుటకే తలంచినపు డిట్టి యర్థాంతర ప్రసిద్ధ శబ్దము నేల తెచ్చికొనవలెను? దశశబ్దమునె తెచ్చికొందురనుట విశ్వసనీయము. మల యాళమున ‘పన్దిన్ రెణ్ణు’=(పంద్రెండు) అని యుండుటచే నందలి ‘పన్ద్’ అను భాగమునుబట్టి పంక్తిశబ్దభవతావాదము బలముగాఁ గన్పడునేకాని యట్టి ‘పన్ద్’

అనుదాని నితర ద్రావిడభాషలలోని “తమి-పన్ని రణ్ణు. తెల్లు-పన్నెండు. కన్న-పన్నెరడు” అను వానితోను ముఖ్యముగాఁ దుభిభాషలోని నకార రహితమగు ‘పద్-రాడ్’ శబ్దముతోను సరిపోల్చి చూచునపుడు గుండర్టుగారి వాదమందలి బలము చూపట్టదు. “కన్న-పన్నెండు (పదునొకటి) తమి-పదినిొద్దు. మలయా-పదినిొన్న. తుళు-పత్తోంజి” అను శబ్దములతోను సరిపోల్చి చూడనగును. వైవానిలోని ‘పన్’ అను శబ్దమువలెనే మలయాళమందలి ద్వాదశార్థక శబ్దము లోని ‘పన్’ శబ్దమందలి ‘పన్’ అనునదియు ‘పదిన్’ శబ్దపు సంక్షేపరూప మనఁ దగును. లేదా ‘పన్’ శబ్దము ‘పదిన్’ అనుదాని పర్యాయమన్నను ననవచ్చును. నిర్దేశక సర్వనామ ప్రాచీనరూపములగు ‘అన్-అమ్’ అనునవి తర్వాతి ‘అదు= అది’ శబ్దములతో సంబంధించునవని యంగీకరింపలేదా? (చూడు ౨౦ V, VII. ౮౧ III విష). తక్కిన ‘ఒందు-ఎరడు’ మున్నగువానిలోవలెనే ‘పత్తు=పన్’ అను వానిలోనిది యమహత్ప్రత్యయ తకారమైయుండఁగాఁ బంక్తి శబ్దములోని దనుట యుక్తమా? ‘పల్’ అను దానిలోని తకార మమహత్ప్రత్యయ మగుటచేత ‘ప’ అను ధాతువు మిగిలియుండును. ఇట్టి ధాతువు తమిళమునఁ గానరాదు. అట్లయినను ‘పదు-పది-పద్-పన్-పమ్-పై-పర్-పల్’ అను వానికి మూలరూపము ‘ప’ అను ధాతువనియు దానికి ‘గుణించు’ అని యర్థమనియు నెఱుంగనగును. సంస్కృత దశశబ్ద వ్యుత్పత్తియందును నిట్టి చిక్కులు లేకపోలేదు.

‘పగు=విభాగించు’ అను ధాతువు దీనికి మూల మన్నను ననవచ్చును. ప్రాచీన తమిళ వైయాకరణులు ‘పత్తు’ అనుదానిని ‘పహ్మతు’ (పహ్మత్) అనియుఁ గొన్ని యెడల ‘ఆయ్తముతోను’ వ్రాయవచ్చునందురు. ఉదా:—తమి. ఒరుపహ్మతు=(ఒకపది) ఇరుపహ్మతు=(రెండు పదులు). తమిళ భాషలో ‘ఆయ్తము’ అనఁబడుచున్న యీ కంఠ్యధ్వని హకార రూపమునఁ బ్రాచీన పండిత వ్యవహార మాత్ర ప్రసిద్ధమైయున్నది. ‘పహ్మతు’ అను చోటి ‘ఆయ్తము’ కంఠ్య కకారమును సూచించుచున్నదనియు నట్లగుటచేత ‘పహ్మతు’ అనుదాని మూలరూపము ‘(పగు?)=పగు’ అనునదై యుండవచ్చుననియు నూహింపనగును. ‘పహ్మతు’ అనునది ‘పగుది’ అనుదాని కభిన్నము. పాల్-పాట్టు (ట్టు)-పాన్ మై= (భాగము). ‘పగుది’ అనుదాని సంక్షేపరూపము ‘పాది’ (నగము)” (కాల్దు. ౩౫౧-౩౫౨-౩౫౩ పుటలు).

విమర్శము:—డా. గుండర్టుగారి వాదముపైఁ జేసిన డా. కాల్దువెల్లుగారి విమర్శనము మిక్కిలి యుక్తముగా నున్నది. ‘పది’ శబ్దము సంస్కృతపంక్తి శబ్ద భవము కాదనియె చెప్పనగును. కాల్దువెల్లుగారి ‘ప’ ధాతుకల్పనము యుక్తమే యనఁదగును. భాషలో ధాతువులు కొన్నియెడల నశించియుండవచ్చును.

కావునఁ బ్రయోగానుసారముగా 'ధాతువులను బ్రత్యయములను' గల్పించి కొనవచ్చును. సంస్కృతమున ధాతువుల నంత తఱచుగాఁ గల్పింపకున్నను బ్రత్యయములను గల్పించుట మిక్కిలి తఱచు. సంస్కృత కోశకర్తలు చూపు వ్యుత్పత్తులలోఁ బ్రత్యయకల్పనము మిక్కిలి తఱచుగఁ జూపట్టును. “సంజ్ఞాను ధాతు రూపాణి । ప్రత్యయాశ్చ తతః పరే । కార్యా ద్విద్యా దనూబంధ । మేత చ్ఛాస్త్ర ముణాదిషు. భాష్యమ్.” (సి. కౌ. 3౧౬౯ సూత్రపు వివరణము). “ప్రయోగ వశాత్, ధాతు విశేషేభ్యః అర్థ విశేషేషు ప్రత్యయ విశేషాన్ కృత్యాన్యేషిసాధు శబ్దా వ్యుత్పాద్యాః” (ముగ్ధబోధ వ్యాకరణమ్. ౧౧౮౩ సూ. దుర్గాదాన వ్యాఖ్య.)

తెల్లు భాషలో 'ఉన్' అనునది సముచ్చయార్థకము. 'పదునొకటి' మున్నగు చోటులందు 'పదియును నొకటియు' నని యీ రీతిగ నర్థము నెన్న నగును. తెల్లునందు 'పదియు నొకటి=పదినొకటి' అనియు ననవచ్చును. తెల్లులోని 'ఉన్' అను దానిని సంబంధించినదే తమిట మందలి 'ఉమ్' శబ్దము. కాని తమిటమున 'ఉన్' అను నకార రూపమెచ్చుటను గానరాదు. 'పదిన్' శబ్దమున మాత్రము వింతగాఁ గన్పట్టుచున్నది. 'పదునొకటి' మున్నగు చోటులందుఁ దెల్లు వ్యాకర్తలును నచటి 'ఉన్' అనునది సముచ్చ యార్థకమని సూత్రింపలేదు. (చూడు 'వ్యా. సం.' ౨౨౦ మొ. ౨౨౮ విష.).

'పత్తు' శబ్దమునకు మూలము 'పగు' ధాతువని నిరూపించుటకై 'పఱితు' అను రూపములోని 'ఆయేత (ద)ము హకార రూపమనియు నాయదము కంఠ్య కకార సూచకమనియు వ్రాయుట కేవలము తమిట సంప్రదాయ విరుద్ధము. ఆయేతము పరుష పరకమయియే యుండుననియు నది యట్టి పరస్థ పరుషస్థాన ప్రయత్నములె కలదనియుఁ దొల్కొప్పియరుచే ప్రత్యేకముగా సూత్రింపఁబడి యున్నది. (చూడు గం3 IV విష.). పరుష పరకత్వమునఁ గల్గు పారుష్య ముచ్చారణమున హకార భ్రాంతిని దొరగారికిఁ గల్పించినది.

గం3. I విష:—“నూఱు:—ద్రావిడభాష లన్నిటిలోను 'నూఱు' అనునదే శతసంఖ్యను బోధించును. వంద శబ్దము పైతము తెల్లునఁ గలదు. తుళు భాషలో 'నూఱు' అనునది 'నూదు' అను రూపముతో నున్నది. కావునఁ దుళులో ఊకారముచోట 'ద-జ' అను వానిలో నేదేని నిల్చు ననఁదగును. ఇంఁడో యూరపియను భాషలు మున్నగువానిలో దీని పోలికగల శబ్దములు లేవు. సిథియను భాషలలో నే రెండు భాషలందును నొక్క శబ్దము శతసంఖ్యార్థకము లేదు. ఇట్టి యనాగరక జాతుల భాషలలో (సిథియను కుటుంబ భాషల నాగరకములను కాట్లువెల్లుగారి యాశయ మిట విశదమగుచున్నది) దీనికన్న భిన్నముండుననుకొన నక్కఱలేదు. ఫిన్నిషు (సిథియను కుటుంబము) భాషలో

నిండ్లో యూరపియను భాషలనుండి శతశబ్ద మెరపు తెచ్చికొనఁ బడెను. ఇండ్లో యూరపియను భాషలన్నిటిలోను స్వల్ప భేదములతో శతశబ్ద మొక్కటే వాడఁబడుచున్నది. అది యా భాషలవారి యైక్యమునకును నాగరకతకును నిదర్శనమగుచున్నది.

తెలుఁగు నందును మలయాళ మందును, 'గుండ-పొడి-బూడిద' అను నర్థముగల నూఱు శబ్దము శతసంఖ్యార్థకమగు 'నూరు=నూఱు' శబ్దమున కభిన్నము. తమిళమున 'గుండ' అను నర్థముగల 'నీఱు' శబ్దము 'నూఱు' అనియే వాడఁబడుచున్నది. తెలులోను మలయాళములోను నీ పదము 'ఈ' కారముతోను, 'ఊ' కారముతోను వాడఁబడుచున్నది. ఇట్టి యచ్చుల భేద ముచ్చారణకృత మనఁదగును. కాఁగా శతార్థక 'నూఱు' శబ్దము బూడిద యను నర్థముగల శబ్దమునుండి వ్యుత్పన్నమైన దనుటకు సందేహము లేదు. ప్రాచీన కాలమున ననాగరకతా స్థితిలోనున్న ద్రావిడజాతి యత్యధిక సంఖ్య యనుకొనఁదగు శతార్థమున 'బూడిద' యను నర్థముగల శబ్దమును వాడుట సహజమే కదా." (కాట్టు. 3౫౪ పుట).

విమర్శము:—తెలున నూఱు శబ్దమునకు భస్మమను నర్థమే లేదు. తెలుఁగున 'నూరు' అను రేఫఘటితమును లేదు. 'నీఱు=భస్మము' అను శబ్దము తెలునఁ గలదు. ఇయ్యది 'నూఱు=శతము' అను దానికి మూలమని దొరగారి యాశయము. భస్మ మనేక రేణు రూపము గాన నది యీ పెద్ద సంఖ్య విషయమునఁ గేవల ప్రాచీన ద్రావిడులు వాడుట సహజమే యని దొరగారి యాశయము. 'ఆం. భా. చ.' కర్తగారును దీని నీ క్రిందిరీతి సంగీక రించుచు వ్రాసిరి.

“‘నూఱు’కు వ్యుత్పత్తి కనుగొనుట కష్టము.....‘నూఱు’ అనఁగా ‘పొడి’ అని యర్థమును గల్పించి (తమి-కలదు) పొడిలోనుండు రేణువు లెన్నో యుండును గనుక ద్రావిడులకు శతసంఖ్య మిక్కిలి యధికమగుటచేత నా సంఖ్యకు ‘నూఱు’ అని పేరిడిరని కాట్టువెల్లు తెలిపి యున్నాఁడు. మఱియొక వ్యుత్పత్తి తోఁచనపు డేదోయొక సమాధానము చెప్పకోవలెను గదా.” (ఆం. భా. చ. ౧౧౯-౨ పుట).

భాషా చరిత్రకర్తగారు చెప్పిన దానికన్న డా. కాట్టువెల్లుగారు చెప్పినదే మేలు. 'నీఱు=నూఱు' శబ్దము లభిన్నము లనిరి. 'నీఱు' శబ్దమునకు భస్మ మనియే యర్థము. దీనికి మూలరూపము 'నిగుఱు' అనునది. ఒక్క వస్తువుగాఁ గనఁబడు భస్మము నందలి పరమాణువుల బాహుళ్యమును దెలిసిన ద్రావిడు లనాగరకులనుట యెట్లు పొసఁగును? 'నూఱు' సంఖ్య యత్యధికమని

తలంచు ననాగరకులకు శతసంఖ్యయొక్క యావశ్యకత యెట్లు కలెను? పగిశీ లింపఁగా ద్రావిడులు కొంత నాగరకులయి యున్నపుడే యీ ‘నూఱు’ శబ్దమును సంస్కృతాను కరణమునఁ గల్పించికొనిరని తోచుచున్నది.

‘శో=శీర్షీ కరణే. దివాది.....’ (శబ్దస్తో). “శత. న. (శో-ధాతు. డతచ్ - ప్రత్యయ) = స్వనామఖ్యాత సంఖ్యాయామ్” (శబ్దస్తో) ‘నూఱు-దే-స-క్రి. ౧. ఆయుధము వాడిచేయు. ౨. సన్నెకంట మర్దించు. సర్వనామ. శతము.....’ (శ. ర).

“ఆయుధశీర్షీ కరణార్థక ‘శో’ ధాతువునుండి సంస్కృతమున శతసంఖ్యార్థక శబ్ద నిష్పత్తి చేయఁబడుటంజేసి యట్టి యర్థమే గల ‘నూఱు’ ధాతువునుండి శతసంఖ్యార్థక శబ్దమును ద్రావిడులు సృజించికొనిరని చెప్పట యెంతయు విశ్వసనీయముగ నున్నది. ‘వంద’ అను తెలుఁగు శబ్ద మర్వాచీనము. ఇది సమూహార్థమున వృద్ధ శబ్దభవముగఁ బ్రాకృతమున నున్నది.....వంద యను సమూహార్థక ప్రాకృత పదమే తెనుఁగున నూఱును నర్థమున నెలకొని యుండును” (ఆం. భా. చ. ౧౧౯౨ పుట).

గం3. II విష:—“వేయి:—తమిల మలయాళములలో సహస్రార్థకశబ్దముగ ‘ఆయిరమ్’ శబ్దము వాడఁబడును. కన్నడమున-సావిర=సవర-శబ్దములును దెల్లన ‘వేయి’ శబ్దమును, తుళు-‘సార’ శబ్దమును వాడఁబడును. ‘సావిర-సవర-సార’ శబ్దముల భిన్నములు. ‘సహ+శిరన్=సహస్ర’ అనియు ‘అ+అ+యిరమ్=ఆయిరమ్’ అనియు గుండర్టుగారు వీని వ్యుత్పత్తి క్రమమును జూపిరి. ‘అధికము-వేడి=కఠినము’ అను నర్థ క్రమముగల ‘వె’ అను దానినుండి తెల్లు ‘వేయి’ శబ్దమేర్పడి యుండును” (కాట్ట. 3౫౪ పుట).

విమర్శము:—‘సార’ అను తుళు శబ్దముతో సంబంధమును జూపుచు సంస్కృత సహస్ర శబ్దభవము కాదని నిరూపించు తలంపునఁ గావలయు దొరగారు ప్రాచీన కర్ణాట ప్రసిద్ధ ‘సాసిర’ శబ్దము నుపేక్షించి ‘సావిర=సవర’ శబ్దములను బ్రదర్శించిరి. ‘అ+అ+యిరమ్=ఆయిరమ్’ అను గుండర్టు దొరగారి పదచ్ఛేదమును జూపుటయు నట్టి తలంపునే విశదీకరించుచున్నది. ‘సహ+శిరన్’ అను సహస్ర శబ్దపు గుండర్టుగారి ఛేదము సంస్కృత కోశ సమ్మతము కాదు.

“సహస్ర-న. సమానం మాసతి. (హస=హసే+ర) = దశశత సంఖ్యా యామ్” (శబ్దస్తో).

దీనినిబట్టి ‘స=(సమాన)+హస్+ర’ అను ఛేదము సంస్కృతకోశ ప్రసిద్ధమని విశదమగుచున్నది. ‘వె’ అను శబ్దమే శబ్దరత్నాకరమున లేదు. “వే. యు. దే. స. వేయి.....వై. క్రి-విణ-వేగముగ.....” (శ-ర). అని

యిట్లు ‘వే’ శబ్దము దాహరింపఁబడెను. “వేడి-దే-వి - ౧ వేడిమి.....విణ-ఉష్ణము-” (శ-౮) అని యిట్లు ‘వేండి’ శబ్దము చూపఁబడెను. దీని నాశ్రయించునపుడు-‘వేం=వేమ్=వేన్’ అను దానిని ధాతువుగా నెన్నుట యుక్తము.

౧౦౮. విష:-“పూరణార్థకములు:-సామాన్య సంఖ్యావాచక విశేష్యములకు వేఱుధాతువుల క్రియాజన్య విశేషణములను జేర్చుటచేత బూరణార్థకము లేర్పడును. ఏకత్వార్థక శబ్దవిషయమున మాత్ర మిండ్లో యూరసియను భాషలందువలెనె రూపాంతరముండును. అట్టిది - ముదల్ = కాలముయొక్క-కాని స్థలముయొక్క- కాని ప్రాథమ్యము. తమిళమునఁ దక్కిన సంఖ్యావాచకముల తుదినివలెనె దీని తుదిని పైతము తమి-‘ఆగు’ ధాతు తద్ధర్మార్థక విశేషణ గ్రాంథికరూపమగు ‘ఆగుమ్’ అనుదానిని దీని వ్యావహారిక రూపమగు ‘ఆమ్’ అనుదానిని జేర్చుటచేత బూరణార్థకరూప మేర్పడును. ఉదా:-ముదలాగుమ్=ముదలామ్=(‘మొదటి’ అనునది తెల్లు పూరణార్థకము). తమిళమందలి సామాన్యరూపము-ఒన్ద్రామ్=(తెల్లు-ఒకటవ). ముదల్ శబ్దమునకు ‘మున్=ముందు’ అనువానిలోని ‘ము’ అనునది సంస్కృతమున ‘ప్ర=ప్రథమ’ శబ్దమువలెనె మూలరూపము=ధాతువు. ‘ముదల్’ అనునది కృదంతరూపము. ము+దల్=(లేదా)-మున్+దల్=‘ముదల్=ప్రారంభించు’ అను ధాతు రూపమును గలదు. దమిళమునఁ బ్రాచీనమును నర్థముగల ‘ముదు’ అను శబ్దమును గలదు. (తెల్లు-ముదిమి-ముదుకఁడు).” (కాట్టు. ౩౫౪-౩౫౫ పుటలు).

“తెల్లున ‘అగు’ ధాతు సంబంధియగు ‘అగ’ అనుదాని గకారము వకారము కాఁగా నేర్పడు ‘అవ’ అనునది పూరణార్థక ప్రత్యయము. ఉదా:-ఒకటి+అవ=ఒకటవ=(ప్రథమ) ఇట్లే-రెండవ-మూడవ-మొ. కన్నడమున ‘అనే’ అనునది పూరణార్థక ప్రత్యయము. ఉదా:-మూరనే=(మూడవ). తమి-మూన్ద్ర+ఆమ్=మూన్ద్రామ్” (కాట్టు. ౩౫౫-౩౫౬ పుటలు).

“‘ఆగు’ ధాతుజములగు మఱికొన్ని శబ్దములు సంఖ్యావాచకములకుఁ జేర్చుటచేత సంఖ్యావాచక కావ్యయములు మఱికొన్ని యేర్పడును. ‘ఆవదు’ మున్నగునవి ధాతుజ విశేషణమునకుఁ దచ్చబైర్థక యోగమున నేర్పడిన విధేయ విశేషణములు. ఇట్లే సంఖ్యావాచకములకుఁ బరముగ వారార్థక శబ్దములను జేర్చుటచేత మఱికొన్ని విధేయ విశేషణము లేర్పడును. ఉదా:-ఇరుముజై=రెండుమాడ్లు. (సంస్కృ-ద్విః=ద్వివార)” (కాట్టు. ౩౫౬ పుట).

విమర్శము:-“పూర్వతే అనేనేతి పూరణః=దీనిచేత సంఖ్య పూరింపఁబడునని యర్థము. ‘రామకృష్ణు లిద్దఱులోఁ గృష్ణుఁడు రెండవ వాడు’ అనుచో రామ కృష్ణు లిద్దఱును ద్విత్వ సంఖ్యావయవములై యొకరిని గుఱుడు దింతు

సంఖ్యను బూరించును గానఁ గృష్ణుఁడు రెండవ వాఁడని యెఱుంగ నగును’ (‘వ్యా. సం.’ ౨౨౮ విష.).

“తొలొ-ప్పియమునఁ బూరణార్థక ప్రత్యయము విధింపఁబడలేదు. కానఁ బ్రాచీన తమిలమునఁ బూరణార్థము ‘అగు’ ధాతు తద్ధర్మార్థక విశేషణము చేత (ఆగుమ్) నిర్వహింపఁబడిదనియు దాని వ్యావహారిక రూపము ‘ఆమ్’ అను నది పూరణార్థకముగ నేర్పడెననియు గ్రహింపనగును. “ఒన్టామ్=ఒన్టావదు. (‘ఆవదు’ అమహద్ధర్మ విషయకము) ఇరణ్ణామ్=ఇరణ్ణావదు” అని పూరణార్థమున ‘ఆమ్-ఆవదు’ అనునవి వచ్చును” (శ్రీ విద్వాన్ వే. వేంకటరాజులు రెడ్డిగారి జవాబు ౧౯౫౩ జూన్ ౬ తేది జాబునకు). తెల్లన నిందలి ‘అవ’ అనునది ‘అగు’ ధాతువు యొక్క తద్ధర్మార్థక విశేషణ జన్యమే కావచ్చును గాని యది తద్ధర్మార్థక విశేషణ రూపము కాదు. కన్నడమందలి పూరణార్థక ప్రత్యయము క్రియాజన్య విశేషణమని దొరగారు నిరూపింపనే లేదు. హొనగన్నడ పూరణార్థక ప్రత్యయము ‘అనే’ అనునదే కాని ప్రాచీన కర్ణాట పూరణార్థకము ‘అనెయ’ అనునది యనియు వ్రాయరైరి.

“సంఖ్యాయాః పూరణేనైయః” (కర్ణా. భా. ౧౭౬ సూ.)=పూరణార్థమున సంఖ్యావాచికః బరముగ ‘అనెయ’ ప్రత్యయమగును. ఉదా:—అయ్దనెయ=(అయిదవ=పంచమ).

“సంఖ్యా వాచక గళమేలూ.....పూరణార్థదల్లి ‘అనెయ’ అథవా ‘అనే’ ఎంబ ప్రత్యయం బరువదు”. (హొనగన్నడ శబ్దాదర్శ. ౧౯౧ సూ). ఉదా:—ఒందనెయ=ఒందనే.

తెల్లనందును ‘అగు’ ధాతు తద్ధర్మార్థక విశేషణ రూపమే ప్రాచీన కాలమునఁ బూరణార్థమును నిర్వహించెడి దనియు నదియే కాలక్రమమున ‘అవ’ అను పూరణార్థక ప్రత్యయముగ నేర్పడెననియు నూహింప నగును. కాని దొరగారు ‘అగు’ ధాతువునుండి ‘అగ’ అని యేర్పడి ‘గ’ కారము వకారము కాఁగా ‘అవ’ అని యయ్యెననుట సరికాదు. ‘అగ’ అను పూరణ ప్రత్యయ మెన్నఁడును దెల్లన లేదు. అట్టి నిదర్శనము లెవ్వియు లేవు. కాన ‘అగు’ ధాతు రూపాంతరమగు ‘అవు’ ధాతువు నుండియే ‘అవ’ ప్రత్యయ మేర్పడెననుట సంభావ్యము. ‘సమాసేనవస్తు సర్వదా’ అని యధర్వణాచార్యుఁడే దీనిని బేర్కొనెను. నన్నయయు దీనిని వాడినట్లు కన్పట్టును (చూడు ‘వ్యా. సం.’ ౨౨౮ విష.). తద్ధర్మార్థక విశేషణముచేఁ బూరణార్థము సరిగా నిర్వహింపఁబడమింజేసి కాలక్రమమున నీ ప్రత్యయ మేర్పడెనని తోచును.

సీ. “ఆయంబునందు రెండవ భాగమొండె మూడవ భాగమొండె నందర్థమొండె (సభా. ౧ ఆ. ౪౭). ఇందలి సందర్భమున ద్వితీయ భాగము

తృతీయ భాగము” అను నర్థము లావశ్యకములు. అందలి ‘అవ’ ప్రత్యయము చోట ‘అవు’ అను తద్ధర్మార్థక విశేషణమును నిల్పినచో ‘భాగద్వయము—భాగ త్రయము’ అను సపార్థములు గల్గును. ‘రెండవ భాగము’ అనగాఁ బరిశిష్ట మొక భాగమనుటచేత మూఁడు వంతులలో రెండువంతులను సపార్థము స్ఫురించును. అట్లుగుటచేత బూరణార్థక ప్రత్యయము తేర్పడవలసి వచ్చెను.

“సంఖ్యాయా మె ద్వాచే” (కర్ణాట శబ్ద. ౪౩౩ నూ.) “సంఖ్యా వాచినో ‘మెత్’ ప్రత్యయో భవతి వారాధే గమ్యమానే. ప్రయోగః. ఒందుబారి = ఒమ్మై (ఒక తడవ). ఏవం ఇమ్మై—మూమ్మై—సాసిమ్మై”.

తెల్లస వారాధమున ‘మూఱు—తడవ’ మున్నగు శబ్దములు వాడబడును. ఉదా:—ఒక మూఱు. ఒక తడవ—మొ. తమి—తదవై—ముతై. సంస్కృతమున వారాధమున ‘కృత్వస్’ అను ప్రత్యయ మున్నను ‘వార’ శబ్దమును వాడబడును. ‘త్రీన్ వారా నభిషు ణ్వతే.....’ (అనర్థరాఘవము) ‘పంచకృత్వః’=(అయిదు తడవలు) అను రీతిన ‘కృత్వస్’ ప్రత్యయమును వాడబడును. ‘నుచ్’ అను ప్రత్యయమును ‘ద్వి-త్రి-చతు’ శబ్దములపై నిల్పును. ఉదా:—‘ద్విః-త్రిః-చతుః’. పై రీతిన కన్నడమున ‘బారి’ శబ్దము వాడబడును. ఉదా:—ఒందుబారి=(ఒక తడవ) మొ.

౧౦౫. I విష:—“భాషా కుటుంబ విమర్శము:—సంఖ్యా వాచక చరిత్ర మునుబట్టి పరిశీలింపగా ద్రావిడ భాషా జనకత్వము సంస్కృతమునకు లేదు సరేకదా యార్యభాషా కుటుంబమునకే లేదని విశదమగుచున్నది. ‘అఙ్ఘు = పఙ్ఘ. పత్తు = పక్తి’ అను రెండు స్థలములు సంస్కృత భవములె యని గుండర్టు దొరగారి వాదమున కొప్పికొన్నను సనాగరక భాషలు సహిపథ నాగరక భాషలనుండి కొన్ని శబ్దముల నెరవు తెచ్చుకొనెడి పద్ధతి మాత్రమే స్థిర పడును గాని వానికిఁ గుటుంబ సంబంధము గలదని స్థిరపడ నేరదు. పదముల నెరవు తెచ్చుకొనుట వేఱు. భాషల జన్యజనక భావము వేఱు. ద్రావిడ భాషలకును నిండో యూరపియను భాషలకును బ్రాచీన సంబంధము గలదని వాని వ్యాకరణ సంబంధమగు సామ్యమునుబట్టి చెప్పవచ్చును గాని పయి సంఖ్యావాచక చరిత్ర మా విషయమున నిదర్శనము కానేరదు. గ్రీకు-గాఢికు-కెల్లికు మున్నగు భాషలలోని యేకత్వార్థములకు సంస్కృతములోని యేకశబ్దము విభిన్నముగా నగపడుటనుబట్టియుఁ దెల్లులోని ‘ఒక’ శబ్దమునకును ‘ఉగ్రియను’ భాషలలోని ‘ఒగ్-ఒగ్’ మున్నగు వానికిని (చూడు F3 IV విష.) సామ్య మగపడుటను బట్టియు సంస్కృతమునందే వైని వ్రాసిన ‘ఉగ్రియను’ భాషల నుండి యేకశబ్ద మెరవు తెచ్చుకొనఁబడెనని యూహింపవగును”.

“సిథియను భాషలలోని సంఖ్యావాచకములకును ద్రావిడ సంఖ్యా వాచకములకును గల పోలికలు వానికిఁగల వ్యాకరణ సంబంధముతోపాటు వాని వరస్పర సంబంధమును స్థిరపఱచును. ముఖ్యముగా ‘ఒకటి-నాలుగు’ సంఖ్యలకు వాచకములగు శబ్దముల విషయమున ద్రావిడ భాషలకును ‘ఫిన్నో ఉగ్రియను’ భాషలనెడి సిథియను భాషలకును గల సామ్యము వాని కుటుంబ సంబంధమును నిరూపింపఁజాలి యున్నది. ‘హన్ పాల్వి’ దొరగారును వీని సంబంధము నంగీకరించిరి. ‘ఫిన్నో ఉగ్రియను’ భాషలయందును ద్రావిడ భాష లందును భోలికలచే నభిన్నమైయున్న చతురర్థక శబ్దమునకు ద్రావిడ ధాతువు నుండి నిష్పత్తిని జూపుట కవకాశము లేకుండుటనుబట్టి యీ రెండు కుటుంబ ముల సంబంధము విశదమగుచున్నది. వది సంఖ్యలలో రెండిటి విషయమున మాత్రము పోలిక గల్గియుండుట వాని కుటుంబ సంబంధమునకుఁ బెద్ద నిదర్శనము కాఁజాలదనరాదు. గణిత జ్ఞానమంతగా వృద్ధినందని జాతులలో సంఖ్యా వాచక శబ్దములు నియమ శూన్యముగను మందమందముగను నేర్పడుటయే కాక సులభముగా మాటిపోవుచుండుటయు సంభవించును. ముఖ్యములగు ద్రావిడ భాషలలోని సంఖ్యావాచకముల పట్టిక యీ క్రిందఁ జూపఁబడు చున్నది.” (కాట్ట. 3౫౬, 3౫౭ పుటలు).

విమర్శము:—భాషాకుటుంబ నిర్ణయ విషయమున సంఖ్యావాచక సామ్యము మిక్కిలి ప్రధానమైనదని యీ వఱకుఁ బీఠిక ౧౨ I విషయమున విపులముగాఁ జూపఁబడెను. అచట ద్రావిడ భాషల ప్రత్యేక కుటుంబిత్యము నిండ్లో యూరపియనుభాషల భిన్న కుటుంబిత్యమును సిద్ధాంతితిము లయ్యెను. ఇచటి విశేష మొక్కటి గలదు. ‘నాలుగు’ శబ్దపు సంబంధము ద్రావిడ భాషలకును ఫిన్నో ఉగ్రియను భాషలకును బలముగాఁ జూపఱుచున్నది. అంత మాత్రమున ద్రావిడ భాషలు ఫిన్నో ఉగ్రియను భాషల కుటుంబములోనివనుట విశ్వసనీయముగఁ గన్పట్టదు. (చూడు ౧౨ II విషయము). ఒక శబ్దపు సంబంధము పెక్కు సిథియను భాషలలోఁ గలదనియు సంస్కృత సిథియను ద్రావిడ భాషలు మూఁడు కుటుంబములకును వేటొక భాషనుండి వచ్చియుండుననియు దొరగారే స్థలాంతరమందు వ్రాసిరి. (౯౩ IV విష.). ఇచట సంస్కృత భాషయే ఉగ్రియను భాషలనుండి యెరపు తీసికొనెనని యూహింపవగునని దొరగారు వ్రాయుట సరికాదు. ‘నాల్’ శబ్దపు వ్యుత్పత్తి ద్రావిడ శబ్దముతోఁ గుదురుపాటు బాగుగఁ గాలేదు గాన ద్రావిడ భాష లుగ్రియను భాషల కుటుంబ సంబంధము గలవనుట కేవలము నసంగతము. అందుమాత్రము వ్యుత్పత్తి కుదురు పడినదా?

౧౦౫. II “విష:—ముఖ్యములగు ద్రావిడభాషలలోని సంఖ్యావాచక శబ్దముల పట్టిక:—

తమిళము	మలయాళము	తెలుగు	కన్నడము	తుళు
౧ ఒన్న-ఒరు-ఒర్	ఒన్న-ఒరు-ఒర్	ఒకటి-ఒక-ఒరుడు	ఒను-ఒర్	ఒన్న-ఒర్
౨ ఇరణ్ణ-ఇరు-ఈర్	ఇరణ్ణ-ఇరు-ఈర్	రెండు-ఇద్దరు	ఎరడు-ఇర్	రెడు-ఇర్
౩ మూను-మూ-ము	మూన్న-మూ-ము	మూడు-మగ్గురు	మూరు-మూ-ము	మూజి-మూ-ము
౪ నాలు-నార్-నాన్	నార్-నాన్	నాలుగు-నలు-నల్-నల	నాలు-నాలు-నార్	నాలు-నాల్
౫ విను-విణ్ణ-వి	విణ్ణ-వి	విదు-విను-వి	విదు-వి	విను-వి
౬ అణు-అణు	అణు-అణు	ఆరు-అరు	ఆరు-అరు	ఆజి-ఆజ్-అజి
౭ ఏణు-ఎణు	ఎణు-ఎణు	ఏడు-ఏళ్-ఓ	ఏళు-ఎ	ఏళు-ఏళ్
౮ ఎట్టు-ఎట్	ఎట్టు-ఎట్	ఎనిమిది-ఎనిమిది-ఎన	ఎణు-ఎణ్	ఎణ్ణ-ఎణ్
౯ ఒన్నరు-ఒన్నాన్	ఒన్నరు-ఒన్	తొమ్మిది-తొమ్మిదు-తొమ్మ	ఒమ్మత్తు-ఒమ్మయి-తొమ్	ఒర్-బా-బా
౧౦ తొణ్ణ-ఒమ్మత్తు	ఒమ్మరు-తొణ్			
౧౧ తొణ్	తొణ్	పది-పదు-పన్-పె-పె	పతు-పతు-పతు-పతు	పతు-పాడ్-పదు-పదన్
౧౨ పత్తు-పాన్-పన్	పత్తు-పదిన్-పన్		పదిన్-పన్-పది	పత్-ప-ప
౧౩ పదు-పదిన్	పదు-పదిన్	నూరు	నూరు	నూరు ”

(కాలు. ౩౫౮ పుట).

విమర్శము:—దొరగారి వ్యావహారిక భాషల వాసన లభికముగఁ జూపట్టుచున్నవి. కేవలపథ్రంశ శ్రుతిగల 'ఒన్ఱు - మూన్ఱు' అనువాని నుదాహరించి నుప్రసిద్ధములగు 'ఒన్ఱు-మూన్ఱు' శబ్దములను స్మరింపరైరి. అట్లే 'ఏళు' అను హాసగన్నడరూపము నుదాహరించి 'ఏలు' అను పలుగన్నడ శబ్దమును దొరగారు స్మరింపలేదు. 'మూఱు' అను ఆకార ఘటిత పలుగన్నడ శబ్దము నుపేక్షించి రేఫఘటితముగు 'మూరు' అను హాసగన్న శబ్దమును జూపిరి. 'ఆఱు-నూఱు' అను ఆకారఘటిత శబ్దములను దమిలు మలయాళము లందుఁ జూపి యాంధ్రకన్నడములలో 'ఆరు-నూరు' అని రేఫఘటితములనుగాఁ జూపుటలోని దొరగారి యాశయమేమో తెలియకున్నది. ఇంకను నిట్టి వీ పట్టికలో 'వ్యావహారికపు వాడుకలు పెక్కు గలవు.

IV సంఖ్యావాచక ప్రకరణము ముగిసెను.

ద్రావిడ భాషా పరిశీలనము

V ప్రకరణము - సర్వనామములు

పురుష బోధకములు — (౧ భాగము).

౧౦౬. I విషయము:—“భాషల సంబంధమును భాషా కుటుంబముల సంబంధమును నిర్ణయించుటకు దశావర సంఖ్యావాచకములవలెనే సర్వనామములును గొప్ప నిదర్శనము లగుచున్నవి. అందును బురుష బోధక సర్వనామములలోని యసంగ నుత్తమ మధ్యమ పురుష సర్వనామములలోని యేక వచన రూపము లితర భాషాభాగములకన్న నత్యంత చిరస్థాయులైయున్నవి. పెక్కు యుగములు గతించుచున్నను వానిలో నత్యల్పములగు మార్పులు మాత్రమే కలుగుచున్నవి. ఇవి సంఖ్యావాచకములకన్నను సుస్థిజ్ ప్రత్యయములకన్నను స్థిరమైనవి. ఉత్తమ మధ్యమ పురుష సర్వనామములు లేకుండుట జపాను భాషలో మాత్రమే కలదు. ఇంగ్లీషులో ‘Your servant’=(మీ సేవకుడు) అనునది ‘నేను’ అను దానికిని ‘Your honour’= (మీ గౌరవము) అనునది ‘మీరు’ అను దానికిని వాచకములైనట్లే జపాను భాషయందలి పురుష బోధక సర్వనామములు వ్యవహార వేద్యములు” (కాల్టన్, 3౫౯ పుట).

విమర్శము:—సర్వనామసంజ్ఞను బ్రాచీన ద్రావిడ వైయాకరణము చేసి యుండలేదు. సంస్కృత వ్యాకరణములలో ‘సర్వ’ మున్నగు కొన్ని శబ్దములు సర్వనామసంజ్ఞ గలవని చెప్పబడెను. ఈ సర్వాది శబ్దములపై గొన్ని సుబ్బిభక్తులు నిల్చునపుడును గొన్ని తద్ధిత ప్రత్యయములు నిల్చునపుడును దక్కిన నామములకంటె వైలక్షణ్యము గన్పట్టుటంజేసి వాని కట్టి సంజ్ఞ సంస్కృత వైయాకరణములచే జేయబడెను. నవీనులగు నాంధ్రవ్యాకర్తలు బాల వ్యాకరణకారాదు లట్టి సంజ్ఞ నంగీకరించి సర్వనామ ప్రకరణమునుచు వేఱుగ నొక భాగమును సూత్రించిరి. డా. కాల్టన్ వెల్లుగారును నట్టి ప్రకరణమును వివరించిరి. కాని సంస్కృతమున ‘సర్వాది’ శబ్దములకుఁగల విభక్తి రూపాదులందలి ప్రత్యేకత తెల్లు శబ్దములకు-ద్రావిడ శబ్దములకు-లేదు. ఆంధ్ర భాషా వికాసక్రమము చూపిన యట్టి ప్రత్యేకత యాభాస రూపమేకాని నిజమైనది కాదు. (చూడు ‘వ్యా. సం.’ ౨౧౧ I విషయము).

“(౧) ఉత్తమ పురుష సర్వనామము:—కనీస మేడనిమిదివందల సంవత్సరముల క్రిందటి వనఁదగు వ్యాకరణాదులందలి శబ్దములు విభక్త్యాది రూపములు ప్రాచీనములని విశ్వసింపవచ్చును. అట్టి ప్రాచీనములగు రూపములను వ్యావహారిక రూపములను బట్టి ప్రథమా విభక్త్యంతములును ద్వితీయాది విభక్త్యంగములును సమాపక క్రియా ప్రత్యయములును నిట విమర్శితములగుచున్నవి. ప్రథమా రూపములకును నితర విభక్తిరూపములకును భేదమున్నను బ్రథమా రూపములకుఁ గ్రియావిభక్తి ప్రత్యయములతో సామ్యమున్నచో నట్టి ప్రత్యయముల రూపమే యా సర్వనామముల ప్రాచీనరూపమని నిరూపింపఁజాలును. పురుషబోధక సర్వనామ ప్రథమా రూపమందలి దీర్ఘ మితర విభక్తిరూపములలో ప్రాస్వమగును. సంఖ్యావాచక విశేష్యమందలి దీర్ఘము దాని విశేషణ రూపమున ప్రాస్వమగుట దీనితో సరిపోల్పనగును.”

“ఉత్తమ పురుష బహువచన రూపమునకు ‘నేనును వారును’ అని యర్థము. మధ్యమ పురుష బహువచనమునకు ‘నీవును వారును’ అని యర్థము. (ఉభయార్థక సర్వనామ బహువచనమునకు ‘నేనును నీవును’ అని యర్థమనుచు దొరగారేల వ్రాయలేదో?). వైదిక సంస్కృతమును సంబంధించిన యిండ్లో యూరపీయను భాషలలోవలెఁగాక ద్రావిడభాషలలో మధ్యమ పురుషైక వచనమునకు బహువచన ప్రత్యయమును జేర్చుటచేత బహువచన రూప మేర్పడును. ద్రావిడభాషలు పెక్కిటిలోఁ బదాదినున్న ‘ఎ’కారము యకార విశిష్టమై పల్కఁబడును. ఉదా:—ఎన్=(నాయొక్క). దీనిని ‘యెన్’ అని యుచ్చరింతురు. ఒకార విశిష్టపదాది వ కారమును నిట్టిదే. ఇట్టి యకారము నిటఁ బరిగణింప మానుచున్నాను. గ్రాంథిక భాషారంభ దశలోఁ బ్రామాణిక గ్రంథకర్తలు వాడిన యకార మూదియందుఁగల రూపములె యప్పటికి సరియైన రూపములనెడి నమృతముతో నట్టివానిని మాత్రమే యీ సందర్భమున నుదాహరించుచున్నాను” (కాట్లు. 3౫౯, 3౬౦, 3౬౧ పుటలు).

విమర్శము:—భాషా కుటుంబ సంబంధ పరిశీలన విషయమున ‘నేను-మేము’ మున్నగు సర్వనామముల సామ్యము సయితము ప్రధానముగఁ బరిశీలింపవలయునని యీ వఱకు ౧౨ I విషయమున వ్రాయఁబడినదే. దొరగారికిని వ్యావహారిక భాషలలోని రూపములు కేవల ప్రాచీనభాషల సంబంధమును బరిశీలించు విషయమున విమర్శింపఁ దగినవికావని తెలియకపోలేదు. కావుననే యిటఁ బ్రాచీన గ్రంథస్థరూపములె పరిశీలనార్హములని దొరగారు వ్రాయవలసినవారైరి. వీరు పండ్రెండవ శతాబ్దపు నన్నూలు వ్యాకరణమే ప్రధానమునకొని కనీస మేడనిమిదివందల సంవత్సరముల క్రిందటిది ప్రాచీనము’ అని వ్రాసిరి. కాని

తొల్కాప్పియము తమిళపండితులు చెప్పనట్లు క్రీస్తునకు ముందటిదికాకున్నను, (క్రీ. శ.) ౬ శతాబ్దము నాటిదనుటకు సందేహములేదు. వ్యావహారికోచ్ఛారణము ప్రామాణికము కాదనియుఁ బ్రాచీన ప్రామాణిక వ్యాకరణాదిస్థరూపములె ప్రాచీనములని విశ్వసింపఁదగుననియు దొరగా రిచట స్పష్టముగను గంఠోక్తముగను వచించిరి. 'ప్రేక్షి-ద్రవి' కర్తగారు మున్నగు పండితులు దీనిని బరిశీలింతురుగాక, (చూడుఁడు ౧౮ I, ౧౮ IX, ౨౧ I విష.).

౧౦౬. II విష:—డా. కాల్లువెల్లుగారు ౪౧౬ మొ. ౪౨౦ వ. పుటలలో ద్రావిడ సర్వనామరూపముల పట్టిక లుదాహరించిరి. పునరుక్తిభీతి నచట వ్రాయక యిచటనే యాయా సందర్భముల వాని పట్టికల నుదాహరించితిని.

“తమిలోత్తమ పురుష సర్వనామ ప్రథమాదిరూపముల పట్టిక:—

ఏక వచనము				బహు వచనము		
	ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగము	క్రియా ప్రత్య యము	ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగము	క్రియా ప్రత్య యము
వ్యావహారిక రూపములు	నాన్	ఎన్	ఏన్	నామ్— నాన్దో.	నమ్—ఎన్దో	ఓమ్
గ్రాంథిక రూపములు	‘యాన్’—నాన్ (నన్నులులో ‘యాన్’ మొద టఁబేర్కొనఁ బడెను)	ఎన్	ఎన్—ఏన్ ఆన్	యామ్— నామ్ (యామ్— ప్రచురము)	ఎమ్—నమ్ (నమర్ = ఎమర్) = (మాయొక్క— (ఎలామ్ = మేమందఱము)	ఎమ్—ఏమ్ అమ్—ఆమ్ —ఓమ్.

ఏకవచన బహువచన ప్రత్యయములు చేరని శబ్దముల నుత్తమ పురుష రూపములనుగా వైయాకరణు లుదాహరింతురు. కాని నేను వాని నుదాహరింపను. ‘నడన్దనమ్ = నడన్ద నెమ్ = (నడచితిమి)’ అను రీతిగల క్రియలలో ‘నమ్—నెమ్’ అనునవి సమాపక క్రియా ప్రత్యయములవలెఁ గన్పట్టునుగాని వాని మొదటి నకార ముచ్ఛారణార్థమగు సంహితా వ్యవధాయక వర్ణము. అట్టి వర్ణము నిల్వనపుడు ‘నడన్దామ్—నడన్దేమ్’ అను రూపము లేర్పడును. (నడన్ద + అమ్—(లేదా)—ఎమ్). వాడుక తమిళములోని ‘ఓమ్’ అనునది వానిలో ‘ఆమ్’, అనుదానినుండి యేర్పడియుండును” (కాల్లు. 3౬౧ పుట).

“అగుమ్=(ఆ+ఉమ్=అది యట్టిదే) అనుదాని సంక్షేమము ‘అమ్’ అనునది ‘ఓమ్’ అనునదిగఁ గొన్నియెడల నేర్పడుచున్నది కాదా. ‘అ’ అనునది ‘ఎ-ఐ-ఒ’ అని యేర్పడుట కనేకోదాహరణములు గలవుగాని ‘ఎ-ఐ-ఒ’ అనునవి ‘అ’ అనునదిగా నేర్పడుట కుదాహృతి లేదు” (కాల్డు. 3౬౧, 3౬౨ పుటలు).

విమర్శము:—“పట్టికలోని ‘యాన్=నాన్’ అనునవియును ‘యామ్=నామ్’ అనునవియును బరస్పరమును బర్యాయములుగా వ్రాయుట సరికాదు. అస్తదేక వచనము ‘యాన్’ అనునది మాత్రమే తొల్కాప్పియమునఁ బేర్కొనఁబడెను. ‘నాన్=(నేను)’ అనునది అర్వాచీన రూపము. ‘యామ్=(మేము) నామ్=(మనము)’ అనునవియును బర్యాయములు కావు. ‘యామ్’ అనునది యస్తదర్థక బహువచనము. ‘నామ్’ అనునది యుష్ట దస్త దుభయార్థకము. (నీ+యామ్=నామ్.) ఇట్లగుటచేతనే ‘నామ్’ అనుదాని కేకవచన రూపము ప్రాచీనము లేదయ్యెను. ‘సన్’ అనెడి ద్వితీయాద్యేక వచనాంగమును లేదయ్యెను. కాలక్రమమున ‘నాన్=(నేను)’ అనునది వాడుక కెక్కినను ‘నామ్’ అనుదానికి ‘సమ్’ అను విశేషణరూపమేర్పడినట్లే ‘నాన్’ అనుదానికి ‘సన్’ అను ద్వితీయాద్యేక వచనాంగ మవతరింప లేదయ్యెను. (చూడు ౨౧ XV విష.). ‘సమ్’ అనునది యుభయార్థక మగు ‘నామ్’ అనుదాని ద్వితీయాద్యంగము. ‘ఎమ్’ అనునది ‘యామ్’ అనుదాని ద్వితీయాద్యంగము. క్రియా ప్రత్యయములందును ‘ఎమ్-ఏమ్’ అనునవి ‘యామ్’ అనుదానిని సంబంధించినవి. ‘అమ్-ఆమ్’ అనునవి ‘నామ్’ అనుదానిని సంబంధించినవి. కాల్డు వెల్లుగారి ననుసరించినవారే యగుటచేత వికాసకర్తగారును ‘నామ్=మేము’ అనునవి పర్యాయములనియే వ్రాసిరి” (చూడు ఆం. భా. వి. ౪౭౯ పుట).

దొరగారు ‘ఎలామ్’ అని వ్రాసిరి. కాని యట్టి ద్విత్వరహిత రూపము తొల్కాప్పియమునందుఁ గానరాదు. మఱియు ‘ఎలామ్=(మేమందఱము)’ అని వ్రాసిరి. అట్టి రూప మమహత్త్వమున మాత్రమే యుండును. మహత్త్వ మందు ‘ఎల్లేముమ్ వడ్డేమ్’ అని యుండవలయును. వ్యావహారిక రూపము లను వ్రాసియుందురు.

“తన్నుల్.....” (తొల్కా. ౬౭౧ సూ.)=ఉత్తమ పురుషమునం దమ హత్తులును మహత్తులును గలిసిన కర్తలుండునపుడు మాత్రమే ‘ఎల్లామ్’ శబ్దము

[౧౦౬ II విష.] ఉత్తమ బహుతలోఁ బ్రత్యయము చేరదనరాదు. 'న్' సంహితా వర్ణము కాదు 617

వాడఁబడును. ఉదా:-ఎల్లామ్ వద్దేమ్=(నేనును మృగములును వచ్చితిమి) రెండును మహత్తులగునపుడు 'ఎల్లేముమ్ వద్దేమ్'=(నేనును వాఁడును వచ్చితిమి).

ఈ క్రిందిరీతి శబ్దముల నుద్దేశించి కావలయును “ఏకవచన బహువచన ప్రత్యయములు చేరనిశబ్దముల నుత్తమపురుష రూపములనుగ వైయాకరణులు దాహరింతురని దొరగారు వ్రాసినారు” కాని వానియందు బహువచన ప్రత్యయము చేరదనుట పొరపాటు.

“కటతఱ.....” (తొల్కా. ౬౮౭ నూ.)=‘కు-టు-తు-ఱు’ అనునవి యును ‘ఎన్-ఏన్-అల్’ అనునవియును దుదినిగల క్రియ లుత్తమ పురుషైక వచనములు. ఉదా:-చెయ్కు=(చేయుదును) కట్టు=కట్టు=(చూచితిని). చెయ్దు=(చేసితిని-చేయుదును) చెన్టు=(చనితిని). చెయ్దనెన్=చెయ్దేన్=(చేసితిని). చెయ్వల్=(చేయుదును). ‘కు-అల్’ భవిష్యదర్థమున మాత్రము వచ్చును. ‘టు’ భూతార్థమున మాత్రమే వచ్చును. ‘దు’ భూత భావులు రెంటును వచ్చును. ఇందలి-‘కు-టు-తు-ఱు’ అనువానిని దొరగా రుద్దేశించియుందురు. కాని వీని మీఁద బహువచన ప్రత్యయ ‘ము’ కారము నిల్చును. ఏకవచన ప్రత్యయము మాత్రము వేఱుగ నిల్వదు.

“అవైతామ్.....” (తొల్కా. ౬౮౬ నూ.)=“‘అమ్-ఆమ్-ఎమ్-ఏమ్-కుమ్-దుమ్-తుమ్-ఱుమ్-’ అనునవి తుదినిగల క్రియ లుత్తమ పురుష బహువచనములు.....”.

‘నడన్దనమ్-నడన్దనమ్’ అను వానిలోని ‘నమ్-నమ్’ అను వానియందలి నకార ముచ్చారణార్థక సంహితా వ్యవధాయక వర్ణమాత్రమని దొరగారు వ్రాయుట పొరపాటు. ఆ నకారము ప్రాచీన ద్రావిడ ప్రత్యయభాగము. ఈ విషయ మీ వఱకు విఫలముగఁ బ్రదర్శితమయ్యెను. “నడన్ + అన్ + అమ్ = నడన్దనమ్. నడన్ + అన్ + ఎమ్ = (నడచితిమి)” అని ఛేదము. (చూడు 3౨ IV విష. ఇరుక్కిష్టనన్.) (చూడు 33 విష. ఎన్దనార్).

౧౦౬. III విష:—“మలయాళోత్తమ పురుష సర్వనామ ప్రథమాది రూపముల పట్టిక:—

ఏక వచన రూపములు			బహు వచన రూపములు		
ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగము	క్రియా ప్రత్యయములు	ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగము	క్రియా ప్రత్యయములు
<p>ఞాన్ onion=ఆన్ యన్=ఎత్తి</p> <p>యుల్లి. ఇందలి 'నన్'=అను దానిపలుకుబడి వంటిది 'ఞాన్' లోని 'ఇ' కా రముయొక్క పలుకుబడి.</p>	<p>ఎన్-ఇన్. చతుర్థిలో 'ఇనిక్-—</p> <p>ఎనిక్-— ఎనక్-— అను రూప ములుండును</p>	<p>ఏన్. మలయాళమునఁ బురుషబోధక ప్రత్య యములు తేవు.</p> <p>(చూడు-౧౫ II విష- 'పురుష భేదనిరాసః'.) (లీలాతిలకము-౨ శిల్పము-౨౪ నూ)</p> <p>కాని పద్యకావ్యము లలోఁ గన్పట్టును. 'అడియేన్=దాసుఁ డను. అడియన్= దాసుడను' అను రీతిగల యస్తద్రక విశే షణములును గలవు.</p>	<p>నామ్- నోమ్- నమ్మల్-</p> <p>ఇజ్జల్- నుమ్మల్- (ఎజ్జల్?)</p> <p>'నామ్' అను దానికి బదులుగ 'నోమ్' అనునది యరుదుగ వాడఁ బడును.</p>	<p>ఇజ్జల్- ఎజ్జల్- (నో-నోమ్?) నామ్- (నమ్ ?) నుమ్</p> <p>'ఇజ్జల్- ఎజ్జల్' అను హ్రస్వ ములు వింత.</p>	<p>ఓమ్</p> <p>మలయాళమునఁ బురుషబోధక ప్రత్యయములు తేవు. కాని యివి పద్యకావ్యము లలో మాత్రము చూపట్టును. (చూ. ౧౫ II విష. ౪ నూ). (చూ. లీలాతిలకము ౨ శిల్ప ౨౪ నూ.)"</p>

(కొల్లు ౩౬౨ పుట).

౧౦౬. IV విష:—“కర్ణాటోత్తమ పురుష సర్వనామ ప్రథమాది శబ్దముల పట్టిక:—

ఏకవచనము				బహువచనము		
	ప్రథమాంత శబ్దము	ద్వితీయాద్యంగములు	క్రియా ప్రత్యయములు	ప్రథమాంత శబ్దములు	ద్వితీయాద్యంగములు	క్రియా ప్రత్యయములు
(హాస గన్నడ) వ్యావహారిక రూపములు	నాను. నా	నన్	ఎను - ఏను. ఏనె - ఎ	నావు. ('నాము' అని యుండవలసి యుండఁగా నందలి 'మ' కారము పకార మయ్యెను).	నమ్	ఎవు. ఏవు- ఏవె
గ్రాంథిక రూపములు	ఆన్-యాన్	ఎన్	ఎన్ -	ఆమ్ ఆవు	ఎమ్	ఎవు. (ఇది - 'ఎము' అని యుండవలసినది - మకారము పకార మయ్యెను).

తెల్లునందువలెనే కర్ణాటమందును బ్రాతిపదికము మాత్రమే ప్రథమైక వచనముగా 'నా'—అనునది—వాడఁబడుట విశేషము” (కాట్ట. ౩౬౨, ౩౬౩ పుటలు).

విమర్శము:—కన్నడమున 'నాన్ = (నేను) నామ్ = (మేము)' అను రూపాంతరములు గలవని దొరగా రెఱింగియున్నచో వాని నుదాహరించి యుండరా? కాట్టవెల్లుగారు వ్రాయుకుండుటచేతనే వికాస కర్తగారును (చూడు 'ఆం. భా. వి.' ౪౭౯ పుట) భాషా చరిత్రకర్తగారును (చూడు 'ఆం. భా. చ.' ౧౧౩౪ పుట) నుదాహరింపరైరి. వీ రెవ్వరును నీ క్రింది మకరంద వ్యాఖ్యను జూచియుండలేదని తోచెడిని. పటగన్నడమందుఁగాని హాసగన్నడమందుఁగాని ద్రుతవ్యవహారమును దాని పదాంత లోపాదికమును లేవు గానఁ దన్నా

ర్గము ననుసరించి 'నా=(నేను)' అనేడి రూపము హాసగన్నడమందుఁ గల దనుట సరికాదు (చూడు హాసగన్నడ వ్యాకరణ శబ్దాదర్శము ౬౪ సూ.).

'యాన్' అనునది తమిఱోత్తమ పురుష సర్వనామ ప్రథమైకవచనము. కన్నడమున నట్టిరూపము లేదు. 'ఆవు' అను బహువచన రూపమును గన్నడమున లేదు. వీనిని గన్నడరూపములనుగా దొరగా రుదాహరించుట వింత!

'తన్ని నెనో మనేకత్వే' (కర్ణాట శబ్దానుశాసనము ౨౮౨ సూ.) భాషా మంజరీ వృత్తి:—'తన్-నిన్-ఎన్' ఇత్యేతేషాం 'మ'కారా దేశోభవతి. అనేకత్వే సుపివరే. ప్రయోగః. తామ్-(తాము). సీమ్=(మీరు). ఆమ్=(మేము). (కర్ణాట వైయాకరణులు 'తన్-నిన్-ఎన్' అనువానిని బ్రాతిపదికములుగా నిల్పి రూపసాధన ప్రక్రియను నడపింతురు).

'ఆదెనః' (కర్ణాట శబ్దా. ౨౮౨ సూ.)=భాషామంజరీ వృత్తి:—'ఎన్, ఇత్యేతస్య దీర్ఘ ఆకారో భవతి మకారే సుపి ('మ్' అను ప్రథమైకవచన బహు వచన ప్రత్యయము) పరే. ప్రయోగః:—ఆన్=(నేను) ఆమ్=(మేము). ఈ సూత్రములనుబట్టి కన్నడభాషయందు 'యాన్' అనునది యుత్తమ పురుష ప్రథ మైక వచన రూపమనికాని 'ఆవు' అనునది యుత్తమ పురుష బహువచన రూప మని కాని చెప్పట నిర్మూలమనక తీరదు. 'In the classical dialect, or what is commonly called 'Old Canarese' the nominative is ân yân, or âm;... ..' (కాల్డు. ౩౬౨ పుట). '.....Plurals: nominative, coll. dial. nâvu; class. dial. âvu;.....' (కాల్డు. ౩౬౩ పుట).

క్రియా ప్రత్యయములలో 'ఎ' అనునది కన్నడోత్తమ పురుషైకవచన ప్రత్యయము కాదు. కే చిన్నతమున మధ్యమ పురుషైకవచన ప్రత్యయముగాఁ జెప్పఁబడి యున్నది.

'థాతో రేకానేకత్వే౭మరయిరెనెవవో౭న్య యుష్ట దస్త్ తు కర్తరి.' (కర్ణాట శబ్దా. ౪౪౨ సూ.)=భాషామంజరీ వృత్తి:—“అన్య యుష్ట దస్త్ దధేషు ప్రత్యేకం ఏకత్వానేకత్వయోః వివక్షితయోః యథాక్రమం థాతోః 'అమ్-అర్ (ప్రథ), అయ్-ఇర్ (మధ్య), ఎన్-ఎపు' (ఁత్త) వతే ప్రత్యయా భవన్తి కర్తరి అభిధేయే.....ఎనో దీర్ఘమపి కేచిదిచ్ఛన్తి.....తథాత్త తృతీయ (అయ్) మైకారం అర్ధేకారమపి (ఎ) కేచిదిచ్ఛన్తి.” (కర్ణాట శబ్దా. ౩౭౨—౩౭౪ పుటలు).

“The personal termination of this person of the verb, when nu is dropped, becomes e,.....” (కాల్డు. ౩౬౩ పుట).

దొరగారు తఱచుగా నుదాహరించు హాసగన్నడరూపముల స్థితి నిచటఁ బరిశీలింపవలెను. హాసగన్నడములోని 'నాను-నావు' అను సుత్రము పురుష సర్వనామ ప్రథమా రూపములును 'నన్-నమ్' అను హాసగన్నడ ద్వితీయా ద్వ్యంగములును దొరగా రుదాహరించిన గ్రాంథిక భాషలో లేని వెల్లు వచ్చినవో పరిశీలింపలేదు. అవి నిర్మూలములు కావు; ప్రాచీన కర్ణాటమున నస్తదర్థక రూపములు 'ఎన్-నన్' అను రెండు జాతులుగ నుండెడివి. వీనిలో 'ఎన్' అను దానిని సంబంధించిన రూపములు మాత్రమే కర్ణాట భాషా భాషణ శబ్దమణిదర్పణ కర్ణాట శబ్దానుశాసనములలో సాధింపఁబడినవి. కర్ణాట శబ్దానుశాసనపు మంజరీ మకరంద వ్యాఖ్యలో 'నాన్'=(నేను), నామ్=(మేము) నన్నం=(నన్ను) నమ్మం=(మమ్ము)' అను రీతిగల రెండవజాతి రూపములు ప్రాచీన కర్ణాటమునఁ గలవననుచు సప్రమాణముగా—ప్రాచీన కర్ణాట ప్రయోగములతో—నిరూపింపఁబడినవి. ఇవి యుత్తర మార్గానుగామి కవి సమృతములనియు దక్షిణమార్గానుయాయి కవులు 'ఎన్' రూపపక్షపాతులనియు నీ దక్షిణోత్తర మార్గభేదము నృపతుంగుని కవిరాజమార్గమున విశదీకరింపఁబడెననియు నీ క్రింది రీతిని వ్రాయఁబడెను. ఈ యుదీచ్య కర్ణాట ప్రాచీన కవి సమృతరూపములె హాసగన్నడములోని 'నాను'=(నేను), నావు=(మేము)' అను ప్రథమారూపములకును 'నన్-నమ్' అను ద్వితీయాదుల యేకవచన బహువచనముల యంగములకును మూలములని గ్రహింపవలెను. ఇది తమిళమందలి యర్వాచీనమగు 'నాన్'=(నేను) అను దానిని, 'నామ్'=(మనము) నమ్మై=(మనలను)' మున్నగు ప్రాచీన యుష్మ దస్త దుభయార్థక రూపములను, దెల్లులోని నకారాదికములగు 'నేను-నన్నున్-నాచేతన్' మున్నగువానిని సంబంధించుచున్నదనియు గ్రహింపవలయును. కేవల ప్రాచీనతమకాలమునఁ దమిళమందువలెనే హాళహళ=(మిక్కిలి ప్రాచీన) గన్నడమందును 'నామ్'=(మనము) మున్నగు సుభయార్థక బహువచన రూపములె వెలసి యుండెడి వనియుఁ గాలక్రమమున 'నాన్'=(నేను) మున్నగు నేకవచన రూపములును 'నామ్' మున్నగువాని కస్తదర్థకత్వమాత్రమును సంభవించె ననియు నూహింపవగును. ఇట్టి యూహకు 'మాడువం' (మనము చేయుదము) మున్నగు చోటులందలి యుభయకర్తృక ప్రార్థనా ద్వర్థకమగు కన్నడ 'అమ్' ప్రత్యయమే మూలమనఁదగును (చూడు ౧౧౩ VII విష.).

“అత్ర తనాది ప్రకరణే అస్తదర్థ వాచకో 'నన్' శబ్దః కల్పి దస్తి. ప్రక్రియా పితవ్య తనాది సాధారణీ డక్త లక్షణైవ. న విలక్షణా. రూపనిష్పత్తిశ్చ:—నాన్-నామ్; నన్నం-నమ్మం; నన్నిం నన్నిందె-నన్నిందం; నమ్మిం-నమ్మిందె-నమ్మిందం;

ననగె-నమగె.....ప్రయోగశ్చ:-క. శ్రీమదనుపమ జినేంద్రవ । దామర కుజయుగళ మవనతామరపతి చూ । డామణి మరీచిలతికో । ద్వామం సముగీగె (నమగె+ఈగె) విమల రత్నత్రయమం ||,.... (మఱిరెండు పద్యము లుదాహరింపఁబడెను).....బహుళ ముపలభ్యతే.....తథాపి స క్షైచ్చిదే వాంక్షీ క్రియతే. ఉత్తర మార్గానుగామిభిః కపిశ్వరైః, న సర్వైః. దక్షిణ మార్గాను యాయుభి స్తై రనక్షీకారాత్. ఎన్పక్షపాతిసోహి దాక్షిణాత్యాః కవిజనాః (నాగవర్ష కేశిరాజాదులు) ఇతి దక్షిణోత్తర మార్గభేద భిన్నప్రయోగ చాతురీ ప్రవణ్యో స్తవతుజగ్రన్థే ద్రష్టవ్యః” (కర్ణాట శబ్దా. ౨౦౮ సూత్రపు మంజరీ మకరందవ్యాఖ్య).

౧౦౬. V విష.-“తెలుగు నందలి యుత్తమ పురుష ప్రథమాది రూపముల పట్టిక:-

	ఏకవచన రూపములు			బహువచన రూపములు		
	ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగము	క్రియా ప్రత్యయములు	ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగము	క్రియా ప్రత్యయములు
వ్యావహారిక రూపములు	నేను-నే	మేము మనము
గ్రాంథిక రూపములు	ఏను-ఏ	ద్వితీయ } నన్ (నన్నున్) తృతీయా } నా ద్యంగము	ను ఇకారమునకుఁ దర్వాత:-ని	ఏము	ద్వితీయ } మమ్ (మమ్మున్) తృతీయా } మా ద్యంగము	ము ఇకారమునకుఁ దర్వాత:-మి.

ఈ సర్వనామముయొక్క యవయవములోని యచ్చులు ‘అ-ఎ’ అను నవి. ‘అ’ అను దాని కన్న ‘ఎ’ అనునది ప్రాచీనము మధురమైనదియు నయి యున్నది. తెలుగు పురుషబోధక క్రియా ప్రత్యయములు మూడు పురుషము లందును సర్వనామ ప్రథమా రూపముల తుదివర్ణములు. నేను-ను-ని; నీవు-వు-వి; వాడు-డు; మేము-ము-మి; ప్రథమ మధ్యమ పురుష పుం స్త్రీ సాధారణ ప్రత్యయము ‘రు-రి’. వీనిలో సర్వనామ ప్రధానావయవములు విడువఁబడినవి. మిగిలినవి లింగవచన బోధక ప్రత్యయములే” (కాల్దు. 3౬3 పుట).

విమర్శము:-“నే” అనునది ప్రథమా రూపమనుట యాంధ్ర సంప్రదాయ విరుద్ధము. ఆంధ్ర వైయాకరణులు ‘నా-నీ-తా’ అనునవి ప్రాతిపదికము

లందురు. మఱియు ‘ను’ వర్ణ విరహితములగు ‘నే-ఏ’ అనునవి ప్రథమైక వచనము లనుట తప్ప. ‘నే నిచ్చితిని-ఏ నిచ్చితిని’ అను సాధురూపములచోట ‘నే యిచ్చితిని-ఏ యిచ్చితిని’ అను రీతిగల యసాధు రూపములు గల్గవలసి వచ్చును. అట్టి రూపములను వైదేశికు లంగీకరింతురేమో కాని తెల్లువా రెవ్వరును నంగీకరింపనేరరు.

‘నన్నున్-ఏచు’ అను వానినిబట్టి కావలయును ‘అ-ఎ’ అను నచ్చు లంగములని దొరగారు వ్రాసిరి. ‘ఏను-ఏము’ అను ప్రథమ రూపములందుఁ దప్పఁ దెల్లున నస్తద్ధక రూపములలో ‘ఎ’ అను నంగ మెచ్చటను నిలువదు.

ఇంక ‘నేను-మనము-మేము’ అనునవి వ్యావహారిక రూపమాత్రము లనుట సాహసము. ఇవి ప్రాచీనాంధ్ర వాఙ్మయమున విస్తరించి యున్నవి. ‘ఏను-ఏము’ అను రూపము లతిస్త్రోతములయిన నగుం గాక!

నేను:—చ. అలయక యేన దేవ యజనాధ్యయన వ్రత పుణ్య కర్మ ముల్ | నలుపుదు నేని నేన గురునద్విజ భక్తుడనేని నేన య | త్యలఘు తపస్వి నేని.....(ఆది. ౧ ఆ. ౧౪౯) (ఏని కళ).

క.న | న్నెవ్వరు మార్కొన లేమికి | నొవ్వం గురురాజు నేన దునుముదును వ్రోహిన్ (ద్రోణ. ౨ ఆ. 3౧3) (‘గురు రాజు నొవ్వన్’ అని యన్వయము).

ఉ. రండిట యొక్కఁ డొక్కఁడ దురం బొనరింపఁగ మీరు నల్వరొ | క్కండను నేను హేతిహతకాయత డస్సిన వాడ.....(శల్య. ౨ ఆ. ౧౦3 ప.) ఆ. వె. పనులఁగాచి కాని బ్రదుక గౌరవుల ప్రాఁ | తలము మున్ను నేను ధర్మపుత్రు | పశుగణంబు నెల్ల బాలింతు.....(విరా. ౧ ఆ. ౨౮౫) (‘కౌర వుల ప్రాఁ | తలము మేము నేను ధర్మ.....’ అని డా. నారాయణరావుగారి పాఠము. చూడు ఆం. భా. చ. ౧౧2౬ పుట).

చ. తడయక యేగి నీతిబలదర్పము లొప్పఁగ వాని డాసి క | వ్వడియును నేను భీముఁడు నవశ్యము.....(నభా. ౧ ఆ. ౧౬౪) ఇట్టివి పెక్కు నన్నయ వాడుకలు గలవు).

మనము:—నీ.....పాండు భూజనపతి జీవించి మనలఁ గావ | (ఆది. ౮ ఆ. ౬3 ప.) ఇట్టివి యనేకములు గలవు. చూడు ‘వ్యా. సం.’ ౨౧౯ I విష.) ఇది కేవలాస్త దర్థకము కాదు. యుష్ట దస్త దుభయార్థకము.

మేము:—“మేము మాతపో దృష్టిం జూచితిమి.....” (ఆరణ్య ౨ ఆ. ౧౦౨-గద్యము).

క॥ ఓడితిమె మేము రణమునఁ |

గ్రీడికి.....(ద్రోణ ౧ ఆ. 32౪).

క. మనుజేశ్వర విడుపు పంపు మమ్ము దెలివితోన్॥

(కర్ణ. 3 ఆ. ౧౦3 ప).

ఉ.....ఆయనే! మేమయి యున్నవారము సుమీ వికచాంబుజ
పత్రలోచనా॥ (విజయ. ౨ ఆ. ౧౬౫ ప).

కం.....మేము ప! తింపని శాస్త్రములె మా పతింపని శ్రుతులే॥

(ఆము ౬ ఆ. 3౨ ప. ప్రాథ-కార. ౧౫ సూ).

ప్రయోగము లిట్లుండఁగా నాంధ్ర శబ్దచింతామణి వ్యాకరణమున నీ
రూపములు నన్నయ భట్టారకునిచే నీ క్రిందిరీతి సాధింపఁబడినవి. “దేశ్యా దస్త
ద్యుష్ట । చ్చబై త్సుజసో ర్ను మూ పురూచ స్తః ।.....వ దస్తద ఏతయో
ర్భ హుత్వే మః ।..... । భూయ ఉభయార్థవాచీ యః కశ్చి ద్భవతి నిత్య బహు
వచనః । తస్య జసో ‘ము’ శసో ‘లః’ । ప్రాగ్వి త్సర్వం భిసాదికేన్యత్ర” (ఆం. చిం.
చూడు ‘వ్యా. సం.’ ౨౧౯ విష).

మఱియుఁ దమిట కర్ణాట ప్రసిద్ధములగు ‘నాన్-నన్’ అను వానిని
సంబంధించు నకార ఘటితములు ‘నేన్-నన్నన్-నాచేతన్’ మున్నగునవి తెల్లు
నందును ప్రాచీనములై వెలసియుండెననుటకు సంకోచింపనేల? ద్వితీయా
ద్యంగము ‘న’ కార ఘటితమె (నన్-నా) తెల్లునఁ గలదు కాని ‘ఎ’ కార ఘటిత
రూపము గ్రాంధిక భాషయందుఁగాని వ్యావహారిక భాషయందుఁగాని మచ్చున
కేని లేదు. తొల్కాప్పియము నాటికే ‘న’ కార ఘటితమగు ‘నామ్’ అను
రూపము వెలసి యున్నది. తొల్కాప్పియము నాడు దాని కుభయార్థకత్వ
ముండెడిది. కాలక్రమమున దాని యుభయార్థకత్వము కర్ణాటాంధ్రములలో
మాసిపోయి కేవలస్తదర్థకత్వమే నిల్చినది. ఏడవ శతాబ్దపు నృపతుంగుని
నాటికే ‘నామ్’ అనుదాని యీ యర్థ పరిణామమును ‘నాన్-(నేను)’ అను నేక
వచన రూపపు వాడుకయు వ్విస్తరించినవని పయిరీతిని విశదమగుచున్నది. తమిట
మందలి ‘యాన్’ అను దానిని దెనుఁగులోని ‘ఏన్’ అనునది సంబంధించు
చున్నది. దీని సంపర్కముననే ‘నాన్’ అనునది తెల్లున ‘నేన్’ అని యేర్పడి
యుండును. తమిట కర్ణాటములలోని ‘నామ్-నమ్’ అను వానిలోని మకార
మును దెల్లులోని ‘మేము-మమ్ము-మాచేన్’ అనువాని మకారము సంబంధించు
చున్నది. ‘నామ్’ అనునది యస్తదర్థకముగా మాటిపోవుటచేతనే తెల్లున ‘మన’
అను సుభయార్థక శబ్ద మవతరించిన దయ్యెను. ఇది ‘నామ్’ అనుదాని
వ్యత్యయ వికృతియే కానోవును. తొల్కాప్పియము నాటికే ప్రసిద్ధమయి

యున్న ‘యాన్’=(నేను) అనుదానిని ‘ఆన్’ అను కర్ణాట రూపమును ‘ఞాన్’ అను మలయాళ రూపమును ‘ఏన్’ అను తెలుగు శబ్దమును సంబంధించుచున్నవి. ‘యాన్’ అను దానినుండి ‘ఆన్’ అనునది యేర్పడుట సహజము. ‘ఆన్’ అను దానినుండి ‘యాన్’ ‘ఏన్’ అనునవి యేర్పడుట యసంభవము. కాన ‘ఆన్-యాన్=ఞాన్=నాన్=నాను=నేను’ అని యుత్పత్తి క్రమమును ‘ఆం. భా. వి.’ కర్తగారు చూపుట సరికాదు. ‘వచ్చినవాడను=వచ్చినాడను=వచ్చినాను’ అను నుత్పత్తి క్రమముగల పదునాఱవ శతాబ్దమునాటి (చూడు ౨౧ XV విష.). తెల్లు ‘నాను’ శబ్దమును లేదా యనక్షరుల వాడుకలోని యాధునిక మగు ‘నాను’ శబ్దమును నర్వాచీనమగు హొసగన్నడపు ‘నాను’ శబ్దమును నన్నయ నాటికె ప్రయుక్తమగుచుఁ జింతామణిచే సాధితమగుచున్న నేను శబ్దమునకన్నఁ బ్రాచీన రూపమునుట కేవలము ససంభవము.

“తెనుఁగున ‘వచ్చినాను-వచ్చినాము’ మొదలయిన క్రియా రూపముల తుదిని ‘ఆ’ కార యుక్త రూపముండుటవలనను, తెనుఁగున నేటికిని ‘నాను-నాము’ అను రూపములె విద్యా విహీనుల నోటిని బ్రథమా విభక్తిలోఁ గూడ వినఁబడుచుండుటవలనను ‘ఆ’ కార యుక్త రూపమే ప్రాచీనమని తోచు చున్నది. అట్లయినచో ‘ఆ’ అనునదే ప్రాచీన ద్రావిడ రూపము. తుదినున్న నకారము కేవల వచన బోధకము. ‘ఆన్=యాన్=ఞాన్=నాన్=నాను=నేను’ అనునట్లు మాటియుండవచ్చునని యూహింపఁబడినది.” (ఆం. భా. వి. ౪౮౦ పుట). ‘యాన్-యామ్’ అనువాని ప్రకృతి వేఱు. ‘నాన్-నామ్’ (నీ+యా=నా=మన) అనువాని ప్రకృతి వేఱు. అవి యభిన్న శబ్దములనుట పొరపాటు. ‘వచ్చినాను’ అనువానివంటివి ‘నేను’ శబ్దమునకన్నఁ బ్రాచీనములని వికాసకర్తగారి వంటి దేశీయ పండితులు వ్రాయుట వింత! వైదేశికులగు దొరగారు వ్రాసిన వ్రాయదురు గాక! ‘వచ్చినవాడను’ అనురీతివే నన్నయ కాలపు రూపములు. ‘వచ్చినాడను’ అనురీతివి తిక్కన కాలమున బయల్పెడలినవి. ‘వచ్చినాను’ అను రీతివి పదునాఱవ శతాబ్దము వఱకుఁ మహాకవి నమ్మతములు కాలేదు. ఇట్టి రూపములు నన్నయ నాడుగాని తత్పూర్వముగాని మచ్చునకేని లేవనుటకు సందేహములేదు.

తెలుఁగున ‘నేము’ అను ‘మేము’ శబ్దపర్యాయ మర్వాచీనముగా బయల్పెడలినది. ఇది ప్రాచీనాంధ్ర వాఙ్మయమునఁ గానరాదు. నన్నయా

ధర్మణులు దీనిని సాధింపలేదు. ఉ. నేము భవన్నియోగ సరణిం జరియించుచు నొక్క శూద్రు ను! ద్వాముని.....(శ్రీరంగమహర్ష్యము. 3 ఆ. ౫౯౧ ఖైరవ) అనునీతి నర్వాచీన కవుల గ్రంథములందుఁ జూపట్టును. ఇది భారత మందుఁ గలదనుట విశ్వసనీయము కాదు. “నేము-(S. I. I. IV. ౨౦౦. ౮౦౨. భార. అరణ్య V ఆశ్వా. ౨౦౦)” (ఆం. భా. చ. ౧౧౭౬ పుట) “నీమది చంద మిట్టిదని నీకొ-మెఱుంగక నే మజస్రమున్|.....” అరణ్య ౫ ఆ. ౨౦౦ ప.) ఇందు ‘మేమజస్రమున్-యేమస్రమున్’ అను వానిలో నేదేని కవి ప్రయుక్త మనఁదగును.

౧౦౬. VI విష:—“తుళు భాషలోని యుత్తమ పురుష సర్వనామ ప్రథమాది రూపముల పట్టిక:—

ఏకవచనము			బహువచనము		
ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగము	క్రియా ప్రత్యయములు	ప్రథమా రూపములు	ద్వితీయా ద్యంగము	క్రియా ప్రత్యయములు
యాన్	యెన్ (యెన-పట్టిక)	ఎ	నమ - యెన్ కుళు	నమ్=(నమ) / యెజ్జల్ (ఎజ్జల్?)	అ

ఇచట మూత్ర మిందలి పదాది యకారము, వ్రాతలో సైతము గలదు. పయి యుత్తమ పురుషైక వచన ప్రత్యయమగు ‘ఎ’ అనుదాని పలుకుబడి యాంక్ష భాషలోని ‘man’ అను శబ్దమందలి ‘a’ అను దాని యుచ్చారణమును బోలియుండునని బ్రిగ్గెలు దొరగారు చెప్పుచున్నారు. తుళులోని పురుష కర్తృక ప్రథమ పురుషైక వచనరూపమగు ‘ఎ’ అను ప్రత్యయము స్వచ్ఛమగు ‘ఎ’ కారోచ్చారణముతోనే యున్నది. తుళులోని యుత్తమ పురుష బహు వచన క్రియా ప్రత్యయమును నపుంసక ప్రథమైక వచన సర్వనామమును ‘అ’ అనియె యుండుట మిక్కిలి వింత!” (కాల్డు. 3౬౩, 3౬౪ పుటలు).

“ భాషలు విషయము	ఏకవచనము			బహువచనము		
	ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగము	త్రియా ప్రత్యయము	ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగము	త్రియా ప్రత్యయము
తుద భాష. ౧౦౬ VII విష. కాల్లు. ౩౬ర పుట. కోత భాష.	ఆన్	ఎన్	ఎన్-ఎని- ఇని	ఆమ్-ఓమ్- ఏమ్	ఎమ్ ఆమ్! ఆమ్!	ఎమి-ఇమి
మెట్టి దొరగారు చెప్పినది ౧౦౬ VIII విష. కాల్లు. ౩౬ర పుట. గోందు భాష.	ఆనె	ఎన్	ఎ	ఆమె-ఏ మె-నామె	ఎమ్-నమ్	ఏమె-ఎమె
౧౦౬ IX విష. కాల్లు. ౩౬ర పుట. గు=భోందు భాష.	అన్నా ఆను (హంటరు దొరగారు)	నా నాన్దె (హంటరు దొరగారు)	ఆన్ - న	అమ్మాట్	మా	ఆమ్-ఆమ్- ఓమ్
౧౦౬ X విష. కాల్లు. ౩౬ర పుట.	ఆను	నా	ఇన్-ఇ ఉదా- మాయిన్ = (ఉన్నాను) మాన్ = (ఉంటిని). (ఇజ్-ఎ- పట్టిక)	ఆము (ఆజా- పట్టిక)	మా-ఆ జా-అమ్మా	... ఆము (పట్టిక)
రాజమహల్ భాష. ౧౦౬ XI విష. కాల్లు. ౩౬ర పుట.	ఎన్	ఒన్ గికి = (నాది) ఒన్	...	నమ్-ఒమ్ (ఎమ్-ఎన్ పట్టిక) (నామ్- పట్టిక)	ఎమ్కి = నామ్కి = (మాయెక్కు) ఎమ్ హి = (మాయెక్కు)
ఒరాఒన్ భాష. ౧౦౬ XII విష. కాల్లు. ౩౬ర పుట. బ్రహ్మయి భాష.	ఎన్	ఎన్ ఫి = (నాయెక్కు)	...	ఎమ్ 'ఎన్' - (హంటరు దొరగారు)	...	ఎన్ - (ఉదా- అరెన్ = ఉన్నాము)''
౧౦౬ XIII విష. కాల్లు. ౩౬ర పుట.	ఈ	క-కన్ (ఉదా- కనా = (నాయెక్కు) కనె = (నన్ను) (నాకు)	...	నన్	...	

“ఉత్తమ పురుషైక వచన విషయమున ద్రావిడ భాషల సంబంధ మీ బ్రహుయి భాషకు లేదు. ‘కూని ఫారమ్ సిథియన్-బాబిలోనియను-గుజరాతి.’ అను భాషలలోని ‘కు-హు’ అను వానితో నధిక సంబంధమున్నట్లు కన్పట్టుచున్నది. (బ్రహువచనమున ద్రావిడ భాషల సంబంధము బ్రహుయి భాషకు స్పష్టముగాఁ గలదు గాన నిట దానిని జేర్చనయ్యెను)” (కాట్ట. 3౬౪ పుట).

౧౦౭. I విష:—యాన్ శబ్దపు ప్రాచీనత:— ప్రాచీనతమ ద్రావిడోత్తమ పురుష ప్రథమాదిరూప విమర్శము:—

“నా మొదటి ముద్రణమునఁ దమిళములోని ‘నాన్’ అను ప్రథమైక వచనరూపము ప్రాచీన ద్రావిడరూపమునకుఁ దక్కినవానికన్న సన్నిహిత మనియుఁ గన్నడములోని ‘నా’ అను ప్రాతిపదికమే (దొరగారు ‘నాను’ అను హాసగన్నడరూపమును మాత్రమే యుదాహరించిరిగాన నిచట వారు పేర్కొను ‘నా’ అనునది హాసగన్నడ సంబంధియే. గ్రాంథికములగు ‘నాన్-నామ్’ అను రూపము లున్నవనియే దొరగారికిని దెలియదు.) ప్రాచీనతమ మనియు వ్రాసితిని. ‘యాన్’ అను దానికంటె ‘నాన్’ అనునదే ప్రాచీనతరమని ముందు విశదము కాఁగలదు. ముద్రణము కానున్న సమయమందు ‘యాన్’ అనునదే ప్రాచీనతరమని భావించితిని. ఉత్తమ మధ్యమ పురుష సర్వనామ ములలోఁ దుది నకార మేకవచన ద్యోతకము. మొదటి నకారమెట్టెటో వ్యక్తిబోధకమగుననియు మధ్యనున్న యచ్చులె—అ-ఇ— అనునవె—యుత్తమ మధ్యమ పురుషభేద బోధకము లనియు నే నప్పుడును నిప్పుడును దలంచుచునే యున్నాను” (కాట్ట. 3౬౪, 3౬౫ పుటలు).

“డా. గుండర్ట్ దొరగారు, డా. పోపు దొరగారును (చూడు ౫ పుట. పోపు దొరగారి తుద వ్యాకరణ పుస్తకము) ‘నాన్’ అను దానికంటె ‘యాన్’ అనునదే ప్రాచీనతరమనిరి. కీ॥ శే॥ గోవరు దొరగారు తుదికి ‘ఆన్’ అను నదిగాని ‘ఏన్’ అనునదిగాని ప్రాచీనమనిరి. వీరు ‘అస్టద్’ అను దానినుండి యిది యేర్పడెననియుఁ దలంచిరి. ‘ఆన్ - యాన్ - నాన్’ అనెడిది వారి యుత్పత్తి క్రమమని ప్రమాణీకరించుచున్నాను” (కాట్ట. 3౬౫ పుట).

“‘యాన్’ అనునది ‘ఆన్’ అనునదిగా మాటుట సహజము. ఉదా:— తమి-యావర్ = యార్ = ఆర్ = (ఎవరు). యాణ్ణు = ఆణ్ణు = (ఎప్పుడు - సంవత్సరము) ‘యాన్’ అనునది ‘ఆన్’ అనియు ‘ఏన్’ అనియు మాతెననుట సహజము” (కాట్ట. 3౬౫, 3౬౬ పుటలు).

“తమిళ, మలయాళములలో ‘య’ అనునది ‘నకారముగా మాటుట గలదు. తమిళమున ఇకారముతోఁగాని నకారముతోఁగాని యారంభించు

శబ్ద మితర ద్రావిడ భాషలలో నచ్చుతో నారంభించును. ఉదా:—తమి-
నీన్దు=తెల్లు-ఈడు. తమి-మలయాళ-నణ్ణు=య(ఇ?)ణ్ణు=తెల్లు-కన్న-తుళు-ఎణ్ణి=
ఎణ్ ట్రి-యణ్ణి. పయివానిలోని పదాది 'స'కారము ధాతు (తమిలు) జన్యమని,
నిశ్చయింపఁ జాలము. ఉదా:—తమి-చొల్లియ=చొల్లిన=చొన్న=(చెప్పిన).
ఈ భూతార్థక విశేషణములలో సంహితా వ్యవధాయకము మొదట
'స'కారమా? య'కారమా?' అను విషయము సందిగ్ధమే. సంస్కృ-యుగమ్=
తమిలు తదభ్యవము-సుగమ్ (తఱుచు);=ఉగమ్ (అరుదు). సంస్కృ-యమ=
తమిలు-తదభ్య=యమన్=ఇమన్=సమన్=ఎమన్. పయి యుదా
హృతులనుబట్టి 'య'కారము పరుషమగు 'స'కారముగాను సరళమగు నచ్చు
గాను మాటు ననఁదగును. పయి సందర్భమునుబట్టి ప్రాచీన ద్రావిడ 'యాన్'
శబ్దము కొన్నియెడల 'నాన్' అనునదిగాను మఱికొన్ని భాషలందు 'ఆన్' లేదా-
'ఏన్' అనునదిగాను మాఱిన దనఁదగును. మఱియుఁ దమిలు కన్నడ ద్వితీయా
ద్యంఁగము 'ఎన్' అనునదగుటచేత నయ్యది 'యాన్' అనుదానినుండి యేర్పడె
ననుట సంభావ్యము కాని 'నాన్' అనుదానినుండి యేర్పడెననుట సహజము
కాదు. ఉదా:—తమి-యావర్=ఎవర్=(ఎవరు). యాణ్ణు=ఎణ్ణు=(ఎక్కడ),
సంస్కృ-యన్తమ్=తమిలు-ఎన్దిరమ్. సంస్కృ-యజమాన=తమి-ఎశమాన్.
'యాన్' అనునది 'నాన్' అనునదిగఁ బరిణమించుటలోని మధ్యావస్థారూపము.
మలయాళమందలి 'ఇన్' శబ్దమనఁదగును" (కాల్దు. 3౬౬, 3౬౭ పుటలు).

౧౦౭. II విష:—“పయిరీతిని 'యాన్' అనునదే ప్రాచీనమని తోచు
చున్నను నీ క్రింది విధమున 'నాన్' అనునదే ప్రాచీనతరమని నిశ్చయింపఁ
దగును:—ఈ సర్వనామముయొక్క యాద్యక్షరములగు 'యాన్=నాన్=ఇన్'
అనునవి క్రియాప్రత్యయములలో లోపించుచున్నవి. తుది 'స' కారము సదా
యన్నిట నిల్చుచున్నది. ప్రాచీన తమిలు వ్యాకరణములలో 'యాన్=నాన్'
అనునవి పర్యాయములుగఁ జెప్పఁబడెను. వాని ద్వితీయాద్యేక వచనాంగము
'ఎన్' అనునది మాత్రమే యై యుండఁగా బహువచనాంగము 'నమ్=ఎమ్'
అను రెండు విధముల నున్నది. నమ్మి=(మామొక్క ప్రభువు) ప్రభువు.
'తెలుఁగు-వ్యావహారికపుఁ గన్నడము-కు-గోందు' భాషల ద్వితీయాద్యేక
వచనాంగము 'స' లేక 'సన్' అనునదై యున్నది. మలయాళమునఁ బ్రథమైక
వచనము 'ఇన్' అనునదే యైనను నరుదుగ 'యాన్' అనునదియుఁ గలదు.
ఇందలి ద్వితీయాద్యేకవచనాంగము 'ఇన్' అనుదానిలోని 'ఇ' కారము లోపిం
పఁగా మిగిలిన 'ఆన్' (ఎన్?) అనునదై యున్నది. (ఎన్?) తుళులోని ప్రథమా
బహువచనము 'నమ్' అనునది. తెల్లులోని ప్రథమా బహువచనమగు 'మేము'

శబ్దము 'నేము' శబ్దమూలకము. (ఇది తప్ప. నేము శబ్దమర్వాచీనము. దీనిని జంతామణి సాధింపలేదు. చూడు ౧౦౬ V విష). 'నాన్' అనునది 'యాన్' అను దానితోఁ గలసి మిక్కిలి విదూరములైన 'కు-తమిలు' భాషలును 'మలయాళ-గోందు' భాషలును విడిపోవకముందటి యతిప్రాచీన కాలమున వాడఁబడుచుండెనని పై నిదర్శనముల వలన విశదమగును. ద్రావిడ భాషల లోని గ్రంథములు సుమారు వేయి సంవత్సరములకు ముందున్నట్లగపడదు. ప్రస్తుతపుఁ దమిలులయొక్కయు గోందు వారియొక్కయుఁ బూర్వులు గలసి యుత్తర హిందూస్థాన సమప్రదేశములందు నివసించుకాలము సుమారు మూడు వేల సంవత్సరములకుఁ బయిఁబడి యుండును. ఈ యాహను బలపఱుచుట కిచట సంస్కృతమునుండి మంచి యుదాహృతు లీయఁబడుచున్నవి."

'సంస్కృ-వయమ్' = వైదిక సంస్కృ-అన్తే = గ్రీకు-అమెస్ = (మేము) వీనినిబట్టి 'అన్తే' అను వైదిక రూపము ప్రాచీనతరమని తోచినను 'వయమ్' అనునదే ప్రాచీనతరమనక తీరదు. దీని మూలరూపమగు 'వ' లేక 'వె' అను నది జండుభాషలోని 'వయెమ్' అనుదానియందును గాతికుభాషలోని 'వీన్' అను దానియందును గన్పట్టుచుండుటచేత 'ట్యూటానికు' జాతులవారు ప్రాచ్య దేశములను విడిచి పోవక ముందటి కాలమున నైత మీ 'వయమ్' అనురూప ముండెడిదని తెలియుచున్నది. 'వైదిక సంస్కృ-యష్టే = సంస్కృ-యూయమ్.' అనువానిలోని 'యు' అను వర్ణమునకు మూల మనఁదగు 'తు' అనునది తక్కిన యార్యభాషలలోనెల్ల నశించినను 'తుమ్'పే' అను పాళీ ప్రాకృతమున నిల్చియున్నది. ప్రాచీన శబ్దము వేటొక శబ్దముయొక్క వాడుకచేతఁ దిరస్కృతమయ్యుఁ గొంతకాలమునకు మరల బయల్పడవచ్చు ననుట కిదియే నిదర్శనము" (కాట్ట, 3౬౭, 3౬౮ పుటలు).

౧౦౭. III. విష:—“ద్రావిడ మధ్యమపురుషైక వచన రూపముయొక్క మొదటనున్న 'స' కారము వలెనే యుత్తమ పురుషైక వచనము మొదటి 'స' కారమును దుల్యన్యాయమున ప్రాచీనమనఁదగును:—తుద భాషకు వ్యాకరణము వ్రాసిన, డా. పోపు దొరగారు 'నాన్' అనుదానిలోని పదాది నకార మర్వాచీనమని చెప్పచు 'నీన్' = (నీవు) అను దానిలోని పదాది 'స' కారము నిస్సంశయముగా మూలరూపములోనిదని నమ్ముచున్నారు. 'నీన్' అనుదాని లోని పదాది 'స' కారము ద్వితీయాది విభక్త్యంగములు పెక్కిటిలోను గ్రియల పురుష బోధక ప్రత్యయము లన్నిటిలోను లోపించినను, 'తుఘ' భాషలోని 'ఈ' అనుదానియందును, దెల్లులోని 'ఈవు-ఈరు' మున్నగు వానియందును లోపించియున్నను, నట్టి 'స' కారము ధాతు సంబంధి మూలరూపమని యంగీక

రించునపు డుత్తమ పురుష సర్వనామ 'నాన్' శబ్దములోని పదాది 'న' కారము సైతము ధాతు సంబంధి యనకున్నను, మన యూహ కందనంతటి ప్రాచీనమని యైన నంగీకరింప నక్కఱలేదా" (కాల్డు. ౩౬౮, ౩౬౯ పుటలు).

"పయిరీతి నుత్తమపురుష సర్వనామ ప్రథమైకవచన రూపములలో 'నాన్' అనునది ప్రాచీనమగునపుడు దానినుండి యేర్పడిన 'ఆన్' అనునది తక్కిన 'యాన్' మున్నగు తమిళాది రూపములకు మూలరూపమై యుండును. (చూడు ౧౦౭ I విష.). అకారము 'ఎ' కారముగా మారుట సహజము. ఉదా:-సంస్కృ-జపః=తమిళ తద్భవ-శైబమ్. సంస్కృ-బలమ్=తమిళ తద్భవ-బెలమ్. దీనికి విపరీతముగా 'ఎ' కారము 'అ' కారముగా మారినేరదు. (ఈ యుదాహృతులును సరికావు. చూడు ౧౮ I విష.). అకారము 'ఎ' కారముగా మారుట—అకారము వ్రాయఁబడి 'ఎ' కారముగాఁ బల్కఁబడుట—పెక్కు స్థలములలోఁ గలదు. డా. గుండర్పుగారు 'య' అనునది 'యె' అను నదిగా మాత్రీ యీ సర్వనామముయొక్క ప్రాచీన రూపమగు 'యే' అను రూపము నందినదని యభిప్రాయపడుచున్నారు. 'ఎ' అనునది 'అ' అనుదాని మారురూపమని వారంగీకరించియున్నారు" (కాల్డు. ౩౬౯ పుట).

విమర్శము=౧౦౭. I, II, III. విషయముల విమర్శము:—తమిళమందలి 'యామ్-నామ్' శబ్దము లభిన్నములనెడి భ్రాంతిచేత దొరగా రీ యస్తచ్చబ్ద ప్రకరణము సతివిస్తృతము గావించిరి. అట్టి భ్రాంతిచేతనే ప్రాచీన కాలమున 'యామ్' అను దానికి 'యాన్' అను నేకవచన రూపమున్నట్లే 'నామ్' అనుదానికిని 'నాన్' అను నేకవచన రూప మున్నదని భ్రమించి యర్వాచీనమగు 'నాన్' శబ్దము 'నామ్' శబ్దమువంటి ప్రాచీనత గలదేయని సిద్ధాంతము చేయఁగడంగి దొరగా రూరకయె గ్రంథవిస్తృతిని గావించి వ్యర్థ ప్రసంగము లెన్నెన్నో చేసిరి.

తమిళమందలి 'యాన్-యామ్' శబ్దములు కేవలస్వదర్శకములు. 'నామ్' శబ్దము యుష్ట దస్త దుభయార్థకము. ఇట్లుగుటచేతనే దీని కేకవచన రూపము ప్రాచీన కాలమున నసంభవమయ్యెను. 'నాన్'=(నేను) అనునది తమిళమున సర్వాచీనముగా నవతరించినది. కావుననే తొల్కాప్పియమునఁ జెప్పఁబడలేదు. దొరగారు ప్రాచీన తమిళ వ్యాకరణములలో 'నాన్-యాన్' శబ్దములు పర్యాయములుగాఁ జెప్పఁబడెనని వ్రాసిన వ్రాత కల్గి. కర్ణాటాంధ్రాదీతర ద్రావిడ భాషలకు వాఙ్మయవత్తావస్థ గల్గిన నాటికి వానిలోని 'నామ్' శబ్దము యొక్క యుష్ట దస్త దుభయార్థ కత్వము మాసిపోయెను. అయ్యది కేవలస్వ దర్శకముగనే వెలసియుండెను. (చూడు ౧౦౬ IV విష.). అట్లుగుటచేతనే

‘నాన్-నామ్’ అను నేకవచన బహువచనాస్తదర్థక రూపములు ప్రాచీన కర్ణాటమున వెలసియుండెను. తమిళముందలి ‘యాన్-యామ్’ శబ్దముల కభిన్నములనడగు ‘ఆన్-ఆమ్’ అను స్తదర్థక రూపములును ప్రాచీన కర్ణాటకమున నిల్చియుండెను. హొసగన్నడము నాటికి వానిలోని ‘నాన్-నామ్’ అనువాని వికృతులె యనడగు ‘నాను-నావు’ అను స్తదర్థక రూపములు వాడుక కెక్కినను. ఇట్లే ‘కు-తుళు-గోందు’ మున్నగు భాషలయందును ‘నామ్’ శబ్దసంబంధి రూపములు నిల్చుట సంభవించి యుండును. వేలకొది యేండ్లక్రిందట ‘కు-తుళు-గోందు’ ప్రభృతి భాషలలో సైతము ‘నామ్’ శబ్దసంబంధి రూపములు కేవలాస్తదర్థకములై యుండెడివని దొరగారు నిరూపింపజాలరు గదా. ఇట్లగుటచేత ౧౦౭ II విషయమున దొరగారు గావించిన చర్చయెల్ల నసంగతమగుచున్నది. ఇంక ౧౦౭ III విషయమునందలి దొరగారి చర్చ యిష్టాప్తయె. ‘నాన్-నామ్’ శబ్దముల పదాది నకారము మూలరూపమె యనుటలో విప్రతిపత్తియే లేదు. ప్రాచీన కర్ణాటకమున ‘నాన్-నామ్’ శబ్దములును ‘ఆన్-ఆమ్’ శబ్దములును కేవలాస్తదర్థకములై యని యీవఱకు వ్యాకరణోదాహరణ పూర్వకముగ నిరూపింపబడెను. తెల్లులోని ‘నేను-మేము-నేము’ శబ్దములు ‘నాన్-నామ్’ అను కర్ణాటక రూపముల కభిన్నములు. తెల్లునందలి ‘ఏన్-ఏము’ శబ్దములు తమిళముందలి ‘యాన్-యామ్’ శబ్దముల కభిన్నములు. ఇంకఁ దమిళమున ‘నాన్’ శబ్దము ప్రాచీనము కాదనుటకుఁ దొలొప్పియ సూత్రములు నిదర్శనముగాఁ జూపబడుచున్నవి.

‘అవ్వటి.....’ (తొల్కా. ౬౪౬ సూ.)=“అవన్-ఇవన్-ఉవన్-అవళ్-ఇవళ్-ఉవళ్-అవర్-ఇవర్-ఉవర్-యాన్-యామ్-నామ్-యావన్-యావళ్-యావర్ అను నీ పదునైదు శబ్దములును మహస్తహతి నామములు.” (‘నాన్=నేను’ అనునది తొల్కొప్పియమునాటికి లేదు). ‘ఇయర్ పెయర్...’ (తొల్కా. ౬౫౮ సూ.) “.....ర-ముత్తైప్పెయర్ = వావినిబట్టి వచ్చు నామములు. “తన్దై=(తండ్రి) మొ. తాన్=(తాను)-తామ్=(తాము)-ఎల్లామ్=(ఎల్ల)-నీ=(నీవు)-నీమ్=(మీరు)” అనునవియును.....మహస్తహత్య మహన్నామములు.”

ప్రాచీన కర్ణాటకమునఁ కేవలాస్తదర్థకములగు ‘నాన్-నామ్’ అనునవి లేవనియు హొసగన్నడమున నవతరించినవనియు దొరగా రపరిశీలితముగా వ్రాసి దానిని సమర్థించుటకై “ఒక్క-భాషలో నొక శబ్దము ప్రాచీన కాలమున నుండి మధ్యకాలమున నశించి మరల బయల్పడవచ్చునని పెద్ద చర్చతో నొక సిద్ధాంతమును జేసిరి. ప్రాచీన కర్ణాటకమునఁ బదాది నకార ఘటితాస్త

ద్వాచక శబ్దము లేకపోలేదు. మధ్యకాలమున నశింపను లేదు. మరల బయల్పడుటయను నవస్థ కల్గను లేదు." (చూడు ౧౦౬ IV విష.).

డా. గుండర్టుగారు, డా. పోపుగారు మున్నగువారు 'నాన్' అనుదాని కన్న 'యాన్' అనునదే ప్రాచీనమని చెప్పటయు నిరాధారము, సత్య విదూరము. 'నాన్' అనునదే తొల్కాప్పియము నాటికిలేదు. మఱియు వారు సయితము తమిళమందలి 'నామ్' శబ్ద ముభయార్థకమనియు 'యాన్-యామ్' శబ్దములు కేవలన్యదర్థకములనియు 'యామ్-నామ్' శబ్దములు విభిన్న ప్రకృతికములనియు నెఱింగినవారు కారు. అవి యభిన్నములె యను భ్రాంతితో వాని పౌర్వాపర్యమును జర్పించుచున్నవారె యై యున్నారు.

'యామ్-నామ్' శబ్దములు ప్రత్యేక ప్రకృతులు గలవగునపుడు వీనిలో దేనినుండి యేది యేర్పడెనను పరిశీలనమె యసంగతము. రెండును ప్రాచీనములె. రెండును తొల్కాప్పియమునఁ బేర్కొనఁ బడినవె. 'నామ్' శబ్దముతో ముడిపెట్టుటకయి 'నామ్-ఆమ్-యామ్' అను నుత్పత్తి క్రమమును గల్పించుకొను నవసరము లేదు. గుండర్టుగారు మున్నగువారు చెప్పినట్లే (చూడు ౧౦౭ I విష.). 'యాన్' శబ్దమే మూలరూపమని యంగీకరించి దానినుండియే 'ఆన్; యేన్=వీన్; ఖాన్' అను మూడు తెగల రూపములును నవతరించెనని యంగీకరించుటయే యుక్తము.

౧౦౭. IV విష:—“నాన్-యాన్=(నేను) నీన్=(నీవు), 'తాన్=(తాను).’ అను మూఁడిటిలోను దుది నకారమేకత్వమును 'నామ్-యామ్=(మేము), నీమ్=(మీరు), తామ్=(తాము)’ అను మూఁడిటిలోను దుది మకారము బహుత్వమును దెల్పును. తొలి మూఁడిటిలోను నేకత్వద్వోత్తకమగు నకారము నశించి దానినోట బహుత్వమున 'ఉమ్' అను (సముచ్చయార్థకము) దానిలోని మకారము నిల్చినది. పయి విషయము స్థూలదృష్టికి సరియని తోచును” (కాట్టు. 3౬౯, 3౭౦ పుటలు).

“నాన్-యాన్-మున్నగు వానిలోని 'న' కార మేకవచన బోధకమగుటయేకాక పుంలింగ ప్రథమైకవచన ప్రత్యయమగు 'అన్-న్' అనుదానిని సయితము సంబంధించుననియుఁ దోచును. పయి విషయములను నే నంగీకరింపజాలను. తార్తారు భాషలో 'మాజ్=నేను' అను దానిలోని 'జ్' కారమువలెఁ బయివానిలోని 'న' కార ముచ్చారణార్థకమనుటను సయితము నే నంగీకరింపను. పై వానిలోని 'న' కారము, తమిళ మలయాళములలోఁ బ్రసిద్ధముగ నిల్చుచున్న నపుంసకలింగ ప్రథమైకవచన (చూడు కాట్టు. 3౭౦ పుట ౨ పేరా) ప్రత్యయమగు 'అమ్' అనుదానికిఁ బ్రతిగా వచ్చుచుండు 'అన్'

అనుదాని కభిన్నము. ఉదా:-తమి-ఉరమ్=ఉరన్=(బలము). ఈ 'న్-మ్' అనునది సంస్కృతమునఁ, అహమ్-త్వమ్-స్వయమ్' అను వానియందును, నపుంసక ప్రథమా ద్వితీయైకవచనములందును దుదిని నిల్చు 'అమ్' అను ప్రత్యయమును వాడుకయందును, సుత్పత్తియందును బోలియున్నది. (చూడు నామప్ర. ప్రథమా విభక్తి) గ్రాంధిక కన్నడములోని 'ఆన్=(నేను)=ఆమ్=(నేను) అనువానిలో, దుది 'న' కార 'మ' కారములు పర్యాయములుగా నుండుట నిటఁ బరిశీలింపవగును. అట్లే 'అవన్' అనుదానికిఁ బదులుగా 'అవమ్' అనియు గ్రాంధిక కన్నడమున నుండుటను నిటఁ బరిశీలింపవలెను" (కాల్డు. 32౦ పుట).

“సంస్కృత సర్వనామ ప్రథమైకవచన ప్రత్యయమగు 'అమ్' అనునది (అహమ్-త్వమ్-స్వయమ్) బహువచన బోధకము సైతమగుచున్నది. ఉదా:- వయమ్=(మేము). యాయమ్=(మీరు). ఇవి యర్థమున బహుత్వ బోధకములయ్యు నిజముగా నపుంసక ప్రథమైకవచన రూపములు. ద్రావిడ భాషలలోని 'అమ్=అన్' అను ప్రత్యయమన్ననో సదా యేకవచనాంతమే” (కాల్డు. 32౧ పుట).

“బ్రహ్మయి భాషలోని 'తెన్'=(తాను) అను దానిని, 'ఓష్టియాకు' భాషలోని 'నిన్'=(నీవు) అనుదానిని బరిశీలించుకపుడు 'యాన్-నీన్-తాన్' అనువాని తుది నకారము మిక్కిలి ప్రాచీనమని తోచుచున్నది. అట్లే యీ సర్వనామముల పదాది నకారము సైతము తమిట ప్రాచీన వాఙ్మయముకన్నను మిక్కిలి ప్రాచీనమను నభిప్రాయము బలపడుచున్నది. (ద్రావిడులు హిందూ దేశమునకు వచ్చునప్పటికే 'నిన్-తెన్' శబ్దములకు మూలములగు రూపము లుండెడివని భావము)” (కాల్డు. 32౧ పుట).

“ద్రావిడ క్రియాప్రత్యయములలో నీ యుత్తమ పురుష సర్వనామ రూపములలోని మొదటి భాగము కొంతలోపింపఁగా మిగిలిన తుది నకారముగాని నడిమి 'ఎ' కారముగాని యుత్తమైక వచనమును బోధించుట వింత! ఇట్టి వింతలు భాషాంతరములందును గలవు. హెబ్రు భాష-ఏక. అనన్=(నేను) (వాడుక-అనోకి) బహువచ-అనచ్చు=(మేము). ఇందుత్తమ పురుష బహువచన ప్రత్యయము సైతము 'ను' అనునది మాత్రమే. తెనుఁగు-మధ్యమపురుష సర్వనా- 'నీవు'. నిన్నున్-నీ చేతన్' మున్నగునవి ద్వితీయాదులు. కాఁబట్టి 'నీవు' (నీ+ఉ=నీవు) అనుదానిలోని 'వు' అనునది యుచ్చారణార్థక మనఁదగును. అట్టి 'వు' అనునదే క్రియాప్రత్యయమగుచున్నది. ఏకవచన ద్యోతకమగు సుత్తమైక వచన 'న' కారముతో సమాన స్థానము నాక్రమించి యున్నది” (కాల్డు. 32౧ పుట.)

విమర్శము:—‘యాన్-యామ్’ మున్నగువాని తుది ‘న-మ’లు వరుసగా నేకత్వ బహుత్వ బోధకములని స్థూల దృష్టికి గోచరించునే కాని యవి సపుంసక ప్రథమైక వచన ప్రత్యయమగు ‘అమ్’ అను దాని కభిన్నము లనియు (చూడు 2౫ II విష.) ‘న-మ’ లు పర్యాయ రూపము లనియుఁ గాల్గువెల్లు గారు వ్రాసినది సరికాదు. సంస్కృతమున ‘అహమ్=(నేను), వయమ్=(మేము). త్వమ్=(నీవు), యాయమ్=(మీరు)’ అను నేకవచన బహువచన రూపములన్నియు ‘అమ్’ ప్రత్యయాంతములె యగుట వీరికిట్టి భ్రాంతి కల్గుటకు మూలమయ్యెను. పలుగన్నడమున ‘ఆం’ అను దానికి ‘నేను-మేము’ అను సర్థములున్నను ‘అమ్’ అను దానికి ‘నేను’ అను సర్థము లేదు. పలుగన్నడమునఁ బదాంత ‘న-మ’ లు రెండిటిచోటను బిందు వాదేశమగును. (చూడు ౨౧ II విష.). ‘మన యోర్బిన్దుః’ (కర్ణా. భూ. ౧౧-౨ సూ.)=‘మకార నకారములకు బిందువగును’. ఇంత మాత్రమున నట్టి బిందువునకు మూలములగు ‘మ-న’ లు పర్యాయములు కానేరవు. తమిళ మలయాళ ప్రసిద్ధమగు ‘అమ్’ ప్రత్యయ మమహద్వాచక మాత్ర విషయకము. (చూడు 2౫ II విష.). ‘యాన్-యామ్’ మున్నగునవి మహస్తహ త్వమహద్వాచకములు. తమిళ ప్రసిద్ధమగు ‘న-మ’ ల పర్యాయ స్థితి యమహచ్ఛబ్ద మాత్ర విషయకము. (చూడు ౨౧ XIV విష.). పుంస్త్య బోధక ‘న’ కారము తుదిని గల తమిళ శబ్దమెన్నడును (చూడు 23 II విష) నమహద్వాచకము కానేరదు. అమహద్వాచకమునకుఁ దమిళమున బహువచన రూపమె వేఱుగ సాధారణముగా నుండదు. ‘యామ్-నామ్’ మున్నగునవి బహువచనార్థము నిచ్చుచున్నను నేకవచన రూపములె యనుట మిక్కిలి పొరపాటు. ‘సీన్-సీమ్’ అనునవి తమిళ మధ్యమ పురుష సర్వనామ రూపము లనుట సరికాదు. తొల్కాప్పియమున ‘సీ’ అనునది మాత్రమె యేకవచన రూపముగను, ‘సీయిర్’ అనునది బహువచన రూపముగను సూత్రింపఁబడెను. ‘సీన్-సీమ్’ అనునవి కర్ణాట మధ్యమ పురుష సర్వనామ రూపములు.

“సీయిర్.....” (తొల్కా. ౬౭౨ సూ.)=“‘సీయిర్-సీ’ అను శబ్దములు మహదమహత్త్వములు రెండిటిని దెల్పును.”

“అవఱ్ఱుళ్.....” (తొల్కా. ౬౭3 సూ.)=సీ శబ్ద మేకవచనము. ఉదా:—సీ వన్దాయ్=(నీవు (మానిసిగాని పక్షిగాని) వచ్చితివి).

“వన్దై.....” (తొల్కా. ౬౭౪ సూ.)=‘సీయిర్’ శబ్దము బహువచనము. ఉదా:—సీయిర్ వన్దీర్=(మీరు (మనుష్యులుగాని పక్షులుగాని)

వచ్చితిరి.) ఇట్టి ‘నీ-నీయిర్’ అనునవి తమిళ ప్రసిద్ధమగు ‘అమ్’ ప్రత్యయాంత రూపము లగుట యెట్లు పొసంగును? మఱియు ‘అమ్’ ప్రత్యయము సాధారణ ముగాఁ గ్రియలపై నిల్చి వానిని నామములనుగా మార్చు స్వభావముగలదని వెనుక వచించిన (కాట్ట. ౨౨౯ పుట) (2౫ II విష. చూడు) విషయము లను దొరగారు స్తరింపక యిట ‘యాన్-యామ్’ మున్నగు శబ్దముల విషయ మున నుపయోగించుట మిక్కిలి వింత!

౧౦౭. V విష:—“‘నా-యా-ఆ’ అనువాని వ్యుత్పత్తి:—ద్రావిడోత్తమ పురుష సర్వనామము మొక్క ప్రాథమిక రూపముల వరుస ‘నా-యా-ఆ’ అను నదియు మధ్యమ పురుష సర్వనామముల వరుస (ముందు వివరించు రీతిని) ‘నీ-యీ-ఈ’ అనునదియు నగు నపుడు వాని ప్రప్రథమ రూపములు ‘ఆ-ఈ’ అనునవే యని నిర్ణయింపవగును. ఈ రెండు సర్వనామము లందును దుల్యముగా నున్న ‘నా’ కారము వ్యక్తిని బోధించుచుండఁగా నందలి ‘ఆ-ఈ’ శబ్దము లుత్తమ మధ్యమ పురుష భేదములను బోధించును. కాఁగా సస్త్యుష్ట చ్చబ్దములగు ‘ఆ-ఈ’ అనునవి తదిదం శబ్దములగు ‘ఆ-ఈ’ శబ్దముల కభిన్నము లనఁదగును. ఈ పద్ధతిలో నొక యనివార్యమగు విరోధము తోచుచున్నది. ద్రావిడ భాషలలోను నిండా యూరపియను భాషలలోను ‘అ’ కారము విదూరస్థితిని ‘ఇ’ కారము సమీపస్థితిని ‘ఉ’ కారము మధ్యస్థితిని దెల్పు చుండఁగా నీ పద్ధతిలో నన్నిటికన్నను సన్నిహితమగు తన్ను బోధించు నుత్తమ పురుషార్థమును ‘ఆ’ శబ్దము బోధించుట యెట్లు పొసంగును? కాని నిర్దేశ సర్వనామముల (అ-ఇ-ఉ) యీదూరాదూరార్థముల వాడుకకు నియ తత్వము కానరాదు. ఉదా:—తమి. ‘అవ్విడమ్=(ఆ చోటు) మీరు’. ‘ఇవ్వి డమ్=(ఈ చోటు)=మేము.’ అని గౌరవార్థకమగు వాడుక వెలసియున్నది. ఇట్లే మలయాళమునందును ‘అద్దేహమ్=(ఆ దేహము) నీవు. అజ్లు=(అక్కడ) నీకు. ఇద్దేహమ్=(ఈ దేహము) నేను. ఇజ్లు=(ఇక్కడ) నాకు’ అను వాడుకలు వెలసి యున్నవి” (కాట్ట. 32౧, 32౨ పుటలు).

“అకారము మొదటిదియు సుఖ ముఖోచ్ఛారణము గలదియు నగుట చేత నది యుత్తమ పురుషార్థక మయ్యెను. ఇకారము పై రెండు విషయము లందును రెండవదే యనఁదగును గాన మధ్యమ పురుషార్థక మయ్యెను. చీనా భాషలోను నిట్లే ‘అ’ కార మస్తదర్థక మనియు ‘ఇ’ కారము యుష్టదర్థకమనియు ‘ఎక్కిన్స్’ దొరగారు చెప్పిరి. తమిళ మలయాళ కన్నడములలో నిట్లు ‘ఉ’ కారము ‘అకార-ఇకారములకు నడిమి యుచ్ఛారణము గలదైయుండ దాని యర్థము మధ్యస్థితిని దెల్పుట ద్రావిడ భాషలయొక్క వింత స్వభావము.

ఉదా:—అ=నేను. ఇ=నీవు. ఉ=వాడు-ఆమె-అది” (కాట్టు. 32౨, 323 పుటలు).¹

విమర్శము:—ఈ వ్యుత్పత్తి యెంత మాత్రమును విశ్వసించదగినది గాదు. 'అ' శబ్దమే యస్త దర్థవాచియు; బరోక్షభూత తచ్చబ్దార్థవాచియు ననుట కేవలము నసంభవము. ద్రావిడ భాషలలోని 'అ-ఆ' అను సర్వనామము కేవల పరోక్ష వస్తువాచి. అ+అన్=అవన్=వాడు. కన్న-అవం=వాడు. ఈ 'అ' శబ్దమే పద్యకావ్యములందుఁ దమిలమున 'ఆ' అను రూపము నందును.

“నీడవరుదల్.....” (తొలూ. ౨౦౯ నూ.) 'అ' శబ్దము పద్య కావ్యములందు 'ఆ' శబ్దమగును. ఉదా:—అ+ఇడై=ఆయిడై=(ఆ చోటు). తెల్లన 'ఆ' శబ్దమే తచ్చబ్దార్థకము. 'ఉ' అను సర్వనామమునకు 'వాడు-ఆమె-అది' అను తచ్చబ్దార్థము నిచ్చుట యథార్థ విదూరము. తమిల కన్నడముల లోని 'ఉ' శబ్దము పురోవర్తి పరోక్షముల మధ్య స్థితిని దెల్పును. చాలవఱ కిది సమీప వస్తువాచిగనే వాడఁబడును. మఱియు ద్రావిడోత్తమ పురుష సర్వ నామములలో 'యా' అనునది ప్రాచీనము. అట్టి 'యా' అను దానిమీఁద 'ఆ' అను స్వరమున్నను నందుఁ దాలవ్యతావేశ మెక్కుడుగఁ గలదని 'ఎన్-ఎమ్' అను స్తదర్థక ద్వితీయా ద్యంగములు విశదీకరించుచున్నవి. కన్నడ ప్రథమ 'ఆం' అనునదేయైనను నందలి ద్వితీయాద్యంగములు 'ఎన్-ఎమ్' అనునవే యైయున్నవి. కర్ణాట వైయాకరణులు 'ఎన్' అనునదే యస్తదర్థక ప్రకృతి యని సూత్రించిరి.

“నీనాన్ తానః ప్రథమావిభక్తౌ ని నెన్ తనామ్” (కర్ణా. భూ. ౯౨ నూ.) యుష్ట దస్త దన్యార్థకములగు 'నిన్-ఎన్-తన్' అను వానికిఁ బ్రథమయందు 'నీన్-ఆన్-తాన్' అను నా దేశములగును.

పయి సందర్భములను బట్టి యస్త దర్థకము 'యా' శబ్దమే కాని 'అ-ఆ' అనునవి కావని సిద్ధాంతితమగుచున్నది. ఇట్లే యుష్టదర్థకమును నతి ప్రాచీనమగు 'నీ' శబ్దమే కాని 'ఇ-ఈ' శబ్దము కాదని నిశ్చితమగుచున్నది. నీ శబ్ద నకార మిండ్లో యారపియను 'తు-తి' శబ్దజమనియు నతి ప్రాచీన మనియు దొరగారే నిరూపింతురు. (చూడు ౧౧౧ I, II విష.).

“అటవమున మధ్యమ పురుష గౌరవార్థకము 'అవ్విడత్తిల్-ఇవ్విడత్తిల్' అనియుఁ జెప్పుదురు. 'మేము' అను సర్థమున 'ఇవ్విడమ్' అనుటయరుదు. మలయాళమున 'అద్దేహమ్=(వారు). ఇద్దేహమ్=వీరు' అందురు. వీనికి 'నీవు-నేను' అను సర్థములు చెప్పట పొరపాటు” (శ్రీ విద్వాన్ వే. వేంకట రాజులు రెడ్డిగారు ౧౯౫౩. జూన్ ౬ తేది జాబునకు జబాబు).

గం. I విష: — “ద్రావిడతర భాషలతోడి సంబంధము:—ఆసియా-ఐరోపా-ఉత్తరాఫ్రికాలలోని యిండ్లో యూరపియను సెమెటికు సిధియను కుటుంబములలోని యుత్తమ పురుషైకవచన సర్వనామరూపములు రెండేసి మూలరూపములను సంబంధించునవిగా నేను నమ్ముచున్నాను. సంస్కృతమున-‘అహమ్’ అను దానిలోనిది (అహ్) అనునదొకటి. ‘మామ్-మయా’ మున్నగు వానిలోని ‘మ’ కార రూపము మఱొకటి” (కాల్డు, 323 పుట).

“సెమెటిక్ సర్వనామము ద్రావిడ సర్వనామములను బోలినట్లు చూపట్టును. ద్రావిడ భాషలలోని యస్తదర్థకము ‘నా’ శబ్దము. సెమెటికు భాషలు:—ఈజిప్టు భాష-అనుక్-బాబిలోనియా భాష-అనకు-ఆనక-అన్కు. జాయిష్సిరియకు భాష - అనా. క్రిష్టియన్ సిరియకు భాష-ఎనా. ఇతియోపికు భాష-అరబికు భాష-అనా. ఆరమెయికు భాషలోని యుత్తమ పురుష బహువచనము ‘అనాన్’ అనునది. ఈజిప్షియా భాషలో నియ్యది ‘అనెన్’ అని యుండును. వీనిని దమిటమందలి ‘నామ్’ అనుదానితోఁ బోల్ప నగును. ఇట్టి సెమెటికు భాషలతోడి సామ్యము యాదృచ్ఛికమేమో? చెప్పఁ జాలము. పై సెమెటికు సర్వనామముయొక్క ‘అన్’ అనెడి యాగమ ముత్తమపురుషరూపములందేకాక యితర పురుషములందును జూపట్టుచున్నది.

అన=(నేను) ఆరమెయికు భాష. ఇది ‘అనహ్’ అనుదానినుండియు నది ‘అనహ్’ అనుదానినుండియు వచ్చెను.

అన్ తా=(నీవు) ప్రాచీన హెబ్రు భాష. అరబిక్ భాష.

అన్ త్=(నీవు)-ఆరమెయికు భాష.

ఎన్ తెక్ } = (నీవు) ఈజిప్షియన్ భాష.
ఎన్ త్ }

ఎన్ తుఫ్=(వాడు) ఈజిప్షియన్ భాష.

ఎన్ తున్=(ఆమె)-ఈజిప్షియన్ భాష.

ఎన్ హు=(వాడు), ‘చాల్ డెయికు’ భాష. హెబ్రు భాష.

పై వానిలో నుత్తమ పురుష రూపములందలి మొదటి ‘అన్’ అను దానిని విడిచినయెడల మిగిలిన ‘ఒక్-అహ్-అహ్. అకు-అక్’ అనునవి సంస్కృతోత్తమ పురుషరూపములలోని ‘అహ్-గాధిక్-ఇక్, గ్రీకు-లాటిన్-ఎగ్,’ అనువానితో సంబంధించుచున్నవి నిస్సందేహముగాఁ దోచును. అట్లే పై ‘సెమెటికు’ భాషలలోని మధ్యమ పురుషరూపములందలి ‘అన్-ఎన్’ అను

వానిని విడిచినయెడల మిగిలిన 'త-తె-త్' (చూడు-మీ-అన్-తా-అన్-త్-ఎన్-తె-ఎన్-త) అనునవి సంస్కృత ('త్వమ్') లాటిన్ భాషల సర్వనామములలోని 'తు' అనువానితో సంబంధించును.

'సెమెటికు' భాషలలోని పై నుదాహరించిన 'అన్' అనునది యుచ్చారణ సౌకర్యమునకై చేరినదని యూహింపబడుచున్నది. ఇట్లయైనచో దీనికిని ద్రావిడభాషల 'నా' లేక-'అనా' అనుదానికిని సంబంధములేదని చెప్పనగును. ఉచ్చారణ సౌకర్యార్థ మిట్లు చేరుట పెక్కు-భాషలలోఁ గలదు. హెబ్రు భాషలోని 'నూ' అనుదానికి 'ఈన్' అనునది 'తాల్కుడికు' భాషలో నుచ్చారణార్థము చేర్పబడినది. గ్రీకులోని "ఇగోసీ" = (నేను), ఫిన్నిషుభాషలోని 'మినా' = (నేను)" అనువానిలోని తుదియచ్చులగు 'ఈ-అ' అనునవి యుచ్చారణార్థము చేరినవె. అట్లే యుత్తర హిందూస్థానభాషలలో 'మై', 'తై' = తు = (నీవు) అనువాని తుదియనునాసికము లుచ్చారణార్థము చేరినవె" (కాల్డు. 32౪ పుట).

విమర్శము:—పై రీతిగల యాదృచ్ఛికసామ్యమును జూపుటకయి దొరగా రంతగా విస్తరించి వ్రాయనేల? 'సెమెటిక్' భాషల పురుషబోధక సర్వనామ రూపముల కిండ్లో యూరపియను భాషలతోడి సంబంధము దొరగారిచేఁ బైని గొంత చూపబడినది. ఇంక ముందటి విషయము సైతము 'సెమెటిక్' భాషల సర్వనామముల మొదటి 'అన్' అనుదాని కుచ్చారణార్థకత్వమును దప్పించి 'అహమ్-నయమ్-త్వమ్-యూయమ్' అనువానిలోని 'అమ్' అను దానితోడి యభిన్నత నిరూపింపబడును. అట్టి నిరూపణముచేత 'సెమెటికు' భాషల సర్వనామముల మొదటి 'అన్' అనుదానికి ద్రావిడభాషల పురుషబోధక సర్వనామముల తుది నకారముతోడి సంబంధము నిరూపిత ప్రాయము కాఁగలదు. ద్రావిడ భాషలలోని 'యాన్' మున్నగు సర్వనామముల తుది నకారము 'అహమ్' మున్నగువాని తుదినున్న 'అమ్' ప్రత్యయమున కభిన్నమనికదా దొరగారి యాశయము!

౧౦౮. II విష:—“ 'సెమెటికు' భాషలలోని పయిని వ్రాసిన 'అన్' అనునది నిర్దేశవాచకమనియు 'అహ్+అమ్' మున్నగువానిలోని 'అమ్' అనుదాని కభిన్నమనియు, 'సర్-హెచ్-రావిన్' సనుగారు చెప్పిరి. 'మ' కారము 'న' కారముగా మారుటయు నొక కుటుంబమున (ఇండ్లో యూరపియన్ కుటుంబమున) నంతమందుండు ప్రత్యయము మఱొక కుటుంబమున ('సెమెటికు-టుంబమున) నాదియందుండుటయు మాత్రమే భేదము కన్పట్టుచున్నది. (అహ్+అమ్=అన్+అహ్).

సంస్కృత నపుంసక లింగబోధక ప్రత్యయముగు 'అమ్' అనునది 'అహ్+అమ్' మున్నగువానిలోని 'అమ్' అనుదానికి భిన్నముకాదనియు మధ్య మోత్తమ పురుష సర్వనామముల (త్వమ్-యూయమ్-అహమ్-వయమ్)-ప్రథ మాంతములలో వ్యక్తిబోధ మధికమై స్వాభావికముగ నుండుటచేత బ్రత్యయ మందు ('అమ్' అనుదానియందు) లింగావిష్కరణభేద మనావశ్యకమగుటంజేసి యట్లు సామాన్యమగు నపుంసకలింగ ప్రత్యయము చేర్పబడెననియు నీవఱకె వ్రాయబడెను.

ద్రావిడ పురుషబోధక సర్వనామముల తుది సకారము (యాన్-నేన్ మొ.) ద్రావిడ నపుంసకలింగ ప్రత్యయముగు 'అమ్' అనుదానితోను, రూప సాధకమగు 'అన్' అనుదానితోను నభిన్నమనియు సంస్కృత నపుంసక లింగ ప్రథమా ద్వితీయైకవచన ప్రత్యయముగు 'అమ్' (అహమ్నాదులలో సైతము చూపట్టుచున్నది.) అనుదానితో సయిత మభిన్నమై యుండవచ్చుననియు నీవఱకె వ్రాయబడెను. 'సెమెటిక్' భాషలలోని సర్వనామముల మొదటి 'అన్' అనునది సంస్కృతమందలి 'అమ్' అనుదానితో సంబంధించినదైనపుడు ద్రావిడ సర్వనామములగు 'నాన్-నీన్-తాన్' అనువాని తుది 'న' కారముతోగూడ సంబంధించియుండు ననఁదగును. మొత్తము మీఁద నీ సందర్భమున 'సెమెటిక్-ద్రావిడభాషల సర్వనామములందుఁ గన్పట్టుచున్న పోలిక యాదృచ్ఛికమని తోచుచున్నది' (కాల్ట. 32౪, 32౫ పుటలు).

విమర్శము:—'అమ్' అనుదాని రూపసామ్యభ్రమచే దొరగా రీవిషయ మున మిక్కిలి యవమార్గమునఁ బడిరని యీవఱకే విశదీకరింపఁ బడెను. (చూడు ౧౦2 IV విష.).

౧౦౯. I విష:—'ఇండ్లోయూరపియను భాషలతోడి సామ్యములు:— ఇండ్లో యూరపియను భాషలందును, సెమెటిక్-సిథియను భాషయందువలెనె యుత్తమ పురుష సర్వనామైక వచనములందు ద్వివిధ రూపములు గలవని యీవఱకె వ్రాసియున్నాను. అందొకటి ప్రథమా విభక్తియందును దక్కినది ద్వితీయాది విభక్తులందును గన్పట్టుచున్నది.

ఇండ్లోయూరపియ నుత్తమ పురుషైక వచనము

సంస్కృత భాష	- అహమ్=(నేను)	గాథికు భాష	- 'ఇక్'=(నేను)
ప్రాచీన పెరిషియన్- అదమ్		ప్రాచీన జర్మన్ భాష	- ఇహ్
జండు భాష	- అజమ్	ప్రాచీన 'శ్లేవానికు' భాష	- అజ్
లాటిన్ భాష	- ఎగో	లిథునియన్ భాష	- అన్జ్
గ్రీకు భాష	- ఎగోన్	బాహేమియన్ భాష	- గా

పయి యిండ్లో యూరపియను రూపములలోను 'అహ్-అహ్-ఉక్-అకు-
 ఓక్' మున్నగు 'సెమెటిక్' భాషల రూపములలోను 'ఆకూ (మలయ భాష),
 ఆకో (తగల భాష) ఔ-(ఔహిటియన్ భాష)' అను మలయో పాలిసీషియన్
 భాషా కుటుంబములలోని యనేక భాషలందలి రూపములలోను బ్రథమా
 విభక్త్యేక వచనాంగమగు మూలరూపము నొక్కదానినే ('అఫ్' అనుదానిని.
 చూడు కాల్డు. 32౮ పుట. ౮ పేరా) కనుగొనుచున్నాము.

ఇంక నిండ్లో యూరపియను భాషల ద్వితీయా ద్వేకవచనాంగము
 మొత్తము మీద మకారమని చెప్పవచ్చును. ఈ మకారమునకుఁ దర్వాత
 'అ' కారముగాని దానికి బదులుగా వేతొక స్వరముగాని నిల్చుచున్నది.
 (సంస్కృ-మా-మమ-మయి-మే-మొ).

ఇండ్లో యూరపియన్ భాషలలోని యుత్తమ పురుష సర్వనామ
 ద్వితీయా ద్వేకవచన రూపములు

మ:- (మా-మయి-) సంస్కృతభాషోత్తమపురుష ద్వితీయా ద్వేకవచన రూప
 మమ-మే-మొ.) ములు.

మే-మొయి:- జండు భాషలోని చతుర్థి పద్మల రూపములు.

అమ:- } ప్రాచీన పెరిషియన్ భాషలోని యవ్యయాభావ సమాస
 రూపము.

మే-ఎమె-మొయి- } క్రికు భాషా రూపములు. వీనిలోని మొదటి 'ఎ' కారము
 మొ ఉ. } పదాది నొక యచ్చును జేర్చు నభ్యాసమునఁ జేరినది.
 (ఉదా:- ఒనోమ=నోమ)

మిహి-మె } లాటిను భాషలోని చతుర్థి- 'మిహి'. తక్కిన విభక్తుల
 యంగము 'మె' అనునది.

మి-మెయ్ } గాథికు భాషలోని ద్వితీయా ద్వేకవచనాంగములు. షష్ఠీ
 రూపము 'మెయ్' అనునది.

మన్ } లిథూనియను భాషలోని ద్వితీయా ద్వేకవచనాంగము.
 ఇందలి తుది 'న' కారము 'గాథికు' భాషలోని షష్ఠీ
 'న' కారము వంటిది" (కాల్డు. 32౫, 32౬ పుటలు).

“ఇండ్లో యూరపియను భాషలలోని యుత్తమ పురుషైక వచన క్రియా
 ప్రత్యయములన్నిటను దుదిని 'మ' కారమే నిల్చుచున్నది.

మి-మై:—సంస్కృత భాషా జండు భాషల క్రియా ప్రత్యయములు.

మి-మై:—గ్రీకుక్రియా ప్రత్యయములు.

నుమ్-ఇన్-కర్వమ్:—లాటిన్ క్రియా ప్రత్యయములు.

మి:—లిథునియన్ క్రియా ప్రత్యయము.

అమ్:—పోలిషు భాషా క్రియా ప్రత్యయము.

ఎమ్:—ఆర్మీనియన్ భాషా క్రియా ప్రత్యయము.

అమ్:—నవీన పెరిషియన్ క్రియా ప్రత్యయము.

గామ్= వెళ్ళుచున్నాను	} ప్రాచీన గ్రాంథిక జర్మన్ భాషా రూపములు.
తువామ్=చేయుచున్నాను	
బిమ్=పిమ్=ఉన్నాను	

భవామి=అగు చున్నాను. సంస్కృత క్రియా రూపము. ద్వితీయా ద్యేకవచనాంగమునుండియే యీ క్రియా ప్రత్యయ రూప మేర్పడి యుండును. 'మ' కారము 'మి' అని యగుట కుదాహరణము:—ఫిన్నిషు కుటుంబములోని ఎస్తోనియన్ భాష:—'మ'=(నేను) ప్రాచీన రూపము; మిన్న=(నేను) అర్వాచీన రూపము. స=నీవు-ప్రాచీన రూపము; సిన్న=నీవు-అర్వాచీన రూపము.

పయి నుదాహరించిన యుత్తమ పురుష సర్వనామ ప్రథమైక వచనాంగము 'అఘ్' అనునదియు, ద్వితీయ ద్యేకవచనాంగము 'మ్' అను నదియుఁ బ్రాచీనములె. అందు 'మ' కారము ప్రాచీన తరము. మనకుఁ దెలిసినంత వఱ కెల్లభాషలలోని యుత్తమైక వచనరూపములలో 'మ్' అనునది మిక్కిలి ప్రాచీనములగు వానిలో నొకటి" (కాల్డు. 32౬, 322 పుటలు).

“ఇండో యూరపియను భాషలలోని యీ 'మ'కారము ద్రావిడోత్తమైక వచనరూపములగు 'న-య-అ' అను వానితో నెంతవఱకు సంబంధించుచున్నదనుట కట్టి మకార మిండో యూరపియను కుటుంబ భాషా భేదములలో నొందు మార్పులను బరిశీలింపవలయును. ఈ యిండో యూరపియను 'మ' కారము 'న-వ-అ' అను మార్పులనందును.

(౧) అందు 'న' కారముగా మాటుటకుదా:—

సంస్కృ	— ఆసమ్=(ఉంటిని)=లాటిన్-ఎరమ్=గ్రీకు-ఎన్.
సంస్కృ	— అదదమ్=(ఇచ్చుతిని)=గ్రీకు-ఎదిడోస్.
ప్రాచీన జర్మను	— బిమ్=పిమ్=(ఉన్నాను)=నవీన జర్మను-బిన్.
పెరిషియన్	— హస్తమ్=(ఉన్నాను)=బెలూచిమ్ భాష-హస్ జస్.
లఘునీ భాష	— పాకన్=(వెళ్ళుచున్నాను)" (కాల్డు. 322 పుట).

విమర్శము:—పయి నుదాహరించిన రీతి నిండో యూరపియను భాషల లోని యుత్తమ పురుష సర్వనామ ద్వితీయా ద్యేకవచనాంగమగు 'మ' కారమున కును దజ్జన్య 'న' కారమునకును ద్రావిడోత్తమ పురుష సర్వనామైక వచన 'నాన్' శబ్ద మభిన్నమని దొరగారి యాశయము. ప్రాచీన ద్రావిడ భాషలో 'నాన్-నేను' అను శబ్దమే లేదనుటకు యుష్క దస్త దుభయార్థక నిత్య బహు వచన 'నామ్' శబ్దము మాత్రమే తొల్కాప్పియమున నుదాహరింపబడుటయే ప్రబల నిదర్శనము. ఇట్లు తమిళ కన్నడములందలి 'నాన్=(నేను)' అనునది యర్వాచీన మగుటచేతఁ జరిత్రకందని కాలపు సంబంధముగల యిండో యూరపియను 'మ' కారమునుండి ద్రావిడ 'నాన్' శబ్దమేర్పడినదను నభిప్రాయము కేవలము నసంభవము. (చూడు ౧౦౬ II, IV విష). ఇట్టి స్థితిలో నిండో యూరపియను భాషలలోని యుత్తమ పురుష సర్వనామైకవచన 'మ' కార విషయమునను నది 'న' కారముగఁ బరిణమించు విషయమునను దొరగారు చేసిన గ్రంథవిస్తృతి నిష్ప్రయోజన మనుటకు సందియము లేదు.

౧౦౯. II విష:—“ఇండో యూరపియను భాషలలోని యుత్తమ పురుష సర్వనామ బహువచన పదాది 'న' కారము సయితము పయిని వ్రాసిన రీతిని మకారమునుండి యేర్పడినదె యనుట స్పష్టము. అట్టి యుత్తమ పురుష బహు వచన మకార ఘటిత రూపములలోని ప్రాచీనమగు నొక రూపము క్రియా ప్రత్యయములలో వాడఁబడుచున్నదని చెప్పవచ్చును. ఉదా:—సంస్కృ-మన్-వైదిక-సంస్కృ-‘మసి’. లాటిన్-‘ముస్’ గ్రీకు-మెన్ (‘యోలిక్’ గ్రీకు-మెన్).

ఇండో యూరపియను భాషలలోని యుత్తమ పురుష సర్వనామైక వచన 'మ' శబ్దమునకు బహువచన చిహ్నమగు 'న' కారమును జేర్చగా 'మస్' అను నది యేర్పడును. ప్రాచీనమగు నీ 'మస్' అనుదానిలోని మకారము సాధారణ ముగా నకారమగుచున్నది.

ఇండో యూరపియను భాషలలోని యుత్తమపురుష సర్వనామ బహు వచన రూపములు:—

నాన్=(మేము)	లాటిన్ భాష	నస్ - నా	- సంస్కృతమందలి రూపాంతర బహు వచన ద్వివచన రూపములు.
ని	- 'కెల్లిక్' భాష	నో	- జండు భాష
నోఇ	- గ్రీకు భాష	న	- 'ప్రాచీన క్లవాని కు' భాష.

ఈ పదాది 'న' కారము మకారముయొక్క- వికృతి యనియు, నిది వచన సంబంధము లేకయే (వచనమును బోధింపకయే). యుత్తమపురుష సర్వనామ వ్యక్తిని బోధించుననియు స్పష్టముగా నెన్ననగును. అచటి వచనము పదము యొక్క తర్వాతి భాగముచేతనే వాచ్యమగుననియు నా యభిప్రాయము.

'వెల్లు' భాషలో 'మి=(నేను) ని=(మేము)' అని యుండఁగాఁ గ్రియా ప్రత్యయములలో నుత్తమైక వచన ప్రత్యయము 'న' కారమును బహువచన ప్రత్యయము మకారమును నగుట వింత! ఉదా:-గ్వెల్ వేన్=(చూచితిని). గ్వెలెమ్=(చూచితిమి). గ్రీకు భాష:-ఎదిదోన్=(ఇచ్చితిని). దీని బహు వచనము - ఎదిదోమెన్=(ఇచ్చితిమి). ఐలిష్ భాష - కెయిరిమ్=(ప్రేమించుచున్నాను). వెల్లు భాష:-కర్ వెన్=(ప్రేమించుచున్నాను). పైని వ్రాసిన 'వెల్లు' భాషాదాహరణములతోఁ (ఏక-గ్వెల్ వేన్; బహు-గ్వెలెమ్) దమిటమందలి 'ఏక-ఏన్; బహు-ఏమ్' అను నేకవచన బహువచన ప్రత్యయములు మిక్కిలిగఁ బోలుచున్నవి" (కాల్డు. 322, 32౮ పుటలు).

(౨) "ఇండ్లో యూరపియను భాషలలోని మకారము వకారముగా మాటుట:-ఇండ్లో యూరపియను భాషలలోని యుత్తమ పురుష బహువచన పదాది వకారము మకారముయొక్క వికృతియే. అట్టి 'వ' కారము 'న' కారముతో సరిగఁ గన్పట్టుచున్నది. సకార, వకారములు పరస్పరముగ నెచట మాటునో యచట నా రెండును బ్రాచీన మకార స్థానీయములై ద్రావిడ భాషలలో నుండునని యీవఱకు ధ్వనిప్రకరణమునఁ జెప్పియున్నాను. ఈ సూత్ర మిండ్లో యూరపియను భాషలలో పైతము సరిగ నన్వయించుచున్నది. సంస్కృ-వయమ్=(మేము)=(వ+అమ్=నపుంసకైకవచన ప్రత్యయము). ఈ శబ్దములోని 'వ' కారమును దాని ద్వితీయా చతుర్థి షష్ఠీ బహువచనములలోని 'న' కారమును (నః=మమ్మును-మా కొఱకు-మాకు) బరిశీలించిన యెడల నట్టి 'వ-న'లు ప్రాచీనమగు 'మ' కారమునుండి (అస్థచ్ఛబ్దసంబంధి) వచ్చినవెయని స్పష్టముగాఁ జెప్పవచ్చును. ఇండు భాషలో పైత మదేవిధమున నున్న 'వ-న'ల సితియుఁ బై యభిప్రాయమును బలపఱచుచున్నది. మఱికొన్ని యుదాహరణలు:-

మెన్=(మేము)-ఓల్లు 'శ్లవానికు' భాష.

వీన్='గాథికు' భాష.

వె=(మేమిద్దఱము)=ద్వివచనరూపము. ఓల్లు 'శ్లవానికు' భాష.

న=(మమ్మిద్దఱను)=ద్వితీయా రూపము. ఓల్లు 'శ్లవానికు' భాష.

వెదు- } { మమ్మిద్ద } మహద్వాచక ప్రథమా ద్వితీయా ద్వివచన రూపముదు } { ఱను } ములు. లిథూనియన్ భాష.

మె- } క్రియాప్రత్యయము. ఉత్తమ పురుష ద్వివచనము. ఓల్టు 'శ్లవా
} నికు' భాష. బహువచనము 'ము' వర్ణముతో సంతమగును.

వ-లిథూనియన్ భాష. క్రియాప్రత్యయము. ఉత్తమ పురుష ద్వివచనము.
బహువచనము 'మె' వర్ణముతో సంతమగును" (కాల్డు. 32౮ పుట).

(3) "ఉత్తమ పురుష సర్వనామములోని 'మ' శబ్దము కొన్నియెడల నదృశ్యమై 'అ' కారమగుచున్నది. ఉదా:-అస్తే=(మేము) వైదిక సంస్కృత రూపము. (గ్రీకు-అమ్మెస్). యుష్టే=(మీరు) వైదిక సంస్కృత రూపము. (గ్రీకు-ఉమ్మెస్). వీనిలో 'స్తే' అనునది బహువచన చిహ్నమనియు, 'యుష్టే' అనుదానిలోని 'యు=తు' అనునది యేకవచనమగు 'నీవు' అను నర్థమును బోధించుననియు, నట్లే 'అస్తే' అనుదానిలోని 'స్తే' అనునది బహువచన చిహ్నమనియు, 'అ' అనునది 'నేను' అను నేకవచనార్థమును బోధించుననియు నెఱుంగవచ్చును. కావున 'అస్తే' అనునది 'మస్తే' అనుదాని సంక్షేపరూపమనదగును. 'ఆవామ్' అను సంస్కృతోత్తమపురుష సర్వనామ ద్వివచన రూపములోని 'ఆ' అనుదానికిని బై రీతి వ్యుత్పత్తిని భావింపవలెను. కొందఱిది 'మ=(నేను)+ద్వ-(రెండు)' అను శబ్దములనుండి యేర్పడెనని తలంతురు. 'అస్తే' అనుదానిలోని 'అ' కారము సైత మిట్లే ప్రాచీన బెంగాలీ భాషలో 'మామి' అనియు, నవీన బెంగాలీ భాషలో 'ఆమి' అనియు దీర్ఘముగా నేర్పడెను" (కాల్డు. 32౮, 32౯ పుటలు).

"'య=ఇ=న=అ' అనురూపముల వరుసగల ద్రావిడ సర్వనామ మునకును 'మ=న=వ=అ' అను వరుసగల ఇండో యూరపియను సర్వనామ మునకును శబ్దార్థ సామ్యముండుటచేత వీనికిఁ బరస్పర సంబంధము లేదనుట దుష్కరము. ద్రావిడ సర్వనామ రూపములలో 'న' అనునదే ప్రాచీనమని యంగీకరించునపుడు 'మ' కారము 'న' కారముగా మాఱుట సహజమగుటం జేసి వీనికి సంబంధము గలదనుటకు సందేహింప నక్కఱలేదు. ఇండో యూరపియను భాషలలో నెచ్చటను మకారము యకారముగా మాఱుట లేకున్నను 'మ' శబ్ద మిండో యూరపియను భాషలలో నెకాక సిథియను భాషలలో సైతము వివిధానునాసికముల రూపమున మాఱుచుండుటంజేసి 'ఇ' కారముగా (మలయాళ) మాఱిన ద్రావిడ య శబ్ద సర్వనామము ప్రాచీన ద్రావిడుల కిండో యూరపియను 'మ' శబ్దమునుండి లభించెననుట యయ్యక్తికము కాదు" (కాల్డు. 32౯ పుట).

విమర్శము:-ఇండో యూరపియను భాషలందును వకారము నకార మయ్యె ననుట (వయమ్=నః) స్వభావవిరుద్ధమే. 'వ-నాలు' పరస్పరము మాఱునను

సూత్రమును దొరగారు ధ్వని ప్రకరణమున నిరూపింపను లేదు. మకారమే కొన్నియెడల వకారముగాను గొన్ని యెడల నకారముగాను బరిణమించె ననుట సమంజసము. దొరగార్లును బూర్వోత్తర సందర్భ శుద్ధిని బాటింపక వ్రాయఁగడంగిరి. మకారము వకారమగుననియుఁ గొన్ని యెడల నకారమగు ననియుఁ జెప్పుట కన్ని యుదాహరణములిచ్చి యంతగా గ్రంథమును బెంచి వ్రాయుట యనావశ్యకము. అట్టి పరిణామములు సహజములు కావని యెవ్వరందురు? అట్టి ఇండ్లో యూరపియను భాషలలోని కేవలాస్తదర్థక 'మ' శబ్దమునుండి ద్రావిడ భాషలలోని 'నామ్=మనము' అను యుష్ట దస్త దుభయార్థక ముష్పతిలైననుట విశ్వసనీయము కాదు. ఈ విషయమున ద్రావిడ భాషల సర్వనామ రూపములు కేవలము విలక్షణమగు స్వభావము గల్గి యున్నవి. ఇండ్లో యూరపియను భాషలలో నుభయార్థక సర్వనామమే లేదు. అయ్యది ద్రావిడ భాషలలో నుండుట యొక విలక్షణ ధర్మము. అయ్యది నిత్య బహు వచనము. దాని కేకవచనముండుట యసంభవము. "భూయ ఉభయార్థ వాచీ యః కశ్చి ద్భవతి నిత్యబహువచనః" (ఆం. చిం. చూడు వ్యా. సం. ౨౧౯ విష). తొల్కాప్పియరును దీనిని, నిత్యబహువచనముగానే యుపదేశించిరి. ఇది యేకవచనీభూత 'మ' శబ్ద జన్యమను దొరగారి నిరూపణము కేవలము న యధార్థము. (చూడు ౧౦౯ I విష. విమర్శము). (చూడు ౧౦౯ II విష). ద్రావిడ భాషలలోని 'నామ్-యామ్' శబ్దములు కేవల విభిన్న ప్రకృతులు. ఆ రెంటిని నభిన్నములనుచు దొరగారు ముడిఁబెట్టఁ గడంగుచుందురు. ఇండ్లో యూరపియను 'మ' శబ్దమునుండియే ద్రావిడ 'యాన్-యామ్' శబ్దము లేర్పడెనని దొరగారు వ్రాయుట కేవలము సాహసము. తమిల 'యాన్' శబ్దము 'ఇయాన్' అని మలయాళమున మాఱినది గాన నట్టి 'యాన్' శబ్దము మకార జన్యమనవచ్చు ననుట పృష్ఠతాడ నన్యాయమును స్థిరంపజేయుచున్నది. సిథియను భాషలలోను స్తదర్థక 'మ' శబ్దము వివిధములగు మార్పుల నందు చున్నది గాన నిండ్లో యూరపియను 'మ' శబ్దము ద్రావిడ 'య' శబ్దమునకు మూల మనఁదగుననుట యంతకన్నను నసంగతియుగా నున్నది. 'వయమ్' అను సంస్కృత శబ్దమునకు 'వ+అమ్' అను ఛేదమును జూపుట పొరపాటు. అచట సంహితా వ్యవధాయక యకారము నిల్పెనని దొరగారు భావించుట వింత! సంస్కృతమున యకారము సంహితలో నిలుచుట యశ్రుతచరము. ఇండ్లో యూరపియను భాషలకును సిథియను భాషలకును నీ యస్తచ్చబ్జ 'మ-న'ల సంబంధము బలముగా నున్నదనుట కెవ్వరును విప్రతిపన్నులు కారు. (చూడు 2 విష). ద్రావిడ భాషలలో 'నామ్' శబ్దమునకుఁ బ్రయోగ మరుదు. 'యాన్ = యేన్ = ఏన్' శబ్దములే కేవలాస్తదర్థకములుగా విస్తృతముగాఁ

బ్రయుక్తములగుచున్నవి. తమిళ 'నామ్' శబ్దమున కుభయార్థకత్వము మాసి పోయి యర్వాచీనముగా నది యస్తదర్శ మాత్ర బోధకమగుట కన్నడ మందున్నను నదియు మిక్కిలి యరుదె. కర్ణాట భాషాభూషణమందును శబ్దమణి దర్పణమునందును నయ్యది యుపదేశింపబడనే లేదు. దాని ప్రయోగము దాక్షిణాత్య కన్నడ సమతమే కాదు. ఉదీచ్యులు క్వాచితో-ముగా దానిని వాడిరనుచు మకరంద వ్యాఖ్యాత ప్రదర్శించెను. (చూడు ౧౦౬ IV విష.). ద్రావిడ భాషలలో స్తదర్శక శబ్దముల తుది 'న' కార మేకవచన ద్యోతకము. మకారము బహువచన ద్యోతకము. ఇండో యూరపియను భాషలం దట్లు కాదు.

తమిళమందలి 'యాన్-యామ్' అనువాని పరిణామము లనఁదగు కర్ణాటములోని 'ఆన్-ఆమ్' అనునవి ప్రాచీన శబ్దములనుగాఁ దలంచుచు దొర గారు వైదిక సంస్కృతమందలి 'అస్తే' అనుదానిలోని 'అ' శబ్దమున కభిన్నము లనుగా నిరూపించుట సరికాదు. కన్నడ ప్రథమా విభక్తిలో 'ఆన్-ఆమ్' అను యా శబ్ద 'య' కారలోప పరిణామములు నిల్చినను ద్వితీయా ద్యంగ మేకవచన బహువచనములు రెండిటను 'యాన్' 'యామ్' శబ్దముల తాలవ్యతా సంబంధు లగు 'ఎన్-ఎమ్' అను రూపములె నిల్చుచున్నవి. (చూడు ౧౦౬ IV విష.).

౧౦౯. III విష. (3) "సిథియన్ భాషల సంబంధము:—ఇండో యూరపియను భాషలలోని దీని ద్వితీయాది విభక్తుల యంగమగు మ శబ్దము సిథియను భాషలలో ద్వితీయా ద్యంగమగుటయేకాక ప్రథమా విభక్త్యంగమును నగుచున్నది. ఇండో యూరపియను భాషలందును గొన్ని యెడల 'మ' శబ్దమే ప్రథమాంగమును నై యున్నది. 'కెల్లిక్' భాష-మి. నవీన పెరిషియన్ భాష-మజ్. ఉత్తర హిందూస్థానభాషలు-మయిజ్. సిథియను కుటుంబము లోని నవీన మాండలిక భాషాభేదములలో వ్యాకరణ విరుద్ధముగఁ బ్రథమా విభక్తి ద్వితీయా విభక్తికి బదులుగా వాడఁబడుచున్నది. సింహళభాష 'మామ'. కవిభాష-మమి. క్యూఫారం పెరిషియన్ భాష-మామ్. ఇవి యిటాలియన్ భాషలలోని 'మి' ఫ్రెంచి భాషలోని 'మెయి' అను వానివలెనే మొదట ద్వితీయాది విభక్తులె యై యుండును. బెహిస్తను ఫలకములలోని శాసనముల సిథియను భాషలలో మాత్రము ప్రథమా విభక్తి 'హు' అనునదై యున్నది. కాని యందును షష్ఠీ విభక్తి 'మి' అనియే యున్నది.

(౧) సిథియన్ భాష లన్నిటిలోను ద్వితీయా ద్యంగమేకాక ప్రథమా విభక్త్యంగమును 'మ' శబ్దమే యై యున్నది. ఈ 'మ' శబ్ద మనుస్వారసదృశాను నాసిక పరమగుచు నుండుటచేత (మజ్-మె) నయ్యది ద్రావిడ భాషలలోని

'నాన్' అనుదానిని సంపూర్ణముగాఁ బోలియున్నది. కాని సిథియను భాషల లోని తుది యనునాసిక ముచ్చారణార్థకము. ఇట్లుచ్చారణార్థకానునాసికము చేరుట యిండ్లో యూరపియను భాషలందును గలదు. మన్=(నేను) పెరిషియన్ భాష. మాన్-సింధియన్ భాష. మనిక్-బెలూచి భాష. ఎగోనె=తునే-ప్రాచీన గ్రీకు భాష.

ఇట్టి యుచ్చారణార్థకానునాసికము తుదిని గల్గియుండుట సిథియను భాషలం దింతకంటె నధికముగఁ గలదు.

తుర్కిషు భాషా కుటుంబము.

మెన్—(నేను) ప్రాచ్య తురుష్కు భాష.
మాన్—తుర్కోమన్ భాష.
మామ్—కివన్ భాష.
బెన్—ఒట్టోమన్ తురుష్కు భాష.
(మకారమే బకార రూపమందెను).
(మెన్=బెన్).

ఫిన్నిష్ భాషా కుటుంబము.

మినా—ఫిన్నిషు భాష.
మొన్—లాపిష్ భాష.
మ—(లేక) మిన్న—ఎస్తోనియన్ భాష.
మొన్—మొర్ డ్విన్ భాష, (లేక)
'వోటియకు' భాష.
మ—'ఓప్టియకు' భాష. ద్వివచనము
'మొన్' బహువచనము-మెన్.
వన్—మగ్యర్ భాష.
మన్—మనీ-సామోయిదీ మాండలిక
భాష.

ఫిన్నిష్ కుటుంబములోని మంగోలియా, మంచు భాషలలోని ప్రథమైక వచనము 'బి'=(నేను) అనునది. ఇది 'మి' అనుదానినుండి యేర్పడియున్నది. ఓట్టమన్ టుర్కిషుభాషలో 'మెన్' అనునది 'బి' అని యైనరీతికె. ఈ మంగోలియా, మంచుభాషలలో దీని ద్విత్వీయాద్యంగము 'మన్' అనునది. వప్తి-మిను-(లేక) మిని. మంగోలియను చతుర్థి-మెన్ దో. మంచుభాష చతుర్థి-మిన్ దె" (కాట్ట. 32౯, 3౩౦ వుటలు).

“పయి విమర్శమువల్ల సిథి యను భాషలలోని యుత్తమ పురుష సర్వ నామ ప్రాతిపదికము 'మ' శబ్దమని విశదమగుచున్నది. ఇది యూర్యాచీన మగు 'మన్' అనురూపముతో పైతము వైకల్పికముగ వాడఁబడును.

సిథియన్ కుటుంబభాషల రూపములు

మ—మింగ్రేలియన్ భాష.
మి—సానియన్ భాష.
మ—లాసియన్ భాష.

మె—జార్జియన్ భాష.
మె-మ-మినా-మియ—ఫిన్నిషు భాష.
మిన్—మ—'ఓప్టియాకు' భాష.

‘మన్’ అనునది ప్రథమా విభక్తిగా వాడబడు భాషలలోఁ గ్రియా ప్రత్యయములందును, సాధ్య సమాసములందును (Inflexional compounds) ‘మ’ అనునది నిల్చును. ఇట్టి పద్ధతి యుత్తర హిందూస్థాన భాషలందును బెరిషియాలోని వ్యావహారిక భాషలందును గలదు. ఉదా:—పెరిషియన్-మన్ = (నేను). ద్వితీ-మరా = (నన్ను-నాయొకఁ). ఇందలి క్రియా ప్రత్యయము ‘మ’ అనునది. తుర్కిష్ భాషా కుటుంబములో పైత మిదే విధమున నుండును. ఉదా:—మన్ = (నేను-ప్రథమ). ద్వితీ-మెన్. క్రియా ప్రత్యయము-మ్. ప్రాచ్య తురుష్క భాషలో-వర్తమాన-మెన్. బాలామెన్ = (ఉన్నాను). భూత-మ్-బోల్డీమ్ = (ఉంటిని)” (కాల్డు. 3౮౧ పుట).

‘కొన్ని సిథియన్ భాషలలో నుత్తమపురుష సర్వనామ ‘మ’ శబ్దము వదాంతమున నిల్చును. ఉదా:—తుర్కిష్ భాష-బాబామ్ = (మ + బాబా:) (నా తండ్రి). మాగ్యరు భాషలోని ప్రథమైక వచనము ‘ఏన్’ అని యున్నను షష్ఠీ సమాసములోను సకర్తక క్రియా ప్రత్యయములలోను ‘స’ కారముచోట ‘మ’ కారమే నిల్చును. ఉదా:—అత్య = (తండ్రి). అత్యమ్ = (నా తండ్రి). శ్చైరెటమ్ = (ప్రేమించుచున్నాను). ఈ మాగ్యరు భాషలోని ‘ఏన్’ = (నేను) అను దాని బహువచన రూపము-మి (లేక) మిన్క్ అనునది.

(౨) ఇండో యూరపియన్ భాషలందువలెనే కొన్ని సిథియన్ భాషలందును ‘నాన్’ = (నేను) అను ద్రావిడ సర్వనామపు సంబంధము చూపట్టుచున్నది. ఉదా:—ఫిన్నిష్ భాష-“మ = మిన్నా = (నేను). ఇసా = (తండ్రి). ఇసాని = (నాతండ్రి). ఓల్ = ఉండు. ఓలెన్ = (ఉన్నాను). సమాసమందును గ్రియా ప్రత్యయములందును గన్పట్టుచున్న యీ ‘స’ కారము, ‘మ’ అనెడి యుత్తమ పురుష సర్వనామ మూలరూప పరిణామమే కాని యుచ్చారణార్థకమగు ఫిన్నిష్ భాషలోని ‘మిన్నా’ అను దానిలోని ‘స’ కారపు సంబంధి కాదు. ఇందులకు నిదర్శనముగా ‘ఒలెత్’ = (ఉన్నావు) అను మధ్యమ పురుషరూపమందు ‘సినా = నీవు’ అను దాని యుచ్చారణార్థక ‘స’ కారము మధ్యమ పురుష ప్రత్యయముగా నిలువ లేదు. ఇంక సర్వనామావయవ ‘స’ కారజన్య ‘త’ కారమే మధ్యమైకవచన ప్రత్యయముగా నిల్చినది. ఈ ఫిన్నిష్ భాషలోని ‘ఓలెన్’ = (ఉన్నాను) అను దాని యందలి యుత్తమ పురుషైకవచన ప్రత్యయ ‘స’ కారము సర్వనామావయవ ‘మ’ శబ్ద (పరిణామ) సంబంధి. ద్రావిడోత్తమ పురుషైక వచనములగు ‘నాన్ = యాన్’ అను వానిలోని తుది నకార ప్రత్యయము సర్వనామావయవ సంబంధికాక యేకవచన ప్రత్యయరూప ‘స’ కార సంబంధియై యున్నది.

‘మాగ్యర్’ భాషలోని ‘ఏన్=నేను’ అనునది ద్రావిడ సర్వనామము (యాన్-యేన్-ఏన్) నెక్కుడుగాఁ బోలుచున్నది దీని సకారము మకార జన్యమే యసక తీరదు. సమాసమందును గ్రియా ప్రత్యయములందును దీని చోట ‘మ’ కారమే చూపట్టుచున్నది. సింధియన్ మాండలిక భేదమగు ‘లారు’ భాషలోని (ఇండ్లో యూరపియన్) ‘ఆన్=నేను’ అను దానితో సైతము ద్రావిడ సర్వనామమును (తమి-యాన్-కన్నడ-ఆన్) బోల్పనగునా యని యాలోచింపవలసి యున్నది. ఫిన్నిషు (లేక) ఉగ్రియన్ కుటుంబములోని ‘మార్ డ్విన్’ భాషలోని యుత్తమ పురుష సర్వనామ ప్రధమైకవచనము ‘మొన్= (నేను).’ క్రియా ప్రత్యయము-‘అన్’ అనునది. ఉదా:-పజన్=(ప్రభువను)” (కాట్ట, 3౮౧, 3౮౨ పుటలు).

“మంగోలియన్ భాషా కుటుంబములోని దగు ‘ఒలెత్ (లేక) ‘కల్తుక్’ అను మాండలిక భాషతో నింకను బలమగు సంబంధము చూపట్టుచున్నది:- బి=(నేను). ఇది ‘మి’ శబ్దమునుండి యేర్పడెను. దీని పష్టి-మిని. తక్కిన విభక్తులు:-నద=(నాకు). నదయెద్ జె=(నా వలననుండి). నమై=(నన్ను). ఈ తుది రూపములు ద్రావిడ ‘నాన్=(నేను)’ శబ్దమును బలముగాఁ బోలు చున్నవి.

కొన్ని సిద్ధియన్ భాషలలో ద్రావిడ ‘నాన్=(నేను)’ శబ్దమున కభిన్న రూపములె వెలయుచున్నవి. కకేషియాభాషా భేదమగు ‘క్వసిక్విముక్’ భాష:-న=(నేను). సామోయిదీ భాషా భేదమగు మోటార్ భాష:-నె=(నేను).

కొరియన్ భాష:-న=(లేక) నై=(నేను). బాసు- భాష:-నె=ని=(నేను). తూర్పాసియా భాష గ్ న్=న్. (తమిలమందలి ‘న’ కారము మలయాళమున ‘ళ’ కారముగా మాత్రినట్లే). కాటన్ చీనా భాష:-న్గొ. మాండరిన్ భాష:-వొ. ప్రాచీన చీనా భాషా రూపములు:-న్-గ-గొ-కన్-అ అనునవి యుత్తమ పురుష సర్వనామ రూపములని ‘ఎడ్జిన్స్’ దొరగారు చెప్పుచున్నారు. ఇంక నితర భాషల సామ్యములు:-బర్తన్ భాష-నా-(లేక) న్గా. తిబెత్-గ్రాంథిక భాష:-నా. వ్యావహారిక భాష:-గ్నాన్. గ్రాంథిక భాష:-నకి=నయి=(నాది). తెలుజ భాష-(ఆసాం భాషా భేదము):-నె. మికిర్ భాష:-నె. ఖాలీ నాగ భాష:-ని. హిమాల యోపత్యకా వాసుల భాషలలో ‘నా’ అను బర్తన్ భాషా శబ్దమే వాడబడుచున్నది. వీరును, మధ్య హిందూదేశపు ‘కోలు’ లను జాతివారును హిందూదేశముయొక్క యీశాన్య భాగము వారును ‘న్గ్’ అను దానితో సంత మందెడి రూపమును సాధారణముగా వాడెదరు. ఉదా:-అన్గ్-

ఉన్-ఇన్-బన్. ద్రావిడ సర్వనామముతోను నిండో యూరపియను సర్వ నామముతోను సంబంధించునవియు, హైయేషియన్ జాతివారు వాడునవియు నగు ‘మ-న-స’ అను వానితోఁ బై రూపము లెట్టి సంబంధము గల్గియున్నవో స్పష్టముగాఁ జెప్పఁ జాలను. ‘తిబెతు’ భాషలోని ‘నా=(నేను)’ (దీని వ్యావహారిక రూపము ‘నా’) అనునది మలయాళ భాషలోని ‘నా’ అనుదానితో సంబంధించినదని దృఢముగాఁ జెప్పవచ్చును. చీనా భాషలోని ‘నో’=(నేను) అను దానిని నందలి ‘ని’=(నీవు) అను దానిని జూచు నపు డయ్యవి ద్రావిడ సర్వ నామములతో సంబంధించునవని చెప్పవచ్చును. ఈ సందర్భమున ‘న-నన్య’=(నేను) న్గలీ=(మే మిద్దఱము) న్గల్లు=నన్దు=(మేము)’ అను నాప్తేలియా సర్వ నామములతోను ద్రావిడ సర్వనామమును సరిపోల్చి చూడనగును” (కాల్డు. 3౮౨, 3౮౩ పుటలు).

(3) “తూర్వాసియా భాషలలో ‘న-న’ అను రూపములు ‘య-అ’ అను రూపములుగ మాఱినవని చెప్పటకుఁగాని కనీసము ‘న-న’ అను రూపములకుఁ బదులుగ ‘య-అ’ అను రూపములు వాడఁబడుచున్నవని చెప్పటకుఁగాని కొన్ని యాధారములు కనఁబడుచున్నవి. “స్లావ్ రెన్ భాష-యా-యావ్=(నేను). పోక రెన్ భాష-యెర్. ‘మనియకు’ భాష-అ. పెకిన్ చీనా భాష-వో” అను రూపములను బైని వ్రాసిన తూర్వాసియా భాషలతో సరిపోల్పవచ్చును.

మొత్తముమీఁద సిథియన్ భాషా కుటుంబములోని యుత్తమ పురుష సర్వనామైకవచన రూపములును బైని వివరించిన వివిధభాషలలోని రూపములును సభిన్నములని తేలుచున్నది. సిథియన్ భాషోత్తమ పురుష సర్వనామైక వచన రూపములు:—‘మ-న-బ-న-య’. ఇండో యూరపియను రూపములు:—‘మ-వ-న-అ’. ద్రావిడ రూపములు:—‘న-య-అ’. పై రెండు కుటుంబముల రూపముల నందును సిథియను రూపములను ద్రావిడ రూపములు పోలుచుండుటచేత వీని నా రెండిటికి సభిన్నములుగాఁ జెప్పట యుక్తము. ఈ సిద్ధాంతము చొప్పున నిండో యూరపియను జాతులు సిథియను జాతులనందఱి వేఱు పడక ముందటి జాఫెటిక్కు-టుంబమునందు ‘బహుళక’ మ శబ్దమే యుత్తమ పురుషమైక వచన సర్వనామముగా వాడఁబడుచుండెనని సిద్ధాంతితమగు చున్నది. ప్రొఫెసర్ ‘హన్ ఫెల్ వి’ దొరగారు ౧౮౭౪ సం॥ అంతర్జాతీయ ప్రాచ్య విద్య త్పరిషత్తునందుఁ జేసిన యుపన్యాసమునందును బై విషయములు సూచితములయ్యెను. ఆర్యతురేనియన్ భాషలలోని పురుష బోధక సర్వనామముల సామ్యమునుబట్టి యా రెండు భాషలకును మూలమైన భాష యొక్కటియే

యై యుండునని యూహించిరి. 'వప-మమ' (తల్లి-తండ్రి) అను శబ్దముల నంటి కొన్ని ప్రత్యేక శబ్దములు పై ప్రాచీన భాషనుండి వచ్చినవె యని యూహించిరి.' (కాట్టు, 3౮౩ పుట).

విమర్శము:—ఇండ్లో యూరపియను కుటుంబ సంబంధాభాసమును విస్తరించినట్లే (౧౦౯ II విష. చూడు) యీ సిథియను కుటుంబ సంబంధమును దొరగారు మిక్కిలి విస్తరించిరి. ఇండ్లో యూరపియను భాషలందును సిథియను భాషలందును 'మ' శబ్ద ముత్తమ పురుష సర్వనామైక వచనమనియు నట్టి 'మ' శబ్దమే కొన్నియెడల 'న' కారముగాఁ బరిణమించెననియు నిరూపించుటకై యెంతయు గ్రంథము పెంచఁబడినది. ఈ విషయమున విప్రతిపత్తియే లేదు. మకారము నకారముగా మారుట సరికాదని యెవ్వగును వచింపలేదు. ఉత్తమ పురుష సర్వనామ విషయమున ద్రావిడ భాషలు విలక్షణ స్వభావము గల్గి యున్నవి. 'నాన్=(నేను)' అను రూపమే ప్రాచీన ద్రావిడ భాషలో లేదు. 'యాన్=(నేను)-యామ్=(మేము)' అనునవి మాత్రమే యస్తదర్థకము లేకవచన బహువచన రూపములతోఁ దొల్కొప్పియమునఁ జేర్కొనఁబడెను. ఇంక 'నామ్' అను నిత్య బహువచన రూపము మాత్రమే తొల్కొప్పియమునఁ గలదు. (చూడు ౧౦౬ II విష). అయ్యది యుష్ట ద్విధ దుభయార్థకముగ మాత్రమే ప్రాచీన తమిళ వాఙ్మయమున వాడఁబడి యున్నది. కావుననె దానికి 'నాన్' అను నేకవచన రూపము తొల్కొప్పియమున వచింపఁబడదయ్యెను. 'నాన్=(నేను)' అనునది యర్వాచీనముగాఁ దమిళమునఁ జేరుటచే నన్నాలు దానిని వచించుచున్నది. ఇది యర్వాచీన కర్ణాట సంవర్ణమునఁ దమిళమునఁ జేరి యుండును. ఉత్తమ పురుష సర్వనామ ద్వితీయా ద్యేకవచనాంగము 'యాన్' శబ్ద సంబంధి యగు 'ఎన్' అనునది మాత్రమే యనుటలో నెవ్వరును విప్రతిపన్నులు కానేరరు గదా. 'ఎన్నై'=(నన్నున్). 'నాన్'=(నేను) అనునది తమిళమున సహజముగ నుండియున్నయెడలఁ గన్నడమందువలెనె తమిళ మందును ద్వితీయా ద్యేకవచనాంగము 'నన్' అనునదియు నుండదా? అది లేదే! (చూడు ౧౦౬ IV విష). తుదికిఁ గర్ణాటమందును 'నాన్=(నేను) నామ్=మేము' అను రూపములు మిక్కిలి యరుదై యున్నవి. ప్రాచీనములగు కర్ణాట భాషాభూషణమందును శబ్దమణి దర్పణమందును నవి పేర్కొనఁబడనే లేదు. ఇట్టి యరుదును సర్వాచీనమును నగు 'నాన్=(నేను)' అను దానిని ద్రావిడ భాషలలో నత్యంత ప్రాచీన మూలశబ్దమని దొరగారు వ్రాయుట కేవలము నయథార్థము. ఇట్టి 'నాన్' శబ్దము కేవలము భిన్నార్థకము భిన్న ప్రకృతికము నగు 'యాన్' శబ్దమున కభిన్నమనుట యంతకన్నను నయథార్థ

శబ్దమును నస్తదర్థక రూపములలోఁ గనఁబడుఁగాక! ద్రావిడ భాషలకును సిథియన్ భాషలకును నేదో యొక విధమయిన సంబంధ ముండుట వింతకాదు గదా. మఱియు నాస్ట్రేలియా-కనురీ-తిబెటన్ భాషలు మున్నగు ననేక భాషలలో నస్తదర్థకము 'న' శబ్దము దొరగారిచేఁ జూపఁబడెను. చరిత్రకును నూహకును నందని స్థితిగల యిట్టి విషయములందు హేత్వాభాసములను గల్పించి యెల్ల నభిన్నములనుట సాహసము. యుష్ దన్త దుభయార్థక ద్రావిడ రూప మన్నిటికిని విలక్షణ మనుటలో వింత యేమున్నది? (నీ + యా = నా + మ్ = నామ్).

౧౦౦. I విష:—“మధ్యమ పురుష సర్వనామైక వచనము:—తమిళ మధ్యమ పురుష సర్వనామ రూపముల పట్టిక:—

ఏకవచనము				బహువచనము		
	ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగములు	త్రియా ప్రత్యయ ములు	ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగములు	త్రియా ప్రత్యయ ములు
మధ్యమ పురుష. ప్రాశ్ననా ద్యర్థక.	నీ - నీయ్	నిన్ - నున్ - ఉన్	ఆయ్-ఓయ్ ఐ-ఇ నాతుమాత్రిము —ఆయ్	నీర్ - నీయిర్ నీవిర్ - నీజ్జల్	నుమ్-ఉజ్జల్ - ఉమ్	ఇర్ ఈర్ ఈర్-మిన్

తమిళమునందలి 'నాన్-యాన్' అను సత్తమ పురుష ప్రథమైక వచన మునకు సరిగ నుండెడి 'నీన్' అనుదానికి బదులుగా 'నీ' అనునది మధ్యమ పురుష సర్వనామైక వచనముగ వాడఁబడుచున్నది. ఇది 'నీన్' అనియె యుండెడిదనుటకు 'నిన్' అను ద్వితీయాద్యంగమే నిదర్శనము. ప్రాచీన గ్రంథములలో నరుదుగను లేనేలేదు. అర్వాచీనము వ్యావహారిక తమిళమునం దెల్లెడలను 'ఉన్' అనునదే ద్వితీయా ద్యంగమై యున్నది. కానఁ దమిళమున 'నిన్-నున్-ఉన్' అనుమూఁడును ద్వితీయాద్యంగము లనఁదగును. గ్రాంథిక తమిళమున 'నీయ్'=(నీవు) అను రూపమును నరుదుగ వాడఁబడుచున్నది. 'నాన్-యాన్' అను స్థలమందలి మార్పువలెనే 'నీయ్'=నీన్' అను స్థలమందును 'న-య'ల పరిణామము నంగీకరింపనగును. (౧౦౬ II. ౧౦౭ I విష. చూడు). 'నీయ్' అను దానిలోని తుది 'య' కారము 'ఆయ్-ఓయ్' అను త్రియా ప్రత్యయ ములయు, విధేయ విశేషణములయుఁ దుదిని గప్పట్టుచున్నది. తమిళ మధ్యమ పురుష త్రియా ప్రత్యయములు 'ఆయ్-ఓయ్-ఐ-ఇ' అనుననై యున్నవి.

‘నడన్దనై’=(నడచితివి), నడన్దనీర్=(నడచితిరి), అను రీతిగల స్థలములందు ‘నై-నీర్’ అనునవి యేకత్వబహుత్వములందలి మధ్యమ పురుష క్రియా ప్రత్యయములవలె స్థూలదృష్టికిఁ గన్పట్టును. కాని పరిశీలింపఁగా నట్టి ‘న’ కారము సంధిజన్యమనియు ‘ఐ-ఈర్’ అనునవె మధ్యమ పురుష క్రియా ప్రత్యయములనియుఁ దోచును.

తమిల విధ్యాద్యర్థక మధ్యమ పురుషైక వచనము, ధాతువున కే ప్రత్యయమును జేరకయే యేర్పడును. వ్యావహారిక తమిలములోని ప్రార్థనా ద్యర్థక బహువచన రూపములలో ‘ఉమ్-మ్’ అను ప్రత్యయములు కనఁబడుచున్నవి. ఇవి ద్రావిడ సర్వనామములకు సామాన్యముగా బహువచన చిహ్నములై యున్నవి. ఇందలి ‘ఉమ్’ అనునది సముచ్చయార్థకము కావచ్చును. తెనుఁగు భాషలోఁ బ్రార్థనాద్యర్థమున నేకత్వమునందుఁ బాక్షికముగా ‘ము’ ప్రత్యయము కనఁబడుచున్నది. దీనిని బూజ్యార్థకముగా నెన్నవలెను. తమిలము నందలి ‘ఉమ్’ అనుదానివలెనె తెల్లనందలి ‘ము’ ప్రత్యయము ప్రాచీనావస్థలో బహువచనమందే వచ్చియుండును. తమిల బహువచనాంగము కన్నడమందు వలెనె ‘నిమ్’ అనియె యుండవలసినది కాని ‘నుమ్’ అని యేర్పడినది, (చూడు ౧౦౩ IV విష.).

ప్రార్థనాద్యర్థకత్వమున నేకవచనమందు ధాతుమాత్రమే నిల్చును. కాని ‘ఆయ్’ ప్రత్యయము నిల్చుట సైతము గ్రాంథికభాషలోఁ గలదు. ఉదా:— కేళాయ్=(వినుము). కేళీర్=(వినుడు). కేళమిన్=(వినుడు). వ్యతిరేక ప్రార్థనార్థకరూపములును బ్రార్థనార్థకరూపములును నభిన్నములై యగునని ‘బెళ్ళి’ దొరగారు తలంచిరి. కాని నల్లర్థకమగు ‘అల్’ అనుదాని సంజ్ఞేప రూపమగు ‘అ’ అనునది ‘ఆయ్-ఈర్’ అనువానిచాటున నణగియున్నదని గ్రహింపవలయును. కాన ‘కేళాయ్’=(నీవు వినవు=వినలేదు); కేళీర్=(మీరు వినరు=వినలేరు) అను వ్యతిరేకరూపములు శంకాస్పదములు కావు” (కాట్టు. 3౮౪, 3౮౫ పుటలు).

విమర్శము:—తమిల మధ్యమ పురుష సర్వనామముయొక్క ద్వితీయా ద్యైకవచనాంగమునుబట్టి మధ్యమ పురుష సర్వనామ ప్రథమైకవచన రూపము ‘నీన్’ అనియె మొదట నుండియుండునని దొరగారు నిశ్చయించిరి. కాని తమిల మధ్యమ పురుషైకవచన క్రియా ప్రత్యయములనుబట్టి తుదిని నకారము లేని ‘నీ’ అను రూపమే మధ్యమ పురుష సర్వనామ ప్రథమైకవచనమగుట యర్హమనఁదగును. తొల్కాప్పియముకన్నఁ బ్రాచీనకాలపు స్థితి దొరగారికిఁ

దెలియు ననరాదుగదా. తొల్కాప్పియమున 'సీ'=(సీవు) అనునదే మధ్యమ పురుషైకవచన సర్వనామనియు 'నిన్' అనునదే ద్వితీయా ద్యంగమనియు విశద మగుచున్నది. దీని తుది 'న' కారము 'నుమ్' లోని మకారమునుబట్టి యేర్పడి యుండును.

“అవఱ్ఱు (ట్టు)ళ్.....” (తొల్కా. ౬౨౩ నూ.) = 'సీ' అనునది మధ్యమ పురుష సర్వనామ ప్రథమైక వచనరూపము. ఉదా:—సీ వద్దాయ్=(సీవు వచ్చితివి).

“ఏనై.....” (తొల్కా. ౬౨౪ నూ.) = 'సీయిర్' శబ్దము మధ్యమ పురుష సర్వనామ ప్రథమా బహువచనరూపము. ఉదా:—సీయిర్ వద్దీర్ = (మీరు వచ్చితిరి).

“సీయెన్ ఒరు పెయర్.....” (తొల్కా. ౧౦౦ నూ.) = విభక్తి పర మగునపుడు 'సీ' అను శబ్దము ప్రాస్వయగును. వాని నడుమ 'న' కారము నిల్చును. ఉదా:—సీ+ఐ=ని+న్+ఐ=నిన్నై=(నిన్ను).

“నుమ్మెన్ ఇఱుది.....” (తొల్కా. ౧౦౮ నూ.) = 'నుమ్'=(మీరు) అనెడి శబ్దమునకు విభక్తి పరమగునపు డే యాగమమును రాదు. ఉదా:—నుమ్+ఐ=నుమ్మై=(మిమ్మును).

'సీయ్' అను యాంతరూపమును 'సీన్' అను నాంతరూపమును దొల్కాప్పియ సమ్మతములుకావు. అట్టి రూపములు తొల్కాప్పియమునాటికి లేవు. అవి ప్రాచీనరూపములని దొరగారు వ్రాయుట సరికాదు. అట్లే 'నున్-ఉన్' అను ద్వితీయా ద్యంగములు సయిత మనాటికి లేవు. 'ఉమ్-ఉళ్ళ' అను ద్వితీయాది బహువచనాంగములును దొల్కాప్పియమునాడు లేవు. ఇవెల్ల నర్వాచీన రూపములు. మధ్యమ పురుష క్రియా ప్రత్యయములలో 'ఆయ్' అనునది యున్నదిగాన 'సీయ్' అను యాంత మధ్యమ పురుష సర్వ నామైక వచనము ప్రాచీనకాలమున నుండవలయునని దొరగారు తలంచుట సరి కాదు. 'నుమ్' అను మధ్యమ పురుష సర్వనామ ద్వితీయాది బహువచనాంగము నుండి 'ఉమ్' మున్నగు నంగము లర్వాచీనముగా నేర్పడి యుండవచ్చును. 'ఉమ్' అనునది తమిళ సర్వనామ ప్రాచీన బహువచన రూపమనుట యుక్తమే యనవచ్చును (చూడు ౧౦౩ IV విష.). 'సీ+ఉమ్=నుమ్' అను రీతిని 'నుమ్' అను రూప మేర్పడియుండును. (చూడు ౧౩౬ III విష.). తమిళ మధ్యమ పురుష సర్వనామ ప్రథమా బహువచనమున 'ఇర్' అను బహువచనాంతరము నిల్చినను ద్వితీయాది బహువచనాంగముగ 'నుమ్' అనునదే నిల్గుట సంభ

వించెను. తమిలు బహువచన ప్రత్యయముగు 'మ' కారము (ఉమ్ శబ్ద ఖండము) పైని గన్నడ ప్రసిద్ధమగు 'నీమ్' అనుదానిని సంబంధించు 'ఇమ్=ఇన్' అను మధ్యమ పురుష ప్రథమా బహువచనరూపము నిల్పుటచేత 'మిన్' అను తమిలు విద్యర్థక బహువచన రూప మేర్పడియుండును. ఇంక 'నీ' శబ్దము మీఁది స్వరమగు 'ఈ=ఇ' అనునది మధ్యమ పురుషైకవచన ప్రత్యయముగుట సహజమే కదా! (చూడు ౧౦౭ V విష.).

'తా'=(తాను) శబ్దము మూఁడు పురుషములందును వాడఁదగిన దగుట చేతను నొకొక్కప్పు డది మధ్యమ పురుషార్థము నిచ్చున దగుటచేతను (చూడు ౧౧౨ II విష.) దాని సంక్షేపరూపమగు 'ఆ' అనెడి స్వరమునకుఁ బరముగ 'ఇ' అను మధ్యమ పురుషైక వచన ప్రత్యయము నిల్పుటవలన 'ఆ+ఇ=ఆయ్=ఓయ్', 'ఆ+ఇ=అ+ఇ=ఐ' అనెడి మధ్యమ పురుష సర్వనామమై యట్టి ప్రత్యయములును నేర్పడి యుండవచ్చును.

"ఇకర యకరమ్....." (తొల్కా. ౫౮ సూ.)=తమిలు శబ్దాంత మందలి యకారపు పొల్లు 'ఇ' కారమున కభిన్నమై యుండును.

"అకరత్తింబర్....." (తొల్కా. ౫౯ సూ.)=అకారమునకుఁ దర్వాతి యకారపు పొల్లు 'ఐ' కారమగును.

"అకర ఇకరమ్....." (తొల్కా. ౬౪ సూ.)=అకారమును 'ఇ' కారమును గూడి 'ఐ' కారమగును.

ఇట్లెర్పడిన 'ఆయ్=ఓయ్-ఐ-ఇ' అనునవి మధ్యమ పురుష ప్రత్యయము లని తొల్కా-ప్పియమున నుపదేశింపఁబడెను.

"అవఱ్ఱు (ట్టు) శ్....." (తొల్కా. ౭౦౭ సూ.)=వానిలో 'ఇ=ఐ=ఆయ్' అనునవి తుదినిగల క్రియలు మహా దమహదర్థక మధ్యమ పురుషైక వచనమును డెల్పును. ఉదా:—చెయ్+ఇ+తు+ఇ=చెయిది=(చేయుదువు చేయుము). చెయ్+త్+అన్+ఐ=చెయ్దనై=(చేసితివి). చెయ్+త్+ఆయ్=చెయ్దాయ్=(చేసితివి).

"ఇర్ ఈర్....." (తొల్కా. ౭౦౮ సూ.)=ఇర్=ఈర్=మిన్ అనునవి తుదిని గల క్రియలు మహా దమహదర్థక మధ్యమ పురుష బహు వచనమును డెల్పును. ఉదా:—చెయ్+త్+అన్+ఇర్=చెయ్దనిర్=(చేసి తిరి). చెయ్+త్+ఈర్=చెయ్దీర్=(చేసితిరి). చెయ్+మిన్=చెయ్మిన్=(చేయుఁడు). 'మిన్' ప్రత్యయము విద్యర్థక మాత్రము.

౧౦౦. II విష:—“మలయాళ మధ్యమ పురుష సర్వనామ రూపముల పట్టిక.—

	ఏకవచనము			బహువచనము		
	ప్రథమ	ద్వితీయాద్యంగము	క్రియా ప్రత్యయములు	ప్రథమ	ద్వితీయాద్యంగము	క్రియా ప్రత్యయములు
గ్రాంధి	నీ	నిన్ నినక్కు = (నీకు)	...	నీజ్జల్	నిమ్ - (వ్యవాహార భ్రష్ట 'నీమ్' సంక్షేపము) నిమ్మెడు = (నీతో)	...
వ్యావ	నీ	నిన్	...	నిజ్జల్	నిజ్జల్	... ”

(కాట్ట. 3౮౫ పుట).

విమర్శము:—మధ్యమ పురుష సర్వనామము విషయమునఁ జాలవఱకు మలయాళము కన్నడమును బోలియున్నను బ్రథమైక వచనమునఁ గన్నడ మందువలె ‘నీన్’ అని నిల్వక తమిళమందువలెనె ‘నీ’ అని మాత్రమే నిల్చి యున్నది. ప్రథమా బహు వచనమునఁ గన్నడమందువలెనె బహువచన మకారము తుదిని గల నీ శబ్దమే నిల్చుచున్నది. దానిపైని ‘కళ్’ ప్రత్యయము సైతము నిల్చుటచేత మలయాళ సంధి సంప్రదాయము చొప్పున (చూడు ౧౫ II విష) ‘నీజ్జల్=నిజ్జల్’ అను రూప మేర్పడెను. ద్వితీయాది బహువచనమునఁ దమిళమందువలె ‘ఉమ్’ అను దానితోఁగూడిన రూపము నిల్వలేదు. ఇంకఁ బ్రాచీన కన్నడమందువలెనె ‘నిమ్’ అనునదియే గ్రాంధిక రూపమై యున్నది. (‘నిజ్జల్’ తఱుచు. శ్రీ రెడ్డిగారు.) ప్రథమా బహువచన సదృశమగు ‘నిజ్జల్’ అనునది వ్యావహారిక ద్వితీయాది బహువచనాంగమగుట వింతకాదు. మలయాళమునఁ దిజ్జులు లేమింజేసి (౧౫ II (iv) విష) పయి పట్టికలోఁ గ్రియా ప్రత్యయములు లేవయ్యెను.

౧౧౦. III విష:—“తుళు భాషలోని మధ్యమ పురుష; సర్వనామ రూపముల పట్టిక:—

ఏకవచనము			బహువచనము		
ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగము	క్రియా ప్రత్య యము	ప్రథమా బహువచనము	ద్వితీయా ద్యంగము	క్రియా ప్రత్య యము
ఈ (తెల్లలోని 'ఈపు' అను వ్యవహార భ్రష్ట రూపమునకు సరియైనది)	నిన్ - ని (నిన్=నీయొక్క) (నిక్=నీకు)	అ	ఈర్ - నికుళు (వాడుక తమిళ .. మందలి 'నీర్' అను దానివలెనే యిందలి 'ఈర్' అనునదియుఁ బూజ్యాన్ధకమె)	ఈర్ నికుళే (‘ఈరె, నికుళే’ పట్టిక)	అర్ ”

(కాల్డు. 3౮౫ పుట).

విమర్శము:—ద్వితీయా ద్వేకవచనాంగములు ‘నిన్-ని’ అనునవి నిల్పుటయు, క్రియా ప్రత్యయములు ‘అ-అర్’ అనునవి యేర్పడుటయుఁ బరిశీలింపఁ దగును. సర్వనామ ప్రకరణాంతపు పట్టిక దీనికి భిన్నముగ ‘నికుళే-ఈరె’ అనునవి ద్వితీయాది బహువచనాంగములుగ వ్రాయఁబడెను. అందు ద్వితీయా ద్వేకవచనాంగము ‘నిన్’ అని యున్నది. ముద్రణ ప్రమాదమేమో?

౧౦౦. IV విష:—“కర్ణాట మధ్యమ పురుష సర్వనామ రూపముల పట్టిక:—

	ఏకవచనము			బహువచనము		
	ప్రథమైక వచనము	ద్వితీయా ద్యంగము	క్రియా ప్రత్యయములు	ప్రథ-	ద్వితీయా ద్యంగములు	క్రియా ప్రత్యయములు
పలుగన్నడము	నీన్ -	నిన్ (నిన్న-నీ యొక్క)	అయ్ (తమిలమందలి 'అయ్' అను దానినిబోలినది)	నీమ్	నిమ్ (నిమ్మ=మీ యొక్క)	ఇర్ (తమిల ప్రత్యయ ములను బోలెను)
హాస గన్నడము	నీను - నీ (తమిల మందువలెనే 'నీ' అను ప్రాతిపదిక మును వాడఁ బడును)	నిన్	ఇ-ఈ-ఈయె- ఎ	నీవు	నిమ్	ఇరి-ఈరి. అరి"

(కాల్లు. 3౮౫, 3౮౬ పుటలు).

విమర్శము:—హాసగన్నడ వ్యాకరణమగు ‘శబ్దాదర్శమునందు ‘నీ’ అను ప్రథమైకవచన రూపము లేదు. హాసగన్నడ క్రియాప్రత్యయములను గాల్చివెల్లుగారు మిశ్రితముగాఁ జూపిరి. శబ్దాదర్శమున విభజించి వ్రాయఁ బడెను. వర్తమాన-తద్ధర్మ-ఏక-‘ఈయె.’ బహు-‘ఈరి’ భూత-భవిష్యత్-ఏక-‘ఎ-ఇ.’ బహు-‘ఇరి.’ విధ్యాద్యర్థ-ఏక-‘ఉవదు.’ బహు-‘ఇరి.’ వ్యతిరేకార్థ-ఏక-‘ఎ.’ బహు-‘అరి.’

కర్ణాట ప్రార్థనాద్యర్థ రూపములను దొరగారు స్మరింపలేదు. తమిల మందువలెనే కన్నడమందును ధాతురూపమే ప్రార్థనాద్యర్థకైకవచన మగును. కన్నడ ప్రార్థనాద్యర్థక బహువచన ప్రత్యయము ‘ఇమ్’ అనునది. ఇయ్యది కర్ణాట మధ్యమ పురుష సర్వనామ ‘నీమ్’ శబ్దపు ఖండ మనఁదగును. ఉదా:—మాడు=(చేయుము) మాడిం=చేయుడు. కర్ణాటమునఁ బదాంతిమ ‘న-మ’ లనుస్వార మగును.

“కన్నడము-నీను-(ఏక). నీవు-(బహు)” (ఆం. భా. వి. ౪౮౧ పుట). ‘నీన్ - నీమ్’ అను ప్రాచీన కర్ణాటరూపముల నుదాహరింపక కన్నడ విషయమున నిట్లు హాసగన్నడ రూపముల నిట నుదాహరించుటలో గ్రంథకర్తగారి యభిప్రాయ మేమో తెలియకునది. “తెలుఁగున ఏకవచనమగు ‘నీవు’ అను రూపమే

కన్నడమున బహువచనముగా నున్నది. దీనినిబట్టి వచన భేదము కాలక్రమమునఁ గలిగినదనియు నొక్క రూపమే రెండువచనములయందును వాడుకలో నుండెననియు నూహించుట కవకాశము గలదు" (అం. భా. వి. ౪౮౨ పుట). తెల్లు ప్రథమైకవచన పు ప్రత్యయ మత్యంత ప్రాచీన రూపము. కన్నడ ప్రథమా బహువచన 'పు' ప్రత్యయ మర్వాచీనమగు హాసగన్నడ రూపము. ప్రాచీన కన్నడములోని 'నీమ్' అను చోటి 'మ' కారము 'వ' కారముగాఁ బరిణమించుటచేత నయ్యది యేర్పడినది. ఇట్టి 'పు' ప్రత్యయ ద్వయమున కైక్యము గల్పించుట యెట్లు పొసఁగునో తెలియకున్నది. కాట్లువెల్లుగా రిట్లు పారవడి వ్రాసిన దానిని (చూడు తెల్లు నీపు శబ్దము ౧౧౦ V విష) సరియని భ్రమించుట సరికాదు.

౧౧౦. V విష:—“తెనుఁగు మధ్యమ పురుష సర్వనామ రూపముల పట్టిక:—

ఏకవచనము			బహువచనము		
ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగము	క్రియా ప్రత్యయము	ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగము	క్రియా ప్రత్యయము
నీవు=ఈవు (ఇది వ్యవహార భ్రష్టము) ('నీ' అని పట్టిక)	ద్వితీ-నిన్. ('నిన్ను -నిను' అనునవి ద్వితీయా రూపములు. ఇవి 'నీను' అను దాని నుండి యేర్పడెను). తృతీయాద్యంగము. 'నీ' అనునది.	వి - పు	మీరు=ఈరు (ఇది వ్యవహార భ్రష్టము)	ద్వితీ-'మిమ్' ('మిమ్మా=మిము' అనునవి ద్వితీయా రూపములు). తృతీయా ద్యంగము 'మీ' అనునది	రి - రు

తక్కిన భాషలందువలెనే 'నీ' అను ప్రథమైక వచనరూపమున కుచ్చారణ పాకర్పార్యము 'వ' కారము చేరుటచేత 'నీవు' అని యేర్పడినది. కన్నడ బహు వచనరూపమగు 'నీవు' అనుదానికిఁ దెల్లులోని యీ యేకవచనరూప మభిన్నము. తృతీయాదులలో 'పు' వర్ణము లోపించి 'నీ' అనునదే నిల్చును. ('నీచేతన్-మొ). ద్వితీయయందు మాత్రము తక్కిన భాషలందు వలెనే 'వ' కారము చేరఁగా 'హ,నరత' గలుగును. ద్వితీ 'నిను-నిను' అనునవి 'నీను' అను ప్రథమ

నుండి యేర్పడెననుట స్పష్టము. గ్రాంథి కాంధ్రమునఁ దుభుభాషలోని ‘ఈ’ అనుదాని కభిన్నమైన వ్యవహార భ్రష్టమగు ‘ఈవు’ అనునది క్వాచిత్కముగా వాడఁబడును. బహువచన రూపములలో ‘మీరు-మిము’ అనువానికి ‘మీ’ అనునది యంగము. ఉత్తమ పురుష సర్వనామమునందువలెనె ‘నా-మా’ అనువాని పరిణామము సరయునది. (నేను-మేము; సీవు మీరు). తెల్లునఁ గ్రియా ప్రత్యయములం దవయవరూపము నిల్వక యుచ్చారణార్థకమగు ‘వు=వి’ అనునది నిల్చును” (కాల్లు. ౩౮౬ పుట).

విమర్శము:—‘సీవు’ అను తెల్లు శబ్దమునందలి ‘వు’ అనునది యుచ్చారణార్థకమనుట నిశ్చయ మనఁజాలము. ‘ఈ’ కారమునకుఁ బరముగా నుచ్చారణార్థకమే చేరునపుడు ‘వు’ అనుదానికన్న ‘వి’ అనునది చేరుట యింకను ‘యి’ అనునది చేరుట యుచితమనఁదగును. కాని మఱి యే ద్రావిడ భాషలందును బ్రథమైక వచనమున ‘వ’ కారస్థితి కానరాదు. హాసగన్నడములోని ‘సీవు’ అను ప్రథమా బహువచనమునకుఁ దెల్లులోని యీ ‘సీవు’ అనెడి ప్రథమైక వచన మభిన్నమనుట యసంగతము. ‘నీమ్’ అను పఱగన్నడ రూపమందలి ‘మ’ కారము ‘వ’ కారముగఁ బరిణమించుటచేత ‘సీవు’ అను హాసగన్నడ బహువచన రూప మేర్పడెను. ఇట్లే హాసగన్నడమం దుత్తమపురుష నా శబ్ద బహువచనము ‘నావు’ అనియు నాత్మార్థక ‘తా’ శబ్ద బహువచనము ‘తావు’ అనియు నేర్పడెను. అట్టిది తెల్లులోని యేకవచన ‘వు’ వర్ణకమున కభిన్నమనుట సరికాదు. అట్లే ‘నీను’ అనుదాని నుండి ‘నిన్ను-నిను’ అనునవి యేర్పడెననుటయు నసంగతమే. ‘నీను’ అనునది హాసగన్నడ ప్రథమైకవచ రూపము ‘నీన్’ అను హాళగన్నడ రూప పరిణామము. ‘నిన్ను=నిను’ అనునవి తెల్లు ద్వితీయైక వచనాంతరూపములు. వీనితుది ‘ను’ అనునది ద్వితీయా ప్రత్యయము. మఱియుఁ బ్రాచీనతమములగు తెల్లు ‘సీవు-నిన్ను=నిను’ శబ్దము లెక్కడ? అర్వాచీనములగు హాసగన్నడ రూపము లెక్కడ? హాసగన్నడ రూపములనుండి ప్రాచీనతమాంధ్రరూపము లేర్పడెననుట సరికాదు. తెలుఁగు మధ్యమ పురుష సర్వనామ ప్రథమైకవచన బహువచనరూపముల తుదివర్ణములె తెలుఁగు మధ్యమ పురుష క్రియా ప్రత్యయములు. తెల్లునఁ బ్రార్థనాద్యర్థక మధ్యమ పురుషైకవచనమున ‘ము’ ప్రత్యయమును బహువచనమున బిందు పూర్వక డు ప్రత్యయమును నిల్చును. ఏకత్వమందలి ‘ము’ ప్రత్యయము వైకల్పికముగ లోపించును. లోపించిన రూపము తమిళ కన్నడ ధాతుమాత్ర రూపములకు సరిపడియుండును. ఈ ‘ము’ వర్ణకము ‘సీవు’ శబ్దములోని ‘వు’ అనుదాని పరిణామమని తోచుచున్నది. (దేముఁడు=దేవుఁడు).

౧౦౦. VI విష:—“తుద భాషలోని మధ్యమ పురుష సర్వనామ రూపముల పట్టిక:—

ఏకవచనము			బహువచనము		
ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగము	క్రియా ప్రత్యయము	ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగము	క్రియా ప్రత్యయము
నీ	నిన్	ఇ-ఎ	నిమ	నిమ్	ఇ-ఎ ”

(కొల్లు. 3౮౬ పుట).

౧౦౦. VII విష:—“కోత భాషలోని మధ్యమ పురుష సర్వనామ రూపముల పట్టిక:—

ఏకవచనము			బహువచనము		
ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగము	క్రియా ప్రత్యయము	ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగము	క్రియా ప్రత్యయము
నీ	నిన్	ఇ	నీమె-నీవె	నిమ్	ఇరి-ఈరి ”

(కొల్లు. 3౮౬ పుట).

౧౦౦. VIII విష:—“గోందు భాషలోని మధ్యమ పురుష సర్వనామ రూపముల పట్టిక:—

	ఏకవచనము			బహువచనము		
	ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగము	క్రియా ప్రత్యయ ములు	ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగము	క్రియా ప్రత్యయ ములు
నేటి రూపములు	ఇమ్మా (ఇది ప్రాచీన కాలపు బహువచన రూపము. ఇపుడిది గౌరవార్థకై కత్వ విశిష్టవాచియై యున్నది)	ని - నివ	ని - ఇ	ఇమ్మాత్ (ఇమ్మాట్ - పట్టిక)	మీ (తెల్లనందు వలె నె)	ఈత్

ఈ గోండు భాషయందలి యుత్తమ మధ్యమ పురుష సర్వనామ రూపముల విషయ మాలోచింపఁదగినది. ఒక కాలమున నుత్తమ పురుష సర్వనామైకవచనము:—‘ఆయాతోనా’ = (అగుచున్నాను). మధ్యమ పురుష సర్వనామము:—‘ఆయాతోనీ’ = (అగుచున్నావు). మఱికొన్ని కాలములలో:—ఆన్ దాన్ = (అయితిని). ఆత్తాన్ = (ఇప్పుడయ్యెతిని). పయి యుత్తమ మధ్యమ పురుష సర్వనామ రూపములలో ‘ఓన్’ = (వాఁడు); అను ప్రథమ పురుష సర్వనామ రూపపు మేళన మున్నదని నే నూహించుచున్నాను. ‘ఆయాత్ + ఓన్ + ఆ’ = ఆయా తోనా = (అయిన వాఁడను). ఆయాత్ + ఓన్ + ఈ = ఆయాతో నీ = (అయిన వాఁడవు) అని పయి రూపముల ఛేదము నరయునది. అట్టి యెడల మధ్యమ పురుష క్రియా ప్రత్యయము ‘ఈ’ అను సామాన్య రూపము గలదే యగును” (కాల్డు. 3౮౬, 3౮౭ పుటలు).

౧౦౦. IX విష:—“కు భాషలోని మధ్యమ పురుష సర్వనామ రూపముల పట్టిక:—

ఏకవచనము			బహువచనము		
ప్రథమ	ద్వితీయాద్యంగము	క్రియా ప్రత్యయము	ప్రథమ	ద్వితీయాద్యంగము	క్రియా ప్రత్యయము
ఈను	నీ	ఇ	ఈరు	మీ	ఏరు ఆరు ”

(కాల్డు. 3౮౭ పుట).

౧౦౦. X విష:—రాజమహాల భాష మధ్యమ పురుష సర్వనామ రూపముల పట్టిక:—

ఏకవచనము			బహువచనము		
ప్రథమ	ద్వితీయాద్యంగము	క్రియా ప్రత్యయము	ప్రథమ	ద్వితీయాద్యంగము	క్రియా ప్రత్యయము
నిన్ (ఈ ప్రకరణాంతపు పట్టికలో ‘నిన్’ అనియు నున్నది)	నిన్	...	నిన (ఈ ప్రకరణాంతపు పట్టికలో ‘నిమ్’ అనియు నున్నది)	నిమ్	...

(కాల్డు. 3౮౭ పుట).

౧౦౦. XI విష:—“ఒరాబిన్ భాషలోని మధ్యమ పురుష సర్వనామ రూపముల పట్టిక:—

ఏకవచనము			బహువచనము		
ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగము	క్రియా ప్రత్యయము	ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగము	క్రియా ప్రత్యయము
నీఎన్ (ఈ ప్రకర ణాంత మందలి పట్టికలో ‘నిన్’ అనియు సున్నది)	నీఎన్ (ఈ ప్రకర ణాంతమున ,నిన్’ అనియు సున్నది)	—	ఆసు (ఈ ప్రకర ణాంతమందలి పట్టికలో ‘నిమ్’ అనియు సున్నది)	ఆస్స (ఈ ప్రకర ణాంతమందలి పట్టికలో ,నిమ్’ అనియు సున్నది)”	—

(కాట్టు. 3౮౭ పుట).

౧౦౦. XII విష:—“బ్రహుయి భాషలోని మధ్యమ పురుష సర్వనామ రూపముల పట్టిక:—

ఏకవచనము			బహువచనము		
ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగము	క్రియా ప్రత్యయము	ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగము	క్రియా ప్రత్యయము
నీ	నా	—	సుమ్	సుమ్ (గ్రాంథిక తమిటమందు వలెనె) సమా= (మియొక్క..)	రి అరెరి= (ఉన్నారు). అరెన్= (ఉన్నాము)”

(కాట్టు. 3౮౭ పుట).

(సెంట్రలిండియాలోని (మధ్య హిందూదేశ) యప్రధాన ద్రావిడ భాషా భేదము లందలి మధ్యమ పురుష సర్వనామరూపము లీ ప్రకరణాంత మునఁ బట్టికలుగాఁ జూపఁబడును.)

౧౦౦. XIII విష:—“మధ్యమ పురుష సర్వనామ ద్రావిడ మూల రూప పరిశీలనము:—‘సీన్-ఈన్’ అను మధ్యమ పురుష సర్వనామైకవచన రూపము తుది ‘స’ కారము ‘నాన్-యాన్-ఆన్’ అను సుత్తమ పురుష సర్వనామ ప్రథమైక వచనముల తుది సకారమువలెనే యేకవచనమాత్ర ద్యోకమని యీ వఱకె నిశ్చయింపబడెను. బహువచనమున నట్టి సకారస్థానమున “మ్-ర్-ఇర్- (ఇవర్’ అనుదాని లుప్తశేషము)” అనునవి నిల్చును. కాన నీ తుది సకార విషయమునఁ జర్చింప నక్కఱలేదు.

‘నాన్-యాన్-ఆన్’ అను సుత్తమ పురుష సర్వనామరూపములు మూఁడును ప్రాచీనరూపమునకు సన్నిహితములై యనియు వానిలో ‘యాన్’ అనుదాని నుండియే ‘నాన్-ఆన్’ అనునవి యేర్పడినవనియు మనము గ్రహించి యున్నాము. అట్టి ‘యాన్’ అనుదానిని బోలిన ‘యాన్’ అను మధ్యమ పురుష సర్వనామరూపము గల దనుట కట్టి చిహ్నము లేవియును గానరావు. కాన ‘సీన్-ఈన్’ అనువానిలో ‘ఈన్’ అనునదియే ప్రాచీనరూపమని నేను నిర్ణయించుచున్నాను. ‘నాన్’ అనుదానిలోని సకార మనునాసికీకరణముచేత నేర్పడిన దనునపుడు ‘సీన్’ అనుదానిలోని మొదటి ‘స’ కారము ధాతుజన్య మనుట సరికాదుగదా. ‘సీ’ అనుదానిలోని మొదటి సకారము ‘నాన్’ అను దానిలోని మొదటి సకారమునకన్న భిన్నముకాదు. ‘నాన్’ అనుదాని మొదటి సకార ముత్తమ పురుష క్రియా ప్రత్యయములలో నిల్వక లోపించినట్లే ‘సీన్’ అను మధ్యమ పురుష సర్వనామపు మొదటి ‘స’ కారము సైతము మధ్యమ పురుష క్రియా ప్రత్యయములలో నిల్వక పూర్తిగా లోపించినది. ద్వితీయాది విభక్త్యంగములలోఁ గొన్ని యెడల నరుదుగ ‘సీ’ శబ్ద ‘స’ కారము నిల్చియున్న ను మధ్యమ పురుష క్రియా ప్రత్యయములలోఁ బూర్తిగ నశించినది.

పయిరీతిని ‘ఈ’ శబ్దమే మూలరూపమైనను బెహిస్తను ఫలకములలోని సిథియను భాషలలోను (చూడు ౮ విష.) జీనా భాషలోను ‘ని’ అనునది మధ్యమ పురుషైకవచనమై యుండుటచేత ద్రావిడ భాషలలోని ‘సీ’ శబ్దము సయితము ‘ఈ’ శబ్దముతో నించుమించుగ సరియైన ప్రాచీనత గల్గియున్నదన వచ్చును. మధ్యాఫ్రికాలో వాడబడుచున్న ‘బోర్ను’ అను భాషలో సైతము ‘ని’ అనునది మధ్యమ పురుష సర్వనామైక వచనమై యున్నది. ‘సీ-ఈ’ అనువానిలో నేది ప్రాచీనమైనను నిజమైన మధ్యమ పురుష సర్వనా మావయవ మచ్చేకాని హల్లు కానేరదని నేను నమ్ముచున్నాను. (చూడు ౧౦౦ V విష.) మధ్యమ పురుష సర్వనామ స్వరములలో ‘అ-ఎ-ఇ-ఉ’ అనునవి చూపట్టు చున్నవి. అందు ‘అ-ఎ’ అనునవి యరుదగుటచేత వాని విషయము నాలో చింప నక్కఱలేదు. ఇంక నతి ప్రచురములైయున్న ‘ఇ-ఉ’ అనువానిలో నేది

ప్రాచీనమో? పరిశీలించవలసి యున్నది. ఇకార ముకారము నణచివేయుచున్నది. ద్రావిడ భాషలలో 'ఉ' కార మికారముగా మాటుట తటచుగా నున్నది. ఉదా:—తమి-పులి=వ్యావహ-పిలి=(వ్యాఘ్రము). ఇండ్లో యూరపియను భాషలలోని యుత్తమ పురుషమందలి 'ఉ' కారము సిథియను భాషలలో 'ఇ' కారముగా మాటుచున్నదని ముందు విశేషము కాగలదు. ప్రాచీనతమిలోచ్చారణమున 'ఇ-ఉ' అనువానికిఁ బ్రస్ఫుటమైన భేదమున్నట్లుకనఁబడదు. ఉదా:—గ్రాంథిక తమి:—'నిన్=నున్' ద్వితీయా ద్వేకవచనాంగములు. 'నుమ్=ఉజ్జళ్' ద్వితీయాది విభక్తుల బహువచనాంగములు. వీనిలో 'నిమ్' అనునది లేకున్నను బ్రథమా బహువచనములోని 'నీజ్జళ్' అనునది 'నీమ్' అను ప్రాచీనరూపమును సూచించుచున్నది. ('ఇ-ఉ' అనువాని కుచ్చారణభేదమంతగా లేకుండుటచేతనే ద్వీవిధ స్వరఘటితరూపములు గల్గినవని భావము)" (కాట్టె. 3౮౭, 3౮౮ పుటలు).

విమర్శము:—'నాన్-యాన్-నీన్' మున్నగు వానిలోని తుది సకారము ద్రావిడ సపుంసక ప్రత్యయమగు 'అమ్' అనుదాని కభిన్నమనియు వానిలోని మకార సకారములు పర్యాయములనియు నీవఱకు దొరగారు వ్రాసిరి. (చూడు ౧౦౭ IV విష.) ('చూడు ౨౧ XIV విష.). మఱియు 'నీన్' అను సకారాంత రూపము సరికాదని యీవఱకే వ్రాసియున్నాను. (చూడు ౧౧౦ I విష.).

'నాన్-యాన్-ఆన్' అను శబ్దములలో 'యాన్' అనుదానినుండి 'నాన్' అనునది యేర్పడెనని యీ వఱకు గ్రహించితిమను దొరగారి వ్రాత సత్యము కాదు. 'నాన్' అనునదే ప్రాచీనమనియు దానినుండియే 'ఆన్-యాన్' అనునది యేర్పడెననియు నీ వఱకు దొరగారు వ్రాసియున్నారు. (చూడు ౧౦౭ II-III విష.) మఱియు 'యాన్' అనునది ప్రాచీనమనియు దాని నుండి 'నాన్' అనునది యేర్పడెననియు డా. గుండర్టుగారు మున్నగువారు వ్రాసిన వ్రాతలను దొరగారు నిరసించియు నున్నారు. (చూడు ౧౦౭ III విష.) 'నాన్-ఆన్-యాన్-ఞాన్' అను రీతిని వాని యుత్పత్తి క్రమమును దొరగారిచేఁ జూపఁబడెను. (చూడు ౧౦౭ III విష.). 'నీన్-నాన్' అనువాని పదాది సకార మనునాసికీకరణ (Nasalisation) సిద్ధము కాదనియు ధాతు సంబంధియనియు (చూడు ౧౦౭ III విష.) నీవఱకు దొరగారు వ్రాసియున్నారు. క్రియా ప్రత్యయములలో సాధారణముగా సర్వనామముల తుది వర్ణములే నిల్చునని తలంపక యట్టి స్థితి నాధారముగాఁ గొని 'నీన్' అనుదాని పదాది సకారము ధాతుసంబంధి కాదనుట సరికాదు. విభక్తిరూపములలో సత్యంత ప్రచురముగా నున్న మధ్యమ పురుష సర్వనామ పదాది సకార మురుదని దొరగారు వ్రాయుట కేవలము నయధారము. తెనుగులోఁ బాక్షికముగాను 'తుళు-కు' భాషలలో

నిత్యముగాను బ్రథమైక వచనమున 'ఈ' అను రూపము కన్పట్టుచున్నది. తక్కిన ద్వితీయాది విభక్తులలో నట్టి భాషలు మూఁడిటియందును 'నీ' శబ్ద రూపమే వెలయుచున్నది. ద్రావిడేతరభాషలందు సయితము 'నీ' శబ్దస్థితియే దొరగారిచే విరివిగాఁ జూపఁబడెను. ఇంకను జూపఁబడును. (చూడు ౧౧౧ విష.) ఇట్లుగుటచేతనే దొరగారు " 'నీ-ఈ' అనువానిలో నేది ప్రాచీనమైనను " అని వ్రాయఁవలసినవారైరి. పయికారణములచే 'నీ-ఈ' అనువానిలో 'నీ' శబ్దమే ప్రాచీనతరమనియును 'నీ' శబ్దమునందలి పదాది సకారము లోపించుటచేత 'ఈ' శబ్దము తెల్లనందు వికల్పముగాను 'కు-తుళు' భాషలందు నిత్యముగాను బ్రథమైక వచనమున నిల్చెనని గ్రహింపవలయును. అంతియకాని ద్రావిడ భాషలందెల్ల నూరకయే 'నీ' శబ్దాదిమ 'స' కారము చేరినదని చెప్పరాదు. తమిళ భాషలో 'నీ' శబ్దముపైని 'ఉమ్' అను బహువచన బోధకము నిల్పుటచేత 'నుమ్-ఉమ్-ఉజ్జళ్' మున్నగు బహువచనరూపము (వీని మూలమున 'నున్-ఉన్' అను ద్వితీయాద్యంగము లవతరించి యుండును) లవతరించుట సరయక దొరగారు 'ఇ-ఉ' అనునవి మధ్యమ పురుషావయవములనియు 'ఇ-ఉ' అను స్వరముల కుచ్చారణమున ద్రావిడభాషలలో స్పష్టమగు భేదము లేదనియు నిట్లు లేనిపోని విషయములను వ్రాయుట సరికాదు. ఇకారము పల్కునపుడు పండ్లిగిలింపఁ బడును. ఉకారము పల్కునపుడు పెదవులు గుండ్రముగా నేర్పడును. ఇట్టి విభిన్న ప్రయత్నములచే జనించు 'ఇ-ఉ' అను స్వరములకు ద్రావిడభాషలలో నుచ్చారణమున స్ఫుటమగు భేదము లేదనుట సత్యవిదూరము. అనుభవ విరుద్ధము (చూడు ౧౭ VIII విష. తొలగా. ౮౬-౮౭-నూ). 'నున్-ఉన్-ఉమ్ - ఉజ్జళ్' అనునవి యర్వాచీన రూపములనియుఁ దొలగా-ప్పియమునఁ బేర్కొనఁబడలేదనియు నీవఱకు విశదీకరింపఁ బడెను (చూడు ౧౧౦ I విష.).

౧౧౧. I విష:—“ద్రావిడ మధ్యమ పురుష సర్వనామమునకు ద్రావిడేతర భాషల సంబంధములు:—సిథియసుభాషలందును నిండో యూరపియను భాష లందును మధ్యమ పురుష సర్వనామైక వచనమునఁ దఱచుగా 'తు=త' అనునది గాని తజ్జన్య సకారముగాని కనఁబడుచున్నది. పయి రెండు కుటుంబములలో నే భాషయందైనను దక్కిన రూపములందు సకారము కనఁబడుచున్నది. ఈ సకారము పక్షమున మూలరూపములు మొదటినుండియుఁ బరస్పర సంబంధ రహితములై యున్నట్లు కనఁబడును. ఒక దానినుండి వేతొకటి క్రమపరిణామము నందుట నేను గనిపెట్టియుండలేదు.

తకార తజ్జన్య సకారములు:—'తు' శబ్దము నిద్రేక సర్వనామరూపమగు తకారమునుండి వచ్చినదని యూహింపఁబడెను. సంస్కృత మధ్యమపురుష సర్వనామైక వచనము 'త్వమ్' అనునది. ద్వితీయ 'త్వా'. పక్షి-తవ=(నీ యొక్క).

జండు భాష-తూమ్=నీవు. కవిభాష-సెమెటికు భాష-అంతా=(నీవు). ఇది షష్ఠీలో 'కా' అనునదిగా మాటును. మధ్యమ పురుష బహువచనావయవ మగు 'యు' అనునది 'తు' శబ్దజన్యమనియు సంస్కృత బహువచనమగు 'వన్' అను దానికిని, లాటిన్ 'వోస్' అనుదానికిని నవయవమగు 'వ' అనునదియు 'త్వ' శబ్దమునుండి పుట్టినదనియు 'బౌపు'గా రూపించిరి. 'న' కారము మకార జన్యమని యుత్తమ పురుష మకారమునుండి యేర్పడినదని 'వయమ్' శబ్దోదాహృతిచేఁ దెలియనగును. త కారము 'వ' కారముగాను యకారముగాను నెట్లు మాత్రానో విశదపఱచుట నులభము కాదు. సంస్కృత 'త్వమ్' శబ్దము ప్రాచీన పెరిషియను భాషలో 'తువమ్' అని యయ్యెను. ఇట్టి 'తు' శబ్దమునుండియే సంస్కృత 'తుభ్యమ్' శబ్దమేర్పడెను. దీని యంగమగు 'తు' అనునది 'లో' అని-ఆగ్నీనియను-ఇయోలికు-డోరికు-పెరిషియను-ఆఫ్ఘను-సింగాలీ' అను భాషల లోని 'తు' శబ్దముతోడను, గాధికు భాషలోని 'థు' శబ్దముతోడను సంబంధించి కాని యభిన్నమైకాని యున్నది. గాధికు-జండుభాషలలోని 'థ్' అనునది ప్రాచీన గ్రీకు భాషలోని 'తు' అనుదానియొక్క 'ను' అను పరిణామమును సూచించుచున్నది. 'ఎక్కి'నిను' దొరగారు వారి 'చైనా భాష స్థానము' అనెడి పుస్తకమునందు మధ్యమ పురుష సర్వనామమగు 'ని-ను' అనుదానితో 'ను' ద్వితీయాద్యేక వచనాంగము) 'యు' అనునది సంబంధించుచున్నదనియు, 'ని-ను' అను మధ్యమ పురుష సర్వనామపు ప్రాచీన రూపములు 'ఇ-ఉ' అనునవేయనియు వ్రాసిరి. ఈ యూహయే సరియైన యెడల 'యు' అనునది చీనా భాషలోని 'నె-ను' అను వానికి కే కాక, ద్రావిడ భాషలలోని 'ని' (ప్రథమ) 'ను' (ద్వితీయాద్యేక వచనాంగము) అనువానికిని సరిపడి యండును" (కాల్డ్వెల్, 3౮౯, 3౯౦ పుటలు).

"సంస్కృతమునందును దానిని సంబంధించిన యితర భాషలందును మధ్యమ పురుషైక వచన 'త' కారము క్రియా ప్రత్యయములలో 'న' కారముగా మాత్రనది. బహువచనమున నల్పములగు మార్పులనంది బహువచన చిహ్నములతోఁ గూడికొని నిల్చియున్నది. (సి-థన్-థ-మె).

ఇండో యూరపియను సిథియను కుటుంబముల మధ్యమ పురుష సర్వనామము లభిన్నములు. అట్టి యభిన్నతయే ప్రాచీన కాలమందలి వాని యైక్యమునకు నిదర్శనము. మధ్యమ పురుష 'త' కారము సిథియను భాషలలో సకారముగాఁ బరిణమించి యతోధిక వ్యాప్తి కల్గియున్నది. 'అ-ఉ' అను వానితోఁ గూడునప్పటికంటె 'ఇ-ఎ' అను వానితోఁ గూడునప్పు డీ సకార పరిణామము తఱచై యున్నది. ఉదా:- (సిథియను) మాగ్యర భాష:-తె= (నీవు). తి-తిక్=(మీరు). ఆగ్నీనియను భాష:-తు=(నీవు). తుక్=(మీరు).

మంగోలియన్ భాష:—త్వి=ద్వి=(నీవు). ఈ మంగోలియను రూపములు 'త-స' పరిణామ మధ్యావస్థలో నున్నవి. ఫిన్నిషు భాష:—సె=సినా=(నీవు). వీని బహువచన రూపములందును గ్రియా ప్రత్యయముల యేకవచన రూపము లందును 'స' కార పరిణామము గల్గలేదు. తకారమే నిల్చియున్నది" (కాల్డు. ౩౯౦ పుట).

“ఉత్తమ పురుష సర్వనామమునందు. వలెనె (౧౦౯ III విష.) యీ మధ్యమ పురుష సర్వనామమునందును సిద్ధియను భాషా కుటుంబ ములోఁ దుది సుచ్చారణ సౌకర్యమునకై సకారము చేరియుండును. (గ్రీకు-తూనే=తూన్=ఇగోనే=ఇగోన్=(నేను) ఉత్తరహిందూస్థాన భాష లందును నిట్టి పద్ధతి గలదు. హిందీ-పంజాబీ-సింధీ-తుజ్= (నీవు). మరాటీ-గుజరాతీ-తూజ్= (నీవు). మరాటీ-గుజరాతీ భాషలలో ప్రథమయేకాక ద్వితీయాద్యంగమును ననునాసికాంతమయియే యుండును.

సిద్ధియను భాషలలోని యనునాసికాంత మధ్యమ పురుష సర్వనామ శబ్దముల పట్టిక:—(ఇందే సిద్ధియను భాషలలోని 'త-స'ల పరిణామమునకును నుదాహృతులు పెక్కు-గలవు).

సెన్-సెన్=(నీవు). తుర్కిషు భాషా కుటుంబము. వీని తుది సకారము ద్వితీయాద్యంగము తుదిని నిల్చియున్నది. కాని 'సిజ్' బహువచన రూపమున నిలువక నశించినది.

పెన్=(నీవు)—జార్జియన్ భాష.

తన్-తని=(నీవు)—సామోయిదీ భాష.

దొన్=(నీవు)—లాపిష్ భాష.

తోన్=(నీవు)—వోటియాకు మార్డ్విను భాషలు. బహువచనము-తిన్=(మీరు)

సినా—సె=(నీవు)— } ఫిన్నిష్. భాష.
సె-సియ-సియె-

స-సిన్న=(నీవు)—ఎస్టోనియన్ భాష. ఫిన్నిషు భాషా భేదము. ఉత్తమ పురుషము—'మ. మిన్న'

త్వి=(నీవు)—మంగోలియన్ భాష. షష్ఠి-త్విని. చతుర్థి-త్విందో.

సి=(నీవు)—మంచు భాష. షష్ఠి:—'సిని'. చతుర్థి:—'సిందె'.

ద్వి-ద్విమ=(నీవు)—కల్లుకు భాష. వప్తి:—ద్విని. చతుర్థి:—ద్విమదో.
ద్వితీయ:—ద్విమై. ఈ భాషయం దుచ్చారణార్థక 'న' కార
మునకు మాటుగాఁ బెక్కుచోట్ల 'మ' కారము చేరును.

పయి నుదాహరించిన భాషలలోని మధ్యమ పురుషైకవచన సర్వనామ
ములకును ('త్వ-తు-తి-సి' మొ.) ద్రావిడ మధ్యమ పురుష 'నీ' శబ్దమునకును
బోలిక యేమియుఁ గన్పట్టదు. ఫిన్నిష్ భాషలోని 'సినా' గ్రీకులోని 'తు నే'
మున్నగు చోటులందలి 'నా-నే' మొదలగునవి యవయవ సిద్ధములు కావనియు
నుచ్చారణార్థకాగమములనియు గ్రహింపవలెను" (కాల్డు. 3౯౦, 3౯౧ పుటలు).

“ఇండో యూరపియన్ సిథియన్ కుటుంబములలోని యుత్తమ పురుష
సర్వనామ 'మ' కారము ద్రావిడోత్తమ పురుష 'నా' శబ్దమునకు మూలమైనట్లై
యిండో యూరపియన్ సిథియన్ భాషల మధ్యమ పురుష 'త' కారము
ద్రావిడ మధ్యమ పురుష 'న' కారమునకు మూలమునఁదగునా యని యాలో
చింపవలసి యున్నది. 'టర్కిష్-ఫిన్నిష్' కుటుంబముల భాషలలోని మధ్యమ
పురుషైకవచన మందలి పురుషబోధక ప్రత్యయ 'న' కారము పైరీతిని వచ్చినదే
యని ప్రామాణికులగు 'కొప్తెయన్' దొరగా రూపించిరి. ఇండో యూరపి
యన్ భాషలలో నిట్లు తకారము నకారముగా మాటుట కుదాహరణములు
లేకపోలేదు. సంస్కృత-వతమ్=వనమ్=(వీనిని). ఇట్టి మార్పు పాళీ భాషలోఁ
బ్రచురమై యున్నది.

సంస్కృత — పాళీ

తే = నే =(పుం లింగము-వారు)

తా = నా =(స్త్రీ లింగము-వారు)

తాని = నాని=(నపుంసక లింగము-అవి).

ఇదే విధమున ద్రావిడ మధ్యమ పురుష సర్వనామ 'నీ' శబ్దము వచ్చిన
దనుటకు నిదర్శనము లేదు. ద్రావిడ భాషా చరిత్రమునుబట్టి పరిశీలించునపుడు
ప్రాచీన తకారమునుండి (ఇండో యూరపియన్ సంబంధి) ద్రావిడ మధ్యమ
పురుష 'న' కారము వచ్చిన దనుట నిరాధారము. కాని యీ 'తు=తి-నీ'
అను వాని సంబంధమును బ్రాచీనతను బరిశీలించునపు డుత్తమ పురుష సర్వ
నామ పక్షమున 'అహ్-మ' అను రూపద్వయ మంగీకరింపబడినట్లై 'తు-ని'
అనునవి పైత్రము మధ్యమ పురుష సర్వనామమాయొక్క మూలరూపములయి
యుండునా? యని కాని, (చూడు ౧౦౯ III విష.) లేదా 'జాఫెటిక్'
జాతీనుండి ద్రావిడులును చీనావారును చీలిపోవకమునుచే 'తు' శబ్దము

'ను' శబ్దముగాను నది 'ని' శబ్దముగాను మాత్రీ యుండెనా? యని కాని కలుగు సందేహము నివృత్తి కాకున్నది" (కాల్డు. 3౯౧, 3౯౨ పుటలు).

విమర్శము:—'తు-ని' అనునవి రెండును జాఫెటికు మూలరూపములయి యున్నను ద్రావిడులు 'జాఫెటికు' జాతినుండి వీడుటకు ముందే 'నీ' శబ్ద మేర్పడి యున్నను దొరగారు సంశయించిన రెండుపక్షములలో నేది సత్యమైనను ద్రావిడ మధ్యమ పురుష సర్వనామ 'నీ' శబ్ద మూహ కందనంత ప్రాచీన మనియు (చూడు ౧౦౧ II విష.) సకారము మూలభాతు సంబంధియే కాని యనునాసికీకరణ సిద్ధము కాదనియు సిద్ధాంతిత మగుచున్నది గదా. తమిళ మందలి యర్వాచీనములగు 'ఉన్-నున్' మున్నగు మధ్యమ పురుష సర్వనామ రూపముల నిర్వహణమునకయి యత్యంత ప్రాచీన ద్రావిడ మధ్యమ పురుష సర్వనామ 'నీ' శబ్దము 'ఇ-ఉ' అను నస్పష్ట స్వరరూప మనెడి దొరగారి తలంపు సరికాదనియు నందలి 'ఉ' కారము 'ఉమ్' శబ్దమూలక మనియు విశదమగు చున్నది. (౧౦౦ XIII విష. చూడు). అట్లే ద్రావిడ భాషలలో 'ఈ' శబ్దమే మూలరూప మనియు దాని కనునాసికీకరణమున 'నీ' శబ్ద మేర్పడెననియు దొరగారు వ్రాసిన వ్రాతయు నిరాకృత మగుచున్నది (చూడు ౧౦౦ XIII విష.).

౧౦౧. II విష:—“ద్రావిడ 'నీ' శబ్దముతో నిశ్చయముగా సంబంధించి నదియుఁ బైకిఁ నభిన్నముగాఁ గన్పట్టునదియు నగు సిథియను భాషలలోని మధ్యమ పురుష సర్వనామమందలి 'న' కారస్థితి నిశ్చయింపఁబడుచున్నది.

మిక్కిలి ప్రాచీనమైన చీనా భాషలోని మధ్యమ పురుష సర్వనామ ములోఁ గల ప్రాచీన ద్రావిడ సర్వనామపు పోలికలను జూపుచున్నాను. చీనా భాషలో పైతము ద్రావిడ భాషలలోవలెనె 'ని' అనునదే మధ్యమ పురుష సర్వనామము. దీని బహువచనము 'నిమెన్'=(మీరు). 'నొమెన్'=(మేము). 'తమెన్'=(వారు). ప్రాచీన చీనా భాషలో 'జీ-ను-యు-ఉ' అను నాల్గును మధ్యమ పురుష సర్వనామములు. 'ఎడ్మిన్స్' దొరగారు ప్రాచీన తమరూపము 'ఇ' అనునదనియు దానికిముందు సకారము చేరుటచేత 'ని' అను నది యేర్పడెననియు నూహించిరి.

నిమె=(నీవు)—గ్యామీ భాష.

నిని=(నీవు)—హార్పా భాష.

చీనా దేశపు పశ్చిమ సీమలోని తిబెతు ప్రాంతమున నున్న దేశ ద్రిప్తురుల భాషలివి. (తిబెతు భాషలోని యుత్తమ పురుషైకవచ నము ద్రావిడ భాషలకు సరిపడియున్నది గాని మధ్యమ పురుష సర్వనామము సరిపడలేదు).

నంగ్=(నీవు)—బర్తా మాండలిక భాషలు.

నహ్-నెర్-నా=(నీవు) 'కరెన్' అను బర్తా మాండలిక భాష.

నో=(నీవు)—ఈ కుటుంబములోని 'మన్యకు' భాష. (ఇందలి యుత్తమ పురుష సర్వనామరూపము 'ఆ' అనునది.

తూర్వేషియాలో నున్న భాషలందలి సర్వనామ రూపములు చీనా భాషపై నాధారపడియున్నవి. చీనా భాషా వాఙ్మయము చాలా ప్రాచీనమైన దగుటచేత నందలి మధ్యమ పురుష రూపమునకును ద్రావిడభాషా మధ్యమ పురుష రూపమునకును గల యభిన్నత చాల ముఖ్యమై యున్నది. 'బెహిస్తను ఫలకములందలి (చూడు ౮ విష.) సిధియను భాషలలోని మధ్యమ పురుష సర్వనామములోడి సామ్యమును మిక్కిలి ముఖ్యమైనదే. ఈ ఫలకములలోని మధ్యమ పురుష సర్వనామము ద్రావిడ భాషలలోవలెనే 'నీ' అనునది యై యున్నది. షష్ఠీ సమాస రూపము 'ని' అనునది. (బహువచన రూప మందు లేదు.) క్రియాప్రత్యయము 'ని' అని నిల్వక 'న్తి' అని యున్నది. సెమెటికు భాషలలోని 'అంతా-అంతి' అనువానివలెనే 'ని+తి' అనువాని సంయోగమున నేర్పడియుండవచ్చును.

నీ=(నీవు)

బ్రహుయి భాషా రూపము. దీని బహువచనము 'నుమ్=మీరు' అనునది. ఈ భాషను ద్రావిడ భాషలలోనే చేర్చియున్నాను గాని యిది బెలుచి ఫ్రాన్సుములోని దగుటచేత మరల నిట వ్రాయు చున్నాను. (కాల్డువెల్లుగారు దీని నిండ్లో యూరపి యను భాషలలోఁ జేర్చి ద్రావిడ భాషలలోఁ జేర్చ లేదనియు లోగడ వ్రాసిరి (చూడు ౧౫ XII విష.).

ని=(నీవు)

కనురి భాష మధ్యాఫ్రికాలోని బోర్ను దేశమందు 'వాడుకలో నున్నది' (కాల్డు. 3౯-౨, 3౯3 పుటలు).

“పయిరితిని ద్రావిడ మధ్యమ పురుష సర్వనామపు ప్రాచీనత పూర్తిగా నిరూపితమయ్యెను. పై సంబంధములు యాదృచ్ఛికములు కావు.

ఇమెన్=నీ భార్య

ఫిన్నిషు భాషా భేదమగు 'ఓష్టియాకు' భాషలోని సామాసిక మధ్యమ పురుష ప్రత్యయము 'న' కార ముగ వాడబడును. ఉత్తమ పురుషమున 'మ' కారము నిల్చును. ఉదా:—ఇమెమ్=(నా భార్య).

కెరిన్ = నీవు చేసితివి.

కెరినిద్ = మీరు చేసితిరి

{ ఖిన్నిషు భామా భేదమగు 'సిరియనియను' భాష.
ధాతువు - 'కెరి' = (చేయు). 'కెరినిద్' అనుదానిలోని
'ని' అను నేకవచన రూపమునకు బహువచన ద్యోతక
'త' కారము చేర్చబడెను.

నెన్ = (నీవు) నీన్ = ఉగ్రియను భావలలోని 'ఉగ్రి' ఓష్టియాకు, భావ.
మిరిద్దలు. నెన్ = ఈ భావలలోని తుది 'న' కారపు బలమైన యుచ్చా
మీరు నెన్ = రణము 'టర్కి' భావలో పైతము కన్నట్టుచున్నది.
తక్కిన 'ఓష్టియాకు' భావలలో 'నుమ్-మ్' అనునవి
యును, 'నిన్ - నిన్' అనునవియును గన్నట్టుచున్నవి.
'నిన్' అనుదాని బహువచన రూపము 'న్' అనునది.

నెయ్ - ని - ననని - ని - { వోగుల్ భాష. మధ్యమ పురుష సర్వనామైక
ననో-=(నీవు) { వచన రూపములు.

నేస్ట్—నోన్. { 'వోగుల్' భాష. మధ్యమ పురుష సర్వనామ
బహువచన రూపములు.

ఓలెత్ = (ఉన్నావు)
ఓలెత్తె = (ఉన్నారు)
కాలెన్ = (నీ చెయ్యి)
కాలెన్నె = (మీ చెయ్యి)

ఫిన్నిషు భాషలోని మధ్యమ పురుష క్రియా రూపములు. వీనిని బట్టి ఫిన్నిషు భాషలో మధ్యమ పురుషమునందు రెండు సర్వనామము లున్నవని తేలుచున్నది. I ఏక-సి- (లేక) 'తి'. బహు- 'తె'. II ఏక- 'ని'. బహు- 'నె'. ఇందలి బహువచన ప్రత్యయమునుబట్టి 'ని' అను నేకవచన ప్రత్యయ మూహింపఁబడెను.

బాబజ్ = (నీ తండ్రి)

ఓస్తానీ టర్కిష్ భాష. ఈ 'జ' కారము 'జి-జె' అను వాని సంక్షేపమనఁదగును. ఉత్తమ పురుష సర్వనామ వస్త్రీ సమాసమున కుదాః—బాబామ్ = (నా తండ్రి). ఈ మకారము 'మి-మె' అను వాని సంక్షేపము కానోపును. ఇందలి మధ్యమ పురుష 'జ' కారము హైబీరియాలో మాటలాడెడి 'యాకూటీ టర్కిష్' భాషలో సైతము గలదు.

ఈదు జో = (ఉంటివి) $\left\{ \begin{array}{l} \text{టర్నిష్ భాష. ఈదుమ్} = (\text{ఉంటిని}). \text{ ఈదీ} = \\ (\text{ఉన్నాడు}). \text{ ఇవి మిక్కిలి ప్రాచీనములగు క్రియా} \\ \text{ప్రత్యయములు. ఇప్పుడు 'సెన్' అనునది మధ్యమ} \\ \text{పురుషమునఁ దఱచుగా వాడబడు చున్నది.} \end{array} \right.$

బోల్డాజ్ = (నీవు) $\left\{ \begin{array}{l} \text{ప్రాచ్య టర్కిష్ భాష. ఉత్తమ పురుష సర్వ} \\ \text{నామైక వచనము:—బోల్దీమ్} = (\text{నేను}). \text{ప్రథమ పురుష} \\ \text{సర్వనామైక వచనము:—బోల్దీ} = (\text{వాడు}). \text{ఇవి పై} \\ \text{వానికి సరియైన రూపములు.} \end{array} \right.$

సిజ్ = (మీరు) $\left\{ \begin{array}{l} \text{ఇట్లు 'టర్కిష్' భాషలలోని బహువచనమున} \\ \text{'జ్' కారము చేరును. చిజ్} = (\text{మిజ్}) = (\text{మేము}). \end{array} \right.$

బాబాజుజ్ = (మీ తండ్రి) $\left\{ \begin{array}{l} \text{ఇట్లు టర్కిష్ భాషలో వస్త్రీ సమాసమున 'ఇ' కారము} \\ \text{'ఉ' కారముగను. బాబా ముజ్} = (\text{మా తండ్రి}). \\ \text{వయి రూపములు 'జీజ్} = (\text{మీరు}) - \text{మిజ్} = (\text{మేము}) \\ \text{అని ప్రాచీన రూపము లుండెడివని సూచించుచున్నవి.} \end{array} \right.$

ఉజాజీజ్ = (మీ యంతట మీరు) $\left\{ \begin{array}{l} \text{ఓరియంటల్ టర్కిష్ భాష. ఓస్తాన్ లీ టర్కిష్} \\ \text{భాషలోని 'ఇ' కారము 'ఉ' కారముగను చుండగా నీ} \\ \text{ఓరియంటల్ టర్కిష్ భాషలో 'ఇ' కారమే నిల్చు} \\ \text{చున్నది. ఇందలి 'జీ జ్' అను బహువచన రూప} \\ \text{ములోని బహువచన చిహ్నముగ 'జ్' అను దానిని} \\ \text{దీసివేయగా 'జీ' అను నేకవచన రూపము నిల్చును.} \end{array} \right.$

కోర్కొదుజుజ్ = (మీరు భయపడితిరి) $\left\{ \begin{array}{l} \text{టర్కిష్ క్రియా రూపము లన్నిటిలోను మధ్యమ} \\ \text{పురుష క్రియా బహువచన ప్రత్యయములు వైరితినే} \\ \text{యుండు ననుట కియ్యవి యుదాహరణాంతరములు.} \\ \text{వీనిలోని 'కో' అనునది క కార జ కారముల నడిమి} \\ \text{యుచ్చారణము గల్గియుండును.} \end{array} \right.$

కోర్కొదుజ్ = (నీవు భయపడితివి)

కోర్కొదుజుజ్ = (మీరు భయపడుడు)

వయి యుదాహరణము లన్నిటిలోను గల 'జ' కారము పిన్ని య భాష లోని 'న' కారమునకు సరియైనది. 'టర్కిష్-ఉగ్రియన్' భాషలందు (సమా సములందు) గన్పట్టుచున్న మధ్యమ పురుష సర్వనామైక వచన రూపము ద్రావిడ భాషలయొక్కయు 'చీనా-బెహిస్తను ఫలక సిథియన్' భాషల యొక్కయు, సర్వనామముతో నభిన్నమని తేలుచున్నది. ద్రావిడ మధ్యమ పురుష సర్వనామములోని 'ఇ' కారము 'ఉ' కార మగుట టర్కిష్ భాషలో పైతము కన్పట్టుచునే యున్నది" (కాల్దు. ౩౯౩, ౩౯౪, ౩౯౫ పుటలు).

“హిమాలయ మాండలిక భాషా భేదములందు సైతము ద్రావిడ మధ్యమ పురుష సర్వనామపు పోలికలు గన్పట్టుచున్నవి. ఉదా:—

నా = (నీవు) - ధిమల్ భాష.	$\left\{ \begin{array}{l} \text{ఇట్లే-‘లో’హితికు-భాషాభేదములలో (హిమాలయ మాండలిక) సైతము మధ్యమ పురుష సర్వనామ మునం దీ ‘స’ కారము ముఖ్యమైనదిగను ధాతు సంబంధిగను గన్పట్టుచున్నది.} \end{array} \right.$
నా = (నీవు)-మిరి భాష.	
నా ఆ = (నీవు) - గరా భాష.	

ఆస్ట్రేలియను భాషాభేదములందును ద్రావిడ మధ్యమ పురుష సర్వనామ సామ్యము కన్పట్టుచున్నది:—

ఏకవచనము	ద్వివచనము	బహువచనము
నిన్న - నిన్ని - నిన్ తె	నివ-నర = (మీ యిద్దఱు)	నిమెదు = (మీరు)
(నీవు)		

పయి యుదాహృతులనుబట్టి ద్రావిడ మధ్యమ పురుష సర్వనామ ముత్తమ పురుష సర్వనామమువలెనే యిండియూరపియను భాషలకంటె సిథియను భాషలతో నెక్కువగా సంపూర్ణమగు సామ్యము గల్గియున్నదని స్పష్టపడుచున్నది” (కాల్డు, 3౯౫ పుట).

విమర్శము:—ద్రావిడ మధ్యమ పురుష సర్వనామ ‘నీ’ శబ్దమునకు “చీనాభాష బెహిస్తను ఫలకస్థ సిథియనుభాష-ఫిన్నిషు-ఉగ్రియను ప్రభృతి సిథియనుభాషలు - నితరములగు బ్రహుయి - కనురి - భాషలు నాస్ట్రేలియను భాషలు” మున్నగువానిలోని మధ్యమ పురుష సర్వనామముతోఁగల సామ్యముల నింత విస్తృతముగాఁ జూపియు నియ్యది ‘జాఫెటికు’ జాతులవారి వాడుకలో సైత ముండెడిదనియు ‘తు-తి’ అనువాని పరిణామమనియు నిరూపించియుఁ గాల్చువెల్లుగారు దీనిలోని ‘స’ కార ముచ్చారణార్థకమగు ననునాసికీకరణమున సిద్ధించినదేయనియు నిందలి ‘ఈ’ అను స్వరమే దీని మూలరూపమనియు వచించుట మిక్కిలి వింతగా నున్నది. ‘తు-తి’ అను యుష్మదర్శకములగు హల్లులు ‘ఈ’ అను స్వరరూపముగ నెట్లు పరిణమించునని తలంచినో? లేదా యింత ప్రాచీనకాలమున నున్న యీ ‘నీ’ శబ్దములో ‘స’ కార ముచ్చారణార్థము చేర్చబడినదని వీరి కెట్లు తెలిసెనో? దురూహమై యున్నది. ఊహకందనికాలమునుండియు నున్న యీ ‘నీ’ శబ్ద ‘స’ కార మనునాసికీకరణ సిద్ధమనుట (Nasalisation) కాధారమేమో తెలియకున్నది. మొట్టమొదటి వ్యవ

హస్తలు వర్ణములలో మొదటివగు ‘అ-ఇ’ అనువానిని సస్త ద్విష్టదర్శకములుగా వ్యవహరించి యుందురను నిరాధార దుర్బల బాధితోహమే కదా యీ సిద్ధాంతమునకు మూలము. పిమ్మట నాధునికులగు ‘ఎడి-స్సు’ దొరగారు చీనా భాషలోని ‘సీ’ శబ్ద విషయమున నిట్లు వ్రాయుట రెండవ యాధారము. పుస్తత్పత్తి తెలియనపు డిట్లు సాహసించి నిరూపించుట న్యాయముకాదు. ఆ మొట్ట మొదటి వ్యవహారాలు ‘అ-ఆ’ అను నొక్కదానినే పరోక్షవస్తువాచి తచ్చబైర్థకముగాను సస్తదర్శకముగాను వ్యవహరించినట్లు యెట్లు విశ్వసింప నగును? (చూడు ౧౦౨ V విష.). ఇట్టి నమ్మరాని దుర్బల పుస్తత్పత్తిని మూలముగాఁ గొని ‘కు’ తుళు తెల్లు భాషలలో సీ శబ్ద ‘న’ కారలోపమున నేర్పడిన ‘ఈ’ శబ్దమై మధ్యమ పురుష మూలరూపమని వ్రాయుటయుఁ దక్కిన ద్రావిడ భాష లన్నిటియందును నితర భాషా ప్రపంచమునందును విస్తరించియున్న ‘సీ’ శబ్ద సకార మనునాసికీకరణ సిద్ధమని వ్రాయుటయుఁ గేవలము సయక్తముకదా. ఆ మూఁడు భాషలలోను తెల్లన ‘సీ’ శబ్దము సైతము ప్రసిద్ధమై ద్వితీయా ద్యంగములందు నిత్యమై వెలసియుండగాఁ బయి భాషలందును ద్వితీయా ద్యంగములు ‘సీ’ శబ్దఘటితములై యెయుండఁగా నట్టి ‘సీ’ శబ్ద సకారము మూలధాతు రూపము కాదనుటకు దొరగా రెట్లు సాహసించిరో? తెలియ కున్నది (చూడు ౧౦౦ XIII విష.). తమిళమందలి ‘నున్-ఉన్-నుమ్-ఉజ్జల్’ అను శబ్దములలోని ‘ఉ’ కారము ‘ఉమ్’ శబ్దమూలకమనియు, నద్దానిని జూచి శ్రమించి ద్రావిడ మధ్యమ పురుష సర్వనామము ‘ఇ-ఉ’ అనువాని యస్పష్ట మిశ్రోచ్ఛారణ రూపమని తలంచుట మఱియు నసంగతమనియు, నీవఱకే విశద పఱచియున్నాను (చూడు ౧౦౦ XIII విష.) (చూడు ౧౦౧ I విష.).

౧౦౨. I విష:—‘ఆత్తార్థక సర్వనామము; తాను శబ్దము:—ద్రావిడ ప్రథమ పురుష సర్వనామములు నిర్దేశ వాచకములై కాని నిజమైన పురుషబోధక సర్వనామములు కావు. ఆత్తార్థక సర్వనామ తాను శబ్దము సంస్కృత స్వయం శబ్దముతోను, గ్రీకు ‘ఎ’ శబ్దముతోను, లాటిను ‘నుఇ-సిబి-సె’ అనువానితోను సరిపడియుండును. ఇది పురుషబోధక సర్వనామములవంటి స్వాది విభక్తి ప్రత్యయములు గలదగుటచేత, సీ పురుషబోధక సర్వనామ సందర్భమున వివరింపఁబడుచున్నను ‘తాను’ శబ్దము కర్తగాఁగల క్రియ ప్రథమ పురుషముగానె యుండును. అట్లగుటచే దీనిని బ్రథమ పురుష సర్వనామ మనుటయె యుక్తము” (కాల్డ్, ౩౯౫ పుట).

“తా శబ్దము ద్రావిడభాష లన్నిటియందును నేకరీతినె యుండుటచేతఁ దమిలు కర్ణాటాంధ్రముల రూపములు మాత్రమే చూపఁబడుచున్నవి.

ఏకవచనము			బహువచనము		విశేష వివరణము
భాష	ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగము	ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగము	
తమిలు	తాన్	తన్	తమరు-తామ్. (గ్రాంధికము) (తాన్జో)	తమ్	విశేషణపు వాడుకలో— ‘సుఇ-సూన్-సుఅ సూమ్-’ అని యుండును.
ప్రాచీనకర్ణా టము	తాన్	తన్	తామ్	తమ్	—
హొసగన్నడ తెలుగు	తాను తా. తాను	తన్ తృతీ- } తన అంగ }	తావు తాము-తారు- తమరు (తమరు సంక్షే పము తారు).	తమ్ తృతీ- } తమ అంగ }	— ద్వితీయైకవచన-తమన్- తన్నున్. ద్వి-బ-తమన్- తమ్మున్.
బ్రహ్మయి	తెనత్	మక్కి-తెన చతు-తెనె	—	—	ఇట్లు తుదిని ‘త’ కారము చేరుట గోండుభాషలోఁ బురుష బోధక సర్వ నామములందుఁ గలదు.”

(కాల్లు. 3౯౬ పుట.)

విమర్శము:—తమిలుమున ‘సుఇ-సూన్-సుఅ-సూమ్’ అను రూపములు విశేషణపు వాడుకలోనున్నట్లు తొల్కాప్పియమున లేదు. అట్లే గ్రాంధిక తమిలు రూపము ‘తమరు’ అనునది లేదు. (మల-‘తమరు = తమ బంధువులు’ అని కలదు.) “తమిలుమున స్వయం శబ్దభవము ‘సుయమ్’ అని యున్నది. విశేషణము ‘సుయ’ అని యుండును. ‘తమర్’ అనునది ‘తామ్’ శబ్దరూపాంతరముకాదు. మల - తమర్ = తమ్ముఁ జేరిన బంధువు లని యర్థము” (శ్రీ విద్వాన్ వే. వేంకటరాజులు రెడ్డిగారు. ౬—జూన్—౧౯౫౩ తేది జాబునకు జవాబు).

౧౦౨. II విష:—“ఈ సర్వనామముయొక్క వాడుక యిండ్లో యూరపి యను భాషలలోని యాత్మార్థకశబ్దముల వాడుకకు సరిగనున్నది. ఇది వాక్యము లోని కర్తతోను బ్రధాన క్రియతోను నన్వయించుచుండును. సంస్కృత ‘స్వయమ్’ శబ్దమువలెను, నింగ్లీషులోని ‘సెల్ఫ్’ (Self) శబ్దమువలెను, రీటిన

లోని ‘ఇవ్ సె’ శబ్దము వలెను, నిది సర్వనామ శబ్దము లన్నిటితోను నదుకుచు సవధారణార్థము నిచ్చుచుండును. ఉదా:—తమిల-నాన్ తాన్ (దాన్) = (నేనే = నాయంతట నేనే). సీతాన్ (దాన్) = సీవే = (సీ యంతట సీవే). అవన్ తాన్ (దాన్) వాఁడే = వానియంతట వాఁడే. అవళ్ తాన్ (దాన్) = ఆమెయే = ఆమెయంతట నామెయే. అదుతాన్ (దాన్) = (అదియే = దానియంతట నదే). ఇట్లే ‘తామ్’ అను బహువచన రూపమును సర్వనామ బహువచనములకుఁ జేర్చబడును. ‘తమేతమ్’ అనుదానికి బదులుగ ‘తత్తమ్’ అనునది ‘తమతమ్’ అను సర్థమున వాడబడును. సంస్కృత ‘స్వయమ్’ శబ్ద మవ్యయము. ద్రావిడ ‘తా’ శబ్దము స్వాది విభక్తులను నియతముగా నందెడి సర్వనామము. ఈ భేదము పరిశీలింపఁదగినది. ‘తాన్’ శబ్దమునకు ‘అయి’ శబ్దము చేరుటచేతఁ గ్రియా విశేషణరూప మేర్పడును. తానాయ్ = (తాను + ఆగి) = (తనంతట తానే). గుణవాచకములతోను, సంబంధార్థకములతోను జేరునపు డీయ్యది ‘నిజముగా’ = ‘కేవలము’ అను సర్థము నిచ్చును. ఉదా:—తమి-మెయి తాన్ = (దాన్) = నిజమే. సరితాన్ = (దాన్) = సరియే.

“ద్రావిడ భాషలలో ‘తా’ శబ్దము పూజ్యార్థమునఁ బ్రయోగింపఁబడుట యొక విశేషము. పూజ్యతా తారతమ్యమునుబట్టి యేకవచనముగను బహు వచనముగను ద్వీరుక్త బహువచనముగను వాడఁబడును. ఇది ప్రథమ పురుష సర్వనామమై యైనను మధ్యమ పురుషమునకు బదులుగాఁ బూజ్యార్థమున వాడఁబడును. అపుడు దాని క్రియ మధ్యమ పురుషములోనే యుండును. ఇట్లగుటచేత నిది ‘త్వ-తు’ = (నీవు) అను నిండో యూరపియను శబ్దమునుండి యేర్పడెనేమో యను నూహ గల్గుచున్నది” (కాబ్బ. 3౯2 పుట).

విమర్శము:—పూజ్యతయందు ‘తా’ శబ్ద బహువచనము యుష్మదర్థమున వాడఁబడినను గ్రియ మధ్యమ పురుషములోనుండుట సాధుకవి ప్రయోగా రూఢము కాదు. పూజ్యతాతి శయంబున యుష్మదర్థ బహువచనమునకు మాటుగా నాత్మార్థ బహువచనంబు ప్రయుక్తంబగు. ఉదా:—స్వామీ ‘తాము దయచేయవలయును.’ (ప్రౌఢ-శబ్ద-౮౫ సూ.) ‘తాము దయచేయుఁడు’ అను మధ్యమ పురుష క్రియాప్రయోగము గన్పట్టదు. తెలుఁగు తా శబ్దము వాడుకలు ప్రౌఢ ౭౭-౭౮-౭౯, బాల వ్యా. ౧౨౦-మొ. సూత్రములచోటఁ జూడనగును. ‘తా’ శబ్దము ‘త్వ’ చ్ఛబ్దజ మనుట యసంగతము.

౧౧౨. III విష:—“‘తాన్’ శబ్దము పూజ్యార్థకమగుటచేత (నిర్దేశార్థక మగుటచేత) అనుట లెస్స. ఇట్లే యంతటను సవరింపనగును) దీని మూల మునఁ జరిత్ర నూహించుటకు శక్యముగాని వింతియింతలగు ద్రావిడ శబ్దము

లుప్పతిల్లును. 'Her majesty = (రాణి) your worship = (పూజ్యులగు తాము)' అను రీతి వాడుక లాంగ్లమున వెలసియున్నది. ప్రాస్తవత నందిన పూజ్యార్థక బహువచన రూపముగు (తమ్) 'త' అనునది 'తల్లి-తండ్రి' మున్నగు సంబంధార్థక తమిల మలయాళ శబ్దములకుఁ బూర్వావయవముగా నిల్చి సమసించుటగలదు. అట్టి 'తమ్ = త' అనువానికి బదులుగ 'ఎమ్-నమ్' = (మాయొక్క) 'ఉమ్' = (మీ యొక్క) అనునవి వైకల్పికముగా నిల్చుటయుఁ గలదు. తమిల మలయాళేతర ద్రావిడ భాషలందును గుర్తింపరానంతటి వికృతినందిన పయిరీతి సమాసములు గలవు. ఉదా:—తమిలమున:—

తమ్మిరాన్:—(మలయా-తమ్మిరాన్) = (దేవుడు. ప్రభువు. శైవ మతాధికారి.) దీని కింగ్లీషులో 'His lordship' అనునది పర్యాయము. తమ్ + (పూజ్యార్థకము) పిరాన్ = (ప్రభువు). ('పిరాన్' అనునది సంస్కృత 'ప్ర' (ముందు) శబ్దభవము కానోపును.) ఎమ్మిరాన్ = (మా ప్రభువు). ఉమ్మిరాన్ = (మీ ప్రభువు). తమ్మిరాట్టి = (పూజ్యురాలు). ఎమ్ బెరు మాన్ = (ఎమ్ = మాయొక్క-పెరుమాన్ = దొడ్డమానిసి = మా ప్రభువు). ఇది కావ్యములలోను శాసనములలోను వాడఁబడు బిరుదనామము. పెరుమాట్టి = (పూజ్యురాలు).

తగప్పన్ = (తండ్రి) 'తమ్ + అప్పన్ = తమప్పన్' అను ప్రాచీన రూపమును బ్రాహ్మణులు వాడుదురు. మల-తగప్పన్ = తమ్మప్పన్. 'His fatherhood' అనునది దీని యాంగ్లపర్యాయము. ('తగప్పన్' - అపశబ్దము. చూడు 22 II విష.).

తన్దై = (తండ్రి) = 'His fatherhood' అని యాంగ్లపర్యాయము. ఇది 'తగప్పన్' అనుదానికన్నఁ బ్రాచీనమైనను దాని యంతటి తటచుగా వాడఁబడు చున్నది. (కన్న-తందె. తెల్లు-తండ్రి. మల-తన్ద). తమిల కవులు 'ఎన్దై' (ఎమ్ = మాయొక్క) 'నన్దై' (నమ్ = మాయొక్క), 'ఉన్దై' (ఉమ్ = మీయొక్క) 'సున్దై' (సుమ్ = మీయొక్క) (తై = తండ్రి) అనియు వాడుచున్నారు. 'మున్దై' = (ప్రాచీనుడు = ముందటి తండ్రి). పై సమాసములలోని యుత్తరపదముగు 'తై' అనుదాని చరిత్రము దురూహమై యున్నది. తమిలమున 'అత్తన్' = (తండ్రి), 'ఆత్తన్' = (దొడ్డమానిసి) 'అత్తై = అత్తాళ్' = (తల్లి) ('ఆత్తా-ఆత్తాళ్' అనవలెను. 'శ్రీ రెడ్డిగారు') అను శబ్దములు గలవు. వీనిని బరిశీలింపగాఁ దల్లియని కాని, తండ్రియని

కాని యర్థము చేయఁదగిన 'అత్తై' (తమిళమున నిట్లు లేదు-తెల్లన 'అత్త' అని కలదు) శబ్దమునుండి 'తై' శబ్ద మేర్పడెనని తోచుచున్నది. 'తన్నై'=తల్లి-అక్క-భ్రాత' అను చోటను వలెనై 'అత్తై' శబ్దమునకును సందర్భానుసారముగ నర్థము నెన్ననగును. 'అత్తు=(కూర్పు)' (ఇది వ్యావహారికమని కోశములలో నున్నది. 'శ్రీ రెడ్డిగారు') అను ధాతువునుండి 'అత్తై' అనునది యేర్పడి యుండును (చూడు గ్లసోరియల్, ఎఫెనిటీస్ - సంస్కృత - సిద్ధియను).

తాయ్=(తల్లి) (Her maternity). 'తా' అనునది పూజ్యార్థకము. తా+ఆయి=తాయ్=(తల్లి). కన్న-ఆయ్=తాయి=(తల్లి). 'ఆయ్=ఎంచు-నుందరమైన' అను నిట్టి యర్థము నలువదేండ్లు వయసుగల తల్లివక్షమున సరిపడియుండదుగాన 'ఆవు' అను నర్థముగల 'ఆ' శబ్దమునుండి 'ఆయి' శబ్ద మేర్పడిన దనఁదగును. 'ఆవుల యజమానురాలు' అని యర్థము. సంస్కృతమున 'దుహి-త్రీ' శబ్దమునకుఁ బాలు పిదకునదని యర్థమున్నట్లే పై వ్యుత్పత్తి సంభావ్యమై యనఁదగును. దక్షిణ మలయాళమున 'ఆయి' పదమునకు బదులుగా 'ఆచ్చి'=(ఇల్లాలు) అను శబ్దము వాడఁబడును. ("దక్షిణ మలయాళమునది యజవభాషా సంబంధి. అజవముననె 'ఆయి-ఆచ్చి' శబ్దములు గలవు. మలయాళమున లేవు. ఆయి=తల్లి. 'ఆచ్చి' శబ్దమునకు 'ఇల్లాలు' అను నర్థము లేదు. 'బ్రాహ్మణ స్త్రీ' అందురు. 'ఆయ్-చ్చి'=(గోప స్త్రీ). గ్రాంథికము. శ్రీ రెడ్డిగారు). 'ఆయి' అనుదానిపైని స్త్రీపుంస సాధారణమైన బహువచన ప్రత్యయము (అర్) నిల్వఁగా 'ఆయర్' (వసుల కాపరులు) అను శబ్దము వాడఁబడుచున్నది.

తమ్మై=(తల్లి). తమ్=(పూజ్యార్థకము)+అమ్మై=తమ్మై=పూజ్యరాలగు తల్లి. (తమిళ లెక్సికనులో 'తమ్మై' లేదు. 'తమ్మాయ్' అని యున్నది. 'శ్రీ రెడ్డిగారు').

తన్నై=(తల్లి). తన్=(పూజ్య)+అన్నై=తన్నై=(పూజ్యరాలగు తల్లి). 'అన్నై=అమ్మై' శబ్దము లభిన్నములు. 'అన్నై' శబ్దమునకు 'తల్లి' అనియే కాక, 'అక్క-భ్రాత' అను మఱి రెండర్థములును గలవు.

తమ్మైయన్=(అన్న). '(His eldership)'=(వాని పెద్దతనము) అని యాంగ్ల పర్యాయము. 'తమ్=(పూజ్య) + యన్=(తండ్రి-అన్న-గురువు)= తమ్మైయన్=(అన్న). 'అన్న' అను తెల్లుపదమునకు సరిగ 'కన్న-అణ్ణ, తమి-అణ్ణన్-అణ్ణల్' అనునవి వాడఁబడుచున్నవి. 'అణ్ణ'=(ఆసుకొను) ధాతువునుండి యిది వచ్చియుండును. తమిళ కావ్యభాషలో 'అన్న' అను సర్థముగల 'తమ్మున్' శబ్దము గలదు. 'తమ్=(పూజ్య)+మున్=(ముందటివాడు)' అని దాని ఛేదము నెన్నఁదగినది.

తమ్మక్కై=(అక్క). ('Her eldership')=(ఆమె పెద్దతనము) అని దాని యాంగ్ల పర్యాయము. 'తమ్=(పూజ్య)+అక్కై=(అమ్మ-అక్క)=తమ్మక్కై=(అక్క)'. 'అక్క' అను సర్థమునఁ దమిళముందు సాధారణముగా 'అక్కా-అక్కాల్' అను శబ్దములు వాడఁబడుచున్నవి.

తమ్మి=(తమ్ముడు). తమ్=(పూజ్య)+పి=తమ్మి=(తమ్ముడు) (తెల్లు-తమ్ముడు. కన్న-తమ్మ. మల-తమ్మి=తమ్మాన్). తమి-మల-'వైదల్'=(పిల్లవాడు)' అనుదానిని బై 'పి' శబ్దముతో సరిపోల్చి చూడనగును. 'వైదల్' శబ్దము నకు 'నవ్యమైనది'='ఆకు పచ్చనిది' అని యవయవార్థము. పై 'పి' శబ్దము 'పిన్'=(వెనుక) శబ్దమునుండి యేర్పడినదని తోచుచున్నది. 'పిన్' = పిఱన్దోన్'=(వెనుకఁ బుట్టినవాడు) అనునది, 'పిన్నోన్'=(వెనుకఁ బుట్టిన వాడు) అనుదానికి సరియైనదనియు, 'తత్తై'=(చెల్లెలు) అనుదానికి సమానార్థకమగు 'పిన్నై' శబ్దము 'పిన్నోన్' శబ్దముయొక్క స్త్రీలింగ రూపమనియు వ్యాఖ్యాతలు వ్రాయుచున్నారు. 'మున్' శబ్దమునకు 'ము' అనుదానివలెనే 'పిన్' శబ్దమునకు 'పి' అనునది ప్రాచీనరూపమై యుండవచ్చును. 'పిన్' శబ్ద 'న' కారము పిఱగు శబ్దములోని రేఫమై యుండవచ్చును. (సరికాదు చూడు ౨౧ XX విష). 'తమ్మున్'=(అన్న) (చూడు-'తమ్మైయన్' శబ్దవివరణము) అను సమాసములోని యుత్తరపద మగు 'మున్' శబ్దము 'న' కారాంతమై నిల్చినట్లు 'తమ్మి' శబ్దము తుది 'పి' శబ్దము 'న' కారాంతమై యేల నిల్వలేదో తెలియకున్నది. గ్రాంథిక తమిళమున 'ఎమ్మి'=(మా తమ్ముడు) 'ఉమ్మి'=(నుమ్మి)=(మీ తమ్ముడు) అనునవి 'తమ్మి'=(తమ్ముడు) శబ్దార్థ ఘటితములుగా వాడఁబడు చున్నవి. 'నమ్మి'=(మన తమ్ముడు) శబ్దము సైతము 'తమ్మి' శబ్దార్థ ఘటితముగనే యూహింపనగును. తమిళమున, 'తమ్'=(ఆత్మార్థక బహు నచనము) నమ్'=(ఉభయార్థక బహువచనము) నుమ్'=(యుష్మ దర్థక

బహువచనము) ఎమ్ = (అన్యదర్థక బహువచనము) అను శబ్దముల వాడుక యీ క్రింది రీతిగా నుండును. ఉదా:—తమన్ = (తమవాడు) తమల్ = (తమ స్త్రీ) తమర్ = (తమవారు) నమన్ = (మనవాడు) నమల్ = (మన స్త్రీ) నమర్ = (మనవారు) నుమన్ = (మీవాడు) నుమల్ = (మీ స్త్రీ) నుమర్ = (మీవారు) ఎమన్ = (మావాడు) ఎమల్ = (మా స్త్రీ) ఎమర్ = (మావారు). (చూడు 'త-న-ను-ఎ.....' (తొల్కా. ౬౩౮ నూ). కావున నవి ('ఎమ్మి' ప్రభృతులు) కేవలము 'తమ్మి' శబ్ద సమానార్థకము లనరాదు).

తక్లై = (చెల్లెలు). 'తమ్' = (పూజ్య) + కై = తక్లై మల-తక్లై. కన్న-తంగి. కూర్ల-తంగి. ఇందలి 'కై' శబ్దమునకు 'చేయి' అని యర్థముగాన 'తక్లై' శబ్దము నకు 'చేదోడు' అని యర్థము నెన్నదగును. చెల్లెలికి గృహమం దిచ్చెడి స్థాన మట్టిదెకదా. దీనికి సరియగు తెల్లు శబ్దము 'చెలియలు' అనుదానికి 'క్రీడన స్వభావముగలది. ప్రేమించునది' ('చెలికత్తె' అనుదానిని బట్టి కాబోలును) అను సర్థము లీనమైయున్నది. గ్రాంథిక తమ్-నక్లై = (స్త్రీ)-మక్లై = (పిల్ల) అనువానిని బట్టి చూచునపుడు వీనిలోని 'కై' శబ్దము 'చిన్నది-వెనుకబుట్టినది' అను సర్థములుగలది కాదని విశద మగును. మఱియుఁ దమిల కవులు 'కైయై' శబ్దమును 'తక్లై' = (చెల్లెలు) అనుదానికిఁ బర్యాయముగ వాడుదురు. దీనిని బట్టి 'కై' శబ్దార్థము నిర్ణీతమైన (చేయి-చేదోడు) దనవచ్చును. 'కైమ్మై-కైమ్మెణ్' = (విధవ) అనువానిలోని 'కై' శబ్దము 'చేదుగానుండు' అను సర్థము గలదానినుండి పుట్టిన దనవచ్చును. ఈ 'కై' శబ్దమునకు 'కళు' (కచ?) అను రూపాంతరము గలదు. దీనికి 'ఆపద' అనియు సర్థము గలదు. కావున 'తక్లై' శబ్దములోని 'కై' శబ్దము దీనికి భిన్న మనదగును.

నమ్మి = (అల్పుడగు పూజారి). 'తమ్మి' శబ్దమునకువలెనే దీనికిని 'తమ్ముడు' అని యర్థము కావచ్చును. (వెనుకటివాడు = చిన్నవాడు = అల్పుడు). మలయాళ బ్రాహ్మణులలో నొక తెగవారికి 'నమ్మూరి-నమ్మూతిరి' అను (నమ్మియార్?) పేర్లు గలవు. మఱియుఁ దెలుగు నందలి 'తమ్మళి' శబ్ద ముతో సరిపోల్చి చూడనగును. 'తంబళి = తమ్మళి-దే. వి. శివార్చనము చేసి బ్రదుకు జాతి' (శ-౪). "నమ్మి" = (పురుషశ్రేష్ఠుడు). దీని కల్పుడను సర్థమేలేదు. 'పూజారి' అను సర్థమును గలదు" (శ్రీ రెడ్డిగారు).

తమ్మావు=(మామ) } ఇట్లు కూర్మభాషలో 'శ్వేత్రా-శ్వశర' వాచకము
 తమ్మావి=(అత్త) } లకు ముందుగ 'తమ్' శబ్దము నిల్చును. కాని తమిట
 మం దట్టి 'తమ్' శబ్దయోగము లేకయే 'మామ-మామి' శబ్దములు
 వాడబడుచున్నవి" (కాల్ద. 3౯౭ మొ. ౪౦౦ పుటలు).

విమర్శము:—పయి వానిలో 'తమ్మి' = (తమ్ముడు) 'తల్లై' = (చెల్లెలు)

మున్నగువానిలోని మొదటి 'తమ్' శబ్దము పూజ్యార్థకమనుట యసంగతము. వీనిని బట్టి తక్కినవానిలోని 'తమ్' శబ్దమును బూజ్యార్థకము కాదని తోచును. 'నమ్మి - ఎమ్మి - నుమ్మి - ఉమ్మి' = అనునవియును బై యభిప్రాయమును బల పఱుచును. "నమ్మి=(మన తమ్ముడు). ఎమ్మి=(మా తమ్ముడు). నుమ్మి= ఉమ్మి=(మీ తమ్ముడు). తమ్మి=(వాని తమ్ముడు) ఇది తమ్ముడను నర్థమున వాడబడును. ఉదా:—ఎన్ తమ్మి-ఉన్ తమ్మి-మొ. 'తల్లై' లోని "తన్"

శబ్దమును బ్రథమ పురుషార్థకమే. ఉదా:—తాయ్ = (వాని తల్లి). యాయ్ = నా తల్లి మొ." (శ్రీ వి. వేంకటరాజులు రెడ్డిగారు). తెల్లనఁ గొన్ని యెడల 'తా' అనెడి తచ్చబ్దమును 'తా' అనెడి యాత్మార్థకమును స్వార్థిక ములుగాఁ (వ్యర్థముగాఁ) బ్రయోగింపబడుట గలదు. అట్టివానిని బూజ్యార్థకము లనుట సంప్రదాయము కాదు.

'పదాద్యంతం బాశబ్దం బమహదర్థకంబు సమస్తంబు వ్యస్తంబు నయి కొన్నియెడల నర్థశూన్యం బగు. ఉదా:—చ.....అర్చనలు చేసిన పువ్వుల యవ్విధంబునన్ (ఆది. ౮ ఆ. ౭౬ ప.) పాడు గాపు నాగతి (కళా. 3 ఆ.). చ... ..మఱి బావులు నూటిటికంటె నొక్క న | త్రుతు వది మేలు..... (ఆది. ౪ ఆ. ౯౪ ప.) (ప్రౌఢ వ్యా. శబ్ద ౬౩ నూ).

'నామ త దేత ద్య త్కిమర్థంబులకుం బునర్గ్రహణంబునఁ బ్రథమా ద్యంతమయి పూర్వ పరంబులుగ నాత్మార్థం బభిహితం బగు. ఉదా:—ఉ..... తా | వచ్చెనుదర్శనాయుధుడు -(భాగ. ౧౦. స్కం. పూ.) క..... విదురుడు విషాగ్నులవలనన్ | మానుగ నేమరకుం డని | తాను బ్రబోధించె(ఆది. ౬ ఆ. ౧౫౨) ఇచట ప్రాసగతమగు తాను శబ్దము పాదపూరణార్థకము.

దొరగా రుదాహరింపలేదుగాని కన్నడమునందలి 'ఆతం-ఈతం-ఉతం' శబ్దములందును దెల్లలోని 'ఆతడు=అతడు, ఈతడు=ఇతడు' అను శబ్దము లందును నది=(తా' శబ్దము) యున్నది. 'ఆ+తన్=ఆతం, ఈ+తన్=ఈతం'

అను రీతిగల ఛేదము చొప్పున 'తా' శబ్దమేయని యూహింపనగును. (౧౧౬౧-౧౧౬౨ పుటలు. ఆం. భా. చ.) పై వానిలోని 'తా' శబ్దము న్యస్తీమాత్రవాచకము.

'కన్నడమునను తెనుగునను ఆతం-ఈతం-ఏతం, ఆతడు-ఈతడు-ఏతడు' అను రూపములు గలవు. వీనిలోని త్రికములను (బహు?) దొలగించి పరిక్షించినచో 'తం-తన్-తను-తడు' అనునదియే మూలమనుట స్పష్టము" (ఆం. భా. వి). కన్నడమున నున్న 'ఊతం' అనుదానిని విడిచి లేని 'ఏతం' అను దానిని వదించుటలో వికాసకర్త గారి యాశయమేమో? తెలియకున్నది. 'అదు-ఇదు-ఉదూనా మంతే వ తౌ పుంసి' (కర్ణా. భాష. ౯౫ సూ.) = 'అదు-ఇదు-ఉదు' అనువాని తుదివర్ణములకుఁ బుంస్త్వమున విభక్తి పరమగుచుండఁగా 'వ' కార 'త' కారము లాదేశము లగును. ఉదా:-అవం-ఇవం-ఉవం-ఆతం-ఈతం-ఊతం.

డా. కాట్టువెల్లుగారు పై నుదాహరించిన 'తాయ్' (తల్లి) శబ్దపు వివరణమున 'పుత్రివాచి దుహిత్రీ' శబ్దమని ప్రయోగించి యున్నారు. 'దుహితృ' = (కూతురు) అను ఋకారాంతమునకు 'జీప్స' రాదు. 'పుత్రిక' అను నర్థమున దాని యవయవార్థము 'పాలుపిదుకు' అని వ్రాసిన దొరగారి వ్రాత సంప్రదాయ విరుద్ధము.

'న షట్ స్వస్రాదిభ్యః' (౨-౧-౧౦) 'షట్సంజ్ఞకేభ్యః స్వస్రాదిభ్యశ్చ జీప్ టాపా న స్తః. స్వసా తిప్ర శ్చతప్ర శ్చ । ననాన్దా దుహితౌ తథా । యాతా మాతేతి సప్తైతే । స్వస్రాదయ ఉదాహృతాః' (సి. కా. 3౦౮ సూ).

'దుహితృ. స్త్రీ-దోగ్ధి ధనహరణేన రిక్షీకరోతి పితరా ఇతి దుహితా. ఋ. స్త్రీ - దుహ ప్రపూరణే' = (తల్లిదండ్రులను ధనహరణముచేత రిక్తులుగాఁ జేయునది. కూతురి పేరు) (అమరకోశము. లింగాభట్టియ గురుబాల ప్రబోధికా వ్యాఖ్య).

పయి సందర్భమునుబట్టి దొరగారు వ్రాసిన 'తాయ్' శబ్దపు వ్యుత్పత్తియు నసంభవమే యగుచున్నది.

౧౧౨. IV విష:- "అత్తార్థక సర్వనామముయొక్క ద్వితీయా ద్యేకవచ నాంగమగు 'తన్' శబ్దము, 'తనమ్-తన్తై' అను భావార్థక తమిల రూపములలోఁ బూర్వావయవమై యుండుట మఱొక విశేషము. తమిల 'మై' ప్రత్యయము - 'తన్' అను పదమునకు 'తన్' లోని 'తన్' ఇంగ్లీషులోని

'ness (నెస్)' అనువానికి సరియగు సర్థముగలది. 'తనై' అనువానికి స్వతంత్ర ప్రయోగమును గలదు. సంస్కృత 'తత్త్వమ్' శబ్దమును దమిల 'తనై' శబ్దమును సమానార్థకములు. ఈ రెండిటికిని నేడేని పరంపరా సంబంధముండి యుండును" (కాట్టు. ౪౦౦, ౪౦౧ పుటలు).

విమర్శము:—తన ప్రత్యయము కర్ణాటాంధ్రాదులందును గలదు. కర్ణాటమున భావార్థక 'మె' ప్రత్యయము సైతము గలదు. 'చేతనే వ్వికె-ఉ-మె-తనాని' (కర్ణా. భూష. ౧౭౯) = 'అజడవాచకములకు భావార్థమున 'ఇకె-ఉ-మె-తన' అను ప్రత్యయము లగును.' ఉదా:—..... పెర్తె = (పెత్తనము). ఆళ్తనమ్ = (వీరత్వము) (ఆళ్ = వీర).

'త్యాన్తే తనళ్ళ వికృతౌ స్యాత్' (ఆం. చిం.) ('వ్యా. సం.' ౨౮౯ విష.). ఉదా:—పెద్దతనము = పెత్తనము. చిన్నతనము. మొ. ప్రాకృతమున నిది 'త్రణ' అను రూపమున నున్నది. 'త్వస్య తు డిమా త్తణౌ' (వాల్మీకి సూత్ర. ౨-౧-౧౩) = 'భావార్థస్య త్వ ప్రత్యయస్య డిత్ 'ఇమా-త్రణ' ఇత్యాదేశౌ 'తు=వా' భవతః. సంస్కృత-వీనత్వమ్ = ప్రాకృత-వీణిమా-వీణత్తణమ్..... పక్షే-వీణత్తం-వీణతా = (సంస్కృత-వీనతా) వీణదా = వీణ ఆ" (షడ్భాషాచంద్రిక. ౧౧౪ పుట). ఇట్టి 'తన' ప్రత్యయము కేవల మర్వాచీనమనుచు దొరగారు వ్రాయుదురు. (చూడు ౧౧౨ V విష.).

౧౧౨. V విష:—“ఆత్మార్థకమగు 'తా-త' అనునది ద్రావిడ భాతుజన్య మనుట నిశ్చయమెకాని దీనిని బోలునట్టి యిండ్లో యూరపియను శబ్దముగాని సిథియను శబ్దముగాని లేకపోలేదు. సంస్కృత 'తత్' = (అది) శబ్దమునందును, (ఇందలి తుది 'త' కారము నపుంసక చిహ్నము. మొదటి 'త' శబ్దము నిర్దేశ సర్వనామము) 'తదా' = (అప్పుడు) శబ్దమునందును, 'సః' = (వాడు) సా = (ఆమె)' (తకారము సకారముగాఁ బరిణమించెను) అనువానియందును నాత్మార్థక ద్రావిడ శబ్దపు పోలిక లగపడుచున్నవి. ఇండ్లో యూరపియను కుటుంబములోని యాత్మార్థకములగు 'స్వ-సె' మొదలగునవి (చూడు ౧౧౨ I విష.) చాల మార్పుల నందినను నవి తచ్చబ్దావయవములై యననగును. ఇట్లే గ్రీకు భాషలోని నిర్దేశ సర్వనామమగు (Article) 'తాన్-తె-తో' అనునవియు జర్మను భాషలోని తత్తుల్యములై యగు 'దెర్-దై-దస్' అను నవియుఁ బై ద్రావిడ సర్వనామమును (తాన్ శబ్దమును) బోలుచున్నవి. 'తేనస్' = (వాడు) అను డోరికు భాషా (గ్రీకు భాషా భేదము) శబ్ద మాత్మార్థక ద్రావిడ శబ్దమువలెనె 'న' కారయక్షమై యున్నది. ఈ డోరికు భాషా శబ్దమునుండియే 'కేనస్' అను 'ఇయోలియను'

భాషా (గ్రీకు భాషా భేదమే) శబ్దమును 'ఎకైసన్' అను నవీన గ్రీకు భాషా శబ్దమును బుట్టిన (హెబ్రూ సర్వనామాగమమగు 'క' అనునది 'త' అనుదాని నుండి వచ్చినట్లు) ట్లూహింపబడుచున్నవి. ద్రావిడ 'తాన్' శబ్దమునకును గ్రీకు 'తేస్' శబ్దమునకునుగల పోలిక విచిత్రమైనది. మధ్యమ పురుషముగా వాడబడుచున్న (తామ్) పూజ్యార్థక ద్రావిడ సర్వనామము గ్రీకు భాషలోని పూజ్యార్థకముగ వాడబడుచున్న యవ్యయమగు 'తన్' (లేక) 'ఓతన్' = (అయ్యా నా మంచిన్నే హితుఁడా!) అనుదాని వ్యుత్పత్తికి సూచకము కారాదా? గ్రీకులోని యీ 'తన్' శబ్దము 'తేనస్' శబ్దమునుండి వచ్చినదని కొందఱు వైయాకరణులును, వ్యవహారభ్రష్ట సంబోధనమగు 'తు' (లేక) 'తూనే' శబ్దము నుండి వచ్చినదని కొందఱును నూహించుచున్నారు" (కాట్టు. ౮౦౧ పుట).

“ప్రాచీన పారసీక భాషలోని 'తన్స్' (తనస్ = వాడు) అను శబ్దము నందుఁ బై నిర్దేశ సర్వనామరూపమే తుది నకారముతోఁ గూడి వెలయుచున్నది. సిథియను భాషలందును నీ నిర్దేశవాచకము 'న' కారయ్యుక్తముగాను 'న' కార విరహితముగాను గన్పట్టుచున్నది. ఫిన్నిషు భాషలో (సిథియను) 'తోమ్' అను దూర నిర్దేశవాచకములోను 'తెమ్' అను సమీపస్థవాచకములోను నయ్యది కన్పట్టుచున్నది. సియోనీ గోందుభాషలో నీ యాత్మార్థక సర్వనామ మాత్మార్థకముగాను నిర్దేశార్థకముగాను వాడబడుచున్నది. 'సన్ సుమ్ జి' పాటలో (చూడు-బెంగాళీ యేషియాటిక్ సొసైటీ పేపరు - డా. మాజరుగారి వ్యాసము) 'తున్న' = (వానియొక్క) 'తాన్' = (ఆమెయొక్క = అది) అను వాడుకలు గలవు. ఆ పాటలోన 'తున్వ' = (తమి-తన్) = 'సూన్ ఆఉమ్' అను నాత్మార్థకపు వాడుకయుఁ గలదు. పయి సందర్భమునుబట్టి 'తా' అనునది మొదట నిర్దేశవాచకమై (తచ్చబ్రాథకమై) యుండెడిదని తోచుచున్నది. అటవ కావ్యభాషలో నామవాచకమునకును దాని ద్వితీయాది విభక్తులకును నడుమ 'అదు' శబ్దము వలెనే యాత్మార్థక సర్వనామము సైతము (విభక్తి పూర్వాగమముగ) నిల్చుట గలదు. ఉదా:-మరన్దనై కణ్డేన్ = (చెట్టును జూచితిని). (ఇందలి 'తన్ + వ' అనుచోటి 'తన్' అనునది 'తాన్' శబ్దపు ద్వితీయైకవచనాద్యంగము). మరన్దనై = మరమ్ దై (మరమ్ + అదు + వ) = మరత్తై (ఇది వ్యావహారిక రూపము) = (చెట్టును) (చూడు-నామవాచక ద్వితీయైకవచన సందర్భము)" (కాట్టు. ౮౦౧, ౮౦౨ పుటలు).

“సంస్కృతమునందలి తచ్చబ్ద భావార్థకరూపమగు 'తత్త్వమ్' అనుదానికి సమానసానికముగా వాడబడుచున్న 'తన్తై-తనమ్' శబ్దములలో 'తాన్' శబ్దపు

ద్వితీయాద్యంగమగు 'తన్' (లేక) 'త' అను శబ్దము నిల్చియుండుట, యట్టి ద్రావిడాత్కారక 'తన్' శబ్దమునకును సంస్కృత సిధియను భాషలలోని తచ్చ బ్దారక నిర్దేశ సర్వనామమునకును సంబంధము గలదనుటకు బలమైన నిదర్శనమై యున్నది. ఈ ద్రావిడ 'తన్' శబ్దము సంస్కృతమందలి 'తత్త్వమ్' శబ్దమును జూచి కల్పింపఁబడినదై యుండును. కాని యద్దానినుండి పుట్టినది గాదు. భావమాత్ర గోచరమగు ధర్మమును దెల్పునట్టి 'తనమ్' అను తమిళ పదము మిక్కిలి యర్వాచీనమై యుండును. 'తన్' = 'తత్త్వమ్' శబ్దముల మూలరూపములు మిక్కిలి ప్రాచీన సంబంధమును గల్గియుండిన నుండవచ్చును. అదే నిజమైన యెడల నట్టి సంబంధ మత్యంత ప్రాచీనమై యుండవలెను. ద్రావిడభాషలందలి యాత్కారక సర్వనామమునందుఁ బ్రాచీన నిర్దేశార్థక 'త' కారము నిల్చియుండఁగా నిండ్లో యూరపియను భాషలలో దీనికి సరిగ వాడఁబడు నాత్కారక సర్వనామ ములో సకారము (స్వ-సె-మొ. చూడు ౧౧౨ I విష) వెలయుచున్నది. ఆయా భాషలు (ఇండ్లో యూరపియను) మూలభాషనుండి విడకముందే తకారము 'స' కారముగా మాఱియుండవలెను" (కాట్టు, ౪౦౧, ౪౦౨ పుటలు).

విమర్శము:—ద్రావిడ 'తా' శబ్దము మొదట తచ్చబ్ద సమానార్థక మయి నిర్దేశ సర్వనామాభిన్నమై యుండెడి దనెడి కాట్టువెల్లుగారి యాశ యము విశ్వసనీయము కానేరదు. ఇండ్లో యూరపియను భాషలలో నతి విస్తృతముగాను సిధియను భాషలలోను వారు చూపిన 'తాన్-తె-తో' మున్నగు శబ్దములెల్ల సంస్కృత తచ్చబ్దాభిన్నములు. తచ్చబ్దాదుల 'త' కారమును ద్రావిడాత్కారక 'తా' శబ్ద 'త' కారమును రూపసామ్యము నందియున్నంత మాత్రమున ద్రావిడాత్కారక 'తా' శబ్దము ప్రాచీనకాలమునఁ దచ్చబ్దార్థకమై యుండెడిదని యూహించుట రూపసామ్య భ్రాంతి కృతమెకాని సత్యము కానేరదు. ఇంత గ్రంథ విస్తృతిచేసి చూపనేల? ఇండ్లో యూరపియను భాష లలో 'త' చ్చబ్దార్థకములందెల్ల 'త' కారము విస్తరించి యున్నదనుటలో విప్రతిపత్తి యేమున్నది? 'త్వమ్' శబ్దములోను 'త' కారము గలదనుచు దానిని పైత మిందేల చూపరాదు? పరస్పర విభిన్నార్థకములగు ప్రకృతుల కాకార సామ్య మున్నంతమాత్రమున వానికి సంబంధమును గల్పించుట యసంగతము.

'ఆం. భా.' చరిత్రమున 'ఆత్మన్' శబ్దరూపాంతరము 'త్వన్' అనునదే ఋగ్వేదమునఁ గలదనుచు వ్రాసిరి. (చూడు ఆం. భా. చ. ౧౧౪౪ పుట) వికాస కర్తగారును నిదే స్వామినాథయ్యరుగారి యభిప్రాయమనుచు వ్రాసి "అయినను కావచ్చును. కాని యన్ని విషయములలోను స్వతంత్రములని నిరూపించిన

ద్రావిడ భాషలలోని కిది యందుండి వచ్చెననుటకు.....అంగీకరింపఁ జాలము” (ఆం. భా. వి. ౪౮౬ పుట) అని వ్రాసిరి. ఈ సంబంధము యాదృచ్ఛికముగ జూపట్టుచున్నను ‘ఆత్మ’ శబ్దము వికృతి నందుటలో ‘అతుమ-ఆయా-ఆదా-అల్లా-అత్తా-అప్పా’ మున్నగు రీతిగాఁ బరిణామమందుట ప్రాకృతములలోఁ బ్రసిద్ధముకాని ‘తాన్’ అని నిల్చుట ప్రసిద్ధము కాదు.

“శోశ్చ పశ్చిమో వా లోప్యః’ (వృత్తి) వర్గపరః శుపరశ్చ పర్వపశ్చిమో వా లోప్యో భవతి. జ్ఞానమ్=జ్ఞాణమ్..... ఆత్మా=ఆదా=ఆయా=అత్తా=అల్లా” (చండప్రాకృతలక్షణము. వ్యంజన విధానము).

‘వాత్త భన్తని వః’ (౧-౪-౪౨) (వృత్తి) ‘ఆత్త భన్త’ అనయోః స్తోః పో వాస్యాత్-అప్పా-మనయా మితి మ లోపే కేష ద్విత్వే అత్తా. (షడ్భా. ౮౬ పుట).

తమిట ‘త్తనై’ శబ్దమును సంస్కృత ‘తత్త్వమ్’ శబ్దమును నభిన్నార్థకము లను నభిప్రాయముతో, డా. కాట్టవెల్లుగారు వానికిఁ బోలిక గలదని వ్రాయు చున్నారు. అవి సమానార్థకములు కావు. ‘తస్యభావః=తత్త్వమ్=తత్వమ్’= (దానియొక్క ధర్మము). ‘తన్ + మై=త్తనై’ (‘స్వస్య భావః=స్వభావః’ మై ప్రత్యయము భావార్థకము. ౧౧౬ విష.) తత్త్వ శబ్దపూర్వావయవము పరోక్ష వస్తువాచియగు సంస్కృత తచ్ఛబ్దము. ఇంక ‘త్తనై’ అను శబ్దముయొక్క పూర్వావయవ మాత్తార్థక తా శబ్ద సంబంధి. దొరగారు మొట్టమొదట నాత్మార్థక ద్రావిడ ‘తా’ శబ్దము ద్రావిడ ధాతు జన్యమే యని ప్రతిజ్ఞచేసిన వారగుటచేత ‘తత్త్వమ్’ శబ్దమునుండి ‘త్తనై’ శబ్దము పుట్టలేదనియు దాని పోలి కయును గల్పితమనియు వ్రాసిరేకాని యట్లే వారి యుద్దేశమయినచో నాత్మార్థక ద్రావిడ ‘తా’ శబ్దము ప్రాచీనకాలమునఁ దచ్ఛబ్దార్థకమయియె యుండెడిదని యూహింపనేల? ఇండ్లో యూరపియను భాషలు ద్రావిడ మూలభాషనుండి వీడకముందే ‘స్వ-సె’ అను వానికిని ‘త’ కారమునకును బరిణామము గల్గియుండ వలెనని యూహింపనేల? ‘త-స’ ల పరిణామము కొన్నియెడల (తత్-సః-సా-మై.) నుండిన నుండుఁ గాక. స్వ శబ్ద సకారము ‘త’ చ్ఛబ్ద త కారమునుండి మూల భాషలోనె పరిణమించె ననుమాట సత్యము కానేరదు. ఇండ్లో యూరపియను భాషలలోని ‘స్వ’ శబ్దము వేఱు. వానిలోని నిర్దేశార్థక ‘త’ చ్ఛబ్దము వేఱు. ద్రావిడాత్మార్థక ‘తా’ శబ్దము వేఱు. వీనిలో ‘త-స’ ల పరిణామము గలదనరాదు.

అదు శబ్దమువలె ద్రావిడ 'తా' శబ్దము విభక్తి పూర్వము మగుట తొలొప్పియ సప్తతము కాదు. 'మరన్దనై = మరమదై' (చెట్టును) అనునవి తొలొప్పియ సప్తతములు కావు. 'తొలొప్పియమునకు విరుద్ధముగాఁ బ్రయోగములు దాని తర్వాతివి గలవు' (శ్రీ విద్వాన్ వే. వేంకటరాజులు రెడ్డి గారు జూన్ ౧౯౫౩). 'మరత్తై' = (చెట్టును) అనునది వ్యావహారిక రూపమును వ్రాత సరికాదు.

'మఃకాన్ పుళ్ళి.....' (తొలొప్పి. ౧౮౬ సూ.) = మకారాంత శబ్దములకు విభక్తి పరమగునపుడు 'అత్తు' అను నాగమము వచ్చును..... ఉదా:— మరమ్ + ఐ = మరమ్ + అత్తు + ఐ = మరత్తై = (చెట్టును).

౧౧౩. I విష:—“యుష్మ దస్త దాత్తార్థక బహువచన రూపములు:— పాఠకుల సౌకర్యమునకయి కావలయును గాల్గువెల్లుగా రిచట వెనుక నుదాహరించిన పురుషబోధక సర్వనామరూపములనె మరల వివరింప సాగిరి. ౧౧౬ II, IV, V విషయములందు వరుసగా నస్తదర్థక తమిల కర్ణాటాంధ్ర రూపములును ౧౧౦ I, IV, V విషయములందు వరుసగా యుష్మదర్థక తమిల కర్ణాటాంధ్ర రూపములును ౧౧౧ I విషయమునఁ దమిల కర్ణాటాంధ్రములందలి యాత్మార్థక సర్వనామరూపములును నుదాహరింపఁబడి యున్నవి. తమిల ప్రథమా బహువచనముపైని బహువచన 'కళ్' ప్రత్యయము మరల నిల్చిన పునరుక్త బహువచన రూపములు పైత మచటఁ జూపఁబడినవి. అట్టివానినె మరల వివరించెడి దొరగారి యనావశ్యక విస్తృతి నిట నుపేక్షించి విశేష విషయములు మాత్రమె విమర్శింప దలంచుచున్నాను. పునరుక్త బహువచన సందర్భమునఁ 'యామ్-నామ్-సీయిర్-తామ్' అను ప్రాచీనరూపములు పూజ్యార్థకములుగను వానిపైని 'కళ్' ప్రత్యయము నిల్చినరూపములనఁగా 'నాజ్జళ్' (మేము) సీజ్జళ్ = (మీరు) తాజ్జళ్ (తాము) అను ద్వీరుక్త బహువచన ప్రత్యయంతరూపములు సామాన్యస్థ ద్యుష్మ దాత్తార్థకములుగను నేటి తమిలమున వ్యవహరింపఁబడుచున్నవని వ్రాయఁబడెను. ఉదా:—సీయిర్ = పూజ్యులగు మీరు. సీజ్జళ్ = మీరు. మొ. 'ఇట్టి పూజ్యార్థకత లేదు. 'సీయిర్' అనుదానికి 'మీరు' అనియే యర్థము. ఇది ప్రాచీన శబ్దము. 'సీజ్జళ్' అర్వాచీనము" (శ్రీ రెడ్డిగారు). తెల్లనందును ద్వీరుక్త బహువచన రూపములు గలవు. ఉదా:—వారలు-వీరలు-మీరలు. ఇట్టి యర్వాచీన ద్వీరుక్త బహువచన రూపములు 'గారియను' భాషలందును (ఉత్తర హిందూస్థాన వ్యావహారిక భాషలు) గలవు. బీమ్మగారు ౧౮౭౨ సం॥ అక్టోబరు ఇండియన్ ఏన్ టి క్వైరీలో నోడ్ర భాషలోని ద్వీరుక్త బహువచన రూపముల నీ క్రిందిరీతిని

వ్రాసిరి. ‘ము=(నేను) అష్టే=(‘అష్టే’ అని వాడుక) (మేము). తు=(నీవు). తుష్టే=(‘తుష్టే’ అని వాడుక)=(మీరు). కాలక్రమమున నట్టి బహువచన రూపములనుండి ‘అష్టేమానే-తుష్టేమానే’ అను ద్విరుక్త బహువచన రూపము లేర్పడెను. టర్కీ భాషయందును నిట్టి ద్విరుక్త బహువచన రూపములు గలవు. ఉదా:—బెన్=(నేను). బిజ్=(మేము). ద్విరుక్త బహువచన రూపము-బిజ్ లెర్=(మేము). సెన్=(నీవు). సిజ్=(మీరు) దీని ద్విరుక్త బహువచన నాంత రూపము-సిజ్ లెర్=(మీరలు)” (కాల్డు. ౪౦౨, ౪౦౩ పుటలు).

“పురుష బోధక క్రియాప్రత్యయము లేర్పడుటలో నాయా పురుషముల సర్వనామములలోని మొదటి హల్లు లోపింపగా మిగిలిన యచ్చును, దుది బహువచన చిహ్నమును మాత్రమే నిల్పును. ఉదా:—తమి-యామ్’ అను దానినుండి ‘ఎమ్-ఏమ్’ అనియు ‘నామ్’ అను దానినుండి ‘అమ్-ఆమ్’ అనియు నేర్పడును. ‘ఓమ్’ అను సుత్తమ పురుష బహువచన క్రియాప్రత్యయము వ్యావహారికము. తమిళ మధ్యమ పురుష సర్వనామము ‘సీయిర్’ అనునది గాన క్రియా ప్రత్యయములు-‘ఇర్-ఈర్’ అనునవే యున్నవి. తమిళముందే కాక కర్ణాటాంధ్రములందును మధ్యమ పురుష క్రియా ప్రత్యయము రేఫ ఘటితమే. సర్వనామముల యేకవచన ‘న’ ప్రత్యయము లోపించి యచట బహువచన ‘మ’ ప్రత్యయము నిల్చుటచేతఁ బ్రాచీన బహువచన రూపము లేర్పడును. ఉదా:—ఏక-యాన్-బహు-యామ్. ఇట్టి దీనిపైని ‘కళ్’ అను నమహద్బహువచన ప్రత్యయము మరల నిల్వఁగా వ్యావహారిక ద్విరుక్త బహు వచన రూపమేర్పడును. ఉదా:—యాజ్గళ్’.

సీ శబ్దవిశేషములు:—తమిళ మందలి మధ్యమ పురుష బహువచన రూప మసాధారణమగు నపవాద శబ్దము (చూడు గం3 IV విష). అందుఁ దక్కిన వానిలోవలె బహువచనమున ‘మ’ కారము నిల్వదు. రేఫము నిల్పును. (‘సీమ్’ లేదు. ‘సీయిర్’ నిల్పును. తమి). కాని వ్యావహారిక ద్విరుక్త బహు వచనాంత రూపమేర్పడినపుడు ‘కళ్’ ప్రత్యయము ‘మ’ కారము మీఁదనే నిల్పును. ఉదా:—నీజ్గళ్=(మీరు). మధ్యమ పురుష సర్వనామ బహువచన ద్వితీయాద్యంగము సైతము ‘నుమ్-ఉమ్-ఉజ్గళ్’ అను మాంతరూపములతోనె యుండును. వీనియందు ‘ఇ’ కారముండవలసినచోట ‘ఉ’ కారము నిల్చుట మాత్రమే విశేషము. తమిళ యుష్మదర్థక బహువచన ద్వితీయాద్యంగము ‘నుమ్’ అని నిల్పును. ఈ ‘ఉ’ కారము బహువచన ప్రత్యయమగు ‘ఉమ్’ శబ్దసంబంధి కానోపును. (చూడు గం3 IV విష)” (కాల్డు. ౪౦౩, ౪౦౪ పుటలు).

నా శబ్ద విశేషములు:—“తమిళ వ్యావహారిక ద్విరుక్త ప్రథమా బహు వచనాంత రూపము ‘నాజ్గళ్’ అని యుండును. అనఁగాఁ దమిళ ‘నామ్’

శబ్ద ముభయార్థక మాత్రమే యైనను వ్యావహారిక కేవలాస్తదర్శకైక నచన 'నాన్' శబ్ద మవతరించిన పిమ్మట దాని మూలమున 'నామ్-నాజ్జల్'=(మేము)' అను వ్యావహారిక కేవలాస్తదృశ్యహువచన రూపమేర్పడెను. దీని పుట్టుకచే 'యాజ్జల్'=(మేము) అను నస్తద్వ్యవహారిక ప్రథమా బహువచన రూప మేర్పడదయ్యె. 'యాన్'=(నేను) యామ్ (మేము) అను గ్రాంధిక ప్రథమా రూపముల కనుకూలముగా 'ఎన్-ఎమ్' అను గ్రాంధిక ద్వితీయాద్యంగము లును, 'నామ్=మేము' అను నస్తత్ప్రథమా బహువచనమున కనుకూలము గా 'నమ్' అను గ్రాంధిక ద్వితీయాది బహువచనాంగమును నవతరించెను. వ్యావహారిక తమిళమందును నేకత్వమున ద్వితీయాద్యంగము 'ఎన్' అనియే యేర్పడినను బహుత్వమున 'యాన్=నేను' అనుదానికి 'ఎజ్జల్' అనియు 'నామ్=మేము' అను దానికి 'నమ్' అనియు ద్వితీయాద్యంగము లేర్పడెను." (కాట్టు. ౪౦౩, ౪౦౪ పుటలు).

విమర్శము:—కాట్టువెల్లుగారు 'నామ్' శబ్దమునకును 'we' అనియే యర్థము వ్రాయుచున్నారు (చూడు కాట్టు. ౪౦౫ II పేరా). 'నామ్' శబ్దము యుష్ట దస్త దుభయార్థకము. 'యామ్=నామ్' శబ్దములు పర్వాయములనియు 'యాన్' (నేను) అను దానివలెనే 'నాన్' అనునదియుఁ బ్రాచీన తమిళ యనియు దొరగారు భ్రమించి వ్రాయుచున్నారు. 'యామ్=(మేము). నామ్=(మనము)' (నీ+యామ్=నామ్) అనురీతి నయ్యవి విభిన్న శబ్దములు (చూడు ౧౦౬ II విష).

౧౦౩. II విష:—'కర్ణా టాస్తదర్శక విశేషములు:—ద్వితీయా ద్యంగములలో నాయా సర్వనామముల యచ్చు ప్రాస్థ మగుచుండును. తమిళమందు వలెనే కన్నడమందును నుత్తమ పురుష సర్వనామ ప్రథమా రూపమందలి 'అ' కారము 'ఎ' కారముగా మాటును. (ఉదా:—ఆన్-ఎన్-ఆమ్-ఎమ్). హాసగన్నడ మందలి యుత్తమ పురుషమున 'ఎమ్మ' అను దానికి బదులుగా వాడఁబడు 'నమ్మ' అను రూపము మిక్కిలి ప్రాచీనమైనది. హళగన్నడ బహువచన ప్రత్యయమగు మకారము హాసగన్నడములో వకారముగాఁ బరిణమించి యుచ్చారణార్థకమగు 'ఉ' కారముతోఁ గూడును. ఉదా:—హళ-నీమ్=హాస-నీవు=(మీరు). ఇట్లే—హళ-నామ్=హాస-నావు=(మేము). హళ-తామ్=హాస-తావు=(తాము). హాసగన్నడ క్రియా ప్రత్యయములలో 'నావు' అను సర్వనామమునకు సరిగా నేర్పడిన 'ఎవు-ఏవు-ఏవే' అను ప్రత్యయముల లోని 'ఎ' కారము, తమిళ భాషలోని యుత్తమ పురుషైకవచన ప్రత్యయమగు 'ఎన్' అనుదాని 'ఎ' కారమునకు సరిపోవుచున్నది. హళగన్నడ మధ్యమ

పురుష క్రియా బహువచన ప్రత్యయము 'ఇర్' అనునది. ఇట్లే హాసగన్నడ మధ్యమ పురుష క్రియా బహువచన ప్రత్యయములు 'ఇరి-ఈరి' అనుననై యున్నవి" (చూడు ౧౧౦ IV విష.) (కాల్డు. ౪౦౩, ౪౦౪ పుటలు).

విమర్శము:—కన్నడ ప్రథమ యందలి 'ఆన్-ఆమ్' అనువాని 'అ' కారము ద్వితీయా ద్యంగములలో 'ఎ'కార మగుననుటకంటె 'గన్నడ ప్రథమయు ద్వితీయా ద్యంగములును దమిట 'యాన్-యామ్' (నేను-మేము) శబ్ద మూలకము లగుటచే నట్టి 'య' కార పరిణతిచేతఁ గన్నడమున 'ఆన్-ఆమ్' అను ప్రథమయు 'ఎన్-ఎమ్' అను ద్వితీయా ద్యంగములును నేర్పడవలసె ననుట యుక్తము. హాసగన్నడములోని 'ఎమ్మ'=(మా యొక్క) అనుదానికిఁ బదులుగ 'నమ్మ' (మా యొక్క) అనునది వాడఁబడు ననుటకంటె బ్రాచీన కన్నడమందలి 'నాన్-నామ్' అను శబ్దమే హాసగన్నడ ప్రథమయందును ద్వితీయా ద్యంగమందును నిల్చె ననుట యుక్తము. హాసగన్నడ క్రియా ప్రత్యయములలో 'నాన్-నామ్' శబ్దములు నిల్వక పటగన్నడమందు వలెనే తమిట 'యాన్-యామ్' శబ్ద సంబంధులె ('ఎన్' మొ.) నిల్చెనని గ్రహింపవలెను. హాసగన్నడ ప్రథమా బహువచనమగు 'నాపు' అనుదానికి సరిగ 'ఎపు' మున్నగు కన్నడ క్రియా ప్రత్యయము లేర్పడెనను దొరగారి వివరణము సరికాదు. 'ఎపు' అనునది పటగన్నడ క్రియా ప్రత్యయము. అది పటగన్నడ మందలి 'ఎమ్' అను ద్వితీయాది బహువచనాంగమునకు సరిగ నేర్పడెననుట యుక్తము. పటగన్నడ సర్వనామ మకారమే 'వ' కారముగఁ బరిణమించి 'ఎపు' అను క్రియా ప్రత్యయ ముగా నేర్పడెననుట సుసంభవముగా నుండును. కర్ణాట మధ్యమ పురుష బహువచన క్రియా ప్రత్యయము మకార ఘటితము కాక రేఖాంతమగుట వింతయగు ద్రావిడ మధ్యమ పురుష బహువచన 'నీయిర్' శబ్ద మూలకమని తలంపనగును. ఈ రేఖస్థితి తమిటమందువలెఁ బ్రథమా బహువచనమునఁ గన్నడమందు సంభవింపకున్నను క్రియా ప్రత్యయములందు సంభవించిన దయ్యెను. అట్లే తమిటమందలి 'ఆయ్' అను దానివలెనే కన్నడమందును మధ్యమ పురుషైకవచన క్రియా ప్రత్యయములు 'అయ్' మున్నగునవి యేర్పడెను.

గం3. III విష:—“తెలుఁగు భాషలోను, దమిటమందు వలెనే మధ్యమ పురుష బహువచన సర్వనామమందు మకారము నిల్వక రేఖమే నిల్చును. తమి—నీయిర్—తెల్లు—మీరు—ఈరు. 'ఈరు' అను రూపము గ్రాంథికాంధ్ర మందు మాత్రమే నిల్చును. తమిట కన్నడములందువలెనే తెల్లునందును మధ్యమ పురుష బహువచన క్రియా ప్రత్యయము రేఖ రూపమై యుండును” (చూడు ౧౦౬ V విష. ౧౧౦ IV విష.) (కాల్డు. ౪౦౪, ౪౦౫ పుటలు).

“తెలుఁగు భాషలో నుత్తమ పురుష బహువచన క్రియా ప్రత్యయ గత ‘మ’ కారము కన్నడమందువలె ‘వ’ కార పరిణతి నందలేదు. ‘అము-ఆము-ఎము-ఏము’ అనునవి తెల్లన నుత్తమ పురుష బహువచన క్రియా ప్రత్యయములు. భూతార్థక క్రియాగత ‘తి’ ప్రత్యయ శక్తిచేతఁ దెల్లన నుత్తమ పురుష బహువచన క్రియా ప్రత్యయము ‘ఇవి’ అని యేర్పడెను. తెలుఁగు మధ్యమ పురుష బహువచన క్రియా ప్రత్యయములగు ‘ఆరు-ఈరి-ఎరు-ఏరు-ఉరు-రు’ అనువానిలో ‘మీరు’ శబ్ద సంబంధి రేఫమే ముఖ్యావయవము. తెల్లులోని యాత్మార్థక సర్వనామ ప్రథమా బహువచనము ‘తాము’ అనుదానికి ‘తమరు’ శబ్ద సంక్షేపరూపమగు ‘తారు’ శబ్దము రూపాంతరము. మధ్యమ పురుషము నందువలెనె యీ యాత్మార్థకమునందును ద్వితీయాది బహువచనాంగములలో రేఫము నిల్వలేదు. మకారమే నిల్చును. ఉదా:-మీ చేత, తమ చేత. తమ యొక్క-మొ” (చూడు ౧౧౨ I విష.).

“తెల్లన ‘మా-మీ’ అనునవి ద్వితీయాది బహువచనాంగములై వెలయుచున్నవి. వీని ద్వితీయా బహువచన రూపములు ‘మమ్ము-మము. మిమ్ము-మిము’ అనునవి తమిళ కన్నడపద్ధతులనే వెలయుచున్నవి. తృతీయాది బహువచనాంగములు ‘మా-మీ’ అనునవి తమిళ కన్నడ విలక్షణరూపములు. ఇట్టి ‘మా-మీ’ అను సంగము లర్వాచీనములనియుఁ బురుషబోధక సర్వనామ బహువచన రూపముల తుదిని మకారము నిల్చుట సహజము ప్రాచీన స్థితియు ననియు నెఱుంగనగును”.

“తెలుఁగు ‘మేము-మీరు’ అను స్థలములందుఁ బదాది సకారము మకారమగుట యొక వింత. బహువచన ద్యోతక ‘మ’ కారము రేఫమును వాని తుదిని జేరుటచేత ‘నేము-నీము-నీరు (నీయిర్)’ అను రూపము లేర్పడుటకు మాటుగా ‘మేము-మీరు’ అను రూపము లేర్పడుట యెట్లు? ఈ పదాది మకారము ప్రాచీన సర్వనామ శబ్ద మూలరూపగతమని నేను తలంపను. ఒక పక్షమున నొక్క యుత్తమ పురుష సర్వనామము మకార రూపమున నున్నచో నది సంస్కృత, సిద్ధియను భాషలలోవలె (చూడు ౧౦౯ II, III-విష) మూల రూప గతమనిన, ననవచ్చు నేమో? కాని మధ్యమ పురుష సర్వనామమును ‘మ’ కార రూపమే యగుటచేత నట్టి యూహ పొసఁగనేరదు. మతియు బెహిస్తను ఫలకగత సిద్ధియను భాషలలోను ‘చీనా’ మున్నగు భాషలలోను ‘నీ’ శబ్దమే వెలయుచున్నది. (చూడు ౧౧౧ II విష). కాన నెల్లభాషలలోను నెక్కుడు శ్రుతిహితమగు తెలుఁగున ‘స’ కారము మకారముగఁ బరిణమించుట చేత ‘నేము-నీము’ అను వాని ‘స’ కారమునుండియే ‘మేము-మీరు’ మున్నగు వాని పదాది మకార మేర్పడెనని తలంపనగును. ఇట్లు క్రియాప్రత్యయముల

లోను బ్రథమా బహువచన రూపములలోను రేఫము నిల్చియున్నను ద్రావిడ పురుషబోధక సర్వనామ బహువచన ద్యోతకము మకారమే యనుట నిశ్చయము. 'నీవు-మీరు' అనువాని పదాది హల్లు వైకల్పికముగా లోపించుటయుఁ గలదు. ఉదా:-నీవు=ఈవు. మీరు=ఈరు" (కాట్ట. ౪౦౫, ౪౦౬ పుటలు).

విమర్శము: — కాట్టవెల్లుగారి హృదయమున నాధునిక వ్యావహారిక భాషారూపములు బలముగా నెలకొనియున్నవి. కాన ననావశ్యకములగు నాధునిక వ్యావహారిక రూపముల నాశ్రయించిన ప్రసంగము లధికముగఁ జేయుచుందురు. ప్రాచీన కర్ణాటమున 'నీ-నా-తా' శబ్దముల బహువచన 'మ' కారమునకు 'వ' కార పరిణతి లేదు. ఉదా:-నీమ్-నామ్-తామ్=(మీరు-మేము-తాము). ఇట్టి స్థితిలోఁ గన్నడమున వలెఁ దెల్లునందును 'మ' కారమునకు 'వ' కార పరిణతి లేదను దొరగారి వ్రాత యెట్లు పోనఁగును? అర్వాచీనమగు హాస గన్నడములోని 'వ' కార పరిణతి ప్రాచీనాంధ్రమున లేదని చెప్పుట సుసంగతమగునా? నవీన కర్ణాటమున 'నామ్' మున్నగునవి 'నావు' మున్నగురీతిని 'వ' కార పరిణతి నందినమాత్రమునఁ గర్ణాట సామాన్యముగా వకార పరిణతి గలదని వచించుట యర్హమా? ప్రాచీన తమిళాంధ్ర కర్ణాటముల సంబంధము పరిశీలించవలసిన యీ శాస్త్రమున నాధునిక పరిణామములను బ్రదర్శించుట యెట్లు సుప్రసక్తమగును? తెల్లునందలి యుత్తమ మధ్యమ పురుష క్రియా ప్రత్యయములను జూపుటలో 'ఈరి-వరు-వము' మున్నగువానిని జూపుట 'చెప్పీరి-చెప్పేరు-చెప్పేము' మున్నగు నధునాతన (వ్యావహారిక) క్రియల నుద్దేశించుట చేతనే కదా సంభవించెను.

'మేము - మీరు - మాచేత - మీచేత' మున్నగుచోటులందలి పదాది 'మ' కారము 'న' కార పరిణామ రూపమేయనియు నట్టి పరిణామమునకుఁ బూర్వ రూపములు 'నేము-నీరు-నాచేత-నీచేత' అను నకార ఘటితములై యనియు దొరగారు తలంచుట సరికాదు. అచట మకారము నకార మూలరూపము నుండి పరిణమించినదికాదు. బహువచన ద్యోతక మకారము ప్రకృతి గత నకారముచో నాదేశముగా నిల్చుటచేత నచటి మకార మేర్పడినది. 'నాచేత-నీచేత' అనునవి బహువచన మూలరూపములనుట కేవలము నయథార్థము; అసంభవమును. 'మేము, మీరు మమ్ము-మిమ్ము-మాచేత-మీచేత' మున్నగు చోటులందలి పదాదిస్థ మ కారమే బహువచన ద్యోతకమనియు 'మేము-మమ్ము-మిమ్ము' మున్నగుచోటులందలి పదాదీతర స్థలగత మకారము ద్రావిడ భాషలందలి యలవాటునఁ జేరిన పునరుక్త బహువచన ప్రత్యయములనియు భావింపవలయును.

'సీవు-మీరు' అను చోటులందేకాక 'నీకు' అను వ్యవ్యంతుమందును బదాది హల్లోపము తెల్లన ననతరించినది. (చూడు వ్యా. సం. ౨౧౯-౨౧౯ I. విష.).

గం3. IV విష:—“మకారమే పురుషబోధక సర్వనామ బహువచన ప్రత్యయమగునపుడు నామవాచకములయుఁ బ్రథమ పురుష సర్వనామములయు బహువచన ప్రత్యయమగు రేఫము మధ్యమ పురుష సర్వనామ బహువచన ప్రత్యయమగుట యెట్లు సంభవించెనని యాలోచింపవలసియున్నది. ప్రాచీన ద్రావిడ భాషలో మధ్యమ పురుష సర్వనామ బహువచనమున రేఫ మీ క్రింది విధమున నిల్చిన దనఁదగును. మధ్యమ పురుష బహువచనమగు 'సీయిర్' అను దానికి 'సీ=సీవును, ఇర్=వీరును' అని యర్థము. 'ఇ' అను సర్వనామమునకు సమీపస్థవస్తు వర్థముగాన 'ఇర్' అనునది సమీపస్థజనుల కర్థమగుట సుసంభవ మగుచున్నది. మఱొకమార్గము:—'సీయిర్' అనుదానిలోని 'ఇర్' అనునది ద్విత్వవాచకము. కాన 'సీ+ఇర్=రెండు సీవులు' అను నర్థము లభించును. కాలక్రమమున నిట్టి ద్విత్వము బహువచనము గావచ్చును. ఈ రీతిని సైతము వ్యుత్పత్తి చెప్పవచ్చును. ఇట్లు తమిలమున 'సీయిర్' అనియు, దెల్లన 'మీరు' అనియు రేఫము నెలకొన్నది. వీని మూలముననే తమిల కన్నడాంధ్రములు మూఁటిలోను గ్రియా ప్రత్యయములు రేఫరూపము లయ్యె ననఁదగును” (కాట్ట. ౮౦౬, ౮౦౭ పుటలు).

విమర్శము:—ఇట్టి రేఫస్థితి తమిల కన్నడాంధ్ర తుళు-కు-కోత భాషలలో వ్యాపించినది.

గం3. V విష:—“బహువచన మకార చరిత్రము:—ద్రావిడ భాషల లోని 'ఉమ్' శబ్దము సముచ్చ యార్థకము. బహువచనము వ్యక్తుల సముచ్చ యముచేత నేర్పడున దగుటచేత 'ఉమ్' శబ్దము బహువచనార్థక మగుట సుసంభవము. (చూడు ప్రార్థనార్థక క్రియలు గం3 III విష.) ఉదా:—నా+ఉమ్=నామ్. నీ+ఉమ్=నీమ్. తా+ఉమ్=తామ్. సముచ్చ యాద్యర్థ విశేష బోధకమగు (చూడు గం3 III విష.) నియ్యది “తమి-ఉమ్, మల-ఉమ్, హళగన్న-ఉమ్, అమ్ హళాసగన్న-ఉమ్, తెల్ల-ఉమ్” అను రూపములతో నున్నది. తెల్లనందలి సముచ్చయార్థక శబ్దము కొన్ని యెడల 'యు' అనియుఁ గొన్ని యెడల 'ను' అనియుఁ బూర్వ స్వరమునుబట్టి యుచ్చారణ సౌకర్యార్థమునకై యేర్పడు చుండును. పై భాషలలోని 'ఉమ్' అనుదాని తుది మకారము నపుంసక సాధక ప్రత్యయము. 'ఉ' అనునది 'అ-ఇ' అను వాని మధ్య స్థితిని దెల్పు నిర్దేశక సర్వనామము. తుళు భాషలో మాత్రము

'లా' అనునది సముచ్చ యార్థకము. ప్రాచీనమగు నీ 'ఉమ్' శబ్దము సంబంధి పదములను జేరియే యుండును. ఇది లాటిను భాషలోని 'క్వె' శబ్దము వంటిది. ఉదా:—తమి-ఎవనుమ్ = (ఎవఁడును) = లాటిను-ఉబిక్వె. తమి-ఎప్పొలుదుమ్ = (ఎల్లప్పుడును)-మలయా-ఎల్లావుమ్ = ఎల్లా + ఉమ్ = (అందఱును) = తమి-ఎల్లామ్. దీనిని వైయాకరణు లమహాద్భుతమువచనమందురు. దీని స్త్రీ పుం సాధారణ రూపము-ఎల్లారుమ్. తమిట కావ్యములలో 'ఎలామ్' అనునది యుత్తమ పురుష సర్వనామ బహువచనముగ వాడఁబడును. ఇందు 'ఆమ్' అనునది 'మేము' అను సర్థమునఁ జేరియుండును. ఇట్టిది సర్వార్థక సర్వ నామరూపములలో బహువచన ద్యోతకమగునపుడు పురుష బోధక సర్వనామ ములలో మాత్ర ముట్టిది యేల కారాదు. కొన్నిద్రావిడ క్రియలయందును నీ 'ఉమ్' అనునది బహువచన ద్యోతకమై యున్నది. ఉదా:—తమి-చెయ్గు = (చేయఁగలను). చెయ్గుమ్ = (చేయఁగలము). చెయ్దు = (చేసితిని). చెయ్ద్ + ఉమ్ = చెయ్దుమ్ = (చేసితిమి). కేళ్ = (వినుము). కేళ్మ్ = (వినుఁడు). ఇది తమిట వ్యావహారిక రూపము. పూజ్యార్థక బహువచనముగాఁ దఱచుగా వాడఁబడును. కేళ్జళ్ = (వినుఁడు). తెల్లు-ఏకవ-రా. బహు-రమ్మ = పూజ్యార్థక బహువచనము. తమిట ప్రార్థనార్థక బహువచనమగు 'ఉమ్' అనునదిగాని తెల్లులోని విధ్యాద్యర్థక మధ్యమ పురుషైక వచనమగు 'ము-మ్మ' అనునది గాని తమిట మధ్యమ పురుష సర్వనామ ద్వితీయాది బహువచనాంగ మగు 'ఉమ్' అనుదాని కభిన్నమని నిరూపించుటకుఁ దృప్తికరములగు యక్షులు చాలపు గాని యట్టి తమిట మధ్యమ పురుష సర్వనామ ద్వితీయాది బహువచ నాంగమగు 'ఉమ్' అనునది 'నీ-నా-తా' శబ్ద బహువచన ప్రత్యయముల కభిన్న ముఁటకు నందియము లేదు.

ఓష్ఠియాకు భాషలోని ద్వివచన విభక్తి ప్రత్యయమగు 'క=గ=గై' అనునది యా భాషలోని సముచ్చయార్థకమగు 'క' (లేక) కి' అను దానినుండి వచ్చినదే యని 'కాప్టెన్' దొరగారు చెప్పిరి" (కాట్టు. ౪౦౭, ౪౦౮ పుటలు).

“మకార రూపద్రావిడ బహువచన ప్రత్యయమునకు ద్రావిడేతర భాషా సంబంధములు:—‘మ’ కారము ‘న’ కారముగా మాఱుట సహజమగుటచేత బహువచనము తుది నెంచేని ‘న’ కారముండునపు డది ‘మ’ కారము వంటిదేయని భావింపవలయును. అట్టైనచో ‘మ’ ప్రత్యయ సదృశములు పెక్కు చూపట్టును.

నన్ = (మేము) బ్రహ్మయి భాష.	తన్ = (మేము)-పెరిషియన్ భాష.
అనాన్ = (మేము) చాల్డీ భాష.	మిమికెన్ = (మేము) బెలూచి భాష.
మెన్ = (మేము) ఓష్ఠియాకు భాష.	(మెనిక్ = నేను).

సిద్ధియను భాషలలో స్వరముల మార్పుచే నేకవచన బహువచన భేదము ద్యోత్య మగును. ఉదా:—మంచు భాష:—బి=(నేను) బె=(మేము). మారియాన్ భాష:—తె=(నీవు). తి=(మీరు). ఓస్టియాక్ ఫిన్నిషు భాషలు:—మ=(నేను). మె=మెన్=(మేము). (కాల్డ. ౧౦౯ పుట).

విమర్శము:—సముచ్చయార్థక శబ్దము బహువచన ప్రత్యయమగుట నుసంభవమె యనవచ్చును. కాని తెల్లున సముచ్చయార్థకరము ‘ఉ’ అనునది మాత్రమె యను దొరగారి వ్రాత సరికాదు. ‘ఉన్’ శబ్దము తెల్లు సముచ్చయార్థకము. (చూడు ‘వ్యా. సం.’ ౮౨ విష.). (చూడు ౨౪ IV విష.). ఇట్లు సముచ్చయార్థకము ‘ఉన్’ అనెడి నాంతమును నుండుటచేత బహువచనము నాంతమగుటయుఁ గొన్నియెడల సంభవింపవచ్చును. ‘ఎలామ్’ అను శబ్దము తొలాగ్-స్పియ సమృతము కాదు. తెల్లున ‘రా’ అనునది మాత్రమె ప్రార్థనాద్యర్థకై వచన రూపమనియు దాని బహువచనము ‘రమ్ము’ అనునది. యనియు నది పూజ్యార్థమున నేకత్వ విషయమున వాడఁబడుననియు వ్రాసిన దొరగారి వ్రాత సరికాదు. తెల్లున-‘రమ్ము’ అనుదాని రూపాంతరము ‘రా’ అనునది. కాన నవి రెండును ప్రార్థనాద్యర్థకై వచన పర్యాయ రూపములే.

ఈ సముచ్చయార్థకమగు ‘ఉమ్’ అనునది యిండ్లో జెర్మానికు భాషల సంబంధమైన దనుచు నీ క్రింది రీతిని ‘ఆం. భా. చ.’ కర్తగారు వ్రాసిరి. “ద్వంద్వ సమాసములలో రెండవయవములకును సముచ్చయ చిహ్నమును జేర్చుట ఐరేని యను భాషలో ప్రాచీన అవెస్టా భాషలో నున్నది. ఋగ్వేదము నందును ద్వంద్వ సమాసములలోని రెండవయవములును ద్వివచనమున నుండుటయే సర్వసాధారణముగాఁ గాన్పించుచున్నది.....సంస్కృత భాషయందు ‘ఔ’ అనునది ప్రథమా ద్వితీయా ద్వివచన ప్రత్యయము. కాని ప్రాచీన వేద భాషయందు ‘ఆ’ గాని ‘ఔ’ గాని యై యుండెను.....‘ఆ’ అనునది సమాసము మొదటి యవయవమునకుఁ జేరుచుండెను. ఉదా:—మిత్రావరుణౌ-సూర్యా చంద్రమసౌ. మొ.....నేటి ఇండ్లో ఆర్యభాషలలో ‘ఔ’కు సరిపోవు సముచ్చయ చిహ్నములు గలవు. హిందీ-అఉ. ఒలియా-ఆఉ..... ఈ ‘ఉ’ అనునదియే అనునాసికత్వమును బొంది ‘ఉ-ఉమ్’-లుగా మాటియుండవచ్చుననియు ఆ ‘ఉమ్’ ద్రావిడ భాషలయందు సముచ్చయ చిహ్నమైనదనియు.....స్వామినాథ అయ్యరుగా రభిప్రాయపడినారు” (ఆం. భా. చ. ౧౦౩౭, ౧౦౩౮ పుటలు). ‘ఔ’ నుండి ‘ఉమ్’ పుట్టినదనుట కేవలము నసంభవము. అందును నేటి యుత్తర హిందూస్థాన భాషల ‘ఔ’ లోని యొక భాగమగు ‘ఉ’ కారమునుండి ప్రాచీనతమ కాలపు ‘ఉమ్’ శబ్దమేర్పడెననుట

బొత్తిగా నసంభవము. కాన నీ యూహలు గ్రాహ్యములు కావు. (చూడు ఆం. భా. వి. ౪౮౦ పుట).

గం3. VI విష:—“బహువచన ప్రత్యయ మకారమున కిండ్లో యూరపియను భాషల పోలికలు:—ఉత్తర హిందూస్థాన భాషలలో నేకవచనమున ‘స-న’ లుండును. బహువచనమున ‘మ’ కారము నిల్చును.

మైజ్ = (నేను) హమ్ = (మేము). } హిందీ భాష.

{ తూ = (నీవు) తుమ్ = (మీరు).

{ తూన్

{ తెన్

హున్ = (నేను) — హమె = (మేము)

తూన్ = (నీవు) — తమె = (మీరు)

తూన్ = (నీవు) — తుమ్మి = (మీరు). మరాఠీ భాష.

‘తొమ=తుమి’ — ఇవి బెంగాలీ భాషలోని మధ్యమ పురుష సర్వనామ బహువచన ద్వితీయాద్యంగములు.

తుమ్భ = తుమ్భమానే = (మీరు) — ఉరియా భాష. (‘తుమ్భమానే’ అను నది ద్వీరుక్త బహువచనము).

తుమ్ హే = (మీరు) — అమ్ హే = (మేము). పాళీ ప్రాకృత జన్య గౌడ భాషలు.

ఘమా = (మీరు) హస్తేమ్ = (ఉన్నాము) నవీన పెరిషియన్ భాష.

౧౮౭౨ సం॥ నవంబరు-ఇండియన్ ఏంటికైర్వీలోని ‘బీమ్పు’ గారి వ్యాసమునుండి యెత్తి వ్రాసినవి:—

హమ్ = (మేము) — బెంగాలీ. (నవీన బెంగాలీ. ‘ఆమి’)

హమ్ = (మేము). హిందీ భాష. ఇది వింతయగు రూపము. ఉత్తర హిందూస్థాన భాష లేడింటిలో దీని మూల పదము ప్రాకృతము ‘అమ్ హే’ అనునది.

అమ్భే = హమ్ = (మేము) ఉరియా భాష” (కొట్ట. ౪౦౯, ౪౧౦ పుటలు).

ఏకవచన బహువచన

ఎగోన్-తొన్. } హేమిన్ } గ్రీకు భాషలోని రూపములు.
ఎగోనే-తొనె. } హుమిన్ }

వీనిలోని “‘హేమిన్’ అను దానితోఁ దెలుగు ‘ఏము’ శబ్దమును ‘హుమిన్’ అనుదానితోఁ దమిట మధ్యమ పురుష ద్వితీయాది బహువచనాంగ మగు ‘ఉమ్’ శబ్దమును సరిపోల్చి చూచునది. గ్రీకు—పెరిషియను—గారియను భాషలలో (గారియను=ఉత్తర హిందూస్థాన వ్యావహారిక భాషలు) బహువచన

'మ' కారము మధ్యమోత్తమ పురుషములలోన నియతముగా నున్నది" (కాట్టు. రగం పుట).

“గోవరు దొరగా రీ యార్య ద్రావిడ బహువచన మకారములకు నిశ్చయ మైనట్టియు సన్నిహిత మయినట్టియు సంబంధము గలదని వ్రాసిరి. డా. పోపు దొరగారు తమ 'తుద' వ్యాకరణములో 'ఓమ్' అను 'తుద' భాష శబ్దమునకు సంస్కృత 'వయమ్' శబ్దముతోను గ్రీకు—'హేమీస్ — అమ్మెస్' అనువాని తోను, వైదిక సంస్కృత:—'అస్తే' శబ్దముతోను సంబంధము లేదనుటకు వీలులేదని నిశ్చయించిరి. వీరు 'వయమ్' శబ్దము నిందుదాహరించుటే వీరి వాదపు బలహీనతను దెలుపుచున్నది. 'వయమ్-యూయమ్-అహమ్-త్వమ్-స్వయమ్' అనువానిలోని 'అమ్' ప్రత్యయము నపుంసకలింగైకవచన ప్రత్యయ మనియు, వీనిలోఁ గొన్నిటిలోనిది యేకవచన ప్రత్యయమైనను బహువచనార్థము నిచ్చుననియు నీవటకు వ్రాసియే యున్నాను. అట్లయినను గొన్ని బలమైన పోలికలు (ఆర్య ద్రావిడ భాషల బహువచన 'మ' కారములకు) లేకపోలేదని నేనంగీకరించుచున్నాను.

ద్రావిడ భాషలు.

ఇండో యూరపియన్ భాషలు.

ఆమ్=(మేము)—కన్నడ
యామ్=(మేము)—తమిళ } =

అమ్మెస్=(మేము) గ్రీకు భాష.

అస్తే=(మేము) వైదిక సంస్కృత భాష.

ఆమ్=(మేము) కన్నడ భాష=

హమ్=ఆమీ=(మేము) బెంగాలి.

ఉమ్=తమిళ మధ్యమ పురుష
ద్వితీయాద్యంగము } =

ఉమ్మెస్=(మీరు) గ్రీకు భాష. యుష్టే=

(మీరు) వైదిక సంస్కృత భాష.

తుమ్=(మీరు) హిందీ భాష."

(కాట్టు. రగం, రగం పుటలు).

“ఇట్టి పోలికలున్నను రూప సాదృశ్య మాత్రమునబట్టి శబ్దముల సంబంధమును నిర్ణయింపరాదనియు వాని ప్రాచీన చరిత్రమును బరిశీలింపవలయు ననియు నా యభిప్రాయము. ప్రాకృతములనుండి యుత్తర హిందూస్థాన నవీన గాఢ భాష లేర్పడకముందె యనేక శతాబ్దములకుఁ బూర్వమున ననగా దమిలులును గోదులును నొక్క సంఘమువారుగ నున్న కాలమందును బయి ద్రావిడ భాషల బహువచన 'మ' కారము మకారముగనే యుండెడిదనుటకు సందియము లేదు. (ఎల్ల ద్రావిడ పురుష బోధక సర్వనామ బహువచనము

లందును నప్పటినుండియు ‘మ’ కారము వ్యాపించియున్నదని భావము) ‘హేమీస్’ ‘హుమీస్’ అను గ్రీకు శబ్దములు ప్రాచీన బహువచన రూపములు కావు. ‘హోరికు-ఇయోరికు’ అను గ్రీకు మాండలిక భాషా భేదములలో ‘హేమీస్-అమ్మీస్-అమ్మీ’ అనునవి వాడబడుచున్నవి. ‘హుమీస్’ అనుదానికి బదులుగా ‘హుమీస్-ఉమ్మీస్-ఉమ్మీ’ అనునవి వాడబడుచున్నవి. ఇట్లే పయి నుదాహరించిన యుత్తర హిందూస్థాన భాషల శబ్దములలో ‘అమ్మీ’ అనునదియు, ‘తుమ్మీ’ అనునదియుఁ బ్రాచీనము లనఁదగును. కాఁగా ‘హేమీస్-హుమీస్-అమ్మీ-అమ్మీ’ అనురీతిని, ‘హూమీస్-హుమీస్-ఉమ్మీస్-ఉమ్మీ’ (జండు భాష-యూపెమ్-ద్వితీయాద్యంగము-యుష్ట-యూస్ట) ‘తుమ్మీ’ అనురీతిని, నుత్తరీతర ప్రాచీనతను బరిశీలించి ‘అమ్మీ’ అనునది ‘అస్తే’ (మేము) అను వైదిక సంస్కృత శబ్దమునుండియు, ‘తుమ్మీ’=(మీరు) అనునది ‘తుస్తే=యస్తే=(మీరు)’ (‘తుస్తే’ నుండి ‘యస్తే’ యనతరించును) అను వైదిక సంస్కృత శబ్దమునుండియు నేర్పడి యుండునని తలంపనగును. ‘మస్తే-అస్తే-అమ్మీ’ అనియు, ‘తుస్తే-యస్తే-తుమ్మీ-ఉమ్మీ’ అనియు వాని పరిణామ క్రమము నరయునది. ‘అస్తే’=(మేము) ‘యస్తే’ (యస్తే శబ్దస్థానీయము)=(మీరు) అనునవి రెండిటిలోను ‘స్త+వ’ అను ఛేదము నంగీకరించి ‘వ’ అనునదే బహువచన ప్రత్యయమనియు ‘స్త’ అనునది యర్థదార్థ్యమునకై చేరిన ‘స్వయమ్’ శబ్దార్థకమగు నవ్యయమనియు గ్రహింప వలయును. ‘స్త’ అనునది సంస్కృతమున నవ్యయము. వర్తమానార్థక క్రియతోఁ జేర్చి దీనిని వాడినచో నది భూతార్థము నిచ్చును. ఈ ‘స్త’ శబ్దము వైదిక సంస్కృతమందలి ‘అస్తే-యస్తే’ అను బహువచన శబ్దములందే కాదు; ఎల్ల సర్వనామములందును ‘చతుర్థీ-పంచమీ-సప్త’ ముల యేకవచనములు పరమగు నపుడును నీయది వాని నడుమ నిల్చును. (సర్వస్తే-సర్వస్తాత్-సర్వస్త్రిన్).

ఇట్టి స్థితి నరయఁగా నీ ‘స్త’ శబ్దము ‘స్వయమ్’ శబ్దార్థకమగు (అత్తార్థక ‘తా’ శబ్దమునంటిది) ప్రథమ పురుష సర్వనామమనియు సర్థదార్థ్యమునకై చేర్చబడు చుండుననియుఁ (చూడు ౧౧౨ విషయమెల్లను) దోచుచున్నది. తమిళ కావ్యములలో నాత్మార్థక ‘తా’ శబ్ద మిట్లు చేరుట గలదు. (మరమ్+తన్+ఐ=మరన్దనై=చెట్టును) (చూడు ౧౧౨ V విష). బాపు దొరగారు జండు భాషలోని ‘త్వస్తీ’=(నీయందు) అను నేకవచనమందును, గాధికు-లాటినీ భాషలలోని యేకవచనమునందును నీ ‘స్త’ శబ్దము కన్పట్టుచున్నదని సంశయించిరి. ప్రాచీన వ్యావహారిక సంస్కృత మనఁదగు ప్రాకృతమందు ‘మమస్తి=మమమ్మి=(నాయందు) తుమస్తి=తుమమ్మి=(నీయందు)’ అను రూపము లందును నీ ‘స్త’ శబ్దము కన్పట్టుచున్నదనుట నిశ్చయము. ఏకవచనపు రూపము

లందుఁ బై 'స్త' శబ్దపు వాడుక నవ్యమనియు బహువచన (అస్తే=మేము. యుస్తే=మీరు) రూపానుకరణమున వచ్చి యుండుననియు 'బాపు' గా రూపించిరి. నిర్దేశక సర్వనామములందును సంబంధవాచక సర్వనామములందును బ్రశ్నార్థక సర్వనామములందును నేకవచనమందును బహువచనమందును గన్పట్టు నీ 'స్త' శబ్దములోని మకారమునకును ద్రావిడ పురుష బోధక సర్వనామ (యామ్-నామ్-నీమ్-తామ్) బహువచన మకారమునకును సంబంధము గలదనుట కేవలము ససంగతమనుటకు సందేహము లేదుగదా" (కాట్ట. ౪౧౧ మొ. ౪౧౪-వ పుటలు).

విమర్శము:—డా. పోపుదొరగారును గోవరు దొరగారును జూపిన యిండ్లో యూరపియను బహువచన మకారమునందు ద్రావిడ సర్వనామ బహువచన 'మ' కారపు పోలికలు విశ్వసనీయములు కావనుట సత్యమే. ఉదా:—బెంగాలీ-హామ్-ఆమి=కన్నడ-ఆమ్-(మేము). గ్రీకు-హేమిస్=తెల్లు-ఏము. గ్రీకు-హుమిస్. తమిళ-ఉమ్. మొ. 'యామ్' అను ప్రాచీన ద్రావిడ శబ్దమునుండి యవతరించిన 'ఏమ్' శబ్ద మెక్కడ? ద్రావిడ భాషల మూల భాషతో సంబంధముగల యిండ్లో యూరపియను భాషల పరిణామముల పరిణామములగు 'హామ్-ఆమి' మున్నగు నర్వాచీన శబ్దము లెక్కడ? ఇట్లే తమిళ ములోని 'నుమ్' అను యువ్వ దర్థక సర్వనామ ద్వితీయాది బహువచన నాంగము నుండి యాధునికముగా నేర్పడిన 'ఉమ్' అను తమిళ ద్వితీయాది బహువచన నాంగ మెక్కడ? గ్రీకు-'హుమిస్' హిందీ-'హుమ్' గుజరాథి 'తుమ్' మున్నగు 'యుస్తే' అను వైదిక సంస్కృత పరిణామ పరిణామము లెక్కడ? ఇట్టి యాదృచ్ఛిక సాదృశ్యముల ప్రదర్శనము స్థూలదృష్టికి వినోదముగాఁ గనబడినను గ్రంథ విస్తృతి తప్ప విమర్శన దృష్టికి ఫలము కానరాదు.

'స్త+ఏ=స్తే' అను దొరగారి ఛేదము సంస్కృత సంప్రదాయ విరుద్ధము గాన 'స్త+ఇ=స్తే' అని వైదిక సంస్కృత-'అస్తే' యుస్తే' శబ్దములచోట ఛేదము చేయుట యుక్తము.

"స్త-అవ్యయ-(స్తి-ధాతు-డ) ప్రత్యయ). అతీతే. పాదపూరణచ" (శబ్దస్తో).

"స్త-అవ్యయ-అతీతే-పాదపూరణే. ప్రసిద్ధే....." (శబ్దార్థచిం) అను కోశముల చొప్పున 'స్త' శబ్దము పాదపూరణార్థక మగుటచేత "అస్తే-యుస్తే-సర్వస్తి-సర్వస్తాత్-సర్వస్తిన్" మున్నగు చోటులందు స్వాధికముగనె ప్రకృతికిని విభక్తి ప్రత్యయమునకును నడుమ నిల్చెననుట లెస్స. ద్రావిడ 'తా' శబ్దము వలెనె యీ 'స్త' శబ్దమును నాయాస్థలములం దర్థవిశేషశూన్యమై నిల్చుట వింతకాదు (చూడు ౧౧౨ విషయమెల్లను).

పరిశీలింపఁగా 'అస్తే-యుస్తే' అనువానిలో 'స్త' శబ్దమును ఛేదించుట సరికాదని తోచుచున్నది.

'లట్-స్తే' (3-౨-౧౧౮)-'లిటో-౨వవాదః-యజతిస్త యుధిష్ఠిరః' (సి. కా. ౨౭౭౮ సూ.). "స్తేత్యవ్యయస్యే. తద్యోగే లిడ్విషయే లట్ స్యాదిత్యర్థః. 'స్త' శబ్దో భూతకాలద్యోతకః." (బాలమనోరమా వ్యాఖ్య). అను చొప్పున భూతార్థక 'స్త' శబ్దమునకును 'అస్తే'=(మేము), 'యుస్తే'=(మీరు), 'అస్తత్'=(నావలన), మున్నగు వానిలోని 'స్త' శబ్దమునకును సంబంధమున్నట్లు కన్పట్టదు.

'త్వ మా వేకవచసే' (2-౨-౯౭) = "ఏకస్యోక్తా యుష్మ దస్తదోర్త పర్యస్తస్య 'త్వ-మా' స్తో విభక్తా." (సి. కా. 3౮౯ సూ.) 'మపర్యస్తస్య' అనుటచేత 'త్వద్-మద్' అనునవి యేకవచనమున నేర్పడునని విశదమగుచున్నది. 'అస్తద్-మద్, యుష్మద్-త్వద్' అను శబ్దములను బరిశీలించునపుడు 'మద్-త్వద్' అనునవి సర్వనామ రూపములనియు, ('యుస్వద్' అనునది 'యుష్మద్' అని కానోపును) బరిశిష్టభాగము బహువచన ద్యోతక మనియు దోచకమానదు. 'అస్తే-యుష్మే' అనువానిలోని 'మే' అనునది 'మద్' అనుదాని రూపమే యని చెప్పనగును.

యుష్మ దస్త చ్చబ్దముల బహువచన రూపములందలి 'స్త' అను దానికిని సర్వనామములందెల్ల నేకత్వమునఁ జతుర్థ్యాదులలో వచ్చు 'స్త' శబ్దమునకును సంబంధము లేదని తోచుచున్నది.

౧౦౩. VII విష:—“ఉభయార్థక సర్వనామము:—ద్రావిడోత్తమ పురుష బహువచన సర్వనామములెల్ల నట్టి బహువచనార్థమందే కాక పూజ్యార్థ మందును వైకల్పికముగ (ఇంగ్లీషులో 'we' శబ్దము రాజులచేతను సంస్కర్తల చేతను వాడుకొనఁబడుచున్నట్లే) వాడఁబడుచున్నవి.”

“ద్రావిడోత్తమ పురుష సర్వనామ బహువచనమున 'మేము-మనము' అను సర్వభేదముగల రూపములు కన్నడమందుఁ దప్పఁ దక్కిన యన్ని ద్రావిడ భాషలందును గలవు. వక్త తనతో నెదుటివారిని జేర్చి వచించునపుడు మనము శబ్దమువంటి యుభయార్థక సర్వనామము (Inclusive plural) వాడఁబడును. ఎదుటివారిని బృధక్కిరించి తన్నుమాత్రమే యుద్దేశించునపుడు 'మేము' శబ్దమువంటి యుత్తమ పురుష బహువచన సర్వనామము (Exclusive plural) వాడఁబడును. 'గుజరాథి-మరాథి' భాషలలో సైత మిట్టి యుభయార్థక సర్వనామము గలదు. ఉదా:—గుజ.హమే=(మేము) ఆవనే=(మనము). ఉత్తర హిందూ స్థానభాషలం దిట్టి యుభయార్థక సర్వనామ వ్యవహారము ద్రావిడ భాషలనుండి లేదా యార్యేతర భాషలనుండి సంభవించెను. ఇట్టి యుభయార్థక సర్వ

నామము సంస్కృతమందుఁగాని తక్కిన యిండ్లో యూరపియను భాషలందుఁగాని లేదు. ఈ యుభయార్థక సర్వనామ వ్యవహారము సిథియను భాషలకు సహజమగుచు ద్రావిడ భాషలకు వానితోఁగల సంబంధమును నిర్ణయించు విషయములలో నొకటియై యున్నది. మధ్యాసియాలోని యెల్ల భాషలలోను నిట్టి యుభయార్థక సర్వనామము గలదు. ఉదా:—మంచు భాష:—‘ము’= (మేము). ‘బె’= (మనము). మంగోలియా భాషలోను నిట్టి వాడుక గలదు. చీనాదేశములోని యుత్తరభాగపు భాషలలో సయిత మిట్టి వాడుక కలదు. ఉదా:—‘త్యమెన్’= (మనము). ‘వొమెన్’= (మేము). ఈ భేదము ‘ఫొలి నీషియన్’ భాషలలోను నమెరికాదేశపు భాషలు పెక్కిటిలోను నాస్ట్రేలియనుల చిన్నచిన్న తెగల భాషలలోను గలదు” (కాల్డు. ౪౧౪, ౪౧౫ పుటలు).

“ద్రావిడ భాషలన్నిటియందును ‘మేము మనము’ అను వాని యర్థముల నిచ్చు శబ్దము లభిన్నములు కావు. ఉదా:—వ్యావహారిక తమిళ:—నాజ్జల్ = (మనము). (దీనికి ‘మనము’ అను సర్థము లేదు. శ్రీ రెడ్డిగారు) మలయా—నాజ్జల్ = నాజ్జల్ = (మనము). (చూడు ౧౦౩ I విష. కాల్డు). తుళు:—ఎన్ కుళు = (మనము). తెలుగు—మనము. (తమిళమందువలె ‘మేములు’ అనురూప మవతరింపలేదు.) కుభాష:—అజు = (మనము). దీని ద్వితీయాద్యంగము ‘అమ్మా’ అనునది. తెనుగు మనము శబ్దపు ద్వితీయాద్యంగము:—‘మన’ అనునది. ఇది ‘మేము’ శబ్దపు ద్వితీయాద్యంగమగు ‘మా’ అనుదాని కుచ్చారణార్థకాగమము చేరుట చేతఁగాని ‘మా’ శబ్ద ద్వితీయక్షరచేతఁ గాని యేర్పడి యుండును” (కాల్డు. ౪౧౫ పుట).

విమర్శము:—సంస్కృతమునఁ బూజ్యతయందేకాక రాజులు మున్నగు వారి విషయముననేకాక సామాన్యముగ నప్తచ్ఛబ్దమున కేకత్వమందు వైకల్పికముగ బహువచనము నిల్పును.

‘అస్తదో ద్వయోశ్చ’ (౧-౨-౫౯) = ఏకత్వే ద్విత్యేచ వివక్షితే అస్తదో బహువచనం వా స్యాత్. ఉదా:—‘వయం బ్రామః = అహంబ్రవీమి.’ (సి. కా. ౮౧౮ సూ.) దీని ననుసరించి నేటి తెల్లువారు తెల్లునందును నిట్లు ప్రయోగించుచున్నారు. కాని తెల్లునఁ గొంత యాచిత్యము పాటించుట మహాకవి సంప్రదాయమై యున్నది (చూడు ‘వ్యా. సం.’ ౨౧౧ IV విష). ‘క్యచిత్ స్వస్య భవే దిష్టా | రుచిః స్వా ద్యది మానసే’ అని యధర్వణాచార్యులు పదించిరి. (వికృ. అశం. ౮ కారి). (చూడు ‘వ్యా. సం.’ ౨౧౧ IV విష).

కన్నడమున నుభయార్థక సర్వనామ రూపములు లేవను దొరగారి వ్రాత సరికాదు.

‘అ ముత్తమ స్త్రైకవచనా దన్యత్ర’ (కర్ణా. భూష. ౨౧౯ సూ.) = ప్రార్థనా ద్యర్థములం దుత్తమ పురుషమున నేకవచనము తప్పఁ దక్కిన చోట్ల ననఁగా ద్వితీయ బహుత్వములందు ‘అమ్’ అను నాదేశ మగును. ఉదా:- మాత్పం = మాడువం = (మనము చేయుదము).....కొడువం = (మనము ఇత్తము). మొ. ప్రార్థనాద్యర్థములం దనుటచేత నిట ‘మేము చేయుదుము’ మేము ‘ఇత్తుము’ మున్నగు రీతి నర్థము చేయరాదు. ఈ ‘అమ్’ ప్రత్యయ ముభయకర్తృక ప్రార్థనా ద్యర్థకమే యనక తీరదు. కాని యిట్టి యుభయ కర్తృక క్రియకుఁ గర్తగా నుండఁదగిన యుభయార్థక సర్వనామము ‘మనము’ అనుదాని వంటిది కన్నడమున నగపడదు. ‘ఎమ్=ఎవు’ అను దానికి విలక్షణముగా నున్న పైని వ్రాసిన ‘అమ్’ అను సుభయకర్తృక క్రియా ప్రత్యయమునుబట్టి పరిశీలింపఁగాఁ గన్నడ మందలి ‘నామ్-మేము’ అనుదాని కుదీచ్యుల పక్షమున ‘మేము’ అను నర్థమర్వాచీనముగా వెలసినను (చూడు ౧౦౬ IV విష.). దమిట మందువలెనె ‘మనము’ అను నర్థము కర్ణాటసామాన్యముగాఁ బ్రాచీనతమ కాలమున నుండెడిదని యాలోచింపవలసియున్నది.

మకరంద వ్యాఖ్యలోఁ గేవలాస్త దర్థకముగా నుదాహరింపఁబడిన ‘నామ్’ శబ్దము కర్ణాట భాషా భూషణ-శబ్దమణిదర్పణ-కర్ణాట శబ్దాను శాసనములలో సూత్రింపఁబడలేదు. పై నుదాహరింపఁబడిన కర్ణాట భాషా భూషణములోని యుభయ కర్తృక ప్రార్థనార్థక మనఁదగిన ‘అమ్’ ప్రత్యయము భూషణమందు వలెనె శబ్దానుశాసన-శబ్దమణి దర్పణములందును గలదు. ఈ ‘అమ్’ ప్రత్యయము ‘నామ్’ శబ్దపు సంక్షేప రూపమనియు సుభయార్థకమనియు ‘ఎవు’ అనునది కేవలాస్తద్వచనవచన ప్రత్యయమనియుఁ దోచక మానదు.

‘ఎవో ర్వమ్’ (కర్ణాట శబ్దా. ౪౭౦ సూ.).....‘అనుమ్ నీనుమ్ ఈ నోమ్మియం మాత్పం’ = ‘నేనును నీవును నీ నోమును జేయుదము’ అనియె యీ యుదాహృతి కర్థము చెప్పుట యుక్తము. ఇట్టివి దీని యుభయకర్తృకతను నిర్ణయింపఁ జాలును. (చూడు శబ్దమణి దర్పణము ౨౨౯ ప).

డా. కాట్టవెల్లుగారు ‘యామ్-నామ్’ అను ప్రాచీన తమిట గ్రాంథిక రూపములు పర్యాయములును మేము శబ్దార్థకములును బూజ్యార్థక బహువచన ములు ననియు ‘నాజ్జో’ = (మేము) అనెడి వ్యావహారిక రూపము మాత్రమే యుభయార్థకమనియుఁ బొరపాటుగా (చూడు కాట్ట. ౪౦౨, ౪౦౩ పుటలు— ౪౧౫ పుట II పేరా) వ్రాసిరి. ప్రాచీన గ్రాంథిక రూపములలోని ‘యామ్’ శబ్దము కేవలాస్తదర్థక మనఁగా ‘మేము’ శబ్దార్థక మనియు ‘నామ్’ శబ్ద ముభయార్థక సర్వనామమనియు గ్రహింపవలెను. ‘నామ్’ అనునది పూజ్యార్థక మగు నపుడును సుభయార్థకమే. వ్యావహారిక శబ్దమగు ‘నాజ్జో’ అనునది కేవలాస్త

[౧౦౩ VII వి.] వైదిక సంస్కృతమునుండి ద్రావిడులకు 'ఉభయార్థకము' వచ్చెను. 'ఆం. భా. వి.' 705

దర్శకము. దీనికి 'మనము' అను నర్థము లేదు. (చూడు ౧౦౬ II విష. పరిశీ. ౧౦౩ I విష. పరిశీ.).

తెల్లు 'మన' శబ్దము 'మా' అనుదాని కుచ్చారణార్థ కాగమము చేరుట చేతగాని 'మా' శబ్దద్విరుక్తి చేతగాని యేర్పడవను దొరగారి వ్యుత్పత్తులు సరి కావు. 'మా' శబ్దమును 'మన' శబ్దమును విభిన్నార్థకములు. అన్య దర్శక 'మా' శబ్దమును యుష్మదర్శక 'నీ' శబ్దమును మేళగించుటచేత సుభయార్థక 'మన' శబ్దమేర్పడియుండుననుట యుక్తము.

సంస్కృతమందుగాని తఱ్ఱి-న యిండ్లో యూరపియను భాషలందుగాని యిట్టి యుభయార్థక సర్వనామము లేదని డా. కాల్డు వెల్లుగారు వ్రాయుచుండగా (కీ. శే.) డా. నారాయణరావు గారి యుభయార్థక సర్వనామపు వాడుక వైదిక సంస్కృతమునుండియే ద్రావిడ భాషలకు వచ్చినదని వ్రాసిరి.

“‘నా’ అనునది యుష్మ దన్త దుభయార్థకముగ వేదమునందు సాధారణ ముగఁ గాన్పించుచున్నది.”

I. 'సహ నౌ యశః సహ నౌ బ్రహ్మవర్చసమ్' (తై త్తి-ఆర. ౫-౩) కలసి మన మిద్దఱము యశస్సును-కలసి మన మిద్దఱము బ్రహ్మవర్చస్సును (పొందుదుము గాక).

II. 'సహనావ్ అవతు సహనౌ భునక్తు'

కలసి మనల నిద్దఱను (ఈశ్వరుడు) రక్షించుఁగాక. కలసి మనల నిద్దఱను (ఈశ్వరుడు) (వరముల) ననుభవింపఁ జేయుఁగాక.

III. 'తేజస్వి నా వధీత మస్తు' = మన యిద్దఱకుఁ జదివినది తేజస్వి యగుఁగాక....." (ఆం. భా. చ. ౧౧౮౦ పుట).

'ఆం. భా. వి.' కర్తగారు పయి విషయముల నుదాహరించి "పయి యుదాహరణముల నన్నిటిని సందర్భానుసారముగా అర్థము పరిశీలనము చేసినం గాని నిర్ణయింప వీలులేదు" అని వ్రాసిరి (ఆం. భా. వి. ౪౮౪ పుట). పరిశీలనముం జేసినఁ జేయవలయును గాని యిట్లు నిరసించుట యుక్తమా? డా. నారాయణరావుగారు వేదవాక్యముల కర్థము వ్రాయుటలో 'మనము' అను సుభయార్థక సర్వనామమును బ్రయోగించిరే కాని వేదవాక్యముల కట్టి యర్థమే చేయవలయునన్న యుపపత్తిని జూపలేదు. 'నా' అను ద్వివచన మున్నంత మాత్రమున 'మనము' అనునర్థ మెట్లు వచ్చును? 'నా' అనునది యన్య త్రు ధమా ద్వివచనమే కాదు. I "మమ్ము నిద్దఱను గ్రీరియు బ్రహ్మవర్చస్సును గూడుఁ గాక" అని యర్థము చేయుటలో బాధ యేమున్నది? నారాయణ

రావుగారు 'పొందుదుము గాక' అని యస్తత్ కర్తృకముగానే యర్థము వ్రాసిరి గాని యుభయార్థక కర్తృకముగా 'పొందుదము గాక' అని వ్రాయనేలేదు. అట్లే II వాక్యమునకును "మమ్ము నిద్దఱను నీశ్వరుఁడు రక్షించుఁగాక. మమ్ము నిద్దఱను వరముల ననుభవింపఁ జేయుఁగాక" అనియు III వాక్యమునకు "మాయద్దఱయొక్క చదువు తేజోవంత మగుఁ గాక" అనియు సర్థము చెప్పుటలో బాధ యేమున్నది? ఇట్లే వారి యుదాహృతులలో నొక్కటియు నుభయార్థకత్వమును నిర్ణయింప నేరదు. డా. నారాయణరావుగారికి సాహస మత్యధికము. (చూడు 'వ్యా. సం.' విస్తర ౧౭౧ విష. విస్తర II ౧౯౯ విష.).

౧౧౮. I విష.—సాదృశ్య పరిశీలన సుకరత్వమునకయి యిట, డా. కాట్టు వెల్లుగారు ద్రావిడోత్తమ మధ్యమ పురుష సర్వనామముల రూపములను బట్టికలుగా నుదాహరించిరి. అట్టి పట్టిక లీవఱకె యాయాభాషల పురుష బోధక సర్వనామముల వివరణ సందర్భమునఁ జూపఁబడి యుండుటచేత నిట మరల నట్టి పట్టిక లుదాహరింపలేదు. చూడుఁడు:—౧౦౬ విషయము II మొ. XIII వ. ౧౮ విషయములలో మొట్టమొదటనే యాయా ద్రావిడ భాషా భేదముల యుత్తమ పురుష సర్వనామ రూపముల పట్టికలును, ౧౧౦ I మొ. ౧౧౦ XII వ. విషయముల మొదట ద్రావిడ మధ్యమ పురుష సర్వనామముల రూపముల పట్టికలును నుదాహరింపబడెను. కూర్మ భాషయొక్క పురుష బోధక సర్వనామముల వివరించు పట్టిక లచట లేమింజేసి యవి మాత్ర మిచటఁ జూపఁబడుచున్నవి.

“బాగుగఁ బరీక్షింపఁ బడినట్టియు వ్యాకరణములు గల్గినట్టియు భాషల లోని రూపములు మాత్రమే యీ పట్టికలలోఁ జూపఁబడుచున్నవి.

ఏకవచన రూపములు				బహువచన రూపములు		
కూర్మ భాష	ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగము	క్రియా ప్రత్యయ	ప్రథమ	ద్వితీయా ద్యంగము	క్రియా ప్రత్యయ
ఉత్తమ పురుష రూపము మధ్యమ పురుషము	నన్ నిన్	ఎన్ నిన్	ఇ-ఉ-ఎ ఇయ	నన్-నన్ నిన్	ఎన్ నిన్	అ-ఇ-ఉ ఇరి ”

(కాట్టు. ౮౧౬, ౮౧౭ పుటలు).

౧౦౪. II విష:—“డా. హంటరుగారి కంపారిటీవు నిఘంటులోని మధ్య హిందూస్థాన (ఇండియా) మందలి పదునేడు భాషల యుత్తమ పురుష సర్వ నామ రూపములు.

ఏకవచనము			బహువచనము	
భాషల పేరులు	నేను	నాయొక్క	మేము	మాయొక్క
“ హా (కొల్) కొల్ (సింగ్ భాష్)	హ్	ఇన్య	అల్లె, ఆబు	అల్లెయ, ఆబుల
సంతాళి	బె	ఇయన్	అల్లిక్, అల్	అల్లెల
భూమిజ్	అల్లి, అల్లె	అల్లి, అల్లిరి	{ అల్లిక్, అల్లిక్, అల్లి-అబన్.	{ తల్నిగ్, తల్లె, తబన్, (అల్లెల?)
మండల	అల్లి	ఇన్య	అల్లె	అయిసబన్
గయెతి	అల్లి	రుత్తన	అల్లెగ	అహుతి తన
రుట్తుక్	అల్లి	ఇదన, అప	మమద్	ఇదన, అప
నైకురె	అల్లి	నవ	కరత్	మవ
కొలమి	అల్లి	అనెత్	అల్లె!	అమెద్
మాది	అల్లి	అనెత్తెన్	అనెత్తున్	అనెత్
మాదియ	అల్లి, అల్లి	నవ	మమ్	మవ, అదునవన్
మరి	అల్లి	కరత్	కరత్	కరత్
క్రకాది	అల్లి (అల్లి ?)	అల్లి	అల్లె	నన్
సవర	అల్లి	అల్లి	అల్లి	కరత్
గదబ	అల్లి	గ్గునతె	మొని	మొనినతె
ఎరుకుల	అల్లి	నొత్తెన్	నెయమ్	నియ్యిన్
చెన్చు	అల్లి	{ మన్ గుడ్డిది, నమ్ బురుదు	నమ్, నమ్బరు	నమ్బురుదు
	హమె, హమి	హమార్	హమె	హమార్.

(కాల్లు. ౪౦౪ పుట).

౧౧౪. III విష:—“డా. హంటరుగారి కంపారిటివ్ నిఘంటువులోని మధ్య హిందూస్థాన (ఇండియా) మందలి పదునేడు భాషల మధ్యమ పురుష సర్వనామ రూపములు.

ఏకవచనము			బహువచనము	
భాషల పేర్లు	నీవు	నీయొక్క	మీరు	మీయొక్క
“హూ (కొల్) } కొల్ (సింగ్ } భూమ్). } సంతాభి	ఉమ్ ఉమ్ (అమ్?) అమ్ - ఉమ్ నె	ఉమ్మ ఉమ్మా తామ్, ఆమ్మి	ఆప్పె అపె అబెన్ - అపె	ఆప్పెల అప్పెల తబెన్, తాపె (అప్పె?) (ఆప్పె! తాపె?)
భూమిజ్ మండల గయెతి రుత్తుక్ నైకుడ కొలమి మాది మాదియ కురి కైకాది సవర గదబ ఎరుకుల	అమ్ (అమ్?) అమ్, (అమ్) ఇమె ఇమ నివ నివ నివ నివ నివ కరత్ అమ్ నిను అమ్మన్ నొ నిను	ఉమ్మా అమాతన నివ నివ ఇనెత్ ఇనెత్ నివ కరత్ అమ్ నిమ్తు అమ్మనతె నెన్నె నిన్ గడెడి, నినడిది. తోర్	అపె! ఇన్ కొఱి ఇమ్ కరత్ అపె! నివ మిరద్ కరత్ అపె నె అమ్మన్ పెన్ నిట్లలు, అవరు తె, తుమ్మి	అపి ఆతన ఇదవొనన్ మివ ఇమెద్ యెఇన్ సతొ నివ, అదునివనద్ కరత్ కరత్ మివ అమ్మనతె కరత్ నిట్లలిద, ని నెబుడుదు తోర్.”

(కొల్లు. ౪౧౯ పుట).

ద్రావిడ భాషా పరిశీలనము

V ప్రకరణము-౨ భాగము-ప్రథమ పురుష సర్వనామములు

౧౧౫. I విషయము:—“(౧)-ఉత్తమమధ్యమ పురుషములందువలెనే ప్రథమ పురుషమునందును బ్రత్యేకముగా నొక సర్వనామ ప్రాతిపదికము (తురి-షు-ఉగ్రియను భాషలలోఁ బ్రథమ పురుష సర్వనామ మొక్కటే కలదు.) లేదు. దానికి బదులుగా ద్రావిడ భాషలలో నిర్దేశక సర్వనామ ప్రాతిపదికము పైని లింగ బోధక ప్రత్యయములు నిల్చినవే వాడఁబడును. ప్రశ్నార్థక సర్వనామ ప్రాతిపదికము పైని పైత మట్లే లింగబోధక ప్రత్యయము నిల్చినదే వాడఁబడును. ‘పురుషుఁడు-స్త్రీ’ అను సర్గముగల పదములు (అన్-ఆలు) (సపుంసక లింగ ‘వ’ ప్రత్యయ చరిత్రమిట్లు తెలియదు) తమ ప్రాచీన స్థితిని గోల్పోయి లింగ బోధక ప్రత్యయములుగ మాఱినవి. ద్రావిడ భాషా సమష్టిలో ‘అజ్ఞాతము’ లగు నాలుగు నిర్దేశవాచక సర్వనామ ప్రాతిపదికములు గలవు.

అ—శబ్దము దూరస్థ వస్తువాచకము.

ఇ—శబ్దము సమీపస్థ వస్తువాచకము.

ఉ—శబ్దము పయి రెండిటి మధ్యస్థితిని దెల్పును. దీనికిఁ గన్నడ-తుళు భాషలలో వాడుక యధికము. తమిళమున నరుదు.

ఏ—శబ్ద మసహారణార్థకమై మైనను ‘కు’ భాషలో ‘అ’ శబ్దముతోను, ‘ఇ’ శబ్దముతోను గూడిన నిర్దేశ వాచకముగ వాడఁబడును. ఏ వారు = (తెల్లు - ఏ వారు). ‘ఏదహ్= (ఇది) హూదహ్= (అది)’ అనునవి ‘ఒరాబన్’ భాషలో నిర్దేశక సర్వనామములయి యున్నవి. పైని జూపిన నాల్గు స్వరము లలో మొదటి మూడు మాత్రమే నిర్దేశక సర్వనామములుగ వాడఁబడు చున్నవి” (కాల్డు. ౪-౨౦ పుట).

(౨) “ప్రశ్నార్థక సర్వనామ ప్రాతిపదికములు:—ద్రావిడ భాషలలోఁ బ్రశ్నార్థక సర్వనామములు రెండు విధములు. I. యతి-మర్థకములు. ఉదా:—ఎవఁడు-ఏది-ఏ వస్తువు. మొ. II. కాక్ష్మర్థకములు. ఉదా:—అదేనా? రాముఁడే వచ్చెను. వచ్చితివే? వచ్చితివా? మొ. ‘ఎ’ అనునది ముఖ్యమగు ప్రశ్నార్థక సర్వనామము. దీనికిఁ బర్యాయ మనఁదగు (ప్రాచీనతరము కావచ్చును.) ‘యా’

శబ్దము మహాకటి గలదు. పై నాలుగు సర్వనామములయందు దమిల ప్రథమైక వచనరూపము లొక పట్టికగా నిటఁ జూపుచున్నాను. తక్కిన ద్రావిడ భాషలలోని రూపములు వీనికి సరిగనె యుండును గాన వస్త్రరభీతిని వాని నెల్లఁ జూపలేదు.

		ఇ	అ	ఉ	ఎ
వ్యవచన	మహద్వాచకము	ఇవన్ (హిక్)	అవన్ (ఇల్లె)	ఉవన్	ఎవన్-యావన్-(క్విస్)
	మహాతీవాచకము	ఇవల్ (హిక్)	అవల్ (ఇల్లె)	ఉవల్	ఎవల్-యావల్-(క్వి)
	అమహద్వాచకము	ఇదు (హాక్)	అదు (ఇల్లుద్)	ఉదు	ఎదు-యాదు-(క్విద్)
	మహానహాతీవాచకము	ఇవర్ (హి-హ)	అవర్ (ఇల్లి) (ఇల్ల)	ఉవర్	ఎవర్-యావర్ (క్వి-క్వి)
బహువచన	అమహద్వాచకము	ఇవై (హిక్)	అవై (ఇల్లె)	ఉవై	ఎవై-యావై-(క్వి)

పై పట్టికలోని-క్విస్ మొదలయినవి యిండ్లో యూరపియన్—లాటిను మున్నగు వానిలోని ప్రశ్నార్థకములు. (చూడు ౧౧౮ IV విష.)

పై నాలుగు సర్వనామములయొక్క పయిరీతిగల సామ్యము ప్రాపంచిక భాషా కుటుంబములలో నెందును (న్యూపెరిషియను భాషలోఁ గొన్నిచోట్లు తప్ప) గానరాదు. అనితరసాధారణముగు నిట్టి సామ్యముగల యీ సర్వనామములు సంస్కృతమునకును దక్కిన యిండ్లో యూరపియను భాషలకును మూలముగు జఫేటికు భాషలోని మూలరూపములనుండి యేర్పడినవని నిర్ణీతమగుచున్నది.

ద్రావిడభాషలలోని 'యా' అను ప్రశ్నార్థక రూపము తెల్లన నెంత మాత్రము లేదు. అది కన్నడమందుఁ దఱచుగాను దమిలమందుఁ గొంత యరుదుగాను వాడఁబడుచున్నది. ప్రాచీన కాలమున 'యా' అనున దొక్కటే యుండి కాలక్రమమున 'ఏ-ఎ' అను రూపముల నందియుండును. (చూడు ధ్వనులు I భాగము). 'యా' శబ్దము 'యే' అను రూపమునందిన తర్వాతఁ బదాది యకారము విడువఁబడెననుట సహజము. 'ఏ' అనునది 'ఎ' అను హ్రస్వరూపము నందియుండును. మలయాళమున నేటికిని 'ఏవన్-(ఎవడు) ఏవల్ (ఎవతె)' అను రూపములు నిల్చియున్నవి. తమిళ మలయాళములలో 'ఏదు' శబ్దమందును దెల్లులో 'ఏది' శబ్దమందును 'ఏ' కారము నిల్చియున్నది. 'యాడు' శబ్దముయొక్క యనునాసికీకరణము (Nasalisation) వలన యాణ్ణ శబ్ద మేర్పడియుండును. తమి—యాణ్ణ = (ఎక్కడ-ఎప్పుడు సంవత్సరము). తెల్లు—ఏడు=(ఎక్కడ) ఏడి=(వత్సరము). తెల్లు—ఏల=తమి—ఆల=(అట్లు) ఈల=(ఇట్లు)" ("ఆల-ఈల" తమిళమున లేవు. శ్రీ రెడ్డిగారు.) (కాట్టు. ౮౨౧, ౮౨౨ పుటలు).

‘కన్నడ భాషయందు ‘యా’ శబ్దము వింతగ ‘దా’ అను రూపమును సైత మందుచున్నది. ఉదా:—యావను=దావను=(ఎవడు). తుళు భాషలో ‘దా=(ఏ)’ అనునది ‘వా-వోవ’ (యా శబ్ద పరిణామములు) అను వానితో సమానార్థకముగా వాడబడుచున్నది. ఉదా:—తుళు — దానె = (ఏది). దాయె=(ఏల). ఇతర ద్రావిడభాషల సామ్యములచే (‘యా=దా=వా=బా’ అను వానిలో) ‘యా’ అనునదే నిర్దుష్టమును బ్రాచీనమును ననడగును. ‘యేర్=(ఎవరు)’ అను శబ్దములో ‘యా’ అనునది ‘యే’ అనునదిగా మాఱినట్లు కన్పట్టుచున్నది. గోందు భాషలోని ‘బా-బో’ అను ప్రశ్నార్థకములు తుళు లోని ‘వా’ శబ్దమువలెనె ‘యా’ శబ్ద వికృతులె యని తోచుచున్నది.” (కాల్లు. ౪౨౩ పుట).

విమర్శము:—ద్రావిడభాషలందలి నిర్దేశవాచక సర్వనామములలోని ‘ఉ’ శబ్దము తదిదం శబ్దమూఢ్యస్థ్యమును దెల్పుననుట సరికాదని డా. నారాయణ రావుగా రీ క్రిందిరీతిని వ్రాసిరి. “‘ఉదు-ఉవు’లు దూరముగాక దగ్గఱయఁగాక మధ్యమందుండు వస్తువని కాల్లువె ల్లర్థము చెప్పెను. కాని ‘అదు’ వలె ‘ఉదు’ కూడ దూరవస్తువును దెలియఁజేయునదే. కాల్లువెల్లు ననుసరించి నేటికొందఱు తెనుఁగులోని ‘ఉల్లు’కు “దూరముననుగాక దగ్గఱనుగాక మధ్యముననున్న” యని యర్థము చెప్పదురు. కాని యల్లు చెప్పట సరికాదు. ‘ఉల్లు’ దూరపు వస్తువునే నిర్దేశించునట్టి విశేషణము. శ. ర. కారుఁడు ‘ఇల్లు-ఉల్లు’లను తన నిఘంటువునఁ జేర్చలేదు. ‘అల్లు’ నన్నయవాడినాఁడు. (ఆది. IV. ౨౦, VI ౨౧౧. ౨౬౪. ఆర I-౧౧౫-III ౮౬.) ‘ఇల్లు-ఉల్లు’ లను వాడలేదు. ఎఱ్ఱాప్రెగ్గడ ‘ఉల్లు’ను వాడినాడు. ఉల్లుకాంచన రథము (ఆర VI - ౧౫౩-౧౫౫) ఉల్లుపద్మా కరముపొంత (ఆర. VI ౧౫౪) ఉల్లుమహాగజంబు (ఆర VI - ౧౫౩) ఉల్లు (ఆర VI ౧౫౨-౨౦౯-౨౧౩)” (ఆం. భా. చ. ౧౧౭౨ పుట).

పయిరీతిని వ్రాసిరేకాని యందులకు బలమగు ప్రమాణము గానరాదు. ముద్రితభారత ప్రతులలోని డా. నారాయణరావుగారు చూపిన పద్యములందలి ప్రయోగములలో విశ్రమస్థానగతములందును ‘ఉల్లు’ శబ్దముతోను ‘అల్లు’ శబ్దముతోను బాఠములు వెలయుచున్నవి.

“ఉల్లుకాంచన రథముపై నున్నవాడు”

“అల్లుకాంచన రథముపై నలరువాడు”

“ఉల్లుపద్మాకరము పొంతనుండి నిన్ను = ఉవిద పద్మాకరము పొంతనుండి నిన్ను”

“ఉల్లుమహాగజంబు = అల్లుమహాగజంబు”

ఇట్లే నన్నయ ప్రయోగస్థలమందును “ఉల్ల తెల్లని తురగోత్తము వాలంబు = అల్ల తెల్లని తురగాధిపువాలంబు” అను పాఠాంతరము గలదు. పయి పాఠాంతరములలో ‘ఉల్ల’ శబ్దముచోట ‘అల్ల’ శబ్దము సవరింపబడుటచే గావలయు డా. నారాయణరావుగారు ‘ఉల్ల’ శబ్దము ‘అల్ల’ శబ్దమువంటి విదూరార్థమునె యిచ్చునని పై రీతిని వ్రాసియుందురు. కాని పై ప్రయోగస్థలములెల్ల హస్త నిర్దేశయోగ్య సమీపస్థల విషయకములె యగుటచేత నచట ‘ఉల్ల’ శబ్దము నాతి సమీపార్థమునఁ బ్రయోగింపఁబడెననుట విశ్వసనీయము. ‘అ - ఇ - ఉ’ అను నవి నిర్దేశవాచకములని వైయాకరణులెల్లఁ జెప్పియుండుటచేత వానికిఁ బర స్పరభేద మించుకేని గలదనుట యుక్తము. కాన ‘ఉల్ల’ శబ్దమునకుఁగల సుప్రసిద్ధ తదిదం శబ్దమూఢ్యస్థాస్థము కాదనరాదు. కర్ణాట శబ్దాను శాసన మంజరి వ్యాఖ్యాకర్త యిట్లుగ వ్యాఖ్యానించెను. “అనితు=తావాన్. ఇనితు=ఇయాన్. ఉనితు=ఏతావాన్.” (౪౩౫ సూత్రపు వ్యాఖ్య) “అంతు=తథేత్యర్థః..... ఇంతు=ఇత్యేమిత్యర్థః..... ఉంతు=ఇత్యేమిత్యర్థః.” (౪౩౬ సూ. వ్యాఖ్య).

దొరగారు తమిళమందలివని పట్టికలోఁ జూపిన “ఎవన్-ఎవళ్-ఎవర్-ఎదు” అను రూపము లర్వాచీనములు. ఇవి తొల్కా-ప్పియమున ‘యావన్’ మున్నగువానివంటి యర్థము గలవిగా సూత్రింపఁబడలేదు. ‘ఎవన్’ మున్నగునవి యం దట్టి యర్థమున లేవనియే చెప్పవచ్చును. మఱియు ‘ఎవన్’ అను ప్రశ్నార్థకమునకుఁ దొల్కా-ప్పియమున ‘ఏది-ఏవి’ అను నర్థములు చూపఁబడెను.

“యాతెవన్.....” (తొల్కా. ౫౧౪ సూ.) ‘యాదు (తు), ఎవన్’ అను నీ రెండు శబ్దములును నజ్ఞాతవస్తు విషయక ప్రశ్నములో వాడ. బడును. ఉదా:-అదు యాదు, అదు ఎవన్=(అదియేది). అవై ఎవన్=(అవి యేవి?).

“అత్తిణై.....” (తొల్కా. ౭౦౩ సూ.) ‘ఎవన్’ శబ్ద మమహాదేకవచన బహు వచనములలోఁ బ్రశ్నార్థకముగా వాడఁబడును. ఉదా:-అదు ఎవన్=(అది యేది?). అవై ఎవన్=(అవి యేవి?).

తెల్లన ‘యా’ శబ్ద మనఁగాఁ బదాది యకారఘటిత శబ్ద మెంతమాత్ర మును లేదనెడి దొరగారి వ్రాత సరికాదు. తాలవ్య స్వరయుక్తపదాది యకారము నన్నయ భట్టారక సమ్మతము. అర్వాచీనులు ప్రక్రియా సౌలభ్యమునకయి పదాది యకారము నుజ్జగించిరి. “అద్యః క్రియాను భూతార్థద్యోతిన మాద్యగం వినా సర్వః” (చూడు ‘వ్యా. సం.’ ౫౩ విష.).

ప్రాచీన తమిళమున ‘యావన్=(ఎవఁడు)’ మున్నగునవి యరుదనుట పొసంగదు. ప్రాచీనకాలమునఁ దమిళమున నున్న రూపము లవి మాత్రమె.

ఇంకఁ గన్నడమున నట్టి 'యావన్' మున్నగునవి తఱుచను దొరగారివ్రాత సరికాదు. ప్రాచీన కర్ణాటమున 'యావన్' మున్నగు రూపములు లేనేలేవు. "యావను = (ఎవఁడు) యావళు = (ఎవతె) యారు = (ఎవరు)" మున్నగునవి హొస గన్నడరూపములు. (చూడు హొసగన్నడ వ్యాకరణము శబ్దాదర్శ. ౧౯ పుట). ప్రాచీన కర్ణాటమున "ఆవం = (ఎవఁడు), ఆవళ్ = (ఎవతె) ఆర్ = (ఎవరు) ఆవుదు = (ఏది)" మున్నగు నజాది (ఆ) శబ్దములు మాత్రమే కలవు. (చూడు క్రింది శబ్దానుశాసన సూత్రోదాహృతులు). 'ఎదు = ఏదు (ఏది)' అనునవి తొల్కా-ప్పియమున లేవు.

తెల్లు-ఏడి = వత్సరము-ఏడు = ఎక్కడ' అను దొరగారి వ్రాత పొర పాటు. 'ఏడి = (ఎక్కడనున్నాఁడు.) ఏడు = (సంవత్సరము)' అని యుండవలయును. 'యాణ్ణు = సంవత్సరము' అను తమిళ శబ్దములోని 'ణ' కార మను నాసికీకరణ సిద్ధము కాదు. శబ్దసిద్ధము. (చూడు ౨౦ VII విష.).

'యావను-దావను' అను రీతిగల ద్వివిధ రూపములును హొసగన్నడ రూపములు. అందలి 'దావను' అను రీతిది హొసగన్నడ వ్యాకర్తలచేత నయిత ముపేక్షింపఁబడిన యగ్రాహ్యరూపము. శబ్దాదర్శమను హొసగన్నడ వ్యాకరణమున 'యావను = (ఎవఁడు) యావళు-యారు-యావదు-యావవు' అనునవి మాత్రమే యుదాహరింపఁబడెను (చూడు శబ్దాదర్శ. ౧౯ పుట). ప్రాచీన కర్ణాటమున 'యావను = దావను = (ఎవఁడు)' అను రీతిగల రూపములు లేవు. నాగవర్మ యీ ప్రశ్నార్థకములను సాధింపనేలేదు. శబ్దమణి దర్పణమున 'ఆవుదు = ఆవం-ఆర్' అను ప్రశ్నార్థకరూపములు పేర్కొనఁబడెను.

"క. ఆవుదె నిప్పీశబ్ద | కా-వం బహువచనదెడెయొళార్....." (శబ్దమణిదర్పణము. ౧౫౧ ప). ప్రశ్నార్థకమగు 'ఆవుదు' శబ్దమున కేకత్వమునఁ బులింగమున 'ఆవం' అనియు, బ్రథమా బహువచనమున 'ఆర్' అనియు నాదేశములగునని యర్థము. కర్ణాటశబ్దానుశాసనమునఁ బైకేశిరాజు చెప్పిన విషయము విస్తరింపఁబడెను.

'ఆవుదోరార్' (కర్ణాటశబ్ద. ౧౭౮ సూ.) = ".....ఆవుదు శబ్దస్య 'ఆర్' ఇత్యాదేశో భవతి. పులిళ్ళే-స్త్రీలిళ్ళేచ విషయే" ఆవుదు శబ్దమునకుఁ బులింగ స్త్రీలింగ ప్రథమా బహువచనమున 'ఆర్' అను రూప మాదేశ మగును. ఉదా:- 'ఆర్ = ఎవరు' అని యర్థము.

'ఆవొనావొ వైకత్వే' (కర్ణాట శబ్ద. ౧౭౫ సూ.) = "ఆవుదు శబ్దస్య 'ఆవొన్-ఆవ' ఇత్యాదేశౌ భవతః. చకారాత్ 'ఆర్', చ-ఏకత్వే పులిళ్ళే స్త్రీలిళ్ళేచ విషయే. ఉదా:- 'ఆవొం (న్) = ఆవం - ఆర్'". ఈ సూత్రము నందలి 'ఏకత్వే' అను దానిచేఁ బూర్వ సూత్రమందలి 'ఆర్' అను దాని విధానము

బహువచన విషయకమని విశదమగుచున్నది. ఇట్లు వ్యాఖ్య చేయనపుడే శబ్దమణి దర్పణ సూత్రము సుసంగత మగును.

‘వానప్యేతుః’ (కర్ణాట శబ్దా. ౧?౬ సూ.)=“ఆవుదు ఇత్యస్య ‘ఏతుః’ ఇత్యాదేశో వా భవతి ఏకత్వే నపుంసక లిङ్గ విషయే.”

‘కత్వేచ్చ’ (కర్ణాట శబ్దా. ౧౭౭ సూ.)=“ఆవుదు ఇత్యస్య ఏకారః చకారాత్ ఏతుశ్చ ఆదేశో వా భవతః ఏకత్వే కతివరే నపుంసకలిङ్గ విషయే.” (‘కతి’ అచఁగాఁ జతుర్థి-కైత్రత్యయ)

‘ఏన్దమోః’ (కర్ణాట శబ్దా. ౧౭౮ సూ.)=“ఆవుదు ఇత్యేతస్య ‘ఏన్’ ఇత్యాదేశో వా భవతి ఏకత్వే-మి (ప్రథమాయామ్) అమిచ (ద్వితీయా యామ్) పరే.” ఉదా:-ప్రథమైక-ఆవుదు=ఏన్=(ఏది). ద్వి-ఏక-ఆవుదం= ఏనం=(దేనిని). తృ-ఏక-ఆవుదఱిం=ఏతఱిం=(దేనిచేత). చతు-ఏక-ఆవుదక్కె=ఏతక్కె=ఏకె=(దేనికొఱకు. దేనికి) పం-ఏక-ఆవుదత్తఱిం=ఏతఱిత్తఱిం=(దేనివలన). ఆవుదఱ=ఏతఱ=(దేనియొక్క). సప్త ఏ. ఆవు దొళ్=ఏతఱొళ్=(దేనియందు) పయి సూత్రములలోని ‘ఏకత్వే’ అను దాని చేత బహుత్వమున ‘ఆవువు’=(ఏవి). ఆవువం=(వేనిని) మొ. అను రీతిరూప ముల నూహింపవలయును.

౧౦౫. II విష:-“గ్రాంధిక తమిళమందు యా శబ్దము ‘అ-ఇ-ఉ-ఎ’ శబ్దములవలెనె నామములకు ముందునిల్చి విశేషణమగుటయే కాక (యాక్కా-లమ్)=(యేకాలము) స్వతంత్ర సర్వనామముగ పైతము వాడఁబడుచున్నది. ఉదా:-యా సె (చె) య్దాయ్=(ఏమి చేసితివి). “అణ్డు=(అప్పుడు), ఈణ్డు=(ఇప్పుడు)” అనువానికి ‘అ-ఇ’ అనువానివలెనె ‘యాణ్డు=(ఎప్పుడు-ఎక్కడ-సంవత్సరము)’ అను దానికి యా శబ్దము ప్రకృతి యగుచున్నది. ఇట్టి ‘యా’ అను ప్రాతిపదికమునుండి యేర్పడిన “యావన్=(ఎవఁడు), యావళ్=(ఎవ తె), యావర్=(ఎవరు), యాదు=(ఏది), యానై=(ఏవి)” అను రూపములు తమిళ మందును గన్నడమందును వెలయుచున్నవి. కన్నడమందలి ‘యావదు-యానవు’ అను వానిలోని రెండవ యక్షరమగు ‘వ’ కారము ‘యావను’ మున్నగువాని యలవాటునఁ జేరినను నచట ‘వ’ కారమునకు స్థానము లేమిం జేసి యట్టి రూపము (యావదు-యావవు) లపశబ్దములె యనఁదగును. (‘యా+అన్=యావన్’ అను చోటియందువలె ‘దు’ ప్రత్యయ పరకత్వమున స్వరా దిత్యము లేమింజేసి వకారాగమము రానేరదని భావము). తమిళమందలి ‘యావర్’ అనునది ‘యార్’ అను సంక్షేప రూపము నందినదై వాడుక భాషలో నేకవచన బహువచనములు రెండిటిని దెల్పును. ఉదా:-అవన్ యార్=

(వాడెవడు), అవళ్ యార్ = (ఆమె యెవతె). ఈ 'యార్' శబ్దము సమాసము లలో 'ఆర్' అను సంక్షేప రూపము నందును" (కాల్దు. ౪౨౩, ౪౨౪ పుటలు).

"అ+అన్ = అవన్. అ+అళ్ = అవళ్. అ+అర్ = అవర్" అను చోటులందు స్వరపూర్వకముగఁ బ్రత్యయము నిల్చిన ట్లమహత్సర్వనామ ప్రథమైక వచన నిర్దాణమున స్వరాది ప్రత్యయము నిలువదు. ఇంక రూపనిష్పత్తి కొఱకొక్క హల్లు దకారము నిల్చును. అట్టి దకారము మీఁదఁ దెల్లన 'ఇ' కారమును దమిట మలయాళ కర్ణాటములలో నర్థమాత్రి కోకారమును నిల్వఁగాఁ దెల్లన 'అది-ఇది-ఏది' అను రూపములును, దమిట మలయాళ కర్ణాటములలో 'అదు-ఇదు-ఉదు-ఎదు' అను రూపములును నేర్పడుచున్నవి. (మలయా-ఉదు' లేదు. శ్రీ రెడ్డిగారు). గోందు భాషలో 'అద్-ఇద్' అనియే యుండును. ఇట్లు స్వరాది ప్రత్యయము నిల్వమింజేసి మహత్సహతీ రూపము లందువలె వీనిలో స్వరసంహితా వ్యసధాయక 'స' కారము నిల్వవలసిన ప్రస్తక్తి లేదయ్యెను. ఇట్లుగుటంజేసి యమహత్సధమైక వచనము లందలి 'అ-ఇ-ఉ'

అనునవె నిర్దేశక సర్వనామ ప్రాతిపదికములని సిద్ధాంతిత మగుచున్నది. తక్కిన రూపములలో సంహితా 'స' కారము నిల్చుటచేత "అవన్ - ఇవన్ - ఉవన్ - అవర్-ఇవర్-ఉవర్-అవళ్-ఇళ్-ఉనవళ్. అవై-ఇవై-ఉవై" అను రూపము లేర్పడెను. 'స' అనునది యమహత్సధమా బహువచన ప్రత్యయము.

ఉచ్చారణ సౌకర్య మంతగాఁ బాటింపఁ బడని 'కు' భాషలో సంహితా 'స' కారము చేరదు. ఉదా:-ఆ ఆళ్లు=(వాడు), ఆ ఆలు=(ఆమె). తమిట మున నొకప్పుడు సంహితావ్యవధాయక 'స' కారము నిల్వకుండుటచేత నచటి స్వరములు కలిసిపోవుట గలదు ఉదా.-యూవర్ = యూర్ = ఆర్ = (ఎవరు).

"తమిలమున స్వరసంహితలో 'స' కారము నిల్చుటయుఁ గలదు. ముఖ్యముగాఁ గ్రియా ప్రత్యయములలో 'స' కారము నిల్చుట సామాన్యమై యున్నది. ఉదా:-ఇరున్దవన్ = ఇరున్దాన్ = (ఉన్నాడు) ఇట్టి యెడలఁ గవులు 'ఇరున్దవన్' అనియు దీని చొప్పున 'ఇరున్దవ' అనుచో 'ఇరున్దవ' = (ఇరున్ద + అ = ఉండిన) అనియుఁ బ్రయోగింతురు. గోందు భాషలో నపుంసక బహువచన ప్రత్యయము లేకయె 'అవ్ = (అవి), ఇవ్ = (ఇవి)' అను రూపములు వాడఁబడును. ఈ భాషలో ద్వితీయాది విభక్తులందు 'అ' కారమునకు బదులుగా 'ఎ' కారము వాడఁబడును. తెల్లులో నీ సంహితా వర్ణమగు 'స' కారము శబ్దావయవము వలె వర్ణప్లుతి వికృతి నందుటచే ద్వితీయాది బహువచనాంగములలో 'వా-వీ' అనునవి నిల్చును. ఉదా:-అవర్ = వారు. ఇవర్ = వీరు. వారిన్ - వారిచేన్. వీరిన్ - వీరిచే. మొ. ఇట్లే యమహద్ప్రాసములలో 'ద' ప్రత్యయము వర్ణప్లుతి

వికృతి నందును. ఉదా:—అది-దానిన్-దానిచేతన్. ఇది-దీనిన్-దీనిచేతన్-మొ. ఈ సందర్భమునఁ దెల్లులోని యత్కి-మధ్యకమగు 'ఏ' శబ్దమును బై రీతినే సాధింపవగును. ఉదా:—ఎవఁడు-ఎవరు. ఎవనిన్-ఎవనిన్. ఏది-దేనిన్. ఏవి-వేనిన్, మొ." (కాల్లు, ౪౨౪, ౪౨౫ పుటలు).

విమర్శము:—'అ-ఇ-ఉ' అను వానివలెఁ బ్రాచీన తమిళమున 'ఎ' అను సర్వనామము లేదు. 'యా' అనునది మాత్రమే తొల్కా-ప్పియమునఁ బేర్కొనఁ బడెను. 'అదు-ఇదు.....' (తొల్కా. ౬౫౧ సూ.)= "... యాదు-యా-యావై".....అమహన్నామములు. తెల్లుచందలి 'ఎ' శబ్దమువంటి యత్కి-మధ్యకము తొల్కా-ప్పియమున లేదు. 'ఎవఁడు' మున్నగు తెల్లు శబ్దముల యర్థమునఁ 'యావన్' మున్నగు శబ్దములె తమిళమున వాడఁబడును. 'అవ్వటి.....' (తొల్కా. ౬౪౬ సూ.)= "... యావన్ - యావళ్-యావర్.....మహస్తహతీ నామములు". ఇంక నజ్ఞాతవస్తు విషయక ప్రశ్నమున సమహవాదర్థమున మాత్రమే 'ఎవన్' అను శబ్దము వాడఁబడును.

'యా తెవన్.....' = (తొల్కా. ౫౧౪ సూ.)= "యాదు - ఎవన్ అనునవి యజ్ఞాతవస్తు విషయక ప్రశ్నములో వచ్చును."

పయి సూత్రములనుబట్టి ప్రశ్నార్థక సర్వనామమగు 'ఎ' శబ్దము తెల్లు నందువలెఁ బ్రాచీన తమిళమున లేదనియు 'ఎవన్'=(ఎవఁడు) మున్నగునవి యర్వాచీనముగఁ బ్రవేశించెననియుఁ దెలియవగును.

తమిళములోని 'యాణ్డు'=(ఎక్కడ-వత్సరము) అను దానికి యా శబ్ద మాత్రమే ప్రకృతి కాదనియు నచటి ణకార మనునాసీకీరణసిద్ధము కాదనియు 'యా+అవణ్=యా+అణ్=యాణ్+దు=యాణ్డు' అని యచటి శబ్దావయవముల నెన్నవలెననియు నీ వఱకు నుచిత్తరముగా వివరింపఁబడెను. (చూడు ౨౨ VII విష). 'యావన్' మున్నగునవి ప్రాచీన కర్ణాట రూపములు కావనియు, నవి హొసగన్నడమున 'యావను' మున్నగు రీతిని నిల్చుననియు నీవఱకు వ్రాయఁబడెను (చూడు ౧౧౫ I విష). 'యావదు'=(ఏది) అను వకార ఘటిత రూపము తప్పిదమనియుఁ (Corrupted) దమిళమందువలెనే హొసగన్నడ మందును 'యాదు' అనియే యుండుననియు డా. కాల్లువెల్లుగారు వ్రాయుట పొరపాటు. 'యావదు-యావవు' అను హొసగన్నడ రూపములు 'ఆవుదు-ఆవువు' అను ప్రాచీన కర్ణాటరూప (చూడు ౧౧౫ I విష) సంబంధము గాన వానియందలి ద్వితీయ వర్ణము వకారముగ నుండుటయే సాధువు-లేకుండుటయే తప్పు. తమిళ మందలి 'యార్' శబ్దమునకుఁగల యేకవచన వ్యవహారము గ్రామ్యభాషలో (Colloquial)ని దను కాల్లువెల్లుగారి వ్రాత ప్రామాదికము. తొల్కా-ప్పియమున నట్టి ప్రయోగము సాధువుగా సూత్రింపఁ బడెను.

‘యార్’ (తొల్కా. ౬౮౮ సూ.) = ‘యార్’ అనేడి ప్రశ్నార్థక శబ్దము మహాస్థహతీ వాచకముల కేకత్వ బహుత్వములలో వాడబడును. ఉదా:—అవన్ యార్ = అతడెవరు?. అవళ్ యార్ = ఆమె యెవరు?. అవర్ యార్ = వారెవరు?. ఇట్టి వింతప్రయోగములు తెల్లుచందును గలవు. “నీ వెవ్వరిత్యాది విశేష ప్రయోగంబులుం గలవు. క॥ నీ వెవ్వ రేమి పనికై...” (చూడు ప్రాథ వ్యా. శబ్ద. ౪౭ సూత్రపు వివరణము).

కాల్డువెల్లుగా రీ సందర్భమునఁ బునరుక్తముగా నామ ప్రకరణ ప్రపంచిత విషయములనె పాఠకుల సౌకర్యమునకుఁ గావలయు విస్తరించిరి. వాని నిట నేను సంక్షేపించి చూపితిని.

‘ఇరున్దవన్’ అనుచోట స్వరసంహితా వ్యవధాయకముగ ‘ఇరున్దవన్’ అనిమాత్రమే వకారము నిల్వవలసి యుండఁగా నచట ‘న’ కారమును (ఇరున్దవన్) నిల్పుచున్నదని వ్రాసిన కాల్డువెల్లుగారి వ్రాత సరికాదు. “ఇరున్దవన్ = (ఉండినాడు), అనుచో ‘ఇరున్ద + అన్ + అన్’ అని ఛేదము. అందలి మొదటి ‘అన్’ శబ్దము ప్రాచీన తమిళ పురుషబోధక ప్రత్యయము. ఈ విషయ మీవఱకు సువిస్తరముగా విమర్శింపబడినది.” (చూడు ౩౨ IV విష. ౩౩ విష).

౧౦౫. III విష:—“తుళుభాషలోని నిర్దేశక సర్వనామరూపముల వైలక్షణ్యము. కాల్డువెల్లుగారు చెప్పినవిషయములు పాఠక సౌకర్యమునకయి పట్టికారూపముగాఁ జూపబడుచున్నవి. దొరగారు వివరింపని రూపభేదము లిందుఁ గొఱతగా నుండును గాన నది శంకాస్పదము కాదు.”

		ఇ	అ	ఉ	ఎ—యా
ఏకవచన	మహద్వాచి	ఇమ్మె	అయె	—	—
రూపములు	మహతీవాచి	మోళ్	అళు	—	—
	అమహద్వాచి	ఇన్దు	అవు	ఉన్దు	దానె
బహువచన	మహాస్థహతీ	మేర్ (పురు)	ఆర్	—	యేర్
రూపములు	వాచకములు	మోకుళు (స్త్రీ)			
	అమహద్వాచి	—	ఎకుళు	—	—

“తుళుభాషలో ‘దా’ అనుదానికి ‘వా-వో’ అనునవి రూపాంతరములు. “దాయె = (ఏల)-అవుళు = (అక్కడ)-మోళు = (ఇక్కడ)” అను వింతరూపము లును నిందుఁ గలవు. (కన్న-అల్లి = (అక్కడ)). పైపట్టికలోని కొన్నిరూపముల పరిణామక్రమము:—ద్రావిడ-ఇవన్ = ఇమన్ = తుళు:—ఇమ్మె. ద్రావిడ-ఇదు = తుళు:—ఇన్దు. ద్రావిడ-ఉదు = తుళు:—ఉన్దు. ‘ఇన్దు-ఉన్దు’ అనునవి యను

నాసికీకరణ సిద్ధరూపములు. తుభు.—‘అవు=(అది)’ అను దానిలోని వకారము సంహితా వ్యవధాయక వర్ణమునుటకు తుభు:—‘ఐకుభు’=(అవి) అనునది ప్రబలాధారము. ఉదా:—అవు=అయ=ఐ-ఐకుభు. తుభు.—‘ఆయె=(వాడు)’ అనుచో ‘య’ కారము స్వరసంహితా వ్యవధాయక వర్ణముగా నిల్చెనని యెఱుంగవచ్చును. తుభు.—‘ఆభు’=(ఆమె) అనుచో ‘ఆ+అభు’ అను ఛేదము చొప్పున రెండచ్చులును గలిసి పోయినవని యెన్నవచ్చును. ఇట్లే తుభు:—‘ఆర్’=(వారు) అనుచోట సయితము ‘అ+అర్’ అను ఛేదము చొప్పున స్వరద్వయ మేళనము నరయునది. తుభు:—‘మోల్’=(ఈమె) అనుచో ద్రావిడ:—‘ఇవల్’=ఇమల్’=మోల్’ అనురీతిని వర్ణపుటి పరిణామమును (‘అవర్’=వారు. ఇవర్’=వీరు) అనువానివలెనే గ్రహింపవలెను. తమిళ ‘మార్’ శబ్దమును సరిపోల్చి చూచునది. (తమి-అవర్’=అమర్’=మార్’)) (కాల్లు. ౪౨౫, ౪౨౬ పుటలు).

“తుదభాషలోని నిర్దేశార్థక తచ్చబ్దరూపము ‘అదమ్’ అనునది యేకత్వ బహుత్వములందును మహాదమహత్త్వములందును నేకరూపముగానే యుండును. ఇట్లే నిర్దేశార్థకమగు ‘ఇ’ శబ్దము ‘ఇదమ్’ అనునది మాత్రమే వచనద్వయము నందును మహాదమహత్త్వములు రెంటును నేకరీతిగనే యుండును. ఉదా:—అదమ్=వాడు-ఆమె-అది-వారు-అవి. ఇదమ్=వీడు-ఈమె-ఇది-వీరు-ఇవి. ‘అదమ్-ఇదమ్’ శబ్దముల తుది ‘మ’ కార మొక్కొక్కప్పుడు లోపించుటయుఁ గలదు. ‘అదమ్-ఇదమ్’ శబ్దములను దెల్లులోని అతఁడు-ఇతఁడు మున్నగు వానితోను గన్నడమందలి ‘ఆతం-ఈతం’ అనువానితోను సరిపోల్చి చూడవచ్చును” (కాల్లు. ౪౨౫, ౪౨౬ పుటలు).

విమర్శము:—‘ఇన్దు-ఉన్దు-(ఇది)’ అను తుభుభాషా శబ్దములలోని ‘స’ కార మనునాసికీకరణ సిద్ధమనుట సరికాదు. ‘ఇదు-ఉదు’ శబ్దముల పర్యాయములగు ‘ఇన్-ఉన్’ అను ద్రావిడ శబ్దములనుండి (చూడు ౨౦ V విష.) యేర్పడవనుట యర్హము.

౧౧౫. IV విష:—డా. కాల్లువెల్లుగారు నిర్దేశక సర్వనామముల సుబంధి రూప విశేషములను గొన్నిటిని ౧౧౫ I, II, III విషయములలో సందర్భ వశమున విస్తరించి యున్నారు. వానినెల్ల నేర్చి కూర్చి పాఠకుల సౌకర్యమునకై యిచటఁ బట్టికలుగాఁ జూపుచున్నాను. అందుఁ దమిళ (౧౧౫ I విష. చూడు) తుభు (చూడు ౧౧౫ III విష) భాషల పట్టిక లీవఱకుఁ జూపఁబడినవి గానఁ దక్కిన విచటఁ బ్రదర్శింపఁబడుచున్నవి:—

డా. కాట్టవెల్లుగారు చూపిన

I. మలయాళ రూపముల పట్టిక

		ఇ	అ	ఉ	ఎ	
ఏకవచన	<div> <div>మహద్వాచి</div> <div>మహతీవాచి</div> <div>అమహద్వాచి</div> </div>	<div> <div>ఇవన్</div> <div>ఇవల్</div> <div>ఇదు</div> </div>	<div> <div>అరన్</div> <div>అవల్</div> <div>అదు</div> </div>	<div> <div>ఉవన్</div> <div>ఉవల్</div> <div>ఉదు</div> </div>	<div> <div>ఎవన్</div> <div>ఎవల్</div> <div>ఎదు</div> </div>	<div> <div>శబ్దమున 'ఉ' శబ్దమున 'అ'.</div> <div>అమహద్వాచి.</div> <div>రెడ్డిగారు.</div> </div>
బహువచన	<div> <div>మహస్త్వహతీవాచి</div> <div>అమహద్వాచి</div> </div>	<div> <div>ఇవర్</div> <div>ఇవు</div> </div>	<div> <div>అవర్</div> <div>అవు</div> </div>	<div> <div>ఉవర్</div> <div>ఉవు</div> </div>	<div> <div>ఎవర్</div> <div>ఎవు</div> </div>	<div> <div>(మలయాళము 'ఉ' శబ్దమున 'అ'.</div> <div>అమహద్వాచి.</div> <div>ఇవన్.</div> </div>

II. డా. కాట్టవెల్లుగారు చూపిన

ప్రాచీన కర్ణాట నిర్దేశక సర్వనామ రూపములు.

		ఇ	అ	ఉ
ఏకవచన	<div> <div>మహద్వాచి</div> <div>మహతీవాచి</div> <div>అమహద్వాచి</div> </div>	<div> <div>ఇవం</div> <div>ఇవల్ = ఈకె</div> <div>ఇదు</div> </div>	<div> <div>అవం</div> <div>అవల్ = ఆకె</div> <div>అదు</div> </div>	<div> <div>ఉవం</div> <div>ఉవల్</div> <div>ఉదు</div> </div>
బహువచన	<div> <div>మహస్త్వహతీవాచి</div> <div>అమహద్వాచి</div> </div>	<div> <div>ఇవర్</div> <div>ఇవు</div> </div>	<div> <div>అవర్</div> <div>అవు</div> </div>	<div> <div>ఉవర్</div> <div>ఉవు</div> </div>

III. కాట్టవెల్లుగారు చూపిన హాసగన్నడ నిర్దేశక సర్వనామ రూపముల పట్టిక.

		ఇ	అ	ఉ	యా
ఏకవచన	<div> <div>మహద్వాచి</div> <div>మహతీవాచి</div> <div>అమహద్వాచి</div> </div>	<div> <div>ఇవను</div> <div>ఇవళు</div> <div>ఇదు</div> </div>	<div> <div>అవను</div> <div>అవళు</div> <div>అదు</div> </div>	<div> <div>ఉవను</div> <div>ఉవళు</div> <div>ఉదు</div> </div>	<div> <div>యావను-దావను</div> <div>యావళు-దావళు</div> <div>యావదు-దావదు</div> </div>
బహువచన	<div> <div>మహస్త్వహతీవాచి</div> <div>అమహద్వాచి</div> </div>	<div> <div>ఇవరు</div> <div>ఇవు</div> </div>	<div> <div>అవరు</div> <div>అవు</div> </div>	<div> <div>ఉవరు</div> <div>ఉవు</div> </div>	<div> <div>యావరు-దావరు</div> <div>యావవు-దావవు</div> </div>

IV. కాట్టువెల్లుగారు చూపిన

తెల్లు నిర్దేశ సర్వనామ మహదాది రూపముల పట్టిక.

		ఇ	అ	ఉ	ఎ
ఏకవచన	మహద్వాచి	వీడు	వాడు	—	ఎవడు
	మహతీవాచి	ఈమె-ఈపె	ఆమె-ఆపె	—	ఏమె-ఏపె-
	అమహద్వాచి	ఈకె	ఆకె	—	ఏకె
బహువచన	ఇది	ఇది	అది	—	ఏది
	మహస్త్వహతీవాచి	వీరు	వారు	—	ఎవరు
	అమహద్వాచి	ఇవి	అవి	—	ఏవి

V. కాట్టువెల్లుగారు చూపిన 'కు' భాషా నిర్దేశక సర్వనామరూపముల పట్టిక.

		ఇ	అ	ఉ	యా—ఎ
ఏకవచన	మహద్వాచి	—	ఆఆజ్ఞు	—	—
	మహతీవాచి	—	ఆ-ఆలు	—	—
బహువచన	మహద్వాచి	—	—	—	ఏ + వ్ + ఆర్ = ఏవార్ = (వారు) నిర్దేశార్థకము

VI. కాట్టువెల్లుగారు చూపిన గోండుభాషా నిర్దేశక సర్వనామ మహదాది రూపముల పట్టిక.

		ఇ	అ	ఉ	యా—ఎ
ఏకవచన	అమహద్వాచి	ఇద్	అద్	—	—
బహువచన	అమహద్వాచి	ఇవ్	అవ్	—	—

VII. కాట్టువెల్లుగారు చూపిన తుదభాషలోని నిర్దేశక సర్వనామ మహదాదిరూపముల పట్టిక.

		ఇ	అ	
ఏకవచన	మహద్వాచి	ఇదమ్	అదమ్	
	మహతీవాచి	ఇదమ్	అదమ్	
	అమహద్వాచి	ఇదమ్	అదమ్	
బహువచన	మహస్త్వహతీవాచి	ఇదమ్	అదమ్	
	అమహద్వాచి	ఇదమ్	అదమ్	

౧౧౬. I విష:—ద్రావిడభాషలలోని నిర్దేశక సర్వనామములనుండి యేర్పడిన భావార్థకాది రూపములు పాఠకుల సౌలభ్యమునకయి పట్టికలుగాఁ జూపఁబడుచున్నవి.

{ “భావార్థక తమిల ‘మై’ ప్రత్యయము. ఇది సాధారణముగా ద్వైరుక్త మకారకమై యుండును. }

ఇ	అ	ఉ	ఎ	విశేషములు
ఇమై= (దీనితనము. = ఈ జన్మము.)	అమై= (దానితనము. = ఆ జన్మము=భావి జన్మము = మఱు జన్మము.)	ఉమై= (తదిదంశబ్ద మాధ్యమ్య వాచకము. అవ్యవహితగత జన్మము.)	ఎమై= (దేనితనము. ఎమైయుమ్. = ఏజన్మమునందై నను.)	విశేషములు ‘తనై’ శబ్దము ‘తా’ శబ్ద భావార్థకము. (చూడు ౧౧౨ V విష). ‘ఇమై’ మున్నగువానికి ‘ఈజన్మము’ మున్నగు సర్థములు వ్యాపకములు. (గ్రాంథికములె. శ్రీరెడ్డిగారు).

(కొల్లు. ౪౨౬, ౪౨౭ పుటలు).

విమర్శము:—‘మై’=మయి=మెయి అనునవి శరీరవాచకములు. కాన ‘మై’ ప్రత్యయాంతములు ‘ఈ జన్మము’ మున్నగు సర్థముల నిచ్చుట సహజమే యనఁదగును. తమి-మెయ్=(శరీరము. హల్లు.)

౧౧౬. II విష:—ప్రశ్నార్థక శబ్దమునుండి (ఏ) యేర్పడిన ద్రావిడ రూపములు:—డా. కొల్లువెల్లుగారు వివరించినవి.

“ తమిల	తెలుగు	మలయాళము	హాసగన్నడము	విశేషములు
ఎదు ఎన్ ఎన్నదు ఎన్న ఎన్	ఏది ఏమి-ఏని ఏది- ఏవి ఏల-	ఎద్దు ఎద్దు ఏన్=(ఏమి) (ఏల)		తమిల ప్రథమా బహు వచనరూపముగు ‘ఎన్న’ అను నది వాడుకభాషలో నేక వచనముగా వాడఁబడుటయే కాక ‘ఎన్నమ్’ అను నపుంస కైక వచనరూపముగను నేర్పడుచున్నది. మలయా ళపు ‘ఎద్దు’ శబ్దము తమిల మందలి ‘ఎన్నదు’ అనుదాని సంతేపరూపమును గా నచ్చును. ‘తమి-ఎన్నమ్.
ఎన్నమ్ ఎన్నమాయ్ }	ఏది	—	ఏను (అవ్యయమును గలదు.)	

తెల్లు-ఏమి. కన్న-ఏను” అనువానికెల్ల విభక్తులరూపములును గలవు. తెల్లు-‘ఏమి’ శబ్దమునకు ‘ఎమ్’ అనునది ప్రాచీనరూపమై యుండును. తమిలమందలి ‘ఎన్-ఎదు’ అను వాని కెట్టి

సంబంధము గలదో, తెల్లు 'ఏమి-ఏది' శబ్దముల కట్టి సంబంధము గలదు. తెల్లులోని 'ఏని' శబ్దము ప్రశ్నార్థ గర్భితము. క్రియలపై నిల్చి చేదర్థ బోధక మగును."

(కాల్లు. ౮౨౭, ౮౨౮ పుటలు).

విమర్శము:—పై పట్టికలోని ప్రధాన రూపముగు 'ఎదు'=(ఏది) అను శబ్దము దొలూ-ప్పియమునఁ బేర్కొనఁబడలేదు. కాన నది యర్వాచీన రూప మనఁ దగును. (చూడు ౧౧౫ II విష) "అన్ = (అక్కడ) = అన్, ఈన్ (ఇక్కడ) = ఇన్" అను వానివలెనే 'ఏన్ = ఎన్' అను ప్రశ్నార్థకమును గలదని యంగీకరింపవగును. (చూడు ౨౮ V విష. ౮౨ III విష). అట్టి 'ఎన్' అను ప్రశ్నార్థక ప్రకృతి పయిని ద్రావిడ ప్రథమా బహువచన రూపముగు 'అ' ప్రత్యయము నిల్పుటచేత 'ఎన్న' అను రూపమేర్పడ వగును. అట్టి 'ఎన్న' అను బహువచన రూపమే 'ఎన్నమ్' అను నపుంసక ప్రథమైక వచనముగ నేర్పడవనుట సరికాదు. 'ఎన్' అను ప్రకృతి పైని నపుంసకైక వచన ప్రత్యయము నిల్పుటచేత 'ఎన్నమ్' అను రూపమేర్పడవనుట యుక్తము. మలయాళపు 'ఎన్దు' శబ్దము తమిళ 'ఎన్నదు' శబ్దసంక్షేపమననేల? 'ఎన్ + దు = ఎన్దు' అనియు, 'ఎన్ + అదు = ఎన్నదు' అనియు నేర్పడవనుట యుక్తము కాదా? 'ఏను'=(ఏది) అనునది హాసగన్నడ రూపము. దాని ప్రాచీన కన్నడ రూపము 'ఏన్' అనునది. ఈ 'ఏన్' శబ్దము 'ఆవుదు' శబ్దరూపాంతరమనియు 'ఆవుదు' శబ్దమునకు సుబ్బిభక్త్యంత రూపము లెల్ల నున్నట్లే 'ఏన్' శబ్దమునకును గలవనియు నీ వఱకె శబ్దాను శాసన సూత్రోదాహృతి పూర్వకముగా వ్రాయఁ బడెను. ప్రథ 'ఏన్' ద్వి-ఏనం. తృ-ఏతటిం. చ-ఏతర్కె. పం-ఏతట్రణిం. ష-ఏతట. సప్త-ఏతటోళ్. (చూడు ౧౧౫ I విష). 'ఏని' అను తెలుగులోని యవ్యయము 'ఏమి' శబ్దమువంటిదనరాదు. 'ఏమి' అనునది 'ఏది' అనుదాని వంటిది. 'ఏని' అనునది యవ్యయము. పయిని వ్రాసిన రీతిని 'ఏన్ = ఎన్' అను ద్రావిడ ప్రశ్నార్థకములు గలవు గాన నందలి 'ఏన్ = ఎప్పుడు' అనుదాని నుండి 'ఏని' శబ్దమేర్పడవని యెన్నవగును. "చేసిన యేనిన్ (చేసినేనిన్) = చేసి వప్పుడు = చేసినయెడలన్ = చేసినన్" అని యద్దాని యర్థపరిణతి నెన్నవగును.

క॥ "తగు మాటలాంబికే యుం |

డగునని కైకొనునె యెన్నఁడైనను గొడుకున్ |

మగటిమి గలఁడనియెడి న |

మృగఁ జూచుచునుండు విషము మ్రొంగిన యేనిన్ ॥"

(ఉద్యో. ౧ ఆ. ౩౧౫ ప).

ఎల్ల విభక్తులు చేరదగిన తమిల భాషలోని ‘ఎన్నమ్’ శబ్ద మర్వాచీనమై యున్నను దెల్లులోని ‘ఏమి’ శబ్దమును బ్రాచీన కన్నడములోని ‘ఏన్’ శబ్దమును నెల్ల విభక్తుల నొందుట ప్రాచీన పద్ధతియై యని ప్రాచీనకవి ప్రయోగములును బ్రాచీన వ్యాకర్తల సూత్రములును (‘ఏన్’ శబ్ద విభక్త్యంత రూపములు వైని జూపబడెను) నిరూపించుచున్నవి. ‘ఏన్’ అను ప్రాచీన కర్ణాట శబ్దపరిణామమే ‘ఏను’ అనెడి హొసగన్నడ రూపము. దాని విభక్తి రూపము లిట్లు ‘శబ్దాదర్శ’ అను హొసగన్నడ వ్యాకరణమునఁ జూపబడినవి. “ప్ర-ఏను. ద్వి-ఏనన్ను. తృ-ఏతరింద. చ-ఏతకె = ఏక. పం-ఏతరదెసెయింద. ష-ఏతర-స్తవ-ఏతరల్లి.” (శబ్దాదర్శ. ౬౮ సూ. ౨౬ పుట).

౧౧౬. III విష.:—“అమ్”=(అది) అను సర్వనామశబ్దము తమిల మలయాళములలోని యమహాదేశవచన ప్రత్యయమునందును ద్రావిడ ద్వితీయైకవచన ప్రత్యయమునందును నిల్చియున్నది. ‘అమ్’ అనుదానిచోట ‘అన్’ అనియు వాడుక కలదు. (చూడు III భాగము. విభక్తి ప్రకరణము). ఇట్లే ‘ఇమ్’ శబ్దము కన్నడ పంచమీ విభక్తియందును (ఇది మొదట సప్తమీ విభక్తి) దమిలమందలి ‘ఇల్’ ప్రత్యయమునకు సరియగు ‘ఇన్’ ప్రత్యయమందును గన్పట్టుచున్నది. ‘ఇక్క-డ-ఈ స్థలము’ అని దీని ప్రాచీనార్థము. కాలక్రమమున ‘స్థలము=ఇల్లు’ అను సర్థము దానికిఁ గల్గెను. ‘అల్-ఇల్’ అనునవి ముఖ్యముగాఁ గృత్ ప్రత్యయములు. ఇవి ‘అమ్-అన్’ అనునవి చేరిన శబ్దములతో సమసంఖ్యాకములై యున్నవి. డా. గుండర్పుగారు నిర్దేశ సర్వనామ విశేషణరూపములగు ‘అన్ద-(ఆ) ఇన్ద (ఈ)’ అనునవి ‘అమ్-ఇమ్’ శబ్దముల నుండి యేర్పడినవని యూహించిరి. ఆంధ్ర కర్ణాటములలోని ‘అంత-ఇంత’ శబ్దములకు నట్లే వ్యుత్పత్తి చెప్పెదరని తోచుచున్నది. ‘అన్ద-ఇన్ద’ అనునవి ‘అద్-ఇద్’ అను వాని యనునాసికీకరణరూపములని నే నూహించెదను. తుళుభాషలోని ‘ఇన్ద-ఉన్ద’=(ఇది) శబ్దములును నిట్టివేయని యీవఱకుఁ దెలిసికొనియున్నాము. కన్నడమందలి ‘ఇంద’ అను పంచమీ ప్రత్యయమును ‘ఇమ్’ శబ్దమునుండి యేర్పడినదే. “అన్దు=(అన్దు)=(ఆ దినము) ఇన్దు=(ఈ దినము)=(ఇన్దు), ఎన్దు=(ఏ దినము)=(ఎన్దు)” అనునవి “అమ్=అన్, ఇమ్=ఇన్, ఎమ్=ఎన్” అనువానినుండి యేర్పడినవే యని నేను నిస్సంశయముగా నూహించుచున్నాను. (చూడు నిర్దేశార్థక, ప్రశ్నార్థక క్రియా విశేషణములు). ”

‘అమ్-ఇమ్-ఎమ్’ అనువానివలెనే ‘ఉమ్’ అనునదియు ‘ఉ’ అను నిర్దేశక సర్వనామముపై మకారము నిల్చిన రూపమనియు నిదియే తమిల

మలయాళ ప్రసిద్ధమగు 'ఉమ్' అను సముచ్చయార్థక రూపమనియు (పరిగన్నడ-ఉమ్, తెల్లు-ఉ, హఠాసగన్నడ-ఉః,) (చూడు ౧౧౩ V విష) నూహింపవగునా?"

“డా. గుండర్బగారు చేసిన యద్భుతకల్పములలో నీ 'ఉమ్' శబ్దపు వ్యుత్పత్తి యొకటి. 'ఉయర్ = బొన్నత్యము = ఎత్తు' అను ధాత్వర్థకమునకు మూలమగు 'ఉ' ధాతువునుండి యీ 'ఉమ్' శబ్దమేర్పడినదని వారు రచించిన మలయాళకోశమున వ్రాసిరి. (చూడు ౧౧౩ V విష). 'ఉమ్' అనుదానికి బదులు 'అమ్' అనునది సముచ్చయార్థకముగఁ బ్రాచీన కర్ణాటమునందుఁ గ్వచిత్రముగ వాడఁబడును. ఈ వాడుక 'ఆ' శబ్దము నిర్దేశక సర్వనామాం గమె యని నిరూపించుచున్నది. (పర్యాయములగు 'ఉమ్ = అమ్' అనునవి నిర్దేశ సర్వనామరూపములె యని భావము). “అమ్బుర్ = (ఆ స్థలము), ఇమ్బుర్ = (ఈ స్థలము), ఎమ్బుర్ = (ఏ స్థలము)” (చూడు ౨౦ V విష). అనువానితో సరిగ 'ఉమ్బుర్' అను తదిదం శబ్దమాధ్యస్థ్య బోధకమును నగవడుచున్నది. కావున సముచ్చయార్థకమగు 'ఉమ్' శబ్దము విషయమునఁ జెప్పఁబడిన పయి యంశములయ్యది నిర్దేశక సర్వనా మా భిన్న మనుటకు సరిపడియున్నది. తమిళ కావ్యములలో సముచ్చయార్థకమగు 'ఉమ్' శబ్దము 'ఉన్దు' అను రూపాంతరము నందుచున్నది. ఇయ్యది తుళుభాషలోని (చూడు ౧౧౫ II విష). 'ఉన్దు' = (ఇది = ఈ వస్తువు. అనుదానిని స్మరింపఁజేయుచున్నది.” (కాట్ట. ౪౨౦, ౪౨౧ పుటలు).

విమర్శము:—'అన్దు-ఇన్దు' అను చోటులం దూరకయె 'న' కారము చేరిన దనుటకంటె డా. గుండర్బగారు చెప్పినట్లుగ 'అన్-ఇన్' అను సర్వనామశబ్దములు వానికి మూలమనుట యుక్తతరమైయుండును. 'అన్దు' = ఆ దినము మున్నగునవి నేటి తమిళాపభ్రాష్ఠాచ్చారణములు. 'అన్ + తు = అన్దు' అను రీతి శబ్దములు వాని నిజరూపములు. ఇంక గన్నడమున 'అమ్' అనుదాని సముచ్చయార్థకత క్వచిత్ర మననేల? అది వైయాకరణసమ్మతము. సుప్రసిద్ధము. చతుర్థి సప్తమ్యంత ములపైని 'అమ్' శబ్దము సముచ్చయార్థమున నెల్లడలను బాఠికముగ నిల్చును.

'బల్గెతో రమ్చ' (కర్ణాట శబ్దా. ౨౯౦. సూ.) = బళన్తా ద్దదన్తాచ్చ పదా త్పర 'ఉమ్-అమ్'చ భవతః సముచ్చయే గమ్యమానే. ఉదా:—అవ నొళుం = అవనొళం = (వానియందును). ఆతంగెయుమ్ = ఆతంగం = (ఆతిని కిని). 'ఉమ్' అనుదానికి 'ఉన్దు-న్దు' అను రూపాంతరముగలదని తొలఁగి ప్రి యమునందె చెప్పఁబడెనుగాన నది కేవల ప్రాచీనరూపమని విశ్వసింపవగును.

'ఉమ్ ఉన్తాకుమ్ ఇడనుమార్ ఉణ్డే' (తొల్కా, అవ్యయ ప్రకరణము 'ఇణ్డేయల్' ౮౮ సూ). 'ఉమ్' అను శబ్దము 'ఉన్తు-(న్దు)' అను రూపమునందు స్థలమును గలదని యర్థము.

పయి సందర్భమునుబట్టి 'ఉమ్' అను సముచ్చయార్థక శబ్దము 'అమ్-ఇమ్-ఉమ్' అను నిర్దేశక సర్వనామరూపములలోని 'ఉమ్' శబ్దమున కభిన్నమును డా. గుండర్తుగారి వ్యుత్పత్తి యెంతయు విశ్వసనీయమనుటకు సంది యము లేదు. వైదిక సంస్కృతములో 'ఔ' ప్రత్యయమునుండి (ఔ=అఉ= ఉ=ఉమ్) వచ్చినదనెడి డా. నారాయణరావుగారి వ్యుత్పత్తి విశ్వసనీయము కానేరదు. (౧౧౩ V విష. చూడు).

౧౧౭. I విష:—“(౨) నిర్దేశ సర్వనామ విశేషణములు, ప్రశ్నార్థక సర్వ నామ విశేషణములు:—నిర్దేశ సర్వనామ ప్రకృతులగు 'అ-ఇ' శబ్దములు నామము లకుఁ బూర్వమున నిల్చి విశేషణములగుచున్నవి. అట్టి విశేషణములు లింగ విభక్తివచన చిహ్నముల నొందవు. అట్టియెడలఁ బరస్థిత నామముల మొదటి హల్లుచ్చారణానుకూల్యమునకయి ద్విరుక్తి నందును. ఉదా:—తమి-అన్నాళ్ (అ + న్ + నాళ్) = (ఆ దినము). అట్లు ద్విత్వముగల్గనపు డవి దీర్ఘరూపమున నిల్చును. తమిలమున ద్విత్వముగల్గుటే తఱుచు. మలయాళ కన్నడములలోఁ దఱుచుగ దీర్ఘరూపము నిల్చును. అజాదిశబ్ద పరకత్వమునందలి స్వరసంహితా వ్యసభాయకనర్ణము సయితము తమిలమున ద్విరుక్తమగును. ఉదా:—అ + ఊర్ = అవూర్ = (ఆ యూరు). స్వాభావికమగు నిర్దేశకసర్వనామపు నిర్దేశ కతయొక్క దార్ఢ్యమును బోధించుటకై యిట్టి ద్విత్వము గల్గుచుండును. ఇవి విశేషణనామము లగుటచేత నితరాగమములవలెఁ గాక ప్రాముఖ్యమును వహించి సమాసోత్తర పదములగు నామముల మొదటి హల్లునకును ద్విత్వమును గల్గించును. ఇట్లే తద్భవములందును ముందుగ 'అ'కారము నిల్చునపుడు గ్రామ్యభాషయందును మొదటి హల్లు ద్విరుక్తమగును. ఉదా:—అ + ఇనమ్ = అఇనమ్ = (అజ్ఞానము).”

“మలయాళమునందును గన్నడమునందును నితర ద్రావిడ భాషలందును నిర్దేశక సర్వనామము లప్పుడప్పుడు దీర్ఘరూపమున నిల్చుచుండును. నిర్దేశ వాచకతా దార్ఢ్యమిట్లు దీర్ఘముచేత ద్యోత్యమగుట రెండవ మార్గము. ఇట్లర్థ దార్ఢ్యద్యోతకముగా దీర్ఘము వచ్చుట సహజ మనదగును. ఉదా:—అదిగమ్ = (అధికము). మిక్కిలి యాధిక్యమును వివక్షించునపుడు 'అదిగమ్' అని వాడఁ బడును. ద్రావిడభాష లన్నిటిలోను బ్రథమపురుష రూపములందు నియత

ముగా హ్రస్వరూపములె వెలయుచుండుటచేత నిర్దేశక సర్వనామములకు హ్రస్వరూపమే సహజమని యెన్ననగును.” (కాట్ట. ౪౨౯, ౪౩౦ పుటలు).

“ప్రశ్నార్థకమగు ‘ఏ’ శబ్దముకూడ దీర్ఘమగుట గలదు. తమిళ భాషలో దీని కర్థదార్శ్యప్రయుక్తమగు దీర్ఘము వచ్చుట యరుదు. ‘ఏదు=(ఏది) ఏన్=(ఏమి)’ అను దీర్ఘఘటిత రూపములు తమిళ కావ్యములలో మాత్రము గన్పట్టును. (‘వ్యవహారమునను గలవు.’ శ్రీ రెడ్డిగారు.) మలయాళమున దీర్ఘరూపములు (ఏదు-ఏన్) మిక్కిలి తఱుచు. తెల్లు నందును నిట్టి దీర్ఘ రూపములు గలవు. (ఏది-ఏవి-ఏమి). ‘ఏమి-ఏల’ అను శబ్దములందేకాక విశేష్య పూర్వవృత్తిప్రతిమందును బ్రశ్నార్థమున దీర్ఘము నిల్చును. ఉదా:—ఏ యూరు-ఏ దేశము. మొ. తమిళమున ‘ఎవ్విదము’ అను రీతిని హ్రస్వ రూపమే యుండును. కాని తెల్లున ‘ఎవ్విధము-ఏవిధము’ అను రీతిని హ్రస్వ దీర్ఘరూపములు రెండును నుండును. తమిళములోని ‘ఎవన్’ శబ్దమువలెనే తెల్లున ‘ఎవ్వడు’ అను హ్రస్వరూప ముండును. విశేషణముగా వాడినపుడు సైతము తమిళమందు వలెనే తెల్లునందును హ్రస్వ రూపము గలదు. ఉదా:—ఎప్పుడు=ఎపుడు=ఎప్పు. ‘ఏపుడు’ అను దీర్ఘ రూపము లేదు. తుళు భాషయందలి ప్రశ్నార్థక కాలవాచకములలో ‘ఏ’ అను దీర్ఘ రూపమే ప్రకృతి యనఁదగును. స్థలవాచకములలో ‘ఏ’ శబ్దమునకు బదులుగా ‘ఓ’ శబ్దమున్నది. ఉదా:—ఓళు=(ఎక్కడ) ‘వోళు’ అని యుచ్చరింతురు.” (కాట్ట. ౪౩౦ పుట).

“అన్త=(ఆ) ఇన్త(ఈ) ఎన్త=(ఏ) అను మఱి మూడు తమిళ వ్యావహారిక విశేషణ రూపములు గలవు. ఇవే నిజమైన తమిళ నిర్దేశక సర్వనామము విశేషణ రూపములు. ఉదా:—అన్తమరమ్=(ఆ చెట్టు). ఇన్త నిలమ్=(ఈ నేల). ఎన్త ఆళ్=(ఏ మనుష్యుడు). ఇట్టివి మలయాళమునఁ గాని యితర ద్రావిడ భాషలందుఁ గాని తమిళ గ్రాంథిక భాషయందుఁ గాని లేవు. (తమిళ గ్రాంథిక భాషలోఁ గలవు. శ్రీ రెడ్డిగారు) తమిళమునుండి మలయాళము వేరుపడిన తర్వాతఁ దమిళ గ్రాంథిక ప్రాథమిక స్థితి దాటిన వెనుక నివి యేర్పడి యుండును. ఈ విశేషణముల తుది ‘అ’ కారము క్రియాజన్య విశేషణముల తుదిని నిల్చు ‘అ’ కారమునకును, శేష వ్యతియొక్క ‘అ’ కారమునకును నభిన్నము. ఇంకఁ దక్కిన ‘అన్=అన్’, మున్నగునవి నిర్దేశక సర్వనామ రూపములు. కొంచెమర్థ భేదముతో నున్నట్టి వీనికి సరియగు నాంధ్ర కన్నడ రూపములు ‘అంత-ఇంత-ఎంత’ అనునవి. “అంత అను దానికి=అటు వంటి=దానివంటి” అని యర్థము. మలయాళములో ‘ఇన్న’ శబ్దమున కిట్టి యర్థము గలదు. (‘తమిళమందును గలదు.’ శ్రీ రెడ్డిగారు) ఉదా:—ఇన్నపూర్=వీతాదృశ పురము. ఈ రీతిగల ‘అన్న’ శబ్దము మలయాళమునందును లేదు.”

“ఈ సందర్భమునఁ దెల్లులోని ‘అట్టి-ఇట్టి-ఎట్టి’ శబ్దములును గన్నడ మందలి ‘అనితు-ఇనితు-ఎనితు’ అను శబ్దములును నుదాహరింపఁ దగినవి. ‘అందఱు-ఇందఱు. ఎందఱు-అన్ని-ఇన్ని-ఎన్ని’ అను తెనుఁగు శబ్దములును వీనిని సంబంధించినవే.” (కాల్డు. ౪౩౦, ౪౩౧ పుటలు).

“అల్-ఇల్-ఎల్’ అను ప్రకృతులు క్రియా విశేషములు. వానిలో నొకటియగు ‘అల్’ అనునది తెల్లన ‘అల్ల’ అను రూపముతో విశేషణముగా వాడఁబడుచున్నది. ఉదా:-అల్లది. మలయాళములోని ‘ఆ-ఈ’ అను విశేషణములకును దమిటమందలి ‘అద్ద-ఇద్ద’ అను విశేషణములకును బదులుగా ‘అదు-ఇదు’ అను శబ్దములు తమిట మలయాళములలో నిపుడు దఱచుగా (‘అటవమున అరుదు’. శ్రీ రెడ్డిగారు). వాడఁబడుచున్నవి. ఉదా:-తమి-అదు కారియమ్=(ఆ కార్యము). (మల)-అదు పోఱుదు=(ఆ ప్రార్థన)” (కాల్డు. ౪౩౦, ౪౩౧ పుటలు).

విమర్శము.—ద్రావిడ భాషలన్నిటిలోను బ్రథమ పురుష నిర్దేశక సర్వనామములు నియతముగా ప్రాస్వరూపములై యుండును గాన నిర్దేశక సర్వనామములు ప్రాస్వ రూపములై యనందగు ననెడి కాల్డువెల్లుగారి వ్రాత సరికాదు. ప్రథమ పురుష రూపములు తెల్లన-“వాఁడు-వీఁడు-వారు-వీరు-ఆమె-ఆమె-ఆకె-ఈమె-ఈపె-ఈకె” అనియుఁ గన్నడమున “ఆతం=(వాఁడు) ఈతం=(వీఁడు) ఆకె-ఈకె” అనియు ‘కు’ భాషలో ‘ఆ ఆఱు’ ‘ఆ ఆలు’ అనియు నిట్లు పెక్కు దీర్ఘ రూపములును గలవు. ‘ఆ-ఈ’ అనునవి విశేషణ త్వవస్థలో ద్రావిడ భాషలన్నిటి యందును దీర్ఘ రూపములై యున్నవి. నపుంసక ప్రథమ పురుష సర్వనామ రూపములలో ప్రాస్వరూపము లున్నవి గాన వానిమూలరూపము ప్రాస్వఘటితమై యనుటలో యుక్తి యేమున్నది? విశేషణములందలి దీర్ఘమై మూలరూపమని యేల చెప్పరాదు? ‘తమిట కావ్యము లందె దీర్ఘరూపము లుండుట, తక్కిన తమిటములో లేకుండుట” అను స్థితియే నిర్దేశక సర్వనామములు దీర్ఘరూపము లనుటను స్థిరపఱుపఁ జాలును.

‘నీడవరుదల్.....’ (తొల్కా. ౨౦౯ సూ.)=‘అ’ శబ్దము పద్యము లందు ‘ఆ’ అను రూపముతో నుండును.

మఱియుఁ దెలుఁగున ‘ఆ మానిసి=అమ్మానిసి’ అను ద్వివిధ రూపములు నుండుటయు, నందలి దీర్ఘము ప్రాస్వమగుటకుఁ బరిహారముగాఁ బరహల్లు ద్విత్వమగుటయు నను నీ స్థితియే వాని మూల రూపము దీర్ఘమై యనుటకుఁ బ్రబల నిదర్శనమనఁదగును. దీర్ఘముగాని పరవ్యంజన ద్విత్వముగాని యర్థదార్థ్య

ద్యోతకమనుట వట్టి కల్లు. అచట సర్థదార్థ్య మేమియు భాసింపదు. కావున నట్లనుట యనుభవ విరుద్ధము.

“ఇద మద ఏత ద్య త్త । చ్చబ్బై శ్చబ్బైస్త రాస్వయే బహుళమ్ । హ్రస్వం ప్రపద్య దీర్ఘా । ద్విత్వ ముపర్యక్షరస్య జనయన్తి” (ఆం. చిం. చూడు. ‘వ్యా. సం.’ ౨౦౦ విష.) కన్నడమం దిట్టి యెడల హ్రస్వరూపమే లేదు. ద్విత్వ మెట్లును లేదు. ‘అదు-ఇదు-ఉదు’ శబ్దముల కుత్తరపద పరకత్వమున (అనగా సమాసమున) దీర్ఘమే నిల్చును.

“‘ఆ దీ దూ దద్వి దూదోః’ (కర్ణాట శబ్దా ౩౭౦ సూ.)=(వృత్తి) ‘అదు-ఇదు-ఉదు’ ఇత్యేతేషాం యథాక్రమం ‘ఆ-ఈ-ఊ’ ఇత్యేతే ఆదేశా భవన్తి. ఉత్తర పదేపరే. ప్రయోగః. అదు+నాడు=ఆ నాడు=(ఆ దేశము). ఈ యానె=(ఈ యేనుగు).....” (చూడు ౪౯ III విష.)

తమిట మలయాళములలో హ్రస్వమే నిల్చును గానఁ బరహల్లు నియత ముగా ద్విరుక్తమగుచున్నది. ఉదా:-అ+ఇడై = అయ్యిడై = (ఆ చోటు). అ+అడి=అవ్విడి (ఆ పాదము) ఇ+మణి=ఇమ్మణి=(ఈ గంట)=(చూడు తొల్కా. ౨౦౫, ౨౦౬-౨౩౯ సూ.). తమిటమున ‘ఆన్-ఈన్’ మున్నగు స్వతంత్ర దీర్ఘ రూపములును గలవు.

“మున్నమ్ చిన్నమ్.....” (తొల్కా. ౩౩౪ సూ.)=“మన్-చిన్-ఆన్=(అక్కడ) ఈన్=(ఇక్కడ)-పిన్-మున్” శబ్దములకు.....పరుష పరకత్వ మున వ్యస్త సంధిలో ‘న’ కారము జకారమగును.

“చుట్టుచ్చిన్దై.....” (తొల్కా. ౪౨౦ సూ.)=“ఆజ్జు (జ్జు)=(అచట) ఈజ్జు (జ్జు)-(ఇచట) ఊజ్జు=(జ్జు)” అను శబ్దములకును.....వ్యస్త సంధిలోఁ బరస్ప పరుషము ద్విరుక్తమగును. ఉదా:-ఆజ్జు+చెన్దాన్=అజ్జు (జ్జు) చెన్దాన్=(అచటికిఁ జనెను).

తెల్లులోని ‘అద్ది’ అనుచోట ద్విత్వము (ఇద్ది-ఎద్ది) ‘ఆయది=అద్ది=అది’ అను పరిణామ క్రమమును సూచించుచున్నది. ఏ+వాడు=ఏవాడు=ఎవ్వడు=ఎవడు-మొ.

ప్రశ్నార్థక సర్వనామములలోఁ దొల్కాప్పియమునఁ బేర్కొనఁబడిన ‘యా=యాదు’ శబ్దమే ప్రాచీనమనియు దాని పరిణామ మనఁదగు-‘ఏ=ఏదు’ అనునది ‘ఎదు-ఎది’ మున్నగు సర్వాచీన రూపములకు మూలమనియు గ్రహింప వలెను. తొల్కాప్పియము నాటికి ‘ఎదు’ శబ్దముగాని దానికి మూలమగు ‘ఏదు’ శబ్దముగాని లేదు. ‘యా=యాదు’ శబ్దమే పేర్కొనఁబడెను.

“అదు ఇదు.....” (తొల్కా. ౬౫౧ సూ.)=“.....‘యాదు-యా-యావై’.....అమహన్నామములు.”

అజ్ఞాన శబ్దపు వికృతిలో 'జ ఇ'ల సంయోగము ద్వీరుక్త 'ఇ' కారముగాఁ బరిణమించుటచేత 'అజ్ఞానము' అని యేర్పడెననుట యుక్తము.

'అంత-ఇంత-ఎంత' అనునవి తెల్లు శబ్దములు. ఇట్టి రూపములు కన్నడ మున లేవు. ఇవి యాంధ్ర కర్ణాట రూపములనెడి దొరగారి వ్రాత సరికాదు. తెల్లున నివి పరిమాణార్థమును దెల్పును. 'అటువంటి' అనునీతి సాదృశ్యమును బోధింపవు. తెల్లునాని 'అంత' మున్నగువానికి సరియగు కన్నడ రూపములు 'అనితు' మున్నగునవి.

"అద్వితీయాదో ర్నితః పరిమాణే దో ద్లుప్త" (కర్ణాట శబ్దా-ర3౫ సూ.) (వృత్తి) "అదు-ఇదు-ఉదు ఇత్యేతేభ్యః నితు ప్రత్యయో భవతి పరిమాణే ౭ థే గమ్యమానే దో ల్లోపశ్చ. ఉదా:-అనితు-ఇనితు-ఉనితు" ఇట్లుగుటచేత 'అనితు' మున్నగునవి 'అట్టి' మున్నగు తెల్లు శబ్దములవంటివి కావు.

తెల్లున 'అల్ల' శబ్దమాత్రమే కాదు. 'ఇల్ల-ఉల్ల' అను విశేషణ రూప ములును బ్రయుక్తములై యున్నవి. 'అల్ల=అల'. నిర్దేశమునకు:-సీ. నీలజీ మూతంబు లీల నాక్షేపించు నల్లనై తోఁతెంచు నల్ల గృహము (భార. ఆది. ౬ ఆ. ౨౦౧ ప.) "ఇల్లకప్పడి సంగమేశ్వరంబందు (బసవ. ౧ ఆ. ౫౫౧ ప.) "ఉల్ల. స.....గీ. ఉల్లపద్మాకరము పొంతనుండినిన్ను.....(భార. ఆర. ౬ ఆ. ౧౫౪).....గీ. ఉల్లకాంచన రథముపై నున్న వాడు-(భార. ఆర. ౬ ఆ. ౧౫౩).....సీ. మేలుగాకేమి టంకాల జాలెము లెవ్వి | యల్లపెట్టియ నిండి యున్నయవియ. (కాశీ. 2 ఆ. ౨౪౪ ప. సూ. రాని)

సీ. ఉల్ల తెల్లని తురగోత్తము వాలంబు.....(భార. ఆది. ౨ ఆ. 3౪) (చూడు ౧౧౫ I విష). (చూడు 2౧౧, 2౧౨ పుటలు).

గం 2. II విష:-"నిర్దేశకములు ప్రశ్నార్థకములు నగు సర్వనామా వ్యయ ములు:-ద్రావిడభాషలందలి యవ్యయము లన్నియు నిజముగా నామములో క్రియలోయై యుండును. అట్టి నామముల పైని విభక్తులు నిల్వఁ దగియున్నను నిలువరు. అట్లు నిలువకున్నను నవి చతుర్థ్యర్థక (కువప్తి)ములో స్తప్తమర్థక ములో యై యుండును. ఉదా:-తమి-అజ్ఞు = అజ్ఞు = (ఆ చోటియందు). ఇజ్ఞు=ఈజ్ఞు=(ఈ చోటియందు) మొ. అట్టివి స్థలవాచకములు, కాలవాచక ములు, హేతు వాచకములు మున్నగువానిలో నేదే నొక్కొక్క యర్థ మొక్కొక్క భాషయందు వెలయుచుండును. "క-గ-జ-చ-జ-ఇ-ట-డ-ణ-త-ద-న-మ్బ" అను ప్రత్యయములు నిర్దేశక సర్వనామముల పైని బ్రశ్నార్థక సర్వనామముల పైని నిల్పుచుండుటచేత వివిధములగు నవ్యయము లేర్పడు చుండును. అట్టి ప్రత్యయములు వచ్చిన సర్వనామావ్యయము లిటు బాళక సౌలభ్యమునకై పట్టికగా జూపబడుచున్నవి."

“నిర్దేశక సర్వనామములయుఁ బ్రశ్నార్థక
సర్వనామములయుఁ బట్టిక.

తెలుఁగు	తమిళము	కన్నడము	గోండు	తుళు
ఇక్కడ	ఇట్లు=ఈట్లు. ఇవన్ (చో?) = (గ్రాం - తమి). ఈట్లు = (ఇక్కడ - ఈ జన్మమందు). ఇమ్మర్ - (తమి-మలయా).	ఈగ	ఇగ	—
అక్కడ	అట్లు=అట్లు అవన్ (చో?) అమ్మర్ - (తమి-మల).	ఆగ	అగ-హగ	—
ఎక్కడ	ఎట్లు=యాట్లు. యాట్లు= (ఆట్లు - గ్రామ్య తమి) = (ఎక్కడ - ఎప్పుడు - సంవత్స రము). ఎవన్ (చో?). ఎమ్మర్ (తమి-మలయా).	యావాగ	బగ	—
ఇట్లు అట్లు ఎట్లు ఏల		హీగ హాగ హ్యగ యాక		

కాట్టు. — నిర్దేశక సర్వనామావ్యయములు.

ప్రశ్నార్థక సర్వనామావ్యయములు.

తెలుఁగు	తమిళము	కన్నడము	గోండు	తుళు
ఇటు అటు ఎటు ఈలాగు అలాగు ఏలాగు ఇప్పుడు ఈ దినము అప్పుడు ఆ దినము ఎప్పుడు ఏ దినము ఈ వైపు ఆ వైపు	ఇడ్రు=ఇట్టై=మల-ఇన్న్. అడ్రు=అట్టై=మలయా- అన్న్. ఎడ్రు=ఎట్టై. మల-ఎన్న్.	ఇందు=(ఇప్పుడు ఈ దినము-ఈ జన్మము) అందు = (అప్పుడు. ఆ దినము—భావిజన్మము) ఎందు = (ఎప్పుడు ఏ దినము)	ఇట్ట= (ఇప్పుడు) హిక హాక	ఇఇచ్చి-ఇడె అఇచ్చి-అడె ఒఇచ్చి-ఒడె ఇఇచ్చ అఇచ్చ ఎఇచ్చ ఇని ఆని ఏని

(తెల్లు-ఆ వైపు; ఏ వైపు; ఇట=ఈడ=ఇందు. అట=ఆడ=అందు; ఎట=ఏడ=ఎందు అనువానికి దొరగా రితర ద్రావిడ పర్యాయముల నిచట వ్రాయలేదు).

“ఇట్లు మొదలగు తమిళ శబ్దము అనునాసికీకరణ సిద్ధములని నా యూహ. వీని నిరనునాసికరూపములగు ‘ఇగ’ మున్నగునవి కన్నడ గోందు భాషలలో వెలయుచున్నవి. గోందు భాషలోని ‘ఇగ’ శబ్దమును సంస్కృతమందలి ‘ఇహ’ శబ్దమును మిక్కిలి పోలిక గల్గియున్నవి. అయినను ‘ఇగ’ అనునది సంస్కృత భవముకాదు. ‘ఇ’ అను సర్వనామము ద్రావిడభాషలం దనాదిగఁ గలదు. ఈ పోలిక “సంస్కృ-అహమ్”=లాటిన్-ఎగో” అను వాని (౧౦౯ I విష). వంటిదే. ‘ఇగ’ అనునది ద్రావిడశబ్దమే యనుటకుఁ గన్నడ గోందు భాషలలోని ‘గ’ ప్రత్యయంతములు పెక్కుశబ్దములు నిదర్శనములు. మంగోలియను భాషలోని (సిథియను) ‘యగో=(ఏమి) శబ్దము పైతము నిదర్శనము కానోపును.”

“దక్షిణ తిరునెల్వేలిజిల్లాలో ‘ఇణ్ణై=ఇణ్ణై’=(ఇక్కడ) అను శబ్దము వాడఁ బడుచున్నది. తెల్లు-‘ఏడ=(ఎక్కడ)’ అనుదానికి ‘ఎప్పుడు’ అను గౌణార్థము చొప్పున ‘ఏడు’ అనుదానికి సంవత్సరమును సర్గము గల్గెను. తమిళ ‘యా’ శబ్దమునుండి “యాడు=యాణ్ణు=(ఏకాలము - సంవత్సరము)” అనెడి యను నాసికీకరణ సిద్ధరూప మేర్పడెను. (కాలమాత్రవాది కాలవిశేష వత్సరాధికము కానోపునని భావము) పయిశబ్దములపై నన్ని భాషలందును విభక్తులు నిల్చును. కాన నవి నామవాచకములె యనఁదగును. ‘ఇదు-అదు-ఎదు’ శబ్దము అను నాసికీకరణముచేత ‘ఇందు-అందు-ఎందు’ అను కన్నడ శబ్దములు సిద్ధించె ననఁదగును. కన్నడమందలి ‘అల్లి’ (సప్తమి) శబ్దమువలెనే తెల్లునందలి ‘అందు’ శబ్దము సప్తమిప్రత్యయమయినది. ‘అల్ +దు=అన్దు=అన్దు’=(ఆ కాలము), ‘ఇల్ +దు=ఇన్దు=ఇన్దు’=(ఈ కాలము) ‘ఎల్ +దు=ఎన్దు=ఎన్దు’=(ఏ కాలము). ఈ రూపముల ప్రక్రియను బైరీతి సరయునది. క్రియ లందును నిట్టి రూపములు గలవు. అల్=(కాదు)+దు=అన్దు=అన్దు. ఎన్=(వచించు)+దు=ఎన్దు=ఎన్దు” (చూడు ౧౭ XVI విష).

“అమ్మర్ ఇమ్మర్-ఎమ్మర్”=(ఆ స్థలము-మొ.) (చూడు ౧౧౭ III విష) అనునవి వ్యసహారభ్రష్టములై గ్రంథములందుమాత్రము నిల్చియున్నవి. వీని తుది ‘అర్’ అనునది ‘అల్’ అనుదానికి సమానమైనది. ‘యమ్మర్’=(ఏమి) యగ్=(ఏమి) (మంగోలియను భాష) అనువానికి యత్కి-మర్థకమగు ‘యా=ఏ’ శబ్దమే మూలము” (కాట్టు, ౪౩౧, మొ. ౪౩౪ పుటలు).

విమర్శము.—డా. కాట్టు వెల్లుగారు పయి శబ్దములెల్ల నింగ్గిష్టుపద్ధతి నవ్యయములె యని వ్రాసిరి. 'అక్కడ' మున్నగు తెల్లుశబ్దములు విభక్తియోగ యోగ్యములగుటంజేసి యవి యవ్యయములు కానేరవు. (చూడు అవ్యయ శబ్దార్థనిరూపణము. 'వ్యా. సం.' ౨౧౧ విష.).

తమిళమందును "అట్లు నిన్తు=(అక్కడనుండి)" అనుటగలదు. కాని 'అట్లు' అనుదానిపైని విభక్తివిహ్నములు నిల్పుటలేదు. అట్టివాని నవ్యయములు (ఇన్ఫినిటీవ్) అనుట యుక్తమే. (శ్రీ రెడ్డిగారి జాబు. ౨౦-౯-౫౩).

'అట్లు-ఇట్లు-యాణ్డు' మున్నగు తమిళ శబ్దములును 'అన్తు-ఇన్తు' మున్నగు కన్నడ శబ్దములును ననునాసికీకరణ సిద్ధరూపములు కావు. 'అల్-అన్' అను సర్వనామ శబ్దములు వాని పూర్వావయవము లనఁదగును. ఈ విషయములు విమర్శితపూర్వములు. కాట్టు వెల్లుగారె 'అన్తు-అన్తు' మున్నగువాని పూర్వావయవములు 'అల్-అన్' శబ్దములె యని యీ సందర్భమందె వ్రాసియున్నారు. తెల్లులోని యాధునికమగు- 'ఏడ' శబ్దము 'ఏ యెడ' శబ్దముయొక్క యపభ్రంశ రూపమనియు నట్టి నవ్యశబ్దము ప్రాచీనమగు - 'ఏండు - ఏడు' శబ్దమునకు మూలము కానేరదనియు నీ వఱకు వ్రాయఁబడెను. (చూడు ౨౮ V మొ. ౨౮ VII-వ. ౧౮ విషయములు).

౧౧౭. III విష:—“లళ ప్రత్యయములు:—కన్నడ:—ఇల్లి = (ఇక్కడ). అల్లి = (అక్కడ). ఎల్లి = (ఎక్కడ). తెల్లున 'ఇల్' అను నిర్దేశవాచక సర్వనామ రూపము లేదు. కాని 'ఇలు-ఇల్లు' (తెల్లు) అను శబ్దములం దయ్యది చూపట్టుచున్నది. ఇల్ = ఇల్లు = ఇలు = (ఈ స్థలము-ఇక్కడ). దీని తెల్లు దీర్ఘరూపము. ఈలా = (ఈలాగు). ఇల్లె-అల = అక్కడ. ఆలా = (ఆలాగు). ఎల్లి = (ఎక్కడ). ఎల్లి = (తేపు). తుళు-ఎల్లె = (తేపు). ఏలా = ఏల = (ఏలాగు). పైవానినిబట్టి 'ల' అనునది నిర్దేశ వాచకములకును బ్రశ్నార్థకమునకును జేరు ప్రత్యయములలో ముఖ్యమైనదని తేలుచున్నది. తుళుభాషలోని 'ల' ప్రత్యయము 'ళ' కార రూపము నందును. ఉదా:—మూళు = (ఇక్కడ). అవళు = (అక్కడ) ఓళు = (ఎక్కడ).” (కాట్టు. ౪౩౪ పుట).

“తెల్లు-కన్నడములందువలెఁ దమిళమున 'ల' కారయుక్త సర్వనామము లేదు. 'ఎల్' శబ్దమున దాని ఛాయ చూపట్టుచున్నది. సకల ద్రావిడభాషల లోను 'ఎల్' శబ్దమునకు 'సీమార్థమును సర్వశబ్దార్థమును గలవు. తమిళమందలి 'ఎల్' శబ్దార్థపరిణామక్రమ మీ క్రింద నుదాహరింపఁబడుచున్నది.

౧. 'ఎల్' శబ్దమునకు = 'ఎక్కడ-ఎప్పుడు-ఏమి' అను నర్థములు కన్గటాంధ్రములలోఁ గలవు. ఇవి యూహింపఁబడిన యర్థములు.

౨. “కొంతకాలము-ఒకదినము తేపు” అను సర్థములు దీనికిఁ దెల్లుతుండు భాషలలోఁ బరిశీలించవచ్చును. తమిళమున ‘సూర్యుడు’ (పగటికిఁ గారణము) ‘రాత్రి.’ (అదియుఁ గాలవాచకమే) అను సర్థములు గలవు. దీని రూపాంతరములు:—ఎల్వై-ఏల్వే=(కాలము, ఒకదినము). ఎల్లి-ఎల్లవన్-ఎల్దు-(ఎల్ + తు). ఎల్దనన్=(సూర్యుడు). ఎల్ + పాడు=ఎత్పాడు=(సూర్యాస్తమయము). ఎల్లి శబ్దమునకు ‘రాత్రి-సూర్యుడు’ అను సర్థములు గలవు.

౩. సరి హద్దు:—‘ఎల్లై’ ఇది తమిళరూపము. ప్రాచీన తమిళరూపము-‘ఎల్లై’ అనునది. ‘నై’ భావార్థక ప్రత్యయము. ఈ పదమునకుఁ దమిళమున “నీమ-కాలములోని యొక భాగము - కాలము-సూర్యుడు-తుది-తుదిది” అను సర్థములు గలవు. వీనిలో ద్వితీయ తృతీయ పరిణామము లభిన్నము లనవచ్చును. ‘కాలముయొక్క తుదిభాగము’ అను సర్థముద్వారా ‘సరిహద్దు’ అను సర్థము లభించును. “ఎల్లై (ల్) తీ=తుదియగ్ని=ప్రళయగ్ని” అని గ్రాంథిక తమిళమునఁ గలదు.

౪. సర్వము:—ఇది సందిగ్ధముగ నున్నను ‘సరిహద్దు’ అను మూలార్థము పట్టున నాకును డా. గుండర్పుగారికిని నేకీభావము గలదు. ‘సరిహద్దు వఱకుఁ గలదంతయు’ అనురీతిని ‘సర్వము’ అను సర్థము దీనికిఁ గల్గెనని నాయూహ. ‘ఎల్ + ల్ + ఆ = ఎల్లా’ అను చొప్పున సభావార్థక (వ్యతిరేకార్థక) ‘ఆ’ శబ్దము మూలమున హద్దు లేని దనఁగా ‘సర్వము’ అను సర్థము గల్గినని గుండర్పుగారి యాశయము. ప్రాచీన తమిళరూపమున నిట్టి యభావార్థపు జాడలు గన్పట్టవు గాన నేను గుండర్పుగారితో నేకీభవింపజాలను. “ఎల్ + ఆమ్ = ఎలామ్ = (మేమందఱము), ఎల్ + ఈర్ = ఎలీర్ = (మీరందఱు)”. ప్రాచీనరూపము (‘ఎల్లావుమ్ = (ఎల్ + ల్ + ఆ = ఉమ్)’ అనుదానిలోని ‘ఆ’ శబ్దము ‘ఆగు’ ధాతుజ విశేషణ సంక్షేపరూపము, ‘ఉమ్’ శబ్దము సాకల్యార్థకము. ‘ఆగు’ అనునది విశేషణ విశేష్యముల సంబంధమును దెల్పును. ఇట్లు ‘ఎల్’ శబ్దపు సీమార్థము ‘సర్వము’ అను సర్థమును సంపాదించుచున్నది. “ఎవన్ + ఉమ్ = ఎవ్వఁడును = ఎవ్వఁడేని = ఎల్ల వారును” అనురీతినె, కిమర్థకము. సీమార్థకము నగు ‘ఎల్’ శబ్దము సర్వార్థకమగుచున్నది. సూర్యార్థకము నేకవచనము నగు ‘ఎల్లవన్’ శబ్దము సైతము ‘ఎప్పుడు-కాలము’ అను సర్థము గల ‘ఎల్’ శబ్దమునుండి వచ్చినదే. దాని బహువచనమగు ‘ఎల్లవర్’ శబ్దము గ్రాంథిక తమిళమున సర్వార్థకముగా (ఎల్లవారు) వాడఁబడుచున్నది. సైరితిని

‘ఎల్’ శబ్దము లన్నియు నభిన్నములై యని యూహింపనగును.” (కాల్డు. ౪౩౪, ౪౩౫ విషయములు).

విమర్శము:—తొల్కాప్పియమున ‘ఎలామ్-ఎలీర్-ఎల్లావుమ్’ మున్నగు దొరగారు చూపిన రూపములు లేవు. అవెల్ల నర్వాచీన రూపములు కావలయును. ‘ఎల్లామ్ = (అవెల్ల) ఎల్లారుమ్ = (వారందఱు)’ ‘ఎలీరుమ్ = (మీరందఱు)’ మున్నగు రూపములై ప్రాచీన రూపములు. మఱియు ‘ఎల్లామ్’ మున్నగు వానిలో ‘ఆ’ అనునది ‘ఆగు’ ధాతుజ విశేషణ సంక్షేపరూపమనియు నది విశేషణ విశేష్యముల సంబంధమును దెల్పుననియు వ్రాసిన దొరగారి వ్రాత సరికాదని తోచుచున్నది. తొల్కాప్పియమున ‘ఎల్లామ్’ అనునది ప్రకృతిగాఁ జెప్పఁబడినది. విభక్తి పూర్వాగమము నిల్చునపుడు పైతము పూర్వావయవము ‘ఎల్లా’ అను దీర్ఘరూపముననే నిల్చును.

“ఎల్లామ్ ఎన్నమ్.....” (తొల్కా. ౧౯౦ సూ.)=‘ఎల్లామ్’ శబ్దమునకు విభక్తి పరమగునపుడు ‘వఱ్ఱు’ (ట్టు) అనునాగమము వచ్చును. ఆ విభక్తికిఁ దర్వాత ‘ఉమ్’ శబ్దము నిల్చును. తొల్కా. ౧౩౪ సూత్రము చొప్పునఁ దుది ‘మ’ కాము లోపించును. ఉదా:—ఎల్లామ్+ఐ=ఎల్లామ్+వఱ్ఱు (ట్టు)+ఐ+ఉమ్=ఎల్లావఱ్ఱై (ట్టై) యమ్=అన్నిటిని. విభక్తి ప్రత్యయమునకుఁ దర్వాత ‘ఉమ్’ నిల్చుట సంప్రదాయము గాన దానిని సంబంధించిన తుది మకారము ౧౩౪ సూత్రము చొప్పున లోపించుట యుక్తమే. పయి రీతిని బ్రకృతి ప్రత్యయముల సంబంధమును దెల్పు విభక్తిపూర్వాగమమునకు పైతము పూర్వమున నిల్చునట్టి ‘ఆ’ శబ్దము ప్రకృతిలోనిదే యనఁదగును గాని విశేష్య విశేషణముల సంబంధమును దెల్పు ‘ఆగు’ ధాతుజ విశేషణ సంక్షేపరూపము కానేరదు. అచట నట్టి విశేషణమునకుఁ బ్రసక్తియే లేదు. కాన—డా. గుండర్పుగారు చెప్పినరీతిని ‘ఎల్లామ్’ శబ్దములోని ‘ఆ’ శబ్దము వ్యతిరేకమును బోధించు ప్రత్యయమే యనుట యెంతయు యుక్తమనఁదగును. ఉదా:—‘ఎల్+ల్+ఆ+మ్=ఎల్లామ్’. అను ప్రకృతిలోని ‘ఆ’ వ్యతిరేకార్థ బోధకమగుటచేత ‘హద్దులేనిది=సర్వమును’ అను సర్గము లభించుననుట యుక్తతరము. అందలి ‘ఆ’ శబ్దము వ్యతిరేకార్థకము:—‘ఉమ్’ సాకల్యార్థకము. ఇందెట్టి విరోధమును గానరాదు. ఎట్టి విరోధమును భావించి డా. కాల్డువెల్లు గారు డా. గుండర్పుగారితో నేకీభవింపఁజాలనని వ్రాసిరో తెలియకున్నది. తొల్కాప్పియ ప్రసిద్ధరూపములో నభివార్థపు జాడ కనఁబడుచుండఁగా నేవో లేనిపోని రూపములలో నయ్యది లేదని దొరగారెల్లు చెప్పఁగలరు? తొల్కా-

ప్పియ రూపముకన్నఁ బ్రాచీనరూపము దొరగారికిఁ దమిటమున లభించుట యసంభవము గదా!

౧౧౭. IV విష:—“అల్-ఇల్’ శబ్దముల వివరణము:—‘ఎన్-ఎన్’ అను ప్రశ్నార్థకములకు సరిగా ‘ఇన్-ఇమ్-అన్-అమ్’ అను సర్వనామములున్నట్లే వెనుకటి విషయమున వివరించిన ‘ఎల్’ అను ప్రశ్నార్థక సర్వనామమునకు సరిగా ‘ఇల్-అల్’ అను నిర్దేశార్థక సర్వనామములును దమిటమునఁ గలవని యంగీకరింపవగును. ‘ఇల్’ శబ్దము సప్తమీ విభక్తి ప్రత్యయము. దీని రూపాంతరము ‘ఇన్’ అనునది పంచమీ ప్రత్యయము. ‘ఇల్’ అనునది ‘ఇల్లు’ శబ్దార్థకము. భావార్థకములగు ‘ఇల్-అల్’ ప్రత్యయములును దమిటమునఁ గలవు. ఉదా:—ఇల్:—కట్టిల్=(మంచము). వణ్ణిల్=(బండిచక్రము). అల్:—కడ+అల్=కడల్=(నముద్రము). ఇందలి ‘అల్’ అనునది ‘అన్-అమ్’ అనువానికి సరియగును. ఉదా:—అల్+అమ్=అబమ్=(లోతు). కడ+అన్=కడన్=(ఋణము). అల్+తు=అన్తు=అన్తు=(ఆ దినము). ఇల్+తు=ఇన్తు=ఇన్తు=(ఈ దినము). ఎల్+తు=ఎన్తు=ఎన్తు=(ఏ దినము) (చూడు ౧౭ XVI విష). వీనిలోని పూర్వావయములు ‘ఇన్-అన్-ఎన్’ అనునవె యనియుఁ జెప్పవగును. ఉదా:—‘ఎన్=(వచించు)+తు=ఎన్తు=ఎన్తు’ అనియు నున్నను ‘ఎన్తు=(ఏ దినము)’ అనుదానిలోనిది ‘ఎల్’ శబ్దమే యని నిశ్చయింపవగును. (చూడు ౧౧౭ II విష). ఇట్టి ‘ఎన్తు’ అనుదాని సమానన్యాయమున ‘అన్తు=(ఆ దినము), ఇన్తు=(ఈ దినము)’ అనువానిలోని తమిట పూర్వావయములు ‘అల్-ఇల్’ అనునవె యనవగును. కాని కన్నడములోని వీనికి సరియగు ‘అందు=(ఆ దినము) ఇన్తు=(ఈ దినము)’ అను (చూడు ౧౧౭ II విష. పట్టిక) వాని పూర్వావయములు ‘అన్-ఇన్’ అనునవి యనక తీరదు.

‘అల్-ఇల్’ అను ద్రావిడ సజ్జర్థక శబ్దములు ‘అల్-ఇల్’ నిర్దేశవాచకములను మిక్కిలి పోలుచున్నవి. అల్=కాదు. ఇల్=లేదు. తమిట భాష యందు ‘అల్’ ధాతువునకు ‘తగ్గుట’ అని యర్థము. ‘అల్ ధాతువు తమిటమున లేదు.’ (శ్రీ రెడ్డిగారు)

‘అల్’=(రాత్రి) (రాత్రి పూచెడి పూవు) అను శబ్దమును గలదు. ఇట్లు వీని కాకార సాదృశ్యమేకాక తత్తజ్జస్య శబ్దములయందును సంబంధము చూపట్టుచున్నది. ఉదా:—అల్ + తు = అన్తు = అన్తు = (లేదు). అల్ +

తు=అష్ట=అస్త్ర=(ఆ దినము). ఇల్+తు=ఇష్ట=ఇస్త్ర=(ఇదికాదు). ఇల్+తు=ఇష్ట=ఇస్త్ర=(ఈదినము). (ఇట్టి యాకార సాదృశ్యముచే 'అస్త్ర' మున్నగు వానిలోని పూర్వావయవములు 'అల్' మున్నగు లాంత నిర్దేశవాచకములె యని భావము). కాని నిషేధవాచకత్వమునకును నిర్దేశవాచకత్వమునకును జారిత్రకమగు సంబంధము కన్పట్టదు" (కాల్లు. ౪౩౫, ౪౩౬ పుటలు).

౧౦౦. I విష:—“నిర్దేశక సర్వనామముల ద్రావిడేతర భాషా సంబంధ ములు:—ద్రావిడ భాషలలోని 'అ-ఇ-ఉ' అనెడి నిర్దేశ సర్వనామములకును నుత్తర హిందూస్థాన భాషలలోని నిర్దేశ సర్వనామములకును నస్ఫుటమగు కొంత పోలిక గలదు. బంగాళీ-సింఘుల భాషలలో 'ఏ' అనునది నిర్దేశవాచకముగ వాడబడుచున్నది. మరాఠీ భాషలో 'హ-హీ-హెఇ' అనునవి నిర్దేశ వాచకములు. హిందుస్థానీ భాషలో 'వుహ్=(ఆ) యిహ్=(ఈ) అనునవి నిర్దేశవాచకములు. వీని ద్వితీయాది విభక్త్యంగములం దీ పోలిక హెచ్చయి యున్నది. ఉదా:—ఇసో=(దీనిని). ఉత్తర హిందూస్థాన భాషలలో 'అ' శబ్దముగాని దానివంటి శబ్దాంతరముగాని దూరస్థవాచక తచ్ఛబ్దార్థకముగా వాడబడుటకంటె సమీపస్థవాచకమగు 'ఇ' శబ్దపువాడుక ప్రచురమై యున్నది" (కాల్లు. ౪౩౬ పుట).

“ఉత్తర హిందూస్థాన భాషల పోలికల పట్టిక:—

ఈ శబ్దపు పోలికలు				ఆ శబ్దపు పోలికలు		
మరాఠీ ఇకడ= (ఇక్కడ) ఇతక= (ఇంత)	హిందీ ఇధర్= (ఈవైపు)	సింధీ హీ - హే= (ఈ)	లార్ భాష ఈ= (ఈ)	సింధీ హూ - హో= (ఆ)	లార్ భాష హీ - హే= (ఆ)	లార్ భాష సింధీమాండలిక భాషాభేదము."

(కాల్లు. ౪౩౬ పుట).

౧౧౮. II విష:- "హిమాలయ ప్రాంత భాషలకును గొన్ని సిథియను భాషలకును మఱికొన్ని భాషలకును ద్రావిడ భాషలలోని నిర్దేశ వాచక సర్వనామములతోడి పోలికలు:-

హిమాలయ ప్రాంత భాషలు			ద్రావిడ భాషలలోనివి		సిథియను భాషలు			పేరిటికు పేరిలు	ఇండో యూర- ప్రాచీన పెరిషియన్
తెలుగు	బొదోభాష	ధిమల్ భాష	ఒరాంబ్ భాష	రాజమహల్ భాష	ఫిన్లిషు భాష	పిక్టియను భాష	మగియార్ భాష		
ఈ ఇది	ఇంటె	ఈ	ఎడమ్	ఎడ్	తామ	తెమ	ఎజ్	—	—
అ అది	హూబె	డీ	హూబమ్	అడ్	తుప	లోమ	అజ్	హూ	హూష

వయివానిలోని 'ఒరాఒన్-రాజమహల్' భాషలు ద్రావిడ భాషల లోనివె. కావుననే రాజమహల్-ఎమ్.ఆమ్. శబ్దములు ద్రావిడ నిర్దేశ వాచకముల కభిన్నములగుచున్నవి. ద్రావిడ భాషలలోని 'ఉ' అనెడి తదిదం శబ్దార్థమాధ్యస్థ్య బోధక శబ్దముతో 'ధిమల్'-ఉ' శబ్దమునకును, 'ఒరాఒన్' 'హూదమ్' శబ్దమునకును, హెబ్రు భాషలోని స్త్రీ పుంస సామాన్యవాచియగు ప్రథమ పురుష సర్వనామమైన 'హూ' శబ్దమునకును బ్రాచీన పెరిషియను భాషలోని తచ్చబ్దార్థకమగు 'హావ' శబ్దమునకునుగల సంబంధము పరిశీలింపఁ దగినది. 'హావ' శబ్దములో మొదటి భాగము 'హ' అనియు నుత్తర భాగము 'అవ' (ద్వితీయాద్యంగము) అనియు ఛేదము నెన్ననగును. సిథియను భాషలలోని 'ఉ-ఒ' అను నచ్చులతో సయితము ద్రావిడ 'ఉ' శబ్దమును సరి పోల్చి చూడనగును. హిందూస్థానీ-పుష్. బాదా భాషలోని 'హూబె' అను వాని యచ్చులతోడ సైతము సరిపోల్చి చూడనగును. మాగియూర్ భాషలోని యచ్చుల సాదృశ్యమును బరిశీలింపఁదగినది. ఇతర సిథియను భాషల నిర్దేశ సర్వనామములకును ద్రావిడ నిర్దేశవాచకములకును బోలికలేదు. ఉదా:- తురిగి-షు - 'బాఉ' = (ఆ. తచ్చబ్దార్థకము) 'ఒల్' = (ఈ-ఇదం శబ్దార్థకము)" (కాట్ట. ౪౩౬, ౪౩౭ పుటలు).

౧౧౮. III విష:- "దూరసామీప్య బోధవిషయమున ద్రావిడ భాష వంటి నియమ మిండ్లో యూరపియన్ భాషలలో లేకున్నను వానియందును 'అ-ఇ' శబ్దములె నిర్దేశవాచకములు. సంస్కృతమందలి 'ఇదమ్' శబ్దపు ద్వితీయాది విభక్తి రూపములలో 'ఇ' కారముకన్న 'అ' కారమే యధికమై యున్నది. (అయమ్-అనేన-అస్తై-ఆభ్యామ్-మై). అదశ్శబ్దమునకు దూర సామీప్యార్థములు రెండును గలవు. (అసా-అమా-అమీ-మై). అయి నను సంస్కృతమందు సైతము సాధారణముగా 'అ' శబ్దము దూరస్థ వస్తు వాచకము. 'ఇ' శబ్దము సమీపస్థవస్తువాచి. అవ్యయములందు 'ఇ' శబ్దము సామీప్యమునే బోధించును. అ శబ్దమునకు బదులుగా 'త' శబ్దము నిల్చును. ఉదా:- ఇహ=(ఇక్కడ), ఇదానీమ్=(ఇప్పుడు). ఇతి=(ఇట్లు). అథ=(అట పయిని) తదానీమ్=(అప్పుడు). సామీప్యబోధక నిర్దేశ సర్వనామమగు 'ఇ' శబ్దము, 'హృద్ + ఇ = హృది' అనురీతిగల శబ్దములలోని స్తవ్యమ్యేకవచనమగు 'ఇ' ప్రత్యయమున కభిన్నము. ఇంగ్లీషులోని 'ఇన్' (in) శబ్దమునందును 'ఇ' శబ్దమే యున్నది. బ్రాచీన పెరిషియను భాషలోని 'అవదా'=(ఆ వైపు) ఇదా'=(ఈ వైపు) అను శబ్దములును నిటఁ బరిశీలింపఁదగినవె. నవీన పెరిషి యన్ భాషలో 'ఆన్'=(ఆ) ఈన్'=(ఈ) అని యివి ద్రావిడ భాషల స్థితి

కభిన్నముగనే యున్నవి. ఇవి విశేషణ రూపములు. వీని బహువచన రూపములు:—ఆనాన్=(ఆ మనుష్యులు), ఈనాన్=(ఈ మనుష్యులు). ఈ శబ్దములె పెరిషియా దేశమునుండి తుర్కిషు దేశమునకుఁ బోయి తుర్కిషు భాషలోఁ జేరినవి. ఈ నవీన పెరిషియన్ భాషలోని ‘ఆన్’ అనుదానిని జండు భాషలోని ‘అ ఎ మ్’ శబ్దముతోను సంస్కృతమందలి ‘అ య మ్’ శబ్దముతోను జోడించి చూచినయెడల నివి యార్యభాషా శబ్దములె యని తోచక మానదు, ఇట్లే నవీన పెరిషియను భాషలోని ‘ఈన్’ శబ్దము జండుభాషలోని ‘ఈమ్’ శబ్దముతో నభిన్నమె యగుచున్నది. ఈ ‘ఈమ్’ శబ్దము వైదిక సంస్కృత ద్వితీయ యగు ‘ఈమ్’ అనుదాని కభిన్నము. ఇది జండుభాషలోఁ బ్రథమా విభక్తి. ఇది నవీన పెరిషియను భాషలోని పైని వ్రాసిన ‘ఈన్’ శబ్దమును మిక్కిలి పోలుచున్నది. ప్రాచీన పెరిషియను భాషలోని స్త్రీ పుంస సాధారణ మగు ‘ఇ య మ్’ శబ్దమునకు సంస్కృత స్త్రీలింగ ప్రథమైక వచనమగు ‘ఇ య మ్’ శబ్దము భిన్నముకాదు. ద్రావిడ నిర్దేశ సర్వనామాంగమగు ‘ఇ’ శబ్దము లాటిన్ భాషలోని ‘ఇన్-ఇద్’ శబ్దములందును గాథికు భాషలోని ‘ఇస్’ శబ్దము నందును గన్పట్టుచున్నది. ‘అ-ఇ’ శబ్దము లింగ్లీషులోని ‘దట్=(that) దిన్=(this)’ శబ్దములలోఁ జూపట్టుచున్నవి. ఇట్లే విషయమున నీ రెండు కుటుంబముల శబ్దములకును బలమైన పోలికలున్నను వీనికి జన్యజనక భావమును గల్పింపరాదు. ఇండ్లో యూరపియను భాషలలోని—ముఖ్యముగా సంస్కృతములోని—పై శబ్దములం దొక నియమములేక చాల వ్యత్యాసములును గన్పట్టుచున్నవి. పరిశీలింపఁగా సంస్కృతమును నితరములగు వైరోపియను భాషలును నే ప్రాచీన భాషనుండి తమతమ భాషలలోని భాషములను దెచ్చి కొన్నవో యా ప్రాచీన భాషయొక్క లక్షణములె ద్రావిడ భాషలందు వెలయుచున్నవని యూహింపనగును” (కాల్డు. ౪౩౭, ౪౩౮ పుటలు).

విమర్శము:—డా. కాట్టవెల్లుగారు చూపిన ద్రావిడ భాషలతోడఁ బోలికలు గల యిండ్లో యూరపియను శబ్దముల పట్టిక:—

	సంస్కృతము	ప్రాచీన పెరిషియా	నవీన పెరిషియా	జరుడు భాష	లాటిను	గాథికు	ఇంగ్లీషు	విశేషములు
'అ' అను ద్రావిడ శబ్దపు పోలికలు	అథ=(అటపైని). తదా=తదానీమ్= (అపుడు). తద్=(ఆ)	అ ఇదా= (ఆ వైపు)	అన్=(ఆ) అనాన్= (ఆ' మనుష్యులు)	అ ఎమ్= (వీడు). సంస్కృ— అయమ్)	—	—	దత్=(that) =(అది)	“సంస్కృత— అయ్=అడు— అ ఎమ్=(వీడు). నవీన పెరిషియన్ భాష ‘అన్’ ఈ మూడను నిర్దేశక సర్వనామములె
	ఇహ=(ఇక్కడు) ఇతి=(ఇట్లు) ఇదానీమ్= (ఇపుడు) వ్యాద్ + ఇ=హృది=(హృదయ మందు) ఈమ్=వైదిక ద్వితీయాద్యంగము. ఇయ్=ఇదమ్ శబ్దద్వితీయ.	ఇదా= (ఈ వైపు) ఇయమ్= (ఈ స్త్రీ— ఈ పురుషుడు)	ఈన్=(ఈ) ఈనాన్= (ఈ మనుష్యులు)	ఈమ్= (ఇది)	ఇన్= (ఇది)	ఇన్= (ఇది)	దిస్= (this) =(ఇది) ఇన్= (in) = సర్వమేర్గిక వచనము.	

“అదన్. త్రి. (న దస్యతే ఉత్క్షిప్యతేఽఙ్గుళి ర్యత్ర:—ఇదన్తయా నిర్ధారణాయ పురోవర్తిన్యే వాఙ్ముళి నిర్దేశ ససంభవతి. నాఽపురోవర్తిని. న + దన్ + క్త్విప్). అపురోవర్తిని = పరోక్షే జ్ఞాతే వస్తుని” (శబ్దస్తో).

పై పుస్తకప్రతిబాహుళ్యమున ‘అద’ శబ్దము దూరస్థమాత్రవాచి యనఁదగియున్నను బుద్ధిస్థ ప్రత్యక్షతా వాచిత్యమును దీనికిఁ గలదన నగును.

“అసా-త్రి. పరస్మిన్-పరత్ర. పురోవర్తినో నిర్దేశే. అసాపుమాన్. అసాస్త్రీ-అదఃకులమ్” (శబ్దార్థ చింతామణికోశము). ప్రయోగములు:—

శ్లో. “అముష్య విద్యా రసనాగ్రనర్తకీ ।” (నైష. ౧ స).
‘అముష్యవిద్యా = ఈ నలుని విద్య’ అని ప్రయోగించెను. ఇట్లే స్థలాంతరములందును గలవు.

శ్లో. “ముఖవిధు మదసీయం నేవితుం లమ్పమాన । శ్మశి పరిధి రివోచ్చైర్దణ్డల స్తేన తేనే” (నైష. ౨ స). (అదసీయమ్ = ఈ దమయంతి సంబంధి)

శ్లో. “స్థర త్యదో దాశరథి ర్భవన్ భవా । నముం వనాన్తా ద్వనితాప హరిణమ్” (మాఘ. ౧ స). (అదన్ = దీనిని. అముమ్ = వీనిని)

‘ఇదమ్’ శబ్దమన్ననో కేవలపురోవర్తి వాచి.

“ఇదమ్. త్రి. (ఇద్వి కమి న లోపశ్చ) పురోవర్తిని. దృశ్యే చరాచరే” (శబ్దస్తో)

“ఇదమ్. త్రి-పురోవర్తిని. దృశ్యే చరాచరాత్తకే జగతి. సన్నికష్టే.....” (శబ్ద. చిం.) ‘ఇదం కి లావ్యాజ మనోహరం వపుః’ (కుమార ౫. స).

సకారాంత పుంలింగాద శబ్దము.

	ఏ.	ద్వి.	బ.
ప్ర.	అసా	అమూ	అమీ
ద్వి.	అముమ్	అమూ	అమూన్
తృ.	అమునా	అమూభ్యామ్	అమీభిః
చ.	అముష్టై	అమూభ్యామ్	అమీభ్యః
పం.	అముష్టాత్	అమూభ్యామ్	అమీభ్యః
ష.	అముష్య	అమయోః	అమీషామ్
స.	అముష్మిన్	అమయోః	అమీషు.

సకారాంత స్త్రీలింగాద శృబ్దము.

	ఏ.	ద్వి.	బ.
ప్ర.	అసౌ	అమూ	అమూః
ద్వి.	అమూమ్	అమూ	అమూః
తృ.	అముయా	అమూభ్యామ్	అమూభిః
చ.	అముష్యై	అమూభ్యామ్	అమూభ్యః
పం.	అముష్యాః	అమూభ్యామ్	అమూభ్యః
ష.	అముష్యాః	అముయోః	అమూషామ్
స.	అముష్యామ్	అముయోః	అమూషు.

మకారాంత పుంలింగమగు 'ఇదమ్' శబ్దము.

	ఏ.	ద్వి.	బ.
ప్ర.	అయమ్	ఇమా	ఇమే
ద్వి.	ఇమమ్ } (ఏనమ్) }	ఇమా } (ఏనా) }	{ ఇమాన్ { (ఏనాన్).
తృ.	అనేన - (ఏనేన)	ఆభ్యామ్	ఏభిః
చ.	అస్యై	ఆభ్యామ్	ఏభ్యః
పం.	అస్మాత్	ఆభ్యామ్	ఏభ్యః
ష.	అస్య-	అనయోః (ఏనయోః)	ఏషామ్
స.	అస్మిన్	అనయోః - (ఏనయోః)	ఏషు

మకారాంత స్త్రీలింగాద శృబ్దము.

	ఏ.	ద్వి.	బ.
ప్ర.	ఇయమ్	ఇమే	ఇమాః
ద్వి.	ఇమామ్ (ఏనామ్)	ఇమే (ఏనే)	ఇమాః-(ఏనాః)
తృ.	అనయా } (ఏనయా) }	ఆభ్యామ్	ఆభిః
చ.	అస్యై	ఆభ్యామ్	ఆభ్యః
పం.	అస్యాః	ఆభ్యామ్	ఆభ్యః
ష.	అస్యాః	{ అనయోః { (ఏనయోః)	ఆసామ్
స.	అస్యామ్	{ అనయోః { (ఏనయోః)	ఆసు.

సంస్కృతమునఁ బరోక్షవాచియగు ‘అ’ శబ్దము ‘తద్’ అను రూపమున నుండును గానఁ దజ్జన్యములగు నవ్యయరూపములందు ‘త’ కారము నిల్చుట వింతకాదు. ఉదా:—తదా = తదాసీమ్ = (అప్పుడు). ఇట్లే ‘తత్ర-తథా’ మున్నగునవియు వెలయుచున్నవి.

౧౦౫. IV విష:—“ప్రశ్నార్థక ద్రావిడ సర్వనామములకు ద్రావిడేతర భాషల సర్వనామములతోడి సంబంధములు:—‘ఎ’ శబ్దమునకుఁ గాని ‘యా’ శబ్దమునకుఁగాని యిండ్లో యూరపియను భాషా కుటుంబములలోని ప్రశ్నార్థక సర్వనామముల పోలిక యెంతమాత్రమును లేదు. ఇండ్లో యూరపియను భాషలందును సిథియను భాషలందును బ్రశ్నార్థక సర్వనామ ప్రాతిపదికము కంఠ్య క కారఘటితము. ఉదా:—(సంస్కృ) కిమ్ = (ఏది. ఏమి). కః = (ఎవఁడు). కా = (ఎవఁడె). ఇది లాటిన్ భాషలోని ‘క్వో’ అనుదానితోను, గాథికు భాష లోని ‘హ్వో’ అనుదానితోను ఇంగ్లీషుభాషలోని ‘వ్హ్’ (What) అనుదానితోను సమానమైయున్నది. పై మూలరూపమే తుర్కిషు భాషలోని (సిథియను) ‘కిమ్ (లేక) కిమ్ = (ఎవఁడు) అనుదానిలోను, మాగియాత్ భాషలోని ‘కి = (ఎవఁడు) - బహు - కిక్ = (ఎవరు) అనువానిలోను, ఫిన్నిషు భాషలోని ‘కుక- (మూలధాతువు-కా)’ అనుదానిలోను గన్పట్టుచున్నది. క కార యకారములకు సంబంధ మసంభవముగదా.” (కాల్డు. ౪౩౮, ౪౩౯ పుటలు).

“పెక్కు సిథియను భాషలలో సంబంధార్థక సర్వనామములు లేకుండుట చేత వానిచోటఁ బ్రశ్నార్థక సర్వనామమే వాడఁబడుచున్నది. సాంస్కృతిక సంబంధార్థక సర్వనామ మూలరూపమగు ‘య’ శబ్దము (యః-యా-యద్) ద్రావిడ ప్రశ్నార్థక సర్వనామమగు ‘యా’ శబ్దముతో మిక్కిలి పోలుచున్నది. ఉత్తర హిందూస్థాన భాషలలోని ‘జో’ శబ్దమువలెను ఫిన్నిషు భాషలలోని ‘యొ’ శబ్దమువలెను సాంస్కృతిక ‘య’ శబ్దము కేవల సంబంధార్థబోధక సర్వనామమై యుండఁగా ద్రావిడ ‘యా’ శబ్దము కేవల ప్రశ్నార్థకముగానే యున్నది.” (కాల్డు. ౪౩౯ పుట).

“సంస్కృత ‘య’ శబ్దము పై రీతి నిపుడు సంబంధార్థకమైయున్నను మొట్టమొదట నిర్దేశవాచకముగా నుండెడిదని యూహింపఁబడినది. ద్రావిడ ప్రశ్నార్థకములగు ‘ఎ-అ’ శబ్దములు మొట్టమొదట నిర్దేశవాచకములైనయెడల (ఇట్లూహించుటకుఁ గొన్ని కారణములున్నవని ముందుఁ జూపఁబడును) ‘యా’ శబ్దము పైతము నిర్దేశవాచకముగనె యుండెడిదని యూహింపవచ్చును. కాని దీనికి సరియగు నాధారమేమియుఁ గన్పట్టదు. ‘యా’ శబ్దము నిర్దేశవాచకమై యుండెడిదని నిర్ణయించునపుడు దానికిని సాంస్కృతిక సంబంధార్థక సర్వనామము

నకునుగల సంబంధము మఱియుఁ బ్రాచీనమని చెప్పవలసి వచ్చుచున్నది. సంబంధార్థక సర్వనామమునకు సంస్కృతమున నిర్దేశవాచకతా శక్తిలేదు. కాని మిక్కిలి ప్రాచీనకాలములో సంబంధించియున్న యితరభాషలలో నట్టి శక్తి యున్నది. ఉదా:—లిథూనియన్ భాష:—యిస్ = (వాడు). క్లెవోనియన్ భాష:—యమ్ = (వానిని). జండుభాష-యిమ్ = (వానిని)” (కాట్టు. ౪౩౯ పుట).

“ఏవార్థకమగు 'ఏ' శబ్దము:—'కు' భాషలో 'ఏ' శబ్దము నిర్దేశవాచక మని యీవఱకె వ్రాయఁబడెను. ఉదా:—ఏ+వ్+ఆర్ = ఏవార్ = (వారు). దీనిని సంస్కృతమందలి నిర్దేశవాచకమగు 'ఏతద్' = (ఇది) శబ్దముతోను, దీనికి సరియగు జండు భాషలోని 'అవితత్' అను శబ్దముతోను సరిపోల్చి చూడ నగును. 'కు' భాష తప్పఁ దక్కిన ద్రావిడ భాషలలో 'ఏ' శబ్దము నిర్దేశ వాచకమై యుండక శబ్దముల తుదిని జేర్పఁబడు నవధారణార్థకమై యున్నది. (చూడు ౧౧౫ I విమ.) ఉదా:—తమి-కల్వీయే సెల్వమ్ = (కల్వీ+య్+ఏ) = (విద్యయే ధనము.) కల్వీ సెల్వమే = (విద్య ధనమే). క్రియకుఁగాని కృదంతము నకుఁగాని 'ఏ' శబ్దము చేరుటచేత 'నిశ్చయార్థము' సిద్ధించును. ఉదా:—తమి:—అల్ల+వ్+ఏ = అల్లవే = (కాదే = కాకుండుట నిశ్చయము). వ్యావహారిక తమిల మం దూరకయే ప్రత్యయంత శబ్దముల తుదిని 'ఏ' శబ్దము నిల్పుచుండును. కాన 'నిశ్చయార్థము' వలసినపు డవధారణార్థక శబ్దద్వయము నిల్పును. ఉదా:—ఎన్నాల్+ఏ+య్+ఏ = ఎన్నాలేయే = (నాచేతనే). తుళుభాషలో నీ 'ఏ' శబ్ద మునకు ముందటి స్వరసంహితలో 'స'కారము నిల్పును. ఈ 'ఏ' శబ్దము సంబోధనార్థకమును (తమిలమున?) నగును. నామముయొక్క యవధారణమే కదా సంబోధనము. (చూడు ౧౯ I విమ.) హెబ్రు భాషలోను (సెమెటి క్కుటుంబము) 'అటికు గ్రీకు' భాషలోను నామమునకు ముందు నిర్దేశవాచక తచ్చబ్దమును (The = Definite article) జేర్చుట చేతనే సంబోధన మగుచుండును. పరిషియా భాషలో 'ఏ' శబ్దము ప్రార్థనార్థకమగుటను పైత మిటఁ బరిశీలింప నగును” (కాట్టు. ౪౩౯, ౪౪౦ పుటలు).

“హెబ్రు భాషలోని (సెమెటిక్) యర్థదార్థ్య బోధకమగు 'హె' శబ్ద మీ 'ఏ' శబ్దమును బోలుచున్నది. ఈ హెబ్రు భాషలోని విధ్యర్థకమగు 'హె' శబ్దమును నర్థదార్థ్యమునే బోధించును. ద్రావిడ భాషలలో నవధారణార్థక మగు 'ఏ' శబ్దమువలెనే బాల్టిభాషలో (సెమెటిక్కుటుంబము) 'అ' శబ్దము వాడఁబడుచున్నది. ఇయ్యది యనేక భాషలలోని నిర్దేశవాచక తచ్చబ్ద ముతో (Definite article) సరియై యున్నది. పెరిషియా భాషలోని నిర్ధారణార్థకమగు 'ఏ' శబ్దమును ఘనతను బోధించు 'ఏ' శబ్దమును, వెనుకఁ జెప్పఁ

బడిన ప్రార్థనార్థకమగు 'ఏ' శబ్దమును (పెరిషియాలోనిదె) ద్రావిడభాషలలోని యవధారణార్థకమగు 'ఏ' శబ్దమునె మిక్కిలి పోలియున్నను నవి 'చాట్టెయికు-కుథితే' అను జాతులను సంబంధించిన పుట్టుక గలవని నే నూహించుచున్నాను" (కాట్టు. ౪౪౦ పుట).

విమర్శము:—ఇండ్లో యూరపియను భాషలందును సిథియను భాషలందును బ్రశ్నార్థక సర్వనామము 'క' కార (కిమ్) ఘటితము. (అయంకః=వీఁడెవఁడు). ద్రావిడభాషలందు 'యా-ఎ-ఏ' అను శబ్దములు ప్రశ్నార్థకములగుట చేత (ఇనన్ యావన్=వీఁడెవఁడు) వీని కిండ్లో యూరపియను ప్రశ్నార్థక శబ్దముతోఁ బోలిక లేదనుట నిశ్చయమే. 'య స్యాస్తి విత్తం స నరః కులీనః' = (ఎవనికి ధనము గలదో యా నరుడె కులీనుఁడు) అను రీతిగల యిండ్లో యూరపియను భాషలందలి సంబంధార్థక సర్వనామ ప్రయోగ సిద్ధాంతము ద్రావిడ భాషలందు ధాతుజ విశేషణములచే వాచ్యమగుట ప్రసిద్ధమై యుండుటచేత (విత్తము గల్గినవాఁడు కులీనుఁడు) ద్రావిడ భాషలయందు యత్తచ్చబ్దాన్వయ మూలక సంబంధార్థక సర్వనామ వ్యవహారము సంస్కృతమునవలె బ్రచురము కాదనిన ననవచ్చును. ఉదా:—

శ్లో॥ కృష్టా యేన శిరోరుహేషు పశునా పాశ్చాల రాజాత్తజా ।

యే నాస్యాః పరిధాన మప్యవహృతం రాజ్ఞాం గురూణాం పురః ।

య స్యోరస్థుల శోణితాసవ మహం పాతుం ప్రతిజ్ఞాతివాన్ ।

సోఽయం మద్భుజ పఞ్చరే నిపతిత స్సంరక్ష్యతాం కౌరవైః ॥ (వేణీ).

దీనికిఁ గ్రియాజన్య విశేషణములతోడి తెల్లు:—

పాంచాల రాజపుత్రీ శిరోజములను లాగి యిడ్చినట్టియు నామె కట్టు పుట్టమును పైత మవహరించినట్టియు వక్షస్థుల శోణితాసవ పానాస్తాక ప్రతిజ్ఞా భాజనమైసట్టియు వీడు నాభుజ పంజరమునఁ బడియున్నాడు. కౌరవులు రక్షింతురు గాక. ఇట్టివి సంస్కృతమున నతి ప్రచురములనుటకు సందియము లేదు. తమిలమున 'యా-యాదు' మున్నగునవె తొలొగ్గి ప్పియమునఁ బేర్కొనఁబడినను యా శబ్దపరిణామము లనఁదగు 'ఏ=ఎ' శబ్దములతోడి సమాసములు తొలొగ్గి ప్పియము నాటికే కలవనియు నట్టి సమాసములందలి 'ఏ=ఎ' శబ్దములు సంబంధార్థకములగుట గలదనియు నంగీకరింపక తీరదు. అట్లగుటచే దొలొగ్గి ప్పియమునాటికే తమిలమున యత్తచ్చబ్దాన్వయము గలదనక తప్పదు. తొలొగ్గి ప్పియమందె యట్టి ప్రయోగములు కన్పట్టుచున్నవి.

“ఎప్పొరుళాయినమ్ అల్లత్తిలైనిన్ । అప్పొరుళల్లా ప్పిటిదు పొరుళ్ కూఱల్” (తోల్కా- ౫౧౮ సూ.) = ఎప్పొరుళ్-(ఎ+పొరుళ్)+ఆయినమ్ = ఏ వస్తువయినను, అల్లదు (తు) + ఇల్ + ఎన్ = అడిగినది లేనియెడల, అప్పొరుళ్+అల్లా = ఆ వస్తువు కానట్టి, పిటిదు పొరుళ్ = వేఱు వస్తువును, కూఱల్ = చెప్పినది.

“ఎన్నిల మరుణ్ణిల్ పూవుమ్ పుళ్ళుమ్ అన్నిలమ్ పొలుదొడు వారా వాయినమ్ । వన్ద నిలత్తిన్ పయత్తవాగుమ్” (తోల్కా- (పొరుళేధికారము ౨౧ సూ.) = “ఎన్నిలమ్-(ఎ+నిలమ్), మరుణ్ణిల్ = ఏ నేలయందుండవలసిన; పూవుమ్-పుళ్ళుమ్=పూవును, పక్షియును, అన్నిలమ్-(అ+నిలమ్) పొలుదొడు = దానికాలము వీనిలో, వారా+ఆయినమ్=రానివయినను, వన్దనిలత్తిన్ = వచ్చిననేలకు, పయత్త ఆగుమ్=ప్రయోజనముగలవి యగును. అనగా ఒక నేలను సంబంధించిన పూవును పక్షియును వేఱొక నేలయందు వచ్చినను బాసఁగునని భావము” (౨౬-౮-౫౩) తేదీ జాబునకు శ్రీ రెడ్డిగారి జబాబు).

ఈ రీతిగఁ దోల్కాప్పియ నూత్రములందే ప్రయోగము లుండఁగా ద్రావిడ భాషలలో సంబంధార్థక సర్వనామములు లేవనుటయు యత్తచ్చబ్బాన్వయము లేదనుటయుఁ గేవలము సత్యవిదూరము గదా.

పయిరీతి ప్రయోగములు తోల్కాప్పియమందె వెలయుచుండఁగా దానికిఁ దర్వాతి తెల్లు మున్నగువానియందుఁ గలవని వేఱె చూపుట యనా వశ్యక మయినను నొక్క సన్నయ ప్రయోగమును జూపుచున్నాను.

కం. ఏయది హృద్య మపూర్వం ।

బేయది యెద్దాని వినిన నెఱుక సమగ్రం ।

బై యుండు సఘనిబర్హణ ।

మేయది యక్కథయ విసఁగ నిష్టము మాకున్ ॥

(భార. ఆది. ౧ ఆ. ౩౦ ప.)

ద్రావిడ భాషలలోని ధాతుజ విశేషణ ఘటిత వాక్యము యత్తచ్చబ్బాన్వయ బోధార్థము నిచ్చును గాన ద్రావిడ భాషలలో సంబంధార్థక సర్వ నామములు లేవనుట కేవలము నయుక్తికము. సంస్కృతమున మాత్ర ముట్టి యత్తచ్చబ్బాన్వయ బోధార్థమును దెల్పు ధాతుజ విశేషణ ఘటిత వాక్యములు లేవా? ‘గతకాలః’=(ఏకాలము గతమో యా కాలము). ‘కృతకార్యమ్’ = (ఏ కార్యము చేయఁబడినదో యా కార్యము). “సంబంధ బోధకమైన ‘యత్’ (దో?) శబ్దమునుగూర్చి కాని దానికిఁ (ని?) జేరిన ‘తత్’ (దో) శబ్దమును గూర్చి

కాని తొలుకాప్పియనారు (తొల్కాప్పియ) తన గ్రంథమున వ్రాయలేదు. అరవమునందు ప్రాచీన భాషలో క్రియాజన్య విశేషణములు మాత్రమే వాడుచుండిరి....." (ఆం. భా. వి. ౮౯౮ పుట). పయిరీతిని తొల్కాప్పియ ప్రయోగములె యుండఁగా నీ వ్రాత యెట్లు పొనఁగును? తొల్కాప్పియము కన్నఁ బ్రాచీన తమిళభాష యెద్ది?

"అవ్వటి....." (తొల్కా. ౬౮౬ సూ.)="..... యావన్-యావల్-యావర్" అను పదమైనదు శబ్దములును మహన్నామములు.

"అదు-ఇదు....." (తొల్కా. ౬౮౧ సూ.)=".....యాదు-యా-యావై" అను పదమైనదు శబ్దములును సమహన్నామములు.

అని మాత్రమే తొల్కాప్పియమునఁ జెప్పఁబడెను గాని వాని యర్థములు వ్రాయఁబడలేదు. 'యా-యాదు' మున్నగువానికి సంబంధార్థకత్వము లేదనియుఁ బ్రశ్నార్థకత్వము మాత్రమే తొల్కాప్పియరు తలంచినయు నెట్లు నిర్ణయింపనగును? ఆతఁడర్థ నిర్ణయము చేయలేదు గదా.

సాక్షాదాకార సామ్యముగల యార్య ద్రావిడ యచ్చబ్ధ యా శబ్దములు ప్రాచీనతమ సంబంధముగలవనియుఁ దక్కిన నిర్దేశ సర్వనామముల వలెనే యీ యచ్చబ్ధ యా శబ్దములును నేదో ప్రాచీన భాషనుండియే యిండ్లో యూరపియను ద్రావిడ భాషలకు వచ్చియున్నవనియు సంగీకరించుట యుక్తము. నేటివలెనే యీ కాలమందును దమిలమున యీ శబ్దము ప్రశ్నార్థకమును సంబంధార్థకమును నయి యుండెడిదనగును.

ఇంక ద్రావిడ 'యా' శబ్దమును సంస్కృత యచ్చబ్ధమును మొట్టమొదట నిర్దేశార్థకములై యై యుండెడివనుచు డా. కాల్డ్ వెల్లుగారు "'కు'భాష:- ఏవార్=(వారు). జండు భాష:-'యిమ్'=(వానిని)" అనునవి యాదిగా రెండు మూఁడుదాహృతులను జూపిరి. కాని యీ పక్షమున ద్రావిడ భాషలందప్పుడు ప్రశ్నార్థక సర్వనామ వ్యవహారమే లేదనియు, నట్లే ద్రావిడ భాషలలో ధాతుజ విశేషణ వ్యవహారమువంటి సంబంధార్థ సంగ్రహ సంప్రచాయములేని యిండ్లో యూరపియను భాషలలో యత్తచ్చబ్దాన్వయ వ్యవహారము లేదనియు ససంభవముగా సంగీకరింపవలసి వచ్చును.

'యా' శబ్ద పరిణామరూపములగు 'ఏ-ఎ' శబ్దములు సర్వనామములైనంత మాత్రమున నట్టి యాకార సామ్యమున నవధారణార్థకమగు 'ఏ' శబ్దమును, సంబోధనార్థకమగు 'ఏ' శబ్దమును (తమిలమున) సర్వనామములై యనుట సరికాదు. అట్టి కాక్వాది స్వరములకు సర్వనామతాలక్షణ సంప్రతి

మర్లుటము గదా! తెల్లుభాషనుబట్టి ‘ఏ’ శబ్దమే యర్వాచీన మని చెప్పనగును. నన్నయ యవధారణార్థమున ‘అ’ శబ్దమునె ప్రయోగించును గాని ‘ఏ’ శబ్దము తొల్కాప్పియమునాటికె గలదని యంగీకరింపక తీరదు.

“తేట్ట (ట్ట) ఎకరముమ్.....” (తొల్కా. ౨౭౮ సూ.)=నిశ్చయార్థక ‘ఏ’ ధాతువునకుఁ దర్వాత నిల్చెడి ‘ఎ’ కారమునకు..... పరుషములు పరమగు నపుడు వానికి ద్విత్వము రాదు. ఉదా:—‘యానేమి సెయ్దేన్’=(నేనే చేశితిని) అవనేమి సెయ్దాన్’=(వాడే చేసెను.)”

గం. V విష:—“పూజార్థక నిదేశ సర్వనామములు:—ఆంధ్ర కర్ణాటములందు మాత్రము వ్యవహరింపఁబడుచున్న కొన్ని పూజార్థక సర్వనామము లార్యభాషల వాసనచే నేర్పడి యుండును. ద్రావిడ భాష లన్నిటను బూజార్థమున నేకవచనముచోట బహువచనము వాడఁబడును. పూజ్యత తగ్గినకొలఁదిని ‘ఆయన-ఈయన-ఆమె-ఈమె’ అనునవియును నికను బూజ్యత తగ్గినపుడు ‘అతఁడు - ఆసె-ఇతఁడు - ఈసె’ అనునవియును వాడఁబడును. ఇట్టియెడల ‘అతను - ఆతను-ఇతను - ఈతను’ అనునవి యాదిగా వాడఁబడును. కన్నడ మందును నిట్టి పూజార్థకములు గలవు. ఉదా:—కన్నడ:—ఆతం=(ఆతఁడు). ఈతం=(ఈతఁడు). కన్నడమందలి ‘ఆకె = (ఆమె)-ఈకె = (ఈమె)’ అను శబ్దములతోఁ దెల్లఁ ‘ఆసె-ఈసె’ శబ్దము లంతగా సరిపడవు. పై శబ్దములకుఁ దెల్లిన బహువచనరూపములు లేవు. కన్నడమునఁ గలవు. ఉదా:—కన్న-ఆతగళు=(వారు). ఈతగళు=(వీరు). ఆకెయర్=(ఆ స్త్రీలు). ఈకెయర్ = (ఈ స్త్రీలు). తుదభాషలోని ‘అదమ్’ అనుదానికిఁ (చూడు గం. VII విష.) పై సర్వనామములతో సంబంధమున్నట్లు తోచును. ఈ ‘అదమ్’ శబ్దము తమిళ కర్ణాటములలోని ‘అదు’ శబ్దమునకు సరియైనదనియు నపుంసకైవచన మనియు నవభ్రష్టముగాఁ బుం స్త్రీలింగములందును వాడఁబడుననియు నా యూహ” (కాల్దు. ౪౪౦, ౪౪౧ పుటలు).

“‘ఆయన-ఈయన-ఆమె-ఈమె’ మున్నగువాని కార్యభాషా జన్యత్వమును గల్పింపనగును. ఇట్లూహించుటవలన నివి కేవలాంధ్రమాననె వెలసెనని సమర్థితమగుచున్నది. తుళుభాషలోని ‘ఆయె’ (వాడు-చూడు గం. III విష.) అను శబ్దముకూడఁ పై వానిని సంబంధించుచున్నది. పై శబ్దములు పూజార్థకములుగా వాడఁబడుట వాని సాంస్కృతికత్వమునకు మఱిత తోడ్పడుచున్నది. “(తెల్లు)-ఆయన=(సంస్కృ) అయమ్. (తె) ఈయన=(ప్రాచీన పెరిషియా) ఇయమ్. (చూడు గం. III పుట) (ఇచట ‘ఇయమ్’ అనుచో ‘యమ్’ అని తప్పవడి యుండును)” అనువానిని సరిపోల్చి చూచునది. ‘ఆమె-

ఈమె' అను నీ శబ్దములను సంస్కృతమందలి 'ఇమే-ఇమాః-ఇమాని' అను వానితోనే కాక 'అముమ్-ఇమమ్' శబ్దములతో నైతము సరిపోల్చి చూడ నగును. 'అముమ్-ఇమమ్' శబ్దములు రెండును ద్వితీయైకవచనములు గాన వాని తుది మకారము బహువచనద్యోతక మకారము కాదు. అది సార్వ నామిక ప్రాతిపదికములోని దనికాని సంహితా కార్యముగు నాగమ విశేషమని కాని చెప్పవచ్చును. బావు దొరగా రిందలి మొదటిపక్షము నంగీకరించిరి. ఇతర ద్రావిడభాషల సామ్యములనుబట్టి రెండవపక్షమును నే నంగీకరించు చున్నాను. ఈ రూపములలోని తుది మకారము ద్రావిడభాషలలోని నపుంసక సామాన్య చిహ్నమని యూహింపనగును. అందును ముఖ్యముగా నీ మకారము తమిళ నపుంసకైకవచనమునం దగపడుచున్నది. 'ఎ' అనునది 'మ' కారాచ్యుత్రంశము కానోపును. ఆంధ్ర నపుంసక శబ్దముల తుదిని 'మె' అనునది సామాన్యముగా వాడబడుచున్నది" (కాట్టు. రరగ పుట).

"ఆంధ్రకర్ణాటములలోని పూజార్థకములగు 'ఆతఁడు - ఆతం' మొదలగు వానియందలి మొదటి స్వరము సార్వనామిక ప్రాతిపదికము. దానికిఁ దర్వాత నున్న 'త' శబ్ద మార్కభాషలలోని 'తద్' శబ్దసంబంధి స్వతంత్ర శబ్దము. 'అ-ఇ' అను సర్వనామముల కనుబంధముగాను, స్వతంత్రముగాను వాడబడును. ఉదా:- (సంస్కృ)-తద్. (ఇది స్వతంత్రస్థితి కుదాహరణము.) 'ఏతద్-ఇదమ్-అదన్' అనువానిలో స్వరమున కనుబంధముగా 'త' శబ్ద ముపయోగింపబడును. ఇట్లు 'ఆతఁడు-ఈతఁడు' మున్నగువాని కార్యభాషా సామ్యము చూపట్టుచున్నది. 'ఆసె-ఈసె-ఆమె-ఈమె-ఆకె-ఈకె' అనువాని తుది 'ఎ' కారము ద్రావిడ నామముల తుదిని నిల్చు 'ఎ-ఐ' అను ప్రత్యయము" (కాట్టు. రరగ పుట).

విమర్శము:- 'అతఁడు-ఆతఁడు' మున్నగువానికిఁ బూజార్థకత్వ నియమ మాంధ్ర కర్ణాటములలో లేదు. తెల్లన నేటి వాడుకలోనున్న పూజార్థకత్వ మీ క్రిందిరీతిని బాల వ్యాకరణకర్తచే వచింపబడెనుగాని యది ప్రాచీన మహా కవి సమ్మతముకాదు. "తదాదులు మూఁడు మహద్వాచకంబు లేకత్వంబునఁ బూజ వివక్షించునపుడు 'అతఁడు-ఆతఁడు-ఇతఁడు-ఈతఁడు-ఎతఁడు-ఏతఁడు' అను రూపంబులు వడయు. మహతీవాచకంబులు 'ఆమె-ఆపె-ఆకె-ఈమె-ఈపె-ఈకె-ఏమె-ఏపె-ఏకె' అను రూపంబులు వడయు" (బాల - ఆచ్చి.) (వ్యా. సం. ౨౧౮ విష. చూడు). వీనిలో 'ఏ' శబ్ద సంబంధిరూపములకుఁ (ఎతఁడు-ఏతఁడు-ఏమె-ఏపె-ఏకె) బ్రయోగములు కానరావు. వాడుకయుఁ గానరాదు. కన్నడమున 'అ-ఇ-ఉ' శబ్దముల సంబంధించినవి మాత్రమే విధింపఁ బడినవి. 'ఎ' శబ్ద సంబంధిరూపములు విధింపబడనేలేదు. మఱియుఁ బూజార్థ

కత్వమును బలుగన్నడ వ్యాకర్తలుగాని తుదికి వహనగన్నడ వ్యాకర్తగాని వచింప లేదు. తెల్లన వీనికిఁ బూజార్థకత్వ నియమము లేదనుటకుఁ బ్రయోగములు.

ఉ. సందియమేల సర్వగుణసంపదఁ జూడఁగ బాహుకుండు భూ ।

వందితుడైన నైషధుఁ డవశ్యము దానగు నామనంబు నా ।

నందముఁ బొందుచున్నది ఘనంబుగ వాఁ డిటవచ్చు వాఁడో యే ।

నందుల కేఁగుదాననా రయంబున నాతని నిశ్చయింపఁగా ॥

(భార. ఆర. ౨ ఆ. ౨౦౩ వ). ఇందు దమయంతి తన భర్తను ‘వాఁడు’ అని వ్యవహరించివది. ‘వాఁడు = ఆతఁడు’ అనునవి పర్యాయశబ్దములు. (చూడు ‘వ్యా. సం.’ ౧౧౮ విష). కన్నడమున ‘ఆతం-ఈతం-ఆకె-ఈకె’ శబ్దములకుఁ బూజార్థకత్వ మెవ్వరిచేతనైన స్థిరంపబడలేదు.

“అదు ఇదు ఉదూనా మంతే ‘వ-తొ’ పుంసి” (కర్ణా. భూష. ౯౫ సూ.) = ‘అదు-ఇదు-ఉదు’ అను ప్రాతిపదికముల తుది ‘దు’ వర్ణమునకుఁ బుంస్త్వమున విభక్తి పరమగుచుండఁగా ‘వ’ కార ‘తొ’ కారము లాదేశములగును. ఉదా:— అవం=(వాఁడు) ఇవం=(వీడు).....ఆతం=(వాఁడు). ఈతం=(వీడు). (దొరగారు ‘ఆతగళు-ఈతగళు’ అని బహువచనూపము లుదాహరించిరి. కాని శబ్దమణిదర్పణమున ‘ఆతంగళు-ఈతంగళు’ అని యుదాహరింపబడెను. చూడు ౧౫౦ పద్యపు నుదాహృతులు). ‘వల్-కేచ స్త్రియామ్’ (కర్ణా. భూష. ౯౬ సూ.) = ‘అదు-ఇదు-ఉదు’ల తుదివర్ణమునకు విభక్తి పరమగుచుండఁగా స్త్రీత్వమున ‘వల్-కె’ అను నాదేశములగును. ఉదా:—అవల్ = (ఆ స్త్రీ)-ఇవల్ = (ఈ స్త్రీ).....ఆకె = (ఆ స్త్రీ) ఈకె = (ఈ స్త్రీ).

‘ఆసె=(ఆమె)-ఈసె=(ఈమె)’ అని తెల్లనఁగలవనుచు డా. కాట్టు వెల్లుగా రుదాహరించుట వింతగనున్నది. తెల్లు కోశములందుఁగాని తెల్లు వ్యాకరణములందుఁగాని తుదికిఁ దెల్లు వాడుకలోఁగాని ‘ఆసె-ఈసె’ అను శబ్దములు కానరావు. ‘ఆపె=(ఆమె) ఈపె=(ఈమె)’ అను శబ్దములు తెల్లనఁ గలవు. ఆంధ్రాక్షర సారూప్యమున నిట్టి పొరపాటు సంభవించెనేమో?

ఈ సందర్భమున డా. కాట్టు వెల్లుగా రొక వింత విషయమును వ్రాసిరి:— (సంస్కృ.) అయమ్=(తెల్లు) ఆయన. (ప్రాచీన పెరిషియను) ఇయమ్=(తెల్లు-) ఈయన. (సంస్కృ.) ఇమే - ఇమాః - ఇమాని - అముం - ఇమం = (తెల్లు-) ఆమె-ఈమె. ఈ వ్రాత మిక్కిలి పొరపాటు. వైదేశికులగుటచేత నిట్టి వ్రాత యసంగతమని వారికిఁ దోచదయ్యెను. ‘ఆయన. దేశ్య-సర్వ- (ఆ + అన) = అతఁడు’. ‘ఆకె. ద్వ-సర్వ-వ. (ఆ + అక).....’ ‘ఆపె,

ద్వ-సర్వ-ఏ. (ఆ+అప) ‘ఆమె. ద్వ-సర్వ-ఏ. (ఆ+అమ) (శ-ర) అను వ్యుత్పత్తులు వానికి సహజమయినవని యెఱుంగనగును. ‘ఆమె-ఆపె-ఆకె’ మున్నగు స్థలములందలి తుది ‘ఎ’త్వము ప్రాచీన కర్ణాటమందలి ‘ఆకె-ఈకె-ఊకె’ శబ్దముల సంపర్కమున గల్గి యుండును”.

‘ఇదమ్’ మున్నగు సంస్కృత శబ్దములలోని ‘మ’ కారము తమిళ సపుంస కైకవచన ప్రత్యయమనుట సరికాదు. ‘మ’ కారము ‘వ’ కారముగాఁ బరిణమించె నను వ్రాత కిచటఁ బ్రస్తకి కానరాదు. తెల్లు సపుంసక శబ్దముల తుదిని ‘మె’ అనునది సాధారణముగా నిల్చునను దొరగారి వ్రాత కేవలము సత్యవిదూరము.

‘తెల్లు-అతఁడు-ఆతఁడు-ఇతఁడు-ఈతఁడు’ ‘కన్న-ఆతం-ఈతం’ అను ద్రావిడ ప్రకృతులలోని ‘త’ శబ్దము సంస్కృత తచ్చబ్ద సంబంధియను కాట్టు వెల్లుగారి వ్రాత కేవలము ససంభవము. ‘అ-ఇ-ఆ-ఈ’ అను ద్రావిడ సర్వ నామ ప్రకృతులకుఁ బరముగ నాత్మార్థక ద్రావిడ ‘తా’ శబ్దము నిల్చెననుట సుసంభవముగా నుండును. (చూడు ౧౧౨ III విష.).

౧౦౮. VI విష:—“వాక్యసంబంధములైన ‘ఆ-ఓ’ శబ్దములు:—ఇవి ప్రశ్నార్థక సర్వనామములగు ‘ఎ-యా’ అను శబ్దముల వంటివే. ఆంగ్లభాషలోఁ గర్తృక్రియల స్థలములు మాఱుటచేతఁ బ్రశ్నార్థము లభించును. it is=(అది యున్నది). దీని ప్రశ్నార్థకవాక్యము. is it=(అదియున్నదా?) నామ ములయుఁ గ్రియలయు వాక్యములయుఁ దుదినే ‘ఆ-ఓ’ అను ప్రశ్నార్థకములు ద్రావిడ భాషలన్నిటియందను నియతముగాఁ జేరుచుండును. ఉదా:—అవన్ తద్దాన్=(వాడు ఇచ్చెను)—ప్రశ్న-అవన్ తద్దానా?=(వాడు ఇచ్చెనా?). అవనా తద్దాన్=(వాడా ఇచ్చెను?). అదు ఊరా=(అది గ్రామమా?)” (కాట్టు. ౪౪౨ పుట).

“మలయాళమున నిట్టి యర్థమున ‘ఓ’ అనునది తుదిని జేరును. మల యాళము ‘ఇదు+ఆ=ఇదా=(ఓహో)’ ఇంగ్లీ-‘Io’ అనుచోట మాత్రము ‘ఆ’ శబ్దపు వాడుక గలదు. “What is this?=(ఇదేమి?). తమిళమున ‘ఓ’ శబ్దము తఱుచుగా సంశయార్థమందే వాడఁబడును. ఉదా:—అవనో=(వాడో?—మహాకాండో? (వాడగునా? యని యర్థము.) తమి-అవనా (వాడా?). ఈ ‘ఓ’ శబ్దము ‘ఆ’ శబ్దపు ఏకృతియే కానోవును. ప్రశ్నార్థమే సంశయార్థ ముగాఁ బరిణమించి యుండును. ఈ సంశయార్థకమగు ‘ఓ’ శబ్దము ప్రశ్నార్థ కములకుఁ బరముగా సైతము నిల్వవచ్చును. ఉదా: ఎవనో=(ఎవడో?) ఎన్నవో=(ఏమో?). వీని కుత్తరముగా ‘ఓ’ అనునది వాడఁబడును. ఓ=(అదేమో?). తుళు భాషలో ‘ఆ-ఓ-ఏ’ (వే-నే-సంహితావర్ణముల యొగ

మున) అను మూఁడును బ్రశ్నార్థకములై. ఇందలి 'ఏ' శబ్ద మవధారణార్థక మగు 'ఏ' శబ్దమే యనుటకు సందేహములేదు. పై రీతిని 'ఆ-ఓ' శబ్దములను బ్రశ్నార్థకములుగా వాడుట సిద్ధియను భాషలలోఁగాని యిండియూరపియను భాషలలోఁ గాని లేదు. సంస్కృతమున బొత్తిగా లేదు. ద్రావిడతర భాషలలో నొక్కొక్క క్షరభాషలో మాత్రము గలదు" (కాట్ట. ౪౪౨ పుట).

"వయిని వివరించిన 'ఆ' అను ప్రశ్నార్థకము దూరబోధక సర్వనామ మగు 'అ=ఆ' అను నిర్దేశక సర్వనామమునుండి యేర్పడినదేయని నేనూహించుచున్నాను. పూర్వావస్థలో నిర్దేశక సర్వనామ స్వరము ప్రాస్వమైనను దీర్ఘమైనను బ్రశ్నార్థకమై వాక్యాంతమున నిల్చునపు డది దీర్ఘమే యగుట సహజము. తెల్లలో నయ్యది ప్రాస్వరూపమే. అందును ముఖ్యముగాఁ బద్య కావ్యములందు ప్రాస్వరూపమే (వాఁడ=వాఁడె). నిర్దేశవాచకమగు 'అ' అను సర్వనామము పదాది నుండును. ప్రశ్నార్థకము పదము తుదిని నిల్చును. ఇట్టి రెండిటికిని స్థానమాత్రభేదము గలదు. 'ఏ' శబ్దము ద్రావిడ భాషలలో నవధారణార్థక మగుటయే కాక 'కు' భాషలో నిర్దేశ సర్వనామ విశేషణమున నయి యున్నది. పదాది నున్న 'ఎ' శబ్దము ప్రశ్నార్థకమును బదాంత మందున్న 'ఎ' శబ్ద మవధారణార్థకమును నగుచున్నది. 'ఓ' శబ్దము 'ఆ' శబ్దము నుండి వచ్చినదే యన నగును. తమిళములోని 'యామ్=(మేము)' శబ్దము దాని సార్వనామిక క్రియా ప్రత్యయములలో 'ఓమ్' అగుచున్నది కాదా" (కాట్ట. ౪౪౨, ౪౪౩ పుటలు).

"వయిరీతిని 'ఆ-ఏ' మున్నగు స్వరములకు స్థానభేదము వలన నర్థభేదము గల్గుట యితర భాషలలో లేకపోలేదు. డేనిష్ భాషలోని (డెన్మార్కు దేశపు భాష) 'ఎన్' శబ్ద ముట్టికె. ఉదా:-ఎన్కొంగె=(ఒకరాజు). కొంగెన్=(ఆరాజు). హెబ్రు భాషలోని 'హె' శబ్దమును బదాదిని నిల్చి ప్రశ్నార్థకమును బదాంతమున నిల్చి యర్థదార్థ్యమును దెల్పును. (చూడు ౧౧౮ IV విష). ఇట్టి స్థలములందలి 'హె' శబ్దమునకుఁ గల స్వల్పమగు రూపభేద ముచ్చారణ సౌకర్యార్థకృతమని యెఱుంగ నగును. ఆంగ్లభాషయందును బ్రశ్నార్థకము నిర్దేశార్థకమునుండియే యేర్పడుచున్నది. 'that?' ప్రశ్నార్థకము. 'that' నిర్దేశార్థకము. ఇందుచ్చారణ భేదముననే యర్థభేదము గల్గుచున్నది" (కాట్ట. ౪౪౩ పుట).

"కృతాన్నిర్ణక సర్వనామములు:-ద్రావిడభాష లన్నిటిలోను సముచ్చయార్థక శబ్దమును బ్రశ్నార్థక సర్వనామము తుదిని నిల్చినచోఁ గృతాన్నిర్ణక సర్వనామ మేర్పడును. ఉదా:-తమి:-ఎవన్=(ఎవఁడు). ఎవనుమ్=(ఎవఁ

డును=అందఱును). ఎప్పొలుదు=(ఏ ప్రాద్దు) ఎప్పొలుదుమ్=(ఏ ప్రాద్దును= ఎల్లప్పుడును=సర్వదా) ఈ పద్ధతి కన్నడమందును గలదు. యా+ఆగల్+ ఊ=యావాగలూ=(ఎల్లప్పుడును). తెల్లునందును గలదు. ఉదా:—ఎవ్వఁ డును=అందఱును. ఎప్పుడును=సర్వదా" (కాట్టు. ౪౪౩, ౪౪౪ పుటలు).

విమర్శము:—ఆకారసామ్య మాత్రమునుబట్టి 'ఆ - ఏ - ఓ' అను కాక్వాది స్వరములను సర్వనామము లనుట సరికాదు. అట్లే 'ఉమ్' అను సముచ్చయార్థకమును సర్వనామ మనరాదు. 'సర్వేషాంనామ = సర్వనామ' అను సర్వనామ లక్షణముగాని సర్వనామగణ పాఠముగాని, 'నామమునకు బదులుగా వాడఁబడు నామము సర్వనామ' మనెడి లక్షణముగాని సర్వనామములకుండు రూపాది ప్రత్యేకతగాని పై కాక్వాది స్వరములందును 'ఉమ్' శబ్దమునందును నించుకేని లేదు. మఱియు నీ స్వరములపైని విభక్తులు నిల్వనేరవు గదా! ఇట్టి వానిని సర్వనామము లనుట యెట్లు పొసఁగును? 'అప్పుడు' మున్నగు వాని యాద్యవయవములు సర్వనామము లగును గాని యవి సాకల్యముగ సర్వనామములు కావు. 'అ-ఇ-ఎ' అను స్వర రూప సర్వనామములు వేఱు. 'ఆ-ఏ-ఓ' మున్నగు కాక్వాద్యర్థక స్వరములు వేఱు. అట్లే 'ఉమ్' అను సవ్యయమును సర్వనామ లక్షణములు గలది కాదు. 'ఉమ్=ఉన్' అను చార్థకము కొన్ని సర్వనామములపై నిల్చి కృతాన్నిధమును బోధించును. అందలి కృతాన్నిధము సర్వనామము కాదు. 'ఉమ్' శబ్దమునకు 'చా' ర్థకత్వము మూలమునఁ గృతాన్నిధ కత్వము గల్గుచున్నది. (చూడు 'వ్యా. సం.' ౮౪ విష).

౧౦౯. విష:—“III సెక్షను—సంబంధార్థక సర్వనామములు:—ద్రావిడ భాషలలో సంబంధార్థక సర్వనామమే లేదనియు దానికిఁ బదులుగాఁ గ్రియా జన్య విశేషణములు వాడఁబడి యట్టి యర్థము నిచ్చుననియు విశదపఱచుట కీ భాగము (III Section) ప్రత్యేకముగాఁ జూపఁబడినది. సంబంధార్థక సర్వనామముల యర్థమును దెల్పు ద్రావిడ ధాతుజ విశేషణముల నాంగ్ల భాషలో 'Relative participles' అందురు" (కాట్టు. ౪౪౪ పుట).

విమర్శము:—ఈ విషయ మీ వఱకు ౧౦౮ IV విషయమున విపులముగా విమర్శిత మయ్యెను గాన నిట మరలఁ బునరుక్తి చేయలేదు.

సర్వనామ ప్రకరణము ముగిసినది.

ద్రావిడ భాషా పరిశీలనము

VI క్రియా ప్రకరణము

ఉపోద్ఘాతము

౧౨౦. I విష:—“శబ్ద ప్రపంచమున నామరూపములు క్రియారూపములు నని ద్రావిడభాతువులు ద్వివిధములు. భాతువు తుదిని ‘గు-జ్జు’ మున్నగు ప్రత్యయములు చేరును. భూతాద్యర్థక ప్రత్యయములు చేరునపుడు భాతురూపము మాఱదు.”

౧:—“తిజ్ ప్రత్యయములు:—సార్వనామిక శబ్దభాగములుగాని సర్వనామ శబ్దములెకాని చేరునవి క్రియారూప భాతువులు. సుబ్బిభక్తులు చేరుటగాని క్రియకుఁ గర్తగా నిల్చుటగాని నామరూప భాతువుల లక్షణము. ఇందుల కవవాదములగు పద్ధతు లాయా సందర్భములనుబట్టి నిర్ణయింపవగును” (కాల్డు. ౪౪౫ పుట).

౨:—“ద్రావిడ భాతువు లనేకములకు మూలరూపము నిల్వక ‘వు-కు-గు-జ్జు-దు-న్దు-బు-మ్ము’ మున్నగు వర్ణములు తుదిని జేరుచుండును. (చూడు II భాతు ప్ర. ౬౦ విష. ౧౨౮ IV విష). అట్టి వర్ణములు ప్రత్యేక శబ్దభాగములగు ప్రత్యయములు గావు. ఆయా భాతువుల యవయవముల వంటివే. అట్లవి చేరిన రూపము సాధారణముగాఁ గ్రియగానె యుపయోగింపఁబడుచున్నను నామముగా నైత ముపయోగింపఁబడవచ్చును” (కాల్డు. ౪౪౫ పుట).

విమర్శము:—‘గు-జ్జు-దు’ మున్నగు ప్రత్యయములు చేరుట ద్రావిడ భాషలన్నిటియందును గలదు. తమిళమునఁ గొంత యరుదుగను బటగన్నడమున నంతకన్న నధికముగను దెల్లన నికను నధికముగను నయ్యవి చేరును. (చూడు ౧౨౮ IV విష). తమిళమందును “అడజ్జు = (అడఁగియుండు) తిరున్దు = (నిర్దుష్టమగు), నీన్దు = (నీటిమీఁదఁ దేలు), నిరమ్బు = (నిండియుండు)” అను నిట్టి భాతువులు పెక్కు గలవని కాల్డువెల్లెగారు II భాతు ప్రకరణమున నుదాహరించి యున్నారు (చూడు ౬౦ విష. ౧౨౧ II విష). ఇట్లుగుటచేత నీ క్రింది యాంధ్రభాషా వికాస గ్రంథము సరికాదని తోచుచున్నది.

“ప్రాయికముగా నరవమునందలి. ధాతు రూపమునకు 'కు-గు-చు-యు-ఇంచు' మొదలయిన యాగమములను దుదిని జేర్చుటవలనఁ దెలుఁగునందును గన్నడ మందును ధాతువు లేర్పడును. ప్రాచీన ద్రావిడ రూపముతో నరవమునందలి రూప మభిన్నముగా నుండుటయే దీనికి హేతువని యూహించుట స్పష్టము” (ఆం. భా. వి. ౫౦౮ పుట). ఇట్లు వ్రాసి, 'గు-జ్జు' మున్నగునవి చేరని కొన్ని ధాతువుల నొక పట్టికగాఁ జూపిరి. ఇట్లు వ్రాయుటకు మాఱుగా 'గు-జ్జు-దు-న్దు' మున్నగునవి మూల ద్రావిడ ధాతువునకుఁ జేర్చుటచేతఁ దమిళ కణ్ణాటాంధ్రాదులలోని కొన్ని ధాతువు లేర్పడునని వ్రాయుట యుక్తముగా నుండును. తమిళ మందువలెనే తెలుఁగు కన్నడములందును 'గు-జ్జు' మున్నగునవి చేరని ధాతువులు లెక్కకు మీఱియున్నవి.

౧౨౦. II విష:—౩:—“క్రియలపైని భూతాది కాలభేదములను బ్రేరణాద్యర్థభేదములను బురుష వచనాద్యర్థ భేదములను దెలియఁ జేసెడి ప్రత్యయములు నిల్చునపుడు ధాతుగతమైన స్వరము మార్పునందకయే యుండును. ఏదేని యలంతి మార్పు కల్గినను నది యుచ్చారణ సౌకర్యార్థకమై యుండును” (చూడు II ధాతువులు) (కాల్డు. ౪౪౫, ౪౪౬ పుటలు).

౪:—“వయిని వివరించిన సూత్రమునకుఁ బ్రాథనాద్యర్థక మధ్యమ పురుషైకవచన మవవాద మనవచ్చును. మఱికొన్ని భాషలయందువలెనే ద్రావిడభాషలందును నీ విభ్యాద్యర్థక మధ్యమ పురుషైకవచనము ధాతురూపము ననే యుండును. అచటి ప్రాథనాద్యర్థములును బురుషవచనాద్యర్థములును బ్రకరణమునుబట్టి గ్రహించుకొనవలసినదే. ఉదా:—అడి విలుస్తదు = (దెబ్బ పడినది). ఇందలి అడి ధాతువు నామరూపము. క్రియకుఁ గర్తగా వాడఁ బడెను. ఎన్నై అడిత్తాన్ = (నన్నుఁ గొట్టెను). ఇందలి అడి ధాతువు క్రియారూపము. ఇదై అడి = (దీనిని గొట్టుము). ఇందలి 'అడి' ధాతువును క్రియారూపమే; విధ్యర్థకము. పై మూఁడుదాహృతులందును 'అడి' అను ధాతు రూపమునందు మార్పులేదు. మూడవ యుదాహృతి విధ్యర్థకము. ఇందుఁ బ్రత్యయాదికము చేరలేదు” (కాల్డు. ౪౪౬ పుట).

౫:—“ద్రావిడ నామములకు సుబ్యభక్తియోగ ప్రక్రియ యేకవిధము గనే యుండునట్లే తిజ్యీభక్తియోగ ప్రక్రియయు నేకవిధముగనే యుండును. భూతాద్యర్థ బోధక ప్రత్యయములు ధాతువుపై నిల్చుట వానివెనుక సార్వ నామిక పురుషబోధక ప్రత్యయములు నిల్చుట మున్నగునవెల్ల ద్రావిడ భాషలన్నిటియందును నేకరీతినే యుండును. సంధికృతములగు మార్పులు మాత్రమే యరుదుగఁ గల్గును. సంస్కృత వైయాకరణులు చెప్పు ధాతుగణ భేదకృత

కార్యభేదము లంతగాఁ గానరావు. తుళ్ళు గోందు భాషలలో మాత్రము క్రియలకుఁ గాలభేదములును సర్వభేదములును జాలఁ గలవు” (కాట్టు. ౪౪౬ పుట).

“సాధారణముగా ద్రావిడ క్రియలకుఁ గాలత్రయవాచకతలును దద్ధర్త వ్యతిరేక ప్రార్థనాద్యర్థములును దుమర్థాదులును ననునంతటి యల్ప సంఖ్యాక భేదములుగల రూపములు మాత్రము గలవు. అందును వర్తమాన కాలిక రూపము లర్వాచీనములని యూహించుట కాధారములు చూపట్టుచున్నవి. అన్యభాషా కుటుంబములలోని యాశీర్వాదక చేదర్థకాదుల యర్థము ద్రావిడ భాషలలోఁ (తుళ్ళు-గోందు భాషలు తప్ప) గొన్ని ప్రత్యయముల చేరికచేత బోధ్యమగును. అసంపూర్ణ భూతవర్తమాన రూపములు (Imperfect tenses) సంపూర్ణ భూతరూపములు (Perfect tenses)—(Present, Past, Future) నింకను నిట్టి శబ్దసమూహమేళితరూపములు మున్నగువాని యర్థములు (Compound tenses) ద్రావిడ భాషలలోఁ గొన్ని సహాయక్రియల కూడికచే బోధ్యములగును. ఈ విషయమున ద్రావిడ క్రియలు ప్రాచీన సిథియను క్రియల యల్పవిధ స్థితిని గొంతవఱకుఁ బోలుచున్నవి. నవీన టర్కిష్ భాషలోఁ బయి రూపములై కాక యత్యధికసంఖ్యాక భేదవిశేష కలిత క్రియారూపములు—చేదర్థకములు-ఆశీర్వాదకములు-రెసిప్రోకల్ క్రియలు (Reciprocal) ‘ఇన్ సెప్టివు క్రియలు’ (inceptives) (చూడు కాట్టు. ౪౬౩ పుట. ౧౨౩ III విష.)= (ప్రారంభార్థకములు) వ్యతిరేకార్థకములు - నసంభవార్థకములు మున్నగునవియు వాని కర్తార్థకములు మున్నగు పెక్కు-భేదములు గల రూపములును గలవు. కాని యట్టి రూపభేద భూయిష్ఠత నవ్యమనియే తోచును. ప్రాచ్య టర్కిష్ భాషయనఁదగు ‘తార్తారు’ భాష కీ పద్ధతి విరుద్ధమై యై యున్నది. క్రీస్తునకుఁ దర్వాత నిండో యూరసియనులతోడి సంబంధమున నీ సహాయక్రియల వాడెడి పద్ధతి టర్కిష్ భాషకు వచ్చియుండుననుచు ‘రెమ్యూసటు’ అను నాతఁ డీ క్రింది రీతిని వ్రాసెను. ‘అసియా తుదినుండు దేశములలోఁ బురుష వచనాది బోధక క్రియారూప నిష్పత్తి (Conjugation) పద్ధతియే లేదు. ప్రాచ్య టర్కిష్ దేశస్థులు మొట్టమొదట దీని నత్యల్పముగ వాడుచుండిరి. దీనినిబట్టి యంతకు ముందింతకన్నను నల్పసంఖ్యాక రూపభేదవత్తా పద్ధతి యుండెడిదని యూహింప నగును’ అని వ్రాసిరి” (కాట్టు. ౪౪౬, ౪౪౭ పుటలు).

“ద్రావిడ భాషలన్నిటియందును బురుష వచనాది బోధక క్రియారూప నిష్పత్తి పద్ధతి ప్రాచీనతమమై యున్నది. ఒక్క మలయాళ కావ్య భాషలో మాత్రము కొన్నియెడలఁ గాలబోధక ప్రత్యయములున్నను బురుష వచనాది

బోధక సార్వనామిక ప్రత్యయయోగము లేదు. (చూడు ౧౫ II విష.)" (కాల్లు. ౪౪౭ పుట).

“తుళు-గోండు భాషలలో నవీన టర్కీ-భాషలోఁగల పైని వివరించిన యర్థ విశేష బోధక క్రియారూప వైవిధ్యమంతయు నించుమించుగాఁ గలదు. తుళు భాషలో సంపూర్ణ భూతకాలిక క్రియలు (Perfect tenses) నసంపూర్ణ భూతకాల క్రియలు (Imperfect tenses) నస్పష్టభూతకాలిక క్రియలు (Indefinite past) వెలసి యున్నవి. మఱియుఁ జేదర్థకములు (Conditional) సామర్థ్యార్థకములు, (Potential mood) నాశీరర్థకములు (Subjunctive) నీ తుళు భాషలో వెలసి యున్నవి. తమిళమున ధాతుజ విశేషణము భూతార్థకము మాత్రమే యుండఁగాఁ దుళు భాషలో వర్తమాన భావ్యర్థకములును గలవు. పయిని వివరించిన సమాపకములకు నసమాపకములకును వ్యతిరేకార్థక రూపములును దుళు భాషలోఁ గలవు. ఇంక, సంపూర్ణ భూతము=(Pluperfect tense) (Second future) లేక సంపూర్ణ భావిభూతము (Future perfect tense)” అనునవి మాత్రము తుళు భాషలో సైత మితర ద్రావిడ భాషలలో వలెనే సహాయ క్రియల సంపుటిచేతనే సిద్ధించును” (కాల్లు. ౪౪౭ పుట).

“గోండు భాషలో, 'తుళు' లోని సమాపకములు నసమాపకములు మాత్రమే కాక మఱికొన్ని విశేషరూపములును గలవు. ప్రారంభార్థకములును (Inceptive mood) గలవు. (చూడు కాల్లు. ౪౬౩ పుట. ౧౭౩ III విష.) గోండు భాషలోని యసంపూర్ణ భూతకాలిక క్రియలు రెండు విధములు:— I. (Past perfect) = అసంపూర్ణ భూత వర్తమానము. I was going = నేను వెళ్ళుచుంటిని. II. I went = నేను వెళ్ళితిని. (Past indefinite). గోండు భాషలో నొక విధమగు సన్నంత రూపమును (ఇచ్చార్థకము) గలదు. ఈ యిచ్చార్థకమునకు ముందు భావిక్రియార్థ ఘటిత రూపమున్నయెడల నది చేదర్థకమగును” (కాల్లు. ౪౪౭ పుట).

“ఇట్లు తమిళముకన్న మిక్కిలి యధికముగ గోండు భాషలోఁ గ్రియారూప వైవిధ్య విస్తృతి యున్నంతమాత్రమునఁ దమిళులకన్న గోండులు మిక్కిలి బుద్ధిమంతులని తలంపరాదు. తమిళమున కత్యంత ప్రాచీనకాలమందే లిపి-వాఙ్మయము నేర్పడుటచేత నందు భాష స్థిరపడి యపభ్రంశరూపములు పెరుగఁ జాలవయ్యెను. అనాగరకులగు గోండులును 'కోలులు'ను గాల క్రమమునఁ గ్రియలకుఁ గాల విశేషములను బోధించు సహాయ క్రియలను జేర్చుటయు నవి యజాగరూకతాకృతాపభ్రంశ భూయిష్ఠములగుటయు సంభవించెను.

ప్రాధమిక రూపములకును నవీనరూపములకును నడిమికాలపు రూపములు నశించెను”.

“హంగేరియను భాషలలోవలె ద్రావిడ భాషలందు ‘కర్తృ ప్రధాన క్రియలు, కర్తృ ప్రధాన క్రియలు’ అను ద్వైవిధ్యము లేదు. ఉదా:—I. నే నెఱుఁగుదును=(I know) ఇందలి క్రియ కర్తృ ప్రధానము. II. నేను దాని నెఱుఁగుదును=(I know it). ఇందలి క్రియ కర్తృ ప్రధానము. ఇట్టి పద్ధతి బోర్నూ భాషలో (లేక) ‘కనురీ’ భాషలోను (ఆఫ్రికాలోనిది) గలదు. ద్రావిడ భాషలయం దిట్టి పద్ధతి లేదు” (కాట్ల. ౪౪౮ పుట). (చూడు ౧౨౦ I విష.).

“ఇండో యూరపియను క్రియలవలెనే ద్రావిడ క్రియలును నామములతో సమసించును. సంస్కృతమందును గ్రీకునందును నుపసర్గములతో ధాతువులకు యోగము కల్గుటవలన వాని యర్థము మాఱుచుండును. ఇట్టి పద్ధతి సిథియను భాషలలో లేదు. ద్రావిడ భాషలలో నిట్టి పద్ధతి యరుదుగ నున్నను నా క్రియలను విభజించి చూచినపు డవి సంస్కృత పద్ధతికన్న భిన్నరీతి నేర్పడినవని తెలియఁగలదు. ద్రావిడ భాషలలో నుపసర్గములవలెఁ దోచు శబ్దములు:—“(తమి)-మేల్=(తెల్లు)-మీఁదు-(తమి)-కీల్=(తెల్లు)-క్రిందు” మున్నగునవి. ఉదా:—(తమి)-మేల్+కొల్=మేటొల్=(మీఁదు కొను=జయించు). (తమి)-కీల్+ప్పడు=(క్రిందఁబడు=అణఁగియుండు). పయిని వివరించిన ‘మేల్-కీల్’ అనునవి యుపసర్గములు కావు. అవి నామములు. (తమి)-మి+య్+అల్=మేల్=(మీఁదు=ఆధిక్యము). ఇట్లగుటచేత ‘మేల్+కొల్=మేటొల్’ మున్నగునవి యుపసర్గములతోఁ గూడిన ధాతువులు గావు. ఇంక నామములతో సమసించిన క్రియలు. గ్రీకు భాషలోని ‘పెరి-కట’ మున్నగునవి యాదియందుఁగల క్రియలు పైతము పై ద్రావిడ సమాసముల వంటివి కావు. గ్రీకు-‘పోలియా-రె-ట’ అను పట్టణమును ముట్టడించుట యను నవయవార్థముగల ‘నా-పె-గె-ట’=(ఓడకట్టుట) అనునది యాదిగాఁగల శబ్దములు పై ద్రావిడ సమాసములతో సరిపోల్పఁదగినవి”.

“ద్రావిడ క్రియలకు, సహాయ క్రియలయొక్క తుమర్థకములు, భావార్థకములు, ధాతుజ విశేషణములు మున్నగు రూపములయొక్క యోగమువలన నర్థపరిణామము గల్గును. ఉదా:—తమి-మున్దిప్పోనాన్=(వాఁడు ముందుగా వెళ్ళెను) (ముందు పొంది వెళ్ళెనని యవయవార్థము). తమి - చుట్టి (ట్టి) పోనాన్=(ప్రదక్షిణము చేసెను)=(చుట్టును దిరిగి వెళ్ళెనని యవయవార్థము). తమి-తాలక్కు-దిత్తాన్=(వాఁడు క్రిందికి గెంతెను)=(క్రిందిభాగమును బొందు

నట్లు దుమికెనని యవయవార్థము). ఇట్టి ద్రావిడ సమాసములను డా. గుండర్పు గారి మలయాళ వ్యాకరణమునఁ జూడనగును” (కాట్ట. ౪౪౮, ౪౪౯ పుటలు).

విమర్శము:—“తమి-మేల్ + కొళ్ = (మీఁదుకొను) = మేఱ్కొళ్ = (జయించు)” ఇట్టివి తెల్లన శబ్దపల్లపము లనఁబడును. ఉదా:—మేలుకొను = (నిద్రమాను). (‘మేలును బొందు’ అని యవయవార్థము) (చూడు ‘వ్యా. సం.’ ౩౪౮ విష.).

ఆంధ్ర భాషా ఛరిత్ర గ్రంథముం దుపసర్గముల విషయమున నీ క్రింది రీతిని వింతగ వ్రాయఁబడెను.

“సంస్కృతములోని యుపసర్గములు ప్రాకృతములోఁ బదములతో నేకమై వికృతి నొందుచుఁ దమ యుపసర్జనత్వమును (ఉపసర్గ=ఉపసర్జన) అను రెండును నభిన్నములని కావలయును వీరి యుద్దేశము) గోలుపోయినవి..... సంస్కృతములోని యుపసర్గములు నేడు భారతీయ భాషలయందుఁ గానరావు. ‘ప్రతి-పరి’ అను నుపసర్గములు మాత్రము వాడుకలోఁ దద్భవదేశ్యములతోఁ గలసి యుపయోగింపఁబడుచున్నవి. ఉదా:—ప్రతిమాట-ప్రతిపల్లె.....ప్రతి మాట-ఆ మాటకుఁ బ్రతిలేదు.....పరిగొను (చుట్టుకొను) పరిపరి=(చాల విధముల).....అవసడి-అవసమ్మకము-అవదూఱు-నిబద్ధి-నిబృద్ధి-మొదలగు వానిలో నుపసర్గములతోఁ గూడిన తద్భవపదములు చేరినవి.....

౧. అతి=అడి. ఉదా:—అడిసిగ్గు (అధికమైన సిగ్గు).....విమూల= అతిమూల.....

౨. అధి=అడి. అడుపు-అడుగు. అతుకు=అధి+కృ=దగ్గఱ చేరు. అలవరు (ఱ?) చు=అధి+పత్=(దగ్గఱ పడునట్లు చేయు).....

౪. అవ.....ఆపు=అవహృ.....

౫. అపి.....పెనయు=పినహ్=అపినహ్.

౬. అవ.....ఓరుచు=అవధృ.....

౮. ఉద్.....ఉద్+కృ=ఉతుకు. ఉతుకు=ఉదుకు=ఉద్+ధావ్ +కృ. ఉబుకు—ఉప్పొంగు=ఉద్+ప్లు+కృ. ఒలుకు=ఉద్+ష్ఠా,.....” (ఆం. భా. చ. ౧౭౬, ౧౭౭ పుటలు).

సంస్కృత జన్య మాంధ్రమును తమవాదమును గ్రంథకర్తగా రిట్లు ప్రదర్శించిరి. ఈరీతి పరిణామముల సంగీకరించునపు డింక నే భాషనుండి యే భాష జనించె నన్నను సమర్థింపవచ్చును గదా.

ఆంధ్ర భాషా చరిత్ర కర్తగా రీ యువసర్గముల విషయముననే కాక సంస్కృతము ప్రాకృత ద్వారమునఁ దెల్లుగా నేర్పడె ననుటను పైతము పైరీతి నసంభవమగు పరిణామ పరంపరను జూపి సమర్థించుకొనసాగిరి. అది సరికాదనుచు నాంధ్రభాషా వికాసకర్తగా రీ క్రింది రీతిని వ్రాసిరి.

“సంస్కృత ప్రాకృతములు వృద్ధభాషలుగా నుండిన కాలమునఁ దెనుఁగు ప్రాథమికావస్థయందుఁ దెనుఁగు నాట వ్యవహారములో నుండెను.....
.....శృంత్ + కృ = గీఁకు. భింద్ + కృ = వీఁకు.”.....
సంస్కృత ధాతువులను తెనుఁగునకుఁ దెచ్చుకొనునప్పుడు తెనుఁగు క్రియనే యనుబంధముగఁ జేర్చికొను నభ్యాసమును నిరూపించితిని. (ఈ యభ్యాసము ద్రావిడు లిండియాకు వచ్చిన పిమ్మటిది) పై యభ్యాసమున కీ సిద్ధాంత మెంత మాత్రము సరిపడదు. భాషయందలి ప్రకృతులు పైనుండి వచ్చినను ప్రత్యయములు మాత్రము తెనుఁగువే కదా! (ఇదియు సర్వాచీన పద్ధతయే.).....(a) జనులెల్లరును సంస్కృత ప్రాకృతములనే మాటాడుచుండ నవియే యవభ్రష్టములయి నేటి తెనుఁగయ్యె ననుచో పరిణామ ప్రకారము సిద్ధహాపముల ననుసరించును గాని ధాతుమాత్రముల ననుసరించుట గాదు.....సంస్కృత ప్రాకృతములు ధాతుమాత్రములుగానే యుండునపుడు అనఁగా వ్యవహృతములగుచుండినపుడు ఆ ధాతువులు మాత్రీ తెనుఁగుగా నేర్పడిన వనవచ్చును. కాని తెనుఁగు తలచూపునప్పటికే సంస్కృతము వేల కొలది సంవత్సరములు పరిణతి నొంది అవభ్రంశ భాషలుకూడ నెలకొని యుండుటచే నిది యెంతయును జరిత్రకు విరుద్ధము. కాలము సరిపడదు” (ఆం. భా. వి. ౫౨౪-౫౨౫-౫౨౬ పుటలు) అని వ్రాసిరి.

ఆంధ్ర భాషా చరిత్రమునఁ జూపఁబడిన సంస్కృతభాషా పరిణామరూప మాంధ్రమనెడి విషయములు కేవలము నసంభవములని యీవఱకే ప్రదర్శింపఁబడెను. అందులకై తెనుఁగు మిక్కిలి నవ్యముగఁ దలచూపెనని వికాసకర్త గారు వ్రాయుట సరికాదు. కొన్ని కొన్ని విషయములందుఁ దమిలు కన్నడముల కన్నను దెలుఁగు ప్రాచీనమని తోచును. సంస్కృతమునకును ద్రావిడ భాషలకును సంబంధము చరిత్ర కందనికాలమునాటి నుండియుఁ గలదనక తీరదు గదా. పెక్కు విషయములలో నీ రెండు కుటుంబములకును బలమైన సంబంధ మత్యంత ప్రాచీనము గలదని చరిత్రాభిజ్ఞులెల్ల సంగీకరించి యున్నారు. పెక్కు విషయములు సంస్కృతమునకును ద్రావిడ భాషలకును మూలములగు జాఫెటికు భాషనుండి వచ్చినవని డా. కాట్టెల్లుగారు నిరూపించి యున్నారు. కాన ద్రావిడ భాషలుగాని యందలి తెనుఁగుగాని సంస్కృతావభ్రంశ

భాషలకును సర్వాచీనమే యనుట సాహసము! (చూడు ౧౧-౧౨ విష. ౨ విష. ౧౧౮ III విష. ౧౧౧ I విష.).

I సెక్షను-క్రియల విభాగము. (౧) సకర్తకాకర్తకములు.

౧౨౧. I విష:—‘ద్రావిడ వైయాకరణులు ‘పిఱివిన్దై’=(సకర్తకము) (‘ప్రేరణక్రియలు’. శ్రీరెడ్డిగారు) ‘తన్విన్దై’ = (అకర్తకము) (ఇవి తమిళ శబ్దములు) అని క్రియలను రెండు విధములుగా విభజింతురు. క్రియా ఫలము కర్తృభిన్నవస్తువును జెందునపుడు సకర్తకమనియు, గర్తనె చెందునపు డకర్తకమనియు వ్యవహరింతురు. ఇతరములగు నిండ్లో యూరపియను భాషలలో నున్న కర్తృ కర్తార్థములకంటె సంస్కృతమునందలి పరస్పై పదాత్తనే పదములనే యెక్కువగాఁ బై విభాగము పోలుచున్నది” (కాట్టు. ర౮౯ పుట).

“సంస్కృత పరస్పై పదాత్తనే పదభేదము పురుష బోధక ప్రత్యయ భేదము వలన విశదమగును. ద్రావిడ భాషలందలి సకర్తకాకర్తకత్వములు ధాతువు తుదిని జేరిన ‘గు’ మున్నగు ననుబంధములలో నుండును. సకర్తక క్రియా ఫల మొక కర్తమును జెందును. ద్రావిడ సకర్తకాకర్తకములు హింగేరియను భాషలలోని కర్తృ ప్రధాన కర్త ప్రధాన క్రియలను బోలియుండును. అందును నించుక భేదము గలదు. ఉదా:—I కర్త ప్రధాన:—పైరెటెం = (ప్రేమించు చున్నాను). కర్తృప్రధాన - పైరెటెక్ = (ప్రేమతో నున్నాను). ద్రావి డా కర్తక క్రియ యిట్లు కర్తమును స్పృశింపదు. (చూడు ౧౨౦ II విష)” (కాట్టు. ర౮౯ పుట).

విమర్శము:—డా. కాట్టువెల్లుగారు సకర్తకత్వాకర్తకత్వ లక్షణములను బరస్పై పదిత్వాత్తనే పదిత్వలక్షణములను సరిపోల్చుట సరికాదు. కర్తాకాంత గల క్రియ సకర్తకము. కర్తాకాంత లేనిది యకర్తకము. ఉదా:—అక:—‘దేవుడు కలడు’ అనుచోటి క్రియ కర్తము నపేక్షింపదు గాన నది యకర్తకము. సక:—‘దేవుడు జనులను రక్షించును’ అనుచోటి క్రియ ‘ఎవరిని రక్షించును? జనులను’ అను రీతిని గర్తము నాకాక్షించును గాన నది సకర్తకము. అత్తనేపది క్రియ లకర్తకములును గావచ్చును. ఉదా:—విహగా డయన్తే=(పక్షులు ఎగురుచున్నవి. ఇందలి ‘డయన్తే’ అనునది యాత్తనే పది-అకర్తకము. దేవో రక్షతి భక్తాన్)= (దేవుడు భక్తులను రక్షించును.) ఇందలి ‘రక్షతి’ అనునది పరస్పై పది-సకర్తకము.

సకర్తకత్వాకర్తకత్వములు సాధారణముగా ధాత్వర్థమునుబట్టి సంభవించు చుండును. ఈ క్రింది రీతిగల యర్థము నిచ్చునవి యకర్తకములని వైయాకరణులు వచించిరి.

“శ్లో. సత్తా లజ్జా స్థితి జాగరణం । వృద్ధి క్షయ భయ జీవిత మరణమ్ ।
శయన క్రిడా రుచి దీప్త్యర్థా । నైతే కర్తణి ధాతవ ఉక్తాః ॥ విస్తరస్తు ౯౩౨
సూత్రే ద్రష్టవ్యః” (ముగ్ధ. ౨౦౨ సూ. గిరిశ చంద్ర వ్యాఖ్య). (చూడు
'వ్యా. సం.' ౨౩౬ విష.).

సంస్కృత ధాతువు లాత్తనేపదులు పరస్మైపదులు సుభయపదులు నని
మూడు విధములు. ‘తిప్-తస్-అన్తి’ మున్నగు పురుష బోధక ప్రత్యయ
ములతో నుండునవి పరస్మైపదులు. ‘తే-ఆతే-అన్తే’ మున్నగు పురుషబోధక
ప్రత్యయములతో నుండునవి యాత్మనే పదులు. పయి రెండు విధములగు
ప్రత్యయములు-రాదగినవి యుభయ పదులు. పాణిన్యాచార్యులవారు
రెండు విధములగు ప్రత్యయములను యధేష్టముగాఁ జేర్పరాదనియుఁ గ్రియా
ఫలము గర్తృగామి యనఁగాఁ గర్తను జెందునపు డాత్మనే పది ప్రత్యయములను
జేర్పవలయుననియుఁ (అవి ధాతు పాఠమున ఇకార మిద్వర్ణముగాఁగలవై
యుండును) దక్కినయెడలఁ బరస్మై పది ప్రత్యయములను జేర్పవలయు ననియు
నొక యేర్పాటును సూత్రించిరి.

“స్వరితభిః కర్తృభిప్రాయే క్రియాఫలే” (౧-౩-౨౨) = “స్వరితేతోభి
తశ్చ ధాతో రాత్తనేపదం స్యాత్ కర్తృగామిని క్రియాఫలే” (సి. కా. ౨౧౫౮
సూ.).

“శేషా త్కర్తరి పరస్మైపదమ్” (౧-౩-౨౩) = “ఆత్మనేపద నిమిత్త హీనా
ధాతోః కర్తరి పరస్మైపదం స్యాత్” (సి. కా. ౨౧౫౯ సూ.).

ఉదా:—యాజకో యజతి=(యాజకుడు యజ్ఞము చేయుచున్నాడు.)
ఇందలి ‘యజతి’ అనునది పరస్మైపది ధాతువు. యజమానో యజతే=(యజ
మానుడు యజ్ఞము చేయుచున్నాడు) ఇందలి ‘యజతే’ అనునది యాత్మనేపది
ధాతువు. యజ్ఞఫలీభూత స్వర్గము యాజకునిని జెందదు - యజమానుని
జెందును.

“వేతనేన యజ్ఞదత్తభృతో దేవదత్తః పచతీత్య త్రాపి పాకఫలస్య భోజ
నస్య ప్రకృగామిత్యాభావా న్నాత్తనే పదమ్” (బాలమనోరమా వ్యాఖ్య).

ఈ పాణిని నియమము మహాకవులచేఁ బాటించబడలేదు. “అకరో ద
చిరేశ్వరః క్షణా । ద్విష్టదారమృ ఫలాని భస్మసాదితి రఘుః (కాళిదాసుని ప్రయో
గము). తనోతి శుభ్రం గుణసంపదా యశ ఇత్యాదౌ (ఇది భారవి ప్రయోగము)

ఫలవత్కర్తరి - పరస్పైవదమ్. ఫలం విశోపకారాయ | ధత్తే పర్వణి పర్వణీతి. కమలవనోద్భూతం కుర్వతే యే (సూర్యరశ్మయః) ఇత్యాదా (మయూరభట్ట సూర్యశతక ప్రయోగము) వఫలవత్కర్త ర్వాత్తనేపదం సిద్ధమితి" (ముగ్ధ. ౯౧౯ సూ. దుర్గాదాస వ్యాఖ్య). (వోపదేవకృత కవికల్పద్రుమ వ్యాఖ్య. 2 పుట).

౧౨౧. II విష:—“తమిలమున భూతార్థక విశేషణమున ‘ఇ’ కారము నిల్చు థాతువులకెల్ల సకర్తకములైనను సకర్తకములైనను నేకరీతినే సమాపక క్రియారూపము లుప్పతిల్లును. ఉదా:—తమి-సకర్త-పణ్ణు=(చేయు). వర్త-పణ్ణు గితేన్=(చేయుచున్నాను). భూత-పణ్ణినేన్=(చేసితిని). భవి-పణ్ణువేన్=(చేయఁ గలను = చేయుదును). అకర్తక-పేను=(మాటలాడు). వర్త-పేనుగితేన్=(మాటాడుచున్నాను). భూత-పేసినేన్=(మాటాడితిని). భవి-పేనువేన్=(మాటాడఁగలను=మాటాడుదును)” (కాట్టు. ౮౫౦ పుట).

౧. “ద్రావిడ భాషలలోఁ గొన్ని యకర్తకథాతువుల తుదిని ‘గు-జ్జు; దు-న్దు’ మున్నగు సరళపల్లములు గన్పట్టుచున్నవనియు, నట్టి సరళములు మూల ద్రావిడ థాతువుల తుది నుచ్చారణార్థకములై చేరుననియు నవి సకర్తకము లగునపు డా సరళము పరుషమై ద్విత్వమునందు ననియు నట్టి పరుష ద్విత్వము మూఁడు విధములుగ నేర్పడుననియు వానిలో నియ్యది మొదటి విధమనియు నీవఱకు వ్రాసియున్నాను. (చూడు థాతువులు II ప్రక. ౬౦, ౬౦ III విష.) ఉదా:—తమి-అక-పెరుగు=(వర్ణిల్లు). సక-పెరుక్కు=(వర్ణిల్లఁజేయు). అక-అడజ్జు. సక-అడక్కు (అణఁచు). అక-పోగు=(పోవు). సక-పోక్కు=(పోవఁ జేయు=పంపు). అక-అడైశు (చు)-సక-అడైచ్చు=(ఁగుచ్చు). అక-తిరున్దు. సక-తిరుత్తు=(శుద్ధపఱుచు). అక-నిరమ్బు. సక-నిరప్ప=(నింపు). ఇట్టి సకర్తక ములనెల్లఁ బ్రేరణార్థకము లందురు. కాని సకర్తకములమీఁదఁ బ్రేరణార్థక మగు ‘ఇ’ ప్రత్యయము నిల్చినదానిని మాత్రమే ప్రేరణార్థకమనుట యుక్తము. ఉదా:—తమి-సక-పణ్ణు=(చేయు) + ఇ = పణ్ణువి=(చేయించు)” (కాట్టు. ౮౫౦, ౮౫౧ పుటలు).

విమర్శము:—ప్రేరణార్థము వాచ్యమగునపుడు దానిని ప్రేరణార్థక మనరాదనుట సరికాదు.

“తత్ప్రయోజనో హేతుశ్చ” (౧-౮-౫౫) = “కర్తుః ప్రయోజనో హేతు సంజ్ఞః కర్తృసంజ్ఞశ్చ స్యాత్” (సి. కౌ. ౨౫౭౫ సూ).

“హేతుమితిచ” (3-౧-౨౬) = “ప్రయోజక వ్యాపారే ప్రేక్షణ దావాచ్యే థాతో ర్నిచ్ స్యాత్. భవన్తం ప్రేరయతి=(భూ+ఇ+తి)=భావయతి=

(కావించుచున్నాడు) = అగునట్లు చేయుచున్నాడు" (సి. కా. ౨౫౭౬ నూ).
(ఁగిచ్చులోని 'ఁ-చ్' అనునవి 'ఇ' ద్వర్ణములు. 'ఇ' అనునది ప్రేరణార్థక ప్రత్యయము).

“కర్తుః ప్రయోజకః = ప్రవర్తయితా.....దేవదత్తః పచతి; తంప్రేరయతి యజ్ఞదత్తః. (దేవదత్తుడు ప్రయోజ్యుడు-యజ్ఞదత్తుడు ప్రయోజకుడు.).....ప్రయోజక నిష్ఠః ప్రేషణాది వ్యాపారః. తస్మిన్ వాచ్యే ఁచ్ స్యా దిత్వర్థః” (బాలమనోరమా వ్యాఖ్య.) ప్రయోజకత్వమనఁగా నియోజకత్వాది వ్యాపారము వాచ్యమగునపుడు ధాతువు సహజముగా సకర్తకమైనను సకర్తకమయినను నది సకర్తకమై ప్రేరణార్థకమై యగును. కాన నట్టివి ప్రేరణార్థకము లనిపించుకొనవనియు నవి సకర్తకమాత్రములె యనఁదగు ననియు డా. కాట్టువెల్లుగారు వ్రాయుట యుక్తముకాదు. అట్టివానియందుఁ బ్రేరణార్థ బోధక ప్రత్యయము నిల్వక తుది పరుషము ద్వీరుక్తమగుట మాత్రము సంభవించుచుండుటం జేసి యవి ప్రేరణార్థకము లనిపించుకొనవనెడి దొరగారి యాశయము కేవలభ్రాంతిమూలకము. అట్టి ద్వీత్వము ప్రేరణార్థక ప్రత్యయ యోగమూలక మనియు నూరకయె కల్గలేదనియు డా. కాట్టువెల్లుగారు దలంప కుండుటయె యిట్టి భ్రాంతికి మూలము. (చూడు ౬౦ III, IV విష.). ఇట్లే ముందును భూతార్థక క్రియాంత్య వర్ణద్వీత్వము వీరిచే నిరూపింపఁబడును. (చూడు ౧౩౧ I విష.). ‘ఇ-పి-వి’ అనునవి మాత్రమే (౧౩౮ నన్నూలు) ప్రేరణ ప్రత్యయము లనరాదు. ‘కు-చు-టు-తు’ మున్నగు పెక్కు ప్రేరణ ప్రత్యయములు గలవని నన్నూలు ౧౩౯ నూ. చెప్పుచున్నది. (చూడు ౬౦ II విష.). వాని యోగముననే సంధివశమున ధాతువు తుది పరుషము ద్వీత్వరూప మగుచున్నది. (చూడు ౬౦ III, IV విష.). ఇట్లగుటచేత నీ సకర్త కాకర్తకము లనుకీర్తికగల గ్రంథమెల్ల ననావశ్యకముగా డా. కాట్టువెల్లుగారిచేఁ జెంచఁబడినదనియు, ప్రేరణ ప్రకరణమున ‘ఇ-వి-పి’ అను ప్రత్యయములతో పాటు ‘కు-చు-టు-తు-టు-వు’ మున్నగు ప్రత్యయములను సయితము ప్రేరణార్థకములనుగా వివరించి యీ ప్రత్యయముల సంధులవశమునఁ బరుష ద్వీత్వము సంభవించుచున్నదనియు, నీరీతి నేర్పడిన సకర్తక క్రియలును ప్రేరణార్థకములె యనియు నుపదేశించి యీ సకర్త కాకర్తక విషయకములగు నాల్గువిధములను వివరించిన గ్రంథమెల్లఁ బ్రత్యాఖ్యానము చేయుట యుక్తము.

౧౨౦. III విష.—“తెల్లన సకర్తక ‘గు’ వర్ణాంత ధాతువులు సకర్తకము లగునపుడు తమిలమందువలె ‘క్కు’ వర్ణాంతములు కాక ‘చు’ వర్ణాంతము లగును. ఉదా:—అక-తూగు (వ్రేలాడు-నిద్రించు) ఉచ్చారణార్థ కాసునాసిక

యోగమున-తూజు. సక-తూచ-తూజు=(త్రాసుతోఁ దూఁచు=తూఁగఁ జేయు). ఇట్టి క చ ల మార్పు శబ్దతత్వ శాస్త్ర సమ్మతమే. ఇట్లు ధాతువు తుది నున్న 'గు' వర్ణము 'చు' వర్ణమగుట మాత్రమేకాక 'తమిల 'కు' వర్ణముతో సమానమగు 'పు' వర్ణముగా మారుటయుఁ దెల్లనఁ గలదు. ఉదా:-అక-మేయ్. సక-మేపు. 'పు' అనునది తమిలమున 'మ్బు' అనుదానినుండి యేర్పడుట ప్రసిద్ధమై యుండుటచేతను 'గు' వర్ణము 'పు' వర్ణముగా మారుట ద్రావిడ శబ్ద పరిణామ సంప్రదాయ విరుద్ధమగుటచేతను, బువర్ణమునుండి 'పు' వర్ణము వచ్చెననుట సహజ మగుటచేతను దెలుఁగు క్రియల తుదిని 'గు' వర్ణముతోపాటుగ 'బు' వర్ణము సైతముండెడిదని విశద మగుచున్నది. తెలుఁగునందు 'చు-ంచు' లతో పాటుగ 'పు-ంపు' లును ధాతువుల తుదిని నిల్పుటయుఁ దమిలమున 'క్కు' అనుదానికి 'ప్ప' అనునది బర్యాయముగా నిల్పుటయుఁ బయి యభిప్రాయమును బలపఱచు చున్నది. ఉదా:-నడక-నడప్ప=(నడువన్).'' (కాట్టు. ౮౫౧ పుట).

“సంస్కృత - జీవాపయామి=(జీవింపఁజేసెదను) జ్ఞాపయామి=(తెలిపెదను) మున్నగు సంస్కృత ప్రేరణార్థకములందలి 'ప' కారము ద్రావిడ భాషలందలి 'పు' అను ప్రేరణార్థకమును బోలుచున్నది. కాని యీ పోలిక యాదృచ్ఛికము. ద్రావిడ భాషలలోని యీ యర్థ విశేషము (ప్రేరణార్థము) ధాతువు తుదిని గల్గిన 'పు' వర్ణ ద్వైరుక్తతచేతఁ గల్గినదిగాని ధాత్వవయవ వర్ణముచేఁ గల్గలేదు. మఱియు సంస్కృత ప్రేరణార్థకము 'ఆయ' (ఐచ్) అను నదేకాని 'ఆప' అనునదికాదు. 'ఆప' అనునది సంధికార్య రూపముమాత్రమే'' (కాట్టు. ౮౫౧, ౮౫౨ పుటలు).

“అకర్తకము సకర్తకమైనప్పటి యీ పద్ధతి (తుది సరళము పరుషమై ద్విత్యమునందు పద్ధతి) విశేష్యము విశేషణమగునప్పుడును సంభవించునని యీ వఱకు II ప్రకరణమున (II ధాతువులు) విశదపఱుపబడెను. (చూడు ౬౦ I. XI. XIII విష). (చూడు ౯౧ III విష). ఉదా:-విశేష్య-మరుద్దు=(మందు), విశేషణము-మరుత్తు=(మందు సంబంధమైన), విశేష్య-పామ్ము=(పాము). విశేషణ పాప్ప=(పాము సంబంధమైన) ఇట్టి ద్వైరుక్తి ప్రకృత్యర్థ దార్ధ్యమును దెలుపును. హెబ్రు భాషలో సైత (సెమిటిక్) మిట్లై యకర్తకము సకర్తకమగునపుడు హెబ్రునకు ద్విత్యము వచ్చుట గలదు. ఉదా:-అక - లామద్=(వాఁడు నేర్చెను) - సక - లిమ్మద్=(వాఁడు నేర్చెను)'' (కాట్టు. ౮౫౨ పుట).

విమర్శము:—తమిళ ప్రత్యయాదుల పరిణామమే తెలుగునఁ బ్రాచీన కాలమున నుండవలయునను నిర్బంధమేల? ‘గెలుచు’ మున్నగు తెల్ల ధాతువులు మొదట ‘గెలుగు’ అను రీతిని ‘గు’ వర్ణాంతములై యుండనోపు ననెడి దొర గారి యాశయము సరికాదని యీవఱకే విమర్శితమయ్యెను. (చూడు ౬౦ VI విష.). ఇట్లే తెల్ల ‘మేయ్’గు’ అని యుండుటకు మాఱుగ ‘మేయ్’ అని ప్రాచీనతమ కాలమున ‘మేయు’ ధాతురూప ముండెడిదనియు నట్లే కానిచో ‘మేపు’ అను సకర్తక (ప్రేరణ) రూప మెట్లు లభించుననియు దొరగా రిట వ్రాయుచున్నారు. తమిళమందు ‘గు-ఱు-దు-న్దు-బు-ముప్ప’ మున్నగునవి ధాతు వుల తుదిని జేరుట కుపపత్తి యేమియుఁ జూపఁబడలేదుగదా. అట్లే (చూడు ౧౨౦ IV విష.). యాంధ్రకర్ణాటము లందును ‘గు-చు’-మున్నగునవి తుదిని నిల్చియుండెనని చెప్పుటలో ననువపత్తి యేమున్నది? ప్రేరణార్థమున-సకర్తకత్వ మున-తమిళమందును నూరకయే ద్విత్వము రాలేదనియు ‘ఇ-వి-పి’ అనువాని వలెనె ‘కు-చు-టు-తు-పు’ మున్నగు ప్రత్యయములు ప్రేరణార్థములై ధాతువు తుదిని నిల్పుటచేత నట్టివాని సంధిలో ధాతువు తుదివర్ణమునకు ద్విత్వము సంభ వించెననియు నీ వఱకు విపులముగా నిరూపింపఁబడెను (చూడు ౬౦ III విష.). ఇట్లే తెల్లనందును ‘చు-ంచు-పు-ంపు’ అనునవి ప్రేరణార్థక ప్రత్యయములై నిల్చెనని గ్రహింపనగును. ఇవి ‘ఇంచు’ అనుదాని సంక్షేపరూపములని ముందు నిరూపింపఁ బడును.

ఇంకఁ దమిళమున ‘క్కో’ అనుదానిచో ‘వ్పో’ అనునది పాక్షికముగా నిల్చుననియు ‘నడప్ప’=(నడువన్) అనుదానికి ‘నడక్క’ అనునది పర్యాయ రూపమనియు దొరగారు వ్రాయుట ప్రామాదికము. నడ ధాతువునకు భావ్యర్థ మున ‘వ్-వ్’ అనునవి నిల్వఁగాఁ నడప్పాన్=(నడవఁగలఁడు) మున్నగురూప ములు సిద్ధించును. ‘పవ్వ.....’ (నన్నూ-గరర నూ.)=‘వ్-వ్’ అనునవి భావ్యర్థకములు. నడప్పాన్=(నడ+వ్+ఆన్)=(నడవఁగలఁడు). చెయ్వాన్=(చెయ్+వ్+ఆన్)=(చేయఁగలఁడు).

నడ ధాతువునకుఁ బ్రేరణార్థమున ‘పి’ వర్ణకముచేరఁగా ‘నడప్పి’=(నడువఁ జేయు=నడపించు) అను రూపము తమిళమునఁ గల్గును. (చూడు ౬౦ II విష.). నడ ధాతు తుమర్థకరూపము ‘నడక్క’ అనునది. ‘నడప్ప’ అనునదియు దాని పర్యాయము కావచ్చును. తుమర్థమందు ‘అ’ ప్రత్యయము నిల్చును. దానికిఁ బూర్వమున భావ్యర్థకములగు ‘కు-ప’ అనునవి నిల్పుటచేత ‘నడక్క-నడప్ప’ అనునవి సిద్ధించును. (చూడు-౬౦ XII) నడ ధాతు ప్రేరణరూపము ‘నడప్పి’

అనునది. దీని తుమర్థకము 'నడప్పిక' కావచ్చును. (చూడు ౧౩౭ III విష. శ్రీ రెడ్డిగారి జాబు).

౧౨౦. IV విష:—“రెండవ జాతి ధాతువులు—కాలబోధక ప్రత్యయము యొక్క మొదటి సరళము పరుషమై ద్విత్యమందుటచేత సకర్తకము సకర్తక మగును. ఈ జాతి క్రియలకుఁ దుదిని ‘గు-జ్ఞు’ మున్నగు నాగమము లుండవు. ఎందేని యున్నను నవి మార్పునకు లొంగవు. వర్తమాన కాలిక చిహ్నము ‘గిఱు’; భూతకాలిక చిహ్నము ‘దే-న్దు’. భావిచిహ్నము—‘బో-వ’ ఇవి సర్వ ద్రావిడ భాషా సామాన్యకాలబోధక ప్రత్యయములు. ఉదా:—తమి-ధాతు-చేర్=(కలియు-కూడు). అక-వర్త:—సే (చే) ర్గితేన్=(కలియుచున్నాను). భూత-సే (చే) ర్దేన్=(కలిసితిని). సే (చే) ర్వేన్=(కలియఁగలను. కలియు దును). సకర్తక:—వర్త - సే (చే) ర్క్కితేన్=(కలుపుచున్నాను). భూత - సే (చే) ర్తేన్=(కలిపితిని). భావి-సే (చే) ర్ప్పేన్=(కలుపఁ గలను. కూర్పఁ గలను). వీనిలోని ద్విత్యము సకర్తకతార్థ విశేషమును, గ్రియార్థ దార్థ్యమును బోధించును” (కాల్దు. ౮౫౨, ౮౫౩ పుటలు).

“ఈ రెండవ జాతి ద్విత్యమునకుఁ గొన్ని యెడల బహుళత్వమును గలదు:—కొన్ని యకర్తక క్రియా రూపములందును నట్టి ద్విత్యము కల్గును. ఉదా:—అక-ఇరు=(ఉండు) వర్త-ఇరుక్కి-తేన్=(ఉన్నాను). భావి. ఇరుప్పేన్=(ఉండఁగలను=ఉందును). పడు=(పరుండు). వర్త. పడుక్కి-తేన్=(పండుకొను చున్నాను). భూత—పడుత్తేన్=(పరుండితిని). పడుప్పేన్=(పరుండఁ గలను=పరుండుదును). కొన్ని సకర్తక రూపములలో నట్టి ద్విత్యము కల్గదు. ఉదా:—ధాతు—ఈ=(ఇచ్చు) ఈగితేన్=(ఇచ్చుచున్నాను). ఈదేన్=(ఇచ్చితిని). ఈవేన్=(ఇయ్యఁగలను). ఇట్టి నియమ రాహిత్యము మాండలికములగు నుచ్చారణ భేదములచే గల్గును” (కాల్దు. ౮౫౩ పుట).

విమర్శము:—పయి మొదటి జాతి రీతినె యీ రెండవ జాతి స్థలము లందును ‘కు-చు-టు-తు-పు’ మున్నగు ప్రత్యయములు ప్రేరణార్థకము లగుచు ధాతువుల తుదిని నిల్వఁగా వానికిఁ బరముగా నిల్చు కాలబోధక ప్రత్యయ ములతోఁ గల్గిన సంధుల వశమునఁ బరుష ద్విత్యములు సంభవించుచున్నవి. ప్రేరణార్థక ప్రత్యయము లచట నిల్చుచున్నవని చెప్పక యూరక ద్విత్యము కల్గునని యుపదేశించుటచేత నిట్టి ద్విత్య వైవిధ్యమును జెప్పకొనవలసి వచ్చెనని యెఱుంగనగును. ఉదా:—చేర్+కు=(ప్రేరణ ప్రత్యయము)+కిఱు=(వర్త)+ ఏన్=చేర్క్కి-తేన్=(కలుపుచున్నాను). చేర్+తు=(ప్రేర-ప్ర)+ త్=

(భూత) + వన్ = చేర్-త్తేన్ = (కలిపితిని). చేర్ + వ్ = (ప్రేర-ప్ర) + వ్ = (భావి) + ఎన్ = చేర్-ప్పేన్ = (కలుపఁగలను).

౧౨౧. V విష:—“మూడవ జాతి ధాతువులు:—ధాతువు తుదిని ‘త్తు’ అను ప్రత్యయమును జేర్చుటచేతఁ గొన్ని యెడలఁ దమిలమున సక్తర్కములు సక్తర్కము లగును. ఇట్టి యెడలఁ గన్నడమున ‘దు’ ప్రత్యయము నిల్పును. ఉదా:—కన్నడ—అక—తాళు = (వంగు = క్రిందగు). సక—తాళు + దు = తాట్లు = (వంచు = క్రిందగునట్లు చేయు). తమి.—అకర్త—తాల్ = (క్రిందగు). సక.—తాల్ + త్తు = తాల్-త్తు = తాట్లు (వంచు = క్రిందగునట్లు చేయు). హల్ సంయోగ సందర్భమున నిది ‘తు’ అని నిల్పును. తమి—పడు = (పండుకొను) సక—పడు + త్తు = పడుత్తు = (పండుకొనఁ జేయు). (ఇటరాదు. తమిల లెక్కికనులో లేదు’ శ్రీ రెడ్డిగారు) ల-ళ-డ-తాంతముల తుదిని ‘తు’ నిల్వఁగా సంధి వశమునఁ బరుష ద్విత్వము కల్గును. ఉదా:—అక—సులల్ = (చుట్టఁబడు). సక—సులల్ + తు = సులట్టు = (ట్టు) = (చుట్టఁబడఁ జేయు). అక—మిల్ = (తిరిగి వచ్చు). సక—మిల్ + తు = మిట్టు = (తిరిగి వచ్చునట్లు చేయు). ఇట్టి యుదాహృతులను బరిశీలింపఁగా నీ ప్రత్యయపు ప్రాచీన రూపము ‘దు’ అనునది యని తోచుచున్నది” (కాట్టు. ౪౫౩, ౪౫౪ పుటలు).

“ఈ ‘దు=త్తు’ అను ప్రత్యయము III ప్రకరణమునఁ బూర్తిగాఁ బరిశీలింపఁ బడిన ‘అత్తు-తు’ అను విశేషణ ప్రత్యయమున నభిన్నమని నేను నమ్ముచున్నాను. కన్నడమున ‘అద్’ అనియుఁ దెల్లన ‘టి-తి’ అనియు నిల్పును. ఇవి నామమును విశేషణముగాను సక్తర్కమును సక్తర్కముగాను మార్పునపు డుపయోగించును. ఇట్టి యెడల నామముయొక్కయుఁ గ్రియయొక్కయు సర్థము మతొక పదార్థముతో సంబంధించి యుండును. ఇట్టి సంబంధ బోధకమగు వర్ణము నపుంసక నిర్దేశసర్వనా మాభిన్నమని తెలియుచున్నది” (కాట్టు. ౪౫౪ పుట).

విమర్శము:—తక్కిన మూడు జాతులందును బరుష ద్విత్వ మూరకయె కల్గుననుచుఁ బ్రేరణార్థక ప్రత్యయ యోగము నుపదేశింపకున్నను నీ జాతి ధాతువులందు ఘట్టకుటీ ప్రభాత న్యాయమునఁ బ్రేరణార్థక ప్రత్యయము నిల్పునని దొరగారి కుపదేశింపక తీరదయ్యెను. ఈ జాతిలోను ల-ళ-డ-తాంత ధాతువులలో సంధి వశమునఁ బరుష ద్విత్వమే యేర్పడుచున్నను ‘తాట్టు-పడుత్తు’ మున్నగు కొన్ని ధాతువులందుఁ బ్రేరణ ప్రత్యయము పరుష ద్విత్వముగా మాటిపోక ప్రత్యేకముగా నిల్చి యుండుటచేత దీనిని మొదటి జాతి ధాతు భాగమున నంతర్భవించఁ జేయుటకు దొరగారికి వీలుపడదయ్యెను. ఈ మూడవ జాతి ధాతువుల విషయమున నంగీకరించిన ‘త్తు-త్తు’లతో పాటుగ

కరించి ప్రేరణ శీర్షిక గ్రంథ సందర్భమున 'ఇ-వి-పి' అనువానితో పాటుగఁ జ్రేరణ ప్రత్యయములనుగా నుపదేశించి పై నుదాహరించిన పదుష ద్విత్వ రూపముల నెల్ల సాధించుకొనుచు నీ సకర్తకార్తక విషయక గ్రంథ భాగమును దొలఁగించుట యుక్తమని చెప్పవగును గదా! అట్లయినను దొరగా రీ 'తు-త్తు' లను సైతము ప్రేరణార్థక ప్రత్యయములని వచింపరు. 'ఇ-పి-వి' అను ప్రత్యయములు మాత్రమే ప్రేరణార్థకములని డా. కాడ్జువెల్లుగారి సిద్ధాంతము.

ఆకార సామ్యమునుబట్టి యీ 'తు-త్తు' అను ప్రత్యయము నపుంసక నిర్దేశసర్వనా మాభిన్నమనియు నిది సంబంధార్థకమనియు దొరగారు వ్రాయుట సరికాదు. 'తు-త్తు' అనునదే కాక 'తు-చు-టు-పు' 'ఇ-వి-పి' మున్నగు పెక్కు ప్రత్యయములు వీనివంటివి గలవు. వీనియం దట్టి యాకారసామ్యము సైతము లేదు. ఇవెల్లఁ బ్రేరణార్థక ప్రత్యయములనక తీరదుగదా. వీనివంటి చరిత్రము గలవే 'తు-త్తు' లును ననుట యుక్తముగాని వీనినిమాత్రము విభక్తి పూర్వా గమములవలె నపుంసక నిర్దేశసర్వనా మాభిన్నములని చెప్పట యుక్తము కాదుగదా.

దొరగారు పైని వ్రాసిన రీతి నవిచారములక పదుషద్విత్వ వైవిధ్య రూపానావశ్యక ధాతు వివిధజాతి నిరూపణము చేయుటేకాక యీ సందర్భమున నింకొక ప్రమాదమునకును బాల్పడిరి. పయి 'తు-త్తు' ప్రత్యయములు తమిట మున నిల్చు చోటులవంటి స్థలములందుఁ (ప్రేరణ స్థలములందు) గన్నడమున 'దు' ప్రత్యయము నిల్చునని వచించిరి. అందులకు 'తాల్దే=(చంచు)' అనునది కన్నడ ప్రేరణరూపమునుచు నుదాహరించిరి. ఇది కేవలము తప్పు. కన్నడమున 'దు' అనునది క్వాష్టక ప్రత్యయము. 'తాల్' ధాతువు ధారణార్థకము. కన్నడ ప్రేరణ ప్రత్యయములు 'ఇను-చు' అనునవి. ఇవి తెల్లులోని 'ఇంచుక్-చుక్-పు' గాగమముల వంటివి. 'దు' అనునది ప్రేరణార్థకమని కాని యకర్తకము సకర్తక మగునపుడు వచ్చు ప్రత్యయమని కాని కన్నడ వ్యాకరణములం దెచ్చటను లేదు. అట్టి ప్రయోగములును లేవు. 'తాల్-ధారణే' (శబ్ద మణిదర్పణధాతు పాఠము). కాన 'తాల్=(ధరించు)' 'తాల్దే=ధరించి' అని చెప్పవలెను గాని 'తాల్దే=(వంచు)' అని యర్థము చెప్పరాదు.

'ప్రాకా-లే దు స్తుల్యకర్తకాత్' (కర్ణాట శబ్దా. ౫౮౦ సూ.)=ఉత్తర కాలక్రియయా సహ ఏకకర్తకాత్ పూర్వకాలే అర్థే వర్తమానా ధాతోః 'దు' ప్రత్యయో భవతి. ఉదా:-తాల్+దు=తాల్దు=(ధరించి).

'పాతా వినుః' (కర్ణా. భూ. ౨౨౦ సూ.) = ప్రేరణార్థమున ధాతువునకు 'ఇను' ప్రత్యయముగును. ఉదా:-మాడు = (చేయు) - ప్రేరణ - మాడిను = (చేయించు) మొ.

౧౨౧. VI విష:-“నాల్గవ జాతి ధాతువులు:-ధాతువు తుది నున్న 'డ-ఱ' అనునవి పరుషములై ద్వితీయమునందునపు డకర్తృకము సకర్తృక మగును. ఉదా:-తమి-అక-వాడు -- (స్థూనమగు). సక-వాట్టు = (వాడునట్లు చేయు). అక - ఓడు - (పరుగెత్తు). సక - ఓట్టు = (పరుగెత్తించు). అక - తీండు. సక-తీట్టు = (దారుగలదగునట్లు చేయు). అక-మాటు = (మాటు). సక-మాట్టు (ట్టు) = (మార్పు). ఇట్టివానికి సరియగు ధాతువులు తెల్లన 'చు' వర్ణముచేరుట చేత నేర్పడును. ఉదా.-వాడుచు = (స్థూనమగునట్లు చేయు). మాటుచు = (మార్పు). విశేష్యము విశేషణమగునపుడును దమిటమున ఱ-డ లకుఁ బరుష ద్వితీయము గల్గును. ఉదా:-కాడు = (అడవి). కాట్టువటి = (ఆరణ్యకమార్గము). ఇరణ్ణు = (రెండు). ఇరట్టునూల్ = (రెండు పిరులు (పెనలు) వేసిన త్రాడు). ఆటు = (ఏటు = నది). ఆట్టు-(ట్టు) మణల్ = (ఏటి యిసుక)” కాట్టు. రగర, రగర పుటలు).

విమర్శన:-ఈ నాల్గవజాతి ధాతువుల తుదను సైతము ప్రేరణార్థకము లగు 'టు-తు' ప్రత్యయములు నిల్పుటచేతనే ప్రేరణరూపము లేర్పడును. ఇట్లే విశేష్య విశేషణపక్షమునను గ్రహింపవలయును.

పైరీతి నీ నాల్గవజాతుల ధాతువుల వివరణమును గేనల మనావశ్యకమనియు సకర్తృకము లనఁబడుచున్న యీ క్రియలనెల్లఁ బ్రేరణార్థకములనుగా సంగీకరించి 'కు-చు-టు-తు-పు' అను ప్రేరణార్థక ప్రత్యయములను ధాతువుల తుదిని యధార్థముగాఁ జేర్చి పై ప్రేరణార్థక సకర్తృక రూపములను నట్లే విశేషణ రూపములను సాధించుకొనుట యుక్తమనియు గ్రహింపవలెను. యధార్థముగఁ జేర్చుట యనఁగా 'కు' వర్ణాంతధాతువుల తుదను 'కు' అను ప్రేరణ ప్రత్యయము చేర్చుట మొదలగునది.

౧౨౨. I విష:-(౨) “ప్రేరణార్థకములు:-ద్రావిడ భాషలలోని కొన్ని క్రియలను ణిడంతములనియె చెప్పవలసియున్నను బ్రాహ్మ పాశ్చాత్య వైయాకరణులు సకర్తృక మాత్రములనుగా వచించియున్నారు. 'బెళ్ళి' దొరగారు మాత్రము వానిని వేఱుజాతి క్రియలనుగా గుఱుతించి వానికి 'ఏవల్ విన్దై' అని పేరిడిరి. అనఁగా నొకనిచేతఁ జేయించు క్రియ. అకర్తృకములందలి యర్థము కర్తనే చెందును. ఉదా:-పోగిత్తేన్ = (పోవుచున్నాను). సకర్తృకముల యర్థము కర్త భిన్నమైన మఱొక వ్యక్తిని జెందును. ఇది (ఈ కర్త) సాధారణముగ

ద్వితీయా విభక్తియై యుండును. ఉదా:—తమి-ఉన్నె అనుష్ఠగితేన్=(నిన్నుఁ బంపుచున్నాను). ఇట్టి సకర్తక క్రియారూప జనితములు న్యాయ్యముగానే కొన్ని భాషలలో ప్రేరణార్థకములై యనఁబడును. ‘అంపు—అంపఁజేయు’ అను రీతిగల చోటులం దిండ్లో యూరపియను భాషలలో వేత్తొక యుపవాక్యమును వాడుకొనవలయును. (ప్రేరణపైని ప్రేరణములేదని భావము). ద్రావిడ భాష లందన్ననో యట్టి యర్థము పైత మొక ప్రేరణ ప్రత్యయముచేత విశదపఱుపఁ బడును. ఉదా:—(తమి) - అనుష్ఠవి=(పంపఁజేయు). తుర్కిషు భాషయందును నిల్లె ధాతువున కొక యనుబంధమును జేర్చుటచేత నిజంతమేర్పడును. ఉదా:—టర్కి షు:—సెవ్=(ప్రేమించు). ప్రేర-సెవ్ దుర్=(ప్రేమింపఁజేయు). ఆత్ చు=(పనిచేయు)=ప్రేర-ఆత్ చూ=(పనిచేయించు)” (కాల్డు. ౪౫౫, ౪౫౬ పుటలు).

“ఇండ్లో యూరపియను భాషలలోని ప్రేరణార్థక క్రియతోఁ గర్తార్థకములగు రెండు ద్వితీయ లన్వయించును. ఆ కర్తములం దొకటి పురుష వాచకము; రెండవది వస్తు వాచకము. ఉదా:—సంస్కృ-అహం తం గృహం నిర్వాపయామి=నేను వానిని గృహమును గట్టించుచున్నాను. ద్రావిడభాషలందన్ననో కర్తము (వస్తువాచి) మాత్రము నిల్చి పురుషవాచకకర్త మధ్యాహార్యమగును. ఉదా:—వీట్టై క్కట్టువిత్తేన్=(నే నింటిని గట్టించితిని). లేదా పురుషవాచి తృతీయాంతమై నిల్చును. ఉదా:—అననైక్కొండు వీట్టై క్కట్టువిత్తేన్. గ్రాంథిక తమిళమునం దక్కడక్కడ రెండు కర్తవాచి ద్వితీయలతోడి ప్రేరణ క్రియ వాడఁబడును. ఇట్టి ప్రయోగము మలయాళమున నరు దనరాదు. ఉదా:—అవనె యమ లోకం పోగిచ్చు=(వానిని యమలోకమును గూర్చి బంపెను). అను మలయాళ వాక్యమును, డా. గుండట్టుగా రుదాహరించుచున్నారు. అట్టి ప్రయోగము సంస్కృతాభ్యాసకృతము” (కాల్డు. ౪౫౬ పుట).

“ద్రావిడ భాషలలో సహజములగు ప్రేరణార్థకములు ప్రేరణార్థక ప్రత్యయ యోగమున నేర్పడును. కాని కొన్నియెడల నిండ్లో యూరపియను భాషలరీతిని ‘చేయు’ మున్నగు సహాయ క్రియలు తుమర్థక రూపములపై నిల్చుటచేతఁ బ్రేరణార్థకము లేర్పడును. “తమి-‘సెయ్’, కన్న-‘మాడు’, తెల్లు-‘చేయు’” అనునవి యట్టి సహాయక్రియలు. ఇవి సంస్కృతమునుండి వచ్చిన ధాతువులకే చేర్పఁబడును” (కాల్డు. ౪౫౬ పుట).

“తమిళ భాషయందును నితర మాండలిక భాషలందును (కన్నడ-తెల్లు-మొ.) సకర్తకముల (Neuter) నుండి కాక సకర్తకములనుండి ప్రేరణార్థకము లేర్పడును. కాని యీ నియమము కొన్నియెడల నుపేక్షితమగుటయుఁ గలదు.

తమిళమునందును ప్రేరణ ప్రత్యయముగు 'వి' అనునది యకర్తకములపై నిల్పుటయుఁ గలదు. కాని యిది గ్రాంధిక సంప్రదాయ విరుద్ధమును సిద్ధాంత విరుద్ధమును నై యున్నది. అట్టియెడల నా యకర్తక క్రియనుండి యేర్పడు సకర్తక క్రియనే వాడవలయును. ఉదా:—తమి:-వరువి=(రావించు), అనునది 'వరత్తు' అనుదానివంటి సాంపుగలది కాదు. అట్లే 'నడప్పి' అనునది 'నడత్తు' అనుదానివంటిది కాదు" (కాల్లు. ౮౫౬ పుట).

“ఇట్లు సకర్తక రూపమును (Active) ప్రేరణ రూపమును నున్నపుడు ప్రేరణ రూపమును వాడుట సంప్రదాయ విరుద్ధ మనెడి పద్ధతి తమిళముందు మాత్రము గలదు. మాండలిక భేదములగు నాంధ్ర కర్ణాటములలో లేదు. వాని వాడుక యా భాషలలో నైచ్చికము. కొన్నియెడల నాంధ్ర కర్ణాటములలో సకర్తక రూపమే యుండక ప్రేరణ రూపము మాత్రమే యుండును. ఉదా:—తెల్లు-వచ్చు. ప్రేర-రావించు=రప్పించు. తెల్లు-అగు. ప్రేర-కావించు. కన్నడ-అగు-ప్రేర-ఆగిను = (కావించు)" (కాల్లు. ౮౫౬, ౮౫౭ పుటలు).

విమర్శము:—ప్రాచ్య పండితులెల్లరును ప్రేరణార్థ భాసమున్నపు డా క్రియను ప్రేరణార్థకమనియె న్యవహరింతురు. అది యకర్తకమునుండి యేర్పడి నను దానిని ప్రేరణార్థకమనియే తలంతురు. ఉదా:—అప్రేర-భవతి. ప్రేర-భావయతి.=అగుచున్నది. ప్రే-కావించుచున్నది).

ఇంకో యూరపియను భాషలందును ప్రేరణ ద్వయము ప్రేరణ ప్రత్యయముచేఁ దెల్పుబడు పద్ధతి గలదు. అట్టియెడల వేటొక యుపవాక్యమే నిల్వలయునను లోపము గలదను దొరగారి వ్రాత సత్యవిదూరము. ముగ్ధ బోధమున 'ణిచ్చు' 'ఇ' అని వాడఁబడును.

“ప్రేరణ ఇహిః పరోపి ఇహి. యథా:—పితౌ పుత్రేణ శిష్యం వేదం పాఠయతి" (ముగ్ధ. వ్యాక. 222 సూ. దుర్గాదాస వ్యాఖ్య). పై వాక్యమున నప్రేరణము:—శిష్యః వేదం పఠతి=(శిష్యుఁడు వేదమును బఠించుచున్నాఁడు). ప్రేర:—గురుపుత్రః శిష్యం వేదం పాఠయతి = (గురుపుత్రుఁడు శిష్యుని వేదమును బఠించుచున్నాఁడు). పునః ప్రేరణము:—పితౌ (గురుః) పుత్రేణ శిష్యం వేదం పాఠయతి=(తండ్రి పుత్రునిచేత శిష్యుని వేదమును బఠింపఁ జేయుచున్నాఁడు). ఇట్లే “గమయతి దేవదత్తో యజ్ఞ దత్తమ్. త మపరః ప్రయత్నోక్తే=గమయతి దేవ దత్తేన (గ్రామం) యజ్ఞ దత్తం విష్ణు మిత్రః" (సి. కా. ౫౮౦ సూ. భట్టోజీ వివృతి). అప్రే-యజ్ఞ దత్తో గ్రామం గచ్ఛతి=(యజ్ఞ దత్తుఁడు గ్రామమునుగూర్చి వెళ్ళుచున్నాఁడు). ప్రేర:—దేవ దత్తో యజ్ఞదత్తం గ్రామం గమయతి=(దేవదత్తుఁడు యజ్ఞదత్తుని గ్రామమును బంపుచున్నాఁడు) పునః

ప్రేరణము:—విష్ణుమిత్రః దేవదత్తేన గ్రామం యజ్ఞదత్తం గమయతి=(విష్ణు మిత్రుఁడు దేవదత్తునిచేత యజ్ఞదత్తుని గ్రామమును బంపఁజేయుచున్నాఁడు). (చూడు బాల. క్రియా ౧౨౨ సూ.).

ఇండ్లో యూరపియను భాషలందు పైతము ప్రేరణార్థక క్రియలెల్ల రెండు ద్వితీయలతో నన్వయింప వలయుననఁగా రెండు కర్తములతో నుండ వలయునను నియమములేదు. గతి బుద్ధి ప్రత్యవసానార్థ శబ్దకర్త కాకర్తక ముల యన్యంత కర్తకు మాత్రమే కర్త సంజ్ఞ సంస్కృతమున విధింపఁబడినది. అట్టియెడల సహజ కర్తమును, బ్రయోజ్య కర్త కర్తముగా మాత్రిన కర్తమును, నుండుటచేత రెండు ద్వితీయలతోడి యన్వయము సంభవించును.

“గతి బుద్ధి ప్రత్యవసానార్థ శబ్దక ర్తకర్తకాణా మణి కర్తా సఞౌ” (౧-౪-౫౨) = “గత్యాద్యర్థానాం శబ్ద కర్తకాణా మకర్తకాణాం చాణౌ యః కర్తా స ఞౌ కర్త సంజ్ఞః స్యాత్. ఉదా.—

శ్లో. శత్రూ నగమయత్ స్వర్గం (గతి) ।

వేదార్థం స్వా నవేదయత్—(బుద్ధి) ।

అశయ చ్ఛామృతం దేవాన్ (ప్రత్యవసానార్థ) ।

వేద మధ్యాపయ ద్విధిమ్ (శబ్ద కర్తక) ।

అసయ త్సలిలే పృథీవీ—(అకర్తక) య స్స మే శ్రీ హరి ర్గతిః ॥

గతీత్యాదికిమ్? పాచయ త్యోదనం దేవదత్తేన.....” (సి. కా. ౫౪౦ సూ.). అప్రే. దేవదత్తః ఓదనం పచతి = (దేవదత్తుఁ డన్నమును వండుచున్నాఁడు) ప్రేర—యజ్ఞదత్తః దేవదత్తేన పాచయ త్యోదనమ్ = (యజ్ఞదత్తుఁడు దేవదత్తునిచే నన్నమును వండించుచున్నాఁడు). ఇచటి ప్రేరణ క్రియకు రెండు ద్వితీయలతోడి యన్వయము (రెండు కర్తములు) లేదు. గత్యాద్యర్థక క్రియాప్రయోగమునందు మాత్రమే ప్రయోజ్య కర్తకుఁ గర్త సంజ్ఞ గల్గును గాన నది ద్వితీయాంతమగును గాని తద్భిన్న క్రియాప్రయోగ మునఁ బ్రయోజ్య కర్తకుఁ గర్తసంజ్ఞ లేమింజేసి యది తృతీయాంతమే యగును. గత్యాద్యర్థక ధాతు ప్రయోగమునందును ననేక స్థలములందుఁ బ్రయోజ్య కర్తకుఁ గర్త సంజ్ఞ లేదనెడి పెక్కు విధులు గలవు. ‘నీ వహ్వార్య ర్షి.’ (వార్తి. ౧౧౦౯.) ఉదా:—“నాయయతి వాహయతివా భారం భృత్యేన.....” (సి. కా. ౫౪౦ సూ.) (యజమానుఁడు భృత్యునిచేత భారమును బొందించు చున్నాఁడు. యజమానుఁడు భృత్యునిచేత భారమును వహింపఁజేయుచున్నాఁడు.) ఇది మొదలగు పెక్కు విధులు గలవు.

సన్నులు వ్యాకరణమున 'నడప్పి'=(నడపింపఁజేయు) అను ప్రేరణ రూపముదాహరింపబడెను. ఈతనికి 'నడత్తు' అను రూపము గలదని తెలియకపోదు. (చూడు సన్నులు 'చేయ్మెన్...' ౧౩౮ నూ.) ఇట్టి వైయాకరణోదాహృతులు సిద్ధాంత విరుద్ధములనుట సరికాదు గదా.

ప్రేరణ క్రియా ప్రయోగముగల వాక్యములోని కర్తములు రెండిటిలో నొకటి వస్తు వాచకము మఱొకటి పురుష వాచకము నై యుండవలెననుటయు సరికాదు. "విష్టుమిత్తుడు దేవదత్తుని యజ్ఞదత్తునిగూర్చి పంపెను. బండి వాడు బండిని భారమును వహింపఁజేయుచున్నాడు." ఇత్యాది ప్రయోగములు నిర్దుష్టములు కదా!

'చేయు' మున్నగు సహాయ క్రియల యోగముచేఁ బ్రేరణార్థక మేర్పడుట సంస్కృత ధాతువులకే యనుటయు సరికాదు. క.....శక్రసభనుండఁ జేయుము వారిన్ (సభా. ౧ ఆ. ౯౨) నీ.....(స. గీ.=ఆ. వె.)..... దేవభోగముల మహా విభూతిఁ | దనరఁజేయుచు.....(ఆది. ౧ ఆ. ౭ ప). (చూడు 'వ్యా. సం.' ౩౪౭ విష). అకర్తకములనుండి ద్రావిడ భాషలందుఁ బ్రేరణ రూపమేర్పడరా దనుటయు సరికాదు. ఉదా:-అకర్త-వాడు చచ్చెను. ప్రేరణ. రాముడు వానిని జంపెను. మొ. 'ఆసయ త్సలిలే పృథ్వీమ్' అని దీక్షితుల వా రకర్తకమునుండి యేర్పడిన ప్రేరణరూపమున కుదాహరించి యున్నారు. (చూడు వైని). తమి. ప్రే-నడప్పి=(నడపించు). (చూడు సన్ను. ౧౩౮ నూ).

౧౨౨. II విష:-"తుళు గోందు భాషలు తప్పఁ దక్కిన ద్రావిడ భాష లన్నిటియందును గల ప్రేరణార్థక ప్రత్యయము లన్నియు నభిన్నములె యనఁ దగును. తమి-'వి-బి-ప్పి'-తెల్లు-'ఇంచు=పించు'-గ్రాంధిక కన్నడము 'ఇచు'-వ్యవహారిక కన్నడము 'ఇను' అను నివెల్ల నభిన్నములె యనఁదగును. వీని యందెల్ల వాస్తవమగు ప్రేరణార్థకము 'ఇ' అను ప్రత్యయము మాత్రమే. దాని పూర్వాపరవర్ణములు క్రియా నిష్పత్తిలో నేర్పడినవె యనఁదగును" (కాలు. ౪౫౭ పుట).

"ధా-చేయు-ప్రేర-చేయించు. ధాతు-పిలుచు-ప్రేర-పిలిపించు" అను రీతిని దెల్లన 'ఇంచు=పించు' అనునవి ప్రేరణార్థకములయి యున్నవి. వీనిలో 'ంత్తు' అను సుచ్చారణముగల 'ఇంచు' అనుదాని తత్వమును బరిశీలింపవలసి యున్నది. ప్రేరణార్థకములుకాని 'జయి-రక్షి' మున్నగు సంస్కృత ధాతువుల పైని జేరు 'చు' గాగమమునకు నియతముగ శ్రుతి సుఖార్థకమగు బిందువు చేరుటచేత 'జయించు-రక్షించు' మున్నగునవి యేర్పడునట్లే ప్రేరణార్థకమగు

‘ఇ’ ప్రత్యయము ‘ఇంచు’ అను రీతిని ‘చు’ గాగమాంతమై శ్రుతి సుఖార్థక బిందువుతోఁగూడి యేర్పడునని గ్రహింపవలెను” (కాట్టు. ౪౫౭ పుట).

“తెల్లన ‘ఇంచు’ అనుదానిలోని ‘చు’ అనునది తమిళమందలి ‘క్కు’ అనుదాని కభిన్నము. ఇవి క్రియారూప నిష్పత్తిలో నేర్పడు వర్ణములు. తమిళమున ‘క్కు’ అనునది నిజంత ధాతువులకు భావార్థకమగు (Infinitive) ‘అ’ వర్ణకమును జేర్చుటకు ముందుఁ జేర్పబడును. ఈ ‘క్కు’ అనునది భావ్యర్థక తద్ధర్మ చిహ్నముగఁ ‘ఉమ్’ అనుదానిని జేర్చుటకు ముందుఁ జేర్పబడును. తమిళమందలి ‘క్కు’ అనుదానికిని తెలుఁగునందలి ‘ంచు’ అనుదానికిని గల యభిన్నత వాని తుమర్థక (Infinitive) రూపములను సరిపోల్చి చూచునపుడు విశదమగును. ఉదా.—(తమి-ప్రే) ‘సెయ్విక్కు’ = (తెల్లు) - ‘చేయించు’. (తమి-ప్రే) - ‘అలెప్పిక్కు’ = (తెల్లు) - ‘పిలిపించు’. (తమి-సక్తర్థక) ‘మఱిక్కు’ = (తెల్లు) మఱచ. తమిళ దేశమునందలి దక్షిణపు చివర నున్న నింద్య గ్రామ్యమందును ‘క్కు’ అనునది ‘చ’ అనునదిగా మాటును. ఉదా:- (తమి)-‘మఱిక్కు’ = దక్షిణాత్య గ్రామ్య తమి-‘మఱచ’. (దీనిని నేను వినలేదు. శ్రీ రెడ్డిగారు) (ఇట్లు తెల్లునందు వలెనె యుండును). తమిళమున ‘క్కు’ అనునది తుమర్థక (Infinitive) భావ్యర్థక తద్ధర్మార్థకములలో మాత్రము చేర్పబడును. తెల్లునందలి ‘ఇంచు’ అనునది ధాతురూపములకెల్లఁ బ్రేరణమునఁ జేర్పబడును” (కాట్టు. ౪౫౭, ౪౫౮ పుటలు).

విమర్శము:—తెల్లునఁ గొన్ని ధాతువులకు స్వార్థమందును నెల్ల ధాతువులకును ప్రేరణమునందును వచ్చెడి ‘ఇంచు’ అనునది డా. కాట్టువెల్లుగారు చెప్ప నున్న రీతిని ‘ఈ’ = (ఇచ్చు) అను ద్రావిడ ధాతువునుండి గాని ‘ఇన్ + మధుర మైన-ఇంచు = రుచించు = చేయు’ అను ద్రావిడ ధాతువునుండి గాని యేర్పడి యుండవచ్చును. కం.....నీ కర్ణములకు నించు నెట్లు కార్యవచనముల్ (భార. ఉద్యో ౨ ఆ. ౨౪౮ ప). (చూడు ‘శ. ర.’ ‘నూ. రా. ని.’) ద్రావిడ ధాతువుల తుదిని జేరు ‘కు-చు-టు-తు-పు’ మున్నగు వర్ణము లర్థవిశేష బోధక ధాతు విశేషముల భాగములై యుండుననుట యుక్తము గాని యవెల్ల నూరకయె చేరిన యాగమములనుట శబ్ద తత్వశాస్త్రపద్ధతి కాదు. తమిళ ధాతువులకుఁ దుమర్థాదులందుఁ జేరు ‘క్కు’ అనునది భావ్యర్థకములందు వచ్చు ‘కు’ ప్రత్యయము. అయ్యది ‘ఇంచు’ అనుదానిలోని ‘ంచు’ అనుదాని కభిన్న మనుట కేవలము నయభాగము. ‘ఇంచు’ అనునది తెలుఁగున ధాతువులకెల్లఁ ప్రేరణమునఁ జేరును. ‘క్కు’ అనునది తమిళమున భావ్యర్థకములందు మాత్రము చేరును. అయ్యది ప్రేరణార్థక ప్రత్యయము మీఁద పైతము భావ్యర్థమున

నిల్చును. తుమర్థకములందును భావ్యర్థము గర్భితమై యుండును. అకా-రణమునఁ దుమర్థకములందు 'క్కు' అనునది తుమర్థకమగు 'అ' ప్రత్యయమునకుఁ బూర్వమునఁ గొన్ని ధాతువులందు నిల్చును. (చూడు ౬౦ XII విష. ౧౨౧ III విష.).

సంస్కృత ధాతువు ద్రావిడ భాషలలోనికిఁ-దెనుఁగులోనికి వచ్చునపుడు 'జయి-రక్షి' అను రీతిని 'ఇ' ప్రత్యయాంతమై వచ్చుననుట కల్గి.

“ఉపకృతి పరిణతి సంవృతి | భేదా త్రివిధా క్రియా.....భవతి క్రియాపదానాం | త్రివిధానా మించుగాగమో జ్ఞేచ్ఛ” (ఆం. చిం.) ('వా. సం.' 3౨౬ విష.). సంస్కృత ధాతువు తుదిని 'ఇంచు' అనునది నిల్చుటచేఁ దెల్లన ధాతు వేర్పడును. ప్రాచీన కర్ణాటమున 'ఇచు' అనునది ధాతువు తుదిని నిల్చుననడి దొరగారి వ్రాత నిరాధారము. ప్రాచీన కర్ణాటమందును 'ఇను' అనునదియే నిల్చునని ప్రాచీన కర్ణాట వ్యాకరణములందెల్ల వచింపఁబడెను.

“ధాతో రనేకాక్షరా దినుః.” (కర్ణా. భూష. ౨౧3 సూ). ఉదా:—రంజసిదం=(రంజిలైను).

తెల్లనందలి 'ఇంచు' అనునదియు, బటగన్నడమందలి 'ఇను' అనునదియుఁ దమిళమందలి 'ఇ' అనునదియు (సంస్కృత ధాతువులపై నిల్చునవి) సభిన్నము లవచ్చును. ఉదా:—(తెల్లు) జయించితిని. (కన్న)-జయసిదెన్=(జయించితిని). (తమి)-జయితేన్=(జయించితిని).

పయిరీతిగల స్థలములందలి (తెల్ల*)-ఇంచు-(కన్న) 'ఇను'-(తమి)-'ఇ' అనువానికి 'చేయు' అను సర్థము నెన్ననగును. అట్లగుటచేతనే యా రూపములు చేరి సంస్కృత ధాతువులను ద్రావిడ ధాతువులనుగాఁ జేయఁగల్గుచున్నవి. అట్లే ద్రావిడ ధాతువులను బ్రేరణార్థకములను గావింపఁగల్గుచున్నవి. ఉదా:—సంస్కృత ధాతువు-రక్షి + ఇంచు = రక్షించు = (రక్షణమును జేయు) (సంస్కృత రక్షి ధాత్వర్థము రక్షణము. ఇట్లే కర్ణాట ధాతువు-రక్షిను. తమిళ ధాతువు-పడి=(పఠించు). వీని ప్రేరణరూపములు:—తెలుఁగు-రక్షించు + ఇంచు = రక్షింపించు-(రక్షించునట్లు చేయు-రక్షింపఁ జేయు)-కన్న-మాడు + ఇను = మాడిను = (చేయించు). తమి-పడి + ప్పి = పడిప్పి = (పఠింపించు) కన్న-రక్షిను + ఇను = రక్షిసిను = (రక్షింపించు).

౧౨౨. III విష:—“పించు' లోని 'ప' కారమెట్లు వచ్చినది?—ఉదా:—తెల్లు-ధా-విడుచు-ప్రేర-విడిపించు. ధా-పిలుచు-ప్రేర-పిలిపించు. 'చు' వర్ణముతో ముగియు ధాతువులయొక్క ప్రేరణ రూపములందు 'పి' వర్ణము నియతమై యున్నది తుమర్థకరూపము తుదిని 'చ' అనునదిగాని 'ప' అనునదిగాని

నిల్చును. (రక్షించ-రక్షింప). ధాతువుపైని ప్రేరణార్థకమగు 'ఇ' కారము చేరినచో నట్టి ధాతువు తుది 'చ' కారము నియతముగా 'ప' కారమగును. ఉదా:-పిలుచు + ఇంచు = పిలిపించు. ఇట్లు 'చ' పరక 'చ' కారము శ్రుతి సుఖార్థముగ 'ప' కారమగును. ఇది యెట్లయినను దెలుగునఁ గృదంత రూపములలో మాత్రము 'ప' త్వము తఱచుగా నగవడుచున్నది. ఉదా:- తెలుగు - ధా - మఱచు - కృదం - మఱపు. ధా - తెఱచు - కృ - తెఱప. (చూడు ౧౨౨ V విష). ద్విత్వమందును సీ 'ప' త్వము గలదు. ఉదా:- ధా - తెచ్చు - ప్రేర. తెప్పించు. తమిళ భాషయందు లకారమునకును సనుస్వారమునకును బరమందుఁ దప్పఁ దక్కిన యెల్లయెడలను 'ప' కారమునకు ద్విత్వము నచ్చును. (నడప్పి - మొ.). ఇట్టి 'ప' కార పరుషోచ్చారణము (ద్విరుక్త పకారోచ్చారణము) తెల్లన నరుదైనను (తెప్పించు) నది తమిళాంధ్రముల ప్రేరణరూపముల యభిన్నతను దెల్పఁజాలి యున్నది" (కాణ్ణ. ౨౫౮ పుట).

విమర్శము:- 'పిలుచు + ఇంచు = పిలిపించు' మున్నగువానియందలి చకార పరక 'చ' కార మంతటను శ్రుతిసుఖార్థక 'ప' త్వము నందుచున్న దను దొరగారి వ్రాత సరికాదు. శ్రుతిసుఖార్థమే యగునపుడు 'ప' త్వమునే యందనేల? సన్నిహితమగు సకారాది రూపమునందరాదా? 'మఱచు - కృ - మఱపు' మున్నగుచోటులందు మాత్రము 'ప' త్వమే రానేల? సకారాది సన్నిహితరూప మేల కల్గరాదు? శబ్దతత్వ విచారమున నిట్టివి యుపపత్తులగునా? 'చ-ప' లకు స్థానాది సంబంధమేమియు లేదే!

ప్రేరణ ప్రత్యయమందు 'ఇ' శబ్దమునకుఁ బరముగ 'ంచు-చు' అను శబ్ద విశేషభాగములు చేరునట్లే 'ంపు-పు' అను సర్థవిశేషబోధక శబ్దభాగము లును జేరుచున్నవని చెప్పట. యుక్తము. చకార పరక చకార ముచ్చారణాను కూలము కామింజేసి (రక్షించించు) యట్లు రూపాంతరము చేరె ననవచ్చును గాని యీ 'ప' త్వము 'రక్షించిన, రక్షించుచున్న-రక్షించుచు' మున్నగు రూపాంతరములందు చూపట్టమింజేసియుఁ గన్నడమందలి 'ఇను' తో సంబంధము లేమింజేసియు నిది సరికాదేమో యని తోచుచున్నది. కాన 'ఊనిక' మార్పుచే 'రక్షించు + ఇంచు' మున్నగు చోట్ల మొదటి 'చ' కారము లోపింపఁగా నట్టి స్వర సంహితయందు 'ప' కారము వ్యవధాయక వర్ణముగా నిల్వవలసి యున్నను (రక్షించు + ఇంచు) బిందుపూర్వక స్థిరవర్ణ స్థితి యాంధ్రభాషా సంప్రదాయ విరుద్ధమగుటంజేసి 'ప' కార సన్నిహిత 'ప' కారము చేరెననియు దాని సామ్యము (Analogy) చొప్పున బిందువు లేనిచోటులందును (పిలుచు + ఇంచు = పిలిపించు) 'ప' త్వమే నిల్చుచు వచ్చెననియు గ్రహింపనగును. 'తమి-పడిప్పి = (పరింపించు) నడప్పి = (నడపించు) మున్నగు తమిళ ప్రేరణ రూపములందువలెనే తెల్లన

సరుదుగనైనను 'తెప్పించు' మున్నగు ప్రేరణరూపములలో ద్వీరుక్త 'చ' కారము వెలయుచుండుట తమితాంధ్ర ప్రేరణరూపముల యభిన్నతను దెల్పజాలు ననెడి దొరగారి వ్రాతయు సరికాదు. తెల్లులోని 'తెచ్చు' ధాతువులో 'చ' కార ద్వయముండుటం జేసి దానిచోటఁ బయిని వ్రాసిన పద్ధతి చొప్పున 'చ' త్వము ఎచ్చుటలో దానికి ద్వీరుక్తత గల్గెను. కావున నయ్యది తమిట ప్రేరణ 'పి' నర్ణకానుకారి కానేరదు. తమిటమందలి యప్రేరణరూపములం (నడ-పడి-మొ.) దట్టి 'చ' కారద్వయస్థితి లేదు గదా. పటగన్నడమందలి ప్రేరణ ప్రత్యయమగు 'ఇను' అనుదాని కిట్టి సామ్యభ్రాంతిని జూపుటకేని ప్రసక్తి లేదు గదా. కావున 'ఇంచు-ఇను-ఇ'=(వి-పి.) అను ప్రేరణ ప్రత్యయములకుఁ గల సామ్యము మాత్రమే పరిశీలింపఁదగినది. కాని తక్కినవి భ్రాంతి మూలకములు.

౧౨౨. IV విష:—“తెల్లు ప్రేరణార్థకములలో 'ఇంచు' గంతములు కానట్టి 'ంచు-చు' 'ంచు-పు' వర్ణములు తుదిని గల్లు ధాతువులు వాస్తవముగాఁ బ్రేరణార్థకములు కావు. అవి కేవల సకర్తక క్రియా మాత్రము లనఁదగును. ఉదా:—వంచు-విడుచు - విడుపు-లేపు మొ. ఇవి ధాతువు తుది హల్లును బరుషముగాను ద్వీరుక్తముగాను జేయుటచే నేర్పడినవే కాని ప్రేరణార్థకమగు 'ఇ'=(ఇంచు-ఇ-వి-పి) ప్రత్యయాంతములు కావు. అవి యకర్తకముల నుండి యేర్పడినవి. తెలుగు—‘లేచు-ప్రేర-లేపు’ అనుదానిని దమిటము—అకర్త-‘ఎలుమ్ము-సకర్త-ఎలుప్పు’ అనువానితో సరిపోల్చి చూడనగును. తెల్లులోని ‘ధాతు-తీటు-ప్రేర-తీర్పు=తీర్పించు’ అనువానిలో ‘తీర్పు’ అనునది ‘తీటు’ ధాతు సకర్తక రూపమాత్రమే యనియు, ‘తీర్పించు’ అనునది ‘తీర్పు’ అను సకర్తపుఁ బ్రేరణ రూపమనియుఁ దమిట సంప్రదాయానుసారముగాఁ జెప్పట సమంజసము. ప్రేరణ రూపములకు సకర్తక ధాతువులై మూలమనుట నా సిద్ధాంతము. ఉదా:—తెల్లు—కట్టు-ప్రేర-కట్టించు.” (కాట్టు. ౪౫౮, ౪౫౯ పుటలు).

“కన్నడమునందును సకర్తకములకు 'ఇ+ను' అనునది చేరుటచేతఁ బ్రేరణ రూప మేర్పడును. ఉదా:—మాడు+ఇను=మాడిను=(చేయించు). తమిటమందలి 'ఇక్కు' అనుదానికి శబ్ద తత్వము చొప్పున నభిన్న మనఁదగు 'ఇచు' అనునది సానునాసికమై తెలుగున 'ఇంచు' అనునదిగా నేర్పడెనని యీ వలకె వ్రాసియున్నాను. 'త్స' అను నుచ్చారణము గల 'చు' తోఁ గూడిన 'ఇంచు' అనునది గ్రాంథిక కన్నడమున 'ఇచు' అనియు, వ్యావహారిక కన్నడ మున 'ఇను' అనియు నేర్పడుట సహజమై శబ్ద తత్వ శాస్త్రానుకూలమై యున్నది.” (కాట్టు. ౪౫౯ పుట).

“తెల్లులోని ‘ఇంచు’ అనునదియుఁ గన్నడమంలి ‘ఇను’ అనునదియు సభిన్నము లనుటకు ‘రక్షి-జయి’ మొదలగు తత్సమ క్రియలు ప్రబల నిదర్శనములు. ఉదా:—సంస్కృ-ధాతు. ధరి. తెల్లు—ధరించు. కన్న — ధరిసు. తమిళ తుమర్థకము (Infinitive)—తరిక్క=(ధరించన్). ఇవి ప్రేరణ రూపములు కావు. ఇట్టి క్రియలలోని ‘ఇ’ పూర్వకములగు ‘ంచు=సు’ అనునవి ‘ఇంచు=ఇను’ అనువాని వాస్తవముగు సభిన్నతను, దమిటమందలి ‘ఇక్క’ అనుదాని యభిన్నతను సాధింపఁ జాలును. సాధారణముగాఁ బ్రాచీనతరముగు కన్నడమందలి పరుష ధ్వని తమిళమందు సారశ్యమునందుట సహజము. ముఖ్యముగాఁ గన్నడమందలి ‘క’ కారము తమిళమందు సరళముగు ‘స’ కారముగను లేక ‘చ’ కారముగను (కన్న-కెయ్=తమి-చెయ్) మాటుట ప్రసిద్ధము. కాని ప్రేరణ విషయమున నీ పద్ధతి విపర్యస్తమైనది. (కన్న—ఇను—తమి-ఇక్క) సకర్తకత్వ ప్రేరణత్వముల వివేచన విషయమునఁ దమిళమందుఁగల జాగ్రత్త కన్నడాంధ్రములలో లేదు. వాస్తవిక తమిళ ప్రేరణ రూపము సకర్తక క్రియనుండియే యేర్పడును. కన్నడమున సకర్తకతా సాధక ప్రత్యయములున్నను (ధాతు—నెరి=నిండియుండు. ప్రేరణ—నెరహు=నింపు. ధాతు—తిరుగు—ప్రేర—తిరుపు=త్రిప్ప). గన్నడ ప్రేరణ రూపము లకర్తక ధాతువులనుండి యేర్పడుట లేకపోలేదు. ఉదా:—ఓడు=(పరుగెత్తు) ప్రేర—ఓడిసు=(పరుగెత్తించు). జపాను భాషలో ధాతువునకుఁ బరముగ ‘శి’ అనుదానిని జేర్చుటచేఁ బ్రేరణ రూప మేర్పడును” (కాల్డు. రు.౧౯ పుట).

విమర్శము:—డా. కాల్డువెల్లుగారు తమిళమునందు సకర్తక క్రియలపైని ‘వి-పి-ప్పి’ అను ప్రేరణ ప్రత్యయములు నిల్చుటచేత నేర్పడినవే ప్రేరణ రూపములనియుఁ దక్కినవెల్ల సకర్తక క్రియా మాత్రములనియుఁ జేసిన సిద్ధాంతమును దాని నిరసనమును నీవఱకు విపులముగాఁ (౧౨౦-III-IV-V-VI విష. ౧౨౨ I విష) బ్రదర్శింపఁబడెను. అట్టి సిద్ధాంతమునె తెల్లునందును డా. కాల్డువెల్లుగారు నిరూపించుట కేవలము నసంగతము. అట్టి సిద్ధాంతమాంధ్ర సంప్రదాయ విరుద్ధము. తమిళమందువలెనె తెలుఁగునందును ధాతువు తుది సరళము పరుషముగుట ద్విరుక్తినందుట గలదను దొరగారి వ్రాత కేవలము నయథార్థము. ఇంచు గంతములు కానట్టి ‘చు-పు’ వర్ణాంత ధాతువు లకర్తక క్రియలనుండియే యేర్పడునను దొరగారి వ్రాత సాహస మూలకము. సకర్తక ధాతు—పూను—ప్రేర—పూనుచు. సకర్తక ధా—విను—ప్రేర—వినుచు. సక-ధా—చూచు—ప్రేర—చూపు. సక-ధా—నేరుచు—ప్రేర—నేరుపు. సక-ధా—మేయు—ప్రేర—మేపు మున్నగు నింపుగంతములు కాని ‘చు-పు’

వర్ణాంత ప్రేరణ క్రియలెల్ల సకర్త ధాతువులనుండి యేర్పడినవె కదా. ఇంచు గంతములు కామిజేసి యివెల్లెఁ బ్రేరణ రూపములు కాననియే కదా దొరగారి సిద్ధాంతము. 'మాను' (పుండు మాను) అను సకర్తక క్రియనుండి యేర్పడిన 'మానించు' అను నించుగంత రూపము సైతము ప్రేరణ రూపమె యని దొరగా రంగీకరింతురు గదా. 'అడఁగు-ప్రేర-అడఁగించు. ధా-మాయ-ప్రేర-మాయించు' మున్నగునవి సైతము పై రీతివె కదా. 'మానించు' అను దానికి రూపాంతరమె యగు 'మానుచు-మానువు-మాన్పు' అనునవి ప్రేరణ రూపములు కావనియే కదా దొరగారి సిద్ధాంతము. ప్రేరణార్థ భావ ముండునపు డా ధాతువు ప్రేరణార్థకము కాదనుట సకల ప్రాచ్య వైయాకరణాభి ప్రాయ విరుద్ధము. 'ఇచు' అనునది ప్రాచీన కర్ణాట ప్రేరణ ప్రత్యయ మనెడి దొరగారి వ్రాత కేవలము నిరాధారమని యీవఱకే విశదీకరింపఁ బడెను. సంస్కృత 'ధృ' ధాతువు తెల్లులోనికి 'ధరి' అను రూపముతో వచ్చుననుటయు సంప్రదాయ విరుద్ధము. అది 'ధర్' అను రూపముతోఁ దెల్లునకు వచ్చును. అది పరిణతి ధాతువు.

“ఉపకృతి పరిణతి సంవృతి । భేదా త్రివిధా క్రియా పుష్కణ్యాదిః । ఉపకృతి రథ భూజ్యా దిః । పరిణతి రన్యాయ తు రజ్జో వస్య దిః । స్యా దుపకృతిః కృదంతా । సా పరిణతి రయవ రన్వితైవ భవేత్ । సంవృతి రహతాకారా । క్షీయా త్రివిధానుచ క్రియా స్వేవమ్” (ఆం. చిం.) ('వ్యా. సం.' 3౨౬ విష.).

తమిళమునందలి 'తరిక్క' అను రూపములోని 'ఇక్కు' అనునది తెల్లు నందలి 'ఇంచు' అనుదాని కభిన్నమనుట పొరపాటు. 'తరిక్క'=(ధరింపఁగా) అనుదానిలోని 'క' కారము భావ్యర్థక 'కు' ప్రత్యయ సంబంధి. 'ధృ' అను సంస్కృత ధాతువు తమిళములోనికి 'తరి' అను రూపముతో మాత్రమె వచ్చునుగాని 'తరిక్కు' అను రూపముతో రాదు. కాన నందలి 'ఇక్కు' అను నది తెల్లులోని 'ఇంచు' అనుదాని కభిన్న మనుకొనుట భ్రాంతి మూలకము. (చూడు ౬౦ XII విష.).

౧౨౨. V విష:—“‘వి’ అనునది ‘పి’ అను పరుషత నంది ద్విరుక్తమై తమిళమునఁ బ్రేరణ రూపముల (వి. బి-పి-ప్పి). నందును. తమిళమునఁ గన్నడ మందువలె (తమి-వా=రమ్ము. కన్న. బా=రమ్ము) ‘వ’ కారము ‘బ’ కారము కానేరదు గానఁ బ్రేరణ ప్రథమ రూపము ‘బ’ కార మనియు నయ్యది సరళమై ‘వ’ కారముగను, బరుషమై ‘ప’ కారముగను మాఱి ద్విత్వమునందునను తలంపున నా మొదటి ముద్రణమునందుఁ దమిళ ప్రేరణ ప్రాచీన ప్రథమ రూపము ‘బి’ అనియు, నాంధ్ర కన్నడములలో ‘ఇ’ కారమై ప్రేరణ ప్రాచీన

రూపమనియు వ్రాసితిని. కాని పునర్విచారణమున నట్టి యభిప్రాయమును మాన్చుకొంటిని. కాన ద్రావిడ భాష లన్నిటిలోను 'ఇ' అనునదే ప్రేరణ ప్రాచీన రూపము. దానికిఁ బూర్వమునఁ దమిటమందు వకార బకార పకార తద్విత్వములు వచ్చుటకుఁ దగిన యుపపత్తి చూపఁబడును" (కాల్లు. ౪౫౯, ౪౬౦ పుటలు).

“తమిటమందలి 'క్కు' అనునది తెల్లులోని 'ంచు' అనుదాని కభిన్నము. (చూడు ౧౨౨ II విష.). ఉదా:—తమి-నడక్క=తెల్లు-నడుచు. తమి-నడప్పిక్క=తెల్లు-నడిపించు. తమి-సెయ్విక్క=తెల్లు-చేయించు. తమి-మఱక్క=తెల్లు-మఱచు. గ్రాంథిక తమిటమున ద్విరుక్త 'క' కారము ద్విరుక్త 'ప' కారముగ విభాష నగును. (చూడు ౧౨౧ III విష.). ఉదా:—తమి-నడక్క = నడప్ప = (తెల్లు - నడుచు). పయి సందర్భమునుబట్టి తుమర్థక చిహ్నము 'అ' అనునది మాత్రమె యనియు దానికి ముందుగ నున్న వర్ణములు (ప్వే=క్వ=ంచ్) ధాతువులోనివో, వాని సంబంధులో యనియు నవి యభిన్నములనియు నెఱుంగ నగును. తమిటాంధ్రములందు 'ఇ' కార పూర్వక పకారమునకు వ్యుత్పత్తియఁ బ్రయోజనమును నభిన్నములె. ఈ 'పత్యము తెల్లునఁ గ్రియారూప సాధకమైనట్లే (౧౨౨ III విష.). (చదివింపన్) తమిట మందును గావలసియుండును. ఉదా:—తమి-నడప్ప=(నడవన్). 'ఇంచు' అనుదాని కభిన్నమగు 'ప్పి' అనుదానికిఁ బూర్వాయములగు 'వ' కార-'బ' కార ముల వ్యుత్పత్తి యింకఁ బరిశీలింపవలసి యున్నది. తమిట ప్రేరణ ప్రత్యయ ములలో 'వి' అనునది ప్రచురము. ఉదా:—వరువి=(రప్పించు). అంతకన్నఁ గొంత తక్కువగా 'ప్పి' అనునది యుండును. ఉదా:—పడిప్పి-(పఠింపించు). అంతకన్నను నల్పముగా 'బి' అనునది వాడఁబడును. ఉదా:—ఎన్ని=(అనిపించు). (ఎన్ ధాతువు). కాణ్బి=(చూపించు-కాణ్-ధాతువు). వీనిలోని 'వ' కార ద్విరుక్త 'ప' కార 'బ' కారము లుచ్చారణార్థము చేర్చఁబడిన వర్ణములు కావు. ఇవి హలంత ధాతువులందును జూపట్టుచున్నవి. ఉదా:—చెయ్వి=(చేయించు). వాల్వి=(వృద్ధి పొందించు). ఇవి కర్ణాటాంధ్రము లందువలెనే ధాతువునకుఁ బరమందె నిల్పుచున్నవి. ఉదా:—కన్న-గెయిను. తెల్లు-చేయించు. 'వి' అనునది తమిటమున 'ఉ' కారమునకుఁ బరముగ నిల్చును. ఉదా:—కట్టువి=(కట్టించు). కొన్నియెడల 'ఉ' కారమునకుఁ బరముగ ద్విరుక్త పకారము వ్యాకరణము చొప్పున నిల్చును. అట్టి 'ఉ' కారమునకు ముందేక వ్యంజన పరక ప్రాస్వ స్వర ముండును. ఉదా:—ఎడుప్పి=(వూడికెత్తించు)" (కాల్లు. ౪౬౦, ౪౬౧ పుటలు).

“కారణమేదియై యున్నను ప్రేరణార్థకమగు ‘ఇ’ ప్రత్యయము చేరు నపుడు తమిలమున భావిచిహ్నములును జేరును. ఉదా:—తమి-వరువేన్ = (రాఁగలను) ప్రేర-వరువి = (రప్పించు). భావి-ఎడుప్పేన్ = (ఎత్తఁగలను) ప్రేర-ఎడుప్పి = (మీఁది కెత్తించు). భావి-పడిప్పేన్ = (పఠింపఁగలను = నేర్వఁగలను). ప్రేర-పడిప్పి = (పఠింపించు = నేర్పించు). హలంత ధాతువులందును నీ పద్ధతి గలదు. భావి-వార్ పేన్ = (పోయఁగలను వర్ధిల్లఁ గలను) ప్రేర-వార్ ప్పి = (పోయించు = వర్ధిల్లఁ జేయు). భావి-కాణ్ బేన్ = (చూడఁగలను) ప్రేర-కాణ్ బి = (చూపించు). తమిలమందును ప్రేరణద్వయ రూపములు గలవు. అట్టియెడలను బైపద్ధతి చూపట్టుచున్నది. ప్రేరణ భావి-వరువిప్పేన్ = (రప్పింపఁ గలను) పునః ప్రేరణ-వరువిప్పి = (రప్పింపఁ జేయు)” (కాట్టు. ౪౬౧ పుట).

“పయి విచిత్రమగు సామ్యమునకు యుక్తి యీ క్రింది విధమున నుండ వచ్చును. తమిలమున నాయా ధాతువుల భావార్థక క్రియా నామవాచక రూపములె వాని వాని భవిష్యత్కాలిక క్రియా రూపములకు మూలము లనియు సప్టివాని పయిని సార్వనామిక చిహ్నములు చేరుటచేత భావి క్రియా రూపము లేర్పడుననియుఁ దలంపనగును. అట్లే యట్టి భావార్థక నామవాచక రూపముల మీఁదనే ప్రేరణార్థకమగు ‘ఇ’ శబ్దము నిల్చుటచేత ప్రేరణార్థక రూపమేర్పడుననియుఁ దలంపనగును. తెలుఁగు ప్రేరణ రూపములలోని ‘పించు’ అను దానికి సైత మిట్టి ప్రక్రియయే చాలవఱకు సంఘటిల్లి యుండ వచ్చును. ఈ విషయ మీ వఱకే పరిశీలించి యున్నాము. (కృదంత రూప ములలో ‘ప’ కారము గలదని) (చూడు ౧౨౨ III విష.). (ఈ యభిప్రాయ ములను చాలవఱకు స్వీకరించి వికాసక్రమము గొంత వ్రాసిరి. చూడు ఆం. భా. వి. ౫౬౧ మొ. ౫౬౪ పుట). కర్ణాట భాషయందుఁ ప్రేరణార్థక ప్రత్య యము ధాతువునకుఁ బరమందె నిల్చుట ప్రాచీనతరమును సరళమును నగు ద్రావిడ భాషా సంప్రదాయమును విశదీకరించుచున్నది.

తుళు భాషలో ధాతువు తుదిని ‘ఇ’ అనుదానికి మాఱుగ ‘ఆ’ అను దానిని గొన్నియెడల ‘డు’ అనుదానిని జేర్చుటచేత ప్రేరణ రూపము లేర్పడును. ఉదా:—తుళు-మళ్పు = (చేయు)-ప్రేర-మళ్పు-పు (చేయించు). తుళు-నడుపు = (నడుచు) ప్రేర-నడుపుడు = (నడపించు). ఈ స్థితి హిందూస్థానీ భాషను బోలి యున్నది. ఉదా:—హిం-చల్ నా = (నడచు) ప్రేర-చల్వానా = (నడపింపఁజేయు). ఈ భాషలోని ‘వా’ అనునది చాలవఱకు సంస్కృత మందలి ‘అయ-(లేక) పయ’ అనువానినుండి వచ్చియుండును. తుళు భాషలోని ‘ఆ’ అనునదియుఁ బైవాని మూలముననే వచ్చియుండును. గోందు భాషలో ‘హ-(లేక) హా’

అనునవి ప్రేరణ ప్రత్యయములయి యున్నవి. ఈ ప్రత్యయములు సకర్థక త్రియల శత్రుర్థక రూపములకుఁ బరముగఁ జేరునే కాని మూల ధాతువునకుఁ బరముగఁ జేరవు” (కాట్టు. ౪౬౧, ౪౬౨ పుటలు).

విమర్శము:—తమిళ తుమర్థకములగు ‘నడక్క-నడప్పిక్క’ మున్నగు వానిలోని ‘క్క’ కారము ‘ఇంచు’ కృతా రాభిన్నమును దొరగారి వ్రాత ప్రాంతి మూలకము. తమిళ తుమర్థకములలోని ‘క’ కారము భావ్యర్థక ‘కు’ ప్రత్యయ సంబంధియని యీవఱకు విశదీకరింపఁబడెను. (చూడు ౬౦ XII విష.). (౧౨౧ III విష.). “నడుచ-మఱచ - నడిపించ-చేయించ.....” మున్నగు దొరగారి యుదాహృతులు సరికావు. ప్రాచీనాంధ్రమున ‘నడవన్-మఱవన్-నడపించన్-చేయించన్’ అని యుండును. ‘నడపించన్ చేయించన్’ అను ‘ప’ త్వాభానరూపము లర్వాచీనములు. తమిళాంధ్రముల ప్రాచీన సంబంధ పరిశీలన విషయమున నిట్టి యర్వాచీన రూపముల నుదాహరించుట యసంగతము. “తమిళమున ‘నడక్క-నడప్ప’ అనునవి తుమర్థకములు, పర్యాయములు. వీనికి ‘నడవన్’ అని యర్థము. ‘నడప్పి’ అనునది ‘నడ’ ధాతు ప్రేరణార్థకము. నడ ధాతువుపైని ‘తు’ మర్థకమగు ‘అ’ ప్రత్యయము నిల్వఁగా దానికి ముందు భావ్యర్థకములగు ‘కు-ప్’ అనునవి నిల్చుటచేత ‘నడక్క-నడప్ప’ అనునవి యేర్పడెను” (చూడు ౧౨౧ III విష. ౧౩౭ III విష. శ్రీ విద్వాన్ వే. వేంకట రాజులు రెడ్డిగారి జాబు).

పయి సందర్భమునబట్టి ‘క్క-ంచ్’ అనునవి పర్యాయము లనరాదని విశదమగుచున్నది. అట్లే ‘ంచ్-ప్పి’ అనునవియు నభిన్నములు కావు. ‘ంచ్’ అనునది ప్రేరణార్థేయగాగమ సంబంధి. ‘ప్పి’ అనుదానిలోని ‘ఇ’ ప్రేరణార్థకము. దాని ముందటి పకారము భావ్యర్థకము. ఈ విషయము ముందు నిరూపింపఁబడును. తమిళ ప్రేరణార్థక రూపములలో భావ్యర్థకములగు ‘ప-వ’ లు వెలయుచున్నవను మాట నిజమే. తమిళ తుమర్థకములందు భావ్యర్థక ‘కు’ ప్రత్యయము నిల్చునట్లే తమిళ ప్రేరణార్థకములందు భావ్యర్థక ‘ప-వ’ లు చేరుట సహజమే. ప్రేరణార్థ భానమున భావ్యర్థము గర్భితమై యుండుట యనుభవ సిద్ధమే కదా. కాన నప్రేరణ ధాతువుపైని భావి చిహ్నమును దానిపైని ప్రేరణార్థకమగు ‘ఇ’ ప్రత్యయమును నిల్చుట సహజమగుచున్నది. ఇట్లగుట చేతనే కదా భావ్యర్థ గర్భిత తుమర్థక ధాతువుపైని ‘ఇ’ శబ్దార్థమే యనఁదగు ‘చేయు’ ధాతువు చేరుటచేత (నడవఁజేయు=నడపించు) ప్రేరణార్థము భాసించుచున్నది. ప్రయోజక కర్త ప్రయోజ్య కర్తను భావిలో ధాత్వర్థి భూత వ్యాపారమును జేయునని వేరించును గగా.

భావార్థక నామవాచకములనుండి భావ్యర్థక క్రియలును ప్రేరణార్థక క్రియలును లేర్పడుచున్నవనెడి కాల్పవెల్లుగారి యాశయము సరికాదు. భావార్థకము భావ్యర్థ బోధకము కాదు. అది ప్రేరణార్థకమును గాదు. భావార్థ మనఁగా నామరూపమయిన ధాత్యర్థము. అట్టి భావార్థకము పయిని సార్వ నామిక (పురుషబోధక) ప్రత్యయములు నిల్పుటచేత భావ్యర్థ మెట్లు గల్లును? అట్టి వానిపైని 'ఇ' శబ్దము చేరుటచేత భావ్యర్థ గర్భిత ప్రేరణార్థ మెట్లు గల్లును? పరిశీలింపఁగా నట్టి 'చాపు కలపు-తెలుపు-మాపు-చింపు-పంపు.' (ఆం. భా. వి. ౫౬౨ పుట) మున్నగు భావార్థక నామములందుఁ బ్రేరణార్థ భావము వెలయు చుండుటచేత నట్టి రూపములు ప్రేరణార్థక ధాతువులనుండియే యేర్పడెనన నచ్చును. మఱియు దమిట ప్రేరణార్థకములందెల్ల 'వ-వ' లు నిల్చునట్లుగ భావార్థకములెల్ల 'వ-వ' వర్ణాంతములు కావుగదా. మఱియు వికాస కర్తగారు కన్నడమందును 'పి-వి' అనునవి ప్రేరణ ప్రత్యయములని వ్రాయుట వింత. ప్రాచీన కర్ణాట వ్యాకరణములందెందును నట్టి ప్రత్యయముల విధి లేదు. ప్రాచీన వాఙ్మయమందును నట్టి ప్రయోగములు లేవు. హాసగన్నడమందును లేవు. 'ఇను' అనునది మాత్రమే విధింపఁబడియున్నది. కానఁ దమిట కర్ణా టాంధ్రములందెల్ల నప్రేరణ ధాతువుపైనే ప్రేరణ ప్రత్యయము నిల్చుననియుఁ దమిటిమున నట్టి ప్రేరణ ప్రత్యయమునకు ముందు భావ్యర్థక 'వ-వ' లు నిల్చు ననియు గ్రహింపవలయును.

సంస్కృత భాషయందలి ప్రేరణ ప్రత్యయము 'ణిచ్' అనఁగా 'ఇ' అనునదే. అది సంధి వశమున 'అయ' అగును. ఉదా:-స్థా+ఇ=స్థా+ అయ్=స్థా+ప్+అయ్=స్థాపయతి. ఇట్లు 'ఆ' కారముమీఁది 'ణిచ్చు' పకారాగమ పూర్వకమగును. కావున సంస్కృతమందు 'ఇ' అనునది ప్రేరణార్థకము కాదనుకొనుట గాని యిట్టి ప్రేరణ రూపములను జూచి భ్రమించి తుఱు ప్రేరణార్థకమగు 'ఆ' అనుదానికి సంస్కృత ప్రేరణ ప్రత్యయము మూల మనుట గాని యుక్తము కాదు. తుఱులో 'ఆ' అనునది ప్రేరణ ప్రత్యయము. సంస్కృత ప్రేరణ రూపములలోని (స్థాపయతి మొ.) 'ఆ' అనునది ధాతుగతము.

“హేతుమతిచ. (3-౧-౨౬)-(వృత్తి)=ప్రయోజక వ్యాపారే ప్రేషణా దా వాచ్యే ధాతో ణిచ్ స్వాత్. భవంతం ప్రేరయతి=భావయతి. (భూ+ ణిచ్ = ఇ = భావ్ + ఇ = భావ్ + అయ్ + అ + తి = భావయతి)” (సి. కా. ౨౫౭౬ సూ).

“అర్తి హ్రీ స్తీ రీ క్నూ యీ క్షా య్యాతాం పు క్షా” (2-3-3౬)= (చ. తి) ఏషాం పుక్ స్వాత్ తౌ పరే. (సి. కా. ౨౫౭౧ సూ).

“౧౭౩౩ ధాతువు-జ్ఞా-నియోగే-ఆజ్ఞాపయతి” (సి. కా. ౨౫౭౧ నూ).

“ఆజ్ఞాపయతీతి:—ఆదస్తత్వాత్ పుక్” (బాలమనోరమా వ్యాఖ్య).

తుళు భాషలోని ప్రేరణ ప్రత్యయమగు 'ఆ' అనుదానిని హిందీ ప్రేరణ ప్రత్యయమగు 'వా' అనునది పోలుచున్నదనుట కంటే హిందీలోని ప్రథమ ప్రేరణ ప్రత్యయమగు 'ఆ' అనునది పోలుచున్నదనుట లెస్స. హిందీ ప్రేరణరూపములు:—

అకర్తకము	సకర్తకము	ప్రేరణార్థకము
	(ప్రథమ ప్రేరణము)	(ద్వితీ ప్రేరణము)
ఉఠ (లేచు)	ఉఠా (లేవనెత్తు)	ఉఠవా (ఎత్తించు)
గిర (పడు)	గిరా (పడఁగొట్టు)	గిరవా (పడఁగొట్టించు)
డర (భయపడు)	డరా (భయపడఁజేయు)	డరవా (భయపెట్టించు)”

(హిందీ వ్యాకరణము ౭౪ నూ. ౧౧౪ పుట).

౧౨౨. VI విష:—“ద్రావిడ ప్రేరణార్థకమగు 'ఇ' ప్రత్యయపు చరిత్రము:—ఇంఁడో యూరపియను భాషలందలి ప్రేరణ ప్రత్యయపు ప్రాచీనతమ రూపము సంస్కృతములోని 'అయ' (ఆకారాంతములమీఁద 'పయ') అనునదై యున్నది. 'అయ' అనునది ప్రాచీన క్లవోనికు భాషయందు 'ఇ', అగును. ఇట్టి 'ఇ' అనుదానికిని ద్రావిడ ప్రేరణ ప్రత్యయమగు 'ఇ' అనుదానికిని గల పోలిక పరిశీలింపఁదగినదేకాని ద్రావిడ శబ్దములతోనే తృప్తికరమగు వ్యుత్పత్తి కుదురువడునపుడు వేఱు కుటుంబములనుండి వ్యుత్పత్తి సరయుట యుక్తము కాదు. 'ఈ'=(ఇచ్చు) అను ద్రావిడ ధాతువునుండి యీ ప్రేరణార్థక ద్రావిడ ప్రత్యయ మేర్పడి యుండును. 'ఇచ్చు' మున్నగు తెల్లరూపములలో దీనికి హ్రస్వత కష్ట్యమున్నది. దీనికిఁ దుమర్థాదులందు 'ఈవ-ఇవ్య' అను ద్వైవిధ్యము గలదు. కన్నడమందలి 'ఈ' ధాతు ప్రేరణ రూపము 'ఈసు' అనునది. అయినను 'ఇసు' అను కన్నడ ప్రేరణ ప్రత్యయము 'ఇ' అను రూపమునుండియే యేర్పడి యుండును. ఈ ధాతువు నర్థమగు 'ఇచ్చు' అనునది ప్రేరణార్థకమగుట మిక్కిలి యొప్పిదముగా నున్నది. తెలుఁగున నీయది మఱియు ననుకూలముగ నున్నది. వేఱొక ధాతువుయొక్క-తుమర్థముపై నిల్చి యిది యంగీకారార్థము నిచ్చును. ఉదా:—పోనీ=పోనిచ్చు. కన్న-పోగల్+ఈస్=(పోనిచ్చు). 'ఇచ్చు' అనుదాని యర్థముగల 'కొడు' ధాతు యోగమందును గన్నడమున నిట్టి యంగీకారార్థము గల్గును. ఉదా:—కన్న-మాడకొడు=చేయనిచ్చు” (కాల్. ౪౬౨ పుట).

“ప్రడిన్ ఇన్ ద్రవిడియన్ ఫిలాలజీలో ‘ఇంచు’ అనునదే మొదటి ప్రధాన రూపమనియు నది ‘ఇ’ అను నచ్చునకుఁ బరముగా ‘చు’ అనునది చేరి సాను నాసికమై యట్టి రూపము నందెననియు వ్రాయఁబడెను” (ప్రడి. ద్రవి. ౫౧ పుట).

“ప్రాచీన శాసనములయందు ఇది ‘ఇచ్చు’ అను రూపముతోఁగూడ నున్నది. కన్నడమున ‘ఇను’ అనునాగమము ప్రాచీన భాషలో బహుళముగాఁ బ్రేరణార్థకముగా వాడఁబడుచుండెను.

ఈ యాగమములలోని ముఖ్యభాగము (ఈ=ఇచ్చు, ఇంచు=ఇను) ‘ఈ’ యను ధాతురూపమే. ‘చేయనీ-చేయనిచ్చు-చేయించు’ అనురూపములు మూఁడును కొంచె మించు మించుగా నొకే యర్థమునఁ బ్రయోగింపఁబడుచుండి నట్లును..... తెల్లనందలి ప్రేరణరూప నిర్మాణ ప్రక్రియలో ‘చు-పు’ వర్ణములు చేర్చుట మిక్కిలి ప్రాచీనము. ‘ఇంచు’ చేర్చుట తరువాతిది” (ఆం. భా. వి. ౫౬౩, ౫౬౪ పుటలు). (ఇందుఁ జాల భాగము కాల్టువెల్లుగారి గ్రంథము లోనిది).

విమర్శము:—పయిరీతిని డా. కాల్టువెల్లుగారును దదనయాయులు కొందఱును వ్రాయుచుండఁగాఁ దదిద్విలక్షణముగా ప్రడిన్ ఇన్ ద్రవిడియన్ ఫిలాలజీలో వ్రాయఁబడుట వింత! వర్ణిమాత్రమగు ‘ఇ’ అను నచ్చునకుఁ బరముగా ‘చు’ అనునది యేల చేరవలెను? అర్థంతముగానట్టి యా యక్షరము ప్రేరణాద్యర్థక మెట్లయ్యెను? దానికిఁ బరముగా ననుస్వార మేలవచ్చెను? ఆం. భా. వి. కర్తగారు తెల్లనందలి ‘చు-పు’ లు ప్రాచీనము లనుటచేత నవి ‘ఇంచు’ అనుదాని భాగము లనుట యెట్లు? ‘చు-పు’ లు నిర్మూలములా? వానికిఁ బ్రేరణార్థ బోధకతా శక్తి యెట్లు గల్గెను? ‘ఇంచు’ అను దానిలోఁ గొంత భాగము లోపింపఁగా ‘చు-పు’ లు లుప్త శేషములై యేర్పడె ననుట యుక్తముకాదా? ‘ఇంచు’ అనునది ‘చు-పు’ ల కన్న సర్వాచీనముగా నేర్పడినదన్నచో బలగన్నడమందలి ‘ఇను’ ప్రత్యయమంతకన్న సర్వాచీనమందురా? ప్రాచీన శాసనములలో ‘ఇచ్చు’ అను నది చూపట్టుచున్నదే!

డా. కాల్టువెల్లుగారిండ్లో యూరపియను భాషలలోని ‘ఇ’ అను ప్రేరణ ప్రత్యయమునకు ద్రావిడ ప్రేరణ ప్రత్యయమగు ‘ఇ’ అనునది యభిన్నమను పక్షమును సులభముగా విడిచివేసిరిగాని యది యంత బలహీనపక్షము గాదు. సంస్కృత ప్రేరణ ప్రత్యయము ‘అయ (లేక) పయ’ అనిరిగాని వానిరూపము సంస్కృతమందును ‘ఇ’ అనునదే. సంధివశమున నయ్యది ‘అయ్’ మున్నగు రూపములనందుచున్నదని (చూడు ౧౨౨ V విష) యీవఱకె నిరూపింపఁ

బడెను. ఆంధ్ర కర్ణాటములలో ‘ఇంచు-ఇను’ అనురూపము లున్నను బ్రాచీనతమ మనఁబడుచున్న తమిళమున ‘ఇ’ అనునదే యిండ్లో యూరపియను భాషలందువలెనె - సంస్కృతమందువలెనె - ప్రేరణ ప్రత్యయమై యున్నది. సంస్కృత ధాతువులు తమిళములోనికి వచ్చునపుడు వాని తుదిని ‘ఇ’ ప్రత్యయము స్వాధికమై నిల్చును. ఉదా:-సంస్కృత:-“౩౩౦ ధాతువు-పఠ-వ్యక్తాయాంవాచి” (సి. కౌ.)=తమి-పడి=(ఇలించు). సంస్కృతమందును చురాది ధాతువులకు స్వార్థమందు ‘ణిచ్చు’ వచ్చును. “.....చురాదిభ్యోణిచ్” (౩-౧-౨౫) (సి. కౌ. ౨౫౬౩ నూ). ఉదా:-“౧౫౩౪ ధాతువు-చోరయతి”= (దొంగిలించుచున్నాడు). ప్రేరణార్థమందు సంస్కృతమున ‘ఇ’ ప్రత్యయము వచ్చునని పైని సూత్రోదాహరణ పూర్వకముగా నుదాహరింపఁబడెను. “భవంతం ప్రేరయతి=భావయతి=(కావించుచున్నాడు)” (చూడు ౧౨౨ V విష.).

అయినను సంస్కృత ప్రేరణ ప్రత్యయము ‘అయా’ ద్వారాకారముల తోనె వెలయుచుండుటచేతను, దమిట ప్రేరణ ప్రత్యయమగు ‘ఇ’ అనునది భావ్యర్థక ‘వ-ప’ పూర్వకముగనే వాడఁబడుచుండుటచేతను దమిటమున ‘వి-ప్లి’ అనునవేకాక ‘కు-చు-తు’ మున్నగు ననేక ప్రేరణ ప్రత్యయములు వెలయు చుండుటచేతను (చూడు ౬౦ II, III విష) దమిటేతర ద్రావిడ భాషలలో ‘ఇంచు-ఇను’ మున్నగు రూపములు వెలయుచుండుటచేతను, నందలి తెలుగు ప్రత్యయమగు ‘ఇంచు’ అనునదే తమిళమందలి ‘ఇ’ ప్రత్యయముకన్నను బ్రాచీనమని దాని వ్యుత్పత్తినిబట్టి తోచుచుండుటచేతను, (‘ఇంచు’ నకు మూలము ‘ఇన్ + చు’ శబ్దములని ముందు వివరింపఁబడును) ‘ఇంచు’ అనుదాని నుండియే ‘ఇను’ అనునది యేర్పడెనని తోచుచుండుటచేతను ‘ఇంచు’ లోని వర్ణలోపాది వికృతులచే ‘ంచు-చు-ంపు-పు-ఇ’ అనురూపము లేర్పడి యుండునని తోచుచుండుటచేతను, ద్రావిడ ప్రేరణ ప్రత్యయమునకు ద్రావిడ శబ్దముతోనె తృప్తికరమగు వ్యుత్పత్తి కుదురువడునపుడు దానినే గ్రహించుట యర్హముగుట చేతను సంస్కృత ప్రేరణ ప్రత్యయ సామ్యము నుపేక్షించుట సాహసము కాదని తోచుచున్నది.

డా. కాట్టువెల్లుగారు చూపిన వ్యుత్పత్తి చొప్పున ‘ఈ’=(ఇచ్చు) అను ద్రావిడ ధాతువే ద్రావిడ ప్రేరణ ప్రత్యయమునకు మూలమనుట సంభావ్యమై యనఁదగును. కాని ‘ఈ’=(ఇచ్చు) ధాతువు దీర్ఘ రూపమైయున్నది. ద్రావిడ భాషలందెల్ల హ్రస్వరూపమగు ‘ఇంచు-ఇను-ఇ’ అనునదే ప్రేరణ ప్రత్యయమై యనాదిగఁ బ్రసిద్ధమైయున్నది. దీర్ఘ రూపము వచ్చునకేని ప్రేరణార్థకము లేదు. ‘ఇచ్చు’ అను నర్థమందును ప్రేరణార్థభావము గౌణముగ నైనఁ దోపదు. మిక్కిలి

యనుకూలమని కాల్లు వెల్లుగారు వచింతురేకాని-చేయనీ-అను సంగీకారార్థము ప్రేరణార్థ బోధకము కాదు. మఱియు 'పోనీ' మున్నగువానిలోని 'ఈ' అను నది ధాతువుకాదు. అయ్యది ప్రార్థనాద్యర్థకై వచన రూపము. రూప సామ్యము భ్రాంతిని గొల్పుచున్నది. 'పోనిమ్ము' అనుదాని వికృతి 'పోనీ' అనునది. 'పోనిమ్ము' అనునది 'పంపు' అను ప్రేరణార్థమునకుఁ గేవల విదూరము.

కాన 'తెలుగు-ఇంపు. కన్నడ-ఇంపు. తమి-ఇన్ పు' = (ఇష్టమైనది-రుచించునది)-అను శబ్దములోని 'ఇన్' అనుదానితో 'చు' అను శబ్దాంతర భాగము జోడింపఁబడఁగా నేర్పడినది 'ఇంచు' శబ్దమనియు దానికి 'ఇంపు పుట్టునట్లు చేయు' అనునర్థ వైశాల్యమును నందలి 'చు' అను శబ్దభాగము మూలమున లభించుట సహజమే యనియు నెన్ననగును.

'నీ I కర్ణములకు నించు నెట్లు కార్యవచనములో' (భార. ఉద్యో. ౨. ఆ. ౨౪౮ ప.) ఇట్టి 'ఇంచు' శబ్దమే కన్నడమందలి 'ఇసు' అనుదానికిని దెల్లు నందలి 'ంచు-చు-ంపు-పు' అనువానికిని దమిటమందలి 'ఇ-చు-తు' మున్నగు వానికిని మూలమనఁదగును. భావ్యర్థక ప్రత్యయములగు 'వ-ప'లతోఁ గూడి 'ఇ' ప్రత్యయము 'వి-ప్పి' మున్నగు రూపముల నందుటయే దాని యర్థ విశేష బోధక శబ్దాంతరయోగరూపాస్వాచీనతకు నిదానమనఁదగును. తమిళ భాషకు వాఙ్మయ వత్తావస్థ గల్గుట ప్రాచీనతమమయినంత మాత్రముచే నందలి శబ్దములె ప్రాచీనము లనుటయు నవియే యితర ద్రావిడ శబ్దములకు మూల మనుటయు (చూడు ౧౨౦ I విష.) (ఆం. భా. వి. ౫౦౮ పుట) శబ్ద తత్వ విమర్శక సమృత విషయములు కావు. డా. కాల్లు వెల్లుగారు కర్ణాటపు 'ఇసు' ప్రత్యయము ద్రావిడ ప్రేరణ ప్రత్యయములలోనికెల్లఁ బ్రాచీనతమ మనుటకు వెనుదీయనివారగుటచేత దానికి మూలమనఁదగు 'ఇంచు' శబ్దము ప్రాచీనతమ మనుటకు విప్రతిపన్నులు కానేరరు.

౧౨౩. I విష.-(3) "ముహూర్ భృశార్థక క్రియలు:-ద్రావిడ భాష లందుఁ గొన్నియెడల ద్విరుక్తము లనఁబడుచున్న క్రియలశాఖ యొకటి గలదు. ఉదా:-తమి-'మినుమినుకు' (మిఱుమిట్లు గొల్పునట్లు ప్రకాశించు) అనునది 'మిన్'=(ప్రకాశించు) అనుదానినుండి వచ్చినది. 'వెళువెళుక్కు'=(తెల్లగాఁ జేయు) అనునది 'వెళుక్కు'=(తెల్లగానుండు) అనుదానినుండి వచ్చినది. ముఱ ముఱక్కు=(చిడిముడి పడు). ముణముణక్కు=(గొణుగు). కిరుకిఱుక్కు=(తల తిరుగు=దిమ్మపట్టు). ఇట్టివాని కన్నిటికిని 'తిజ్జులు' చేరుటలో నేమియు వైలక్షణ్య మగపడదు. ధాతువును ద్విరుక్తము చేయుటవల్ల ద్రావిడ భాషలం

దితర భాషలందువలెనే యత్యాదరాద్యర్థములు గల్గును. లోటిను భాష లోని ‘ముర్-మురో-టిన్-టిన్నో’ అనువానితోఁ బోల్చి చూడనగును. తుళు భాషయందు నిజముగ భృశార్థకమనఁదగు క్రియారూప మొకటిగలదు. అట్టి క్రియలలో ధాతువునకును బురుష బోధక ప్రత్యయమునకును నడుమ ‘ఏ’ అను నది నిల్చును. ఉదా:—మళ్-పేవె=(మళ్-పే+ఏ+వే+ఎ)=మరలమరలఁ జేయుదును” (కాల్దు. ౮౬౨, ౮౬౩ పుటలు).

విమర్శము:—డా. కాల్దువెల్లుగా రొక్క తమిళుందు మాత్రమే యుదాహరించిరి. భృశార్థమందే కాక మఱికొన్ని యర్థ విశేషములందును ధాతువులె కాక నామవాచకాదులును ద్వైరుక్తములగును. దొరగా రత్యాదరాద్యర్థములు గల్గునని వ్రాయుట సరికాదు. ద్వైరుక్తివల్ల భృశాద్యర్థములు తోఁచును. ఆదరము కావచ్చు ననాదరమును గావచ్చును. అట్టి ద్వైరుక్తపదముల సంధిలో లోపాదేశాగమాది వికారములు పెక్కు గల్గును. (చూడు ‘వ్యా. సం.’ ౧౦౨ మొ. ౧౦౮ విష). ఉదా:—తెల్లు-తళతళమను. గనగనని నిప్పులు. కట్టకడ. నానాఁటికి. రారమ్మ-వెనువెంటన్. ఎట్టయెదురు. అందదుకులు. చెల్లాచెదరు. మొ.

“వీప్సానుకర ణాభీక్ష్య క్రియాసమభిహార సామీప్య చాపలాదౌ పదస్య ద్వైర్వచనమ్” (కర్ణా. భూ. ౧౯౨ సూ). ఉదా:—వీప్సా = ఊరూరన్ (ఊరూరు). అనుకరణ-భోర్భోరనె. ఘల్లుల్లునె. గళగళనె. ఆభీక్ష్య-నోడి నోడి=(చూచి చూచి). క్రియా సమభిహార—“పానః పున్యం భృశార్థశ్చ క్రియాసమభిహార ఇత్తుక్తమ్.” (సి. కా. ౨౮౨౫ సూ. బాలమనోరమా) నడనడె యెందు నడదర్=(పొదపొదమని పోయిరి). సామీప్య-కెలకెలగె=(క్రిందుక్రిందు) చాపలసంభ్రమ-మాణ్ మాణ్=(మానుముమానము)..... కర్ణాట శబ్దానుశాసనమునం దీ విషయము ౩౮౫ సూ. మొ. ౮౦౦ సూ. వ. విస్తరింపఁబడెను. క్రియాసమభిహారమునందు సంస్కృతమున ధాతువు తుదిని ‘యజ్’ ప్రత్యయము నిల్చును.

“ధాతో రేకావో హలాదేః క్రియా సమభిహారే యజ్” (౩-౧-౨౨). (వృత్తి)=పానః పున్యం భృశార్థశ్చ క్రియా సమభిహారః-తస్మిన్ ద్యోత్యే యజ్ స్యాత్... ..పున పున రతిశయేన వా భవతి=బోధాయతే=(మాటిమాటికి (లేదా) మిక్కిలి యగుచున్నాడు). దీనితోఁ దుళుభాషలోని ‘ఏ’ ప్రత్యయమును సరిపోల్చి చూడనగును.

౧౨౩. II విష:—(౪) “తీవ్రతా బోధక క్రియలు=(Intensive verbs)—తీవ్రతా బోధక క్రియారూపములు సైతము తుళు భాషయందే కాన్పించును.

790 తీవ్ర - ప్రారంభార్థక క్రియలు. ద్రావి - కర్తార్థకరూపము లేదు [౧౨౩ III, ౧౨౪ I విష.]

ఉదా.—తుళు-మల్లువె = (చేయుదును). తీవ్రతాబోధక:—మల్ త్రువె = (పూనికతోఁ జేయుదును). కేణువె=(విందును)-తీవ్రతా:—కెణ్ణువె=(పూనికతో విందును) బూరువె=(పడుదును). తీవ్రతా—బూర్డువె=(గట్టిగాఁ బడుదును)” (కాల్లు. ర౬౩ పుట).

౧౨౩. III విష:—(౫) “ప్రారంభార్థక క్రియలు—(Inceptive verbs):—ఈ జాతిక్రియలు సంపూర్ణరూపము నందినవి గోందు భాషయందె కలవు. ఇవి వ్యక్తివాచక చిహ్నములను గాలిక చిహ్నములను ధాతువుల భావార్థక రూపమునకుఁ (Infinitive) బరముగఁ జేర్చుటవలన నేర్పడును.” (కాల్లు. ర౬౩ పుట) (చూడు ౧౨౦ II విష).

విమర్శము:—ఈ జాతి క్రియలను దొరగా రుదాహరింపలేదు. తెల్లునం దిట్టి క్రియల వాడుకగలదు. తెల్లు-‘పండఁబాటినపొల మెండఁబాటె’ (మనుచ. ౩ ఆ. ౧౨౯ ప.) పండఁబాటెన్=పండ నారంభించెను. ఎండఁబాటెన్=ఎండ నారంభించెను. వీనియందుఁ గాల్లువెల్లుగారు చెప్పిన లక్షణములు పూర్ణముగా నగపడవు. అర్థ విశేష ఘటితములగుటచేత నిట్టి క్రియల నాంధ్ర వైయాకరణులు ఘటకక్రియ లందురు.

౧౨౪. I విష:—(౬) “కర్తార్థకము—(Passive voice):—ప్రాచీనములగు నిండ్లో యూరపియను భాష లన్నిటియందును గర్తార్థక ‘తిజ్’ రూపములెల్ల వెలయుచున్నవి. ‘యా’ (పోవు) అను నర్థముగల ధాతువునుండి నిష్పన్నమైన ‘య’ అను ప్రత్యయమును ధాతువు తుదిని జేర్చి దానిపై నాత్తనే పద ‘తిజ్’ ప్రత్యయములను నిల్పుటవలన సంస్కృత కర్తార్థక రూపము లేర్పడును. సిధియను భాషలందును బ్రత్యయ యోగముచేతనే కర్తార్థక రూపము లేర్పడును. తుర్కీ భాషలో ‘ఇల్-ఈల్’ అను ప్రత్యయములను, ఫిన్నిషు భాషలో ‘ఎల్’ అను ప్రత్యయమును, హంగేరియను భాషయందు ‘అత్-ఎత్-తెత్’ అను ప్రత్యయములను, ధాతువు తుదిని జేర్చి వానిపైఁ బురుష బోధక ప్రత్యయములను నిల్పుటచేతఁ గర్తార్థక రూపము లేర్పడును. జపాను భాషలోఁ గర్తార్థక కర్తార్థక రూపము లేకవిధముననే యుండును. ద్రావిడ భాషలందెందును గర్తార్థక ప్రత్యయముగాని కర్తార్థమును బోధించు నామ విభక్తి పరివర్తనముగాని లేదు. ఇంకఁ గర్తార్థకము గోందు భాషేతర ద్రావిడ భాషలలో వేఱు విధముగ బోధింపఁబడును. ఉత్తర హిందూస్థాన భాషలందును నియతముగ కర్తార్థక ప్రత్యయము లేదు. అందును ద్రావిడ భాషలందునలెనే కర్తార్థము వేఱు విధముగ బోధ్యమగును” (కాల్లు. ర౬౩ పుట).

(౧) “ఇంచుమించుగా జపాను భాషయందువలెనె తమిళమున నొకా నొక యకర్తక క్రియయొక్క ప్రయోగము మూలమునఁ గర్తార్థము బోధ్యమగును. ఉదా:-తమి-ఎన్నాల్ ఉడైన్దదు=(నాచేత (లేదా) నా మూలమున బ్రద్దలయినది). (ఉడై=బ్రద్దలగు). “నా మూలమున విఱుగఁ గొట్టఁ బడినది” అను కర్తార్థము పై వాక్యముచే బోధిత మగుచున్నది. పై రీతిని దృతీయా విభక్తితో నున్న గర్తను నిలుపుటచేత మఱింత విశదముగాఁ గర్తార్థము బోధ్యమగును” (కాట్టు. ౪౬౩, ౪౬౪ పుటలు).

విమర్శము:-సార్వధాతుకే యక్ (3-౧-౬౭)=(వృత్తి)-“ధాతో ర్యక్ ప్రత్యయః స్యాత్ భావ కర్తవాచిని సార్వధాతుకే వరే.” అను పాణినీయ విధిచొప్పున వచ్చు సంస్కృత కర్తార్థమందలి ‘యక్’ ప్రత్యయము ‘యా=ప్రాపణే’ (సి. కా. ౧౦౪౯ ధాతువు) అను ధాతువున కభిన్నమనెడి దొరగారి యాశయము యుక్తమై యున్నది. “కర్తార్థకము-దేవదత్తు మైత్రం రక్షతి=(దేవదత్తుఁడు మైత్రుని రక్షించుచున్నాఁడు). కర్తార్థకము-దేవదత్తేన మైత్రో రక్ష్యతే=(దేవదత్తునిచేత మైత్రుఁడు రక్షింపఁ బడుచున్నాఁడు). ఈ రీతిగల స్థలములందు రెండవ వాక్యములోని పదములచేఁ గర్తార్థకత్వము లభింపదు. అందలి క్రియ కర్తము నాకాక్షించుచున్నది. అనఁగాఁ గ్రియ మీఁది తిజ్ఞుచే గర్త మభిహిత మగుచున్నది. కర్తృ పదము తృతీయాంతమై యున్నది. కావునఁ దద్వాక్యగత పదములచేఁ గర్తార్థమే వాచ్యమగుచున్న దనక తీరదు. ఇట్లే దీనికి సరియగు ‘దేవదత్తునిచే మైత్రుఁడు రక్షింపఁ బడుచున్నాఁడు’ అను తెల్లు వాక్యమందును ‘దేవదత్తునిచే’ అను తృతీయయుఁ గర్తము నాకాక్షించుచున్న క్రియయు దానికిఁ గర్తార్థకత్వము లేదనియుఁ గర్తార్థకత్వమే కలదనియు విశదీకరించుచున్నవి. కాని యీ రెండవ వాక్యమును శబ్దతత్వశాస్త్ర పద్ధతి ననుసరించి పరిక్షిలించినచో ‘దేవదత్తునిచే రక్షను మైత్రుఁడు పొందుచున్నాఁడు’ అను రీతి నీ వాక్యములోని శబ్దముల గణ మేర్పడెనని తోచును. అట్లే సంస్కృతమందలి ‘యక్’ ప్రత్యయము ‘యా=ప్రాపణే’ అను చొప్పున యా ధాతు సంబంధియే యనియు సంస్కృతపు పోలిక చొప్పుననే ద్రావిడ వాక్య మేర్పడి యుండుననియుఁ దోచును. ఇట్టి యర్థమున నిది కర్తార్థక వాక్యమే యనుటలో సందియముండదు. కాని యట్టి యర్థ మా వాక్యములోని పదములచే గ్రహించు సంప్రదాయము లేదు. కాలక్రమమున వ్యవహార సళమున నందలి పదములు కర్తార్థకములుగానే గ్రహింపఁ బడుచున్నవి.

సంస్కృతమున సార్వ ధాతుకము లనఁగాఁ గొన్ని లకారములు పరమగు నపుడే ‘యకు’ వచ్చును. ద్రావిడ భాషలలో నంతటను ‘పడు’ అనునది

నిల్చును. 'కర్తాణ్యనుబంధః స్యా | త్వతి ధాతుః కర్తృ వచ్చ తద్విధయః' (అం. చిం.) (చూడు. 'వ్యా. సం.' 3౧౯ విష.). "పడు.....సకర్తక..... ౨ పొందు. ఇంత పడుదునె-భార. ఆరణ్య ౨ ఆ." (శబ్దరత్నాకర కోశము). ఇట్లే తమిళ కన్నడములందును 'పడు' ధాతువు కర్తార్థకమున నిల్చి వాడుక కెక్కినది.

డా. కాల్డ్వెల్లుగారు "ద్రావిడ భాషలం దెందును గర్తార్థక ప్రత్యయము గాని కర్తార్థమును బోధించు నామ విభక్తి పరిచ్ఛేదముగాని లేదు" అని వ్రాయుట సాహసము.

"మూన్తాకువదె" (తొల్కా. ౫౫౭ సూ.) = 'బడు' తృతీయా విభక్తి ప్రత్యయము. దీనికి గర్తృ కరణాద్యర్థము లీ క్రింది రీతిని గలవు.

౫౫౮ సూత్రము:—I. "అదనిన్ ఇయఱల్" = (దానిచేతఁ జేయఁబడుట). ఉదా:—జేర్ తచ్చనాల్ చెయ్య ప్పట్టదు = (రథము వడ్రంగిచేతఁ జేయఁబడినది).

II. అదఱ్ఱగు కిళవి = దానితోఁ దగిన శబ్దము.

III. అదన్ విన్దెప్పడుదల్ = (దాని క్రియను బొందుట). ఉదా:—'నాయాల్ కడిక్కప్పట్టాన్' = (కుక్కచేతఁ గఱవఁబడెను). (ఇందలి 'పడు' శబ్దమునకు 'పొందు' అనియే యర్థము).

పయి తొల్కా-ప్రియపు వాక్యములనుబట్టి తృతీయగల కర్తార్థక వాక్యముల నంగీకరింపక తీరదుగదా. తొల్కా-ప్రియపు కాలమున నిట్టి కర్తార్థక వాక్యము లుండకుండినచో నాయన పయిరీతిని సూత్రించి యుండునా? "నేటి గ్రాంథిక కర్తార్థక వాక్యమగు 'చొ(సా)ల్లప్పట్టదు' = (చెప్పఁబడెను) అనునది కఠోరముగను స్వభావ విరుద్ధముగను వినఁబడును" (కాల్డ్. ౪౭౫ పుట ౪ పేరా) (౧౭౪ III, IV విష) అని కాల్డ్వెల్లుగారు వ్రాయుట యర్హము కాదు. వీరిని జూచి వీరి యనుయాయి సర్గ మెల్ల గతాను గతిక ముగా ద్రావిడ భాషలలోఁ గర్తార్థకము లేదని యొకరు నరుదని యింకొకరును వ్రాయసాగిరి. దొరగారు 'చొ(సా)ల్లప్పట్టదు' మున్నగు రీతిగల కర్తార్థక రూపములు నేటివనుట పొరపాటు (చూడు ౧౭౪ IV విష). ఇవి చిరకాలము క్రిందటి తొల్కా-ప్రియము నాటివి. అంతకన్నఁ బ్రాచీన ప్రబల నిదర్శనము వేఱొకటి యేముండును? కర్తార్థకములు ద్రావిడ ప్రాచీన శాసనములలో (వికాస కర్తగారు) నరుదననేల? సంస్కృతమందు మాత్రము సమాపక కర్తార్థక క్రియల యపేక్షను సమాపక కర్తార్థక క్రియ లెన్నివేల సంఖ్య తక్కువగా నుండునో లెక్కలు వేసిరా? ప్రాచీన కర్ణాటమందును గర్తార్థక 'పడు' శబ్ద ప్రయోగము ధారాళముగఁ గలదు.

“క. క్రియెయ పదం తాం కర్తృ | ప్రయుక్త మాగెల్లి యేన జెంచి
చ్చెయ నా | శ్రయిపుదు సకర్తక మద | ల్ప్రయుక్త పడు ధాతు సర్వధాతుగ
యకుం—” (శబ్దమణి దర్పణము—౨౫౧ త్).

పటగన్నడ భాషావ్యా కర్తయగు కేశిరా జిట్లు సకల ధాతు సామాన్య
ముగాఁ గర్తార్థక ‘పడు’ శబ్ద ప్రయోగ ప్రసిద్ధిని సూత్రించి యున్నాడు. తదను
సారియెయగు భట్టాకలంకుడును నీ క్రింది రీతిని సూత్రించెను. “కర్తణ్యను
పడుః” (కర్ణాటక శబ్దానుశాసనము ౫౩౦ సూ.) = (భాషా మంజరీ వృత్తి) =
ధాతోః పడు ధాతు రనుప్రయుజ్యతే, కర్తణి విహితే తిజి పరే. ప్రయోగః—
మాడల్పట్టుదు (మాడు + అల్ + పడు + ద + ఉడు) ఘటం కుంబఱినిం = (కులా
లునిచేఁ గుండ చేయఁబడెను). నోడల్పట్ట సరస సంగనెయిం = (స్త్రీచే రాజు
చూడఁబడెను). పడు ధాతువునకు ‘పొందు’ అను నర్థము తమిళాంధ్రములలోఁ
బ్రసిద్ధమని పైని జూపఁబడెను. కర్ణాట శబ్దమణి దర్పణ ధాతు పాఠమున
‘పడు మరణే-శయనేచ’ అని యున్నను బ్రాచీన ద్రావిడ ‘పడు’ ధాతువు
ప్రాప్యర్థకమును నై యుండెడిదని గ్రహింపనగును.

“కోపము తపస్సును జెఱుపును = కోపముచేఁ దపస్సు చెఱుపఁబడును”
అను రీతిని గర్తార్థక కర్తార్థక వాక్యములవలన నొక్క యభిప్రాయమే బోధ్య
మగుననియు నట్టి యభిప్రాయమును వక్త కర్తార్థక వాక్యముచేఁ గాని కర్తార్థక
వాక్యముచేఁ గాని ‘వివక్షయా శబ్దప్రవృత్తిః’ (కర్ణాట శబ్దాను శాసన మంజరీ
మకరంద వ్యాఖ్య. ౫౩౦ సూ. వ్యాఖ్య.) అను న్యాయము చొప్పునఁ తెలుప
వచ్చుననియు నెఱుంగనగును.

ద్రావిడ భాషలలోఁ గర్తార్థక ‘పడు’ శబ్ద ఘటిత ప్రయోగము
లేదనియ నీ క్రింది రీతిగల కర్తార్థక వాక్యములచేఁ గర్తార్థము వాచ్యమగు
ననియుఁ జెప్పుచు నట్టి వాక్యములను గొన్నిటి నీ క్రింది రీతిని గాల్చువెల్లుగారు
వివరించిరి. ‘ఉద్దైన్దదు = (బ్రద్దలయినది)’ అను వాక్యముచే ‘కుండ నాచే బ్రద్దలు
కొట్టఁబడెను’ అను కర్తార్థము లభించుననిరి. ఇది సరియై యుండలేదు.
బ్రద్దలు కొట్టఁబడకయే బ్రద్దలగుట సంభవింపదు గాన ‘బ్రద్దలయినది’ అను
వాక్యమునకు ‘బ్రద్దలు కొట్టఁబడెను’ అను వాక్యము హేతు వాక్యము
కావచ్చును. వాని పర్యవసితార్థ మభిన్నము కావచ్చును. వాక్యగత
పదములకు లేని కర్తార్థ బోధకతాశక్తిని గల్పింపనగునా? ‘కుండను బ్రద్దలు
కొట్టితిని’ అను వాక్యమునకు మాత్రమే ‘కుండ బ్రద్దలు కొట్టఁబడెను’ అను
వాక్యము పర్యాయ మనఁదగును. ఈ విషయమున డా. కాల్చువెల్లుగారి

యాశయ మిచట వ్రాయబడకున్నను రానున్న విషయమున (౧౨౮ II విష.) వచింపబడెను. కుండ మున్నగునది యచేతనమగుటంజేసి యది స్వయముగా బ్రద్దలగుటకు శక్తి గలది కాదుగాన 'బ్రద్దలైనది' అను దానికి 'బ్రద్దలు కొట్టబడినది' అను కర్తార్థమే ('ఉడై న్దదు' అను కర్తృక వాక్యము వలన) బోధ్యమగునని దొరగారి యాశయము. ఈ విషయము ౧౨౮ II విషయమున విమర్శితమగును. 'ఆం. భా. చ.' కర్తగారు పై రీతిని వివరింపబడిన కాట్టువెల్లుగారి యాశయమును వివరింపకయే దొరగారి యుదాహృతిని మాత్రము స్వీకరించి చూపిరి. "అది నాచేత పగిలినది, అను రీతిగఁ గూడఁ గర్తార్థమును చెలువపచ్చును." (ఆం. భా. చ. ౧౨౫౧ పుట). 'పగులఁ గొట్టఁబడినది' అను వాక్యమున 'నాచేత' అనునది కర్త. భాషా చరిత్ర కర్తగారు సంగ్రహించిన వాక్యమందు 'నాచేత' అనునది హేతువు. వీరి రచనమునఁ గాట్టువెల్లుగారి యుపపత్తియేనియు బాతకులకు విశేషము కాదు.

౧౨౮. II విష:—(౨) 'అగు-ఉండు-పోవు ముగియు' అను నర్థములు గల యమహత్కర్తృక ప్రథమ పురుషైక వచన క్రియారూపముతో వేటొక యమహత్కర్తృక క్రియాజన్య రూపమును జేర్చుటవలన సామాన్యముగాఁ గర్తార్థక రూపము నిష్పన్న మగును. ఉదా:—వెనుకటి మొదటి పద్ధతి యుదాహృతి:—ముడిన్దదు=(ముగిసినది=ముగింపబడినది). ప్రకృత ద్వితీయ పద్ధతి యుదాహృతి:—అది ముడిన్దై ఆయిట్టు=(అది ముగిసి యయినది=ముగింపఁ బడినది). పయి రెండు వాక్యములకును నర్థభేదము లేదు. రెండును గర్తార్థమునె యిచ్చును. రెండవ వాక్యము పని ముగియుటను సైతము తెల్పును. సకర్తక క్రియలును (Active) నీ క్రిందిరీతిని గర్తార్థము నిచ్చును. ఉదా:—కోవిల్ కట్టి ఆయిట్టు=(కోవిలకట్టి యైనది=కోవిల కట్టఁబడినది) 'ఆయిట్టు' అనుచోట 'పోయిట్టు' అను దానిని, నిల్పినను నిల్పవచ్చును.

పయి చోటులందు 'అల్-దల్' అను ప్రత్యయములు తుదినిగల భాన నామములను నిల్పినను నిల్పవచ్చును. ఉదా:—సె (చె) య్ ఆయిట్టు=(చేసి యైనది=చేయఁబడినది)=చె (సె) యల్ ఆయిట్టు=(చేయుట యైనది=చేయఁ బడినది).

పయిరీతిని గర్తార్థమును బోధించు వాక్యమందలి సాకాంక్ష పదగణ ములో 'అగు' మున్నగు సహాయ క్రియయొక్క (Auxiliary) యమహద్కర్తక ప్రథమ పురుషరూపము చేరవలసి యుండును. మహత్సహత్కర్తక క్రియారూపములవలనఁ గర్తార్థము బోధ్యము కానేరదు. వానియందుఁ గర్తార్థమే బోధ్య

మగుచు. 'ఇట్లు కట్టి యైనది' మున్నగు వాక్యములలో నిర్మాణాది వ్యాపారశక్తి యనుహతులగు 'ఇట్లు' మున్నగు వానికి లేమింజేసి యట్టి వాక్యములందుఁ గర్తార్థమే గ్రాహ్యమగును. నిర్మాణాది వ్యాపార శక్తిగల మహాన్తహతులు కర్తలగునపుడన్ననో కర్తార్థమే వాచ్యమగును" (కాట్ట, ౪౩౪, ౪౩౫ పుటలు).

విమర్శము:—వేనుక నుదాహరించిన (౧౨౪ I విష). 'ఉడై న్దదు' = (బద్దలయినది) అను మొదటి విషయము నుదాహృతులకును "కోవిల్ కట్టి ఆయిట్టు (కోవిల కట్టియైనది), ముడిన్ద ఆయిట్టు = (ముగిసియైనది)." అను రీతి గల రెండవ విషయము నుదాహృతులకును శబ్దానుసంధాన భేదమే కాని మార్గ భేదములేదు. ఇట్టి వాక్యములలోని 'కట్టి ఆయిట్టు' మున్నగు జంటలవలనఁ గర్తార్థక రూపములు నిష్పన్నములగు ననుట సరికాదు. అవి కర్తార్థక వాక్యములు కానేరవు. అవి కర్తార్థక వాక్యములే. నిర్మాణాది శక్తి, కర్తయగు నమహాత్మనకు లేనపుడు దానినుండి కర్తార్థము బోధ్యమగుననెడి దొరగారి యాశయము సరికాదు. వాక్యగత శబ్దముల యర్థముచేత వక్తృ తాత్పర్య సిద్ధి కల్గుచుండఁగా గర్తార్థకత్వ కల్పనము సరికాదు. వీరి పక్షమున 'చెట్టు చచ్చెను' అను వాక్యము కర్తార్థకమనియు 'రావణుడు చచ్చెను' అను వాక్యము కర్తార్థకమనియు నసంగతముగఁ జెప్పవలసివచ్చును. వాక్యమందలి క్రియచేతఁ గర్తయభిహితమయినపు డా క్రియ కర్తార్థకమనియుఁ గర్త మభిహితమయినపు డా క్రియ కర్తార్థకమనియుఁ జెప్పుట శాస్త్ర సంప్రదాయ సిద్ధము. 'చెట్టు చచ్చెను' అను వాక్యమునందలి 'చచ్చెను' అను క్రియకు 'చావును బొందె'నని యర్థము. అట్లు చావును బొందుటకుఁ గారణము 'మనుష్యుడు నఱకుట' అనునది కావచ్చును. మనుష్యుడు నఱకుటచేతఁ జెట్టునకుఁ జావు ఘటిల్లె ననుటలో ననుభవ విరోధము లేదు గాన ముఖ్యార్థ బాధ కల్గనపుడు లక్షణకుఁ బ్రసక్తియే లేదు. ఇట్లే కోవిల కట్టియైనదనుచో సయితము జనులు కోవిల కట్టుట యయినదని యర్థము గాన నచటఁ గర్తార్థ రూప లక్ష్యార్థ ప్రసక్తి యెంత మాత్రమును లేదు. వాక్య గత శబ్దముల శక్తిచేత లభించు కర్తార్థకత్వముననే వక్తృ తాత్పర్య సిద్ధి గల్గుచున్నది. 'ముడిన్దదు' అనుచోట సైతము జను లాపనిని ముగించిరిని యర్థముగాన నచటఁ గర్తార్థకత్వాంగీకార ప్రసక్తి లేదు. 'కుడమ్ ఉడై న్దదు' అనుచోఁ గుండ నెవ్వఁడో బద్దలు చేసెనను కర్తార్థమే భాసిల్లును. కర్తార్థ భానము కావలెనను నిర్బంధ మేమున్నది? వాక్యగత శబ్దబోధ్య కర్తార్థముచే వక్తృ తాత్పర్య సిద్ధి కల్గలేదా?

పయి నుదాహరించిన 'కోవిల్ కట్టి ఆయిట్టు' అను రీతిగల తమిల వాక్య పద్ధతి సంస్కృతాంధ్రములందును గలదు. ఉదా:—తెల్లు - దెబ్బతగిలి

పండు పడెను. రాహు కంతము తెగి దేహము ధరణిఁ బడెను. ఇట్టియెడల క్షార్థమునకు సమాపక క్రియా సమాన కర్తృకతా భంగము గల్గెనని కొందఱు భ్రమింతురు. ఇట్టి చోటులందలి క్షౌత మధ్యాహార్యమగు 'ఉండు' ధాతు ప్రతో నన్వయించును. ఉదా:—దెబ్బ తగిలి పండుపడెను = దెబ్బ తగిలియున్న పండు పడెను. సంస్కృతమందును నిట్టి వాడుక గలదు.

“శ్లో. అనుభవతి శచీథం సా ఘృతాచీముఖాభి ।

ర్న సహ సహచరీభి ర్నస్తనానస్త ముచ్చైః ।

ఇతి మతి రుదయానీ తృషీణః ప్రేక్ష్య భైమిం ।

విపినభువి సఖీభి సార్థి మాబద్ధభేలామ్.”

(నైషధము). “ప్రేక్ష్యేతి క్షౌ ప్రత్యయాస్తస్య.....స్థితస్యేతి పక్షిణ ఇత్యస్య విశేషణ మధ్యాహార్యమ్” (జీవానంద వ్యాఖ్య) (చూడు 'వ్యా. సం.' 3౧౧ విష).

పయిరీతిగల చిక్కు-లేకుండఁ బై కాల్లువెల్లుగారి యుదాహృతులను దెల్లన మార్చి యీ క్రింది రీతిని 'ఆం. భా. వి.' గ్రంథమున నుదాహరింపఁ బడెను. “II-క్రియయొక్క భావార్థకము గాని యమహ ద్రూపముగాని ఉపయోగించుట (కర్తార్థమును జెప్ప రెండవ పద్ధతియని యన్వయము) ఉదా:— పని అయినది. ఇల్లు కట్టడము ముగిసినది. విత్తనములు నేలలో పడినవి...” (ఆం. భా. వి. ౫౬౬ పుట). పైని వ్రాసిన రీతినే వీనివలనఁ గర్తార్థ భానము గల్గవలసిన ప్రస్తకిలేదు. అట్టి కర్తృక వాక్యములవలననే వక్తృతాత్పర్యబోధము గల్గుచున్నది. మఱియు 'అమహత్తులకుఁ నిర్మాణాది వ్యాపారశక్తి లేమింజేసి కర్తార్థమే భాసింపనలయును' అను కాల్లువెల్లుగారు వినరించిన యుపపత్తి పైతము వికాసమున వచింపఁబడమింజేసి పై కర్తృక వాక్యములవల్లఁ గర్తార్థమును గ్రహింపవలయు ననుట నిర్వేత్తుకమై యసంగతముగఁ దోచును.

౧౨౪. III విష:—“హిందూస్థానీ బెంగాలీ భాషలయందును గర్తార్థక రూపసాధనమున కించుమించుగా నిట్టి మార్గమే కలదు. ఉదా:—బెంగాలీ- 'జానా, యాయ్' = (తెలిసికొనుటకు లేదా తెలిసికొనఁబడుటకు పోవుచున్నది) = తెలిసికొనఁబడును. కొందఱు 'జానా' అనుదానిని గ్రియా నామవాచక మనియు, మఱి కొందఱు కర్తార్థబోధక ధాతుజ విశేషణమనియు, జెప్పుదురు. వీది యెట్లయినను నిది ద్రావిడ సంప్రదాయమునకుఁ గొంత భిన్నమే. పై వాక్యమునకు సరియగు తమిళరూపము - 'తెరిన్ ఆయిట్టు' = (తెలిసికొని యయినది = తెలిసికొనఁబడెను). 'తెరిన్ పోయిట్టు' = (తెలిసికొని పోయినది =

తెలిసికొనఁబడెను) అనునది ‘తెరిన్ ఆయిట్టు’ అనుదాని కభిన్నమే. పైరీతిని గర్తార్థమును బోధించుటలో ‘పోవు’ అను క్రియ యుపయోగింపఁబడుట మాత్రము రెండు కుటుంబముల భాషలందును సరిపోలి యున్నదని గుర్తింప వలెను” (కాట్టు. ౪౬౫ పుట).

“అకర్తృకములగు సహాయక్రియలను జేర్పకుండఁగనే ద్రావిడ భాషలందుఁ గాదాచిత్కముగా సకర్తృక కర్తృక క్రియలె కర్తార్థమున నుపయోగింపఁబడుచున్నవి. అట్టివి కర్తృక భూతార్థకథాతుజ విశేషణములె యై యుండును. ఉదా:- తమి-సా (చొ) న్నదు పోదుమ్=(చెప్పినది చాలును=ఏది చెప్పఁబడినదో యది చాలును). ‘సొన్నదు’ అనునది కర్తృకమే యైనను భాషా సంప్రదాయమును సందర్భమునుబట్టి దానికి ‘చెప్పఁబడినది’ అను కర్తార్థమునే చెప్పక తీరదు. ఇది మిక్కిలి ప్రచుర ప్రసిద్ధిగల వాడుక యగుటచేత ‘సా (చొ) ల్లప్పట్టదు’=(చెప్పఁబడినది) అను నేటి గ్రాంథిక కర్తార్థక వాక్యము కఠోరముగను స్వభావ విరుద్ధముగను వినఁబడును. ‘సొన్నదు’ అనుదానివంటిది మఱొక యుదాహృతి:- తమి-ఎన్ద్ర=(అనినది = చెప్పినది = ఏది చెప్పఁబడినదో యది యను కర్తార్థము వాచ్యమగును). ‘ఇయేసు ఎన్బవర్’=(యేససువాఁడు=ఎవఁడు యేససఁబడునో వాఁడు). (యకారాది పదమునకు మొదట ‘ఇ’ వర్ణము నిల్చుట తమిళ సంప్రదాయము)=అనుదానినుండి యేససఁబడువాఁ డను కర్తార్థము వాచ్యమగును” (కాట్టు. ౪౬౫ పుట).

“తుళు భాషయందును గర్తార్థ బోధనప్రకార మిట్టిదియే. భూతార్థక కర్తృక విశేషణము కర్తార్థకముగ వాడఁబడును. కాని తచ్చబౌద్ధిక సర్వనామ మదాని తుదిని బునరుక్తముగ నిల్చును. ఉదా:-ఆయె నిన్నిన్ దినాయె ఆయె=(వాఁడు సీచదృష్టిని జూచినవాఁడు వాఁడు). దీనికి ‘వానిచే నిరకరణ దృష్టిని జూడఁబడినవాఁడు వాఁడు’ అను సర్థము లభించును. దీనికి సరియగు తమిళ వాక్యము:-అవన్ నిన్ది త్తవన్ అవన్=(వాఁడు నిందించినవాఁడు వాఁడు)” (కాట్టు. ౪౬౬ పుట).

(3) “గోండు భాషయందును ఔరీతినే కర్తార్థకరూప మేర్పడునుగాని యట్టి వాక్యమున ‘నేను ఉన్నాను’=(I am) అను వాక్యము చేరును. అట్టిది యితర ద్రావిడ భాషలలోఁ గర్తృక భూతకాలిక వాక్యమై యుండును. ఉదా:-తమి-నాన్ అడిత్తు ఇరుక్కితేన్=(నేను గొట్టి (ఉండుచు)న్నాను) ఉన్నాను=గొట్టి యున్నాను). గోండు:-అసజసి ఐయాతొన=(నేను గొట్టి యున్నాను=గొట్టితిని). దీనిచే ‘నేను గొట్టఁబడి యున్నాను’ అను కర్తార్థము లభించును. ఇది యింగ్లీషులోని కర్తార్థక రచనను బోలియున్నది. నవీన

పెరిషియను భాషా ప్రయోగ మింతకంటెను సమీపతరమై యుండును. నవీన పెరిషియను భాషయందుఁ గ్రియారూప మితర క్రియతోఁ గూడనపుడు కర్తర్థక మగును. ఇతర క్రియారూపము (Substantive verb) పరమందున్నచో నా క్రియ కర్తార్థకమగును” (కాల్డు, ౪౬౬ పుట).

విమర్శము:—కర్తార్థ ప్రదర్శనమందు బెంగాలీ భాషలోను దమిట భాష యందును ‘పోవు’ ధాతువు నిల్పుటే పోలిక యని దొరగారు వ్రాసిరి. హిందీ భాషా పద్ధతి యీ క్రింది రీతినున్నది. ‘కర్తృవాచ్య (కర్తర్థక) క్రియయొక్క సామాన్య భూతకాలరూపమునకు ‘జానా’ అనుదానిని జేర్చుటచేత కర్త ‘వాచ్య’ (కర్తార్థకము) మగును. ఉదా:—ఖాయాజానా=(తినఁబడుట).....” (హిందీ తెల్లు స్వబోధిని ౧౧౩ పుట ౭౦ నూ).

‘జా’ ధాతువునకు (‘యా’ ధాతుభవము) ‘పోవు’ అని యర్థము. ‘ఖాయా’ అనుదానికి ‘తినెను’ అని యర్థము.

“‘ఆ’ కార ‘ఓ’ కార ‘ఏ’ కారాంతములగు ధాతువులకుఁ జివర ‘యా’ చేర్చిన భూతకాల మేర్పడును. (ఉదా:—ఖాయా=తినెను).” (హిం-స్వబోధిని ౩౨ నూ. ౫౮ పుట).

యా ధాతుభవ మనఁదగు ‘జా’ ధాతురూపమైన ‘జానా’ అనునది సంస్కృత కర్తార్థక ‘యక్’ ప్రత్యయ సంబంధి యనఁదగి యుండుటచేత గౌడ భాషల యీ పద్ధతి ద్రావిడ భాషల పద్ధతిని బోలుచున్నదనుట విశ్వసనీయము కాదు.

ద్రావిడ భాషలందు ధాతుజ విశేషణ ప్రయోగ సందర్భమునఁ గర్త మునకుఁ బ్రాధాన్య వివక్షయందు మాత్రము కర్తర్థక విశేషణమునకుఁ గర్తార్థ కత్వము పాక్షికముగఁ గన్పట్టుచున్నది. దీనికె కాల్డు వెల్లుగా రుదాహరణము లను గొన్నిటి నిచ్చియున్నారు. సంస్కృతమున విశేషణములు దఱచుగాఁ గర్తార్థక ‘క్త’ ప్రత్యయాంతములె ప్రయోగింపఁబడును. (ఉదా:—కార్యం త్వయా కృతమ్) కర్తర్థక విశేషణ ప్రయోగములు లేకపోలేదు. గజ్ఞాం గతః సః. గజ్ఞాం ప్రాప్తః సః.” (సి. కౌ. ౩౦౮౬ నూ.) తమిట ‘సొన్నదు’=(చెప్పినది) అనుచోటి ‘సొన్న’ అను కర్తర్థక విశేషణముచోట సంస్కృతమున ‘ఉక్త’=(వలఁబడిన) అనుకర్తార్థక ‘క్త’ ప్రత్యయాంత రూపమే వాడఁబడును. ద్రావిడ భాషలందు ‘నేను బల్కిన మాట=నాచే బలఁబడిన మాట’ అను ద్వివిధము లగు ప్రయోగములును గలవు. సీ.....పడయఁ బడిన! పుణ్యఫలము... (ఆది. ౧ ఆ. ౭౧ ప.), తే. గీ.....నియోగింపఁబడినదాని.....(భార. ఆది. ౬ ఆ. ౩౬ ప.) (చూడు ‘వ్యా. సం.’ ౩౧౯ విష.).

ద్రావిడ భాషలలోఁ గర్తర్థకమే కర్తార్థకమునకు వాచక మగునను దొరగారు తలంచు నియమము లేదు. 'నేను దేనిని జెప్పితిను' 'యది' అను సర్థమున 'చెప్పినది' అను రీతిని వాడెడి సంప్రదాయము కలదు. అచటఁ గ్రియాపేక్షచేతఁ గర్మమునకుఁ బ్రాధాన్యము వక్తచే వివక్షింపఁబడెను గాన నట్టి వాక్యమేర్పడినది. అట్టి యెడ ఘుణాత్మరన్యాయమున 'నాచే జెప్పఁబడినది' అను కర్తార్థము వాచ్యమయ్యెను. ఇట్టి స్థితి కర్మమునకుఁ బ్రాధాన్యము వివక్షించునపుడు మాత్రమే సంభవించును. 'వానిని రాముఁడు చంపెను' అనుచోఁ గర్తకుఁ గ్రియాపేక్షచేతఁ బ్రాధాన్యమును వక్త వివక్షించినచో 'రాముఁడు చంపిన వాని' అని కర్తర్థక రూపమే యేర్పడును. ఇట్టి చోట 'చంపిన' అనుచో 'చంపఁబడిన' అను కర్తార్థకత్వ మెంతమాత్రమును గల్గనేరదు.

ప్రాచీన ద్రావిడ భాషలలో 'ఏ' అను సర్వనామ శబ్దమునకు యచ్చ బైర్థకత్వ (నన్నయ నాటికి వచ్చినది) మరుదగుటంజేసి యత్తచ్చబైర్థ్యమును నరుదయ్యెను. (చూడు ౧౧౮ IV విష.). అట్టి యర్థము ధాతుజ విశేషణములచే సిద్ధించుట ద్రావిడ భాషా సంప్రదాయమయ్యెను. అట్టి యెడలఁ గర్తర్థక వాక్యమందలి క్రియ ధాతుజ విశేషణముగను గారకము విశేష్యము గను నిల్చును, 'వాని నెవఁడు చంపెనో వాఁడు' అనుచో 'వానిని జంపిన వాఁడు' అను రీతిని వాఁడుట ద్రావిడ సంప్రదాయము. ఇందు 'చంపెను' అను క్రియ ధాతుజ విశేషణముగను 'వాఁడు' అను తచ్చబైర్థ రూప కర్తృ కారకము విశేష్యముగను నిల్చెను. ఈ విషయమున "కర్తాదేః కర్తృత్వం ప్రథమాచ 'స' వర్ణకశ్చ తద్వత్ స్యాత్" (ఆం. చిం.) (చూడు 'వ్యా. సం.' ౨౭౮ విష.) అను చింతామణి సూత్రము వచించుచున్నది. కర్తర్థక వాక్యమునఁ గ్రియాపేక్షచేత, నే 'కారక' మునకుఁ బ్రాధాన్యమును వక్త వివక్షించునో యట్టి కారకము విశేష్యమగును. ఆ క్రియ ధాతుజ విశేషణ ముగ నేర్పడును. ఉదా:—'రాముఁడు వానిని జంపెను' అనుచోఁ గర్తకుఁ బ్రాధాన్యము వివక్షితమైనచో 'వానిని జంపిన రాముఁడు' అని యేర్పడును. కర్మమునకుఁ బ్రాధాన్యము వివక్షితమైనచో 'రాముఁడు చంపిన వాని' అని యేర్పడును. వీనిలో మొదటి కర్తృ ప్రాధాన్య వివక్ష గలచోటి ధాతుజ విశేషణము కర్తార్థము నెంతమాత్రము నీయనేరదు. కర్తృ ప్రాధాన్య వివక్ష గల చోటి ధాతుజ విశేషణము కర్తార్థమునే యిచ్చును. అట్లయినను నట్టి విశేషణము కర్తర్థకముగ నుండుటయు (రాముఁడు చంపిన వాని). ద్రావిడ భాషా సంప్రదాయము. అట్టియెడల 'రామునిచే జంపఁబడిన వాని' అని కర్తార్థకముగ నచటి ధాతుజ విశేషణమును వాడినను వాడవచ్చును. ఇట్టి

స్థలములను మాత్రమే (సొన్నదు పోదుమ్ = చెప్పినది చాలును) దొరగా రుదాహరించిరి. ఇట్టి యెడలఁ గర్తార్థక విశేషణ మర్థవంతము కాదు. రాముఁడు చంపిన వాలి-ఇటఁ జంపినవాఁడు వాలి కాఁడు. రాముఁడు. అట్లయినను ‘చంపిన’ అనుదాని విశేష్యము ‘వాలి’ అనునదే. కాన నచటి విశేషణ మాభాస రూపము. “సా్య త్కర్తృధార యాభాసః । కర్తృత్వే కారకాక్రితే” (విక్ర. వి. చూడు ‘వ్యా. సం.’ ౨౭౮ విష.).

దొరగా రుదాహరించిన ‘సొన్నదు పోదుమ్’ = (సొన్న + అదు) (చెప్పినది చాలును) అను తమిఱోదాహరణ స్థలముపైతము గర్తమునకుఁ బ్రాధాన్యము వివక్షించిన స్థలమే. నేను దానిని జెప్పితిని = నేను జెప్పినది = నేను దేనిని జెప్పితి నో యది. దీనికిఁ గర్తార్థక రూపము నుండును. సొ (చొ) ల్లపట్టదు = (చెప్పఁబడినది).

పయిరీతి నే కరణ సంప్రదా నాది కారకముల ప్రాధాన్య వివక్షయందును కర్తార్థకములు గర్తార్థకములు నగు ధాతుజ విశేషణము లేర్పడును. కరణ ప్రాధాన్యము. — రాముఁడు కోలచే వాలిని జంపెను = రాముఁడు వాలిని జంపిన కోల = రామునిచే వాలి చంపఁబడిన కోల. అధికరణ ప్రాధాన్యము: — రాముఁడు విస్తరియం దన్నమును దినెను = రాముఁ డన్నమును దినిన విస్తరి = రామునిచే నన్నము తినఁబడిన విస్తరి. ఇట్టి స్థలములందెల్ల విశేషణ మాభాస రూపము. పై వాక్యమునఁ దినినది (లేదా) తినఁబడినది విస్తరికాదు. తినిన వాఁడు రాముఁడు. దొరగారు భూతార్థమందె యని వ్రాసిరిగాని యది సరి కాదు. ఉదా: — దేవుఁడు ప్రజలను రక్షించును = ప్రజలను రక్షించునట్టి దేవుఁడు. నన్నయనాఁటికి ‘ఏ’ అను సర్వనామమునకుఁ దెల్లన యచ్చబౌద్ధాథము తఱచయ్యెను. తన్మూలమున యత్తచ్చబౌద్ధాన్వయముపైతము దెల్లన విస్తరించెను. క. ఏయది హృద్య మపూర్వం । బేయది యెద్దాని వినిన నెఱుక సమగ్రం । జైయుండు నఘనిబర్హణ । మేయది యకభయ వినఁగ నిష్టముమాకున్ (భార. ఆది. ౧ ఆ. 3౦ వ).

ద్రావిడ భాషా సంప్రదాయములు పైరీతి నుండఁగా ‘ఆం. భా. వి.’ కర్తగారు “III. కర్తార్థరూపమునే వాడి సందర్భమునుబట్టి యర్థావగతి చేసికొనుట. (ఉదా) — నీవు చేసినపని = నీచే చేయఁబడినపని. (ఆం. భా. వి. ౫౬౬ పుట).” అని వ్రాసిరి. ఈ యర్థమున ‘పనిని జేసిన నీవు’ అను రీతిని వక్త్రవివక్షావశమున వాక్య మేర్పడునపుడు ‘పనిని జేయఁబడిన నీవు’ అను రీతి నసంగతముగాఁ గర్తార్థము వాచ్యమగునని యంగీకరింతురా?

“సరసామాసముగా ధాతుజ విశేషణముల మూలముననే కరణార్థము

(కర్తృణ్యార్థముఁట-ఏమి యీ యలుకమాసము! కర్తరి కర్తణి ప్రయోగములందు అని ౧౨౫౦ పుటలోఁ బ్రయోగించిరి) తెలుఁగునఁ దెలుపఁబడుచున్నది. నేను చేయుచున్న పని=నాచే చేయఁబడుచున్న పని, నేను చెప్పినమాట=నాచేఁ జెప్పఁబడినమాట. అతఁడు చేయు కార్యము=అతనిచేఁ జేయఁబడు కార్యము. మొ” (ఆం. భా. చ. ౧౨౫౧ పుట). ఇట ‘కార్యముచేయు నాతఁడు’ అనుచో ‘కార్యము చేయఁబడు నాతఁడు’ అను రీతి ససంగతముగఁ గర్తార్థము చెప్పఁబడు నందుకు కాఁబోలును?

పయిరీతిని గాల్చువెల్లుగారు తీసినదారినే పెక్కు రనుసరించిరి. కాని తొల్కాప్పియమునాటికే ద్రావిడభాషలలోఁ గర్తార్థక ప్రయోగము విస్తరిల్లి యుండఁగా (చూడు ౧౨౪ I విష.) నిట్టి వ్రాతలు కేవలము సత్యవిదూరము లనుటకు సందియము లేదుగదా.

తుఱు భాషయందును ‘నిన్ను నీచదృష్టిని జూచినవాఁడు వాఁడు’ అను కర్తృర్థక వాక్యముచేతనే వక్రతాత్పర్యసిద్ధి కలుచుండఁగా సట్టి వాక్యమందలి పదములకు దొరగారు లేనిశక్తిని గల్పించి కర్తార్థకత్వ కల్పనము చేయుటలతో తెలియకున్నది.

౧౨౪. IV విష:—(౪) “‘తిను’ అను నర్థముగల ‘ఉణ్’ అను సహాయ క్రియ చేరుటచేత ద్రావిడభాషలలోఁ గర్తార్థక రూప మేర్పడును. అట్టి క్రియ నామవాచకములకుఁ గాని ప్రాతిపదికములకుఁ గాని (Substantive) క్రియ నామములకుఁ గాని పరముగాఁ జేర్పఁబడును. క్రియారూపములకుఁ జేర్పఁ బడదు. ఉదా:—తమి:—అడి ఉణ్డాన్=(దెబ్బ తినెను=కొట్టఁబడెను). పడైప్పే ఉణ్డేన్=(సృష్టిని దింటిని=సృజింపఁబడితిని). గాడభాషలందును నీ విచిత్ర సంప్రదాయము గలదు (చూడు ౧౨౪ III విష). కాని వానియందు ‘తిను’ అను నర్థమును దెల్పునది ‘ఉణ్’ ధాతు భిన్నము. అట్లయినను సంప్రదాయ మభిన్నము. చీనా భాషయందును నీ విచిత్రసంప్రదాయముగలదు. అందును దెబ్బ దినుట యనఁగా దెబ్బపడుటయే” (కాల్చు. ౪౬౬ పుట).

(౫) “సంస్కరింపఁబడిన ద్రావిడభాష లన్నిటిలోను (తుఱు భాష యందుఁ దప్ప) దుమర్థక క్రియారూపమునకుఁ (Infinitive) బరముగా ‘అనుభ వించు’ అను నర్థముగల ‘పడు’ అను సహాయక్రియ చేరుటవలనఁ గర్తార్థక రూప మేర్పడును. ఉదా:—తమి - కొల్లప్పట్టాన్=(చావు ననుభవించెను= చంపఁబడెను). ఈ పడు ధాతువు గుణనామ వాచకములకు (లేదా-అవస్థార్థక ములకు) బరముగా సైతము చేర్పఁబడును. ఉదా:—పెట్కప్పట్టాన్=(సిగ్గు ననుభ వించెను=సిగ్గు పడెను). కొన్ని యెడల భావార్థక (Infinitive) నామవాచక మునకు బదులుగా ధాతుమాత్రముపై ‘పడు’ ధాతు రూపములు చేర్పఁబడును.

ఉదా:-తమి:-“అడిక్కప్పట్టాన్” అనుదానికి బదులుగా ‘అడిపట్టాన్’=(దెబ్బ
యనుభవించెను=కొట్టఁబడెను) అని యుండును. ఇట్టియెడల భావార్థకఘటిత
రూపముకంటె ధాతుమాత్ర ఘటితరూపమే సంప్రదాయ సిద్ధము” (కాట్టు.
ర౬౬, ర౬౭ పుటలు).

“వయిరీతిని భావార్థక రూపముతోఁగాని (అడిక్కప్పట్టాన్=అడిపట్టాన్)
గుణనామవాచక రూపముతోఁగాని (వెట్కప్పట్టాన్) కూడిన ‘పడు’ ధాతు
సహాస రూపమును గర్తార్థక మనుటకంటె వాక్యఖండమనుటయే యుక్తము.
గ్రాంథికభాషా విదు లిట్టివాని నరుదుగా వాడుదురేమో? సంప్రదాయ విదులు
కర్తార్థబోధమున కితరమార్గముల నవలంబింతురు. తఱచుగా సకర్తక కర్తార్థక
క్రియలకేకాక యమహత్య-ర్తృ కాకర్తకములకుఁ బరముగా సైతము ‘పడు’
ధాతువు చేర్పఁబడుట గలదు. కాని యకర్తకమే కర్తార్థమును బోధించు
చుండఁగా (చూడు ౧౨౪ I, II విష.) మఱొక కర్తార్థబోధక సహాయక్రియను
జేర్చుటలో విశేషమే ముండును? తమి-‘తెరియమే’=(తోఁచును=తోఁచఁ
గలదు) అను కర్తార్థకరూపమునకును ‘తెరియప్పడుమ్’=(తోఁచఁబడును) అను
దానికిని భేదములేదు. తెలుఁగునందును ‘తెలుసును=తెలియఁబడును’ అనునవి
యభిన్నార్థకములె. వ్యవహారమున ‘పడు’ ధాతువు కర్తార్థబోధకమనుటకంటెఁ
క్రియయొక్క తాత్కాలిక వ్యాపార పరిసమాప్తిని దెల్పుననుట లెస్స. ఉదా:-
తమి-‘ఇరుకిఁఱ’=(ఉన్నది) అనుదానికి బదులుగా ‘ఇరుకిఁపట్ట’ అనునది
గ్రామ్యభాషలో నుపయోగింపఁ బడుచున్నది. ద్రావిడభాషలలోఁ గర్తార్థకము
లనందగినవి లేవు. కావుననే ‘పడు’ అనుదానిని విరివిగా నుపయోగించు పద్ధతి
యాయా భాషలలో నొప్పిదమై యుండలేదు. కర్తార్థమున ‘పడు’ ధాతువును
సహాయ క్రియగాఁ బ్రయోగించుట ద్రావిడ భాషలందాటితేరిన వారికిఁ గర్ణ
కారముగా నుండును. నామములతోఁ గలసినపుడే దాని ప్రయోగము
శ్రావ్యమైయుండును” (కాట్టు. ర౬౭ పుట).

విమర్శము:-ఉణ్=తిను’= (అనుభవించు) అను సహాయ క్రియలు
‘పడు’=(పొందు) అనుదాని పోలిక నేర్పడినవే యనవచ్చును. ఇట్టి వాడుకలు
ప్రాచీనములు కావు. అర్వాచీనపు తమిల వ్యవహారగతములు. తమిలములో
మాత్రములో వెలసియున్న యిట్టి వాడుకలు ద్రావిడ భాషలందెల్లఁ గలవని
దొరగారు వ్రాయుట సత్యవిదూరము. ఇట్టి దొరగారి వ్రాతల నాధారముగాఁ
గొని కావలయును ‘ఆం. భా. చ.’ కర్తగారును ‘ఆం. భా. వి.’ కర్తగారును
నీ క్రింది రీతిని వ్రాయఁ గడంగిరి. ‘దెబ్బలు తిను - దెబ్బలు పడు - ముగిసి
పోవు - చల్లనగు - మొదలగు పలుకుబడులవలనను కర్తణి ప్రయోగము (అప
శబ్దము) వలన కలుగు నర్థము సిద్ధించును” (ఆం. భా. చ. ౧౨౫౧ పుట).

“ద్రావిడ భాషలలో తెనుగున కర్తార్థమును జెప్పు పద్ధతులు:—

... ..

IV. కృదంతరూపములతో, ‘అనుభవించు’తో సమానార్థకములగు క్రియలను బ్రయోగించుట. తిట్లు తింటివి. మాటలు పడితిని. ‘శిక్ష’ అనుభవించితిని’ (ఆం. భా. వి. ౫౬౬ పుట). ఇట్టి వాక్యములవలనఁ గర్తార్థము వాచ్యమగుననుట వింతగ నున్నది. ఇందలి క్రియచేఁ గర్త యభిహితమగు చున్నదేకాని కర్త మభిహితము కాలేదుగదా. ఇవి కర్తార్థక వాక్యము లెట్లగును? (చూడు ౧౨౪ I విష.).

తమి-కాల్డువెల్లుగా రుదాహరించిన “అడిఉడ్డాన్=(దెబ్బతినెను) పడైవ్ ఉడ్డేన్=(నృప్తిని దింటిని)” అను వాక్యములు గర్తార్థమును జెప్పుచున్నవని యంగీకరింపనేల? అందును గ్రియచేఁ గర్తయే యభిహితమగుచున్నది. కర్తార్థక వాక్యముచేతనే వక్తృ తాత్పర్యసిద్ధి గల్గుచున్నది. ‘ఉడ్డాన్-ఉడ్డేన్’ అనుచోటి యభ్యవహారార్థకమగు ‘ఉఁ’ ధాతువు లక్షణాశక్తిచే ‘ప్రాప్త్యర్థమును’ లక్షింపఁ జేయునని యంగీకరించినం జాలును. ‘కొల్లప్పట్టాన్’ అనురీతి క్రియకు ‘చావు ననుభవించెనని యర్థముకాదు. అట్టి యర్థము పర్యవసితమైన నగుఁగాక. దానికొక తృతీయాంత కర్తృపదముతో నన్వయము. ఉదా:— ‘ఎన్నాల్ కొల్లప్పట్టాన్’=(నాచేఁ జంపఁబడెను). ‘కొల్ల’ అనునది నుజ్యంతము. నామవాచకము కాదు. ‘అడిక్కప్పట్టాన్’ అనుదానిలోని ‘అడిక్క’ అనునదియు నామవాచకము కాదు. అదియుఁ దుమున్నాద్యర్థకమే. (“కొల్లల్ + పట్టాన్ = కొల్లఱుట్టాన్ = కొల్లప్పట్టాన్. అడిక్కల్ + పట్టాన్” అని ప్రక్రియ సరయునది. ‘శ్రీ రెడ్డిగారు’) (చూడు ౬౦ XII, ౧౨౨ V విష). నుజ్యంతములలో ‘కు’ ప్రత్యయము చేరుటచే నది భావార్థక నామవాచక భ్రాంతిని గల్గించుచున్నది. (చూడు ౬౦ XII, విష. ౧౨౧ III విష. ౧౨౨ V విష). తుమున్నాద్యర్థక ఘటితకర్తార్థకవాక్యములలోఁ గర్తార్థకతాన్వయ మసంభవముగాన నట్టియెడల నచటి నుజ్యంతపూర్వక ‘పడు’ ధాతు వొక జంటగాఁ గర్తార్థక క్రియఁగా నంగీకరింపక తీరదు (చూడు ౧౨౪ I విష). అందలి కర్తృ తృతీయాంతముయియే యుండక తీరదు. అట్టి జంటయగు క్రియచేఁ గర్తమే యభిహితమగును గాని కర్తృ యభిహితము కాదు. ‘వెట్కుప్పట్టాన్’=(సిగ్గుపడెను) అనురీతి వాక్యములలోఁ బైపద్ధతి లేదుగాన నట్టివి కర్తార్థకములై యని కాల్డువెల్లుగారే యంగీకరించిరి.

కర్తార్థమున ‘పడు’ ధాతువు నుపయోగించుటకుఁ దోల్కాప్పియరే యిష్టపడెను. ఆతడు తమిళమునం దాటితేజినవాఁడగునో కాఁడో దొరగారే నిర్ణయింతురుగాక.

౧౨౫. విష.—“(2) ఆత్మనేపదులు=(Middle voice)—ఏ ద్రావిడ భాష యందును నిజముగా ‘ఆత్మనేపది’ అనఁదగు ధాతువు లేదు. దాని యర్థము నందు, తమి-కొళ్, అను ధాతువును, తెల్లు-కొను, ధాతువును, తుళు-కొణు=బణు అను ధాతువును, నుపయోగింపఁబడును. ఉదా:—తమి-పళ్ళికొణ్డేన్=(చేసికొంటిని). (తమి-పణ్ణు=తెల్లు-పన్ను=చేయు. ధాతువు). దీనికి ‘చేసితిని’=(కొంటిని) అనునది యధాశ్రుతార్థము. అన్యోన్యార్థమందును నీ క్రియకు వాడుక గలదు. ఉదా:—తమి:-పేసికొణ్డార్ గళ్=(పరస్పరమును మాటలాడుకొనిరి). అడిత్తుకొణ్డార్ గళ్=(ఒండొరులను గొట్టికొనిరి). ఇట్లే తక్కిన ద్రావిడ భాషలందును దీని వాడుక కానుపించును” (కాల్దు. ౪౬౭ పుట).

విమర్శము:—తిజ్జుల భేదముచే సంస్కృతమున నాత్మనేపది ధాతువుల భేదము విశదమగును. ఈ విషయము ౧౨౧ I విషయమున వివరింపఁబడుట చేత నిటఁ బునరుక్తము చేయలేదు.

౧౨౬. I విష:—“వ్యతిరేకార్థములు=(Negative voice)—వ్యతిరేకార్థక చిహ్నమును జేర్చుట సిధియను భాషా స్వభావము. ఇది జపాను భాష యందును గలదు. ఇండ్లో యూరపియను భాషలలో వ్యతిరేకార్థ మొక ప్రత్యేక శబ్దముచేతఁ దెల్పఁబడును. ఉదా:—స్వార్థము:—అస్తి = (కలదు) వ్యతిరేకార్థము:—నాస్తి=(లేదు). ‘టరి-షు-ఫిన్నిషు’ మున్నగు సిధియను భాష లందువలెనే ద్రావిడ భాషలందును, గ్రియా రూపమునకును బురుష బోధక ప్రత్యయమునకును నడుమ వ్యతిరేకార్థక చిహ్నము చేర్పఁబడును. వేర్వేలు భాషలందు వేర్వేలు వ్యతిరేకార్థక ప్రత్యయములు చేర్పఁబడును. సాధారణ ముగా ద్రావిడ వ్యతిరేక క్రియలకుఁ గాల విశేష బోధక ప్రత్యయ యోగము లేదు. అవి తద్రార్థములవలెనే కాలత్రయ బోధకము లగును. ఉదా:—తమి-పోగేన్. కన్నడ-పోగెం. తెల్లు-పోవను. దీని కాలత్రయ బోధము:—భూత-వ్యతి:—నేను బోలేదు. వర్త. వ్యతి:—నేను బోవుచుండుట లేదు. భావి. వ్యతి:—ఇఁక ముందు నేను బోవను. ‘కు’ భాషయందుఁ బైరీతిగల వ్యతిరేక రూపము లుండుటయేకాక భూత వ్యతిరేక రూపములు ప్రత్యేకముగఁ గలవు. తుళు గోందు భాషలందుఁ గాలత్రయ వ్యతిరేక క్రియా రూపములు వేర్వేలుగఁ గలవు. మలయాళమందును గాలత్రయ బోధక వ్యతిరేక క్రియా రూపములు వేర్వేలుగఁ గలవు. మల-ఉదా:—వర్త-వ్యతి:—పోగా(య్)+ఉన్ను=(నేను బోవుచుండుటలేదు). భూత-వ్యతి:—పోగాజ్జు = (పోలేదు). భావి-వ్యతి:—పోగా(య్)+ఉమ్ = (ఇఁక ముందుఁ బోవను). (పోగా=ఇఁకముందుఁ బోవను. “చూడు—కేరళపాణినీయ—౨౭౪, ౨౭౫ పుటలు. చెయ్యా=ముందుఁ జేయను”

శ్రీ రెడ్డిగారు). ద్రావిడ భాషలలో భావార్థకములును విభ్యాద్యర్థకములును శిష్ట గ్రంథములందుఁ గాన్పించును. అట్టి రూపములలో వ్యతిరేకార్థక క్రియా జన్య విశేషణాదికములకు వేరొక ధాతువుయొక్క- భావార్థకాది రూపముల మేళనముండును. ఉదా:-తమి. చెయ్యాదు ఇరు=చేయక యుండుము= చేయనివాఁడవై యుండుము=చేయకుము). తెలుఁగునందు వ్యతిరేక విభ్యాద్యర్థక రూపములు సామాన్యముగా వ్యవహారమందును (Colloquial) గలవు.

ఈ ద్రావిడ వ్యతిరేక క్రియా రూపములలో ధాతు రూపమందుఁ గాని పురుష బోధక ప్రత్యయ రూపములందుఁగాని స్వార్థబోధక రూపములకన్న మార్పేమియుఁ గల్గదు" (కాట్టు. ౪౬౮, ౪౬౯ పుటలు).

“తమిట కన్న డాంధ్రములు మూఁడిటియందును వ్యతిరేకార్థక క్రియ లలోఁ గాల విశేష బోధక ప్రత్యయ మేదియుఁ జేరదు. తమిట కన్నడ ములలోఁ బురుష బోధక ప్రత్యయములు మాత్రము ధాతువు తుదిని నిల్పును. ఉదా:-తమి-‘వాట్’=(వృద్ధిపొందు-ధాతువు.) వాటేన్=(వాట్+ఏన్=(ఉత్త మైకవచనము) దీనికిఁ గాలత్రయ వ్యతిరేకార్థములును గలవు. అనఁగా ‘వాట్ నేన్’ (భూత), వాట్ గిటేన్-(వర్త), వాట్ వేన్-భావి) అను మూఁడు కాల ముల వ్యతిరేకమును ‘వాటేన్’ అను రూపము తెల్పును. ‘వృద్ధిపొందను’ అని దీని యర్థము, కాలిక చిహ్నముల లేమిచే న్యాయముగా నిది “వృద్ధి పొందుదును” అను నర్థము నీయవలసి యుండును.

కాలిక చిహ్నము లెవ్వియు లేమింజేసి ధాత్వర్థ స్థితి దూరాస్త మగుటచేత దాని కభావార్థ మనఁగా వ్యతిరేకార్థము సంభవించె ననఁదగును. అట్లగుటచేత నచట వ్యతిరేకార్థ భాసమునకుఁ బ్రత్యయాంతర మేళన మనావశ్యక మయ్యె ననఁదగును. తమిట కన్నడములలో వ్యతిరేక చిహ్నమే లేమింజేసి వాని విషయమునఁ బై యుక్తి సరిపడి యుండును. ఈ రెండు భాషలందు పైతము కొన్ని యసమాపక క్రియా రూపములందు ‘అ’ అను వ్యతిరేక చిహ్నము చూపట్టుచున్నను నింకేదేని విశ్వసనీయమగు నిదర్శనము లభించు వఱకును ‘అ’ అనునది వ్యతిరేక ప్రత్యయ మనుటకు బలము చాలదు.

తమిట వ్యతిరేక క్రియలలోఁ బురుష బోధక ప్రత్యయములకు బూర్వ ముగ దీర్ఘాకారము గన్పట్టుచున్నది. ఉదా:-తమి-‘వాట్+అదు=వాటదు’=(వృద్ధిపొందదు) అని యుండవలసి యుండఁగా ‘వాటాదు=వాటా’ అను రూప ములు ప్రసిద్ధమై యున్నవి. కాని యిట్టి దీర్ఘము శ్రుతి సౌకుమార్యమునకును గ్రియార్థ దార్ధ్యమునకును వచ్చినదనుట సహజమును యుక్తమును ననవచ్చును. ‘వాటాదు’ అను తమిట రూపమునకు సరియగు కన్నడ రూపము ‘బాళదు’ (ఇది

హాసగన్నడ రూపము. పటగన్నడ రూపమున్ననో 'బాటదు' అనునది.) అని ప్రాప్త్య ఘటితముగనే యుండును. ఇట్టి స్థితి స్థలాంతరములందును గలదు:— కన్నడ-బాళదె=(వృద్ధిపొందక) (ఇది హాసగన్నడ రూపము. పటగన్నడ రూప మన్ననో 'బాటదు' అనునది). దీనికి సరియగు తమిళ రూపము 'వాటాదు= వాతామల్' అనునది. క్రియా నామవాచకము—తమి:—వాటామై=(వృద్ధి లేమి). ధాతుజ విశేషణము-కన్నడ:—బాళద (ఇది హాసగన్నడ రూపము. పటగన్నడ రూపము 'బాటదు' అనునది)=(వృద్ధిపొందిన=బ్రదికిన-బ్రదుకని). దీనికి సరియగు తమిళ రూపము:—వాటాద. పయి యుదాహృతుల నరయఁగాఁ గన్నడ రూపములలోని ప్రాప్త్యమగు 'అ' కార ముచ్చారణార్థకము కాదనియుఁ (ఉచ్చారణార్థకమై యైనచో 'ఉ' కార ముండియుండును) దమిళ మలయాళ ములలోని దీర్ఘాకారము మాత్ర ముచ్చారణ సౌకర్యార్థకమనిన ననవచ్చు ననియుఁ దోచును" (కాట్టు. ౪౬౯, ౪౭౦ పుటలు).

“‘అ’ అనునది వ్యతిరేక చిహ్నమునుటకుఁ దెలుఁగు రూపములు ప్రబల నిదర్శనములై యున్నవి. తెల్లన వ్యతిరేకార్థక పురుష బోధక ప్రత్యయములును వర్తమానార్థక పురుష బోధక ప్రత్యయములును నభిన్నములు. తమిళ కన్నడ పురుష బోధక ప్రత్యయము లజాదులై యుండఁగాఁ దెలుఁగు ప్రత్యయములు హతాదులై యున్నవి. తెల్లు ధాతువులెల్ల 'ఉ' కారాంతములు. పై కారణముల చేత 'చేయను' మున్నగు తెల్లు వ్యతిరేక రూపములలో ధాతువునకుఁ బర ముగాఁ బురుష బోధక ప్రత్యయములు నిల్చునపుడు వాని నడుమ 'అ' అను వ్యతిరేకార్థక ప్రత్యయము నిల్చుచున్నదనక తీరదు. తెల్లునందలి “చేయను, చేయవు, చేయము, చేయరు” అనువానిని వరుసగాఁ దమిళమందలి “చె (సె) య్యేన్, చె (సె) య్యాయ్, చె (సె) య్యమ్, చె (సె) య్యార్” అను రూప ములతో సరిపోల్చి చూచినచోఁ బై విషయము స్పష్టమగును. తెల్లునందలి 'చేయక' అను వ్యతిరేకత్వార్థకము నందును, 'చేయని' అను వ్యతిరేకార్థక ధాతుజ విశేషణమునందును 'చేయమి' అను వ్యతిరేకార్థక క్రియా నామవాచ కము నందును గల వ్యతిరేకార్థకమగు 'అ' ప్రత్యయము కన్నడమందును గలదు, తమిళమున నిది శ్రుతి సుఖార్థకమగు 'అ' అను దీర్ఘ రూపముతో వెలయుచున్నది.

తెల్లున 'నేను బోను-నీవు పోవు' మున్నగు చోటులందు వ్యతిరేకార్థక మగు 'అ' ప్రత్యయము లేదనుట నిజమే కాని వాని యందలి 'అ' ప్రత్యయా భావ మాభాస రూపము. 'పోవను-పోవవు' అనెడి వాని గ్రాంధిక వ్యతిరేక రూపములందు 'అ' ప్రత్యయము వెలయుచునే యున్నది. అట్లే (నేను) 'కాను'

అనునది తమిళముందలి ‘ఆగేన్’=(అగను=అకను) అనుదానినుండి వర్ణ ప్రత్యయ పరిణామ పద్ధతి నేర్పడినది. కాన ద్రావిడ వ్యతిరేకార్థ ప్రత్యయము ‘అ’ అనునదే యని వర్ణపనిత మగుచున్నది.” (అనుబంధము).

“తెల్లునందలి వ్యతిరేకరూపము లన్నిటియందును దమిట కన్నడము లందలి ధాతుజరూపములందును గల పైస్థితిసరయఁగా ద్రావిడభాష లన్నిటికిని ‘అ’ అనెడి వ్యతిరేకార్థక ప్రత్యయ మొకప్పుడు సమాన సంపదగా నుండెడిదని తోచును. తమిళమునం బురుషబోధక ప్రత్యయముల ముందటి వ్యతిరేక ప్రత్యయము శ్రుతినుఖార్థముగ దీర్ఘాకారరూపమున నుండుట యిందులకు నిదర్శనమనవచ్చును. కన్నడమందలి పురుషబోధక ప్రత్యయాద్యచ్చులు వ్యతిరేకార్థమగు ‘అ’ ప్రత్యయస్థానమున నిల్చుటచేత నయ్యది యట్టి యచ్చు లందు లీనమైపోయినదని యెన్న నగును” (కాల్ట ౪౭౦, ౪౭౧ పుటలు).

విమర్శము:—ద్రావిడభాషలందు వ్యతిరేకార్థక ప్రత్యయము ‘అ’ అను నదే యనియుఁ దమిట మలయాళములలో నయ్యది దీర్ఘాకారమున నుండు ననియుఁ గన్నడమున నట్టి ‘అ’ ప్రత్యయము పురుషబోధక ప్రత్యయాద్యచ్చుల సంధిలో లోపించినదనియు నలంతివాక్యములతోఁ జెప్పవలసిన యీ విషయము నూరకయె కాల్టవెల్లుగారు పెంచి మిక్కిలి గ్రంథవిస్తరము గావించిరి. తుది కెట్లును ద్రావిడభాషలందు ‘అ’ అనునదే వ్యతిరేకార్థకప్రత్యయమని యంగీకరించు దొరగా రట్టి వాదమునకు బలము చాలదనుచుఁ గొందఱు ప్రాచ్య పండితుల శాస్త్రవాదమందువలెఁ బూర్వపక్షపు యుక్తుల నూరకయె పెంచుటేలాకో తెలియకున్నది. తమిళమున ‘ఆ’ అను దీర్ఘాకారరూపముగ వ్యతిరేకార్థక ప్రత్యయము గన్పట్టుచునేయున్నది. “తస్తాదమరయిరెనెవవో విభక్తయః” (కర్ణా. భూ. ౧౯౪ సూ.)=“ధాతువునకుఁ బరముగ ‘అమ్-అర్; అయ్-ఇర్; అనుబంధము ౧౨౬ I విష:—“ప్రాచీన ధాతు రూపములపై ‘అ’ కారాగమము లేకయే వ్యతిరేకార్థక రూపము లేర్పడు ప్రణాళిక యుండెడిది” (ఆం. భా. వి. ౫౬౦ పుట).

“పయిరీతిని సరియూచుటవలన నేర్పడిన సిద్ధాంతము:—I. తెనుఁగునందువలె ‘అ’ కారము వ్యతిరేకార్థమున ప్రాచీన ద్రావిడ భాషలో నుండినదియే.....

III. స్వార్థ వ్యతిరేకార్థములయందు రెంటును ఒకటే రీతిని రూపములు ఏర్పడుచుండుట కాలక్రమమున నశించినది. (ప్రాచీన కాలమున నుండెడిదని భావము) తెనుఁగున అల్పముగ కొన్ని రూపములు మాత్రము నిల్చినవి.” (ఆం. భా. వి. ౫౬౯ పుట).

పయినున్న I, III, విషయములు పరస్పర విరుద్ధములు కావా! తెలుఁగునందు స్వార్థ వ్యతిరేకార్థకములు రెంటును నభిన్న రూప మొక్కటేని యెన్నఁడేని కలదా! ‘ఈని-పోని-పోక’ మున్నగు వ్యతిరేకార్థముల కెన్నఁడేని వ్యతిరేకత లేని స్వార్థము గలదా! అవి వ్యతిరేకార్థక మాత్రములు కావా! ‘ఈయని-పోవని-పోవక’ అను ‘ఆ’ ప్రత్యయ ఘటిత రూపములును గలవనియు నవి యెన్నడును స్వార్థ బోధకములు కావనియు నెఱుంగవగును.

ఎన్-ఎవు' అను పురుషబోధక ప్రత్యయములు నిల్చును" అనుచోప్పునఁ గన్నడ మందుఁ దమిలమందునలెనె యున్న యజాది పురుషబోధక ప్రత్యయములతోడి సంధిలో లోపించి యగవడనంతమాత్రమున నింత చర్చ చేయవలయునా? ఇట్లు సంధిలో వ్యతిరేకప్రత్యయ స్వరూపనాశనము గల్గు కారణముచేతనే కొన్ని యెడలనైన స్పష్టముగాఁ గనఁబడుటకుఁ గావలయుఁ దమిలమున దీర్ఘాకార రూపము బయల్పడలేను. 'అ-ఆ' అనునవి రెండును సజ్జర్థకములె కదా (మాడు ౨౯ IX విష). కన్నడమునఁ గాల్డువెల్లుగారు శబ్ద తత్వశాస్త్రపద్ధతి చొప్పున, వ్యతిరేకార్థకమగు 'అ' ప్రత్యయస్థితి నంగీకరించి దానికి లోపము సూహించిరే కాని ప్రాచీన కర్ణాట వ్యాకర్తలు "ఉన్నదన నేల? లోపమును విధింప నేల?" అని ప్రక్రియా గౌరవమును సహింపక కన్నడమున వ్యతిరేకప్రత్యయమునే విధించుట మానిరి.

"నైవం సజ్జర్థే" (కర్ణా. భూ. ౧౯౭ సూ.)-వ్యతిరేకార్థమునందుఁ బైరీతి గల యర్థ విశేషబోధక ప్రత్యయ మెద్దియు నిబ్బదు. ధాతువుపైని గేవలముగఁ బురుషబోధక ప్రత్యయము మాత్రము నిల్చును. ఉదా:-కన్న.-మాడు=చేయు-(ధాతువు) ప్రథమపురుష-మాడఁ-మాడర్; మధ్య-మాడయ్-మాడిర్. ఉత్త-మాడెన్-మాడెవు. మొ.

పయిరీతిని వ్యాకర్తలు కన్నడముననున్న వ్యతిరేక ప్రత్యయమును విధింపమిచేతనే యమహత్య-ర్తృక స్థలములందు "మాడుదు-మాడువు" అని సిద్ధించుచున్న యనిష్టరూపముల వారించుకొనుట కీ క్రిందిరీతిని సూత్రింపవలసినవారైరి.

"ఓ రత్ ప్రతిషేధే" (కర్ణాట శబ్దా-౪౬౦ సూ.)="ధాతోః పరస్య 'ఉదు-ఉవు' ఇత్యేతయోః 'ఉ' కారస్య 'అ'కారాదేశోభవతి. ప్రతిషేధేగమ్య మానే" ప్రయోగః:-పాడదు గిళి=(చిలుక పాడదు=పఠింపదు) పాడవు గిళి గళి=(చిలుకలు పఠింపవు).

వ్యతిరేకేతర స్వార్థమందన్ననో "పాడిదుదు=(అది పఠించినది.) పాడిదువు=(అవి పఠించినవి)" అనురీతిని గన్నడమహత్కర్తృక ప్రథమ పురుషబోధక ప్రత్యయములగు 'ఉదు-ఉవు' అనునవే నిల్చును.

"ఉదు ఉవు నపి" (కర్ణా. భూ. ౨౦౫ సూ.)=అమహత్య-ర్తృకత్వము నందుఁ బ్రథమపురుషైక వచనమున 'ఉదు' అనియు బహువచనమున 'ఉవు' అనియు నగును. ఉదా:-"ఆదుదు=(అయినది). ఆదువు=(అయినవి)".

పయిరీతినె వ్యతిరేకత్వార్థక ప్రత్యయము 'ద+ఉ=దు' అని యుండవలసియుండఁగా వ్యతిరేకార్థకమగు 'అ' ప్రత్యయము పూర్వమందు నిల్చిన

‘అదె’ అను ప్రత్యయము వ్యతిరేక క్త్యా ప్రత్యయముగఁ గన్నడమున విధింపఁ బడినది.

‘అదెత్’ ప్రతిషేధో (కర్ణాటక శబ్దా-౧౮౨ సూ.) = ఉత్తరకాలక్రియ యాసమా సమానకర్తృకాత్ పూర్వకాతే అర్థే వర్తమానా ధాతోః ‘అదెత్’ ప్రత్యయోభవతి ప్రతిషేధే గమ్యమానే-ప్రయోగః-మాడదెపోదం = (చేయక పోయెను.....)

౧౨౬. II విష:—‘తమిలమందలి ‘ఇల్లై’ అనుదానిని గన్నడ మలయాళములందలి ‘ఇల్ల’ అనుదానిని దుళుభాషలోని ‘ఇజ్జ’ అను వ్యతిరేక ప్రత్యయము పోలుచున్నది. తుళుభాషలోని వ్యతిరేకార్థక సమాపకక్రియ లనేకములు, ‘ఇజ్జ’ అనుదాని సంక్షేప రూపమగు ‘జ్’ అనునది శ్రుతి సుఖకరాచ్చులతోఁ జేరి ధాతు రూపములను జేరుటవలన నేర్పడును. వ్యతిరేక భావ్యర్థకరూపము మాత్ర మితర భాషలందువలె ‘అ’ అను వ్యతిరేక ప్రత్యయముతోఁ గూడి యుండును. ఉదా:—తుళు-మల్ పొజి = (నేను జేయను). మల్ త్ దిజి = (నేను జేయలేదు). మల్ పయె = (నేనికముందుఁ జేయను). మల్ త్ ద్యయె = (నేను జేయరాదు). గోండు భాషయందు ‘హి-లై-హ-లై’ (ద్రావిడ-ఇల్లై-అల్లై) అను వ్యతిరేకరూపములు సంక్షేపింపఁబడకయే ధాతువునకును బురుషభోధక ప్రత్యయమునకును నడుమ నిల్చును. ఇట్టి మోటురూపములు మిక్కిలి ప్రాచీనములనుటకు సందియము లేదు. తమిల కవులు ‘అల్’ అనుదాని నప్పు డప్పుడు వాడుచుందురు” (కాల్లు. ౪౭౧ పుట).

౧౨౬. III విష:—‘తమిలమున ‘ఆదు-ఆమల్’ అనువానిని ధాతువు తుదిని జేర్చుటచేత వ్యతిరేకక్త్యార్థక రూపము లేర్పడుచున్నవి. ఉదా:—చె(సె)య్యాదు = చె(సె)య్యామల్ = (చేయక). గ్రామ్య తమిలమందును గ్రాంథిక తమిలమందును ‘మల్’ అనుదానికి బదులుగా ‘మై’ అనునదియు వాడఁబడుచున్నది. ఉదా:—వలువామై = (జాజక). ఇట్టియెడల లకారము నిర్దేశకముగాఁ జేరినదనుటకంటె లోపించినదనుట యుక్తముగాన ‘మల్’ అను నదె ‘మై’ అనుదానికన్నఁ బ్రాచీనతరమనుట యుక్తమేమో? తెలుగునందలి వ్యతిరేక భావార్థకమగు ‘మి’ ప్రత్యయము తమిల ‘మై’ ప్రత్యయమున కభిన్న మనఁదగును. తమిలమందును ‘మై’ ప్రత్యయము భావార్థమునందు నిల్చు టయుఁ గలదు. ఇది తమిలమునఁ గేవల ధాతువుల తుదిని, ధాతుజ విశేషణ ముల తుదిని గాన్పించుచుండును. ఉదా:—తమి:—తాల్ మై = (అడఁకువ). ఇరుకీ-స్త్ర(స్త్ర)మై = (ఉండుట = స్థితి). తమిలమున ‘దు’ అనునది మఱొక వ్యతిరేక క్త్యా ప్రత్యయము. ఇదియును తమిలమున గుణవాచకములగు నమఘా

న్నామవాచకరూపముల సాధనమున గన్పట్టుచున్నది. తమిళ వ్యతిరేకత్వార్థక ప్రత్యయముగు నీ 'దు' అనుదానికి సరియగు కన్నడ ప్రత్యయము 'దె' అనునది. ఈ తమిళ 'దు' ప్రత్యయముపైని 'ఏ' అనుదానిని జేర్చుటచేత ధమిళ వ్యతిరేక విధ్యర్థకరూప మేర్పడుచున్నది. ఉదా:—తమి-చె(సె)య్యూదే=(నీవు చేయకుము). ఇట్టి స్థితియే 'దు-దె' మున్నగు వ్యతిరేకత్వార్థక ప్రత్యయములు వాస్తవముగఁ గ్రియానామవాచక ప్రత్యయములె యనుటకు సాధకమగుచున్నది. ఆంధ్రేతర ద్రావిడ భాషలందలి 'దు' అను వ్యతిరేకత్వార్థక ప్రత్యయముమీఁది 'ఉ' కారమును దొలఁగించి దానిచోట యత్తత్సంబంధార్థక విశేషణ ప్రత్యయముగు 'అ' అనుదానిని నిల్పుటచేత వ్యతిరేకార్థక విశేషణ మేర్పడుచున్నది. ఉదా:—తమి-చె(సె)య్యూద=కన్నడ—గేయద=(చేయనియట్టి). తెలుఁగునందు మాత్రము వ్యతిరేకార్థకమగు 'అ' ప్రత్యయమునకు బరముగ యత్తత్సంబంధార్థక విశేషణ ప్రత్యయముగు 'అ' అనుదానికి బదులుగ 'ని' అనుదానిని నిల్పుటచేత నాంధ్ర వ్యతిరేకార్థక విశేషణ మేర్పడును. ఉదా:—చేయని. ఈ 'ని' ప్రత్యయము 'సుష్పల' విస్తృతిలో నొకటి. దీనిని సముచ్చయార్థమునందును వాడుదురు. ఈ విషయము ధాతుజ విశేషణ ప్రకరణమున విస్తరింపబడును.

ఎ. డి. కాంప్ బెల్ దొరగారు తన తెలుఁగు వ్యాకరణమున వ్యతిరేకేతర స్థలమగు తుమర్థకమునకు (Infinitive) 'క' అనుదానిని జేర్చుటచేత వ్యతిరేకత్వార్థకరూప మేర్పడుననిరి. అట్లే 'ము-మొ' అనువానికి ముందు 'కు-క' అనువానిని జైరీతినె తుమర్థకమునకుఁ బరముగా నిల్పుటవలన వ్యతిరేక విధ్యర్థక మేర్పడుననిరి. ('క' అనునది యిట్టి యర్థమున నుపయోగింపఁబడదు) డా. ప్రి వెన్ సన్ దొరగారును బై 'కాంప్ బెల్' దొరగారి యభిప్రాయమునె యనుసరించి 'కు' అనునది తెల్లఁగ వ్యతిరేక చిహ్నమనుకొనిరి. కాని వీరి యిద్దరి మార్గమును బ్రామాదికమనియు 'క-కు' అనువానికి ముందటి 'అ' అనునది తుమర్థక ప్రత్యయము కాదనియు వ్యతిరేకార్థకమగు 'అ' ప్రత్యయమనియుఁ బైని నేను జూపిన యుదాహృతులెల్ల విశదపఱుపఁజాలును" (కాట్ట. ౪౭౧, ౪౭౨ పుటలు).

“తెల్లలోని 'చేయక-చేయకుము' అను వ్యతిరేకత్వార్థక వ్యతిరేక విధ్యర్థక రూపములందలి వ్యతిరేకచిహ్నముగు 'అ' ప్రత్యయమునకుఁ బరముగ నిల్చు 'క-కు' అనునది తమిళమందలి 'దు-మై-మల్' అనువానికిని గన్నడమందలి 'దె' అనుదానికిని సరియైయున్నవి. అట్టి 'దు' ప్రభృతులు క్షార్థక చిహ్నములుగా నుపయోగింపఁబడుచున్నను నవి వాస్తవముగఁ గ్రియానామ వాచక ప్రత్యయములని తలంపనగును. తెల్లలోని 'క' అనునదియు నట్టి

చరిత్రము కలదె యవదగును. తెల్లన 'క' అనునది యెన్నియో కృదంతము లందుఁ గన్పట్టుచున్నది. ఉదా:—నమ్మ-నమ్మిక. కోరు-కోరిక. తమిళమున నిది 'కై' అనురూపముతో నున్నది. ఉదా:—నమ్మికై-=(నమ్మకము). కన్నడమున నిది 'కె-కె' అనురూపములతో నుండును. ఇట్టివే మఱికొన్ని కృత్తులును 'ద్-త్-బ్-ప్' అనునవి మొదటఁగలవి పెక్కుగలవు. తెల్లలోని 'క' కారాంతములగు వ్యతిరేకత్వార్థకములకును 'క' కారాంతములగు కృదంతములకును గల భిన్నార్థకత్వము 'క' కారమూలకము కాదు. ఉదా:—తెల్లు-తెలియిక-(తెలియుట) తెలియిక=(తెలిసికొనక. వ్య-క్త్యా). 'తెలియిక' అనుదానిలోని 'అ' అనెడి వ్యతిరేకార్థక ప్రత్యయమువల్ల వీని కర్థభేదము గల్గినది. కొన్ని స్థలములం దట్టి 'క' కారాంతములు కృదంతములందును వ్యతిరేకత్వార్థకములందును సభిన్నార్థకములై యేకాకారమున నుండును. అట్టి చోటులందు వ్యతిరేకార్థకమగు 'అ' అనునది ధాతువులోని 'ఆ' కారములో లీనమైపోవును. ఉదా:—రాక=(వచ్చుట). రాక=(వచ్చుట లేక ఇది వచ్చుధాతువ్యతిరేకత్వార్థకము.) ఇందు 'ర+అ+క' అని ఛేదమునెన్నునది" (కాణ్డ. ౪౭౨, ౪౭౩ పుటలు).

"నీలగిరి కొండలందలి కోతభాషలలోని వ్యతిరేకత్వార్థక రూపము లందుఁ దెల్లలోని 'క' అనుదానికిఁ దమిళమందలి 'ద్' అనుదానికిని బదులుగా 'ప' కారము కన్పట్టుచున్నది. ఉదా:—కోత-హూగాపె=కన్నడ-హూగదె =తెల్లు-పోవక. ఇట్టి స్థితిచేతఁ గ్రియారూపములయు నామవాచకరూపములయు సాధనమున 'క-ప' లకుఁ బరస్పర పర్యాయస్థితి గలదను నియమము వ్యక్తమగుచున్నది."

"తమిళ-చె(సె)య్యాదే=(చేయకుము) (ఇది 'చెయ్యాది' అను దాని వికృతి. శ్రీ రెడ్డిగారు). అను గ్రామ్యరూపమందలి 'దే' అనునది 'చె(సె)య్యాదు' అను తమిళ వ్యతిరేకత్వార్థకమునందలి 'దు' అను దానికి భిన్నముకానట్లే తెల్లనందును 'చేయకుము' అనుదానిలోని 'కు' అనునది 'చేయక' అనుదానిలోని 'క' అనుదానికి భిన్నముకాదని నా యభిప్రాయము. ద్రావిడభాషలలోఁ గృదంతరూపముల నొత్తిపల్కుటచేత విధ్యర్థక రూపము లేర్పడును. తమిళ విధ్యర్థకములలోని 'ప' అనునది యవధారణార్థకము."

"తెల్లలోని వ్యతిరేకవిధ్యర్థకమగు "చేయకుము" అనుదానిని బోలునది తమిళమందలి 'చె(సె)య్యట'=(చేయవద్దు) అనునది. ఇట్టి తమిళరూపము మూఁడు పురుషములందును (లింగ) రెండు వచనములందును నేకరీతిగనే యుండును. తెల్లనందలి వ్యతిరేకవిధ్యర్థకరూపము మధ్యపురుషమునకే

నియతమగుట వ్యవహారవశమునఁ గల్గెనని నా తలంపు. తమిళరూపములందలి 'అట్టా' అనునది "అల్ + క" అనువాని యోగమున నేర్పడినది. అందలి 'అల్' అనునది వ్యతిరేక ప్రత్యయమగు 'అ' అనుదానినుండి యేర్పడినది. అందలి 'క' అనునది తమిళముందలి యాశీరాద్యర్థక 'క' ప్రత్యయము. ఇట్లు భావార్థకము, వ్యతిరేకత్వార్థకము, వ్యతిరేకవిధ్యర్థకము" అనువాని రూపములు 'మొదటఁ గృత ప్రత్యయములయై యుండునని తోచుచున్నది" (కాట్టు. ౪౭౩, ౪౭౪ పుటలు).

విమర్శము:—తమిళ వ్యతిరేకత్వార్థక రూపములలోని 'మల్-మై' అను ప్రత్యయములలో 'మల్' అనునది ప్రాచీనతరమను దొరగారి యాశయము సరికాదు. 'మై' అను త్వార్థక ప్రత్యయము తొలగి-ప్పియమునఁ జేర్చినఁ బడెను. (చూడు 'అనైయిన్.....' తొలగి- ౬౯౮ నూ.) 'మల్' అనునది తొలగి-ప్పియమునాటికి లేదు. 'దు' అనునది తమిళ త్వార్థక రూపములందుఁ గన్పట్టుచున్నను సందలి 'దే=త్' అనునది భూతార్థకము. దాని మీఁది 'ఉ' అనునది మాత్రమే త్వార్థకము. కన్నడముందును నిట్లే. కావునఁ దమిళ వ్యతిరేకత్వార్థకము 'దు' అనునది యను 'దొరగారివ్రాత' సరికాదు. తమిళ కన్నడములందలి "కరిదు=(నల్లనిది) కడిదు=(కఠినమైనది)" మున్నగు గుణనామవాచకాదుల తుదినున్న 'అదు=దు' అనునది సర్వనామ శబ్దసంబంధి. ఇట్టి విభిన్న శబ్దముల నాకారసామ్యమున భ్రమించి యవి యభిన్నములనుచు దొరగారు వ్రాయుట కేనలము భ్రాంతిమూలకము. మఱియుఁ దమిళ వ్యతిరేకత్వార్థకము 'ఆ+దు=ఆదు' అనునది. 'దు' అనునదిమాత్రము కాదు. కన్నడ వ్యతిరేకత్వార్థక ప్రత్యయము 'అదె' అనునది. (చూడు ౧౨౬ I విష). ఇట్టి విభిన్న శబ్దమేళిత వ్యతిరేకత్వార్థక ముతోఁ గేవల భిన్న శబ్దమూలకమగు 'చెయ్యాదే' అను నాధునిక వ్యతిరేక విధ్యర్థకరూప మీషదాకార సామ్యమునుబట్టి యభిన్నమని దొరగారు తలంచు టయు భ్రాంతిమూలకమే. తమిళ గ్రాంథిక విధ్యర్థకరూపము 'చెయ్ది'= (చేయుము) అనునది. దీని వ్యతిరేకరూపము 'చెయ్యాది'=(చేయకుము) అని యుండవలసియుండఁగా దీనిపై నవధారణార్థకమగు 'ఏ' కారము నిల్వఁగా 'చెయ్యాదే'=(చేయకుము) అను గ్రామ్యరూప మేర్పడియుండును. కావున దీనికి 'చెయ్యాదు+ఏ' అని ఛేదమును సంగీకరించి యిది వ్యతిరేకత్వార్థక రూపాభిన్న మనుకొనుట పొరపాటు.

"అవట్టుళ్....." (తొలగి- ౭౦౭ నూ.)="వానిలో 'ఇ-వి-ఆయ్'- అనునవి తుదినిగల క్రియలు మహదమహాన్నధ్యమపురుషైక వచనములు,

ఉదా:- చెయ్ది = (చెయ్ + దు = ఇ) = (చేయుదువు - చేయుచున్నావు - చేయుము.)”
 దీనిలోని ‘తు = దు’ అనునది భావ్యర్థకము. విధ్యర్థమున భావ్యర్థములీనమై
 యుండును. కాఁగా గ్రాంధికవిధ్యర్థక వ్యతిరేకైక వచనము “చెయ్యాది” =
 (చెయ్ + ఆ + దు + ఇ) అనునది. దీనినుండి “చెయ్యాదే” అనునది యేర్పడి
 యుండును.

తమిళ వ్యతిరేకక్త్యర్థకమగు ‘చెయ్యాదు’ అనురూపమునుండి వ్యతి
 రేకార్థక విశేషణమును సాధించుట సంప్రదాయ విరుద్ధము. విశేషణము
 నందు ‘క్త్య’ర్థమునకుఁ బ్రసక్తి యేమియులేదు. కాన చెయ్ + (ధాతువు) ఆ +
 (వ్యతిరేకార్థకము) త్ = ద్ + (భూతార్థకము.) అ = (విశేషణ ప్రత్యయము.)
 చెయ్యాద = (చేయని). లేదా దీనియందలి ‘త్’ అను భూతచిహ్నముతో ‘తు’
 అను వర్తమాన భావచిహ్నమును నిల్పి ప్రక్రియచూపినను జూపవచ్చును.
 వ్యతిరేకక్రియ కాలత్రయ బోధకము గదా.

చేయని మున్నగు తెలుఁగు వ్యతిరేకార్థక విశేషణ రూపములలోని
 ‘ని’ అనునది సుష్టుల విస్తృతియనుట సరికాదు. అది సముచ్చయార్థక ‘ను’
 శబ్ద సంబంధి యనుట కేవలము నసంగతము. ‘చేయు + అన్ + ఇ = చేయని’
 అని ఛేదము నెన్నునది. ‘అన్’ అనునది వ్యతిరేకార్థకము. ‘ఇ’ అనునది
 సంబంధార్థక విశేషణ ప్రత్యయము. అట్లే తెలుఁగు భాషయందలి ‘చేయక’
 మున్నగువానియందలి ‘క’ అనునది, ‘కోరిక’ మున్నగువానిలోని ‘క’ అను
 దానివలెనే కృత్ ప్రత్యయ సంబంధియను దొరగారివ్రాత సరికాదు. మఱియు
 ఘుణాక్షరన్యాయమున నేకాకారముననున్న ‘రాక = (వచ్చుట) - రాక = (వచ్చుట
 లేక)’ మున్నగు నలంతి శబ్దములను జూచి భ్రమించి కృత్ ప్రత్యయ ‘క’ కార
 మును వ్యతిరేకక్త్యర్థకాదులలోని ‘క’ కారమును నభిన్నములనుట కేవలము
 నసంగతము. వానికి రూపమందుఁగాని యర్థమందుఁగాని సంబంధములేదు.
 ఉదా:- కోరు + ఇక = కోరిక. చేయు + అక = చేయక. మొ. ‘తెలియక’ =
 (తెలియుట) అను శబ్దము తెల్లనఁ గలదనుట గగనారవిందమును స్తరింపఁజేయు
 చున్నది. తెలుఁగు నందలి వ్యతిరేకక్త్యర్థక వ్యతిరేకవిధ్యర్థకములందలి
 కకార మజ్ఞాతచరిత్రకమును బ్రాచీనతమమును నగు ‘కు’ అను ద్రావిడ
 శబ్దఖండమని గ్రహింపవలయును. ఈ ‘కు’ శబ్దము ద్రావిడ భాషలందెల్లఁ
 గొన్ని కొన్ని ధాతువుల తుది నిల్చును. ఉదా:- తమి-అడఱు = కన్న-అడంగు =
 అడఱు. తెల్లు-అడఁగు = అడంగు, మొ. ఇది తమిళ క్రియారూపములలో
 భావ్యర్థలందుఁ గాన్పించుచున్నది. కన్నడమునఁ గాలత్రయార్థబోధకమై
 ప్రథమ పురుషమునఁ బ్రయుక్తమగుచున్నది.

“అనైతామ్.....” (తొల్కా. ౬౮౬ నూ.) “అమ్-అమ్ ఎమ్-ఎమ్-కుమ్-డుమ్-తుమ్-ఱుమ్” అనునవి తుదినిగల క్రియ లుత్తమ పురుష బహువచనములు.....” “క ట త అ.....” (తొల్కా. ౬౮౭ నూ.)=“కు టు-తు-ఱు” అనునవియును, “ఎన్-ఎన్-అల్” అనునవియును దుదినిగల క్రియ లుత్తమ పురుషైకవచనములు...“అల్-కు” భావిలో మాత్రము వచ్చును....”

“అమరో ధమ్” (కర్ణాట శబ్దా. ౪౬౩ నూ.)=ధాతోః పరయోః ‘సతి-భూతే భవిష్యతి’ చ కాలే విహితయోః ‘అమ్-అల్’ ఇత్యేతయోః ‘గు’ మిత్యాదేశో వా భనతి పులిక్లే స్త్రీలిక్లే నపునక లిక్లే చ విషయే.”

అట్టి ‘కు’ ప్రత్యయము తెల్లునందలి వ్యతిరేకత్వార్థక రూపములందును వ్యతిరేక విధ్యర్థకములందును నిల్చెనని తలంపవగును. వ్యతిరేకత్వార్థకము లందు వ్యతిరేక ప్రత్యయమగు ‘అ’ అనునది రెండుసార్లు నిల్చెనని యెఱుంగు నది. ఉదా:—చదువు+అ+కు+అ=చదువక ఇందలి ‘కు’ శబ్దము భూతార్థక మగుచున్నది. వ్యతిరేక విధ్యర్థకములందలి ‘కు’ ప్రత్యయము భావ్యర్థకమని యెఱుంగవగును. ఉదా:—చదువు+అ+కు+ము=చదువకుము. అయ్యది నిల్వనిచో “వ్య. క్త్వా-వండియ, వ్య. విధ్య-వండము” అను రీతి సర్థ సందేహో ద్యనుపపత్తులు గల్గును గదా.

౧౨౬. IV విష:—“గోండు భాషయందలి వ్యతిరేక విధ్యర్థక ప్రత్యయము ‘మన్ని (లేక) మిన్ని’ అనునదైయున్నది. ఇది ధాతువున కాదియందే నిల్చును. ఇట్టిది లేటిను భాషయందు ‘నొలి’ అనునది గలదు. ఈ గోండు ప్రత్యయము తమిళమందలి ‘చె (సె) య్+(య్)+అన్+మిన్’=(మీరు చేయకుడు)” అనుదానిలోని ‘మిన్’ అనుదానిని బోలియున్నది. కాని యీ పోలిక కాకతాళీయము. చె (సె) య్యన్ మిన్” అనుదానిలోని ‘అన్’ అనునది ‘అల్’ అనుదానినుండి శ్రుతి సుఖార్థముగ నేర్పడినది. బెళ్ళి దొర గారు ‘మిన్’ అనునది వ్యతిరేక ప్రత్యయమని తలంచిరి. అది ప్రామాదికము. ‘మిన్’ అనునది విధ్యాద్యర్థక మధ్యమ పురుష బహువచన ప్రత్యయము. కావుననే యిది వ్యతిరేకార్థమందును స్వార్థమందును విధ్యర్థకముగా వాడఁ బడును. ఉదా:—అమి-పోటుమిన్ = (ఓర్పు). మలయాళమున నిది ‘విన్-పిన్’ అను రూపముల నందినది. తమిళ కావ్యభాషయందును సరుదుగ ‘అన్ మిన్’ అనుదానికి బదులుగా ‘అట్ పిన్’ (అల్+పిన్) అని వాడఁబడును. బహువచన రూపము ‘అట్ పిర్’ అనునది. గోండు భాషలోని వ్యతిరేక విధ్యర్థకమగు ‘మన్ని’ అనునది హిందుస్థానీ భాషలోని ‘మత్’ అనుదాని తోడను సంస్కృతమందలి ‘మా’ అనుదానితోడను సంబంధించుచున్నదన

వచ్చును. కాని యది ద్రావిడ వ్యతిరేక చిహ్నమగు 'అ' అనుదానిపతెనె టరిఁషు భాషలోని 'మె=ను' అనుదానితో దూర సంబంధము గలదనఁ దగును. 'మన్ని' అనునది బెహిస్తాను (బేశము) లోని సిద్ధియను ఫలక భాష యందలి 'ఇన్ని' అను వ్యతిరేక చిహ్నమును బోలుచున్నది" (కాల్డు. ౪౭౪ పుట).

౧-౨౬. V వివ:—“ద్రావిడ వ్యతిరేక చిహ్నమగు 'అ' ప్రత్యయపు పుష్పత్తి:—ద్రావిడ వ్యతిరేక చిహ్నమగు 'అ' ప్రత్యయమునకు 'బాపు' దొర గారి సిద్ధాంతము చొప్పున నిండోయూరపియను భాషలలోని 'న' ఇర్ధక శబ్ద ముతో (Alpha privative) నేమేని సంబంధము గలదా యని తోచును, కాని గ్రీకు సంస్కృత భాషలలోని నఇర్ధక శబ్దముగాని, (న-నో-నా-మొ.) దానికి సమానమగు నేదేని యాగమముగాని (అ-అన్-మొ.) ద్రావిడ భాషలలో నున్న బాడ యగపడదు. కాని వానికి బదులుగా 'అల్-ఇల్' అను వానినుండి యేర్పడిన కృత్తులుగాని సంబంధార్థక ధాతుజ విశేషణములు గాని పదాంతమున వచ్చుచుండును. ఉదా:—తమి - నేర్ = (తిన్నని) నేర్ + ఇన్ = (ఇల్ + మై) = (తిన్ననలేమి)" (కాల్డు. ౪౭౪ పుట).

“ద్రావిడ వ్యతిరేక ప్రత్యయమగు 'అ' అనునది 'అల్-ఇల్' అను ద్రావిడ ప్రత్యేక శబ్దములకు సమానార్థకమనుటలో సందియములేదు. తమిల గ్రంథములలో గొన్ని యెడల 'అ' ప్రత్యయము చోట 'అల్-ఇల్' శబ్దముల వాడుక కన్పట్టుచున్నది. ఉదా:—“అఱి + (గ్) + ఇల్ - ఈర్ = (మీరు తెలియరు = మీకుఁ దెలియదు)” అనునది, యంతకన్నఁ బ్రచురమగు వాడుకగల 'అఱి + (య్) + ఈర్' అనుదానికి బదులుగా వాడఁబడును. “నినై + (య్) + అల్ + ఆ = (తలం పమి)” అనునదియుఁ బరిశీలింపఁదగినదియె. ‘చె (సె) య్ + (గ్) + అల్ - ఆదార్ = (చేయరు = చేయనివారు) అనునదియుఁ బరిశీలింపవగును. పయి వానిలో 'అల్' అనునది వ్యతిరేక ప్రత్యయమనుట స్పష్టము. 'అల్ + అన్ = ఇల్ + అన్ = (వాడుకాడు)’ అనుదానినుండి యేర్పడిన వ్యతిరేక క్రియాజన్య విశేషణములందలి 'అల్' అనుదానికిఁగల వ్యతిరేకార్థ బోధన శక్తి నిర్వివాదము. ఉదా:—పేన్ + అల్ + ఏమ్ = (మాటాడము.) ఉణ్ + ఇల్ + ఐ = (తినలేదు). తమిల మలయాళములందలి 'మాఱ్ఱ (త్ర)లన్ = మాత్ర + అల్ + అన్ = (మా మాఱుగానుండువాడు-శత్రువు) అనుదానితో సరిచేసి చూచునది. డా. గుండర్పుగారు 'మాత్రా + ఉళ్ + అన్' అనుదానినుండి పయి రూపము వచ్చెననిరి. తమిల మలయాళములందలి సామాన్య వ్యతిరేకరూపమగు 'మాఱ్ఱా(త్రా)న్' అను దానియందు 'అ' అను దానిచే వ్యతిరేకార్థము తెల్పఁబడుచున్నది. గోండు భాషయందు 'హల్లె-హిల్లె' అనువానిని జేర్చుటచేత వ్యతిరేకార్థక రూపము

తేర్చుడును. 'అల్లె-ఇల్లె' అనునవే శ్రుతి సుఖార్థముగఁ జై రీతిని బరిణమించినవి. కోత భావముందు 'ఇల్లె' అను శబ్దము నిట్టి యర్థమున వాడుదురు. తమిట కావ్య భాషలో 'ఆల్-ఏల్-అల్' అను వ్యతిరేక విధ్యర్థకములు వాడఁబడు చున్నవి. ఉదా:-చె (సె) ల్+ఏల్=(పోవలదు) మునియేల్=(కోపింప వలదు) చె (సె) య్+(య్) అల్+క=చెయ్యట (అల్+క=అట్ట)=(చేయ వలదు). చె (సె) య్+(య్) అన్+మిన్=(చేయకుడు) (అల్=అన్). తమిట వ్యావహారిక భాషలోఁ దద్ధర్మ వ్యతిరేకమున స్వార్థిక క్రియయొక్క భావార్థక రూపము తుదిని 'ఇల్లె' ('ఇల్లె'కు మాటుగా) అనునది చేర్చఁబడును. ఉదా:-వర+(వ్) ఇల్లె=(నేను-నీవు-వాడు-అది-మేము-మీరు-వారు-అది-రారు-రాలేదు) ఇది గ్రాంథిక రూపముకాదు. సమాన రూపములు కాల క్రమమున వ్యస్తములై నిల్చునపుడు గల్గు మార్పు నీ రూపము సూచించు చున్నది" (కాట్ట, ౪౭౫ పుట).

"ద్రావిడ వ్యతిరేక ప్రత్యయముగు 'అ' అనునదియుఁ బ్రత్యేక ప్రయోగము గల 'అల్' అనునదియు నభిన్నములు. తుది లకారము లోపించుట కనేకోదా హృతులు గలవు గాన 'అల్' అనునదే ప్రాచీన తరమని స్థూల దృష్టికిఁ దోచును. ఉదా:-తమి-ముఱిదల్=(విటుగుట). కన్నడ-మురత. తమి-చె (సె) య్దల్=(చేయుట)=తెల్ల-చేత. తమిట భావార్థకము 'అ' అనునది మాత్రమే. కన్నడమున 'అ-అల్' అను రెండును భావార్థకములే. తమిట వ్యతిరేకార్థక క్రియా నామవాచక ప్రత్యయములు 'మల్-మై' అనునవి గలవని యీవఱకే చూపియున్నాను. కాని యింత మాత్రమున 'అల్' అనునది ప్రాచీన తరమని నిశ్చితముకాదు. 'మ్-న్-ర్' అనువాని వలెనె 'ల' కార మును స్పష్టతకై క్రియా నామవాచకముల తుదిని జేరుట పెక్కు చోట్లఁగలదు. ఇట్లు 'అ' ప్రత్యయమే ప్రాచీనతరమని నాయాశయము. వ్యతిరేక ప్రత్యయ ద్విరుచ్చారణమును స్పష్టతకై వెలసియున్నది. (ఇల్+అల్)+అ=ఇల్ల=ఇల్లె).

ప్రాచీన తరమగు నీ వ్యతిరేకార్థకమైన 'అ' ప్రత్యయము ప్రాచీన ద్రావిడ ప్రథమ పురుష సర్వనామమును (అ=ఆ) బోలియున్నదనియు 'అల్' అను వ్యతిరేకార్థక నామవాచకము సైతము 'అమ్-అద్-అల్' అను ప్రథమ పురుష సర్వనామములను బోలుననియు నాయాశయము. ఇంక డా. గుండర్పుగారివలెనె సాహసించి మేమును వ్యతిరేకార్థము సైతము ప్రశ్నార్థము నుండియుఁ బిదపఁ బ్రథమ పురుష సర్వనామార్థములనుండియు నిష్పన్నమైనదని చెప్పుదుము. "ప్రథమ పురుష సర్వనామముగు 'అ' శబ్దమే వ్యతిరేక ప్రత్యయముగుచున్నదని నా నమ్మకము. ఆశ్చర్యార్థకముగు 'అ' అనునదియే ప్రశ్నార్థక మగుచున్న

దనియు నా యూహ. ప్రశ్నార్థమునుండియె వ్యతిరేకార్థము బయలుదేలు ననుట స్పష్టము. ఉదా:—“అదువరుమ్+ఆ=(అది వచ్చునా=అది సంభవించునా=అది సంభవింపదు=కానేకాదు)” అని డా. గుండర్పుగారు నాకు జాబులో వ్రాసిరి. వ్యావహారిక తమిళమందును బ్రశ్నముచేతనే వ్యతిరేకార్థము వాచ్యమగుచున్నది. అదియే కావ్యమునకు సాగను” (కాల్లు ౪౭౫, ౪౭౬ పుటలు).

“కాని ‘అల్’ అనునది ప్రత్యేకముగా వ్యతిరేకార్థము కాదనియు దాని తుదిని ‘అల్ల’ అను రీతిని ‘అ’ అనునది చేరునపుడే ‘అల్’ అనునది వ్యతిరేకార్థమగుననియుఁ జెప్పెడి గుండర్పుగారితో నే నేకీభవింపజాలను. ‘అల్’ అనునది మొదటఁ బ్రథమ పురుష సర్వనామముగ నుండెడిదనియు, సద్దానిని సమ్మతించినను సమ్మతింపకున్నను ‘అల్-ఇల్’ అనునవి సహాయాంత రావేక్ష లేకయే తమంతటఁదామె వ్యతిరేకార్థమును బోధింపజాలుననియు వాని తుదిని జేర్చబడిన ‘అ’ మున్నగు నచ్చులు స్పష్టార్థములనియు నా నిశ్చయము. ఉదా:—అల్+దు=అద్దు (అద్దు)=(అది లేదు=అదికాదు) = గ్రాంథిక కన్నడము-అల్తు. తుళు-అత్త్. తమి-అల్ మై=అన్దై=(లేమి=కాకుండుట) అల్+గు=(తగుట) అల్=(చీకట్). అల్పటి=(విభక్తి ప్రత్యయము లేమి.) ఇల్-ఇద్దు-(ఇద్దు)=అది లేదు. ఇల్+మై=ఇన్దై=(లేమి). ఇలి=(లేని వాడు). ఇల్ పొరుళ్=(లేని వస్తువు. సత్పదార్థములేమి). (పొరుళ్=వస్తువు)” (కాల్లు. ౪౭౬ పుట).

“‘అ’ అనుదానినుండి ‘అల్’ అనునది నిష్పన్నమయ్యెనను నా యూహ యెట్టిదైనను వ్యతిరేకార్థక విధ్యర్థకములగు ‘అల్-ఆల్-ఏల్’ అను వానికిఁగల పోలికలు పరిశీలింపదగినవి. సంస్కృతమందలి ‘అలమ్’ శబ్దమును బై వానితోఁ బోల్చిచూడనగును. ‘ఊల్’ మాండలిక భాషయగు ‘సాంతాలు’ భాషయందు ‘అలా’ అనునది వ్యతిరేకార్థక శబ్దభాగము. ఫిన్నిషు భాషయందును నట్లే. ఓష్టియాకు భాషలో ‘ఇలా’ అనునది వ్యతిరేకార్థకము. హెబ్రు భాషయందును ‘అల్’ అనునది వ్యతిరేకార్థక ప్రత్యయము. చాల్డీ భాషయందు ‘లా’ అనునది వ్యతిరేకార్థకము” (కాల్లు. ౪౭౬, ౪౭౭ పుటలు).

విమర్శము:—ఇండ్లో యూరపియను భాషలలోని నఇర్థక శబ్దములతో ద్రావిడ వ్యతిరేకార్థక శబ్దములకు సంబంధము లేదనుట సరికాదని యీవఱకె ౨౯ IX విషయమున విమర్శితమయ్యెను. అచ్చట వివరింపబడిన రీతిగ సంస్కృతము నందలి ‘న-నా’ శబ్దములను సంబంధించినవె యాంధ్ర కన్నడములందలి వ్యతి

రేకార్థకమగు 'అ' ప్రత్యయమును దమిలుమందలి 'అ' అనునదియు సని యంగీకరింపనగును. సంస్కృతమున 'అ' అనెడి 'స' శబ్దరూపము క్రియలతో నదుకుట యగుదయినను నిందార్థములందెల్ల వెలయుచున్నది. "స + బ్రాహ్మణః = అబ్రాహ్మణః" అనురీతిని నామములతో నదుకుట యతివిస్తృతముగా నున్నది.

"సఖోనలోప స్తిజి ఙ్గేపే" (వార్తి. ౩౯౮౪). 'అపచసి త్వం జాల్త' (సి. కా. ౭౫౮ సూ. వివరణము) "నలోపో నఖితి సూత్రస్థ వార్తిక మిదమ్. సఖోనకారస్య లోపః స్యాత్ -తిజిపరే, నిద్రాయామితి వక్తవ్యమిత్యర్థః. అపచసి త్వం జాల్త = కుత్సితం పచనీత్యర్థః. అత్ర 'అ' ఇతి భిన్నం పదమ్ (సఖర్థకావ్యయమ్) తిజస్తేన సమాసాభాత్....." (బాలమనోరమా వ్యాఖ్య).

'అల్' అనుదానిని సంబంధించు 'అన్' అనెడి నఖర్థక శబ్దమును సంస్కృతమునఁ గలదు. ఉదా:-న + ఏక = అనేక. మొ.

"సఖ్ (౨-౨-౬) = సఖ్ సుపా సమస్యతే." (సి. కా. ౭౫౬ సూ.).

"న లోపో నఖః (౬-౩-౭౩) = సఖోనస్య లోపః స్యా దుత్తరపదే. స + బ్రాహ్మణః = అబ్రాహ్మణః" (సి. కా. ౭౫౭ సూ.).

"తస్మా న్ను డచి (౬-౩-౭౪) = లుప్తనకారా న్నఖ ఉత్తరపద స్యాజాదేః నుడాగమః స్యాత్. స + అశ్వః = అనశ్వః" (సి. కా. ౭౫౮ సూ.).

'ఇమ్-అన్-ఇన్' అను నఖర్థక శబ్దము లాంగ్లమందును గలవు. ఉదా:- Improper = అక్రమమైనది. Inability = అశక్తి. Unable = శక్తిలేనిది. Un = వ్యతిరేకార్థకమగు నుపసర్గము.

ఇట్టి బలమగు నిండ్ యూరపియను సంబంధమును నిరాకరించి యర్థ సంబంధ మించుకేని లేని ద్రావిడ ప్రథమపురుష సర్వనామమగు 'అ' శబ్దముతో దొరగారు సరిపోల్చుట రూపసామ్య భ్రాంతికృతమే కాని వేఱుకాదు. ఇంకఁ బ్రశ్నార్థకమగు 'అ' శబ్దము మూలమనుటయు సరికాదు. స్వార్థిక క్రియమీఁది ప్రశ్నమున వ్యతిరేకార్థ బోధమును వ్యతిరేకార్థక క్రియమీఁది ప్రశ్నమున స్వార్థబోధమును గల్గించుట 'అ' మున్నగు స్వరముల కెల్లఁ బ్రసిద్ధమే. ఉదా:-చదువవే = చదువుము. చదువవా = చదువుము. చదువవో = చదువుము.

"రావే యాశ్వర కావవే వరద సంరక్షించు భద్రాత్మకా" (భాగ. ౮ స్కం.).

సంప్రార్థనార్థకా దీ । దే దాతౌ ప్రశ్నలక్షణౌ భవతః । ఏ దోతౌ వ్యతిరేకా । దపి సంప్రార్థన పరౌ క్రియాణాం స్తః" (ఆం. చిం.) ('వ్యా. సం.' ౨౧౦ XII విష.

పయిరీతిని గాకు స్వరములెల్ల వ్యతిరేకార్థక శబ్దములకు మూలమనుట యుక్తమా? ఇట్టి కాకువులు వ్యతిరేకార్థమునే కాక ప్రార్థనాది వివిధములగు సర్థములను వ్యక్తపఱచును. అట్టివి వివిధార్థ స్వంజకములే కాని తత్తదర్థక శబ్దములు కానేరవు. యుక్తిహీనమగు నే సంబంధమునైన సంగీకరించుచు సంస్కృత సంబంధము మాత్రము లేదనుట వీరికొక వ్రతమైయున్నది.

“న శబ్దము ‘నకరోతి’, ‘అకృతమ్’ మొదలైన రీతిని వాడఁబడు సంస్కృత మునకును ద్రావిడ వ్యతిరేకార్థకమునకును సంబంధము లేదనుటయు స్పష్టము.దీనికిఁ (ద్రావిడ కుటుంబమునకు) సంస్కృత ప్రాకృతములతో జన్య జనకభావ సంబంధముగాని సోదర భావముగాని లేనట్లును నిర్ణీతమైనది” (ఆం. భా. వి. ౫౭౦ పుట). అని తదనుయాయులును వ్రాయసాగిరి.

సంస్కృత ప్రాకృతములతో జన్య జనకభావమును సోదర భావమును లేకపోవుఁగాక-చిరకాలికమగు సహవాసముచేతఁ గల్గియున్న (౭, ౮ విష. చూడు.) పోలికలను లేవననేల?

‘ఇట్టై’ అను తమిళ శబ్దము గ్రాంధికము కాదనియుఁ గేవల వ్యాసహారిక రూపమనియు డా. కాట్టెవెల్లుగారు వ్రాయుట సాహసము, అయ్యది తొల్కా-ప్పియమందే ప్రయుక్తమై యున్నది.

“మున్నిలై.....” (తొల్కా. ౭౦౬ సూ.)=“మధ్యమ పురుష క్రియ లును నాశీరర్థక క్రియలును ససమాపక క్రియలును ‘ఇట్టై’ (లేదు) శబ్దమును ‘వేణు’ (భిన్నము) శబ్దమును, ‘చె (సె) య్మన’ మున్నగు ‘అన’ తుదిని గల శబ్దములును ‘ఉమ్’ తుదినిగల క్రియలును, ‘చె (సె) య్ద’ మున్నగు ధాతుజ విశేషణములును (పెయరెచ్చమ్=నామమునకుఁ గొఱత) నను నెనిమిది విధము లగు శబ్దములును మహా దమహాత్ములు రెంటును నేకరీతిగనే యుండును.”

౧౨౭. విష:-“విధేయ విశేషణ రూప క్రియలు:-(Appellative verbs) (లేదా) (Conjugated nouns):-ఉగ్రియన్ కుటుంబములోని కొన్ని భాషలయందు సార్వ నామిక క్రియాప్రత్యయములు-క్రియల తుదినినిల్చు సర్వనామశబ్దఖండములు-నామవాచకముల తుదినినిల్చును. అట్టి నామములు విధేయ విశేషణక్రియ లనిపించు కొనును. ఉదా:-మార్డ్విన్ భాష-(పాజ్ = ప్రభువు) ‘పాజ్ + ఆన్=(నేను ప్రభువను). ‘పాజ్+అన్’ అనునది షష్ఠ్యర్థకము. దీని విధేయ విశేషణ రూపము-‘పాజ్+అన్+ఆన్=(నేను ప్రభుని వాడను = ప్రభు సంబంధిని)” అను రీతిని విధేయ విశేషణ రూపము లేర్పడును. సామాన్యముగా సిద్ధియను భాషలలోని విశేషణములెల్ల గుణనామవాచకములే కాన నామవాచక

నియమములెల్ల విశేషణముల కుండును. నవీన పరిపి.యను భాషయందు సిధియను భాషల ప్రభావముచేతఁ గావలయును 'తిజ్జు' లతో సమసించిన నామవాచకములు విశేషణములును గలవు. ఉదా:—మెర్డ్ + ఎమ్ = (నేను మానవుడనై యున్నాను). ఇందలి 'ఎమ్' అనునది 'ఉన్నాను' అను సర్గము గల క్రియయొక్క సంక్షేపరూపము. ఇట్టి సమాసములు సిధియను భాషల లోని (హంగేరియను భాషలో) (కాల్డు. 302 పుట. ౯౦ II విష. చూడు) షష్ఠీసమాసములను బోలియున్నను వాని కభిన్నములు కావు. ద్రావిడ భాషలో నిట్టి సమాసములు కానరావు" (కాల్డు. ౪22 పుట).

“పయి నుదాహరించినరీతిని 'ఉగ్రియను' భాషలయు ద్రావిడ భాషలయు విధేయ విశేషణరూప క్రియా నిర్మాణ పద్ధతికిఁ గల సామ్యము పరిశీలింపఁదగినది. దీనిని 'అన్ ఫల్వీ' దొరగారు పరిశీలించిరి కాని 'ఫిన్స్ ఉగ్రియను' భాషలకును ద్రావిడ భాషలకునుగల యితర విషయములందలి సామ్యముల నాయన పరిశీలింపఁజాలరైరి (చూడు ౧౦౫ I విష.).

ప్రాచీన ద్రావిడభాషలన్నిటియందును నెల్ల నామములనుండియు నెల్ల విశేషణములనుండియుఁ గ్రియారూపములను సాధింప వచ్చును. మీఁద నుదాహరించిన 'మూర్ డ్విన్' భాషయందువలెనే (సిధియను భాషలలోని 'ఉగ్రియను, కుటుంబములోనిది) తమిట భాషయందును ప్రథమా విభక్త్యంత నామవాచకములు మాత్రమే క్రియలగుటగాక ప్రథమేతర విభక్తుల రూపములును (Oblique cases) ముఖ్యముగా షష్ఠీ రూపములును క్రియలగుట గలదు. తమిట వైయాకరణము వీనిని 'వినైకు-టిప్పు' = (క్రియల చిహ్నములు గలవి) అని యందురు. తమిట వ్యాకర్తయగు నొక యాండ్లయుఁడు వీనిని 'తిజంత' నామవాచకములని వ్యవహరించెను. బెళ్ళిదొరగారు చెప్పినట్లు వీనిని 'విధేయ. విశేషణరూప క్రియలు" (లేదా) 'తిజంతములగు విధేయ విశేషణములు' అనుటయే యుక్తమని నాయభిప్రాయము" (కాల్డు. ౪22, ౪2౩ పుటలు).

“ఈ విధేయ విశేషణ రూపక్రియలకుఁ గాలవిశేష బోధకత్వము లేదు ఉదా:—తమి-(కోన్ = రాజు-గొఱ్ఱలకాపరి). కోన్ + ఎన్ = (నేను రాజను. కోన్ + ఐ = (నీవురాజవు). కోన్ + ఎమ్ = (మేము రాజులము). కోన్ + ఇర్ = (మీరు రాజులరు). ఇట్లే ప్రాతిపదికమునకుఁ బరముగాఁ బంచమి (లేదా) షష్ఠి యగు 'ఇన్' అను దానిని జేర్చి విధేయ విశేషణముగా వాడుటయుఁ గలదు. తమి-కోన్ + ఇన్ + ఎన్ = (నేను రాజయొక్క వాఁడను). కోన్ + ఇన్ + అన్ = (వాఁడు రాజును సంబంధించినవాఁడు). పయిచోటులందెల్ల 'రాజ సంబంధి యెవఁడో వాఁడు' అని సంబంధార్థమును గ్రహింపనగును. 'ఇన్'

ప్రత్యయమునుజేర్చి విధేయ విశేషణ క్రియారూపములను వాడుట గ్రాంథిక తమిళమందే కలదు. తెలుఁగునందు విధేయ విశేషణముల తుది స్వరమునుబట్టి సర్వనామఖండరూపప్రత్యయ స్వరము మాఱుచుండును. ఉదా:—నీవు సేవ కుండవు. నీవు కవివి. మలయాళమున నేకవచనరూపములు ‘అడియన్-అడియేన్’=(దాసుఁడను) అని తమిళమందువలెనే యుండును గాని బహువచనమున ‘అడియజ్జల్’ అనురీతి నపభ్రంశచిహ్నము లగవడుచున్నవి. ‘ఎల్+ఆమ్’=(మనమెల్లరము), ఎల్+ఆమ్=(మీరెల్లరు) అనునవి గ్రాంథిక తమిళ రూపములు” (కాల్దు, ౪౭౮ పుట).

“తెలుఁగునఁ బ్రథమపురుషమం దమహత్త్వమున మాత్రమే విధేయ విశేషణ క్రియాకారమున విశేషణముండును. ఉదా:—అది మంచిది. అవి మంచివి. మొ. మహత్త్వమున-వాడుత్తముఁడు. వారుత్తములు. మొ. ఈ విషయమునఁ దమిళము సంపూర్ణమగు నభివృద్ధినందినది. అందలి విధేయ విశేషణములకు మహత్తహత్త్వమహత్త్వముల మాటలును వేర్వేరు రూప విశేషములుండును. ఉదా:—తమి-(నల్=మంచి) నల్+(ల్) అన్=(వాఁడు మంచివాఁడు) నల్-(ల్)+అల్=(ఆమె మంచిది) నల్లదు. (లేదా) నన్త్రు=(నన్+దు=తు=నన్త్రు)=(అది మంచిది) నల్+(ల్) అల్=(వారు మంచివారు). ఇది మహత్తహతీ సామాన్యము=(Epicene). నల్+(ల్) అన్=(లేదా) నల్+(ల్) అ=నల్ల=అవి మంచివి. విధేయ విశేషణ రూపక్రియ లిట్లు క్రియలుగానే కాక విశేషణ మాత్రములుగా సైతము వాడఁబడును. ఉదా:—ఇరుక్కి-అదు=(అది యున్నది. (లేదా) ఉన్నట్టి యది. (వర్తమానార్థక విశేషణము). ఇట్టి ద్వైవిధ్యము ననందర్భమే యర్థనిర్ణయము చేయును. సామాన్యముగ విధేయ విశేషణ రూపము గ్రాంథిక భాషయందుఁ గ్రియగను వ్యావహారిక భాషయందు విశేషణముగను వాడఁబడును గాని యిందుల కపవాదమును గలదు. ‘నల్లదు’ అనునది వ్యావహారిక భాషయందును బైనిజెప్పినట్లుగాక విధేయ విశేషణ రూపక్రియగను దఱచుగా వాడఁబడుచున్నది” (కాల్దు, ౪౭౮, ౪౭౯ పుటలు).

“ద్రావిడ భాషలలోని సామాన్య విశేషణములు గుణనామవాచక రూపములెక్కాన వానివాడుకలో విశేషణరూప నామభేదమే కాని వస్తుభేదము లేదు. ఉదా:—తమి-ఒళి+(య్) ఐ=(నీవు ప్రకాశించువాఁడవు) దీనికి ‘నీవు ప్రకాశమవు’ అనియే యథాశ్రుతార్థము. ఇని+(య్) ఐ=(నీవు మధురమైన వాఁడవు) దీనికి ‘నీవు మధురమవు’ అనియే యథాశ్రుతార్థము. అనాగ రకములగు ‘తు’ మున్నగు ద్రావిడ భాషలందుసైత మిట్టి విధేయవిశేషణ రూప

క్రియల వాడుక గలదు. ఉదా:—'కు' భాష:—నెగ్ + ఆను=(నేను మంచి వాడను). నెగ్ + ఆము=(మేము మంచివారము)."

"విధేయ విశేషణ క్రియా రూపములందును విశేషణ రూపములందును కొన్నియెడల 'ఇయ' అనునది నిల్పుటయుఁ గలదు. ఉదా:—తమి-క్రియ-కొడ్ + ఇయ + న్=(వాడు క్రూరుడై యున్నాడు). నామ-(క్రూరుడైన వాడు). ఇల్లై-వల్ + ఇయ + న్=(బల్లిదుడు=బలమైన వాడు). విధేయత లేని కేవల విశేషణరూప నిర్మాణమున 'ఇయ' అనునది మాత్రమే నిల్పును. ఉదా:—వల్ + ఇయ=(బలముగల). పెర్ + ఇయ=(పెద్ద). చి (సి) తీయ=(చిన్న) ఇట్టివిపైతము సంబంధార్థక విశేషణములె యని నేను దలంచెదను. 'ఇయ' లోని 'ఇ' అనునది భూతార్థకము. 'అ' అనునది సంబంధార్థక సర్వనామ ప్రత్యయము. అందలి 'య' కారము సంహితావ్యవధాయక వర్ణము. 'ఇ + య్ + అ = ఇయ' అని యేర్పడుచున్నది. కాఁగా 'ఇయ' అనునది భూతార్థక సంబంధార్థక విశేషణ రూపమగుచున్నది. ఉదా:—వల్ + ఇ + య్ + అ = (బలమైనది) "ఏది బలముగల్గిన యుండినదో యది" అని దీని యథాశ్రుతార్థము. ఇట్టిది భూతార్థకమే యనఁదగి యున్నను దీనికట్టి కాలవిశేషబోధకత్వ మప్రసిద్ధము. ఇదియు సంబంధార్థక ధాతుజ విశేషణమువలెనే తద్ధర్మార్థకమాత్రమగుచున్నది" (కాల్లు. ౪౭౯, ౪౮౦ పుటలు).

"కొన్నిచోట్ల 'ఇయ' లోని 'అ' అనుభాగము లోపించుటయుఁ గలదు. అప్పుడు మిగిలిన 'ఇ' అనుదానిపైనే సర్వనామఖండరూప క్రియాప్రత్యయములు నిల్పును. ఉదా:—పెరిదు=(పెద్దది). ఇది 'పెరియదు' అనుదానికి బదులుగ నేర్పడినది. కొన్నియెడల 'ఇయ' అనుదానిలోని 'ఇ' అనునది లోపించి 'అ' అనునదే నిల్పును. అట్టి 'అ' శబ్దఘటితరూపములలోని లింగబోధక ప్రత్యయమును వీడఁగా నది సామాన్య విశేషణమగుచున్నది. ఉదా: ఉడైయన్-ఉడైయ. అట్టి ప్రక్రియనుబట్టి వానిని విధేయ విశేషణరూపక్రియలనుండి యేర్పడిన సంబంధార్థక సర్వనామ విశేషణము లనఁదగునని నా యభిప్రాయము. ఉదా:—ఉడైయ=(చేరిన=చెందిన) ఏదిచెందినదో యది యని యథాశ్రుతార్థము. మలైయ=(కొండలుగల). 'ఏదికొండయో యది' యని యథాశ్రుతార్థము. తీయ=(చెడ్డ) 'ఏది చెడుగో యది' యని యథాశ్రుతార్థము. 'ఉడైయన్' అనుదాని కథివతియని యర్థము. ఎవనికి స్వత్వముగలదో వాడని యర్థము. ఇది నిజముగా ధాతుజ విశేషణరూపనామమే యనఁదగును. దీనిని "అవన్ ఉడైయన్-(వాడొడయడు)" అని వాడినచో నది విధేయ విశేషణరూపక్రియ యనఁదగును" (కాల్లు. ౪౮౦ పుట).

విమర్శము:—‘ఇయ’ ప్రత్యయములోని ‘ఇ’ అనునది భూతార్థక మనుట సరికాదు. వ్యాపారరూపక్రియార్థము లేని నామరూపధాతువుపైని గాలవిశేష బోధక-భూతార్థక-మగు ‘ఇ’ ప్రత్యయము నిల్చుట యసంభవము. ఇట్లులేని భూతార్థకత్వ మున్నదననేల? అది మఱుగుపడె నననేల? ఈ ‘ఇ’ ప్రత్యయము క్త్వార్థకమగు ‘ఇ’ ప్రత్యయమునకు భిన్నము గాదనియుఁ గాల్చువెల్లుగారు లోఁగడ వ్రాసిరి. ఇది సరికాదని యచట నీవఱకు విశదపఱుపఁబడెను. (చూడు ౯౦ VII, VIII విష.) ఉదా:—“పెర్ + ఇయ + అదు = దు = పెరియదు = పెరిదు” అనుచోటి ‘ఇయ’ అనునది యొక తద్ధిత ప్రత్యయ మనఁదగును. అందలి ‘ఇ’ అనునది యస్త్యర్థకము. దానిమీఁది ‘అ’ అనునది విశేషణతాఘటక ప్రత్యయము. ‘ఇ-అ’ అనునవి వేర్వేరుగ నస్త్యర్థక ప్రత్యయములును ననవచ్చును. ఉదా:—తమి-పెరియ = (పెద్దతనముగల) పెరియదు = పెరిదు = (పెద్దతనముగలది). పెరియన్ = (పెద్దతనముగలవాఁడు). తెలుఁగున ‘ఇ’ అనునది శేషపఱి లోపింపఁగా మిగిలిన యాపవిభక్తికమును గావచ్చును. ఉదా:—క్రిందు-క్రిందిచోటు = క్రిందిది. గూనివాఁడు. తమిలమందును ‘అ-ఇ’ అనునవి యస్త్యర్థక ప్రత్యయములు. నల్ + మై + అ = నల్ల = (మంచితనముగల) నల్ + మై = నన్ మై = (మంచితనము), నన్ మై + అన్ = (మంచితనము గలవాఁడు) నన్ మై + అదు = నల్లదు = (మంచితనము గలది). కుఱుమై + ఇ = కుఱ్ఱి (ట్టి) = (పొట్టి తనముగల) పచు- (సు) + మై + ఇ = పాచి (సి) = (నాచు = శైవలము = ఆకుపచ్చఁ దనముగలది). (చూడు నన్నులు ౧౩౬ నూ.) ఉడై + అ = ఉడైయ = (స్వామ్యముగల) ఉడై + (య) అన్ = (స్వామ్యముగలవాఁడు). ‘ఉడైయన్’ మున్నగు విధేయ విశేషణములనుండి ‘ఉడైయ’ మున్నగు విశేషణము లేర్పడె నననేల?

౧౨౮. I విష:—“పురుష బోధక సర్వనామ శబ్ద ఖండములను జేర్చు వద్దతి.—ధాతువులపై నిల్చిన కాలబోధక ప్రత్యయములకుఁ బరముగాఁ బురుష బోధక సర్వనామ రూపములను గాని నిర్దేశక సర్వనామ రూపములను గాని వాని వాని ఖండములనుగాని నిల్పుటవలన వివిధ పురుష లింగవచన బోధక ద్రావిడ క్రియా రూపము లేర్పడును. సర్వనామ శబ్ద ఖండములనఁగా ధాతువులపైని నిల్చు సర్వనామ శబ్దముల వికృతు లేయే రీతులనుండునో వెనుక సర్వనామ ప్రకరణమున వివరించియున్నాను. ఆ మార్పులలో ముఖ్యమైనది వాని వాని మొదటి హల్లు లోపించుట. ‘సీపు’ అను మధ్యమ పురుష సర్వనామమున మొదటి హల్లు గు నకారమును దానిమీఁద నున్న ‘ఈ’ అనునదియుఁ బోయి

శ్రుతి సుఖార్థము చేరిన 'పు' అను భాగము మాత్రము తెల్లునఁ దిజ్ ప్రత్యయమున నేర్పడినది.

ఇండ్లో యూరపియను భాషలలో ధాతువులకుఁ బరముగనే పురుషబోధక ప్రత్యయములు నిల్చును. ఉచ్చారణ త్వర, సంధి ప్రియత్వము, శ్రుతి సుభగత్వాపేక్ష మున్నగు కారణములచేత వర్ణ వికృతి యధికమై యిండ్లో యూరపియను భాషలలోని సర్వనామ ఖండములు ద్రావిడ ప్రత్యయములకంటె మిక్కిలి ప్రచ్ఛన్నములై యున్నవి. కొన్ని యెడలఁ గుటుంబ భాష లన్నిటియందును నొక్క భాషయే విభక్తి ప్రత్యయముల చరిత్రమును దెలుపఁ జాలియుండును. ప్రథమ పురుష బహువచన చిహ్నముగా నిండ్లో యూరపియను భాషలు 'పెక్కిటిలో నగపడుచున్న 'ఉన్-అన్' అనుదాని వ్యుత్పత్తి 'వెల్' యు భాషలోని ప్రథమ పురుష సర్వనామ బహువచన రూపముగు 'హ్విన్' అనుదాని నాశ్రయించి యున్నది. ఉదా.—పేరన్తి=(fer). భరన్తి మొ."

“ద్రావిడ సర్వనామములు పురుష బోధక ప్రత్యయములుగా మాఱునపుడు గల్గు రూప విశేషములు సర్వనామ ప్రకరణమున విశదీకరింపఁబడెను. అట్టి యెడలఁ గల్గు స్వరశక్త్యాది వికృతులు (Vowel harmony) ధ్వనిప్రకరణమునఁ జూపఁబడెను”.

“(1) పురుష బోధక సర్వనామ ప్రత్యయములు ద్రావిడ క్రియల కంత్యమందె నిల్చును. ప్రాచీన తురేనియన్ భాషలలోని (సిథియను కుటుంబము) క్రియలకుఁ బురుష బోధక ప్రత్యయ యోగమే లేనట్లు తోచుచున్నది. ఆ భాషలలో వేతాక సర్వనామ శబ్దమే క్రియలకు మొదట నిల్చును. కాని మంగోలియను (సిథియను కుటుంబము) మాండలిక భాషయగు 'బారియత్' భాషయందును 'తుంగుసియను' భాషలోని వ్యవహారమందును (ఈ భాష సైబీరియాలో వాడఁబడును) బురుష బోధక ప్రత్యయములు క్రొత్తగాఁ జేర్చబడినవి. (ప్రాచీన భాషలో లేవని భావము). ప్రాచీనములగు నిండ్లో యూరపియను భాషలందువలెనే 'తుర్కి-ఘ-ఫిన్ని-ఘ-హంగేరి యను' (సిథియను కుటుంబము) భాషలందును సర్వనామములు తుట్టతుదిని గ్రియలతో సమానమంది కాలక్రమమున నవి సర్వనామ ఖండరూప ప్రత్యయములుగా నేర్పడినవి. నేటి యిండ్లో యూరపియను భాషలం దనేక స్థలములలోఁ బ్రాచీన కాలపు పురుష బోధక ప్రత్యయములు లోపించినవి. అట్లగుటంజేసి ప్రథమాంతములగు సర్వనామములె వేఱుగాఁ గ్రియలకు మొదట నిల్చుచున్నవి. ఉదా:—“love I”=

(ప్రేమించుచున్నాను నేను) అనునది ప్రాచీన రూపముగ 'అమ్ ఓ' (ఇండో యూరపియను) = (ప్రేమించుచున్నాను నేను) అనుదానికి సమాన రూపమై యున్నది. కాని యర్థ భేదము లేకుండునట్లుగ స్థానము మార్చి మొదటనే యట్టి సర్వనామ శబ్దమును 'I love' అను రీతిని జేర్చుచున్నాము. సెమిటికు భాషలలో నిట్లు చేర్చుటచేత వ్యాకరణ కార్య భేదములు గల్గుచున్నవి. సర్వ నామముల యొక్కయు సర్వనామ ఖండముల యొక్కయు స్థానభేదములె యాయా క్రియల కాలభేదములను నిర్ణయింపఁ జాలును. సర్వనామ శబ్దములు క్రియలకు మొదట నున్నచో నా క్రియలు తద్ధర్మార్థకములుగాను భవిష్య దర్థకములుగాను నుండును. అచటి క్రియార్థ మారబ్ధము కాలేదనియు నిశ ముందు కాలగలదనియు విశదమగును. అట్లుగాక సర్వనామములు గ్రియలకుఁ దుదిని నిల్చినచో నా క్రియలు భూతార్థకము లగును. అనఁగా నచటి క్రియార్థము జరిగిపోయినదని విశదమగును" (కాట్ట. ౮౧౧, ౮౧౨ పుటలు).

“ద్రావిడ భాషలలో నిట్టి విశేషము లేదు. తుర్కిషు-ఫిన్నిషు-భాష లందునలెనే ధాతువులకుఁ బరముగఁ గాలబోధక ప్రత్యయములును వానికిఁ బరముగఁ బురుష బోధక ప్రత్యయములును నిల్చును. తమిళ భాషా వికృతి యగు మలయాళమున సుబ్బిభక్తుల విషయము తమిళ పద్ధతినే వెలయుచున్నది. మలయాళ కావ్యములనుబట్టి సర్వనామములు మలయాళ క్రియలకును దుదిని దమిటమందునలెనే చేర్చబడు చుండెనని విశదమగును. ఇందులకు సిరియను క్రైస్తవులు యూధులును సంరక్షించియున్న శాసనములనుండియుఁ బ్రమాణ ములు చిక్కఁ గలవు. కాని నేటి మలయాళ భాషలోని క్రియలయందుఁ బురుష బోధక సర్వనామ చిహ్న మేదియుఁ గానరాదు. సర్వనామ చిహ్న ముల తోడ లింగవచన బోధకములును నదృశ్యము లైనవి. ఇది కేవల ప్రాచీన తమ లక్షణమును విశదీకరించుచున్నది. ఈ విషయమున నియ్యది యేషియా పీఠభూములలోని 'మంగోలియా-మంచు' అనెడి ప్రాచీనములగు ననాగరక భాష లను బోలుచున్నది. వైరీతిని సర్వనామ ప్రత్యయములు లోపించుటచేత మలయాళమునఁ బ్రధమాంతములగు సర్వనామములు గ్రియలకు ముందు వేఱుగఁ జేర్చనలసి వచ్చుచున్నది. అట్లు చేర్చనిచో నర్థ మసంపూర్ణమును సంధిగ్ధమును నగును. ఇట్లయినను మలయాళ క్రియలందుఁ గాలబోధక చిహ్నములు మాత్రము లోపించుట లేదు. మలయాళమందును గాలబోధక ప్రత్యయములు ధాతువునకుఁ బరముగ నిల్చును. ఆధుని కాంగ్ల భాషయందును గొన్ని యెడల ప్రాచీన పురుష బోధక చిహ్నములు నిల్చుట గలదు. ఉదా:-
lovest-loveth=(నీవు ప్రేమించుచున్నావు). మలయాళమునం దిట్టి సర్వనామ

ఖండముల జూడ బొత్తిగా లోపించినది. మలయాళమున ధాతువు తుదిని క్షార్థక చిహ్నమగు 'చు' ('తు' అను తమిళ రూప పరిణామము) అనునది మాత్రము భూతార్థమునఁ జేరును. ఉదా:—జాన్-న్-అవన్-అడిచు=(నేను గొట్టితిని. నీవు గొట్టుతివి. వాఁడు గొట్టెను). అనాగరకపు 'తుద' భాషయందును ననాగరకపు 'గోందులయు' 'కూసులయు' భాషలందును 'తిశ్' ప్రత్యయ పద్ధతి మాత్రము విశాలముగను సంపూర్ణముగను నుండుట యాశ్చర్యకరము" (కాల్డు. ౪౮౨, ౪౮౩ పుటలు).

విమర్శము:—“మంగోలియా-మంచు' అను ననాగరక భాషలలోఁ బురుష బోధక చిహ్నములు లేవనియు నక్కారణమునఁ బురుష బోధక చిహ్నములు లేకుండుట ప్రాచీనతా లక్షణమనియుఁ గాల్డు వెల్లుగా రభిప్రాయపడిరి. అంత మాత్రమున నది ప్రాచీనతా లక్షణమనుట సరికాదు. వానియందు మాత్రము లోపింపఁ గూడదా? మఱియు మలయాళము తమిళ వికృతి యగుటచేతను దమిళమునఁ దొల్కాప్పియము నాటికిఁ పురుష బోధక సర్వనామ ఖండములు పూర్తిగ వెలసియుండుటచేతను మలయాళ శాసనములలో సైత మవి కనఁబడు చున్నవని దొరగారె యంగీకరించి యుండుటచేతను మఱియు నందుఁ గాల బోధక చిహ్నము నేటికిని నిల్చియుండుటచేతను మలయాళమునఁ బ్రాచీనతమ కాలమునఁ బురుష బోధక చిహ్నములు లేవనియెడి తలంపు విశ్వశనీయముగఁ దోఁపదు. ఇతియకాక మలయాళమందలి 'అడిచు' మున్నగు వానిలోని 'చు' అనునది క్షార్థకమనుట సరికాదు. అయ్యది ద్రావిడ భూతార్థక 'త' కార పరిణామమనుట యుక్తము. క్షార్థ ప్రత్యయమున కట్టి సమాపక క్రియార్థ ఘటనము సంభవింప నేరదు.

౧౨౦. II విష:—“(౨) కాలిక చిహ్నములు:—ధాతువులకును పురుష బోధక సర్వనామ ఖండములకును నడుమఁ గాలబోధక చిహ్నములు నిల్చుట యిండ్లో యూరపియను భాషలలో లేదు. ఉదా:—‘అమ్ ఓ’=(ప్రేమింతును నేను) అనుచో ‘అమ్మ్ ఓ’ అని నిల్చుట కానరాదు. (చూడు ౧౨౦ I విష). కాని ద్రావిడ భాషలయం దట్లు నిల్చుటయే నియతము. ఇట్టి వైలక్షణ్యము ‘టర్కి-షు’ భాషలందును గలదు. వీనిలో సైతము ‘వగుది’=(ప్రకృతి)= (ధాతువు), దానిపైని ‘ఇడైనిలై’=(మధ్య నిల్చునది)=(కాల బోధక ప్రత్యయము), దానికిఁ బరముగ ‘విగుది’=(వికృతి)=(పురుష బోధక ప్రత్యయము) నిల్చును. ఉదా:—టర్కిష్ (సిథియను):—ఓల్=(ఉండు)-ఇది ధాతువు. దీని శత్రర్థక రూపము—‘ఓలూర్’=(ఉండుచు). దీనిపైని మధ్యమ పురుషైకవచన ప్రత్యయమగు ‘సెన్’ అనునది చేరఁగా ‘ఓలూర్ సెన్’=(నీ వున్నావు) అని

యేర్పడును. ప్రాచ్య టర్కిష్:—బోల్=(ఉండు), దీని శత్రర్థకము—‘బోలా’—(ఉండుచు), దీనిపైని ‘మెన్’ అను సుత్తము పురుషైకవచన ప్రత్యయము చేరగా ‘బోలామెన్’=(ఉన్నాను)” (కాల్డు. ౮౦౩ పుట).

“ద్రావిడభాషలకును గౌడభాషలకునుగల భేదములు:—ఉత్తర హిందూ స్థాన భాషలలో శత్రర్థకమునకు సహాయక్రియను జేర్చుటచేత వర్తమానార్థకరూప మేర్పడును. ఉదా:—బెంగాలీ:—కరి+తే+ఆఛి=కరితేఛి=(చేయుచున్నాను.) (కరితే=చేయుచు, ఆఛి=ఉన్నాను). ఈ యుత్తర హిందూస్థాన భాషల ప్రభావముచేతఁ దెల్లునందును నిట్టివాడుక వెలయుచున్నది. (చేయుచున్నాను—వర్తమాన), కాని యీ మార్గమును వీడనగును. ఇతర ద్రావిడభాషల పద్ధతి ననుసరించిన ప్రాచీనమార్గము వేటొకటికలదు. (‘చదువుతాను’ అనునది కాఁబోలును). తమిళకన్నడములలో వర్తమానార్థక క్రియలయందు సహాయ క్రియలను జేర్చు సంప్రదాయములేదు. కాని యట్లు సహాయక్రియలను జేర్చు సంప్రదాయము భూతభవిష్యదర్థక రూపములలోఁ దమిళకన్నడము లందును గలదు. (భూతమందు—‘తే’, భావియందు ‘వే=వే’ అనునవి కాఁబోలును). మలయాళమునఁ దెలుఁగునందునలెనే సహాయక్రియను నిల్పు సంప్రదాయము గలదు. కాని దాని యర్థమునం దించుక మార్పుగలదు. తెల్లువర్తమానరూపములు:—నడచు+తు+ఉన్నాను. ఇది ‘నడచుతాను’ అను దానికి సమానార్థకము. తమిళవర్తమానరూపములు:—నడక్కి-తేన్=(నడచు చున్నాను). కన్నడవర్తమాన:—నడయు-తేనే=(నడచుచున్నాను). మలయాళ వర్తమాన:—ఞాన్ నడకు-న్ను=(నేను నడచుచున్నాను). ఞాన్ నడకు-న్నుణ్ణి=(నేను నడచుచునే యున్నాను). తమిళమున దీనికిఁ బూర్తిగా సరిపడురూప మొకటి గలదు” (కాల్డు. ౮౦౩, ౮౦౪ పుటలు).

విమర్శము:—గౌడభాషల ప్రభావముచేతఁ దెలుఁగు వర్తమానరూప ములలో ‘ఉండు’ భాతురూపములు చేర్చుట సంభవించెననుటకన్నఁ బ్రాచీనము లగు ద్రావిడభాషల ప్రభావముచేతనే గౌడభాషల వర్తమాన క్రియలలో సహాయ క్రియల మేళనము సంభవించెననుట విశ్వసనీయమై యుండును. సంస్కృతమున వర్తమానక్రియలలో నిట్లు సహాయక్రియల మేళనము లేమింజేసి యీ పద్ధతి గౌడభాషలకుఁ ద్రావిడభాషలనుండియే కల్గెననుట యుక్తము. భూతార్థకములలో ‘త=ద’ లును భావ్యర్థమున ‘వ=వ’ లును ననెడి భూత భావ్యర్థక శబ్దఖండములు చేరునట్లే తమిళ వర్తమాన క్రియలలో ‘కిన్టు=కిటు’ అనునవియుఁ బ్రాచీన కన్నడ వర్తమాన క్రియలలో ‘దవ’ అనునదియుఁ జేరు చున్నవి. ‘కిన్టు-దవ’ అనునవి పైతము వర్తమానార్థభోధన యీమ శబ్దముల

ఖండములె యని విశ్వసింపనగును. తెలుగునందలి 'చు+ఉండు' అనువాని వలెనే తమిళమందును 'కు+ఇన్టు=కిన్టు' అనునవి నిల్చుచున్నవి. తమిళ మందలి 'ఇన్టు' శబ్దమునకు 'నేడు=ఇప్పుడు' అని యర్థముగాన నది వర్తమానార్థ బోధన క్షమ మగును. ఇట్లే వ్యాఖ్యాతల తలంపు. 'కిన్టు' అనుదానిలోని 'న'కారలోపమున సేర్పడినదే 'కిటు' అనురూపమని గ్రహింపనగును. మార్గాం తరము:—అరయనరయఁ బలగన్నడ వర్తమాన రూపసాధన పద్ధత్యనురోధమునఁ దమిళమందును భావ్యర్థకమగు 'కు' ప్రత్యయమును 'ఇప్పుడు' అను నర్థముగల 'ఇన్' శబ్దమును భూతార్థకమగు 'తు' ప్రత్యయమును మేళగించుటచేత 'కిన్టు' అను వర్తమానార్థక ప్రత్యయ మేర్పడుచున్నదని తోచుచున్నది. అద్యతన భూతభావి మేళనమేకదా వర్తమానము! 'చేయుచున్నాను' మున్నగుచోటు లందలి క్రియలు భూతమున నారబ్ధములై యింకను వర్తించుచుండును గదా. ప్రారబ్ధాపరిసమాప్తము వర్తమానము. పలగన్నడమందలి 'దప' అను వర్తమాన ప్రత్యయమునందున్న 'ద' అనునది భూతార్థకము 'ప' అనునది కన్నడభావ్యర్థక 'ప'కారమునకుఁ బ్రకృతి. ఇట్లగుటచేత "తమిళ కన్నడ ములలో "భూతభావ్యర్థములందు మాత్రమే సహాయ క్రియాయోగము గలదు. వర్తమానమున లేదు" అను డా. కాట్టువెల్లుగారి వ్రాత సరికాదని గ్రహింపనగును. 'త'కారాభిన్నమగు 'ద'కారమును 'ప'కారాభిన్నమగు 'ప'కారమును భూతభావ్యర్థక శబ్దఖండములె యనఁదగును. 'ఇన్' అను సర్వనామ మద్యతనార్థకము. తెలుగునందలి 'నడచుతాను' అనునది 'నడచు తున్నాను=నడచుచున్నాను' అనుదానికి సమానార్థకమను దొరగారి వ్రాతయు సరికాదు. 'నడచుతాను' అనునది తద్ధర్మార్థకము. 'నడచెదను-నడతును' అనునవి దీని గ్రాంథికరూపములు. 'నడచుతున్నాను' అనునది వర్తమానార్థకము. దీనికి 'నడచుచున్న వాడను=నడచుచున్నాడను=నడచుచున్నాను. అనునవి గ్రాంథికరూపములు. మలయాళమునందలి వర్తమానార్థక 'కు' ప్రత్యయము తెలుగోని వర్తమానార్థక 'చు' ప్రత్యయమున కభిన్నము. ప్రాచీనకాలమున 'కు' ప్రత్యయము కాలత్రయ వాచకమై యుండెడిది. 'కు' వర్ణకము 'చు' వర్ణకముగాఁ బరిణమించుట సహజమే. తొలగి-ప్పియము నాటికిఁ దమిళమున వర్తమానార్థక 'కిన్టు' ప్రత్యయ ఘటితరూపములు లేవు; అర్వాచీనమగు సన్నాలున సాధితములయ్యెను.

"అనిన్టు....." (సన్నాలు ౧౮౩ సూ.) 'అనిన్టు-కిన్టు-కిటు' అనునవి వర్తమానార్థక ప్రత్యయములు. (అన్ + ఇన్ + తు). చెయ్ + అనిన్టు + అన్ =

(చేయుచున్నాడు) (చూడు ౧౩౦ IV విష.). దీని ప్రయోగ మరుదు. చెయ్ కిస్తాన్ = చెయ్ గిటాన్ = (చేయుచున్నాడు).

“అవ్వాడు.....” (నన్నులు ౧౪౫ సూ.) = ‘అ-తు’ భూతార్థక భావ్యర్థకైవచన ప్రత్యయములు. ‘డు’ భూతార్థకము. ‘కు’ భావ్యకర్థముఉదా:-చెప్తు = (చనితిని). వస్తు = (వచ్చితిని). వరుదు = (వత్తును). కణ్ణు = (చూచితిని). చెయ్ కు = (చేయుదును = చేయఁగలను). (చూడు ౧౪౦ సూ.)

‘ఇన్’ అనునదియు భూతార్థకము. “తడఱ.....” (నన్నులు ౧౪౨ సూ.) =‘ఇన్’ భూతార్థకము. ఉదా:-పోయినాన్ = పో + ఇన్ + తిన్ = పోనాన్ = (పోయెను). (ఇన్ = ఇప్పుడు—చూడు. ౧౧౬ III విష.) (౨౮ V విష. చూడు).

“ద-దప-వ-కారాద్యా స్తాభూతవతీ వర్తమాన భవిష్యత్వః” (కర్ణా. భూ. ౧౯౬ సూ.) = ఆ పురుషబోధక ప్రత్యయములు ‘ద’ పూర్వకములై భూతవతీ సంజ్ఞనందును. ‘దప’ పూర్వకములై వర్తమాన సంజ్ఞనందును. ‘వ’ పూర్వకములై భవిష్యత్వ స్తీ సంజ్ఞ నందును. ఇంక డా. కాల్లువెల్లుగా రుదాహరించిన ‘నడెయుత్తేన’ (నడుచుచున్నాను) అనురీతిగల రూపములు హాసగన్నడమున వర్తమానార్థకములై యున్నమాట సత్యమే.

“ధాతువిగ వర్తమానకాలద అఖ్యాతప్రత్యయగళు సేరువాగ ధాతువిగూ ప్రత్యయకూ-నడువె ఉత్త, భూత ప్రత్యయగళు సేరువాగ ‘ద’, భవిష్యత్ప్రత్యయ గళు సేరువాగ, ‘ఉవ’ ఎంబ వికరణప్రత్యయగళు బరువవు. ఉదా:-వర్తమాన:-తిలియుత్తేన = (తెలియుచున్నాను)” (శబ్దార్థ: — హాసగన్నడ వ్యాక. ౮౦ సూ.).

పై రీతిగల రూపములలో వర్తమానార్థకములందు శత్రర్థక ప్రత్యయముగు ‘ఉత్త’ అనునది యున్నను దానిపైని దమితాంధ్రములందువలె నద్యతనార్థ సూచకములగు ‘ఇస్తు’ మున్నగువానివంటి శబ్దములు లేమింజేసి యిట్టి సమ్మేళనము ప్రాచీన కర్ణాటమున వర్తమానసమాపక క్రియారూపసాధకముగా నంగీకరింపఁ బడదయ్యె. ఇంకఁ దమిళపద్ధతిని వర్తమానభావిమేళనరూప ‘దప’ ప్రత్యయ ఘటితములకె వర్తమానకాల సమాపకక్రియాత్వ మంగీకరింపఁబడెను. (చూడు-పై నుదాహరించిన మార్గాంతరము మొ.).

‘ఉత్త’ మున్నగు ప్రత్యయములు వర్తమానార్థకములుగఁ గృదంతరూప ములందు మాత్రమే నిల్చునుగాని పటగన్నడ సమాపకక్రియలందు నిల్వనేరవు.

“అచ్ కర్తృ కర్తృణోః” = “ధాతోః అచ్ ప్రత్యయో భవతి కర్తరి, కర్తృణిచ అభిధేయే” (కర్ణా. శబ్దా. ౫౪౩ సూ.).

“ఉతె దుత్తై దుతు ముత్తుమ్ స త్యచో వా” = “ధాతోః పరస్య వర్తమాన కాలే విహితస్య అచః (అచ్ అను పై సూత్రమున విధింపబడిన కృత్ ప్రత్యయము) ఉతెత్-ఉత్తైత్-ఉతుమ్-ఉత్తుమ్...” ఏతే ఆదేశా వా భవన్తి. ఉదా:—మాడుతె-మాడుత్తై. మాడుతుం-మాడుత్తుం-పక్షే-మాడిదపం = (చేయుచున్న వాడు). అచ ఇతికిమ్-మాడిదపయ్ = (చేయుచున్నావు).” (కర్ణా. శబ్దా. ౫౪౪ సూ.).

పయి ఉదాహరణములలోని ‘అచ ఇతి కిమ్మను ప్రత్యుదాహరణమును బట్టి ‘ఉత్తైత్’ మున్నగునవి సంస్కృత శత్రు ప్రత్యయార్థక కృద్రూపములందె నిల్చును గాని సమావకక్రియా రూపములందు నిల్వనేరవని విశదమగుచున్నది. ఈ విషయము నీ క్రింది మకరంద వ్యాఖ్య విశదీకరించుచున్నది. “తత్ర వివక్షావ శాత్ వర్తమానకాలే విహితస్య అచః ఉతె-ఉత్తై-ఇత్యాదయ శ్చత్వారోఽపి ఆదేశా విభాషయా భవన్తి. పక్షేతు అచ్ ప్రత్యయే పరే ధాతోః దపప్రత్యయో భవతి. ఆదేశా త్పైతా శ్చత్యశాన (సంస్కృత) సమానార్థా మన్తవ్యాః. మాడుతె=మాడుత్తై=(కుర్వన్నిత్యర్థః).” (మంజరీ మకరంద వ్యాఖ్య ౫౪౪ సూ.).

‘తు’ ప్రత్యయము సైతము ప్రాచీనతమ ద్రావిడభాషలో భూతభావ్యర్థ బోధకముగా నుండెడిదనియు దానిపైని సైతము ‘తు’ ప్రత్యయము మీదవలెనె పురుషబోధక సర్వనామ ఖండములు నిల్వకయె యది భూతభావ్యర్థకమై మూడు పురుషములందును వ్యవహరింపబడుచుండెడిదనియు నయ్యదియె తమిలమున నుత్తమ పురుషమున ‘తు-తుమ్’ అను రూపములతో వరుసగ నేకవచన బహు వచనములను భూతభావ్యర్థకమై ప్రాచీన కాలమున వాడబడెడిదనియు నయ్యదియె పరిగన్నడమందలి పైని వ్రాసిన “ఉతె-ఉత్తై-ఉతుమ్-ఉత్తుమ్” అను వర్తమాన ప్రత్యయములుగఁ (భూతభావి మేళనమే వర్తమానకాలము గాన) బరిణమించెననియుఁ గ్రహింపవలయును. (చూడు పైనుదాహరించిన ‘అవ్వాడు’ అను ౧౪౫ నన్నులు సూ. ౧౨౦ IV విష.).

౧౨౦. III విష:—“(౩):—కాలపురుషాది బోధకప్రత్యయ రాహిత్యము:—“తెల్లన భూతతద్ధర్మార్థకముల ప్రథమ పురుషైకవచన రూపములందుఁ గాల పురుషలింగవచన బోధకప్రత్యయములు కానరావు. ఉదా:—“ఉండితిని

= (ఉత్తమ పురుషైక వచనము.) ఉండితివి" = (మధ్యమ పురుషైక వచనము) అను వీనియందుఁ గాల పురుషవచన బోధకప్రత్యయములు గలవు. కాని 'ఉండెను' అనెడి ప్రథమ పురుషైక వచనమున నట్టి చిహ్నములు లేకుండుట యటుండఁగాఁ దుదికి భూతార్థబోధక 'తి' ప్రత్యయము సైతము కానరాదు. ఇట్లే తద్ధర్మార్థక ప్రథమ పురుషైక వచనమునందును గాల పురుషవచన బోధక ప్రత్యయములు కానరావు. ఉదా:—ఉండును. ఈ రెండిటియందును దుది నున్న "ను" వర్ణకము తమిలమునందలి 'ఉమ్' అను చార్థకమువంటిది. కొన్ని యెడల వీనిలోని తద్ధర్మరూపములందలి 'ను' వర్ణకము సైతము లోపించి ధాతు రూపమే ప్రథమ పురుషైకవచన రూపముగ నిల్చును. ఉదా:—'పడును=పడు' అను రెండును దద్ధర్మార్థక ప్రథమ పురుషైకవచన రూపములే. తమిల కావ్య భాషాప్రయోగము లమహాదేశవచన బహువచనములలోఁ దెల్లును బోలును. అందును ముఖ్యముగా వ్యతిరేక క్రియారూపములలో నట్టి పోలిక బలముగా వెలసియున్నది. ఉదా:—'చెయ్యా' (సెయ్యా) = (అది చేయదు) అనునది 'చెయ్యాదు' = (సెయ్యాదు) అనుదానికి బదులుగా వాడఁబడుచున్నది" (కాట్ట. ౮౮౪, ౮౮౫ పుటలు).

"ఇట్టి వాడుకలు కేవలము భిన్నములగు భాషలందును గన్పట్టుచున్నవి. న్యూ పెరిషియను భాషయందు భూతార్థక ప్రథమ పురుషైక వచనమున (దీనిని వైయాకరణులు సంక్షేప భావార్థక మందురు.) ధాతువే యనఁదగు క్రియారూపము నుపయోగింతురు. హెబ్రుభాషయందు భూతార్థక పులింగ ప్రథమ పురుషరూపమున సర్వనామ ప్రత్యయముచేరిని క్రియనామవాచక ముపయోగింపఁబడును. ఇట్టి విశేషమే పెక్కు భాషలందలి వర్తమానకాలిక ప్రథమ పురుషరూపములలో నగపడుచున్నది. ఉదా:—టర్కిషు భాష:—వర్తమాన:—ఓలూరుమ్ = (నేనున్నాను). ఓలూర్ సెన్ = (నీవున్నావు). ఓలూర్ = (వాడున్నాడు). (ఓల్ = ఉండు. ఊర్ = శతృప్రత్యయార్థకము. చూడు ౧౨౮ II విష.). ఆర్మోరికను భాష:—వర్తమాన:—కనన్ = (నేను 'పాడుచున్నాను') కనెజ్ (నీవు పాడుచున్నావు). కన్ = (వాడు పాడుచున్నాడు). హంగేరియన్ భాష:—వర్తమాన:—ఇస్సెరెక్ = (నేనెఱుఁగుదును). ఇస్సెర్ సెజ్ = (నీవెఱుఁగుదువు). ఇస్సెర్ = (వాడెఱుఁగును)" (కాట్ట. ౮౮౫ పుట).

విమర్శము:—భూత తద్ధర్మార్థక ప్రథమ పురుషైక వచనరూపములు రెంటిని దుదనుగల 'ను' అనునది సముచ్చయార్థక 'ను' శబ్దమనెడి దొరగారి వ్రాత సరికాదు. వాని తుది 'ను' వర్ణ మర్థవిశేషశూన్య ద్రుతరూపము. అది సముచ్చయార్థక 'ను' శబ్దముకాదు. అచట సముచ్చయార్థమునకుఁ

బ్రహ్మకీర్తన. “ప్రథమైకవచన లోపః । స్తద్ధర్మాతీతయోః క్రియాణాం స్యాత్”
 “ప్రథమైక స్త్యై ద్భవేచ్ఛ భూతార్థే” (చూడు వ్యా. సం. ౨౯౬ I విష.).
 “అన్యే ద్రుతప్రకృతయః” (వ్యా. సం. ౪౨ విష. చూడు).

మఱియు భూత తద్ధర్మార్థక ప్రథమ పురుషైకవచనములు ప్రక్రియా లాఘవమునకై లోపించినని వైయాకరణులు సయితము సూత్రించిరే కాని యట్లు లోపింపలేదు. భూతమందు ‘ఎన్’ అనియును దద్ధర్మమున ‘ఉన్’ అనియును పురుషబోధక ప్రత్యయములు చూపట్టుచునే యున్నవి. అందలి ‘ఉన్’ అనునది తమిళమందలి ‘ఉమ్’ అనెడి ప్రథమపురుష ప్రత్యయమున కభిన్న మునఁదగుననియు నది తెల్లన సంధివశమునఁ గానరాలేదనియు గ్రహింప నగును. తెల్లన ‘తి’ అనునదిమాత్రమే భూతార్థక ప్రత్యయము కాదు. ‘ఇ+తి’ అనునవి రెండును భూతార్థకములె. “క్త్వా భూతయోః క్రియాన్త్య స్యేత్” (ఔ. చిం. ‘వ్యా. సం.’ ౨౯౬—౩౧౧ విష. చూడు). తెల్ల క్రియల లోని ప్రథమ మధ్యమపురుష బహువచన రూపముల భేదమును జెల్పుటకై ప్రథమపురుషమున ‘తి’ ప్రత్యయము లోపించినను ‘ఇ’ అను భూతార్థక ప్రత్యయము నిల్చియున్నది. తద్ధర్మ ప్రథమపురుష బహువచనమున ‘దు-ఎద’ అనునవి లోపింపనేలేదు. వింతయగు ‘ఉమ్’ ప్రత్యయము వచ్చుటచేత నేకవచనమున ‘దు’ లోపించినది. ఉదా:—భూత-కొనియెన్-కొనిరి. తద్ధ-వారు చదువుదురు. ఇంక భూత ప్రథమ పురుషైకవచనమున ‘ఎన్’ అను నదియుఁ దద్ధర్మ ప్రథమ పురుషైకవచనమున ‘ఉన్’ అనునదియు సజ్ఞాతచరిత్రక ప్రథమపురుష ప్రత్యయములు నిలుచుచున్నవి.

తద్ధర్మరూపమందలి ‘ను’ వర్ణక మంతటను లోపించుననెడి దొరగారి వ్రాతయు సరికాదు. హలవసానపరకత్వమున మాత్రము సంధివశమున నట్టి ద్రుతము లోపించును. అట్టి లోపము తద్ధర్మార్థకమందే యను దొరగారి యాశయము పొరపాటు. భూతార్థకరూపమందును గల్గును. “స్వరసరళ పరకత్వమున వానికి లోపము గలుగదు. ఉదా:—పడున్ + ఎవ్వఁడు = పడు నెవ్వఁడు. “పడెవ్వఁడు” అను రీతి రూపమెన్నఁడును గల్గనేరదు. పడున్ + తండ్రి = పడుందండ్రి. పడెన్ + తండ్రి = పడెందండ్రి. ఇచట “పడుతండ్రి. వడెతండ్రి” అను రూపములు గల్గనేరవు.

తమిళమునందలి ‘చె (సె) య్యా’ అనుదానికి ‘చేయదు’ అను సర్థము లేదు. ‘చేయవు’ అను బహువచనార్థము గలదు. అచటి దీర్ఘము ‘ఆ’ అనెడి ప్రథమపురుష బహువచనరూపము. అచటి పురుషబోధక ప్రత్యయము

లోపింపలేదు. కావునఁ దమిళమున వ్యతిరేక ప్రథమపురుషైకవచన ప్రత్యయము లోపించుననెడి దొరగారి యాశయము సరికాదు.

“అ-ఆ-వ.....” (తొల్కా. 200 సూ.)—“అ-ఆ-వ” అనునవి తుదిని గల క్రియ లమహత్ప్రథమపురుష బహువచనరూపములు. ఉదా:—చె (సె) య్దన=(అవి చేసెను) చె (సె) య్యా=(అవి చేయవు). చె (సె) య్కువ=(అవి చేయుఁగలవు=అవి చేయును).”

౧-౨౨. IV విష:—తమిళమందలి ‘తు-కు’ ప్రత్యయములు:—“(౪) నాగరక తమిళమున నేడు భూతార్థమున వాడబడెడి “సెయ్దు” అను రూపమె యన్ని పురుషములందును భూతార్థక ప్రాచీనైక వచనరూపముగఁ బ్రాచీనకావ్యభాషయందు వాడబడును. అట్లే ‘ఉమ్’ అను బహువచన ప్రత్యయమును జేర్చిన “సెయ్దుమ్” అనునది భూతార్థమున నెల్ల పురుషములందును బహువచనరూపముగఁ బ్రాచీన తమిళకావ్యములలోఁ బ్రయోగింపఁబడియున్నది. ఇట్లే “కు=గు” అనునది తుదినిగల ధాతురూపములు భావ్యర్థకైక వచనరూపములుగ నుత్తమపురుషమునందుమాత్రము ప్రాచీన తమిళకావ్యములలో వాడఁబడియున్నవి. “కుమ్=గుమ్” అనునది తుదినిగల ధాతురూపములు భవిష్యదర్థకోత్తమపురుష బహువచనరూపములుగఁ బ్రాచీన తమిళకావ్యములలోఁ బ్రయుక్తములై యున్నవి. ఈ ‘కు’ ప్రత్యయాంతములు ‘దు’ ప్రత్యయాంతములవలె నెల్ల పురుషములందును వాడఁబడవు. ‘కు’ ప్రత్యయాంతము లుత్తమపురుషమందుమాత్రమే వాడఁబడును. దీనినిబట్టి ‘కు’ ప్రత్యయాంతముల ప్రథమ మధ్యమ పురుషరూపములు తమిళమున గ్రాంథికావస్థకుముందే నశించియుండునని తోచుచున్నది. ఆధునిక తమిళమందలి తద్ధర్మభావి ప్రత్యయమగు ‘ఉమ్’ అనునది, యమహత్త్రియలకే నియతమైయున్నది. దీని నేకత్వ బహుత్వములు రెంటును వాడవచ్చును. గ్రాంథిక తమిళమందలి యీ ‘గు-గుమ్’ అనువానికంటె గ్రాంథిక కన్నడమందలి ‘గుమ్-కుమ్’ అనునవి మిక్కిలి విరివిగా వాడఁబడియున్నవి.⁴ గ్రాంథిక తమిళమందలి యీ ‘గు-గుమ్’ అనునవి యుత్తమపురుషమందే నియతముగా వాడఁబడును. గ్రాంథిక కన్నడమందన్ననో యెల్ల పురుషములందును వాడఁబడును. ఉదా:—కన్నడ:—అవర్ మాడుగుమ్=(వారు చేయుచున్నారు). కన్నడమున ‘కు’ అనుదాని వాడుక లోపింపలేదు. ఉదా:—కే(బే)కు=(తమిళ-వేణ్దుమ్)=వలయును=(Must). పయి సందర్భమునుబట్టి ప్రప్రథమోపస్థలోఁ దమిళక్రియలకు ‘తిజ్జులే’ లేవనియు నట్లగుటనే మలయాళమున నంతత్వరగా తిజ్జులు లోపించుట సంభవించెననియు విశదమగుచున్నది. తమిళాది మాండ

లికభేదముల నందని మూల ద్రావిడభాష 'తిజ్' ప్రత్యయరాహిత్యావస్థలో నుండెడి దనఁదగును. చీలిన తమిళాదులందెల్ల నేవో కొన్నిరూపములందు 'తిజ్' విధానము గన్పట్టుచునేయాన్నది. పై ద్రావిడభాషల స్థితి వాని ప్రాచీనతను వెల్లడించుచున్నది" (కాల్లు. ౮౫౫, ౮౫౬ పుటలు).

విమర్శము:—ప్రాచీన తమిళమున దొరగారు చెప్పినట్లు భూతమందే కాక భవిష్యదర్శమందును 'తు' అనునది (చూడు ౧౨౮ II విష.) యుత్తమ పురుషైకవచనమందును, 'తుమ్' అనునది భూతభవిష్యదుత్తమపురుష బహువచనమందును బ్రయుక్తమగుచుండెడివి. సర్వనామఖండములు లేకయే యవి యుత్తమపురుషమును బోధించెడివి. అట్లే 'కు' అనునది యుత్తమపురుషైకవచనమునందును 'కుమ్' అనునది యుత్తమపురుష బహువచనమునందును భవిష్యదర్శమున ధాతువునకుఁ బరముగ నిల్పెడివి. ఉదా:—చెయ్దు=(చేసి తిని-చేయుదును). చెయ్దుమ్=(చేసితిమి-చేయుదుము). చెయ్కు=(చేయఁగలను=చేయుదును). చెయ్కుమ్=(చేయఁగలము=చేయుదుము). 'తు-తుమ్' అనునవి భూతమందుమాత్రమే మూఁడు పురుషములందును వచ్చెడివనెడి దొరగారి వ్రాత నిజముకాదు. తమిళమున 'తు-కు' అనునవి యుత్తమపురుష మందుమాత్రమే వచ్చును. తొల్కాప్పియమున 'తు-కు' అనునవి యుత్తమ పురుషమందుమాత్రమే నిల్చునని యీ క్రిందిరీతిని జెప్పఁబడెను—సన్నాలు నందును దొల్కాప్పియవ్యాఖ్యలందును నట్లే వ్రాయఁబడెను. (చూడు ౧౨౮ II విష. సన్నాలు ౧౮౦—౧౮౫ సూ.).

"క ట త ట....." (తొల్కా. ౬౮౭ సూ.)="కు, టు, తు, టు," అనునవియును, 'ఎన్-ఎన్-అల్' అనునవియును దుదినిగల క్రియలుత్తమపురుషైకవచనములు."

"అవైతామ్... .." (తొల్కా. ౬౮౬ సూ.)="అమ్-అమ్-ఎమ్-ఎమ్-కుమ్-డుమ్-తుమ్-ఱుమ్" అనునవి తుదినిగల క్రియలుత్తమ పురుష బహువచన రూపములు."

"కు-టు-ఱు-తు" అనునవే కాలమును (పురుషమును) సైతము దెల్పున గాన వీనిలో నొకటి నిల్చునపుడు వేఱు చిహ్నములు మఱి నిల్వనక్కఱలేదు (శ్రీ విద్వాన్ వే. వేంకటరాజులు రెడ్డిగారు ౧౦-౧౨-౧౯౫౧ తేదీ జాబు).

"ప్రాచీనకాలమున సమాపక క్రియలయందు లింగవచన బోధక ప్రత్యయములు లేవు. కాలక్రమమున 'ఎన్-ఎన్' మొదలగు పురుషబోధక ప్రత్యయములు చేరినవి. ఇవి చేరిన రూపములు:—చెయ్కు-కణ్ణ-చెయ్దు,

ఇవి సమాపక క్రియలె. పురుషబోధక ప్రత్యయములు చేరిన రూపములు:—
 చెయ్ కన్-చెయ్ కేన్ = (చేయుదును) చెయ్ కు వేన్ = (చేయగలను). భావి
 ప్రత్యయముపైని మరల భావి ప్రత్యయము నిల్పెను. ఇట్టివానిలోని 'కు' అను
 దాని నిపుడు 'ఆగమ' మందురు....." (శ్రీ విద్వాన్ వే. వేంకటరాజులు
 రెడ్డిగారి ౯-౨-౧౯౫౨ తేదీ జూబు).

పలుకన్నడమున 'మ' కార విరహిత 'కు-గు' ప్రత్యయములు నిల్వవు.
 'కుమ్-గుమ్' అను 'మ' కారాంత ప్రత్యయములె యేకత్వబహుత్వములు రెంటును
 మూఁడు కాలములందును బ్రథమ పురుషమున మాత్రము నిల్చును. భవిష్య
 త్కాలమందు మాత్రము ప్రథమ పురుషమున మాత్రము వచ్చునని ప్రాచీ
 నుండగు నాగవర్త సూత్రించెను. ఇవి కన్నడమున మూఁడు పురుషములందును
 వచ్చుననెడి కాట్లు వెల్లుగారి వ్రాత సరికాదు.

"అ మరో గ్గుమ్" (కర్ణాటశబ్దా. ౪౬౩ నూ.) = 'ధాతోః పరయో న్నతి =
 (వర్తమానే) భూతే భవిష్యతి చ కాలే విహితయోః 'అమ్-అర్' ఇత్యేతయోః
 (ప్రథమాపురుషైకవచన బహువచనయోః) 'గుమ్' ఇత్యాదేశో వా భవతి పుం
 లిక్లే స్త్రీ లిక్లే నపుంసక లిక్లేచ విషయే."

"గుంకుమా భవిష్యన్త్యాః సర్వత్ర" (కర్ణా. భూ. ౨౦౯ నూ.) = భవి
 ష్యత్ప్రథమ పురుషమున నన్ని లింగములందును నన్ని వచనములందును యథా
 ప్రయోగముగ 'గుమ్-కుమ్' అను నా దేశములు వచ్చును. ఉదా:—మీఱుగు
 మాతం = (అతఁ డతిక్రమింపగలఁడు = అతిక్రమించును). ఇర్కుమాతం = (అతఁ
 డుండగలఁడు = ఉండును-మొ.).

పయి నుదాహరించిన తమిల కన్నడములందలి 'కు-కుమ్; గుమ్-కుమ్'
 ప్రత్యయముల సరయఁగాఁ గేవల ప్రాచీనకాలమందుఁ దమిల కన్నడాంధ్రా
 దులు చీలకముందు మూల ద్రావిడభాషలో 'కు-తు' అనునవి ధాతువులపైని
 నిల్చుటచేతఁ గాల పురుషాదులు యథా సందర్భముగా వాచ్యము లగుచుండె
 ననియుఁ గాలక్రమమునఁ దమిలాదిమాండలిక భేదము లేర్పడుటలో వానికట్టి
 వాడుక యడఁగి వానిపై మరలఁ గాలపురుషాదిబోధక ప్రత్యయములు నిల్పె
 ననియు నక్కారణమున నట్టి 'కు-తు' అనునవి ధాతువు తుది నాగమములుగ నిల్చి
 'కు-గు-చు-తు-టు-డు-ఱు' మున్నగు రూపములుగఁ బరిణమించెననియుఁ
 దోచుచున్నది.

'కు-తు' అనువానికంటెను వింతగ ప్రాచీన తమిలమున 'అన' అను
 ప్రత్యయ మొకటి పురుషబోధక ప్రత్యయయోగము లేకయె భావ్యర్థమునఁ

బ్రయుక్తమై యున్నది. ఉదా:—చెయ్మన=చేయుదును-చేయుదుము-చేయుదువు-చేయుదురు. ఇట్లే 'ఉమ్' అనునది భావిని బ్రథమపురుషమున వాడఁబడును. ఉదా:—చెయ్యమ్=అది చేయును. అవి చేయును-నాడు చేయును-ఆమె చేయును. ఇవి తొల్కా-ప్పియమునాటికి వెలసియుండెను. (3౨ IV విష. చూడు).

'మున్నిలై.....' (తొల్కా. 2౦౬ సూ.)=మధ్యమపురుష క్రియలును, ససమాపక క్రియలును, ఇట్లై=(లేదు) శబ్దమును, వేఱు=(భిన్నము) శబ్దమును, చెయ్(సె)మ్మన మున్నగు 'అన' ప్రత్యయము తుదినిగల సమాపక క్రియలును 'ఉమ్' తుదినిగల క్రియలును, 'చె(సె)య్ద' మున్నగు ధాతుజ విశేషణములును (పెయరెచ్చమ్=నామమునకుఁ గొఱత=నామము లేక కొఱతపడినది) అనెడి యెనిమిది విధములగు శబ్దములును మహా దమహత్తులు రెంటును నేకరీతిగానే యుండును.' ఉదా:—చెయ్మన=చేయుదును-చేయుదుము. ఇవి మూడు పురుషములందును నిట్లే యుండును. ఇట్లే తొల్కా-ప్పియము ౨౧౧ సూ.—'అన్న వెన్నమ్...' అనుదానిలోను నీ 'అన' అనునది పేర్కొనఁబడెను. (చూడు 33 విష. ఎన్ననార్=అందురు).

౧౨౦. V విష:—“(౧) ఇతర భాషలందువలెనే ద్రావిడభాషలందును 'తిజ్జలు' చేరుచున్నను నుత్తమ మధ్యమ పురుషములందు లింగవచన భేదములలో రూపభేదములు లేవు. ప్రథమ పురుషమునమాత్రము లింగ విషయక సూక్ష్మాతिसూక్ష్మ భేదములు గన్పట్టుచున్నవి. తమిళమున వేఱుగ సర్వనామములను జేర్చ నక్కఱలేకయే తిజ్జశిష్టక్రియలవల్లనే యన్ని పురుషముల యర్థములను సంపాదించవచ్చును. ఉదా:—వరుగితాన్=(వాడు వచ్చుచున్నాడు) వరుగితాల్=(ఆమె వచ్చుచున్నది.) వరుగిటదు=(అది వచ్చుచున్నది) వరుగిటార్=(వారు వచ్చుచున్నారు) వరుగిటార్లల్=(వారు వచ్చుచున్నారు.) వరుగిన్తన=(వరుగిన్తన)=అవి వచ్చుచున్నవి” (కాట్ట, ౮౫౬ పుట.)

విమర్శము:—సంస్కృతమునఁ బ్రథమ పురుషమందును రూపభేదములు లేవు. ఉదా:—రాముః, సీతా, శైలః, అస్తి. (రాముడు-గలడు-సీతగలదు-శైలము గలదు). తమిళమందే యననేల? కన్నడమందును దమిళమందువలెనే యుండును. ఉదా:—కన్నడ-మాడు = (చేయు-ధాతువు):—ప్రథమ పురుషము-మాడిదం=(వాడు చేసెను) మాడిడల్=(ఆమె చేసెను) మాడిదుదు=ఆ నస్తువు చేసెను.) తెల్లునందును మహా దమహద్ప్రాసములందుఁ బైవర్ధతి గలదు—వాడు-రాడు ఆమె-ఆ వస్తువు-రాదు-మొ.

“అన్య యుష్మదన్యతా-ర్యంబులం దుత్తరోత్తరంబు బలీయంబు” ఉదా:—
వారును మీరును ధన్యులరు—మీరును మేమును ధన్యులము.” (బాల వ్యాకరణ
3౬ సూ.) అనునది యూదిగాఁగలకార్యములును దమితాదులందును వర్తించును.
ఉదా:—తమి-చెయ్దోమ్=(వారును మీరును మేమును జేసితిమి).

౧౨౯. విష.—“కాలికరూప సాధనప్రక్రియ:—(క్వాస్థికాదులగు క్రియా
కాంతోఽసమాపకములు)—ద్రావిడ ధాతుజరూపములు రెండు విధములు
I. ధాతుజ విశేషణములు=(Relative participles). II. క్రియాకాంతోఽ
సమాపకములు=(Verbal participles or Gerunds). ధాతుజ విశేషణములు
ముందు వేటుగ వివరింపఁబడును. ఇచటఁ గాలిక చిహ్నములతో నుండునట్టి
క్రియాకాంతోఽసమాపకములను గుఱించి కొంత వివరించెదను. కాలిక
చిహ్నములను వివరించు సందర్భమునందును మఱికొంత వివరింపఁబడును”
(కాల్దు. ౮౦౬ పుట).

“క్రియాకాంతోఽసమాపకములు, వాని యర్థములును,=(Verbal parti-
ciples their signification and force):—వ్యావహారిక తమిళముందును భూత
కాలమును సంబంధించిన క్రియాకాంతోఽసమాపకరూప మొక్కటే కలదు.
చెయ్దు=(చేసి-క్వాస్థికము?). మలయాళముందును గ్రాంథిక తమిళముందును
భవిష్యద్గ్రంథమును సూచించు క్రియాకాంతోఽసమాపక మొక్కటే కలదు
చెయ్=(చేయన్-తుమున్నాద్యర్థకము). ఆంధ్ర కన్నడములందు వర్తమాన
భూతకాలములలో వేర్వేటుగ రెండేసి క్రియాకాంతోఽసమాపకరూపములు
గలవు. I. శత్రుత్వకములు. II. క్వాస్థికములు. తుళుభాషయందు వర్త
మాన భావ్యర్థకముల కొకటియు, బరోక్షభూతమున కొకటియు, నాసన్న
భూతమున కొకటియు రూపములు గలవు. కాన నీ విషయమున వ్యావహారిక
తమిళరూపము లల్ప సంఖ్యాసములైయున్నవి. ఇవి (శత్రుత్వకములు) యిండ్లో
యూరపియను భాషలందువలె నెన్నఁడును విశేషణములు కానేరవు. కాన వీనిని
'పార్టిసి పిల్సు'=(Participles) అనరాదు. ఇవి సదా క్రియతోనే యన్వయించుచుఁ
గలమును హేతువును దెల్పును గాన వీనిని జరండు=(Gerunds) అనఁదగును.
ఇండ్లో యూరపియను భాషలలోని ధాతుజవిశేషణములు తమ విశేషణత్వ
మును గోల్పోకుండఁగనే క్రియాన్వయము గలవగును గాన వానిని క్రియాజన్య
విశేషణము=(Verbal participles) అనవచ్చును గాని ద్రావిడ భాషలందు
వానికట్టి విశేషణత్వము చెల్లదు గాన వాని నట్లనరాదు. 'Do' అనుదాని
విషయమునమాత్రము లాటిను జరండులు ద్రావిడపు పార్టిసిపిల్సును (Participles)
బోలియున్నవి” (కాల్దు. ౮౦౬, ౮౦౭ పుటలు).

“ఈ క్రింది వాక్యములు ద్రావిడభాషలోని క్రియాకాంతౌఽసమాపకముల శక్తిని బోధించును. I శత్రుత్వము:—శత్రుత్వము తమిళ మలయాళములలో లేనేలేదు. ఆంధ్ర కర్ణాటములలోఁ గలదు. ఉదా:—విక్రమార్కుడు దుష్టులను శిక్షించుచు శిష్టులను రక్షించుచు రాజ్యపాలనము చేసెను. ఇందు ‘శిక్షించుచు’=(Punishing) రక్షించుచు’=(Protecting)’ అనునవి క్రియాన్వయముగల శత్రుత్వములు. (ఇట దొరగారు గన్నడాంధ్ర వాక్యముల నుదాహరింపలేదు.) ఆంగ్లమున ‘Punishing’ మున్నగువానిని విశేషణములుగను వాడవచ్చును. ద్రావిడ భాషలలో నట్టి వాడుకలు లేవు” (కాట్ట, ౮౨౭ పుట).

“II భూతార్థక క్రియాకాంతౌఽసమాపకము:—ఉదా:—‘శాలివాహనుఁడు విక్రమార్కుని జంపి పూర్ణాధికారము నొందెను.’ అను వాక్యములోని ‘చంపి’ అనునది భూతార్థక క్రియాకాంతౌఽసమాపకము=క్షాత్రికము. దీని కింగ్లీషులో ‘Having killed’ అను సమస్తరూపమును వాడుదురు. ‘చంపి’ అనుదానికిఁ దమిళమున ‘కొన్దు’ (కొన్తు) అనియుఁ గన్నడమున ‘కొన్దు’ అనియుఁ బర్యాయములు. వీని కాంగ్లమందును దమిళ కన్నడములందును విశేషణపు వాడుక లేదు. కాన నిట్టివానిని ‘పార్టిసిపిల్సు’ (Participles) అని వాడుచున్నను జరండులనుట (Gerunds) యుక్తము” (కాట్ట, ౮౨౭ పుట).

“పై వానిలో శత్రుత్వము విధేయ క్రియకు సమాన కాలమున జరుగు నప్రధాన క్రియయై యుండును. క్షాత్రికము విధేయ క్రియకుఁ బూర్వ కాల వృత్తియగు నప్రధాన క్రియయై యుండును. తమిళమున నీ క్షాత్రికము ముఖ్య క్రియకు సమాన కాలికమును బూర్వ వృత్తియనగు నప్రధాన క్రియయై యుండును. ఈ భూతకాలికాసమాపక క్రియకు పలసినపుడు వర్తమానార్థమును గల్గును. ద్రావిడ భాషలలో నీ క్షాత్రికముల సమాపక క్రియా సమాన కర్తృకత్వము నియతమై యుండును” (కాట్ట, ౮౨౮ పుట).

“ఈ భూతార్థక ద్రావి డావ్యయములను సంస్కృత క్షాత్రికములతోఁ బోల్పవచ్చును. ఉదా:—కృత్యా=(చేసి). ఈ రూప మవ్యయము. సముచ్చయార్థక శబ్ద ప్రయోగము లేకయే యివి క్రియా సముచ్చయమును బోధించును. ఉదా:—రాముఁడు వారదిగట్టి లంకకేగి రావణు వధించె. ద్రావిడ భాషలలో సముచ్చయార్థక శబ్దము విశేష్యములతో మేళగించునుగాని సమాపక క్రియలతో మేళవింపనేరదు. ప్రతి వాక్యమందును నొకొక సమాపక క్రియ ప్రధానమై యుండి వాక్య సమాప్తిని జేయుచుండును. తక్కిన యసమాపక

క్రియలన్నియు సమాపక క్రియచేయు వాక్య సమాప్తిని నిరీక్షించుచుండును. తమిల వ్యాకర్త లిట్టి యసమాపకములను దుమున్నాద్యర్థకములు చేదర్థకములు మున్నగు జాతిలోఁ జేర్చి 'విన్నయెచ్చమ్'=(సమాపక క్రియార్థ పూరకము) అని న్యవహరింతురు" (కాట్టు. ౮౫౦ పుట).

“ధాతుజ విశేషణముల సీక్వార్థక ఘటిత స్థలములలోఁ బ్రయోగింపఁ దలఁచినపుడు తత్త్రియా పూర్వభావి క్త్వార్థక పరంపరను బ్రయోగించి కడపటి క్త్వార్థకమును ధాతుజ విశేషణముగా మార్పనగును. ఉదా:—రాముఁడు వారదిగట్టి లంక కేఁగి రావణుని జంపినవాఁడు. ఈ పద్ధతి సిధియను భాష లందును గలదు. తురేనియను భాషలోఁ గ్రియా పరంపరను జెప్పవలసినపుడు క్రియలను క్త్వార్థకములుగాఁ బ్రయోగించి (gerunds) వలసినచో విభక్తి ప్రత్యయ మును జేర్తురని 'ఎడిక్-న్' దొరగారు చెప్పుచున్నారు. ఇట్టి స్థితి యీ రెండు కుటుంబములందును నుండుట నరయఁగాఁ జరిత్రమునందుఁ గ్రియాకాంతౌ సమాపకములు (gerunds) క్రియా నామవాచకములై యుండి తీరవలయునని విశదమగుచున్నది” (కాట్టు. ౮౫౦ పుట).

విమర్శము:—తమిలమందే యననేల? కర్ణాటాంధ్రములందును భూతా ర్థక క్రియాకాంతౌఁసమాపక మొక్కటే కదా. అట్లే భవిష్యదర్థ సూచ కము తుమున్నాద్యర్థక మొక్కటే కదా కర్ణాటాంధ్రములందును గలదు.

డా. కాట్టువెల్లుగారు క్రియాకాంతౌఁసమాపకములనుండి సమాపక క్రియా రూపములను సాధించు సిద్ధాంతము నవలంబించుట సరికాదు. క్త్వార్థక కము నుండి భూతకాలిక సమాపక క్రియా రూపములను 'చేయుచున్' మున్నగు వర్తమానార్థక క్రియాకాంతౌఁసమాపక రూపములనుండి వర్తమానార్థక సమాపక క్రియా రూపములను సాధించుట యుక్తము కాదు. క్రియా కాంతౌఁసమాపకములకు సర్వనామములతో నన్వయ మసంభవము. కాన వానిపై సర్వనామ ఖండములు నిల్చెననుట పొసఁగనేరదు.

మఱియుఁ గన్నడమందలి 'మాడుతె-మాడుతుం' మున్నగునవి తెల్లు లోని 'చేయుచున్' మున్నగు వానివంటివె యని డా. కాట్టువెల్లుగారు తలంచు చున్నారు. ఆకార సామ్యమున నదియే సరియను భ్రమగల్గుచున్నది. “కన్నడ మున 'నగుతుం'=(నవ్వుచు=నవ్వుతూ) 'సూనుతుం'=(చూచుచు = చూస్తూ) అను రూపములు గలవు” (ఆం. భా. వి. ౫౮౪ పుట). అని వికాసకర్తగారు సైతము వ్రాసిరి.

“చువర్ణకంబు ద్రుతాంతంబు క్రియాస్వయంబున శత్రుర్థంబు నందగు. ఉదా:—చూచుచుం బోవుచున్నాడు - చూచుచుం బోయెను. చూచుచుం బోవఁగలడు” (బాల వ్యా. క్రియా-౪౩ సూ.) అను చొప్పునఁ దెల్లునందలి ‘చు’ ప్రత్యయము క్రియాస్వయి యగు నవ్యయము. కావుననే తెల్లున దీనిపై ‘ఉండు’ ధాతు రూపములు నిల్చుట సంభవించుచున్నది. ఉదా:—చేయు చున్న - చేయుచున్న వాడు - చేయుచున్నాడు - మొ. కన్నడాదులం దెందును నిట్టి సంప్రదాయము లేదు. కావునఁ గన్నడమందలి ‘ఉతె’ మున్నగు వర్త మానార్థకములు సంస్కృత శతృశాన ప్రత్యయముల వంటివే యని యంగీకరింప వలసియున్నది. ఈ విషయమునె మకరంద వ్యాఖ్యాతయగు భట్టాకలంకుడు కఠోక్తముగా వచించియున్నాడు.

“ఉతె దుత్తై దుతు ముత్తుం న త్యచో వా” (కర్ణాటక శబ్దా ౫౪౪ సూ), దీనిభాషా మజ్జరీ వృత్తి. “ధాతోః పరస్య వర్తమానకాలే విహితస్య అచః (అచ్ అనునది కన్నడ కృత్ ప్రత్యయము) ‘ఉతెత్-ఉత్తైత్-ఉతుం-ఉత్తుం’ ఏతే ఆదేశా వా భవన్తి.....”. దీని మంజరీ మకరంద వ్యాఖ్య:—“పూర్వ యోగా ద్విహితః అచ్ ప్రత్యయః కాల విశేషానుపదేశాత్ సార్వకాలిక ఏవ. తత్ర వివక్షావశా ద్వర్తమానకాలే విహితస్య అచ్ ప్రత్యయస్య ‘ఉతె’ ఇత్యాదయ శ్చత్వార ఆదేశా విభాషయా భవన్తి. పక్షేతు ‘అచ్’ ప్రత్యయే పరే ధాతోః ‘దప’ ప్రత్యయో ‘ప’ ప్రత్యయో వా భవతి..... ఆదేశా శ్చైతే ‘శతృ-శాన’ సమానార్థా మన్తవ్యాః మాడుతె=కుర్వన్నిత్యర్థః’ కూడుతె=యుజ్జాన ఇత్యర్థః.” (చూడు ౧౨౯ II విష) అని యిట్లు ‘మాడుతె-కూడుతె’ అనువానికి ‘కుర్వన్-యుజ్జానః’ అని ప్రథమాంతములతో నర్థము నిచ్చియున్నాడు. దీనినిబట్టి ‘మాడుతె’ = (చేయుచున్న వాడు) ‘కూడుతె’=(కూడుచున్న వాడు) అని వాని యర్థమును గ్రహింపవలయునే కాని ‘చేయుచు-కూడుచు’ అని యర్థమును గ్రహింపరాదుగదా.

శతృ-శాన ప్రత్యయాంతములు విధేయ విశేషణములగుచుఁ గ్రియా స్వయము నందుట సంస్కృతమందును బ్రసిద్ధమై. “శ్లో. తథాపి జిహ్వా స్థ భవజ్జి గీషయా | తనోతి శుభ్రం గుణసంపదా యశః | సమున్నయన్ భూతిమ్.....” (భారవి. ౧ సర్గ). పయి సందర్భమునుబట్టి కన్నడమందలి ‘ఉతె-ఉతుం’ ప్రభృ

తులు తెల్లులోని ‘చు’ వర్ణకము వంటి క్రియాఽకాంక్షా సమాపకము లనెడి డా. కాల్లువెల్లుగారి యాశయము సరికాదని విశదమగుచున్నది గదా.

భూతకాలికాఽసమాపక క్రియకు వలసినపుడు వర్తమానార్థము వచ్చునని దొరగారు వ్రాసిరే కాని యట్టి యుదాహృతుల నీయరై. ‘రాముఁడు వారదిగట్టి లంకకేఁగి రావణఁజంపి నీతం గైకొనెను’ అను వాక్యమునందలి క్వాస్థములతో వర్తమానార్థ మెంత మాత్రము పొసఁగనేరదు గదా.

క్వాస్థమునకు సమాపక క్రియా సమాన కర్తృ కత్వము ద్రావిడ భాష లలో నియతమని దొరగారు వ్రాసిరి. కాని యట్టి నియమము లేదని కొందఱుందురు “ఒకానొకఁడో భూతార్థకాఽసమాపక క్రియ పేత్వర్థకంబు నగు” ఉదా:- “రావలకంతము దెగి దేహము ధరణిఁబడియె” (భార. ఆది. ౨ ఆ. ప్రౌఢ. క్రియా. ౧౫ సూ.) ఇట్టి ప్రయోగములు సంస్కృతమందును గలవు. “ఇతి మతి రుదయాసీత్ పక్షిణః ప్రేక్ష్య భైమిమ్” (నైష. ౨ సర్గము). ఇట్టి యెడల “భైమిం ప్రేక్ష్య స్థితస్య (శేషపదమ్) పక్షిణః మతి రుదయాసీత్” అని మల్లినాథాదులు వ్యాఖ్యానించిరి. కావున క్వాంతమున కనంతర క్రియా సమాన కర్తృకత్వము నియతమే యననగును (చూడు ‘వ్యా. సం.’ ౩౧౧ విష.). తొల్కాప్పియరును క్వాంతమున కనంతర క్రియా సమాన కర్తృకతా నియమ మును సూత్రించెను.

“అవజ్ఞుఁ.....” (తొల్కా. ౭౧౪ సూ.) = ‘చెయ్దు - చెయ్పు - చెయ్యూ’ అనురీతిగల క్వాస్థక క్రియలు సమాపక క్రియా సమాన కర్తృకములై యుండును. వీనికి సమాపక క్రియా భిన్న కర్తృకత్వమును విరివిగాఁ దమిట కవులు ప్రయోగించిరని వ్యాఖ్యాతలు వ్రాసిరి. ఉదా:- పామ్బు కడిత్తు ఇటన్దాన్ = (పాము కఱచి చచ్చెను) కాని యిచట సైతము పాము కఱచియున్న వాఁడు చచ్చెనని యిట్లుగ సభ్యాహారము చేయుటచే నట్టి విరోధము వారింతును.

సముచ్చయార్థక శబ్దము సమాపక క్రియలతో మేళగింపదను కాల్లు వెల్లుగారి వ్రాత సరికాదు. “చ.....ధర్మనూతి మె | త్తని పులి యెల్ల వారలు నధర్మము నీ పయిఁ బెట్టునంతకున్.....వినఁడును గానఁడున్ మఱియు నీకును నాకు మరల్పనచ్చునే” (భార. ఉద్యో. ౨ ఆ. ౧౪ ప.) (చూడు ‘వ్యా. సం.’ ౮౪ I విష.). క్వాంతములు మున్నగు జరండులు (gerunds) చరిత్రమునం గ్రియా నామవాచకములై యుండితీరవలెననెడి దొరగారి వ్రాత కుదాహృతులు లేవు.

౧౩౦. I విష:—“I వర్తమానకాలము:—ద్రావిడ సమాపక క్రియా రూపములు క్రియా కాంక్షా౨ సమాపక క్రియల పయిని బురుష బోధక సర్వనామ ఖండములు నిలుచుటచేత నేర్పడును. ఈ సామాన్యవిధి కపవాదములు:—

(౧) “తమిల కావ్య భాషయం దొక్కొక్కప్పుడు ధాతుజ విశేషణముల పైని బురుష బోధక ప్రత్యయములు నిల్పుటవలన సమాపక క్రియారూపము లేర్పడుట కలదు. ఉదా:—వ్యావహారిక తమిల:—నడన్ద+(న్)+అన్=నడన్ద+(న్)+అన్=(వాడు నడచెను)=‘నడచిన వాడు’ అని దాని యథాశ్రుతార్థము. ఇచట ధాతుజ విశేషణ రూపమే సమాపక క్రియగ వాడబడెను. ఇట్లే తక్కిన భాషలందును నేర్పడుట వింతకాదు. ‘తమి-ఏక-నడన్ద+అదు=నడన్దదు=(నడచినది) బహు-నడన్ద+(న్)+అ=నడన్దన=(నడచినవి).’ అనునవి వ్యావహారిక తమిల తామహాత్మ్య-ర్త్యక ప్రథమ పురుష క్రియలుగ వాడబడుచున్నను జరిత్రమున నవి క్రియా నామవాచకములే. తమిలకావ్య భాషయందుఁ బ్రతి పురుషమునందును నిట్టి పద్ధతిగల రూపములు గలవు. ఉదా:—నడన్ద+(న్)+ఎన్=నడన్దనెన్=(నడచితిని). నడచిన ‘నేను’ అని యథాశ్రుతార్థము. నడన్ద+(న్) అమ్=(మనము నడచితిమి). నడన్ద+(న్)+ఎమ్=నడన్దనెమ్=(మేము నడచితిమి). ఇట్టి ధాతుజ విశేషణములును క్రియా నామవాచకములును దిజ్ఞులకుఁ బ్రకృతులుగా నిల్చు తమిల సంప్రదాయము శ్రుతిమము, నితర ద్రావిడభాషా విలక్షణము నై యున్నది” (కాట్లు. ౪౮౨, ౪౮౯ పుటలు).

(౨) “తమిల మలయాళములలో వాస్తవముగా వర్తమానార్థ కావ్యయము లేదు. కాని వర్తమానార్థమును దెల్పు ప్రత్యయ మొకటి ధాతువుపై నిల్చును. దానినె శత్రర్థ కావ్యయమని తలంపనగును. దానిపైని బురుష బోధక ప్రత్యయములు నిల్పుటచేఁ దమిల వర్తమానార్థక సమాపక క్రియారూపము లేర్పడును. దీనినిబట్టి ప్రాచీనతమ కాలమునఁ బ్రత్యేక ప్రయోగార్హమగు వర్తమానార్థ కావ్యయ రూపము (తెల్లు ‘చు’ ప్రత్యయమువంటిది) తమిల మలయాళములలో నుండెడిదనియు నేటికది సమాపక క్రియలందే నిచ్చియున్నదనియు విశదమగుచున్నది” (కాట్లు. ౪౮౯ పుట).

(౩) “వ్యావహారిక కన్నడమున వర్తమానార్థ కావ్యయమునుండియే వర్తమాన సమాపక క్రియారూపము లేర్పడును. కాని పలుగన్నడమున వర్తమానార్థ కావ్యయమునకును వర్తమానార్థక సమాపక క్రియకును సంబంధమే లేదు. పలుగన్నడమందలి వర్తమానార్థక చిహ్నము ‘ఉతె’ అనునది. ఉదా:—బాళు-తె=

(బ్రదుకుచు). వర్తమానార్థక సమాపక క్రియా రూపము-బాళ్దపెం=(బ్రదుకుచున్నాను) (కాట్టు. ౮౮౯ పుట).

(౪) “తెల్లున వర్తమానార్థ కావ్యయమునకు ‘ఉండు’ ధాతుజ రూపముల యోగముచే సమాపక క్రియా రూపసాధన ప్రక్రియ నడువబడును. ఇది సామాన్యవిధి కవవాదమనిపించు కొనదు. ఇట్లు చేర్చుట క్రియా రూపమున కలంకారము వంటిది. అది వర్తమాన సమాపక క్రియారూప నిర్మాణమున సంత యావశ్యకమును గాదు” (కాట్టు. ౮౮౯, ౮౯౦ పుటలు).

విమర్శము:—లాక్షణికావ్యయము క్రియతో నన్వయించును గాని సర్వ నామములతోను వాని వికృతులతోను నన్వయింప నేరదనియు నట్లగుటంజేసి లాక్షణికావ్యయములనుండి సమాపక క్రియారూప సాధనము కేవల మసంగత మనియు ౧౨౯ విషయమున విచరింపబడెను. కాన వర్తమానార్థ కావ్యయము నుండి వర్తమాన కాలిక సమాపక క్రియలను సాధించు కాట్టువెల్లుగారి పద్ధతి కేవలము సహజము. ధాతువులకుఁ బరముగ భూతాదికాల బోధక శబ్ద ఖండములు చేరుటయు వానిపైని బురుషబోధక సర్వనామ శబ్దఖండములు నిల్పుటయు ద్రావిడ సమాపక క్రియారూప నిర్మాణ సహజ పద్ధతులు. అట్టి ప్రక్రియచే నేర్పడెడి రూపములు ధాతుజ విధేయ విశేషణ రూపములకు ఘుణాక్షర న్యాయమున నభిన్నములయినం గావచ్చును. అట్లేర్పడినవె దొర గారు క్రుత్రిమము లనుచుఁ జూపిన భూతకాలిక రూపములు. అవి క్రుత్రిమ ములు కానేరవు. సహజములు.

ఇంతకును దమిట మలయాళములందే కాక పలుగన్నడమందును సంస్కృతమందువలెనే తెల్లులోని ‘చు’ ప్రత్యయాంతము వంటి లాక్షణికావ్యయము లేదనియు “ఉతె-ఉత్తె-ఉత్తుం-ఉత్తుం” అను ప్రత్యయములు తెలుఁగు ‘చు’ ప్రత్యయమువంటివి కావనియు ‘చున్న’ ప్రత్యయార్థకములనియు నట్లగుటచే నవి చేరిన రూపము లవ్యయములు కావనియు విశేషణములనియు నీవఱకు ౧౨౯ విషయమునఁ గన్నడ ప్రామాణిక వ్యాకరణోదాహరణ పూర్వకముగ విశదపఱచియున్నాను. మఱియుఁ దెలుఁగునందును ‘చు’ ప్రత్యయాంతము క్రియా కాంక్షాఽ సమాపకావ్యయమగుటంజేసి దానికి సర్వనామ ఖండరూప పురుష బోధక ప్రత్యయములతో నదుకుబడికై వానినడుమ ‘ఉండు’ ధాతురూపము నిల్పుట యత్యావశ్యకము గావున నది యనావశ్యకమనియు నలంకార భూత మనియు వ్రాసిన దొరగారి వ్రాత కేవలము సయధార్థము.

ప్రాచీన కర్ణాటమందలి దప ప్రత్యయమునకు వర్తమానకాల ప్రత్యయ ముతో సంబంధమే లేదనుట యుక్తము కాదు. పలుగన్నడమందలి ‘దప’

ప్రత్యయము భూతభావి చిహ్న మేళన రూప వర్తమానార్థ బోధకమే యగుటం జేసి (చూడు ౧౨౦ II విష.) దాని ప్రక్రియ శంకాస్పదము కాదు. 'మాడు త్తానె' (చేయుచున్నాడు) మున్నగు హాసగన్నడ వర్తమానార్థక రూపముల లోని 'ఉత్త' అనునది పలగన్నడమందలి 'ఉతుం-ఉత్తుం-ఉత్తై' మున్నగువాని యపభ్రంశ రూపము. ఉతుంప్రభృతులు వర్తమానార్థక విశేషణములనియుఁ దెల్లు 'చు' ప్రత్యయమువంటి లాక్షణి కావ్యయ రూపములు కావనియు నీవఱకు విశదపఱచియే యున్నాను (చూడు ౧౨౯ విష.). అవి లాక్షణి కావ్యయ ములె యగునెడల తెల్లునందువలెనె వాని పయిని పురుష బోధక సర్వనామ శబ్ద ఖండములు నిల్చుట కనువుగా 'ఉండు' ధాత్వర్థక రూపములు నిల్చియే యుండును. తమిలమందలి 'చెయ్ కిన్ఱు' అనునది వర్తమానార్థక లాక్షణి కావ్యయ జన్య మనియు నేడు లేకున్నను 'బ్రత్యేక ప్రయోగార్హతగల లాక్షణికావ్యయము ప్రాచీనతమ కాలమున నుండి యుండెడిదనియు వ్రాసిన కాట్టువెల్లుగారి వ్రాత సరికాదు. తమిల మందలి 'కిన్ఱు' అను వర్తమాన చిహ్నమునకుఁ గన్నడమందు వలెనె భూతభావి మేళన రూపముగ 'కు+ఇన్+తు' అను ఛేదమును (౧౨౦ II విష. చూడు) గ్రహింపక యేదో యజ్ఞాత చరిత్రకమగు వర్తమాన ప్రత్యయ మనుచుఁ గాట్టువెల్లుగారు వ్రాయుట యవిమర్శన మూలక మనఁదగును.

ఇంకఁ దెలుగునందు వాస్తవములగు వర్తమాన భావి సమాపక క్రియా రూపములు లేవు. "చేయుచున్న వాఁడను = చేయుచున్నాఁడను = చేయుచున్నాను" అనునవి వర్తమానార్థక విధేయ విశేషణ రూపములె యనఁదగును. వీనిలో 'చేయుచున్న వాఁడను' అనురీతివి మాత్రమే నన్నయకాలమున నగపడును. 'చేయుచున్నాఁడను' అనురీతివి నన్నయకు దర్వాతి రూపములు. 'చేయుచున్నాను' అనురీతివి కేవల మర్వాచీనములు. పదునాఱవ శతాబ్దము నాటికి గ్రాంధికావస్థ నందినవి. ఇట్లే "చేయఁగలవాఁడను చేయఁగలవాఁడను-చేయఁగలను" అనునవి భావ్యర్థక విధేయ విశేషణ రూపములు. నన్నయనాడు తచ్చబ్ధి వకార లోపము లేదు. తిక్కనాదుల నాడు వకార లోప రూపములు గ్రాంధికము లయ్యెను. "చేయఁగలఁడు" అనురీతివి సైత మెఱ్ఱాప్రెగడ భారత మునఁగలవు. 'చేయఁగలాను' అనురీతిగల 'డ' కార లోప రూపముల వాడుక మహాకవి గ్రంథములలోని కెక్కి నట్లగపడదు. ఇట్టి విధేయ విశేషణ రూపములే కాని తెల్లన వర్తమాన భావి సమాపక క్రియా రూపములు వేఱుగా లేవు. ఇంకఁ తద్ధర్మాద్యర్థక సమాపక క్రియా రూపములు వేఱుగఁ గలవు. అవి తెల్లన వర్తమాన భావ్యర్థములలో వాడఁబడుట తఱుచుగఁ గలదు. అట్టి యెడల వానికి వర్తమాన భావ్యర్థములను సందర్భమునుబట్టి కల్పించుకొనవలసి

నదె. (చూడు 'వ్యా. సం.' ౨౯౯, ౩౦౧, ౩౦౨ విష.) (చూడు చిం. వి. పరి. ౫౯ మొ. ౬౮ విష.).

తెల్లునందలి 'చు' ప్రత్యయమునకు శత్రుర్థక మను పేరు వాడఁబడు చున్నది గాని యది దానికిఁ గేవల మనురూపము కాదు. 'చు' ప్రత్యయాయాంతము వర్తమానార్థక కావ్యయము. శత్రు ప్రత్యయాయాంతము వర్తమానార్థక విశేషణము. "శత్రుర్థే తూత శ్చో నోః" అని నన్నయ వాడెను. (చూడు 'వ్యా. సం.' ౨౧౦ X విష.).

౧౩౦. II విష:—“వర్తమానార్థక రూప నిర్మాణము:—వ్యావహారిక కన్నడ వర్తమాన కాలిక సమాపక క్రియలు 'ఉత్తై-ఉత్తుం' మున్నగు కన్నడ వర్తమానార్థక ప్రత్యయముల యోగమున నేర్పడునని యీ వఱకుఁ జెప్పఁబడెను. ఉదా:—హాసగన్నడ-బాళ్ + ఉత్త = (బ్రదుకుచు). ఒన్ద + ఉత్త = (కలుపుచు) మాడుత్త = (చేయుచు). గ్రాంధిక కన్నడ-ఒద్ + ఉత్త = (చదువుచు) ఎళియ్ + ఉత్తై = (దిగుచు) కట్టై + ఉత్తు = (బంధించుచు) గెయిపం = గెయిత్తుం = (చేయుచు). వీని తుది స్వరము వివిధ రూపముల నుండును. ఈ తుది స్వరములలో నుచ్చారణార్థకమగు 'ఉ' కారమే ప్రాచీన మనఁదగును.

ఈ కన్నడ వర్తమానార్థకమగు 'ఉత్తు' ప్రత్యయము తమిళ కన్నడ ప్రసిద్ధమగు దూరసమీప మధ్యస్థవాచియైన 'ఉదు' అను సర్వనామమున కభిన్నమనెడి డా. కిట్టెలుగారి యాశయము యుక్తమే. తుళుభాషలో నిది సమీపవస్తు వాచియే. కన్నడమున 'ఉత్తు' అని దీని రూపాంతరము గలదు. ఇట్టిది సమీపవాచిగాన వర్తమానార్థకమగుట యుక్తమే. ఇట్లే భూతార్థకమగు 'ద్' అనునదియు దూరవాచియగు 'అదు' శబ్దావభ్రంశము కానోపును. 'ఉత్తుమ్' అనుదానిలోని 'ఉమ్' అనునది చార్థకము. ఇది కాలబోధనమున కూతగ నుండును" (కాట్టు. ౮౯౦ పుట).

“పలగన్నడ వర్తమానార్థక 'దప' ప్రత్యయపు వ్యుత్పత్తి:—డా. కిట్టెలు గారు నాకీ విషయమున దయతో వ్రాసిన జాబు:—“ద+అప=దప. ఇందలి 'అప' అనునది 'ఆగు' ధాతు వ్యావహారికరూపమగు 'ఆహు' అనుదానిని సంబంధించినది. ఈ ధాతువుయొక్క భావ్యర్థకమగు 'అహ' అనుదానికి 'అప' అనునది భిన్నముకాదు. 'దప' అనుదానిలోని దకారము భూతచిహ్నము. 'మాడు+ఇ+ద+అప+ఎం=మాడిదపెం' అనుదానికి 'చేసియుండును' అని యర్థము. ఇది భావ్యర్థకము. 'రమ్ము' అనుదానికి బడులుగా 'రాగలను' అని చెప్పవలసియుండఁగా 'ఇదెవచ్చితిని' అని చెప్ప సంప్రదాయము గలదు. దీని రీతినె 'చేసియుండును' అను భూతార్థము భావ్యర్థమును బోధించున దగుటచేత

‘దప’ అనునది భావ్యర్థకమగుచు వర్తమానార్థక మగుచున్నది. ఇట్లు దీని యర్థమంత సుగమముగా లేకుండుటచేతనే హాసగన్నడమున వర్తమానార్థ కావ్యయమునుండి సరియగు వర్తమానార్థక సమాపక క్రియారూపమును గల్పించు కొనవలసివచ్చెను” అని కీటెలుగారు వ్రాసిరి. ఈ కీటెలుగారి యూహ ప్రశంసనీయము. ‘ఆనిష్ట’ అను వర్తమానచిహ్నములోని ‘ఆ’ అనునది ‘ఆగు’ ధాతురూపమని ముందుఁ జూపఁబడును. (చూడు ౧౩౦ IV విష.) ఇంతియకాక యనేక ద్రావిడ వర్తమానరూపములు భవిష్యద్రూపములనుండి యేర్పడినవని నిరూపింపఁబడును. మఱియు నిపుడు భూతార్థకచిహ్నముగ సంగీకరింపఁబడు ‘ద్’ అనుదానికి భూతార్థమాత్రమేకాక యింకను విస్తృతమగు సర్థము గల్గి యుండెడిదని ముందు చూపఁబడును” (కాట్లు, ౮౯౦, ౮౯౧ పుటలు).

విమర్శము:—దూరనమీపవాచక సర్వనామ శబ్దములు (అదు-ఉదు) భూతవర్తమానార్థక ప్రత్యయములకు మూలమను నూహ యుక్తమేయైనను “ఉదు” అను సర్వనామము ‘ఉతె’ ప్రభృతి కన్నడ వర్తమానార్థక ప్రత్యయములకు మూలమనుట విశ్వసనీయము కాదు. కన్నడ సర్వనామ శబ్దాంతిమ వర్ణము తమిళమందువలె గన్నడమందు ‘త’ కారఘటితము కాదు. కర్ణాటమున ‘దు’ అని దకారఘటితమే యేర్పడియున్నది. ‘ఉతె’ ప్రభృతుల ‘త’ కారము సార్వనామికమే యైనయెడల భూతార్థక ‘ద’ ప్రత్యయమువలెనే ‘ఉదె’ మున్నగు రీతిని ‘ద’ కారఘటితముగనే యేర్పడియుండును. “ఆతం-ఈతం-ఉతం”=(అతఁడు-ఇతఁడు) అనువానివలెనే కేవల ప్రాచీనతమ కాలమందే ‘ఉతె’ ప్రభృతి తకారఘటితరూపము లేర్పడెననుట విశ్వాసార్హము కాదు. కన్నడమునఁ గేవల ప్రాచీన వర్తమానప్రత్యయము ‘దప’ రూపమే. ‘ఉతె’ ప్రభృతులు వైకల్పికములై దానితర్వాత నేర్పడినవి. తొల్కాప్పియ కాలమున నీ రూపములు లేవు. తెల్లు ‘చు-తు’ ప్రత్యయముల కభిన్నమైనది తొల్కాప్పియ కాలమున ‘కు’ ప్రత్యయము. మఱియు ‘ఉతె’ ప్రభృతి కన్నడ వర్తమాన ప్రత్యయములు ‘ఉ’ కారపూర్వకములే కావనియు, భూతభావ్యర్థకమగు ‘తు’ అను ప్రాచీన ద్రావిడ ప్రత్యయమున కభిన్నములనియు నయ్యవి ధాతువుల తుది సుచ్చారణాద్యర్థమైయుండు ‘ఉ’ వర్ణమునకుఁ బరముగా నిల్చుచుండుట ప్రచురమైయుండుటచేత ‘ఉ’ కారపూర్వకములుగానే వైయాకరణులచేత నుపదేశింపఁబడెననియుఁ దలంచుట విశ్వాసపాత్రము కాకపోదు. వర్తమాన మనునది భూతభావ్యర్థ మేళనరూపమే కాన భూతభావ్యర్థక ప్రాచీన ద్రావిడ ‘తు’ ప్రత్యయము “ఉతుం-ఉత్తుం-ఉతె-ఉత్తె” అను వర్తమానార్థక కన్నడ ప్రత్యయములకు మూలము కానోపును. ఇట్లే పటగన్నడ వర్తమానార్థక ‘దప’

ప్రత్యయము సైతము భూతార్థక 'ద' కారముయొక్కయు భావ్యర్థక 'ప' ప్రత్యయముయొక్కయు మేళనమే గాన నది వర్తమానార్థక ప్రత్యయమగుట సహేతుకమైయున్నది. ఈ విషయము ౧౨౮ II విషయమున విశదీకరింపఁబడి యుండుటచేత నిటఁ బునరుక్తముగ విస్తరింపఁబడలేదు.

శ్రీ కోరాడ రామకృష్ణయ్య పంతులు యమ్మేగారు తమ ప్రెజ్డెన్ ఇన్ డ్రవిడియన్ ఫిలాలజీలో 'ఉతు'=(ఉండు) అనునది భావ్యర్థకమనియు భావ్యర్థకములు వర్తమానార్థకములు కానోపును గాన నట్టి 'ఉతు' అనునది కన్నడమందలి, 'ఉతు' మున్నగు వర్తమానార్థక ప్రత్యయములకు మూలమనఁదగు ననియుఁ దెలుఁగులోని వర్తమానార్థక 'చు-తు' ప్రత్యయములకును దధ్రాధికమగు 'ఉదు' ప్రత్యయమునకును సభిన్నమే యనియు 'ఉందు' అను తమిళావ్యయము 'ఉమ్' అను తమిళ వర్తమానార్థకమునకు రూపాంతరమనియు (చూడు తొల్కా, అవ్యయ ప్రకరణ. ౨౨ సూ:-ఉమ్ ఉంతాకుమ్...) వ్రాసిరి. కాని 'ఉండు' అను నర్థముగల 'ఉతు' శబ్ద మప్రసిద్ధము. కన్నడమందలి 'ఉతు' మున్నగు వర్తమానార్థక ప్రత్యయముల మొదటి 'ఉ' కార మాభాస రూపమని మీఁద నిరూపించియే యున్నాను. తెల్లులోని తద్ధర్మ ప్రత్యయము 'దు' ప్రత్యయమే కాని 'ఉదు' ప్రత్యయము కాదు. "దు తి వర్ణకౌ క్రమాత్ స్తో । నా ద్యస్యాదేః" అని నన్నయ సూత్రించి యున్నాడు. తమిళమందలి 'ఉమ్' ప్రత్యయమునకు రూపాంతరమగు 'ఉన్దు' శబ్దము స్థల వాచకావ్యయము సముచ్చయార్థకమును గాన దానిని గ్రియల కాల వివరణ సందర్భమునఁ జూపుట సరికాదు.

వర్తమానార్థక 'దప' ప్రత్యయాదులలో 'ఆగు' ధాతురూపము స్థితి సంగీకరించుట యప్రసక్తము. అచట 'ఆగు' ధాత్వర్థమునకుఁ బ్రసక్తి యేమున్నది? పటగన్నడ ప్రత్యయపుజంటలో 'ఆగు' ధాతువ్యావహారిక రూపమైన 'ఆహు' ధాతురూపము గలదనుట యొక యసంభవము. అట్టి 'ఆహు' అను వాడుక ధాతువులోని 'హ' కారమునకు 'ప' కారము వచ్చుట యింకొక యసంభవము. గన్నడ 'ప' కారము 'హ' కారమగుట ప్రసిద్ధము గాని 'హ' కారము 'ప' కారమగుట లేదుగదా. ఇంతియకాక యట్టి 'ద+అప' అను జంటయర్థము భూతార్థమై యుండ నది భావ్యర్థమై వర్తమానార్థకమగుట వేఱొక యసంభవము. ఏదో సందర్భములోని 'ఇదై వచ్చితిని' అను వాడుక సర్వసామాన్య ప్రత్యయార్థములో వర్తించెననుట విశ్వసనీయము కానేరదు. ఇట్టి యనర్థాసంభవ పరంపరతో వ్యుత్పత్తి చెప్పి యది యసంభవము కావుననే హాసగన్నడములో సరియగు వ్యుత్పత్తిగల రూపము కల్పింపఁబడె ననుటకు శబ్దతత్వవేత్తలు వెనుదీయకుండుట వింత. ఇట్టి యీ యసంభవ

మార్గమే కొంత “స్టడీన్ ఇన్ ద్రవిడియన్ ఫిలాలజీ”లో సైతము స్వీకరింపఁ బడినది. (ప్రడీ. ద్రవి. ౨౩ పుట).

డా. కాల్టువెల్లుగారి వ్రాతలఁ జాలవఱకు సనుసరించియె వికాసకర్తగా రీ క్రిందిరీతిని వ్రాసిరి. “కన్నడ-చెయ్దపేన్ (పెన్?) చెయ్దు+అప్ప+వన్”..... ‘అప్ప’ అనునది ‘అగు’ ధాతురూపము..... ‘గు-చు-తు’ అనునవి సమానార్థకములు. ఇవి మూఁడును భావార్థక ప్రత్యయములె. కన్నడమందలి ‘ఉత్త-ఉత్తె’ అను భావార్థకములలోని ‘త’ వర్ణమును ‘చెయ్దపెన్’ అను వర్తమాన క్రియారూపములలోని ‘దు’ వర్ణమును తెనుఁగునందలి వ్యావహారిక వర్తమాన ‘తు’ వర్ణకమును అభిన్నములు. ఇవి ‘అదు-అది’ అనువానిలోని ‘దు-ది’ వర్ణములతో నభిన్నములు.” (ఆం. భా. వి. ౫౩౪, ౫౩౫ పుటలు).

౧౩౦. III విష:—“తెలుఁగు వర్తమాన చిహ్నము:—తెలుఁగుభాష యందు సాధారణముగ ‘త్తు’ అను పలుకుబడిగల ‘చు’ అనుదానిని ధాతువునకుఁ బరముగాఁ జేర్చుటవలన వర్తమానరూపమేర్పడును. దీని వ్యావహారిక రూపము ‘తు’ అనునది. వీనిలో ‘తు’ అనునదే ప్రాచీనమని కన్నడమందలి ‘ఉత్త-ఉత్తుం,’ మున్నగు వర్తమాన ప్రత్యయములవలన వ్యక్తమగుచున్నది. తెల్లు తద్ధర్మరూపములలోని ‘దు’ ప్రత్యయమును వీనికి భిన్నముకాదు. ఇంక “చేయుచున్నాను=చేయుతున్నాను” మున్నగువానిలోని ‘ఉన్న’ అనునది ‘ఉండు’ ధాతుజ విశేషణ మనఁదగును.

తుళుభాషలోని వర్తమానార్థకరూపము వర్తమానభావులు రెంటును వాడఁబడును. ఇది పుస్త్రత్తిలో భావిరూపమే యనఁదగును. ఇందలి వర్తమానార్థక చిహ్నమగు ‘వ’ కారము తమిళ కన్నడములలోని భావ్యర్థక వకారమునకు భిన్నముకాదు” (కాల్టు. ౪౯ ౧-౪౯౨ పుటలు).

విమర్శము:—పై విషయములను గొన్నిటి నాంధ్రభాషా వికాసకర్తగారు స్వీకరించిరి. (ఆం. భా. వి. ౫౩౪, ౫౩౫ పుటలు). కర్ణాటపు ‘ఉత్తె-ఉత్తై’ మున్నగు వర్తమానార్థకములు ప్రాచీన ద్రావిడ భావ్యర్థక ‘తు’ ప్రత్యయ మూలకములనఁదగును. తెలుఁగు ‘చు’ ప్రత్యయము భావ్యర్థక ప్రాచీన ద్రావిడ ‘కు’ ప్రత్యయమునుండి యేర్పడెనఁదగును. కాన నాంధ్రకర్ణాట వర్తమాన ప్రత్యయములకుఁ బరస్పరసంబంధము లేదననగును. మఱియుఁ గర్ణాట వ్యాకర్తలలో నాగవర్త పండ్రెండవ శతాబ్దపువాడు. కేశిరాజు పదుమూడవ శతాబ్దమువాడు. ఆంధ్రవ్యావహారిక ‘తు’ ప్రత్యయము ప్రాచీనాంధ్రశాసనములయందుఁ గానరాదు. ‘చు’ ప్రత్యయ మున్ననో నన్నయకు ముందటి యెనిమిదవ శతాబ్దపు శాసనమునఁ జూపట్టుచున్నది. “రేనాణ్ణ వీలువేల

ఏలుచున్నది” “(సత్యాదిత్యుని మాలెపాడు శాసనము. కడప మండలము. ఎపిగ్రా-ఇండి-పుట 3౪౫. (౮ శతాబ్ది)” (ఆం. భా. వి. ౧౦౧ పుట).

“గ్రాంథిక శత్రుర్థక ‘చు’ వర్ణకము ప్రాచీన ‘కు-గు’ వర్ణములతో నభిన్న మని తొచుచున్నది. తాలవ్యకరణమును గుఱించి ముందు చెప్పితిని.” (ఆం. భా. వి. ౫౩౪ పుట). అని వ్రాసియు వికాసకర్తగారు “‘చేయుచు’ వంటి రూపములు వర్తమానార్థకములు.....వాడుకలో నేడు వర్తమానార్థకము ‘తు’ వర్ణకమనుట నిస్సంశయము.....రెండును మాతాపుత్రిక లైసచో ‘త’ వర్ణమే ప్రాచీన మనవలెను.” (ఆం. భా. వి. ౫౩౩, ౫౩౪ పుటలు) అని వ్రాయుట వింతగ నున్నది. ఇట్టి వ్రాతలనుబట్టి ద్రావిడ ప్రాచీన ‘కు’ ప్రత్యయము నుండి యాంధ్ర వ్యావహారిక వర్తమానార్థక ‘తు’ ప్రత్యయ మవతరించిన పిదప దానినుండి యాంధ్ర గ్రాంథిక వర్తమానార్థక ‘చు’ ప్రత్యయ మవతరించినని వీరు తలంచిన ట్లగపడుచున్నది. ‘కు’ ప్రత్యయమునుండి కకారముతో నించుకేని సంబంధములేని ‘తు’ ప్రత్యయ తకార మేర్పడుట ద్రావిడ భాషలలోఁ గానరాదు.

“స్టడీస్ ఇన్ ద్రవిడియన్ ఫిలాలజీ”లో ‘ఉతు’ అనుదానినుండి యేర్పడిన ‘ఉత్తు=ఉచు’ అనునది తెల్లు వర్తమాన ప్రత్యయమనియు - ‘చు’ అనునది కాదనియు వ్రాయఁబడెను. (స్టడీ. ద్రవి. 2౨ పుట). తెల్లు ‘చు’ వర్ణకమునకుఁ బూర్వమున ‘ఉ’ వర్ణము గలదనుట యశ్రుతచరము. నిరాధారము. ప్రాచీన ద్రావిడ ‘కు’ ప్రత్యయ సంబంధము నరసినను నిది ‘ఉ’ కార పూర్వకమనుట పొసఁగ నేరదు. ఉకార పూర్వకత్వ మీ వఱకు నిరసింపఁబడెను (చూడు ౧౩౦ II విష.) ‘ఉతు’ ధాతువునకు ‘ఉండు’ అని యర్థము వ్రాసి దాని పైని మరల ‘ఉన్ను’ అనెడి యుండు ధాతుజ విశేషణము నిల్పునని యీ గ్రంథమున వ్రాయఁబడినది. ఇట్లు ‘ఉండు’ ధాతువుల ద్వితీయమున కెట్లు సంగతియో తెలియ కున్నది. ‘ఉన్ను’ అని చెప్పక ‘ఉన్ను’ అనునది యుండు ధాతుజ విశేషణ మనుటకుఁ బ్రమాణమేమో తెలియరాకున్నది.

౧౩౦. IV విష.: “తమిల (మలయాళ) వర్తమాన క్రియారూప నిర్మాణము:- “గిల్ + ఉ = గిలు, గిన్ + ఉ = గిన్దు,” “ఆ + నిన్ + ఉ = ఆనిన్దు” అనువానిలో నేదోయొకటితోఁ గూడిన ధాతువుపైని బురుష బోధక ప్రత్యయములు నిల్పుట చేతఁ దమిల వర్తమాన సమాపకక్రియ లేర్పడును. ‘ఆనిన్దు’ అను సమస్త రూపము కాదా చిత్తు-ముగా వాడఁబడును. ‘ఆ + నిన్దు’ అనుదానికి “అగుట

నిల్చుచు” అని యర్థము. (అగు+నిల్చు), ‘తాల్+ఆ+నిన్ద్ర+ఆన్=తాతానిన్ద్రాన్=(నమ్మడగుచున్నాడు=నమ్మడగుట నిల్చుచు). ఒక తమిళ శాసనములో (౭౭౮ క్రీ. శ.) ‘ఆయినిన్ద్ర’ అని యున్నది. ఈ శాసనము మలబారులోని యొక సిరియన్ క్రైస్తవుని యొద్దనున్నది. నేటి తమిళములో పైతము “ఆగి=ఆయి=ఆయ్=ఆ” అని యగుచున్నది” (కాట్ట, ౮౯౨ పుట).

“ఇంక మిగిలిన ‘గిటు-గిన్ద్ర’ అను రెండును బ్రచురముగ నె వాడఁబడును. వానిలో ‘గిన్ద్ర’ అనునది మధురతరముగాఁ దలంపఁబడును. ‘గిటు’ అను దానిలో ననునాసికము చేరవచ్చును. ‘గిన్ద్ర’ అనుదానిలో ననునాసికము లోపింపవచ్చును. శ్రుతి సుఖార్థముగ నవి ‘కిటు-కిన్ద్ర’ అని మాటుటయుఁ గలదు. ధాత్యవయవీభూతమై యనశ్వరమైన స్వరము తుదినిగల ద్విస్వర ధాతువులకు వ్యవహితపరములై నిల్చు ‘గ-ద-బ’ లు ‘క-త-ప’ లుగా మాఱి ద్విరుక్తములగును. కాన తమిళమున ‘ఇరుగితేన్’ అనుదానిని ‘ఇరుక్కి-తేన్’ అని వాడుదురు. అకర్తకక్రియలు సకర్తకములగునపుడును నిట్టి పారుష్య ద్విత్వములు గల్గును. శ్రవణ సుఖార్థమేకాక యిట్లు వ్యాకరణపద్ధతిచొప్పున పైతము పారుష్యద్విత్వములు గల్గును” (కాట్ట, ౮౯౨-౮౯౩ పుటలు).

విమర్శము:—‘ఆనిన్ద్ర’ అని వ్రాయుట కాట్టవెల్లుగారి వ్యావహారిక పద్ధతి. (చూడు ౧౭ XVI విష.) దీని నిజరూపము ‘ఆనిన్ద్ర’ అనునది. (చూడు ౧౨౮ II విష.). ‘ఆగి=ఆయి=ఆయ్=ఆ+నిన్ద్ర’ అని ఛేదము చూపుటయు ‘అగుట+నిల్చుచు’ అని యర్థము చెప్పుటయు సరికానని తోచుచున్నది. వర్తమానార్థ బోధనవిషయమున ‘అగు’ ధాత్యర్థమునకుఁ బ్రసక్తి యించుకేని యగపడదు. వెనుకఁ బటగన్నడ ‘దప’ ప్రత్యయ వ్యుత్పత్తి సందర్భము నందును నిట్లే యసంగతముగా ‘అగు’ ధాతు వ్యావహారికరూపము చొనుపఁ బడెను. (చూడు ౧౩౦ II విష.) “‘నిన్ద్ర’=నిల్చుచు” అని యర్థము చూపు టయు సరికాదనవచ్చును. వర్తమానార్థక చిహ్నము చేరకయే ‘నిన్ద్ర=నిల్చుచు’ అను వర్తమానార్థ మెట్లు లభించును? ఇట్లేయైనచో నింకఁ దక్కిన ధాతువుల వర్తమానార్థక రూపములందు మాత్రము వర్తమానార్థక ప్రత్యయయోగమేల? మఱియు వర్తమానార్థబోధన విషయమున ‘నిల్’ ధాతువునకుఁ బ్రసక్తి యెట్లు? పరిశీలింపఁగా ‘ఆన్+ఇన్+తు’ అని ‘ఆనిను’ అను వరమానారక పతయ

మునకు ఛేదము సంగీకరించుట యుక్తమని తోచును. 'ఆన్ = (అప్పుడు)' అను దూరవాచి సర్వనామశబ్దము భూతార్థవాచకమనియు, 'ఇన్ = (ఇప్పుడు)' అను సమీపవాచి సర్వనామశబ్ద మద్యతనార్థకమనియు 'తు' అను భూతభావ్యర్థక ప్రాచీన ద్రావిడ ప్రత్యయము భావ్యర్థకమనియు నిట్లు వీని యోగము ప్రారబ్ధాఽపరిసమాప్తిరూప వర్తమానార్థకము కానోపుననియు గ్రహించుట సహజమై యున్నది. 'ఆన్' శబ్దము దూరవాచి తచ్ఛబ్దరూపమనియు (౨౮ V విష.) 'ఇన్' శబ్ద మద్యతనార్థకమనియు (౧౧౬ III విష.) (చూడు ౧౨౮ II విష.) 'తు' అనునది భూతభావ్యర్థక ప్రాచీన ద్రావిడ ప్రత్యయమనియు (౧౨౮ II విష.) నీవఱకు వివరింపబడెను. "మన్నుమ్ చిన్నుమ్....." (తొలూ. 33౪ సూ.) = "మన్ - చిన్ - ఆన్ - ఈన్ - పిన్ - మున్ - శబ్దములు.....". "ఁవొడు... .." (నన్నూలు ౧౮౫ సూ.).....ఉదా:-.....వస్త్ర = వచ్చితిని - వరుడు = వత్తును. "తడఱ....." (నన్నూలు ౧౮౨ సూ.) = ".....'ఇన్' భూతార్థకము.....".

'ఆనిష్ట' అనుదానివలెనే 'కిష్ట' అనునది సాధురూపము. 'ష్ట' అనుదాని యపభ్రంశరూపము 'స్ట' అనునది. ప్రాచీన తమిళమున సరళోచ్చారణమే లేదుగాన 'గిటు-గిష్ట్ర' అనువాని గకారమును 'క'కారముగ సాధించుట యసం గతము. (౧౭ XXIII విష.) (౧౭ XXIV విష.)

ఉచ్చారణార్థకముగ నిర్ణయమగు ననునాసికాగమ మగు ననుట సరికాదు గాన (చూడు ౨౮ IV విష.) 'కిష్ట' అనుదానిలోని నకారము లోపించి 'కీటు' అని యేర్పడెననుటయే యుక్తము. 'కిష్ట' అనునదే మూలరూపమని కాల్టవెల్లు గారును సంగీకరింతురు. (౧౩౦ V, VI విషయములు.)

౧౩౦. V విష:- "మలయాళ వర్తమానరూపములు:- మలయాళమున 'కిష్ట్ర' అనుదానినుండి యేర్పడిన "కున్ను = ఉన్ను" అనునవే వర్తమానార్థక ప్రత్యయములు. తమిళమందలి 'కిన్' అనుదానిలోని 'క'కారము లోపింపగా మిగిలిన 'ఇన్' అనునది 'ఇన్న' అనునదిగా మాటును. ఉదా:- మూన్ = మూన్న. ఒన్ = ఒన్న. మొ. ఈ రూపము వ్యతిరేకరూపములలో ముఖ్యముగాఁ జూపట్టును. ఉదా:- వరా (య) ఇన్ను = (రాడు). క్షాన "గిష్ట్ర = క్కిష్ట్ర" అను నవి "గిన్ను = కిన్ను" అని పరిణమింపగా 'క'కార లోపముచేత 'ఇన్ను' అను రూప మేర్పడునని తలంపనగును. తమిళపదమధగత 'క-గ' లు లుప.పా.య

ములై శ్వాసమాత్రములుగ వినబడుట ప్రసిద్ధము. తమిళ 'గ'కారము సంస్కృత 'హ'కార సదృశముగాఁ దలంపఁబడును. వ్యాసహరిక తమిళమున నట్టి 'హ'కార శ్రుతియు లోపించును. ఉదా:-పోగితేన్=పోత్=పోవుచున్నాను.) వరుగితాన్=వరుతాన్=వాతాన్=(ఎచ్చుచున్నాఁడు). ఈ సంప్రదాయముచొప్పున "గిన్దు=గిన్ను-ఇన్ను" అను పరిణామము గల్గెనని యూహింపగును. తమిళమందలి 'ఇ'కారము గ్రామ్యమున 'ఉ'కారముగాఁ బలుకుట గలదు కాన 'ఇన్ను' అనునది 'ఉన్ను' అనునదిగా మాఱినది.

మలయాళమునఁ బురుషబోధక ప్రత్యయములు సాధారణముగా నిల్వ కున్నను, నొకొక్కప్పుడు వానిని నిల్పుట గలదు. అట్టియెడల "అడిక్కిన్దాన్"=(అడి+క్కిన్దు+అన్) అను తమిళరూపమునకు సరిగా "అడిక్కు-న్నాన్" అను మలయాళరూపము వెలయుచున్నది. (అడి+క్కు-న్ను+అన్). ఈ మలయాళపు "క్కు-న్ను=ఉన్ను" అనునది "చున్ను-తున్ను" అను తెల్లరూపములకు సరియని భ్రమింపరాదు. మలయాళములోని "ఇన్ను=ఉన్ను" అనునది "గిన్దు-క్కిన్దు" అనువాని వికృతులు. తెల్లలోని "చున్ను-తున్ను" అనువాని లోని "ఉన్ను" అనునది 'ఉండు' ధాతుజ విశేషణరూపము. మలయాళ మందలి 'ఉండు' ధాతుజ విశేషణము, 'ఉణ్ణ్' అని యుండును" (కాట్ట. ౪౯౩ పుట).

విమర్శము:-కకారమే శ్వాసము. గకారము నాదము. (చూడు గరి VI విష). ప్రాచీన తమిళమున గకారోచ్ఛారణమే లేదు. కాన 'గిన్దు-గిటు' అనునవి యర్వాచీనరూపములు. "కిన్దు-కిటు" అనునవి ప్రాచీనరూపములు. 'కిన్దు' అనుదాని యవభ్రష్టోచ్ఛారణము "కిన్దు" అనునదని, మలయాళమందలి 'క'కార లోపమును 'ఇన్ను' అను పరిణామమును విశదీకరించుచున్నది. 'కిన్దు' అనుదానినుండి 'ఇన్ను' అను పరిణామము గల్గెననుట సంప్రదాయము కాదు. "అనునాసికాది ప్రసరమ్"="తమిళమందలి యనునాసిక తత్పరుషసంయోగము మలయాళమున ద్విరుక్తానునాసికమగును. ఉదా:-తమి-జు- = మల-జ్జు.....తమి-న్న్ = మల-న్ను." అను కేరళ పాణినియ వీరికచొప్పున (చూడు గు II విష.) 'న్దు' అను తమిళరూపము మలయాళమున 'న్ను' అని యగునుగాని 'న్దు' అను తమిళరూపము మలయాళమున 'న్ను' అని యగుననుట సంప్రదాయము కాదు.

ఈ మలయాళపరిణామమే తమిళమలయాళ విభాగకాలమున ‘కిఱు’ అను రూపమే యుండెడిదనియు ‘కిఱు’ అను రూప మర్వాచీనమనియు విశదీకరించుచున్నది. ‘కిఱు’ అనుదానినుండి ‘కిఱు’ అనునది జనింపనేరదుగదా. కాన ‘కిఱు’ అనునదే మూలరూపమని యెన్నవగును. ‘ఉఱు’ అనునది ‘ఉండు’ ధాతువి శేషణరూపము కాదు. ‘ఉఱు’ అనునది దాని విశేషణరూపము.

౧౩౦. VI విష:—‘గిఱు-గిఱు’ లలో నేది మూలరూపము? తమిళమున అకారము శ్రుతిసుఖార్థముగ ‘ఱ’ అని మాఱుట పెక్కు- స్థలములలోఁగలదు. ఉదా:—కుఱు=(చిన్నదగు)=కుఱు=చిన్నకొండ. ఈ ‘కుఱు’ శబ్దము పెక్కు- శబ్దములకు మూలరూపమైయున్నది. ఉదా:—కుఱుమ్ (ట్రమ్)=(పొరపాటు).

‘ఱ’ అనునది ‘ఱ’ కారమగుట నులభముకాదు. కాని యట్టి మార్పుగలదని యూహించుట కవకాశ మున్నది. ‘ఇఱు’ అనుదానినుండి ‘ఇఱు’ అనునదేర్పడెనుటకు ‘ఇల్ + తై = ఇఱై (ఱై) = (నేటికి) అనురీతిగల ‘ఇఱు’ శబ్దరూపాంతరములవంటివి గలవు. లకార తకార సంయోగము ‘ఱ’ అని యగుటగలదు. కొన్ని కవి ప్రయోగములలో ‘ఱ’ అనునది ‘ఱ’ కార మగుట కస్పష్టమైనది. ఉదా:—సెల్ + తల్ = సేఱల్ (సెల్ = పోవు) అని నన్నూలులో నున్నది. కాని యిందలి అకార పూర్వస్వరము దీర్ఘకృతమైనది. “ఇల్ + తు = ఇఱు” = (నేడు-ఇప్పుడు) అని యేర్పడినపిదపఁ గొంతకాలమునకు ‘ఇల్ + తు = ఇఱు’ అని యేర్పడెనని యంగీకరించినచో నది ‘గిఱు’ అనుదాని నుండి ‘గిఱు’ అనునది యేర్పడెనుటకు మంచి యుదాహృతియగుచున్నది.

డా. గ్రామదొరగారు తన తమిళ వ్యాకరణము (outlines of Tamil Grammar) నందుఁ గాఁబోలును దమిళకావ్యప్రసిద్ధ భావ్యర్థకమగు ‘కొ’ = ‘గొ’ అను దానినుండియు ‘ఇఱు’ = (ఇప్పుడు) అనుదానినుండియుఁ దమిళవర్తమానకాలిక ప్రత్యయ మేర్పడెనని చెప్పిరి. దీనినిబట్టి “కొ + ఇఱు = కిఱు” అనునది మూల రూపమనియు దానినుండి ‘కిఱు’ అనునది యేర్పడెననియుఁ దేలుచున్నది. డా. గుండప్టగారును స్వయముగనొ పరమతాంగీకారముననో యీ యభిప్రాయమునకే వచ్చిరి. మలయాళ వర్తమానకాలచిహ్నమగు ‘ఇఱు’ అను నదియుఁ దమిళమునుండి మలయాళము వీడకముందు ‘కిఱు’ అనునదే యుండెడి

దని విశదీకరించుచున్నది. పై సందర్భము “కొ+ఇష్ట=కిష్ట” అను మేళనమును నిర్ణయింపఁజాలకున్నను నట్టి యూహ కనుకూలమైయున్నది” (కాల్డు. ౪౯౪ పుట).

విమర్శము:—డా. కాల్డువెల్లుగారు “గిటు-గిష్ట” అనువానిలో నేది మూలరూపమని విచారింపఁగడఁగి ‘టు-ష్ట’ అనువాని పరిణామవిషయమున సందిగ్ధచరిత్రకములగు కొన్ని యుదాహృతులను జూపుచు గ్రంథవిస్తరముఁ జేసిరి. ‘కొ+ఇష్ట’=(ఇష్టుడు) అను డా. గ్రాలుదొరగారి వ్యుత్పత్తియే ‘కిష్ట’ అనునది మూలరూపమని నిర్ణయింపఁజాలును. ‘కిష్ట=కిన్న’ అను మలయాళ పరిణామము పైతము ‘కిష్ట’ మూలరూపమని నిర్ణయింపఁజాలును. ‘గిటు’ అను దానినుండి ‘కిన్న’ అను వికృతి గల్గినరదుగదా. ఈ విషయ మిట్లుండఁగా నీ సందర్భమందెల్ల ‘కిష్ట’ అను రూపమునే దొరగారు వాడుట ప్రమాదమూలమై యున్నది. ‘కిష్ట’ అనునది మూలరూపము. దీని వికృతి ‘కిష్ట’ అనునది. (చూడు ౧౭ XVI విష). ‘కిష్ట’ అను వికృతినుండి ‘కిష్ట’ అను ప్రకృతిని గాని దాని రూపాంతరమగు ‘గిటు’ అనుదానినిగాని సాధింపఁగడంగుట ‘లచ్చి’ అను వికృతినుండి ‘లక్ష్మి’ అను ప్రకృతిని సాధించురీతిగ నున్నది. ‘కిష్ట’ లోని నకారలోపమున ‘గిటు’ కావచ్చును. (చూడు—మూన్టు=మూటు). “ఇల్+తు=ఇష్టు=ఇటు. కు+ఇటు=కిటు” అను దొరగారి మార్గము సరి కాదు. “‘ఇటు’ శబ్దమునకు ‘ఇష్టుడు’ అను సర్థములేదు. ఇటు=వ్యాపించు” (శ్రీ వే. వేంకటరాజులు రెడ్డిగారు 22—11—53 జాబు).

డా. గ్రాలు దొరగారు చెప్పిన వ్యుత్పత్తిగాని యిట నిర్ణయింపనున్న ‘కు+ఇన్+తు’ అను వ్యుత్పత్తిగాని ‘కిష్ట’ అనునదే ప్రాచీన మూలరూపమని సిద్ధాంతము చేయఁజాలును. డా. గ్రాలుదొరగారి వ్యుత్పత్తికన్న ‘కు+ఇన్+తు’ అను వ్యుత్పత్తి సహజముగను ‘దప’ ‘ఆ నిష్ట’ మున్నగు నితర వర్తమాన ప్రత్యయముల వ్యుత్పత్తికి సరియైనదిగను నుండుటచేత తెస్సయనఁ దగును. డా. కాల్డువెల్లుగా రీ ‘కిష్ట=కిటు’ అనువాని వ్యుత్పత్తి విషయమును స్మరింపనేలేదు. ‘కిష్ట=కిటు’ అనునవి వ్యుత్పత్తి తెలియని ప్రత్యయములని భావించిరేమో? లేక డా. గ్రాలుగారి వ్యుత్పత్తితోఁ దృప్తినందిరో? కాని యీ విషయమున నేమియు వ్రాయలేదు. డా. గ్రాలుదొరగారూహించిన వ్యుత్పత్తి తోనె తృప్తిగల్గినపు డట్టి యభిరుచినైనఁ దెల్పియుండరా? గ్రాలుదొరగారు భావించిన్న ‘క’ కారముయొక్కయు నద్యతనార్థకమగు ‘ఇష్ట=ఇష్టుడు’ శబ్దము

యొక్కయు మేళనమున చూపిరిగాని వర్తమానార్థమున భాసించు ప్రారబ్ధాపరి సమాప్తిరూపములోని భూతార్థకశబ్దపు మేళనము చూపలేదు.

“కు+ఇన్+తు=కిన్టు” అను శబ్దముల మేళనరూపమగు వ్యుత్పత్తి యందన్ననో భావ్యర్థక ‘కు’ ప్రత్యయముయొక్కయు నద్యతనార్థకమగు ‘ఇన్’ శబ్దముయొక్కయు భావి భూతార్థకమగు ‘తు’ శబ్దముయొక్కయు మేళనము వెలయుచుండుటచేత నిది ప్రారబ్ధాపరిసమాప్తిరూప వర్తమానార్థకమనుట యెంతయు యుక్తమైయున్నది. ఇట్టి యర్థములుగల యీ శబ్దముల వివరణ మీవఱకు విశదీకరింపఁబడియె యున్నది. (చూడు ౧౨౮ IV విష.) “కు-తు” అనునవి ప్రాచీన ద్రావిడ ప్రత్యయములు. (౧౨౮ II విష. ౧౩౦ I విష.) “వర్తమాన మనఁగా నప్పటికి ముగియకుండునది” అని సూరిగారు (బాల వ్యా. క్రియా. ౨ సూ.) వివరించిరి. అంతకుమునుపే ప్రారంభమయి యప్పటి కింకను ముగియలేదనుటచేత నట్టి వ్యాపారము భూతభావ్యద్యతనవర్తి యనుట స్పష్టమగుచున్నది. కన్నడ “వర్తమానార్థక ‘దప’ ప్రత్యయములో భూత భావ్యర్థబోధక ప్రత్యయములు వరుసగా మేళించియుండ నిందు భావ్యద్యతన భూతార్థక శబ్దములు వరుసగా మేళించియున్నవి.

శ్రీ కోరాడ రామకృష్ణయ్యవంతులు యమ్మేగా రీ తమిట వర్తమాన ప్రత్యయ వ్యుత్పత్తి విషయమున నీ క్రింద రీతిని వ్రాసియున్నారు.

“ద్రావిడ వ్యాకర్తలు ‘కుమ్-తుమ్’ మున్నగునవి యర్థరహిత ప్రత్యయములని సంస్కృత వ్యాకరణ వాసనచేఁ దలంచుచు మనల నపమార్గమునఁ బెట్టిరి. తొల్కాప్పియ రీపదములను స్మృశించెనుగాని యివి కాలబోధకములని చెప్పలేదు.....పరిశీలింపఁగా నివి ప్రత్యేకకాలవాచకములు కావనియు వీనికిఁ బ్రకరణమునుబట్టి కాలనిర్ణయము చేయనగుననియుఁ దేలుచున్నది.... ఎల్ల ద్రావిడభాషలలోను బ్రసిద్ధములయి యున్న యీ ‘గు’ ప్రత్యయంతములు కాలపురుషాది భావములు లేని కాలమునాఁటివనుట సిద్ధము. కాలక్రమమునఁ గల్గిన కాలవివక్షచేత వ్యవహార లీ ‘గ్వ’ంతములకు “ఇరు=ఇన్రు=ఇన్రు”=(ఉండు) మున్నగు సహాయక్రియలను జేర్చిరి..... ఉదా:—సెయ్గు+ఇరు (లేదా) ఇన్రు=సెయ్గి రేన్—సెయ్గి న్దేన్. ‘సెయ్యా గిరేన్’ అను ప్రాచీన రూపమునుబట్టి యందలి ‘గు’ అనునది ‘అగు’ ధాతు రూపమనుట స్పష్టము. ఇరుధాతువుతోనున్న యీ రూపములు ధాతువులకుఁ జేర్పఁబడుచు వర్తమానార్థకములుగఁ దొల్కాప్పియరునకుఁ జిరకాలముక్రిందటనే యేర్పడినవి.....తొల్కాప్పియరు “కు+ఇన్రు” అనువానికిఁగల సంబంధ

మును గ్రహింపక 'సెయ్గినేన్' అనుచో 'సెయ్+కిన్రు (లేదా) కిరు+ఏన్' అని విభజించి మధ్యగతమగు 'కిన్రు' అనుదానికి వర్తమానద్యోతకత్వమును ఘటించెను. "ఇరు=(ఉండు)" అను తమిళ ధాతువు 'గ్వం'తమును జేరి 'గిరు' రూపము నందియుండఁ దప్పువిభాగముఁజేసి 'కిర్-గిర్-గిరు' అనునది వర్తమానార్థకశబ్దమని తర్వాతి వ్యాకర్తలును వచించిరి." (ప్రజ్ఞీ, ద్రవి. ౫౪, ౫౫, ౫౬ పుటలు).

విమర్శము:—ప్రాచీన ప్రామాణికలను నిరసించినంగాని స్వోత్ప-ర్తము వెల్లడికాదనెడి నేటి కొందఱి పొరపాటు తలంపుతో వీరు తమకుఁగల యేవ గింపును సంస్కృతమందును బ్రాచీన ద్రావిడ వ్యాకర్తలందును జూపి వారు మనల నపమార్గమునఁ బెట్టిరని వ్రాసిరేకాని మనకుఁ గల జ్ఞానలేఖమునకుఁ బ్రాచీన ప్రామాణిక ద్రావిడ వ్యాకర్తలును సంస్కృతమును బెట్టిన భీక్షమే యాధారమని కృతజ్ఞతను జూపకుండుట శోచనీయము. ఇంతకును బ్రాచీన ప్రామాణిక ద్రావిడ వ్యాకర్తలు చేసిన యపరాధ మేమున్నది? 'కుమ్-తుమ్' అనునవి యర్థరహిత ప్రత్యయములని వారు వచింపలేదు. తొలొ-ప్పియమున 'కుమ్-తుమ్' అనునవి యుత్పన్నపురుష బహువచనార్థకములని చెప్పబడెను. నిర్థకమని యెచ్చటను జెప్పబడలేదు. వాఘ్యాతలు 'కు' భావ్యర్థకమనియు 'తు' భూతభావ్యర్థకమనియు దెల్పుచు నుదాహరించిరి. కర్ణాట వ్యాకర్తలు 'కుం-గుం' అనునవి కాలక్రయమందును బ్రథమపురుషార్థము నితర ప్రత్యయ సాహాయ్యములేకయే బోధించునని చెప్పియున్నారు. (చూడు ౧౨౮ IV విష). వారు తమతమ కాలములలో నున్న స్థితులను దెల్పుటలో నపరాధ మేమున్నది. కాలక్రమమున జరుగు మార్పులకు వారు ప్రతిభువులు (పూట= పూచీదారు) కానేరరుగదా.

'కిరు-కిన్రు' అని యిట్లు రేఖఘటిత శబ్దముతో వర్తమానార్థక ప్రత్యయ మును వీరు నిరూపించుట కేవలము తప్ప. 'కిఱు-కిన్రు' అనునవి పీని నిజ రూపములని తమిళ వాఙ్మయమునఁ బ్రసిద్ధమై యున్నది. 'ర-ఱ'లకు నేడు గల వ్యత్యాసము ప్రాచీనకాలమున నుండెడిదనుట పొరపాటు. విశేషించి తమిళమున నేటికిని బండిలోచ్చారణమున వాని భేదము భాసించుచునే యున్నది. ప్రాచీనకాలమున ఊకారము 'టత' మధ్యస్థోచ్చారణము గలదని తొలొ-ప్పియమున విశదీకరింపబడియున్నది. (చూడు ౧౭ VI విష.) మఱియు దొలొ-ప్పియమునకుఁ జరికాలము పూర్వమందె కిన్రు కిరు ('కిన్రు=కిఱు') అను నవి తమిళమునఁ బ్రసిద్ధములై యుండెడివనుట కేవలము నసత్యము. ఈ

రూపములను దొల్కొప్పియరు సాధించిరనుట యంతకన్న నసత్యమే. తొల్కొప్పియమందె కాక తమిట ప్రాచీన వాఙ్మయమందెందును నీ రూపములు లేవు. తొల్కొప్పియమునఁ గాలములు మూఁడు గలవనుచుఁ బేర్కొనఁబడియెను. వర్తమాన కాలిక రూపములను వాడెడి పద్ధతు లీ క్రింది రీతిని నిరూపింపఁ బడెను. అంతియకాని వర్తమానకాల బోధకములగు ‘కిష్టు-కిటు’ ప్రత్యయములు సూత్రింపఁబడలేదు.

“ఇటుప్పిన్” (తొల్కొ. ౨౮౮ సూ.) = భూతవర్తమానభావులు మూఁడు కాలములును స్పష్టముగాను సూచనగాను గల క్రియలు వెలయుచున్నవి.

“మున్నిలై” (తొల్కొ. ౨౮౯ సూ.) = మూఁడుకాలములందును నుండెడి స్వభావముగల వ్యాపారమును జెప్పనపుడు వర్తమానవాచియుఁ ద్రికాలవాచియు నగు క్రియను వాడవలయును. ఉదా:—తిజ్జళ్ ఇయఙ్గుమ్ = (చంద్రుఁడు తిరుగును). మలై నిఱ్ఱుమ్ = (కొండ నదా నిల్చియుండును).

“వారాక్కాలమ్” (తొల్కొ. ౨౯౦ సూ.) = భావికాలమందును వర్తమానకాలమందును వేగమును దెల్పుటకై భూతకాలక్రియ వాడఁబడును. ఉదా:—భుజించుచున్నవాఁడును భుజింపఁగలవాఁడును ‘ఉడ్డేన్-వన్దేన్’ = (ఇదే భుజించితి వచ్చితిని అని పలుకట గలదు.

“మిక్కతన్” తొల్కొ. ౨౯౧ సూ.) = ఒక కార్యము బహుళముగా నహజ ధర్మముగా సంభవించుచుండు నలవాటునుబట్టి భావి వర్తమాన క్రియలను వాడవచ్చును. ఉదా:—తవమ్ సెయ్దవన్ సువర్గమ్ పుగుమ్ = (తపము చేసినవాఁడు స్వర్గమును బ్రవేశించుచున్నాఁడు.)

౨౮౮, ౨౮౯, ౨౯౦ సూత్రములలోఁ దొల్కొప్పియరుగారు “నిగల్ కాలమ్ = (వర్తమానకాలము) ఇఱన్దకాలమ్ = (భూతకాలము) వరుజ్జాలమ్ = (భవిష్యత్కాలము)” అని కాలత్రయమును పేర్కొనిరి. ఉదాహృతులెల్ల వ్యాఖ్యాతలవె కానఁ బైరీతిని మూఁడుకాలములకును వ్యాఖ్యాత లుదాహరించిరి. పయిరీతిని గాలత్రయమును దొల్కొప్పియరు పేర్కొనుటంబట్టి వర్తమాన కాలిక రూప మాయన కాలమున నుండెడిదని యంగీకరింపక తీరదు. అట్టి వర్తమానార్థకములుగ ‘పుగుమ్’ మున్నగు ఉమంత క్రియలుమాత్రమే వర్తమానకాలమునకు వ్యాఖ్యాతలచే నయిత ముదాహరింపఁబడెను. ఇంతియకాక “తొల్కొప్పియమందుఁగాని ప్రాచీనతమ తమిట వాఙ్మయమునందుఁ గాని ‘కిష్టు-కిటు’ ప్రత్య

౧౦౮ తమిళ కన్నడ వర్తమాన క్రియలలో 'ఉండు' ధాతుస్థితికిఁ బ్రసక్తిలేదు [౧౩౦ VI విష.]

యాంతములు మచ్చునకేని లేవు. “చెయ్యాగితేన్=(చేయుచున్నాను)” అను ప్రాచీనరూపము గలదని శ్రీ కోరాడ రామకృష్ణయ్య పంతులుగారు వ్రాసినది నిజము కాదు. అట్టి రూపము తమిళమున లేనేలేదు.

తక్కిన భూతార్థకాది చిహ్నములగు దకారాదులకుఁ దొల్కాప్పియ మునఁ బ్రయోగములు గలవు. ‘అళిపిఱ్ఱన...’ (తొల్కా. ౬౩౬ నూ.) ‘కుఱ్ఱిత్తన...’ (తొల్కా. ౬౩౯ నూ.) ‘ఆగుమ్...’ (తొల్కా. ౬౪౦ నూ.) ‘కొడుప్ప ఊయన్...’ (తొల్కా. పొరుళ్ ౧౪౦ నూ.)

“చెయ్యాగితేన్” అను రూపము తమిళమున నెందును లేదు. ‘చెయ్యా నిట్టేన్’ అను రూపముగలదు. దీనిలోని ‘ఆనిట్టేన్’ అనునది వర్తమానకాల వాచియందురు.” (విద్వాన్ శ్రీ వే. వేంకటరాజులు రెడ్డిగారి జుబు 10—12—1951-తేది.)

వయి సందర్భమునుబట్టి “తొల్కాప్పియరు ‘చెయ్కిట్టేన్’ అనుచోఁ దప్పు విభాగమును జేసి ‘కిన్ఱు’ అను రూపమును సాధించెను” అను శ్రీ కోరాడ వారి వ్రాత సాహసైక మూలకమనక తీరదు.

తెలుఁగున ‘చేయుచు’ అను వర్తమానరూపమునకుఁ బరముగా ‘ఉండు’ ధాతు వనుప్రయుక్త మగుచున్నట్లే (చేయుచున్నాడు) తమిళ మందును ‘ఉండు’ ధాతువర్ధకమగు ‘ఇరు’ అనునది తమిళ వర్తమానార్థమున నుండవలదాయని తలంచికావలయును వీరు ‘కు+ఇరు=కిరు’ అను రీతి రూప ముల సంగీకరించిరి. అది సరికాదు. తెల్లనందలి ‘చు’ అనునది వర్తమా నార్థ కావ్యయమగు క్రియాకాంతోఽసమాపక క్రియాప్రత్యయము. కావున నట్టి ‘చు’ ప్రత్యయమున కన్వయ సంపత్తికయి ‘ఉండు’ ధాతువునప్రయోగ మావశ్యకమయ్యెను. తమిళ కన్నడములలోఁ దెల్లు ‘చు’ ప్రత్యయాంతము వంటి (చేయుచున్) క్రియాకాంతోఽసమాపకక్రియయే లేదు. ‘చెయ్కు’ అను తమిళ రూపమునకుఁగాని ‘మాడుతె మాడుతుం’ అను కన్నడ రూపము లకుఁగాని ‘చేయుచున్’ అను సర్థములేదు. తమిళ ‘కు’ ప్రత్యయమును గన్నడ ‘ఉతె’ ప్రభృతులును దెల్లు ‘చు’ ప్రత్యయమువలె వర్తమానార్థకావ్యయరూప క్రియాకాంతోఽసమాపక క్రియాప్రత్యయములు కావు. (చూడు ౧౨౯ విష. ౧౩౦ I విష.). అట్లుగుటంజేసి తమిళ కన్నడ వర్తమాన రూపములలో ‘ఉండు’ ధాతువర్ధక శబ్ద స్థితికిఁ బ్రసక్తిలేదు. కాన ‘ప్రడీ-ద్రవి’ గ్రంథమునందలి ‘చెయ్కు+ఇరు’ అను రూపసాధనము సరియైయుండలేదు,

తమిళమున 'చెయ్గు' అనునది ధాతువనియు 'ఇరు' అనునది వర్తమానార్థక ప్రత్యయమనియుఁ జెప్పట సరికాదు 'చెయ్గు' అనునది తమిళ ధాతువు కాదు. అట్లెయైనచో "చెయ్దేన్" = (చేసితిని), 'చెయ్వేన్' = (చేయఁగలను)" మున్నగు వర్తమానేతరరూప పరంపరయెల్ల విరోధించును. మఱియుఁ దమిళ ధాతువులెల్ల 'గు' ప్రత్యయంతములు కావుగదా. ఇంక వర్తమానార్థక రూప సాధనమునమాత్రము ధాతువు గ్వంతరూప మనుట యసంగతము గదా.

'కుం-గుం' అనునవి సర్వకాలపురుష సాధారణములని కేశిరాజు వ్రాసె ననుట పరమసాహసము. అవి ప్రథమ పురుషమందు మాత్రము సర్వకాలము లందును నిల్చునని యాతఁడు సూత్రించి యున్నాఁడు,

క. సవనాగి భూతదోళ్ లిం । గవచనదోళ్ తళ్లు వర్తమాన భవిష్య ద్వ్యవహృతిగళ గుం కుం స । ల్పువుతా వనైక్వవచనదోళ్ నెల సిర్దుం ॥ (శబ్ద మణిదర్పణము ౨-౨౬ ప).

వృత్తి:—భూతకాలవెన్నదె లింగత్రయ వచనత్రయ వెన్నదె వర్తమాన భవిష్యత్కాలంగళోళ్ వర్తినువ గుం కుం ఎంచివు ప్రథమ దేకవచనక- మాదేశ మప్పువు.

"There are two other affixes for the 3rd person గుం and కుం.....
....." (ఆంగ్లవృత్తి).

"అమరోద్గమ" (కర్ణాట శబ్దానుశాసనము ౪౬౩ సూ.) = వృత్తి:— ధాతోః పరయోః సతి భూతే భవిష్యతి చ కాలే విహితయోః 'అమ్-అర్' ఇత్యేతయోః 'గుం' ఇత్యాదేశో వా భవతి పుంలిక్లే స్త్రీలిక్లే నపుంసక లిక్లేచ విషయే".

౧౩౦. VII విష:—“తమిళ కావ్య భాషయందు వర్తమానకాల రూప ముల వాడుక మిక్కిలి యరుదు. శాసనములం దట్టి రూపములు కన్పట్టనే లేదు. భూత భావి రూపములు ధారాళముగాఁ బ్రయుక్తములై యున్నవి. ఇంక నేటి వాడుకయందు వర్తమానకాల రూపములును విరివిగా వాడఁబడు చున్నవి గాని వానియందు వర్తమాన చిహ్నములగు 'గిలు' మున్నగునవి లుప్త ప్రాయము లగుచున్నవి. ఉదా:—‘వేగుగిలు’=(కాలుచున్నది) అనుటకు బదులుగా నేడు ‘వేగుదు’ అని వాడఁబడుచున్నది. దీనినిబట్టి తమిళమున వర్తమాన కాలిక తిజంత రూపములు స్థిరపడలేదని తేలుచున్నది” (కాల్హ. ౪౯౪ పుట).

“తుద భాషయందు భావి వర్తమాన రూపము లభిష్మములు. కాలిక చిహ్నము ‘క’=గ’ అనునది. ఉదా:—పొకెని=(నేను బోవుచున్నాను-నేను బోవఁగలను). పొకెమి=(మేము పోవుచున్నాము-పోవఁగలము). ఎన్ + క + ఎన్=(నేనున్నాను) ఎన్ + క + ఇమ్=(మేమున్నాము-ఉండఁగలము) రేఫమునకు మాటుగ నిందు ‘ర్’ అనునది వాడఁబడును. కోత భాషయందు ‘క’ కారమునకు బదులుగా ‘ప’ కారము వచ్చుచున్నది. ఉదా:—హూగపె=(నేను బోవుదును.) హూగ పేమి=(మేము పోవుచున్నాము) ప్రథమ పురుషమునందు మాత్రము ‘క’ కారమే నిల్పుచున్నది. ఉదా:—హూగకొ=(వాడు పోవుచున్నాడు. వారు పోవుచున్నారు)” (కాల్డు. ర౯౦౮, ర౯౧౫ పుటలు).

“తుద భాషలో నుత్తమపురుషమ నందలి ‘క’ కారమును ‘కోత’ భాషయందలి ప్రథమపురుష కకారమును బరస్పర సంబంధు లగుటయేకాక ప్రాచీన తమిళమందలి ‘గు’ అనుదానితోడను బ్రాచీన కన్నడ తద్ధర్మార్థకము లగు ‘కుమ్-గుమ్’ అనుదానితోడను సంబంధము కలిగియున్నవి. ఉదా:—ప్రాచీన తమిళ-సెయ్గు=(నేను జేయుచున్నాను. చేయఁగలను). ప్రాచీన కన్నడ:—మాడుగుమ్=(నేను జేయుచున్నాను) (అతడు, వారు-చేయుదురు). కోత భాషలోని వర్తమాన కాలిక ‘ప’ కారము ప్రాచీన కన్నడ వర్తమాన కాలిక ‘దప్’ ప్రత్యయముతోడను సంతకన్న సన్నిహితముగఁ దమిళ మలయాళ కన్నడ భావి చిహ్న నకార బకార పకారములతోడను సంబంధించుచున్నది. తుద భాషయందునలెనే కోత భాషయందలి కొన్ని క్రియ లలో ‘క’ కారము వర్తమాన చిహ్నముగ నగవడుచున్నది. ఉదా:—విన్ + క + ఎన్=విన్ కెన్=(నే నడుగుచున్నాను) విన్ కెమి=మే మడుగుచున్నాము). కొన్నిటియందు రెండిటి మిశ్రణమును వెలయుచున్నది. ఉదా:—ఎత్తకెపె=(నేను తేవఁదీయుచున్నాను-తేదా-నే నిట్లు కట్టుచున్నాను). దీని భూతార్థక రూపము-ఎత్తపె” (కాల్డు. ర౯౧౫ పుట).

విమర్శము:—“తమిళ కావ్య భాషయందు వర్తమానకాల రూపము లరుదు” అనుటలో ‘కిన్టు-కిటు-ఆనిన్టు’ అను ప్రత్యయములగల రూపము లరుదని మాత్రమే దొరగారి యాశయము. ఇచటి కావ్య భాషయనఁగా నర్వాచీన కావ్య భాషయని తాత్పర్యము. కేవల ప్రాచీన కావ్య భాషయందనఁగాఁ దొలొ-ప్పియము నాటి భాషయందన్ననో యా ‘కిన్టు-కిటు-ఆనిన్టు’ ప్రత్యయాంతములు ముచ్చనకేని లేవని యెఱుఁగునది. అపుడు ‘ఉమంత’ ము లగు వర్తమాన రూపములు మాత్రమే ప్రయుక్తము లగుచుండెడివి.

కోత భాషలో 'క' కారమువోట 'ప' కారము నిల్చు నననే? అచట (మధ్యమోత్తమ పురుషములలో) భావ్యర్థక 'ప' కారమె వర్తమానార్థకముగ వాడబడెననుట యుక్తముకాదా? మఱియు వీ కోత భాషలోని 'హోగ్' = (వాడు పోవుచున్నాడు వారు పోవుచున్నారు) అను దాని వైఖరి చూడఁగా నది కన్నడమందలి 'కుం గుం' ప్రత్యయముల సంబంధి యనియుఁ దోచు చున్నది.

'మాడుగుం' అను కన్నడ రూపమునకు దొరగారు 'నేను జేయుచున్నాను' అని యర్థము వ్రాయుట పొరపాటు. కన్నడ 'గుం' ప్రత్యయమునకుఁ బ్రథమ పురుష మాత్రమందే ప్రయోగము సమ్మతము. (చూడు ౧౩౦ VI విష).

౧౩౧. I విష:—“(౨) భూతకాలము (Preterite tense):—సెమిటికు భాష లలో ధాతువున కిరుప్రక్కలను బురుష బోధక ప్రత్యయములు నిల్చు స్థానము వలన గ్రియల భూత భావికాలము లేర్పడును. (చూడు ౧౨౮ I విష). ఇండ్లో యూరపియను భాషలలోఁ గొన్నియెడల ధాతువుయొక్క ద్వీరుక్తివలన భూతకాలము తెలుపబడును. (ఉదా:—బభూవ?). ఈ ద్వీరుక్తిలోఁ గొన్ని మార్పులును గల్గును. ఇండ్లో యూరపియను భాషలలోఁ గొన్నియెడల ధాతు వునకుఁ బూర్వ భాగమున నొకానొక కాలిక చిహ్నమును జేర్చుటవలన భూత కాలము తెల్పబడును. (ఉదా:—అభవత్-అభూత్-మై). ఇట్టి కాలిక చిహ్న మును 'బాపు' దొరగారు 'ఆల్ఫా ప్రైవేటివు' (Alpha privative) న కభిన్నమని తలంచిరి. (ఆల్ఫా ప్రైవేటివు=సజ్జర్థకము. చూడు ౧౨౬ V విష). కాని మేయరు దొరగారు దీనిని నేటికిని 'కెల్టికు' భాషలందు భూతకాల చిహ్న ముగ ధాతువులకుఁ బూర్వ భాగమునఁ జేర్పబడుచున్న సంస్కృత 'అన్' = 'తెల్ల-కల్లు' అను నర్థముగల సహాయ క్రియయొక్క జీర్ణ శిష్టమగు 'అ' అనుదాని కభిన్నమని తలంచిరి. ఆధునిక ట్యుటానికు భాషలం దనేక క్రియలందును, నాధునిక పెరిషియను భాషలందును, ఫిన్నిషు-టర్కిషు భాషా కుటుంబము లందును సుత్తర హిందూస్థాన భాషలందును ద్రావిడ భాషలు పెక్కిటియందును ధాతువునకుఁ బరముగ నచ్చో హల్లో భూతకాల వాచకముగఁ జేర్పబడును.” (కాల్డు. ౮౯౫ పుట).

“ద్రావిడ భాషలందు సాధారణముగ వర్తమాన రూపములవలెనే భూతార్థక రూపములును భూతార్థక ధాతుజ విశేషణమునకుఁ బురుష బోధక ప్రత్యయ యోగమున సమాపక క్రియా రూప సిద్ధి నందుచున్నవి. (చూడు ౧౩౦ I విష). అట్టి భూతార్థక మా ధాతుజ విశేషణమందే యుండును. తక్కిన మార్పు లుచ్చారణ సౌకర్యార్థకములె యనఁదగును. మలయాళమునందును (ఇందుఁ బురుష బోధక ప్రత్యయ యోగముండదు) భూతార్థక దాశుః

విశేషణములకు సరిపడియుండు రూపమే చాలియుండును. తమిళమున శత్రుర్థకము లేమింజేసి యట్టి యర్థమున భూతార్థకమే వాడబడును. శత్రుర్థక భూతార్థకావ్యయ రూపములు వేర్వేరుగ నున్న భాషలలో (తెల్లు-మొ.) నితర శత్రుర్థక రూపములు సమాన కాలిక క్రియలను, భూతార్థ కావ్యయ ములు క్రియల పౌర్వా పర్యమును, దెల్పును". (కాట్టు. ౪౯౬ పుట).

“ద్రావిడ భాషలందలి భూతార్థక క్రియలు రెండు విధములు.

I. ధాతువు దుది హల్లు ద్వీరుక్తమగుట.

II. ధాతువు పైని భూతార్థక ప్రత్యయము చేరుట.

I. ధాతువు తుది హల్లు ద్వీరుక్తమగుట:—ద్రావిడ భాష లన్నిటియందును నీ విధమునఁ గొన్ని క్రియలు భూతార్థకము లగుచున్నవి. ఇంఁడో యూరపి యను భాషలందు ధాతువో, ధాతువుయొక్క మొదటి భాగమో, ద్వీరుక్త మగుచుండఁగా ద్రావిడ భాషలందు ధాతువుయొక్క తుది హల్లు ద్వీత్వము నందును. ఏక ప్రాస్వ పూర్వకములగు ‘డు-గు-లు’ అనునవి తుదినిగల ధాతువులు మాత్రమే పై రీతిని భూతార్థకమును బోధించును. ఉదా:—పడు + ఏన్ = పట్టేన్ = (అనుభవించితిని) పుగు + ఏన్ = పుక్కేన్ = (ప్రవేశించితిని) పెలు + ఏన్ = పెట్టేన్ (ట్టేన్) (పొందితిని). ద్వీరుక్తి గల్లునపుడు సరళము పరుషమగుట తమిళ సంప్రదాయము. నేటి వ్యావహారిక తమిళమున వానికే భూతార్థక చిహ్న మేళనము గల్లును. ఉదా:—పుగున్దేన్ = (ప్రవేశించితిని). నగైత్తేన్ = (నవ్వితిని). కన్నడ మిట్టి క్రియల విషయమున గ్రాంథిక తమిళమునే పోలుచున్నది. ఉదా:—నగు-నక్క-ను = (నవ్వెను). తెల్లున నిట్టి నియమము నియతముగా లేకున్నను నట్టి జాడ కన్పట్టుచున్నది. (పడ్డవాడను=పడ్డాను. విన్న వాడను= విన్నాను-మొ.) ఇంఁడో యూరపియను భాషలకును ద్రావిడ భాషలకును ద్వీత్వ విషయమునఁ బైని జూపిన భేదమున్నను ద్రావిడ ద్వీరుక్తి యింఁడో యూరపియను ద్వీరుక్తి సిద్ధాంతమునుండియే యేర్పడెననియు నిట్టి సామ్య మీ రెండు కుటుంబములను సంబంధించిన యొక గ్రహింపఁదగిన విషయమనియు నెన్న నగును.” (కాట్టు. ౪౯౬, ౪౯౭ పుటలు).

విమర్శము:—తమిళమున శత్రుర్థకము లేమింజేసి దానికి బదులుగా భూతార్థక ధాతుబ విశేషణమే వాడబడుననుట సరికాదు. ‘సెయ్ దేన్’ = (చేసితిని) అనుదానికి వర్తమానార్థము గలదని భ్రమింపరాదు. ఇంక ‘తు’ అను ప్రాచీన ద్రావిడ భూతార్థక ప్రత్యయాంతరము భావ్యర్థమును పైత మిచ్చునని గ్రహింప నగును. ఉదా:—‘సెయ్దు’ = చేసితిని—చేయఁగలను (చూడు నన్నూలు ౧౪౦ నూ. ౧౨౮ II విష. చూడు).

ఇండ్లో యూరపియను భాషలలో భూతార్థమున ధాతువుగాని ధాతువు మొదటి భాగముగాని ద్వితీయమునందు నట్లే ద్రావిడ భాషలలో ధాతువు తుది వర్ణము ద్వితీయమందునను దొరగారి వ్రాత భ్రాంతి మూలకము. ద్రావిడ భాషలలో నియ్యది ద్వితీయాభాసమే కాని ద్వితీయము కాదు.

“పరోక్షే లిట్”. (3-౨-౧౧౫) = “భూతానద్యతన పరోక్షార్థ స్పృశే ధాతోః లిట్ స్యాత్.” (సంస్కృతమున భూతమందు ‘లిట్’ అగును).

“భువో వుగ్ లుజ్ లిటోః” (౩-౪-౮౮) = “భువో వుగాగమః స్వాల్లుజ్ లిటో రచి.” (భూధాతువు తుదిని లిట్టినందు వు గాగమము నిల్పును).

“లిటి ధాతో రసభ్యాసస్య” (౩-౧-౮) = “లిటి పరే అసభ్యాస ధాత్యవయవస్య ఏకాచః ప్రథమస్య ద్వేస్తః. ఆది భూతా దచః పరస్యతు ద్వితీయస్య.” (లిట్ట పరమాచుండంగా ధాతువు మొదటి వర్ణము ద్వితీయమందును) (విస్తర భీతిచే నిచటి ప్రక్రియ సూత్రముల నెల్ల నుదాహరింపలేదు). అనునవి మొదలగు సూత్రముల చొప్పున “భూ+భూ+వ్+ల=బభూవ=(ఆయెను.)” అను రూప మేర్పడును. ఇట్లే తక్కిన పురుష వచనములందలి రూపముల ప్రక్రియ సరయునది. ధాతువున కిట్టి ద్వీరుక్తి యిండ్లో యూరపియను భాషలలో - సంస్కృతమున - వెలయుచున్నది. ఇంక ద్రావిడ భాషలలో ధాతువు తుది హల్లునకును నిట్లే ద్వితీయము గల్గుననుచు డా. కాట్టావెల్లుగా రుదాహరించిన “పడు-పట్టేన్. పుగు-పుక్కేన్” మున్నగు చోటులందలి ద్వితీయము పై సంస్కృతములోని ద్వితీయమువంటి దెంత మాత్రమును గాదు. ఇది ద్వితీయాభాసము. ‘పడు’ మున్నగువాని తుది హల్లు ప్రాచీనకాలమున ‘టు’ మున్నగు రీతిని బరుషరూపముననే యుండెడిది. దాని సరళస్థితి యర్వాచీనము. అట్టి పరుషమునకుఁ బరముగా భూతార్థక ‘త’ ప్రత్యయము చేరుటలోఁ గల్గిన సంధిమూలమున ‘త’ కారమునకుఁ బూర్వస్థితి పరుషరూపము గల్గి యట్టి ద్వితీయము భాసిల్లుచున్నది. (Assimilation) = వర్ణసమీకరణము). భూతార్థక ప్రత్యయ యోగమునందు సంధి నశమున గల్గిన యీ ద్వితీయమును సంస్కృత భూతార్థక ద్వితీయము వంటిదనుట కేవల భ్రాంతి మూలకము. వెనుక ప్రేరణ ప్రత్యయ యోగమున నకర్తక ధాతువుల తుది సరళములకుఁ గల్గు ద్వితీయము విషయమునందును గాట్టావెల్లుగా రిట్లే యపమార్గము ద్రోకిరి. (చూడు ౬౦ III విష. ౧౨౧ II విష). “పట్+త్+వన్=పట్టేన్. పుక్+త్+వన్=పుక్కేన్. పెత్+త్+వన్=పెట్టేన్ (పెట్టేన్)” మున్నగు భూతార్థకముల రూపములు తొలగిప్పియమున సాధింపఁబడలేదు. భూతాద్యర్థక ప్రత్యయాది విధానమే తొలగిప్పియమున లేదు.

దొరగారు వ్రాసినట్లే ప్రాచీన కర్ణాట మీ విషయమునఁ జాలవఱకుఁ దమిట పద్ధతినె యుండును గాన నట్టి ప్రక్రియ యిటఁ బ్రదర్శింపఁబడుచున్నది.

“తృతీయానాం న్యజ్ఞానాదౌ ప్రథమత్వమ్” (కర్ణా. భూ. ౨౨౦ సూ.) = న్యంజనాది ప్రత్యయము పరమగుచుండఁగా వర్గ తృతీయములు వర్గ ప్రథమము లగును.

“కచటత పేభ్యో దస్య పూర్వరూపమ్” (కర్ణా. భూ. ౨౩౦ సూ.) = కచటతవలకుఁ బరమగు ‘ద’ కారము వరుసగా ‘క-చ-ట-త-ప’ ల రూపము నందును. ఉదా:—నగ్ + ద్ + అన్ = నక్కన్ = నక్కం = (నవ్వెను) దొరగారు దాహించిన ‘నక్కను’ మున్నగునవెల్ల హాసగన్నడ రూపములు. పైరీతినె ‘పుగు పొక్కం. పడు-పట్టం’ మున్నగు వానిని సాధింపనగును.

ప్రాచీనకాలమున ‘ట-త’ మధ్యస్థోచ్చారణముగల ‘ఱ’ కారము ద్విత్యమున ‘త్త’ కారముగఁ బలిగన్నడమున మాటును, (చూడు ౧౭ XII విష.) (చూడు ౧౭ XIII విష.).

“ఱడయో స్తతౌ” (కర్ణా. భూ. ౨౨౯ సూ.) = హలాది ప్రత్యయము పరమగుచుండఁగా ‘ఱ’ కారము ‘త’ కారమును ‘డ’ కారము ‘ల’ కారమును నగును.

“కచటత పేభ్యో దస్య పూర్వరూపమ్” (కర్ణా. భూ. ౨౩౦). (మీఁద వివరింపఁబడెను). ఉదా:—పెటు + ద + అన్ = పెత్ + త్ + అన్ = పెత్తం = (ప్రసవించెను. పొందెను) (‘పెటు ఉపలభ్యా-ప్రసూతేచ’-శబ్దమణి దర్పణ ధాతు పాఠము).

తెలుఁగునందును భూతార్థక ద్విత్యపు జాడగలదనుటలో ‘విన్నాను - పడ్డాను’ మున్నగువానిని దొరగా రుద్దేశించి యుందురు. ‘విన్నాను’ మున్నగు వానికి ‘వినినాను’ మున్నగునవియు, ‘పడ్డాను’ మున్నగువానికి ‘పడినాను’ మున్నగునవియు రూపాంతరములై యుండుటచేత నచట భూతార్థకమగు ‘ఇన్’ ప్రత్యయము స్పష్టముగ వెలయుచునే యున్నది.

“పడ్వాదుల నవర్ణంబున కత్వంబును గడ హల్లునకు ద్విత్యంబును విభాష నగు. ఉదా:—పడ్డ = పడిన. పడ్డన్ = పడినన్. పడు-ఇడు-చెడు-తగు-అను-కను-కొను-తిను-మను-విను-చను ఇవి పడ్వాదులు.” (బాల వ్యా. క్రియా. ౫౧ సూ.).

‘పడిన-వినిన’ మున్నగు పాఠీక రూపములనుబట్టి ‘పడ్డ-పన్న’ మున్నగు వానిలోని ‘ఇ’ అనునది లోపించి సంధింపఁగా “పడ్ + న్ + అ = పడ్డ. విన్ +

న్ + అ = విన్న” అను రీతిగల రూపము లేర్పడుననియు వీనియందు భూతార్థక ప్రత్యయమే గలదనియు భూతార్థక ద్విత్యము లేదనియు విశదమగును గదా. ఇట్టి ద్విత్యాభాసములతో సంబంధ మించుకేని లేని సంస్కృతమందలి నిజమయిన భూతార్థక ద్విత్యమును సరిపోల్చుట కేవలమును సవిమర్శన మూలకమనుటకు సందియము లేదు. ఇట్టి దొరగారి భూతార్థక ద్విత్యాభాసము నిజమైన దను కొని యాంధ్రభాషా చరిత్రకారులు సంస్కృత ద్రావిడ భాషల సంబంధముల పట్టికలో నిట్లుదాహరించిరి. “.....భూతార్థక ‘త’ ప్రత్యయము, భూతార్థ క్రియలయం దామ్రేడితము (ద్విరుక్తి) భూతార్థకములగు ‘ఇ-ద’ ప్రత్యయములు” (ఆం. భా. చ. ౬౪ పుట).

౧౩౧. II విష:—II “భూతకాలిక ప్రత్యయ యోగమున భూతార్థక క్రియారూప సాధనము:—(త-ద-ఇన్’ అనునవి ద్రావిడ భూతార్థక ప్రత్యయ ములు. వీనిలో రెండుజాతు లొక్క-చోటనే నిల్చునపుడు దొరగారు వానిలో నొకటి శ్రుతిసుఖార్థకమనుచుఁ బొరపాటుగా నిందు వ్రాయుచుందురు).

I. కన్నడము:—‘దు’ అనునదిగా మాటిన ‘ద’ కారము ధాతువు తుదిని శ్రుతిసుఖార్థముగఁ జేర్చుటచేత సహజముగఁ గన్నడ భూతకాలరూప మేర్పడును. ఉదా:—కన్నడ-ఇళిదు = (దిగి). నుడిదు = (వలికి). ఈ రూపములకుఁ బరముగఁ బురుషబోధక సర్వనామ ప్రత్యయములను జేర్చుటవలనఁ గన్నడ భూతార్థక సమాపక క్రియారూపము లేర్పడును. ఉదా:—కన్న-ఇళిదు + ఎను = ఇళిదెను = (దిగితిసి) నుడిదు + ఇ = నుడిది = (నీవు చెప్పితివి). ‘ఇ-ఎ’ అనునవి తుదినిగల ధాతువులును ‘ఉ’ కారాంతములు పెక్కు ధాతువులును బై రీతిగల రూపసిద్ధి నందును. పైని వివరించిన భూతార్థక ‘ద’ ప్రత్యయము చేరుటలోఁ బెక్కు పరిణామములు గల్గును. ఒకప్పుడీ ‘ద’ కారము ‘త’ కారమగును. ఉదా:—‘అఱిదను’ = (ఎఱిఁగెను) అనుటకు బదులుగా ‘అఱితను’ అని యేర్పడును. దీనికి సరియగు తమిట రూపము—‘అఱిదాన్’ అనునది. కొన్ని యెడల నీ భూతార్థక దకార యోగమునఁ గన్నడమందు ‘ద్ద’ అని కాని ‘త్త’ అనికాని యేర్పడును. ఉదా:—ఇరు + దను = ఇద్దను = (ఉండెను). దీనికి సరియగు తమిటరూపము—‘ఇరుదాన్’ అనునది. కన్న-ఎళుదు = ఎద్దు = (లేచి). “ఎలుద్దు అనునది దీనికి సరియగు తమిటరూపము. కన్న-ఉళుదు = ఉత్తు = (దున్ని) = తమిట ఉలుదు. కన్న-నిలుదు = నింతు = (నిలిచి) = తమి-నిన్దు” కాల్డు. ౪౯౭, ౪౯౮ పుటలు).

“కన్నడమున ధాతువు తుదిని ‘ఇ’ ప్రత్యయము నిల్పుటచేత భూతార్థక రూపమేర్పడును. ఉదా:—మాడు + ఇ = మాడి = (చేసి). ఇట్టి దానికిని

బురుష బోధక ప్రత్యయమునకును నడుమ 'ద' ప్రత్యయము నిల్చును. ఉదా:—మాడిదెను=(చేసితిని) బాళిదను=(జీవించెను). ఆధునిక కన్నడము నందలి 'ఉ' కారాంతములలో నిట్లు తఱచుగ రూపసిద్ధి గల్గును. ఇట్లు ధాతువుల తుది 'ఉ' కారము శ్రుతిసుఖార్థము చేరినదగుటచేత 'ఇ' ప్రత్యయము చేరునపు డయ్యది లోపించును. ఇట్టి 'ఇ' ప్రత్యయమునకుఁ బరముగ నిల్చు 'ద' ప్రత్యయము చరిత్రమునుబట్టి భూతార్థకమై యొనను నిట్టి ధాతువులందు శ్రుతిసుఖార్థకమై యనఁదగును" (కాల్లు. ౪౯౮ పుట).

“ఉకారాంతములగు నకర్తక ధాతువులు భూతార్థమునందుఁ బటగన్నడ మున 'ద' ప్రత్యయముతో నుండఁగా హాసగన్నడమున 'ఇ' ప్రత్యయముతోఁ గూడియుండును. ఉదా:—పటగన్నడ-బాల్+ద్+ఉ=బాల్దు=(బ్రదికి). హాసగన్నడ-బాళి=(బ్రదికి). ఇందుఁ బ్రాచీన కర్ణాటరూపమై ప్రమాణతర మనఁదగును. పయి కన్నడ రూపములకు సరియగు తమిళరూపము వాల్+ద్+ఉ=వాల్దు=(వృద్ధినింది). సమాపక క్రియలందును నిట్టి స్థితియై కలదు. పటగన్నడ-బాల్దెన్=(బ్రదికితిని)=హాసగన్నడ=బాళిదెను. వీనికి సరియగు తమిళరూపము:—వాల్ దేన్=(వృద్ధినిందితిని). భూతార్థక విశేషణములలో మాత్రము పటగన్నడమందును బాక్షికముగ 'ఇ-ద' అను రెండును హాస గన్నడమందువలెనే చూపట్టుచున్నవి. ఉదా:—బాళిద=బాల్దెన్=(బ్రదికిన). వీనికి సరియగు తమిళరూపము-వాల్దెన్. మైని జూపిన రూపములనుబట్టి కన్నడ ధాతువునకును భూతార్థక 'ద' ప్రత్యయమునకును నడుమ 'ఇ' కారము శ్రుతిసుఖార్థముగఁ జేరె ననఁదగును.”

“తమిళ కన్నడములు రెండిటియందలి భావ్యర్థకరూపములలో సంహితా వ్యవధాయకముగ 'ఉ' కారము చేరుటయుఁ బై యభిప్రాయమును బలపఱచు చున్నది. ఉదా:—పటగన్నడ-బాల్ వెన్. హాసగన్నడ-బాళువెను. తమిళ-వాల్ వేన్. కాని భూతార్థకములందలి 'ఇ' ప్రత్యయ మీ భావ్యర్థకము లందలి 'ఉ' కారమునంటిదికాదు. 'ఇ' ప్రత్యయము తమిళ కన్నడాంధ్ర ములలో భూతార్థకత్వమున మిక్కిలి ప్రాముఖ్యమును వహించి యున్నది. తెల్లు భూతార్థక విశేషణములలో 'ఇ' ప్రత్యయమునకును 'అ' అను విశేషణ ప్రత్యయమునకును నడుమ మఱొక వర్ణము (న్) చేరుచున్నది. మలయాళమునఁ బురుషబోధక ప్రత్యయముల లేమిచేత 'ఇ' కారమై భూతార్థములనెల్ల బోధించుచున్నది. ఉదా:—పాడి=(పాడితిని-పాడెను-పాడి-మొ). ఇట్లగుట చేత 'ఇ' కార ముచ్చారణార్థక మాత్రమనుటకు వీలులేదు. 'ఇ-ద' అను

రెండును భూతార్థక ప్రత్యయములె యని తలంపనగును" (కాట్టు. ౮౯౮, ౮౯౯ పుటలు).

“‘ఇ-ద’ అనువానిలో ‘ద’ ప్రత్యయమె ప్రాచీనతరమని చెప్పజాల కున్నను మిక్కిలి ప్రచురమగు వాడుకగలదనియైన సంగీకరింపక తీరదు. వ్యావహారిక కన్నడమున ‘ఇ’ ప్రత్యయము వాడబడుచోటులందు గ్రాంథిక కన్నడ తమిళములందు ‘ద’ ప్రత్యయమె నిల్చుచుండుట పై నుదాహరింపఁ బడియె యున్నది. ప్రాచీన తమిళ కన్నడములందలి ‘ఇ’ ప్రత్యయస్థితినిబట్టి యది తెల్లుచుండి యెరవు తేఁబడినదన వీలులేదు. తెల్లునందు భూతార్థమున ‘ఇ’ ప్రత్యయము ప్రచురమై యున్నను ‘ద=త=తి’ ప్రత్యయమును గలదు (చదివితని. మొ). ‘ఇ’ ప్రత్యయము తెల్లు గోందు భాషలలో వెలయుచుండుట నరయఁగా నది మిక్కిలి ప్రాచీనమని తెలియుచున్నది” (కాట్టు. ౮౯౯, ౫౦౦ పుటలు).

“ఇండ్లోయూరపియను భాషలందును భూతార్థక చిహ్నములం దిట్టి స్థితులు గలవు. జర్మను తిజ్ ప్రత్యయములలో ‘వీక్’ (Weak) క్రియల పద్ధతి ‘స్ట్రాంగ్’ (Strong) క్రియల పద్ధతిని జాల చోటులం దణఁచి వేసె ననఁదగును” (కాట్టు. ౫౦౦ పుట).

“కన్నడ క్రియలందలి ‘మాడి+ద్+ఎను = మాడిదెను = (చేసితిని), ‘మాడి+ద్+అ = మాడిద = (చేసివట్టి)’ మున్నగు చోటులందు ‘ద’ కారము వెనుక వ్రాసిన రీతిని సంహితా వ్యవధాయక వర్ణముగాఁ దోఁచును. కాని క్రియలయందలి యీ ‘ద’ ప్రత్యయమునుగాని ‘మర+ద్+అ = మరద = (చెట్టు యొక్క)’ మున్నగు నామములందలి ‘ద’ వర్ణమునుగాని సంహితా వ్యవధాయక వర్ణ మనరాదు. (చూడు ౮౨ IV విష.). నామములందలి ‘ద’ కార మమహన్నిదేశక సర్వనామఖండమని వ్రాసియున్నాను. క్రియలయందలి ‘ద’ కారము సయితము భూతార్థక ప్రత్యయమె యని పైని నిరూపింపఁబడెను. కాన ‘మాడి+ఎను’ = ‘మాడి+అ’ = అను రీతిగల స్థలములయందు సంహితా వ్యవధాయకవర్ణ మావశ్యకమైయుండఁగా నప్పటి కింకను లోపింపక నిల్చియున్న యీ భూతార్థక ‘ద’ ప్రత్యయమునె కన్నడము వ్యవధాయకముగా వాడు కొనెనని తలంపనగును. కాన నీ ‘ద’ కారమేదో క్రొత్త సంహితా వ్యవధాయక వర్ణముకాదు. క్రొత్త ప్రయోజనమున వాడఁబడినదని గ్రహింపనగును” (కాట్టు. ౫౦౦ పుట).

విమర్శము:—“ఇళిదు=(దిగి) బాళిదెను=(బ్రదికితిని) ఎళుదు=ఎద్దు=(లేచి)” మున్నగు దొరగా రుదాహరించిన కన్నడో దాహృతులెల్ల హాసగన్నడ రూపములు. ఇళిదు-బాల్ దెం - ఎల్ దు”=మున్నగునవి వానికి సరియగు పటగన్నడ రూపములు. క్షార్వర్థకరూపములనుండి సమాపక క్రియలను సాధించుట యనన్వయ దుష్టమార్గమగుటచేత నది గ్రాహ్యము కాదనియు ధాతువుపైని భూతార్థక ప్రత్యయమును దాని పైని బురుషబోధక ప్రత్యయ మును నిల్పుటచే సమాపక క్రియారూప మేర్పడుట సహజమనియు నీ వఱకె వివరింపఁబడెను. (చూడు ౧౩౦ I విష.). డా. కాట్టువెల్లుగారు ధాతువుపైని గాల పురుష బోధక ప్రత్యయములు వరుసగా నిల్పుననిచెప్పి (చూడు ౧౨౮ I విష.) యిపుడు క్షార్వర్థకాదులనుండి రూపసాధన ప్రక్రియను జూపుట (చూడు ౧౩౧ I విష.) వింత! ఈ విషయమున దొరగారారకయె గ్రంథవిస్తృతి గావించిరి. చెప్పవలసినది చెప్పఁజాలరైరి. “ఇన్-(ఇ) త=ద” అనునవి ద్రావిడ భూతార్థక ప్రత్యయములు. వానిలో నేదోయొక దానిని మాత్రము చేర్చక కొన్ని యెడల నొక ప్రత్యయము చేరియుండుటను మఱచి కావలయును మఱొక భూతార్థక ప్రత్యయమును జనులు చేర్చుట సంభవించి యుండును. అట్లు తలంపక ‘ఇ’ ప్రత్యయమునకుఁ బరముగ నిల్చియున్న ‘ద’ ప్రత్యయము స్వర సంహితావ్యవధాయకవర్ణ మనియు, గొన్నియెడల ‘ద’ ప్రత్యయమునకుఁ బూర్వమున నిల్చియున్న ‘ఇ’ ప్రత్యయ ముచ్చారణ సౌకర్యార్థకమనియు వ్రాయుచు దొరగారు షక్తిలి గ్రంథవిస్తృతిని గావించిరి. కాని తెల్లులోని ‘చూచితిని’ మున్నగు చోటులందట్టి కల్పనముల కవకాశము లేమింజేసి యట్టియెడల రెండు భూతార్థక ప్రత్యయములును నిల్చెనని యంగీకరింపక తీరదు గదా.

‘స్తడీ-ద్రవి’ గ్రంథకర్తగారీ విషయమున నీ క్రిందిరీతిని వ్రాసిరి.

“ఒకసారి దకారమును మఱొకసారి నకారమును నింకొకసారి ‘ఇ’ కార మును సుచ్చారణార్థకములనుగా (కాట్టువెల్లుగారు) భావించుచు వచ్చిరి....” (స్తడీ-ద్రవి. ౬౫ పుట).

“పరిశీలింపఁగా ‘ఇ’ శబ్దమును ‘త=ద’ అను దానిని విడఁదీయుట సరికాదనియు ‘ఇతు’ అనునది భూతచిహ్నమనియుఁ జెప్పట యుక్తము.....” (స్తడీ-ద్రవి. ౫౯ పుట).

“‘ఈ=ఇచ్చు’ అను ధాతువే యీ భూతార్థక చిహ్నమగు ‘ఇతు’ అను దానికి మూలము. ఇచ్చుట జరిగినపు డాక్షణముననే భూతార్థము ద్యోత్యమగును” (స్తడీ-ద్రవి. ౬౦ పుట).

“తమిట కన్నడములలో ‘ఇతు’ లోని ‘ఇ’ వర్ణము తఱుచుగా లోపించు చుండును. తెల్లన మాత్రము పూర్తిగా నిల్చియున్నది. కాలక్రమమునఁ దమిటాంధ్రములలోని ‘త’ కారము ‘స’ కారముగా మాఱి నూతనరూపము లేర్పడెను. తెల్లు క్షార్వకములలో ‘ఇతు’ లోని తువర్ణము లోపించుటచేత ‘ఇ’ అనునదియే తుదివర్ణమయ్యెను” (ప్రడీ-ద్రవి. ౬౬ పుట).

విమర్శము:—తమిటమున ‘ఇ’ వచ్చుచోట ‘త’ లేదు. ‘త’ వచ్చుచోట ‘ఇ’ లేదు. ఉదా:—పాడినేన్=(పాడితిని) చెయ్ దేన్=(చేసితిని). కన్నడమున ‘ఉ’ కారాంత ధాతువులకు మాత్రమే ‘ద’ కారాది ప్రత్యయ పరకత్వమున బహుళముగా ‘ఇ’ అనునది (ఇ+ద=ఇద) వచ్చును.

“దాదా విదాగమో బహుళిమ్” (కర్ణా. భూ. ౨౦౦ సూ.) ఉదా:—మెచ్చిదం=(మెచ్చెను).....పడెదం=(పొందెను). తెల్లుక్షార్వకములందు ‘ఇ’ మాత్రమే నిల్చును. ఉదా:—చూచు+ఇ=చూచి. మొ. ఇట్టి స్థితిలో ‘ఇతు’ అను నఖండ ప్రత్యయకల్పనము సరికాదు గదా. “ఈ భూతార్థక చిహ్నములను దెలుఁగునుండి తమిట కన్నడములు గ్రహించినవని చెప్పరా కున్నను నివి మూల ద్రావిడ భాషనుండి వచ్చినవనఁదగును” (ప్రడీ-ద్రవి. ౬౦ పుట). అను ‘ప్రడీ-ద్రవి’ గ్రంథకర్తగారి వాక్యము చొప్పున ‘ఇతు’ అనుదానికి “ఇచ్చు=ఇత్స=ఇతు” అను తెల్లుధాతువు మూల మనరాదు గదా. ఇంక ‘ఈ’ అను మూలద్రావిడ ధాతువునుండి ‘ఇతు’ అను ‘త’ కార ఘటిత రూపమే లేర్పడె ననఁదగును? ఇట్లసంభవమగు ‘తు’ వర్ణమునుజేర్చి కొన్ని యెడల ‘ఇ’ లోపించెననియుఁ గొన్ని యెడల ‘తు’ లోపించెననియుఁ జెప్పట యర్హమా? ఇంత కన్న ‘ఇ-తు’ అనునవి వేర్వేరు భూత ప్రత్యయములనుట సమంజసము కాదా? ఇంక ‘ఇచ్చు’ అను నర్థముగల ‘ఈ’ ధాతువునుండి భూతార్థము ద్యోత్యమగుట కేవలము ససంభవము. “ఇచ్చుట జరిగినపు డాక్షణముననె భూతార్థము ద్యోత్యమగును” అను ‘ప్రడీ-ద్రవి’ గ్రంథకర్తగారి వాక్యమున కర్థము లేదు. ఇంతకన్న పరోక్షవిదూరస్థవస్తువాచియగు ‘అదు’ శబ్దము భూతార్థక ‘త=ద’ అను దానికి మూలమని చెప్పిన ‘కీటెలు’ దొరగారి వ్యుత్పత్తి (చూడు ౧౩౦ II విష.) విశ్వసనీయము కాదా? “‘ఇతు’ అనునదే కాలక్రమమున ‘ఇను’ అని మాత్రమేనెడి ‘ప్రడీ-ద్రవి’ గ్రంథకర్తగారి వచన మసంభవము. (ప్రడీ-ద్రవి. ౬౬ పుట). నకారముతోఁగూడిన తకారము ‘న్న’ కారమగుట గలదు (చూడు ౧౫ II విష). గాని కేవల ‘త’ కారము ‘స’ కారముగా మాఱుట యెందును లేదు గదా. ఇట్టి స్థితిలో ‘చదివిన’ మున్నగు తెలుఁగు భూతార్థక విశేషణ రూపములందును, దత్తమానార్థకములగు “చొల్లిన=చొన్న=(చెప్పిన) పోయి

నాన్—పోనాన్=(పోయెను)—పాడినాన్=(పాడెను)—కాట్టిన=(చూపిన) మున్నగు (చూడు ౩౨ VII విష.) తమిట భూతార్థక రూపములందును గల ‘న’ కారములు ‘ప్రక్షి-ద్రవి’ గ్రంథకర్తగారి ‘ఇతు’ ప్రత్యయ పక్షమున నసిద్ధములై యగును. మఱియు నీ ‘న’ శబ్దఘటిత రూపములు కాలక్రమమునఁ గల్గిన యర్వాచీన రూపములనుట సాహసము. ఇంతియకాక ‘నడన్దాన్’=(నడచెను) మున్నగు ననేక తమిటరూపముల సాధనము విషయమునఁ గాల్చువెల్లుగారి మత మందువలెనే వీరి మతమందును నసంభవమగు ననునాసికీకరణపద్ధతియే కదా (చూడు ౨౮ IV విష.) గతి కావలయును. కావున ‘ప్రక్షి-ద్రవి’ గ్రంథ పద్ధతియు గ్రాహ్యము కాదు.

ఇంక—‘ఇన్=ఇ=న్=త్=ద్=తి’ అనునవి భూతార్థకములనియుఁ గొన్నియెడల వానిలో నొకటియే భూతార్థకముగా నిల్చుచుండుననియు మఱి కొన్నియెడల భూతార్థకదార్థ్యమును గోరియో లేక యట్టి భూతార్థకము గలదను విషయము మఱచియో యింకొక భూతార్థక ప్రత్యయము నిల్చుట సంభవింప నగుననియు సంగీకరించుటయే యుక్తము.

‘ఇన్’ అనుదానిలోని ‘న’ కారము లోపించుటచేత ‘ఇ’ అను భూతార్థక ప్రత్యయ మేర్పడెననియు, నందలి ‘ఇ’ అనునది లోపించుటచే ‘న్’ అనునది ‘నడన్దాన్’ ‘చొన్న’ మున్నగు చోటులందు భూతార్థకమై నిల్చుట (చూడు ౩౨ VII విష.) సంభవించెననియు నట్టి నకారము భూతార్థక శబ్దఖండ మను విషయమును మఱచుటచేతనో భూతార్థకదార్థ్యాపేక్షచేతనో దానిపైని మరల ‘త్’ అను భూతార్థక ప్రత్యయము నిల్చుటచేత ‘నడన్దాన్’ మున్నగు రూపము లేర్పడె ననియు గ్రహింపనగును.

“తడఱ.....” (నన్నులు ౧౪౨ సూ.)=‘త్-డ-త్-ఇన్’ అనునవి భూతార్థక ప్రత్యయములు ఇన్:—పో + ఇన్ + ఆన్ = పోయినాన్ = పోనాన్=(పోయెను)” ‘పోనాన్’ అనురూపము ‘ఇన్’ అనుదానిలోని ‘ఇ’ లోపింపఁగా మిగిలిన ‘న’ కారముతోఁ గూడిన రూపము.

పయి నన్నులు సూత్ర మీ క్రింది తొల్కొప్పియ సూత్రముచే సమూలమగుచున్నది.

“చెయ్దు.....” (తొల్కొ. ౭౧౨ సూ.)=“చెయ్దు-చెయ్యూ-చెయ్పు-చెయ్ దెన-చెయ్యియర్-చెయ్యియ-చెయిన్-చెయ-చెయ్కు.” అను రీతిగల తొమ్మిది విధములగు రూపములును నెల్ల క్రియలయొక్కయు ససమాపకరూపములై యుండును, ఉదా:—చెయ్దు=(చేసి).....చెయిన్=(చేసినన్).....”,

ఇంక ద్రావిడ పండితుల మఱికొన్ని యాశయములు విమర్శింపఁబడుచున్నవి.

“పటగన్నడమున (గ్రంథిక) భూతార్థక ప్రత్యయము ‘ద’ కారమై యుండఁగా హొసగన్నడమున భూతార్థకము ‘ఇ’ కారమైయున్నది” (ప్రణీ-ద్రవి. ౬౧ పుట).

వ్యావహారిక కన్నడమందు మాత్రము ‘ద’ అనుభూతార్థకము లేదా?

“ధాతువిగె.....భూత ప్రత్యయగళు నేరువాగ ‘ద’.....ఉదా:— కరెదను=(కరె+ద+అను)=(సమీపించెను).....” (హొసగన్నడ వ్యా. శబ్దాదర్శ. ౮౦ సూ.).

“ధాతుజ విశేషణములకె పురుషబోధక ప్రత్యయములను జేర్చుటచేత భూతార్థక సమావకక్రియారూపములు ద్రావిడభాషలలో నేర్పడును. ఉదా:— తెల్ల-చేసినవాఁడు=చేసినాఁడు. తమి-సెయ్దవన్ = సెయ్దాన్-కన్న-మాడిదను” (ప్రణీ-ద్రవి. ౬౬, ౬౭ పుటలు). తెల్లచందలి ప్రాచీన భూతరూపములు ‘చేసినవాఁడను-చేసితిని’ అనునవి. ‘చేసినాఁడు’ అనుదాని వంటివి తిక్కన కాలము వఱకును గానరావు. ఇట్టి యర్వాచీన రూపములను ‘సెయ్దాన్’ మున్నగు తొల్కాప్పియము నాటి రూపములతో సరిగ నుదాహరింపరాదు.

“ఈ=ఇచ్చు=ఇత్తు=ఇతు” అను ప్రక్రియ కుదురుటకై ‘ప్రణీ-ద్రవి’ గ్రంథకర్తగారు ‘ఇతు=దు’ అనురీతిని ‘ఉ’ కారాంతముగా భూతార్థక ప్రత్యయమును వ్రాయుచుందురు. కాని ‘త’ కారము ప్రాచీన తమిళమందును ‘ద’ కారము కన్నడమందును భూతార్థక ప్రత్యయములై యున్నవి. వాని పయిని క్షార్థమున ‘ఉ’ కారముచేరఁగా ‘దు’ అను కన్నడక్షార్థక రూపమేర్పడును. కాన ‘దు’ అనునది క్షార్థకము. దకారము కన్నడ భూతార్థక ప్రత్యయము.

“ద-దప-వకారాద్యా స్తా భూతపతీ వర్తమానా భవిష్యన్త్యః” (కర్ణా. భూ. ౧౯౬ సూ.).

“పూర్వకాల క్రియాయా మి దుతౌ యథా లక్ష్యమ్”. (కర్ణా. భూ. ౨౦౨ సూ.) కన్నడమున క్షార్థమందు ధాతువునకుఁ బరముగాఁ బ్రయోగానుసారముగా ‘ఇత్-ఉత్’ అను ప్రత్యయము లగును. ‘ఇ’ వచ్చుచోట ‘ద’ ప్రత్యయము నిల్వదు. ‘ఉ’ ప్రత్యయము వచ్చునపుడు మాత్రము దానికి ముందు భూతార్థక దకారము నిల్చును. ఉదా:—నోడి పోదం=(చూచి పోయెను). బందు కండం=(వచ్చి చూచెను).

“సంధి నాపుటకు ‘స’ కారమే కాక ‘య’ కారము సయిత మాగమము రావచ్చును. కాబట్టి ‘చేసియవాఁడు-కొట్టియవాఁడు’ వంటి రూపములు

పూర్వకాలమున వాడుకలో నుండి యుండవచ్చును. అట్టివానినుండి యేర్పడిన ‘చేస్తాడు-కొట్టాడు’ మొదలయిన వ్యావహారిక రూపములు నిజము రాష్ట్రమున వినవచ్చు”నని ఆంధ్ర భాషా చరిత్రకారులు వ్రాసిరి. (చూడు, ఆం. భా. చ. ౧౨౭౭ పుట). అని యిట్లాంధ్రభాషావికాసకర్తగా రామోదించుచు వ్రాసిరి (ఆం. భా. వి. ౫౩౬ పుట). ప్రాచీన కాలమునఁ దెలుఁగున ‘చేసియాడు’ మున్నగువానివంటి ప్రయోగము లుండియుండ వచ్చుననుచు నిరాధారముగా వ్రాయుట సాహసము. అట్టి ప్రయోగము లెన్నఁడును దెల్లన లేవనియు ‘కొట్టినాడు’ మున్నగువానిలోని ‘న’ కార లోపమున నేర్పడియున్న ‘కొట్టాడు’ అనువానివంటి తాల వ్యాకార ఘటితాధునిక (చేసినాను=చేసాను) రూపములనుండి ‘కొట్టాడు’ మున్నగువానివంటి యపభ్రంశ రూపము లేర్పడి యుండుననియు నూహించుట విశ్వసనీయమయి యుండును. ఇట్టి పీరిర్వ్యర యూహలకుఁ దమిలమందలి “కాట్టిన=కాట్టియ=(చూపిన)” అను క్కాల్లువెల్లు గారుదాహరించిన (చూడు ౩౨ I విష.) రూపములు మూలమై యుండును. ఇందలి ‘కాట్టిన’ అను రూపములోని ‘న’ కారము సంహితా వ్యవధాయక వర్ణము కాదు. అది భూతార్థకమగు ‘ఇన్’ ప్రత్యయముయొక్క యవయవము. అట్టి నకారపు లోపమునఁ గల్గిన సంహితలో నిల్చిన ‘య’ అనునది సంహితా వ్యవధాయక వర్ణము. (చూడు ౩౨ VII విష.) తమిలమున ‘కాట్టిన’ అను చోట ‘కాట్టియ’ అని నిల్చియున్నది గానఁ దెల్లనందును ‘కొట్టినాడు’ అనుచో ‘కొట్టియాడు’ అను దానివంటి యకార ఘటిత రూపములు ప్రాచీన కాలమున నిల్చియుండు నను నూహ కేవలము నసంగతము.

౧౩౧. III విష:—“II తమిల భూతకాలము:—తమిలమందును గన్నడ మందు వలెనే భూతార్థమున ‘ఇ-ద’ అను రెండు ప్రత్యయములును జేర్పఁ బడును. తమిలమందును ‘ద’ ప్రత్యయము ధాతువుపైని నిల్చునపుడు పెక్కు విధములగు మార్పులు గల్గును. (చూడు-కన్నడపు మార్పులు ౧౩౧ II విష.) అట్టి మార్పులు లేక కేవల ‘ద’ కారము నిల్చు రూపములు మిక్కిలి యరుదు. అట్టివి కొన్ని మార్పులు:—లాంత ధాతువులు:—పోల్=(పోలు). పోల్+దు=పోన్దు=(క్వార్థకము) ‘పోల్డు’ అని కానేరదు. కొన్ని యెడల ద్వీరుక్త శకటము నిల్చును. ఉదా:—కల్=(నేర్చు). కల్+దు=కట్టు (కట్టు) (‘కల్డు’ అని కానేరదు). దీనికి సరియగు కన్నడ రూపము:—కలిదు. తమిలమున ‘ద’ ప్రత్యయ యోగమున శకారము ‘డ్డ’ అనునదిగా మాటును. ఉదా:—మాల్+దు=మాడ్డు=(చచ్చి). కొన్ని యెడల ద్వీరుక్త ఒకారమగును. ఉదా:—కేల్+దు=కేట్టు=(విని). కొన్ని యెడల నిట్టి మార్పేదియుఁ గల్గుదు. ఉదా:—ఉలు+దు=

ఉలుదు=(దున్ని). ఈ దకారము మూర్ధన్య డకార మగుటయుఁ గలదు. ఉదా:—కాణ్+దు=కణ్ణు=(చూచి)” (కాల్లు. ౫౦౦, ౫౦౧ పుటలు).

విమర్శము:—తమిళ భూతార్థకము ‘త’ ప్రత్యయము. కాలక్రమమున నద్దానికి సరళోచ్చారణము గల్గెను. (చూడు ౧౭ XXII, ౧౭ XXIII. విష.) కన్నడ భూతార్థకము ‘ద’ ప్రత్యయము. తమిళమందే కాక పెక్కు ద్రావిడ భాషలలో ‘ఇన్-ఇ-న్’ అను మతోక భూతార్థక ప్రత్యయము గలదు. తమిళాంధ్రములలో ‘ఇన్-ఇ-న్’ అను రూపము లాయా యెడల వేర్వేరుగా నిల్చును. కన్నడమున ‘ఇ’ కార పూర్వక ‘ద’ ప్రత్యయమును గేవల ‘ద’ ప్రత్యయమును నాయా చోటులందు నిల్చును. కన్నడమున ‘ఇ’ ప్రత్యయ మునకుఁ బ్రత్యేక స్థితి భూతార్థకమునఁ గానరాదు.

“దాదా విదాగమో బహుళమ్” (కర్ణా. భూ. ౨౧౦ సూ.) ఉదా:— మెచ్చిదం=(మెచ్చెను). మెచ్చిదపం=(మెచ్చుచున్నాఁడు) మెచ్చిదర్=(మెచ్చిరి). కన్నడమందును ధాతువుపైని ‘ద’ ప్రత్యయము నిల్చునపుడు పెక్కు విధము లగు మార్పులు గల్గును. అట్టి మార్పులు కొన్ని హాసగన్నడములోనివి దొరగారే వెనుక వివరించిరి. (చూడు ౧౩౧ II విష.) పటగన్నడమున నిట్టి మార్పులు మిక్కిలి విరివిగాఁ జూపబడెను.

“హింసాగత్యర్థయో ధ్లో నః” (కర్ణా. భూ. ౨౩౨ సూ.) హలాది ప్రత్యయ పరకత్వమున హింసార్థక గత్యర్థక ధాతువుల ‘ల’ కారము ‘న’ కార మగును. ఉదా:—కొల్+దం=కొన్దం=(కొట్టెను) సల్+దం=సన్దం=(చేరెను).

“ఆనయ నాగమ నార్థ వర్తినో రేఫస్య” (కర్ణా. భూ. ౨౩౪ సూ.)= హలాది ప్రత్యయము పరమగుచుండఁగా నానయనార్థ కాగమనార్థక ధాతువుల తుది రేఫము నకారమగును. ఉదా:—తర్+దం=తన్దం=(తెచ్చెను) బర్+దం=బన్దం=(బచ్చెను). శకార దకారములకు వరుసగా ణకార డకారము లగును. ఉదా:—కొళ్+దం=కొణ్డం=(కొనెను) ఉణ్+దం=ఉణ్డం=(భుజించెను).

“ధాతో రిదుతో రుషాన్యయో రేదోతౌ ప్రాయః” (కర్ణా. భూ. ౨౨౬ సూ.)=దకారాది ప్రత్యయము పరమగుచుండఁగా ధాతువుయొక్క యుపాంత్య ములగు ‘ఇ-ఉ’ అను వానిచోట వరుసగా ‘ఎ-ఒ’ అనునవి నిల్చును. ఉదా:— ఇసు+దం=ఎచ్చం=(బాణ ప్రయోగము చేసెను). తుడు+దం=తోట్టం=(బాణమును సంధించెను). ఇందలి ‘ఇసు’ ధాతు సకారము ‘చ’ కారమగుటకు

తుడు ధాతు 'డ' కారము టకారమగుటకును నూత్రములు:—‘సస్యచః’ (కర్ణా. భూ. ౨౩౫ నూ.)=ఉదా:—ఇను+దం=ఎచ్చం=(బాణ ప్రయోగము చేసెను).

“తృతీయానాం వ్యञ्जनాదౌ ప్రథమత్వమ్” (కర్ణా. భూ. ౨౨౮ నూ.)=హలాది ప్రత్యయ పరకత్వమున వర్గ తృతీయములకు వర్గ ప్రథమము లాదేశమగును.

“క చట త పేభ్యో దస్య పూర్వరూపమ్” (కర్ణా. భూ. ౨౩౮ నూ.)=ఉదా:—తుడు=తోట్టం=(బాణము సంధించెను).

ఇట్టి విధులు పెక్కు గలవు.

౧౩౧. IV విష:—“‘ద’ కారము తమిల భాషయందుఁ దఱచుగ సహజముగ ‘న’ కార (న్) పూర్వక మగును. ఇది సంధి వశమునఁ గల్గినది కాదు. ఇది తమిలమందు సామాన్యముగాను దెలుఁగునందును సలవాటు పడియున్న ‘సానునాసికీకరణ’ (Nasalization) పద్ధతిచేఁ గల్గినదె. ఈ పద్ధతి చేతనే ‘గు-దు-బు’ అనునవి ‘జ్ఞు-ద్దు-మ్ము’ అను రూపముల నందును. స్వరపూర్వక మైనట్టియు ‘య ల ల వ’ పూర్వక మైనట్టియు భూతార్థక ‘ద’ ప్రత్యయ మొకప్పుడు కేవలముగనే యుండి కాలక్రమమున సానునాసికీకరణ పద్ధతి చొప్పున ‘ద్దు’ అను రూపము నందును. కన్నడమం దిట్టి సానునాసికీకరణ పద్ధతి లేదు. ఉదా:—తమి-ఇరు+ద+ఎన్=ఇరుద్దేన్=(ఉంటిని). కన్న-ఇరు+ద+ఎను=ఇరుదెను=ఇద్దెను=(ఉంటిని). తమి-వాల్+ద+ఆన్=వాల్దాన్=(వృద్ధిపందెను) దీనికి సరియగు కన్నడ రూపము=బాల్ద. తమిల శిష్ట వ్యవహారమందును, దమిల గ్రాంథిక భాషయందును ‘న’ కారాగమము లేకుండుటయుఁ గలదు. ఉదా:—తమిల-విలు=(వడు)—విలుద్దు=(వడి. క్త్వా.) దీనికి ‘వీల్లు’ (‘వీల్ద్దు’ శ్రీ రెడ్డిగారు) అను వాడుకయుఁ గవిప్రయోగములలోఁ గలదు. ‘విలు=వీల్’ అనునవి శబ్దతత్వశాస్త్ర పద్ధతి చొప్పునఁ దుల్యములె. వీనికిఁ గన్నడ-బిల్లు=బిద్దు. తమిల శిష్ట వ్యవహారము ‘వీల్లు’. (‘వీల్ద్దు’ శ్రీ రెడ్డిగారు) ఆధునిక తమిల వ్యవహారము ‘విలుద్దు’. మలయాళము—‘వీణు’. వీని నెల్ల బోల్చి చూచునపుడు సానునాసికీకరణ పద్ధతి చరిత్రము వింతగొల్పు చుండును” (కాల్లా. ౫౦౧ పుట).

“‘ద్దు’ అనుదానిలోని సరళము పరుషమై ‘న’ కార లోపము రాఁగాఁ బరుష ద్విత్వము గల్గును. ఈ మార్పు ‘ద’ కారమునుండియే సద్రుత ‘ద’ కారము పుట్టినదని స్థిరపఱుచుచున్నది. ‘జ్ఞ=క; వ్యు=ప్’ అగునట్లే ‘ద్దు’ అనునది ‘త్తు’ అనునదిగా మారును. కొన్ని యెడల నీ మార్పు శ్రుతి సుఖార్థమే కల్గును. ఉదా:—‘పడుదేన్=పడుదేన్’ అను రూపము లేర్పడక

‘పడుతేన్’ అను రూప మేర్పడును. ఇట్టివి మిక్కిలి యరుదు. అకర్తక క్రియల నుండి సకర్తక క్రియ తేర్పడునపుడును నిట్టి ద్విత్వము కలును. ఉదా:— తాల్దేన్=(తగ్గితిని)=తాల్తేన్=(తగ్గించితిని.) ఈ విషయమున నితోధిక వివరణము ‘క్రియల వర్గీకరణము’ (Classification of the verbs) అను ప్రకరణమునఁ జూడఁదగును. (చూడు II ప్రక. ౬౦ విష.)” (కాట్టు. ౫౦౧, ౫౦౨ పుటలు).

విమర్శము:—“ఇరుదేన్-వాల్దాన్” మున్నగు తమిళ శబ్దములలోని ‘న్’ అనుచోటి ‘న’ కారము సానునాసికీకరణ పద్ధతి సిద్ధమనుట సరికాదు. అట్టి ‘న’ కారము భూతార్థకముగా ‘ఇన్’ ప్రత్యయపు ‘ఇ’ కారము లోపింపఁగా మిగిలిన భూతార్థక శబ్ద ఖండము. ఈ విషయ మీవఱకు ౧౩౧ II విషయమున నిరూపింపఁబడెను. అట్లు మిగిలిన ‘న’ కారమును విస్మరించిన వ్యవహారాలు భూతార్థక వ్యక్తికై మరల నచట భూతార్థక ‘త=ద’ కారమును వాడుటచేత ‘న్’ అను రూప మేర్పడియుండును. ఇట్లు ‘ఇన్’ అను భూతార్థకములోని ‘ఇ’ కార లోపము “చొల్లిన=చొన్న-పోయినాన్=పోనాన్-ఆగినాన్=ఆనాన్” మున్నగు ననేక స్థలములందును స్పష్టముగాఁ జూపట్టుచునేయున్నది. ‘ఇన్’ అను భూతార్థక ప్రత్యయము ద్రావిడ భాషలలో—“తమి-పాడినాన్-చొల్లిన-పోయినాన్-తెల్లు-చదివిన-చదివినవాడను-చదివినన్.” మున్నగు రీతిని ననంతముగా వెలసియున్నది. దాని నకార లోప రూపములు—“తమి-చొన్న-పోనాన్-ఆనాన్-కన్నడ-మాడిదం-మెచ్చిదం-మాడిదు-తెల్లు-చదివి.” (క్రా) మున్నగురీతి ననేకములు గలవు. ఇట్టి త్రివిధ రూపములను బ్రాచీన ద్రావిడ వ్యాకర్తలు గ్రహించి సూత్రించియు నున్నారు (చూడు ౧౩౧ II విష). ఇట్టి ‘ఇన్-న్’ అను నీ ప్రత్యయములను ద్రోసిపుచ్చి యట్టి ‘న’ కారము సానునాసికీకరణ పద్ధతి చొప్పున నూరకయై శ్రుతిసుఖార్థముగాఁ జేరినదని దొరగారు వాదించుట వింతగొలుపుచున్నది. ఏమి చిత్రమో కాని డా. కాట్టు వెల్లుగారు భాషా పరిశోధన విషయమున నుండరాని పట్టుదలతో యనునాసికీకరణ విషయమున వ్రాయుచున్నారా? యని తోచుచున్నది. ‘ఇన్=న్’ అను సంబంధము స్ఫురింపకుండునట్లుగ (చూడు ౧౩౧ V విష.) ‘ఇ’ ప్రత్యయము “శ్రుతిసుఖార్థము చేరినది. కల్పితము-అస్వాభావికము” అనుచు దానినె యున్మూలింపఁ గడంగుచున్నారు. అనునాసికాగమము నిర్దేశితముగా రానేరదని యీవఱకు విపుల విమర్శన పూర్వకముగా ధ్వని ప్రకరణమున వివరించియున్నాను. (చూడు ౨౮ IV విష. మొ). ప్రాచీన తమిళమున సరళోచ్ఛారణమే తేమింజేసి యర్థాచీనముగ వచ్చిన యీ సరళోచ్ఛారణము

లోని సరళములెల్లఁ బ్రాచీన తమిళమునఁ బరుషములె యనుచు భావింపవలయు ననియు నట్టి యెడల నుండు స్వానునాసిక పరుష సంయోగము ద్వైరుక్త పరుష ముగా మాటుట సహజమె యనియు నీవఱకు (చూడు ౨౫ విషయమెల్ల) విపులముగాఁ బ్రదర్శించియున్నాను. ౧౩౧ V విషయమున నీ విషయము మరల విమర్శితమగును. అకర్తకములు సకర్తకము లగునపు డనుట యప్రయోజక మనియు నవి యెల్లఁ బ్రేరణార్థక స్థలములెయనియుఁ బ్రేరణార్థ బోధక ప్రత్యయము ధాతువుతో సంధించునపు డట్టి ద్విత్యము భాసించుననియు నీవఱకు విపులముగాఁ బ్రదర్శించియున్నాను. (చూడు ౬౦ III విష.).

౧౩౧. V విష:—“కన్నడమందు వలెనె తమిళమందును భూతార్థమున ‘ఇ’ ప్రత్యయము చేరుటయుఁ గలదు. ఉచ్చారణార్థకమగు ‘ఉ’ కారము తుదిని గల యేకదీర్ఘవర్ణయుక్తములు, దీర్ఘవర్ణద్వయాత్తకములు, హ్రస్వవర్ణద్వయాత్తకములు, నగువాని కిట్టి ‘ఇ’ ప్రత్యయము నిల్చును. అట్టి దీర్ఘము సహజమైనదో (లేక) యాయా చోటులందలి స్థితిగతులచేఁ గల్గినదో? యై యుండును. ఉదా:—సహజ దీర్ఘమునకు:—పాడు=(పాటపాడు) (పాడినేన్=పాడితిని). తత్రత్య స్థితిచేఁ గల్గినదానికి:—పణ్ణు=(చేయు) (దీర్ఘమనఁగా గుర్వక్షర మని యిచటి తాత్పర్యము). హ్రస్వ:—ఎలుదు=(వ్రాయు) ఒకటి హ్రస్వము నొకటి దీర్ఘమునైన దానికి:—తిరుప్ప (త్రిప్ప). “ల్-ల్-ర్-ల్” అనునవి తుదిని గల ధాతువులందుఁ బై లక్షణములున్నను భూతార్థమున ‘ద’ ప్రత్యయమె వచ్చును” (కాట్టు. ౫౦౨ పుట).

“‘ఇ’ కారము భూతార్థమున వచ్చు తమిళ క్రియలయందును బ్రాచీన కాలమున ‘ద’ కారమున్న జాడలు కన్పట్టుచున్నవి. తమి-పో (లేక) పోవు. (గు?) దీని ‘ఇ’ ప్రత్యయ ఘటిత రూపము-పోగిన. పోనాయ్=(పోయితివి). దీనికిఁ బర్యాయముగఁ గవి ప్రయోగమున ‘పోది’ అనునది క్వాచిత్కముగఁ గన్పట్టుచున్నది. ఇట్లై-ధాతువు-ఆగు.-ఆగినాయ్=ఆనాయ్=(అయితివి). ఇది కవి ప్రయోగములలో ‘ఆది’ అని యున్నది. ఈ స్థలములందు వ్యావహారిక కన్నడమున ‘పోది-ఆది’ అను రూపములు గన్పట్టుచున్నవి. తమిళ కావ్యములం దొకొక్క-ప్పడు ‘న్దే’ అనుదానికి బదులుగా ‘దే’ అనునది యగపడుచున్నది. ‘వరుది’=(నీవు వచ్చితివి. వచ్చెదవు-వత్తువు?) అనునది “వరు (రులేదు. శ్రీ రెడ్డిగారు) న్దాయ్ - వన్దాయ్=(వచ్చితివి)” అనుదానికి మాటుగా వాడఁబడుచున్నది. ఈ ‘వరుది’ అనునది ‘పోది-ఆది’ అనువానిని బోలుచున్నది” (కాట్టు. ౫౦౨ పుట).

“ఇట్లు తమిళ కన్నడములలో నగపడుచున్న ‘ఇ’ ప్రత్యయము కల్పిత మనియు, ‘ద’ ప్రత్యయమువంటి స్వాభావికత లేనిదనియుఁ జెప్పట కవకాశము

గల్గుచున్నది. కన్నడమందు 'ద' ప్రత్యయమువలెనే తమిళమందును 'స' కారము దాని చరిత్ర మెట్టిదయినను శ్రుతిసుఖార్థముగఁ జేరుచున్న దన వచ్చును. ఉదా:-పాడు+ఇ+న్+ఏన్=పాడినేన్=(పాడితిని), పాడు+ఇ+న్+అయ్=పాడినాయ్=(పాడితివి). పాడు+ఇ+న్+అన్=పాడినాన్=(పాడెను). పాడు+ఇ+న్+అ=పాడిన=(పాడినట్టి). ఇట్టి రూపములందు 'పాడి' అను క్తార్థక రూపమునకుఁ బరముగఁ దమిళమున శ్రుతిసుఖార్థముగ 'స' కారము చేరుచున్నది. తమిళ ధాతుజ విశేషణములగు 'పాడిన' మున్నగు వానికి 'పాడియ' మున్నగునవి యందముగల రూపాంతరములై యుండుటయే యందలి 'స' కారము 'య' కారమువలె స్వరసంహితా వ్యవధాయక వర్ణమని స్థిరపఱచుచున్నది. ఇందలి 'య' కారము ద్రుతముకన్నఁ బ్రాచీనతరము: (చూడు ధ్వనిప్రకరణము). ఈ విధముననే ద్రుతము తుర్కి-షు భాషలందు వాడఁబడుచున్నది. అందుఁ దుమర్థకములందును గర్తార్థకములందును బ్రత్యయ మునకును ధాతువునకును నడుమ నుచ్చారణార్థము న కారము చేరుట గలదు. ద్రావిడ భాషలం దెల్లెడలను దమిళ క్రియలం దధిక భాగమునను 'స' కారము స్వరసంహితా వ్యవధాయకమై నిల్పుచుండుటయే దాని యుచ్చారణార్థకతను నిర్ణయించుచున్నది. గ్రాంథిక తమిళమున నమహత్కర్తృక వర్తమాన బహువచన రూపమగు "వరుగిస్తన"=(అవివచ్చుచున్నవి), మున్నగువానిలోని 'అన' అను దాని 'స' కారము "అనై=అన" అను నమహద్బహువచన రూపమందలి 'వ' కారమున కభిన్నమనుటకు సందేహములేదు. "అ+న్+అ=అన. అ+వ్+అ=అవ" అనువానిలోని మొదటి 'అ' కారము నిర్దేశక సర్వనామ రూపమగు 'అ' శబ్దము. రెండవ 'అ' కార మమహద్బహువచన ప్రత్యయము. వీనిలోని 'స' కారము 'వ' కారమువలెనే కేవల ముచ్చారణార్థకము. ఇట్టి స్థితిలోఁ దమిళ దేశీయ వైయాకరణులు 'ఇ' కారము కాక 'ఇన్' అనుదానిని భూత కాలిక చిహ్నముగఁ జెప్పదురు. క్తార్థక ప్రత్యయమున నెన్నడును నెచ్చుటను 'ఇన్' అనునది లేకుండ 'ఇ' అనునది మాత్రమే యుండుటచేత 'స' కారము శ్రుతిసుఖార్థకమే యనియు నట్టిదానికి వైయాకరణులు లేనిపోని ప్రాముఖ్యము నొసంగిరనియు నిశ్చయింపవగును" (కాట్టు. ౧౦౨, ౧౦౩ పుటలు).

"కన్నడ 'ద' ప్రత్యయము తమిళాంధ్రములలో 'స' కారము వచ్చుచోటులందెల్లఁ గన్పట్టుచున్నదని యీవఱకుఁ బ్రదర్శించి యున్నాను. ఉదా:-కన్న-మాడిదెను=(చేసితిని). తమిళ పద్ధతి నిది 'మాడినెను' అని కావలసి యుండును. కన్నడ-మాడిద=(చేసిన). తమిళ పద్ధతి నిది 'మాడిన' అని కావలయును. ఇట్టి స్థలములందలి 'ద' కారము నేడుచ్చారణ మాత్రార్థకమే యైనను

(దానికి ముందు 'ఇ' అను భూతార్థక ప్రత్యయాంతరమున్నది గాన) బ్రాచీన కాలమున భూతార్థక ప్రత్యయమై యుండెడిదని నిరూపించియున్నాను (చూడు ౧౩౧ II విష). ఈ నా యూహ సరియైనదే యైనయెడల, తమిళ 'స' కారము కన్నడ 'ద' కార సమాన చరిత్రకమనియు నేడు కన్నడ 'ద' కారమువలెనే తమిళ 'స' కారమును సుచ్చారణార్థక మాత్రమే యనియు నిశ్చితము కాగలదు. ఇట్టి కన్నడ 'ద' కార, తమిళ 'స' కారముల సమాన చరిత్రకత్వముచేత బ్రాచీనకాలమున 'స' కారాభిన్నమగు 'ద' ప్రత్యయమే వాడబడుచుండెడిదని నిరూపితమగుచున్నది. (అట్టి 'ద' ప్రత్యయమే కాలక్రమమున 'స' కారముగ మారెనని భావము) ఇట్లు భూతార్థక విశేషణములందును భూతార్థక సమాపక క్రియలందును గల 'ద' కారము 'స' కారముగా ద్రావిడ భాషలయందు మాటుట, యిండ్లో యూరపియను భాషలందు ముఖ్యముగా జర్మను భాషలోని ధాతుజ విశేషణములందలి 'త-ద' లు సకారముగా మాటుటను బోలుచున్నది. ఇండ్లో యూరపియను భాషలలోని 'త-ద' లు సకారముగా మారెడి యిట్టి పద్ధతిచేతనే యింగ్లీషున భూతకాలిక ధాతుజ విశేషణములలోని 'స' కారము నిష్పన్నమై యుండును. ఉదా:-ఫాల్=(Fall) ఫాల్స్=(Fallen)=(పడిన)" (కాల్డు. ౫౦౩, ౫౦౪ పుటలు).

విమర్శము:-పోగిన-పోయినాన్-పోనాన్ మున్నగుచోటులయందలి 'ఇన్' అనుదానిలోని తమిళ 'స' కార ముచ్చారణార్థకమనియు నది యర్వాచీన ముగాఁ జేరినదనియు దానిచోట 'ద' ప్రత్యయమే బ్రాచీనకాలమున నుండెడి దనియు నట్టి 'ద' కారము కాలక్రమమున 'స' కారముగఁ బరిణమించిననియు నీ విషయమున దొరగారు నిర్ణయింప యత్నింతురు. పయిరీతిని 'స' కార ముచ్చారణార్థము చేరినదని చెప్పదలంచి యుండుటచేతనే ద ప్రత్యయ సకార ములు సమాన చరిత్రకములనియుఁ బ్రాచీనకాలమున 'ద' ప్రత్యయము భూతార్థకమై యున్నను నేడు దాని సుచ్చారణార్థకముగాఁ దలఁపవలయు ననియు నిరూపింతురు.

పయిరీతిగల యూహలతో నుండుటచేతనే దొరగారు తమి-“పోయి నాయ్=పోనాయ్=(పోయితివి)” అనుదానికి 'పోది' అనియు, “ఆగినాయ్= ఆనాయ్=(అయితివి)” అను దానికి 'ఆది' అనియు, “వన్దాయ్” అనుదానికి 'వరుది'=(వచ్చితివి. వత్తువు) అనియుఁ బ్రాచీనరూపములనుచు వ్రాసిరి. కాని యిట్టి వ్రాత ప్రామాదికమనక తీరదు. తమిళమున 'పోనాయ్' మున్నగునవి భూతార్థక మధ్యమ పురుషైకవచనములు. 'పోది' మున్నగు నవి విధ్యర్థక మధ్యమ పురుషైకవచనములు. విధ్యర్థకములు భావిని దెల్పిన

దెల్పునేకాని భూతార్థకము నెన్నడును దెల్పునేరవు. (చూడు “అవ్యోడు...
...” (నన్నూలు ౧౦౫ సూ). ‘ది’ అనునది విధ్యర్థకము. విధ్యర్థకము
భావ్యర్థకమయినం గావచ్చును. కాని ‘ది’ అనుదానిలోని ‘న’ కారమును
బట్టి యది భూతార్థకమని దొరగారు భ్రమించి యుందురు. ‘ది’ అను
దానిలో ‘ద’ కారము భావ్యర్థక ‘దు’ ప్రత్యయ సంబంధి.

భూతార్థకమగు ‘ఇ’ పత్యయము కల్పితము, నస్యాభావికము నను దొర
గారి యాశయము సరికాదు. ఒకసారి ‘ఇ’ ప్రత్యయము సహజముకాని
యుచ్చారణార్థకమనియు (చూడు ౧౩౧ II విష.) నొకసారి ‘ద’ ప్రత్యయ
ముచ్చారణార్థకమనియు (చూడు ౧౩౧ II విష.) వ్రాయుట పూర్వోత్తిర
సందర్భరాహిత్య దుష్టమగునని దొరగారు తలంపకుండుట వింత. (చూడు ౧౩౧
II విష.).

‘పాడిన’ అనుదానికి ‘పాడియ’ (పాటపాడినట్టి) అనునది పర్యాయము
గాన ‘య’ కారమునలెనె ‘న’ కారమును స్వరసంహితా వ్యవధాయకవర్ణ
మనునది దొరగారికి బలమైన యుక్తిగఁ దోచినది. ‘పాడిన’ అనుదానిలోని
‘న’ కార లోపమునఁ గల్గిన స్వరసంహితలో ‘య’ కారము నిల్చినంతమాత్ర
మున ‘న’ కారము ‘య’ కారమువంటి దెట్లగును? ‘య’ కారము మఱి కొన్ని
చోట్ల ప్రాచీనమయిన నగుఁగాక. ఇచట ‘న’ కార లోపమున నవతరించిన
‘య’ కార మట్టి ‘న’ కారముకన్నఁ బ్రాచీనతర మెట్లగును? ‘పాడినేన్’ అనుచో
‘పాడియేన్’ అనురూపము లేదుగదా. ఇట్టి ‘న-య’ ల విషయమివఱకు
విశదముగా విమర్శిత మయ్యెను (చూడు ౩౨ VII విష.).

తుమర్థకాది ప్రత్యయపరకత్వమున నిట్లే నకారము నిల్చునని వ్రాసిన
కాని దొరగారట్టి యుదాహృతులను జూపరైరి. ద్రావిడభాషలం దెల్లెడలను
భూతార్థకాది స్థలములలోఁ దత్తదర్థ బోధక ‘న’ కారము నిల్చుట దాని
యుచ్చారణార్థకతకు నిదర్శన మను వ్రాత కేవలము నసంగతము.

‘వరుగిన్ద్ర+అ+న్+అ=వరుగిన్ద్రన=(వచ్చుచున్నవి). ‘వరుగిన్ద్ర+అ+
వ్+అ=వరుగిన్ద్రవ=(వచ్చుచున్నవి)’ అనురీతి విభాగము గలచోటులందలి
‘అన=అవ’ అనువానిలోని ‘న-వ’ లభిన్నములు గాన నందలి ‘వ’ కారము
వలెనె ‘న’ కారమును స్వరసంహితా వ్యవధాయక వర్ణమనఁ దగునని దొర
గారింకొక యుక్తిని జూపుచున్నారు. ‘వరుగిన్ద్రవ’ అనునది యర్వాచీనరూపము.
‘అన’ ప్రత్యయాంతము మిక్కిలి ప్రాచీనరూపము. ప్రాచీనతమ తమిళమున
“కు - తు” అనువానివలెనె ‘అన’ అనునది ధాతువు తుదిని నిల్చుట

చేతఁ బురుషబోధక ప్రత్యయములేకయె సమాపక క్రియ యేర్పడును. (చూడు ౧౨౦ IV విష.) (3౨ IV విష). కాలక్రమమున 'కు-తు' అనువానిమీదవలెనె 'అన' ప్రత్యయాంతముమీఁద సైతము పురుష బోధక ప్రత్యయములు నిల్వసాగెను. చెయ్దన+ఎన్=చెయ్దనెన్=(చేసి తిని) అన ప్రత్యయము లేకున్ననుఁ చెయ్ద+ఎన్=చెయ్దేన్=(చేసితిని). ఇట్లే చెయ్దనెమ్=చెయ్దేమ్=(చేసితిమి). ఈ పద్ధతినె "వరుగిస్త్రు+అన్+అ=వరుగిస్త్రన=(వచ్చుచున్నవి)" అనురూప మమహాత్మ్యము పురుషబహువచన ప్రత్యయమగు 'అ' ప్రత్యయము పరమగునపుడును సిద్ధించెనని యెఱుంగ నగును. ఇట్లగుటచేత నిందలి 'అన' అనుచోటి 'న' కారము సంహితా వ్యవధాయక వర్ణము కానేరదు. (చూడు 3౨ IV విష). ఇంక "వరుగిస్త్రు+అ+వ్+అ=వరుగిస్త్రవ=(వచ్చుచున్నవి)" అనుచోటి యర్వాచీన వకారము స్వరసంహితా వ్యవధాయకవర్ణము కావచ్చును. షైరీతి నీ 'న' కార 'వ' కార ఘటితములగు రెండురూపములును (వరుగిస్త్రన-వరుగిస్త్రవ) విశాతీయములగుటచేత 'వ' కార సామ్యమున 'న' కారమును స్వరసంహితా వ్యవధాయకవర్ణ మనుట పొసఁగదు. 'వరుగిస్త్రన' అనుచోటి 'అన' అనుదానిలోని 'న' కారము 'అన' అనెడి ప్రాచీన ద్రావిడ ప్రత్యయ సంబంధియగుటచేత నుచ్చారణమాత్రార్థక మనుట పొరపాటు.

పై స్థలములందును స్థలాంతరములందును దొరగారు 'స్త్ర' అనియే వ్రాయుచుందురు గాన నేనును నట్లే వ్రాసి విమర్శించితిని. నిజముగ నది 'స్త్ర' కాదు. దాని నిజరూపము 'స్తు' అనునది. (చూడు ౧౭ XVI విష). (చూడు ౧౩౦ VI విష).

షైరీతినె కాట్టువెల్లుగార్లు లోఁగడ నయితము "వరు+వ్+అ=వరువ=వరు+న్+అ=వరున=(రాఁగలవి)" అనుచోట సైతము 'వ' కారముచోట 'న' కారము నిల్చెనని వ్రాసిరి. 'వరువ' అనుచోటి 'వ' కారము భావ్యర్థక మనియు 'వరున' అనుచోటి 'న' కారము 'డెన్' శబ్దసంబంధియనియు దొరగారి వ్రాత సరికాదనియు నచట విమర్శితమయ్యెను. (చూడు 3౨ VI విష.).

క్త్యావర్ణకమగు 'ఇ' కారము తుదిని 'న' కారము లేదు గాన 'న' కార ఘటితమగు 'ఇన్' ప్రత్యయము భూతార్థకరూపము కాదను దొరగారి వ్రాత కేవలము నసంగతము. 'పాడినేన్' మున్నగు తమిల క్రియలయందును

“పాడిన-పాడుచుండిన-పాడుచున్న-పాడినన్” మున్నగు తెలుగు క్రియలందును సర్వతోముఖముగ ‘ఇన్’ అను ‘స’ కార ఘటితరూపము వెలయుచున్నది గాన ద్రావిడ భూతార్థక ప్రత్యయము ‘ఇన్’ అనునదెయనియు నందలి వర్ణలోపమున ‘ఇ-న్’ అనునవియు వెలసినవనియు గ్రహింపవగును.

తమిళక్రియలందు ‘స’ కారమున్న చోటులందెల్లఁ గన్నడమున ‘ద’ ప్రత్యయము నిల్చును గాన, ‘స’ ప్రత్యయము ‘ద’ ప్రత్యయ జన్యమనుటయు ‘త-ద’ లనుండి ‘స’ కార మేర్పడుట ‘జర్జను’ భాషలోఁ గలదనుటయు నసంగతి ములు. అట్టి మార్పు ద్రావిడ శబ్దపరిణామ సంప్రదాయసిద్ధముకాదు. కేవల తకార దకారములనుండి ‘స’ కారము ద్రావిడభాషలలో నేర్పడనేరదు. కన్నడమందలి ‘ద’ ప్రత్యయమును తమిళమందలి ‘త’ ప్రత్యయమును సభిన్నములు. భూతార్థకములు. ‘ఇన్’ అనునది వేఱొక ద్రావిడ భూతార్థక ప్రత్యయము. కన్నడమునఁ గొన్నియెడల ‘ద’ ప్రత్యయము ‘ఇన్’ ప్రత్యయ ఖండమగు ‘ఇ’ ప్రత్యయము పూర్వమునఁ గలవై నిల్చునట్లే తమిళమునందును ‘త’ ప్రత్యయము కొన్నియెడల ‘ఇన్’ ప్రత్యయఖండమగు ‘స’ కారముతోఁ గూడి నిల్చుచుండును. (చూడు గరి, II, III, IV విష.).

గరి. VI విష:—“మలయాళ భూతకాలము:—మలయాళమునఁ బురుష బోధక ప్రత్యయములు క్రియలపై నిల్వకుండుటయే తమిళమునకన్న భేదము. ద్రావిడభాష లన్నిటియందును నేకవిధమగు భూతకాలిక ప్రత్యయమే నిల్చును. ఆయా భాషలందలి ధ్వని సిద్ధాంత పద్ధతులచొప్పునఁ గల్గు పరిణామములె భేదించును. తమిళ క్షార్థకరూపమే మలయాళ సమాపక క్రియారూప మగును. ఉదా:—తమిళ క్షార్థకము—నడన్దు = మలయా—నడన్న = (నడ చెను మొ.) కొన్ని మలయాళ గ్రంథములలో ‘నడన్న’ అని క్షార్థకరూపము ప్రయోగింపఁబడెను. తమిళ భూతకాలిక ధాతుజ విశేషణము ‘నడన్దు’; దీని మలయాళరూపము—నడన్న. ఇంక మలయాళ గ్రంథస్థ క్షార్థకరూపమగు ‘నడన్న’ అనుదానియందలి తుది ‘అ’ కారము మొదటఁ దమిళ ‘నడన్దు’ అను దానికి సరిగ ‘ఉ’ కారమయై యుండవలెను. లేదా మిక్కిలి పొట్టి ‘అ’ కార మైనను గావలెను. ఉత్తర మలబారులో నియ్యది ‘నడన్న’ అనియే వ్రాయఁ బడును. డా. గుండర్పుగారి కోశ, వ్యాకరణములలో ‘లీప్సియన్’ దొరగారి రోమను లిపి లేఖనపద్ధతుల చొప్పున ప్రాస్య ‘ఉ’ కారము ‘u’ అని వ్రాయఁ బడి యున్నది. ఈ వ్రాత బ్రిగ్గెల్ దొరగారి తుఱు వ్యాకరణము ననుసరించి యున్నది. కాన మలయాళమందలి లేఖన దోషము త్వరలోఁ జక్కఁబడునని యాశించుచున్నాను” (కాల్డు. ౫౦౪ పుట).

విమర్శము:—ద్రావిడ సమాపక క్రియలు క్రియాజన్యవ్యయములనుండి యేర్పడునని వ్రాసియుఁ గొన్నియెడల సపవాదముగ ధాతుజ విశేషణముల నుండి యేర్పడుననుచుఁ దమిలోదాహృతి నిచ్చి దొరగారు వ్రాసియున్నారు. (చూడు ౧౩౦ I విష.) (౧౨౯ విష. చూడు). అచట 'నడన్ద' అను ధాతుజ విశేషణముపైని బురుషబోధక ప్రత్యయముల నిల్పి ప్రక్రియ నడపియు నిచట 'నడన్ద' అను క్త్వార్థకరూపమునె మలయాళ సమాపక క్రియగఁ జూపిరి. క్త్వంతమునుండి సమాపక క్రియారూప సాధన మనన్వయదోషదూషిత మగును గాన ధాతువుపైనే భూతార్థక ప్రత్యయమగు 'న్ద' అనుదానిని నిల్పి యుచ్చారణార్థకమగు 'ఉ' కారమును జేర్చి దానిని మలయాళ సమాపక క్రియగఁ జూపుట యుక్తము. 'న్ద' అనునది 'న్న' అని మలయాళమున మాటును. (చూడు ౧౨ II విష.)

౧౩౧. VII విష:—“(౪) తెలుఁగు భూతకాలము:—తెలుఁగున ధాతువు పైని 'ఇ' ప్రత్యయమును నిల్పుటచేత క్త్వార్థకరూప మేర్పడును. తమిట కన్నడ మలయాళములలో ధాతువుపైని 'ద' కారమునో, దాని పిక్వత్తిరూపమునో, చేర్చుటచేత క్త్వార్థకరూప మేర్పడును. ఉదా:—తమి-కన్న-కొణ్ణు = తెల్లు-కొని. తమి-కన్న-కణ్ణు = తెల్లు-కని. తెల్లున నిట్లు 'ఇ' కార మేళనము సార్వత్రిక ముగానున్న ను తర ద్రావిడ భాషలందలి 'ద' కారమునకు సరియగు ప్రత్యయము తెల్లున నుపయోగింపఁబడు జాడలు కనఁబడుచున్నవి. కొన్ని తెలుఁగు సమాపక క్రియలయందు మధ్యమోత్తమ పురుషములలో క్త్వార్థకమునకును బురుషబోధక ప్రత్యయమునకును నడుమ 'తి' అనునది నిల్పుచున్నది. ఉదా:—ఆడి' అనునది కన్నడాంధ్ర క్త్వార్థకరూపము. దీని భూతకాలికోత్తమ పురుషైకవచనము—కన్న-ఆడిదెను = తెల్లు-ఆడితిని. కన్నడమున 'ఆడిదెను' మున్నగువానిలోని 'ద' కారము నేడుచ్చారణార్థకమయైనను ప్రాచీనకాల మున నది భూతార్థకమే యని వెనుకఁ దెల్పి యున్నాను. స్వరసంహితా వ్యవధాయకమనుట కవకాశమేలేని తెలుఁగు 'తి' ప్రత్యయము కన్నడ దకారము మొక్క ప్రాచీన భూతార్థకత్వమును స్థిరపఱచుచున్నది. ప్రథమపురుషమున దీని వాడుక లేకున్నను సీ 'తి' అనునది భూతార్థకమే యనుటకు సందేహము లేదు. దీనినిబట్టి తెల్లునందును నొకప్పుడితర ద్రావిడభాషలందువలెనె 'త' కారమో, దకారమో, భూతార్థకమై యుండెడిదని విశదమగుచున్నది. కొన్ని తెల్లు క్రియలయందీ 'తి' ప్రత్యయము ధాతువు తుది హల్లుతో నేకీభవించుటయు నిది తమిట 'ద' ప్రత్యయమున కభిన్నమని విశదపఱచును. ఉదా:—తమి-కొణ్ణేన్ = తెల్లు-కొంటిని. తమి-చె (సె) య్దేన్ = తెల్లు-చేసితిని = చేస్తిని.

తమిళమందలి 'అల్' అనుదానికి సమానమగు తెలుగు చేదార్థకమైన 'ఏ' (తే) అనునది తెల్లు భూతార్థక ధాతువునకుఁ జేర్పబడటయఁ బ్రాచీనమగు తెల్లు భూతచిహ్నము 'ఇ' అనునది కాదనియు 'తి' అనునదో, లేక 'త' కారమో కానోపునయు విశదీకరించుచున్నది. ఉదా:—తెల్లు-చేసి తే = చేస్తే = తమి-చే (సె) య్ దాల్. మంగోలియను భాషలో 'జు' అనునదిగా మాఱి న్యవహారమున 'జు' అని మాఱిన 'దు' అను తుమర్థక (Gerund) మీ సందర్భమున మిక్కిలి వింతగొలుపు పోలికగలదై యున్నది" (కాల్డు. ౫౦౮, ౫౦౯, ౫౧౬ పుటలు).

"కన్నడమున క్షార్థకమనకును బురుషబోధక ప్రత్యయమునకును నడుమ 'ద' కారము నిల్చు పెక్కు స్థలములందుఁ దమిళమున 'స' కాఁ ముపయోగింపఁ బడునని యీవఱకుఁ దెల్పితిని. వ్యావహారికాంధ్రమున నిట్టియెడల 'స' అనునదే చేర్పబడును. ఉదా:—తెల్లు-ఆడినాను = తమి-ఆడినేన్ = కన్న-ఆడిదెను. ప్రాచీనమగు సందమైన తెల్లురూపము 'ఆడితిని' అనునది. తెల్లు-అయినాను = తమి-(ఆగి నేన్) = ఆనేన్ = కన్న-ఆడెను (ఆగి దెను). పైవాసిని బోల్చి చూచు నపుడు తెలుఁగున నేడు 'ఇ' అనునది క్షార్థకముగా వాడబడుచున్నను బ్రాచీనకాలమున నందును నితర ద్రావిడభాషలయందువలెనే 'ద' కారమో, 'త' కారమో, భూతకాలికచిహ్నముగ నుండియుండె ననఁదగును" (కాల్డు. ౫౧౬ పుట).

"తెలుఁగు క్షార్థకము 'వైచి' అనుదానికి, తమిళమందలి 'వైత్తు' అనుదాని గ్రామ్యరూపమగు 'వైచి' అనుదానికిని సంబంధముగలదేమో యని ధృమింపరాదు. అట్టి సంబంధమే యున్నయెడలఁ దమిళ క్షార్థకమగు 'వైత్తు' అనుదానియందువలెనే తెల్లు క్షార్థకమందును తకారము చేరి యుండదా? కావున నీ రెండు 'వైచి' శబ్దములకును గల సామ్యము ఘణాక్షర న్యాయమునఁ గల్గిన యాభాసరూపమే. మఱియుఁ దెలుఁగు 'వైచి' శబ్దము లోని 'చ' కారము తమిళ 'వైత్తు' శబ్దమందలి 'త' కారముతోనే కాక పెక్కు-తమిళ నామములందును క్రియలందును గల ద్వీరుక్త 'క' కారములతో సంబంధించి యున్నది. ఉదా:—తెల్లు-వైచ = తమి-వైకి. (ఇది తమిళ తుమర్థకరూపము.) (Infinitive). దక్షిణదేశపు తమిళ గ్రామ్యమున ద్వీరుక్త 'క' కారము 'చ' కారముగఁ బల్కఁబడును. ఈ యాచారమే తెల్లన సర్వతో ముఖముగ వ్యాపించినది. తమిళమందు 'వై' (ధాతువు) అనుదానికి 'చు' అనుదానిని జేర్చుటచేతఁ దమిళ ధాతురూపమునకు సమానమగుచున్నది. తమిళమున 'వైచు' అనునది ధాతువును, విధ్యర్థకమునునై యున్నది. (ఇది

సరికాదు. తమిళ విభ్యాద్యర్థకము 'వైక్క' అనునది శ్రీ రెడ్డిగారు) అట్లు చేర్చిన 'చు' అనునది పై నుదాహరించిన రీతిని 'కు' అనుదానికిఁ దుల్యమే కదా. తమిళ క్షార్థకరూపము తెల్లు 'వైచి' అనుదానివంటిదే యగునేనిఁ జైరీతిని 'వైక్కి' అని యేర్పడునే కాని 'వైత్తు' అని యేర్పడనేరదుగదా. (కావున ద్వైరుక్త క కారము చ కారమగుట తమిళ గ్రామ్యపద్ధతియే యని భావము). ఇట నొక్క యుదాహృతి గమనింపఁదగినది. తమిళ-తూక్కు = తెల్లు-తూచు. తమిళ-తూక్కి = తెల్లు-తూచి" (కాట్టు. ౫౦౬, ౫౦౭ పుటలు).

విమర్శము:—డా. కాట్టువెల్లుగా రీ విషయమున నూరకయె గ్రంథవిస్తరము గావించిరి. "తెల్లులోని క్షార్థక మిపుడు 'ఇ' ప్రత్యయమెయై యున్నను బ్రాచీన కాలమున నితర ద్రావిడభాషలందువలెనే 'త' కారమెయై యుండి యుండును" అనెడి యొక సిద్ధాంతమును స్థాపింప యత్నించిరేకాని యందులకు సరియగు నుపపత్తులను జూపఁజాలరైరి. 'చదివితివి' మున్నగు చోటులందలి 'తి' అనునది భూతార్థకమెయని స్థాపించుచు మఱికోంత గ్రంథమును బెంచిరి. 'తి' ప్రత్యయము తెల్లన భూతార్థకముకాదని యెవ్వరందురు? 'ఇ' అనునది తెల్లన భూతార్థకమున్నచో 'తి' అనునది మఱేల నిల్చునని భావించి 'తి' అనుదానికి భూతార్థకత్వమును స్థాపించి 'ఇ' ప్రత్యయము, నున్నూలింపఁ గడంగిరి. మఱియుఁ దమ సిద్ధాంతము చొప్పునఁ గ్రియారూపముల సమాపకమగు క్షార్థకమునుండియే సమాపక క్రియారూపము లననన్వితముగ సాధించుచువచ్చిరి. (చూడు ౧౨౯ విష. ౧౩౦ I విష.). తెల్లన "ఇన్ = ఇ = తి" అను మూఁడును భూతార్థకములె. ఉదా:—చదివిన్ + అ = చదివిన, చదివినన్, చదివి, చదివితిని. 'ఇ' ప్రత్యయచరిత్రమును విస్తరించియో? భూతార్థదార్థ్యమును గోరియో? 'చదివితిని' మున్నగు చోటులందు 'ఇ' కారముండఁగా 'తి' అనునదియు వ్యవహారలచే బ్రయుక్తమగుచువచ్చెనని గ్రహింపనగును. ఇట్లే కన్నడమందలి "మాడిదెను" మున్నగు చోటులందును—ఇ + ద అను భూతార్థక ప్రత్యయ ద్వయము వెలసెనని గ్రహింపనగును. (చూడు ౧౩౧ II విష.) 'తి' అనునది కొన్ని తెల్లుభూతార్థక సమాపకక్రియారూపములందు నిల్చునని దొరగారు వ్రాయుట సరికాదు. ప్రథమ మధ్యమపురుష బహువచన రూపముల భేదమును జూపుటకుఁ గావలయుఁ బ్రథమపురుష బహువచన రూపములందు (చదివిరి.) 'తి' చేర్పఁబడలేదుగాని తెల్లు సమాపకక్రియలందెల్ల నయ్యది వెలసియే యున్నది. భూతప్రథమ పురుషైకవచనము వింతయగు నపవాద విశేషరూపము. అందు 'ఇ' అనునదియుఁ జేరలేదు. "చదివినవాడను = చదివినాడను = చదివినాను = చదివాను" అనునవి భూతార్థక విధేయవిశేషణ రూప

ములె కాని సమాపక క్రియారూపములు కావు. వయిరీతిని బుర్రాతనాధునాతన రూపములన్నిటియందును వెలసియున్న ‘ఇ’ ప్రత్యయము నున్నూలింతుటయు నది తెల్లునకు సహజమెకాదనియుఁ గల్పితమనియు దొరగారు వ్రాయుటయు భూతకాలిక సమాపక క్రియారూపములందు సర్వతోముఖముగానున్న ‘తి’ అనునది క్వాచిత్కమనుటయు సరికావు. క్త్వార్థకరూపములందు ‘తి=త’ ప్రత్యయము నాడును నేడును లేదు—ఎన్నఁడును లేదు. క్త్వార్థకములందే కాక భూతార్థక విశేషణములందును ‘చేసిన్’ మున్నగు చేదాద్యర్థక రూపము లందును భూతార్థక ‘త’ ప్రత్యయ మెన్నఁడునులేదు. భూతార్థక సమాపక క్రియతో ‘ఏని’ శబ్దమును గూర్చుటచేత నా జంట చేదాద్యర్థక మగుచున్నది. (చేసిననాడు-చేసినయెడల మున్నగు జంటలనలెనె). “చేసితివి=చేసితి+ఏని=చేసితేని=చేసితేన్=చేసితే=చేస్తే” అను రీతిని వెలయుచున్న రూపములను బట్టి ప్రాచీన కాలమున ‘ఇ’ ప్రత్యయము భూతార్థకము కాదనియు ‘త’ ప్రత్యయమె యుండెడిదనియు నూహించుట యవరిశీలసమూలకము. “చేసితే=చేస్తే” అను రూపములయందు ‘తి’ అనునదేకాక ‘ఇ’ ప్రత్యయమును వెలయుచునే యున్నది. ఇంతియకాక ‘చేసిన్’ మున్నగు చేదాద్యర్థక రూపములందును ‘ఇన్’ అను భూతార్థక ప్రత్యయము వెలయుచునేయున్నది. వానియందు ‘తి’ ప్రత్యయము లేదు. తమిళమందలి ‘పాడినేన్’=(పాడితిని) మున్నగు చోటు లందలి ‘న’ కారము కన్నడ ‘ద’ ప్రత్యయజన్యమను నొక యసంభావ్య కల్పన మును జేసినట్లే (చూడు ౧౩౧ V విష.) తెలుఁగులోని ‘చేసినాను’ మున్నగు చోటులందలి నకారమును దొరగారు ‘ద’ ప్రత్యయజన్యమె యందురు కాఁబోలును. కాఁబోలునన నేల? “తమి-ఆడినేన్=తెల్లు-ఆడినాను=కన్న-ఆడిదెను. తమి-ఆనేన్=(ఆగినేన్)=తెల్లు-అయినాను=కన్న-ఆదెను=(ఆగిదెను)” అను వాని ప్రక్రియనుజూపి యట్లే వచించిరి. ఇట్టి యుదాహరణములు ప్రాచీన కాలమునఁ దెల్లన ‘ఇ’ అను భూతార్థకము లేదనియు ‘ద’ ప్రత్యయమె యుండెడిదనియు నెట్లు విశేషణుచునని డా. కాట్టువెల్లుగారు తలంచిరో తెలియ కున్నది. ఆడు+ఇన్+ల=ఆడిన+వాడు+ను=ఆడినవాడను=ఆడినాడను=ఆడినాను” అని యిట్లు వాని పరిణామక్రమము. ఇట్టి ‘ఆడినాను’ అను దానికి ‘ఆడిదెను’ అను కన్నడ శబ్దము మూలమనుట కేవలము నసంగతము!

గ్రాంథిక తమిళ క్త్వ-వైత్తు=దాక్షిణాత్య తమిళ గ్రామ్య క్త్వ-వైచి=తెల్లు-క్త్వ-వైచి. ఈ రెండు ‘వైచి’ శబ్దములయొక్కయు, గ్రాంథిక ‘తమి-వైక్క’=తెల్లు-వైచ’ అను తుమర్థకములయొక్కయుఁ బ్రదర్శనమున కిచ్చట నంతగాఁ బ్రస్తక్తి యగపడదు. ఏదో వింతయగు “తమి. తూక్కు=తెల్లు.

తూచు" అను స్థలమందువలె 'వైచు' అను తెలుఁగు ధాతువునకు బదులుగా గ్రామ్యతమిలమందైనను "వైక్కు" అను ధాతువు లేదుగదా. ఇంక 'క్కు' అను తమిల రూపము 'చు' అని యగునని యెట్లు చెప్పనగును. 'వైత్తు'=(వైచి) అను తమిల రూపమందలి 'తు' అనునది తమిల క్వార్థక ప్రత్యయము. 'వైచి' అను తెల్లు రూపములోని క్వార్థకము 'ఇ' ప్రత్యయము. "వైక్కు" అను తుమున్నాద్యర్థక తమిల రూపమందలి 'క' కారము భావ్యర్థక 'కు' ప్రత్యయ సంబంధి. (చూడు ౬౦ XII విష.) అందలి తుమున్నాద్యర్థక 'క' ప్రత్యయము సైతము తెల్లునందువలెనే 'అన్-అ' అనునది తుదినిగలదె. ప్రాచీన ద్రావిడ ధాతువు 'వై' అనునది కావచ్చును. తెల్లునను మఱికొన్ని ధాతువుల తుదినివలెనే 'చు' అను నాగమము చేరియుండును. ఈ 'చు' వర్ణము ప్రాచీన ద్రావిడ 'కు' ప్రత్యయ సంబంధికావచ్చును. 'త' కారము 'చ' కారముగఁ బరిణమించుట సహజమే కాన 'వైత్తు' అను ప్రాచీన తమిల క్వార్థకరూపము గ్రామ్యాఽవ మున 'వైచి' అనురూపము నందియున్నది. అట్లే 'క' కారము 'చ' కార మగుటయు సహజమే కాన 'వైక్కు' అను ప్రాచీన తమిల తుమున్నాద్యర్థక రూపమునుండి గ్రామ్యాఽవమున "వైచ్చ-వెచ్చ" మున్నగు రూపము లేర్పడి యున్నవి. (చూడు ౨౧ IV విష.) (౨౧ X విష. చూడు). తెల్లునఁ బ్రాచీన తుమున్నాద్యర్థకరూపము 'వైవన్' అనునది. 'వైచన్' అనునది తెల్లు వాడుకరూపము. అర్వాచీనరూపము.

౧౩౧. VIII విష:—“(౧) తుళు భాషలోని భూతకాలము:—గోండు భాషయందువలెనే తుళుభాషయందును భూతకాలికరూపములు ద్వివిధములు. I. అనద్యతనము = (Imperfect). అద్యతనము = (Perfect). ఈ రెండిటికిని వేర్వేరుగఁ బ్రత్యయ విశిష్టరూపములు గలవు. ధాతువునకు “త-ద” లు గాని యంతకన్నఁ దఱచుగా ‘ఇ’ కారముగాని చేర్చుటవలన ననద్యతనభూత మేర్పడును. ఉదా:—తుళు-ఇత్తై-(ఉంటిని)-కన్న-ఇద్దైను=తమి-ఇరున్దేన్. తుళు-కేణ్ణే=(‘కేళ్’ అనుదానిచో సంధివశమున ‘కేణ్’ అనునది నిల్చెను)=తమి-కేట్టేన్ = (కేళ్ + తేన్) = (వింటిని) = కన్నడ-కేళిదెను. తుళు-బూరియె = (పడితిని) (ఇందు ‘ఇ’ కారము నిల్చినది)—(తుళు ‘బూరు’=తమి-విలు=వీల్). అనద్యతనభూత ‘ద’ ప్రత్యయాంతముపైని మఱొక ‘ద’ ప్రత్యయము నిల్చినచో నది యద్యతన భూతరూపమగును. ఉదా:—తుళు-ఇత్తై = (ఉంటిని) ఇత్తదె = (నేనిప్పుడే యుంటిని.)=(I have been)” (కాట్టు. ౫౦౭ పుట).

౧౩౧. IX విష:—“ఇతర ద్రావిడ భాషలలోని భూతకాలము:—తుద:—ఆడ్ కెన్=(నృత్యము చేయుచున్నాను). ఆడ్ థ్ బిని=(నేను నృత్యము

చేసితిని). ‘మెడ్స్’ దొరగారీ ధకారమును ‘ఛ’ కారముగా వ్రాసిరి. బిన్స్‌ఫీసి= (అడిగితిని). వీరి యభిప్రాయము చొప్పున భూతవర్తమానములలో నుత్తమేతర పురుషములలో నీ ‘ఛ’ కారము కనబడుచున్నది. డా. పోపు దొరగారు భూతకాలమున ‘ఛ’ కారమునకు ముందు ‘ధ’ కారమును నిల్పుచున్నాడు. ఉదా:—ఆడ్‌థ్‌ఛి=(నృత్యము చేసెను). కోతభాషలో ‘సి’ అనునది భూత చిహ్నము. ఉదా:—హోగ్‌పె=(నేను బోవుచున్నాను). హోసిపె=(వెళ్ళితిని). ఈ ‘సి’ ప్రత్యయము గోందుభాషయందును గలదు. ‘తి’ ప్రత్యయమే సాశ్రయమంది ‘సి’ అనునదిగాఁగాని ‘జి’ అనునదిగాఁగాని మాటి గోందు భాషలో క్షార్థకమగుచున్నది. గోందు భాషలో ద్విరుక్త ‘త’ కారము చేర్చుటవలన నద్యతనభూతరూప మేర్పడుచున్నది. ఉదా:—గోందు-కెత్తాన్=(నేనిప్పుడే పిలిచితిని). కెసి=(పిలిచి). సియోసీ గోందు భాషలో క్షార్థక చిహ్నము ‘సి’ అనునది. ఉదా.—వంక్‌సి=(పలికి). ఇందలి భూతార్థక విశేషణము-వంక్‌తూర్=(పలికిన). భూతార్థమున ‘త’ కారము చేరును. ఉదా.—వంక్‌తన్=(పలికితిని). వంక్‌తి=(పలికితివి). అనద్యతన భూతకాలికరూపము=(Progressive)=భూతవర్తమానము) ‘ఉన్=న్’ అనునవి చేర్చుటవలన నేర్పడును.

పయి యుదాహృతులన్నిటివల్లను ‘ద’ కారమో? దాని వికారమో? కేవల ద్రావిడ భూతకాల ప్రత్యయమనియు మఱికొన్ని యుండిన నుండుఁగాక యనియు విశదమగుచున్నది” (కాట్టు. ౫౦౭ పుట).

౧౩౧. VIII, IX విషయముల విమర్శము:—౧౩౧ VIII విషయము లోని తుళ్ళు భాషయందలి భూతచిహ్నము ‘త’ కారమే కాక ‘ఇ’ ప్రత్యయమును వెలయుచున్నది. సియోసీ గోందు భాషలోని భూతవర్తమానకాలపు (Progressive) చిహ్నము ‘న్’ అనునది తమిళభూతచిహ్నమగు ‘న్’ (నడదాన్=నడచెను) అనుదానిని బోలియున్నది. కాన ద్రావిడభూతచిహ్నము ‘త’ కార మాత్రమే కాక “ఇన్-ఇ-న్” మున్నగునవి సైతము వెలయుచున్నవనఁదగును.

ద్రావిడభాషలలో బ్రాచీన విశాల వాఙ్మయము గలవి తమిళ కర్ణాటాంధ్రములు మాత్రమే యనఁదగును. మలయాళమునకు విశాల వాఙ్మయమున్నను నదియుఁ దమిళమునుండి వీడిన యర్వాచీన భాషారూపమే. ఇంకఁ దక్కిన తుళ్ళు ప్రభృతులు తఱచుగాఁ బై మూఁడిటిని సంబంధించి యుండును. వాని ప్రాచీనచరిత్రమును దెల్పు ప్రామాణిక ప్రాచీన వాఙ్మయములేదు. వాని స్వరూపస్వభావముల విషయమున నాధునికులగు దొరలు సంపాదించి ప్రచురించిన వ్యాసములే యాధారము. అట్టివానినెల్ల డా. కాట్టువెల్లుగారి చాలవఱకు సంపాదించి చూపిరి. ఆ విషయములందు డా. కాట్టువెల్లుగారి

వ్రాతలె ప్రమాణము. కాని తమిళాంధ్ర కన్నడేతరభాషలలోని విషయములు పాచీన చరిత్ర పరిశీలన విషయమున నంతగా నుపచరింపవు.

౧౩౧. X విషయము:—“ద్రావిడభూతకాల ప్రత్యయ చరిత్రము:—ఇకారము మొట్టమొదట సముచ్చయార్థక స్వరమై యున్నది. నిజముగా భూతార్థకమగు “ద-(తేక) దు” అను దానిని ధాతువుతో శ్రుతిసుఖముగఁ జేర్చుటకై యీ ‘ఇ’ కార ముపయోగింపఁబడుచు వచ్చెననగును. ద్రావిడ శబ్దముల కలవాటు పడిన చెవికి “బాల్ దెన్=(బ్రదికితిని)” అనునది కఠోరముగను “బాళి దెను” అనునది శ్రుతిహితముగను వివరబడును గదా. ఇట్టిరీతి లాటిను సంస్కృత భాషలందును గలదు. లాటిన్-డెమ్టన్ = (మచ్చికపడిన) = డెమిటన్. సంస్కృ-వీడ్ + తః = వీడితః = (వీడింపఁబడిన). కాలక్రమమున భూతార్థక ‘ద’ కారము ద్రావిడభాషలలోఁ గొన్నియెడల లోపింపఁగా శ్రుతిసుఖార్థము చేరిన ‘ఇ’ కారమే భూతచిహ్నముగ నిలఁబడుట సంభవించెను. ‘నీవు’ అను దానిలోని ప్రధానభాగమగు ‘నీ’ అనునది లోపింపఁగా దాని వెనుకనుచ్చారణార్థము చేరిన ‘వు’ అనునదే పురుషబోధక ప్రత్యయముగ నేర్పడినది కాదా?”

“చెయ్ ద = (చేసిన), చెయ్ దేన్ = (చేసితిని), వాల్ దన్ దాన్ = (వృద్ధి నొందెను), బాల్ దెన్ = బాళి దెను = (బ్రదికితిని) మాడి దెన్ = (చేసితిని)” మున్నగు రూపములను బరిశీలించునపుడు ‘ఇ’ కార ముచ్చారణార్థమాత్రమే చేరినదని చెప్పటకన్నఁ బ్రయోజనాంతర మగపడదు. తెలుఁగు భూతకాలికరూపముల లోని ‘ఇ’ కారము, (చదివితిని) ‘తి’ అను భూతచిహ్నమును ధాతువునుండి వేఱు పఱుచు పద్ధతియే దాని యుచ్చారణార్థకతను నిరూపించును” (కాట్టు. ౫౦౭, ౫౦౮ పుటలు).

“ద్రావిడభూతకాలిక ‘త’ కారమునకును నిండో యూరపియను సిథియను భాషలలోని భూతార్థకములగు “త-త్-న” అను ప్రత్యయములకును విచిత్రము లగు పోలికలుగలవు. ఈ సామ్యము యాదృచ్ఛికము. సహజముకాదు. ఉదా:— సంస్కృత-జ్ఞాతః=(తెలియఁబడిన)=గ్రీకు-గ్నోటన్=లాటిను-గ్నోటన్. సంస్కృ-భుగ్నన్=(వంచఁబడిన)=గాధికు-బుగన్ (అ) స్. గాధికు భాషలోని యీ ప్రత్యయము ‘ద’ కారమో? తకారమో? యైయుండును. న్యూ పెరిషియను భాషలో నియతముగ ‘ద’ కారమే యగును. సంస్కృత భూతార్థక ‘త’ ప్రత్యయము సామాన్యముగాఁ గర్తార్థకమై యుండునుగాని కొన్ని యకర్థక క్రియలందుఁ గర్తార్థకమునై యుండును. ఉదా:—గతన్=(వెళ్ళినవాఁడు). భూతన్=(అయినది). ఇట్టి కర్తార్థబోధక ‘త’ ప్రత్యయమునుండి యేర్పడిన ‘క్తవతు’ ప్రత్యయము కర్తార్థక మగును. ఉదా:—కృతవత్=(చేసినది). కృత

వాన్=(చేసినవాడు). ఇట్లే క్తార్థకమందును (Gerund) 'త' కారముగలదు. ఉదా:-సంస్కృత్య= (చేసి).

పైరితిని రెండు కుటుంబముల ప్రత్యయములకును విదూరసంబంధము కనబడుచున్నను ద్రావిడభాషల ప్రత్యయములు ప్రధానములు సహజములు నగుటచేత నివి సంస్కృతమునుండి యెరవుతెచ్చికొనబడినవనట సరికాదు" (కాల్డు, ౫౦౮, ౫౦౯ పుటలు).

“బెంగాలీ భాషయందలి భూతచిహ్నముగు ‘ల’ కారము సంస్కృత ‘క్త’ ప్రత్యయమునుండి యేర్పడినదె యని ప్రాఫెసరు మీక్సుముల్లగురును, ప్రాఫెసరు బాపు దొరగారును నభిప్రాయపడిరి. ఉదా:-సంస్కృత-కారిత= బెంగాలీ - కరిలామ్. (ఇందలి ‘ఆమ్’ అనునది పురుషబోధక ప్రత్యయము) ‘కర్దెమ్’ అను న్యూపెరిషియను పదము దీనిని సరిపోలియుండుటచేత వీరి యూహ బలపడుచున్నది. మహారాష్ట్రీ భాషయందును దీనిపోలిక గలదు. మహారాష్ట్రీ-మికెలామ్=(నేను జేసినది) మిన్ గేలోన్=(నేను వెళ్ళితిని). ‘డ-ల’ లకుఁ బరస్పర పరిణామము గలదుగాన సంస్కృత భూతార్థక ‘త’ కారము ‘ద’ కార ‘డ’ కారములుగా మాటియుండనేమో? కాని క్లవోనికు భాషలో ‘డ’ కార మధ్యస్థితిలేకయే ‘త-ద’ లు ‘ల’ కారముగాఁ బరిణమించుట గలదు. ఉదా:-క్లవో - బైల్ = (ఉండెను) = పరిషియన్-బూద్ = సంస్కృత-భూతన్” (కాల్డు, ౫౦౯ పుట).

“న్యూపెరిషియను భాషలో నియతముగా భూతకాలచిహ్నము ‘ద’ కారమై యున్నది. ఉదా:-బూడెమ్=(ఉంటిని). బుర్దెమ్=(వహించితిని). పెరిషియను భాషలోఁ గర్తార్థకము, కర్తార్థకము నని రెండు భూతార్థకరూపములు గలవు. ఉదా:-న్యూపెరిషియను-బుర్దెహ్=(మోసిన-మోయబడిన). ఈ పెరిషియను భాషయందలి భూతార్థకరూపము కర్తార్థ బోధక భూతక్రియా జన్యవిశేషణమునుండి యేర్పడినది. గాధికు భాషయందును నేటి ట్యుటానికు భాషలందును జాలక్రియలలో ‘ద’ కారము భూతార్థ బోధకమై యున్నది. కాని యీ దకారము ‘డు’ (Do) అను ధాతువు యొక్క ద్వీరుక్తి రూపమగు ‘డిడ్’ (did) అనుదాని లుప్తకేవ భాగమై యున్నది. కావున ‘తోడ్’=(Loved)= (ప్రేమించిన) అను దానిలోని ‘ద’ కారమునకును సంస్కృత పెరిషియను భాషలలోని ‘ద’ కారమునకును సంబంధములేదు. ఇంక ద్రావిడ భూతార్థక దకారముతో నెట్టిసంబంధమును లేదు” (కాల్డు, ౫౧౦ పుట).

“ఉగ్రియను-తుర్కిషు” భాషలందును ‘ద’ కారము భూతార్థక ప్రత్యయమై యున్నది. ఉదా:-తుర్కిషు-సెవెరిమ్=(ప్రేమించుచున్నాను).

సెవెర్డిమ్=(ప్రేమించితిని). ఈమ్=(ఉన్నాను). ఈదుమ్=(ఉంటిని). ప్రాచ్య తుర్కి-ఘ-బోన్ద్రిమ్=(ఉంటిని). ఫిన్నిఘ భాషయందును 'త' కారమే భూతార్థక ప్రత్యయము. ఇందద్యతనభూతమును నిర్ధించు క్తార్థకము 'ఉల్-యల్-ఎల్' అనువానితో ముగియును. ఉదా:-ఒల్=ఉండు. ఒల్లుల్=(ఉండి). హంగేరియనుభాష:-లెన్ని=(అగు). దీని క్తార్థకము:-లెత్త్=(ఉండి). ఇందలి యద్యతన భూతము-లెత్తెమ్=(నేనిప్పుడే యైతిని). పయి నుదాహరించిన 'తుర్కి-ఘ-ఫిన్నిఘ-హంగేరియను భాషలలోని భూతకాల చిహ్నములకుఁ గర్తార్థ బోధతో సంబంధము లేదు. వీనియం దీ ప్రత్యయములు సకర్త కార్తక క్రియలు రెండిటికిని వచ్చును. కర్తార్థ మీ భూతక్రియలకు వలయునేని కర్తార్థక ప్రత్యయము వేరుగఁ జేరుచుండును. ఈ విషయమున ద్రావిడభాష లిండ్లో యూరపియను భాషలకంటె 'టర్కి-ఘ-ఉగ్రియను' భాషలతో స్పష్టతరమును సమీపతరమును నగు సంబంధమును గల్గియున్నవి. ఇంక వీని చరిత్రమెట్టి దయినను నివి యెల్ల మొత్తముమీఁద నభిన్నము లనవచ్చును" (కాల్డు. ౫౦౦ పుట).

“ద్రావిడ భాషలు చాల పురాతన కాలమునుండియు వాడఁబడు చుండుటచేతను జక్కఁగ సంస్కరింపఁబడి మంచి స్థితిలో నుండుటచేతను వీని విభక్త్యాది ప్రత్యయములు భాషాంతరములనుండి యెరవు తెచ్చుకొనఁబడిన వనుటకంటె వీనియందలి శబ్దములతోనే వ్యుత్పత్తిని వెదకుట యుక్తము” (కాల్డు. ౫౦౦, ౫౦౧ పుటలు).

“డా. గ్రాలు దొరగారు వారి తమిల వ్యాకరణములో (out lines of Tamil Grammar ౪౨ పుట) నిట్లు వ్రాసిరి. “సెయ్దు=(సెయ్+అదు)=(చేయుభాత్వార్థ విశిష్ట వస్తువు) అను చొప్పున 'దు' అనునది సమాపక క్రియారూపము లన్నిటను నేకవచన బహువచన భేదము లేకుండ నుపయోగింపఁబడుచుండెడిది. ఉదా:-నాన్ సెయ్దు=(నేను జేయుచు (ట)) నీ సెయ్దు=(నీవు చేయుచు (ట)) సెయ్దు+ఉమ్=సెయ్దుమ్-నామ్-సెయ్దుమ్=నీజ్గళ్ సెయ్దుమ్. (మేము (లేదా) మీరు-చేయుచు (ట). ('చేసియున్' అని యర్థము. శ్రీ రెడ్డిగారు) ప్రాచీన భాషయందు 'నేను జేసితిని. మేము చేసితిమి' అను నర్థములందును 'సెయ్దు-సెయ్దుమ్' అనునవి కాన్పించుచున్నవి. ('ఇవి సమాపకములు కావు.' శ్రీ రెడ్డిగారు) పురుష బోధక ప్రత్యయములు పిదపఁ జేర్పఁబడెను. ఉదా:-సెయ్దు+ఏన్=సెయ్దేన్=(చేసితిని). మలయాళ గద్యమున నేటికిని బురుష బోధక ప్రత్యయముల వాడుక లేదు.” అని యిట్లు గ్రాలు దొరగారు చెప్పిరి. ప్రాచీన మలయాళ శాసనములలోఁ

బురుష బోధక ప్రత్యయముల వాడుక చూపట్టుచుండుటచేత గాలక్రమమున నందుఁ బురుష బోధక ప్రత్యయముల వాడుక లుప్తమయ్యె ననఁదగును. కావచిత-ముగఁ దమిట కవులచేతను బ్రత్యయ రహితముగ వాడఁబడెనట నిజము. 'సెయ్దు' అను దానికి భూతభావ్యర్థములు రెండిటను వాడుకగలదు. కాని నేడు 'సెయ్దు-సెయ్దుమ్' అనునవి యుత్తమ పురుషమందు మాత్రమే వాడఁబడుచున్నవి. ఉదా:- 'సెయ్దు' = (చేసితిని. చేయఁగలను = చేయుదును). 'సెయ్దుమ్' = (చేసితిమి - చేయఁగలము = చేయుదుము). "అదు-ఇదు" అను వానిలోని 'ద' కారమును భూతార్థక దకారమును సభిన్నములని వ్రాసిన గ్రాలు దొరగారి ప్రతిభా విశేషము ప్రశంసించదగినది. క్రియానామవాచక నిర్మాణమునందీ 'ద' కారము తఱచుగా నుపయోగింపఁబడుచున్నది. ఈ 'దు' ప్రత్యయమును వర్తమాన భావ్యర్థములందు వాడఁబడుట సుజ్ఞేయము. కాని ముఖ్యమగు భూతకాలమును దెల్పుననుటకుఁ గారణము సులభముగాఁ దెలియదు. తమిట చేదాద్యర్థకమగు 'సెయ్దాల్' అనుదానియందలి 'సెయ్దు' అనుదానికిఁ గాలాపేక్షలేని 'చేయట'యే యర్థము. కొన్ని యెడల నీ చేదాద్యర్థక రూపము భూతార్థమును సంబంధించు ననుటయు సుచితమే. (చూడు చేదాద్యర్థక ప్రకరణము = (Conditional). ఈ ప్రత్యయము 'దు' అను నది కాదనియు నిర్దేశక సర్వనామమగు 'అదు' శబ్దభాగమనియు సంగీకరించుట చేతఁ జాల చిక్కులు తొలఁగును. కన్నడ వర్తమాన చిహ్నమగు 'ఉతె-ఉత్' అనునది 'ఇదు' అను సమీపవస్తు వాచినబంధి యనియు భూతార్థక 'ద' ప్రత్యయము పరోక్ష విదూరవస్తువాచియగు 'అదు' శబ్దమును సంబంధించున దనియు నట్టి 'అదు' అనుదాని 'అ' కారస్థితి కారణములు విస్తృతము లగుటచేత (వ్యవహారలచే) నయ్యది లోపించెననియుఁ జెప్పుట మిక్కిలి యుక్తమే కాని యిందులకొక ప్రతిబంధము గన్పట్టుచున్నది. భూతార్థక ప్రత్యయమునఁ బైరితిని లోపించిన 'అ' కారముచోట 'ఇ' కారము నిల్చుటయుఁ గన్నడ భూతార్థక 'ద' ప్రత్యయ ముచ్చారణార్థకమగు 'ఇ' కారము పూర్వమందుఁ గలదగుటయుఁ దమిట మలయాళాంధ్రములందు స్వతంత్రముగ 'ఇ' కారమే భూతార్థక ప్రత్యయమగుటయు భూతార్థక 'ద' ప్రత్యయము 'అదు' శబ్ద సంబంధి కాక 'ఇదు' శబ్ద సంబంధి యనుటను స్థిరపఱచుచున్నవి. సమీపవస్తు వాచి యగు 'ఇదు' శబ్దము మూలమనుట యసంభవ మగుచున్నది. కాన ద్రావిడ భూతార్థక 'ద' కార మమహత-ప్రకృతవచనరూప నిర్మాణోపయోగియగు ప్రత్యయ విశేషమనియు, దానిని జేర్చుటచేతఁ గ్రియ విభక్తి ప్రత్యయ యోగ యోగ్యమగు క్రియానామవాచకముగ నేర్పడుననియు ('చేయఁగల-చేయఁబోవు'

మున్నగు చోటులందలి 'చేయన్' అనుదానివంటి శబ్దము కాదని భావము) నట్టి యెడలఁ గ్రియార్థము సంక్షిప్తమై నిబద్ధమగుననియు గ్రహించుట యుక్తము. ఇట్లంగీకరించునపుడు ద్రావిడ భాషలకును సంస్కృత, పరిషియను భాషలకును గొంతవఱకు సంబంధము కన్పట్టును. రెండు కుటుంబములందును నీ నిర్దేశక వర్ణమో లేక ప్రత్యయ విశేషమో యేకవిధ ప్రయోజనమునె కలిగియుండును. అదియొకట (ద్రావిడభాషల వక్షమున) భూతార్థమాత్ర బోధకము. మఱొకటఁ (సంస్కృతమున) గర్తార్థక భూతార్థ బోధకము."

"టర్కిషు భాషలోని 'సెవెద్దిమ్ = (ప్రేమించితిని)' అను దానియందలి 'ది' అనునది వస్త్రీ ప్రత్యయ లుప్త శేషమని ప్రాఫెసరు 'మాక్సు ముల్లరు' గారభిప్రాయపడిరి. (చూడు. లెక్చర్లు ౩౨౪ పుట). ఉదా:—ఇచ్చుట నాది = ఇచ్చితిని = ఇచ్చుటను నేను గల్గియున్నాను. తమిళ భూతార్థక 'ద' కారము సయిత మిట్టిదే కావచ్చును. 'అదు' శబ్దము నిర్దేశ సర్వనామమే యైనను దానికి సంబంధ వస్త్రీ విభక్తివర్ణమును గలదు. ఉదా:—అదు ఎనదు = (అది నాది). ఈ తమిళ భూతార్థక రూపములలో సంబంధార్థ మేమియు లేదు. నిర్దేశార్థ మాత్రమే భాసించుచున్నది" (కాట్ట. ౫౧౧, ౫౧౨ పుటలు).

"మంగోలియను భాషయందు భూతార్థక దప్రత్యయమును జేర్చుటచేత నేర్పడు ససమాపక క్రియలు గలవు. (Gerunds) ఉదా:—ఒనిహు = (స్వారిచేయు). ఒనద్ = (స్వారిచేయుట). సంస్కృత ద్రావిడాది 'త-ద' లతో దీనికి సంబంధ మున్నను లేకున్నను 'టర్కిషు' భాషలోని 'ది' అనుదానితో దీనికేదేని సంబంధ ముండి యుండును. మంగోలియను భాషలోని మఱొక యసమాపక క్రియలోని (Gerund) 'జి' అనునది 'ద' ప్రత్యయమునుండి నిష్పన్నమైనదే యని 'ఎడ్కోకిన్సు' దొరగారు చెప్పిరి. ఇట్లే తమిళమందలి 'దు' అనునది తెల్లులోని 'సి' అగు చున్నది. జపాను భాషలోని యసమాపక క్రియయందలి 'తె' అనునది రూపమందును వాడుకయందును మంగోలియను 'ద' ప్రత్యయమును బోలు చున్నది. ఉదా:—జపాను—అఘె = (లేవనెత్తు). అఘెతె = (లేవనెత్తుట). జపాను భాషయందలి భూతకాలిక రూపము ధాతువునకు 'త' ప్రత్యయమును జేర్చుటచేత నేర్పడును. ఉదా:—మి = (చూచు). మిత = (చూచెను)" (కాట్ట. ౫౧౨, ౫౧౩ పుటలు).

విమర్శము.—డా. కాట్టువెల్లుగా రొకసారి 'ఇ' కారము (చూడు ౧౩౧ II విష.) ను మఱొకసారి 'ద' కారమును స్వరసంహితా వ్యవధాయక వర్ణములె యని వ్రాసినను నిచట 'ద' కారము నిజమగు భూతార్థక ప్రత్యయ మనియు 'ఇ' కార ముచ్చారణార్థక మనియు నిశ్చయించి వ్రాయుచున్నారు.

“ద్రావిడ భ్వనుల కలవాటుపడిన చెవికి బాల్-దెన్ (కన్నడ-బ్రదికితిని) మున్నగు రూపములు కఠోరములై యుండును గాన నట్టి కఠోరత లేకుండఁ జేయుటకై శ్రుతిసుఖముగ నుండునట్లు ‘ఇ’ కారము చేర్పబడెను” అని దొరగారు వ్రాయుట సరికాదు. ‘బాల్-దెన్’ అనునది పటగన్నడ రూపము. ‘బాల్-దెన్’ హఠాసగన్నడ రూపము. ‘ఇ’ ప్రత్యయ మర్వాచీనమని (హఠాసగన్నడము నాఁటి దని) సమర్థించినపుడు గదా పయి వీరి యూహ సయ్యక్తమగును. పటగన్నడ వ్యాకర్తలగు నాగవర్త కేశిరాజ ప్రభృతులె ‘ద’ కారముతో పాటుగ ‘ఇ’ ప్రత్యయమును భూతార్థకముగ సూత్రించి యున్నారు. ఇది తెల్లిన ‘చేసి-చేసిన’ మున్నగు స్థలములందెల్ల సర్వతో ముఖముగ ‘త’ ప్రత్యయ సహకారము లేనిచోటులందును భూతార్థ బోధకమై ప్రసిద్ధమై యున్నది. ప్రాచీన తమిళ మందును ‘ఆడినేన్-పాడినేన్’ మున్నగు భూతార్థకములగు ‘ఇ’ ప్రత్యయాంత రూపములు ‘త’ ప్రత్యయ విరహితముగా వెలసియున్నవి. నన్నూలు కర్త ‘ఇన్’ భూతార్థ మని సూత్రించి యున్నాడు. (చూడు ౧౪౨ సూ..... ‘ఇన్’ భూతార్థకము. పోన్+ఇన్+ఆన్=పోయినాన్.....) ఇంత యేల? తొల్కాప్పియమందే ‘ఇన్’ అను భూతార్థక ప్రత్యయము పేర్కొనబడెను.

“చెయ్దు.....” (తొల్కా. ౭౧౨ సూ.) = ‘చెయ్దు-చెయ్యూ-చెయ్పు-చెయ్ దెన-చెయ్యయర్-చెయ్యయ-చెయిన్-చెయ - చెయఱ్కు’ అను రీతిగల తొమ్మిది విధముల రూపములును నెల్ల క్రియల యొక్కయు నసమావక రూపములై యుండును. ఉదా:-చెయ్దు=(చేసి).....చెయిన్=(చేసినన్)” ఇట్టి భూతార్థకమగు ‘ఇ=ఇన్’ అను ద్రావిడ ప్రత్యయ మర్వాచీన మని వీరెల్లు వచింపఁగలరు?. తమి-వాల్-దేన్=(వృద్ధి పొందితిని) మున్నగు తొల్కాప్పియము నాఁటి ప్రాచీన భూతార్థక రూపములును ‘బాల్-దెన్’ మున్నగు నాగవర్త కేశిరాజుది సాధిత కన్నడ రూపములును గర్ణకఠోరము లనుట యెట్లు పోనఁగును? అప్పటి ద్రావిడ వ్యవహారల చెవుల కవి యింపుగనె యుండెడి వనుట సహజము. ‘వాల్-దేన్-బాల్-దెన్’ మున్నగు రూపములను బ్రయోగించినకవులచెవులును వానిని సాధించిన తొల్కాప్పియరు నాగవర్తమున్నగు వారి చెవులును ద్రావిడపు చెవులె కావా? వారు వైదేశికులు కారుగదా.

కావున ౧౩౧ II, ౧౩౧ IV విషయములలో నేను వ్రాసినట్లుగ ‘ఇన్=ఇ=న్=త్=ద్=న్ద్’ అనునవెల్ల భూతార్థక ప్రత్యయములె యనియు వీనిలో నేదియు సుచ్చారణ మాత్రార్థకము కాదనియు గ్రహింపవలయును. ‘ఇ’ ప్రత్యయ ముచ్చారణ మాత్రార్థకమని యవిమర్శితముగ నిశ్చయించుకొనియు డా. కాట్టువెల్లుగారు భూతార్థక ‘ద’ ప్రత్యయము పరోక్ష విదూరస్థ వస్తువాచి

యగు 'అదు' శబ్దపు ఖండమనెడి వ్యుత్పత్తి నెట్లు బాధితమనుచు నిరసించిరో తెలియకున్నది. ప్రాచీన కాలమున 'ఇ' ప్రత్యయ ముచ్చారణార్థక మాత్రమని కదా దొరగారి యాశయము. 'ద' ప్రత్యయము 'అదు' శబ్ద ఖండమనెడి వ్యుత్పత్తి యీ క్రింది రీతిని నిర్వాధమగుచున్నది. 'ఇ' ప్రత్యయ మజ్ఞాతచరిత్రకమగు భూతార్థక ప్రాచీన శబ్ద ఖండమగుటచేత నయ్యది వేఱగు భూతార్థక ప్రత్యయమనియు 'ద' ప్రత్యయము 'అదు' శబ్ద ఖండమగు వేఱొక భూతార్థక ప్రత్యయమనియు నప్పటి వ్యవహార లచటి 'ఇ' కారము భూతార్థక మనుటను విస్మరించుటచేత 'అదు' అను పరోక్ష వస్తువాచి శబ్దపు ఖండమగు 'దు' అనుదానిని భూతార్థకముగా వాడియుందురనియు నచట నేర్పడు 'ఇ+దు' అనునది యఖండ శబ్దమను బుద్ధికల్గుటకే యవకాశము లేనిముఁదలంచునపుడు (౧౩౧ II-IV విష.) భూతార్థక 'ద' ప్రత్యయము పరోక్ష దూర వస్తువాచియగు 'అదు' అను నిర్దేశ సర్వనామ ఖండమనుటలో బాధ యెట్టిదియు సోక నేరదుగదా. డా. కిట్టెలు దొరగారును భూతార్థక 'ద' ప్రత్యయమున కిట్టి వ్యుత్పత్తినే వచించిరని డా. కాట్టువెల్లుగారే వెనుక వ్రాసి యామోదించి యున్నారు. (చూడు ౧౩౦ II విష. కాట్టు. ౪౯౦ పుట). 'త=స' ప్రత్యయ విషయమున నిండ్లో యూరపియను ద్రావిడ భాషల పోలికలు డా. కాట్టువెల్లుగారు చెప్పినట్లు యాదృచ్ఛికములు కావు. ద్రావిడ భూతార్థక 'త' ప్రత్యయమునకే కాక 'ఇ' ప్రత్యయమునకు వైతము సంస్కృత క్షార్థక రూపములలోఁ గొంత పోలిక యగపడుచున్నది. 'భూత్వా' మున్నగు రీతిని క్త్వా ప్రత్యయము 'త' కార ఘటితమై యైనను ధాతు వవ్యయపూర్వక మగునపుడు 'ఇ' ప్రత్యయ సంబంధి యనఁదగు 'య' కారము (ల్యప్ ప్రత్యయము) క్త్వా ప్రత్యయమునకు బదులుగా నిల్చును. ఉదా:-భూత్వా-అను భూయ. ఈ 'య' కారము తెల్ల క్త్వార్థకమగు 'ఇ' ప్రత్యయమును సంబంధించుచున్నదన నగును. 'వీడ్+ఇ+తః=వీడితః' మున్నగు చోటులందలి ఇకార పూర్వక తకారము కన్నడమందలి 'మాడిద' మున్నగు చోటులలోని 'ఇ+ద' అను స్థలమునకు సరియని తోచుచున్నను నట్టి పోలిక యాభాస రూప మాత్రమే. 'వీడ్+ఇ+త' మున్నగు చోటులందలి సంస్కృతములోని 'ఇ' డాగమము భూతార్థ బోధకము కాదు. 'భవితా-భవిష్యతి' మున్నగు భావ్యర్థములందును నయ్యది ప్రసిద్ధమై యున్నది.

ద్రావిడ భూతార్థక 'త' ప్రత్యయము 'అదు' శబ్ద ఖండమని యంగీకరించుటలో వైతము సంస్కృత ద్రావిడభాషల పోలిక సహజమేయని చెప్పవచ్చును. ద్రావిడ నిర్దేశ సర్వనామములగు 'అదు' మున్నగునవి సంస్కృత

మందలి 'తద్' మున్నగువానివంటివే యని (చూడు 2౫ V విష. ౧౧౮ III విష.) యీ వఱకు విశదీకరింపఁబడియె యున్నది. ద్రావిడ భూతార్థక 'తు' ప్రత్యయము ద్రావిడశబ్దమగు 'అతు' శబ్దపు ఖండమగుచుండఁగా సంస్కృత భూతార్థక 'క్ష' ప్రత్యయము సంస్కృత 'తద్' శబ్దము ఖండమగుచున్నదనఁదగునుగదా. ఇట్టి స్థితిలో నీ వ్యుత్పత్తి బాధితమనుచు విడుచుకొని యేదో యజ్ఞత చారిత్రకమగు 'తు' ప్రత్యయము సంగీకరించుటలోఁ గల యర్హత యేమో? తెలియకున్నది.

డా. గ్రాల్ దొరగారు భూతభావి వాచకమును సజ్ఞాతచరిత్రకమును నగు ప్రాచీన ద్రావిడ 'తు' ప్రత్యయమును (చూడు ౧౨౮ IV విష.) సైతము పయిరీతిని భూతార్థ మాత్రభోధనక్షమముగ నిరూపించిన 'అదు' శబ్దఖండమగు 'దు' ప్రత్యయముగఁ బ్రదర్శించుట ప్రామాదిక మనఁదగును. ప్రాచీన ద్రావిడ 'కు' ప్రత్యయమువలెనే యీ భూతభావ్యర్థక ప్రాచీన ద్రావిడ 'తు=దు' ప్రత్యయము సయిత మజ్ఞాత చరిత్రకమే యనఁదగును. లేదా సంస్కృత త్యదాది సంపర్కమునఁ బరో త్పరోక్ష దూరాదూర వస్తు వాచక సాధారణముగా నిల్చు 'తు' ప్రత్యయమున (చూడు 2౫ V విష. ౧౧౮ III విష.) కీ భూతభావ్యర్థక 'తు' ప్రత్యయ మభిన్నమనియైనఁ జెప్పఁనగును. మఱియు 'నీజ్జల్ సెయ్దు-నీ సెయ్దు' అను రీతిని మధ్యమ పురుషమందును నీ భూతభావ్యర్థక 'తు' ప్రత్యయమునకుఁ బ్రయోగము గలదనుచు డా. గ్రాల్ దొరగారు దాహరించుటయు సరికాదు. ప్రాచీన ద్రావిడ-'తు-తుమ్' ప్రత్యయములు భూతభావికాలములం దుత్తమపురుష వచనద్వయమునందు మాత్రమే ప్రయోగింపఁబడును. నన్నులుకర్త యట్లే సూత్రించెను. ఇంతియకాక 'నాన్ సెయ్దు-నామ్ సెయ్దుమ్' అనువానికి 'చేయుట-చేయుచు'=(doing) అని గ్రాల్ దొరగార్థము వ్రాయుటయు సరికాదు. "నాన్ సెయ్దు=నేను జేసితిని-నేను జేయఁగలను=చేయుదును. నామ్ సెయ్దుమ్=మేము చేసితిమి. మేము చేయఁగలము=చేయుదుము" అని యర్థము వ్రాయవలయును. అసమాపక క్రియా పక్షమునఁ బురుషవచన భేదము లేకుండుటలో వింత యేమున్నది? మఱియు నీ ప్రాచీన ద్రావిడ 'తు' ప్రత్యయమునకుఁ బ్రాచీన కాలమునఁ బురుషవ్రత్యమునందును వాడుకయుండెడిదని నిరాధారముగ గ్రాల్ దొరగారు వ్రాసిరి. అట్టి తలంపుననే కాఁబోలును "నే డుత్తమ పురుషమందు మాత్రమే వాడఁబడుచున్నది" అని కాల్మషెల్లు దొరగారును వ్రాసిరి. తొల్కాప్పియము నాడు సైతమీ భూతభావ్యర్థక 'తు' ప్రత్యయ ముత్తమ పురుషమందు మాత్రమే వాడఁబడుట సమ్యతము. 'తు-తుమ్' ప్రత్యయము

లుత్తమ పురుషమందు మాత్రమే నిల్చునని సూత్రింపబడెను. ఇవి ప్రథమ మధ్యమ పురుష ప్రత్యయములుగా సూత్రింపబడలేదు.

“క-ట-త-ఱ.....” (తొల్కా. ౬౮౭ సూ.)=“కు-టు తు-ఱు” అనునవియును “ఎన్-ఏన్-అల్” అనునవియును దుదిని గల క్రియ లుత్తమ పురుషైక వచనములు.”

“అవైతామ్.....” (తొల్కా. ౬౮౭ సూ.)=“అమ్-ఆమ్-ఎమ్-ఏమ్-కుమ్-టుమ్-తుమ్-ఱుమ్” అనునవి తుదిని గల క్రియ లుత్తమ పురుష బహు వచన రూపములు.”

వయిని వివరించిన చరిత్రముగల భూత భావ్యర్థక ప్రాచీన ద్రావిడ ‘తు’ ప్రత్యయము ‘అదు’ శబ్దఖండమగు ద్రావిడ భూతార్థమాత్రబోధక ‘త’ ప్రత్యయమున కభిన్నమని రూపసామ్యకృత భ్రాంతిచే డా. గ్రాలు దొరగారు వ్రాయుట పొరపాటు. మఱియు నట్టి భూత భావ్యర్థక ప్రాచీన ద్రావిడ ‘తు’ ప్రత్యయముపైని బురుషబోధక ప్రత్యయములు నిల్చుటచేతఁ దమిల భూత సమాపక క్రియారూపము లేర్పడుననెడి డా. గ్రాలుదొరగారి వ్రాత మిక్కిలి ప్రామాదికము. (చూడు ౧౨౮ IV విష. విమర్శ) భూతార్థ మాత్ర బోధక ‘త’ ప్రత్యయముపైని బురుష బోధక ప్రత్యయములు నిల్చుటచేతఁ దమిల భూతార్థక సమాపక క్రియా రూపము లేర్పడునని గ్రహింపనగును.

౧౩౨. I విష:—3. భవిష్యత్కాలము:—“ద్రావిడ భూతకాలరూప ములు క్షార్వర్థకములనుండి యేర్పడునని చెప్పియున్నాను. భవిష్యత్కాల రూపము లట్లేర్పడనేరవు. ధాతువునకు భావ్యర్థక చిహ్నమునుజేర్చి పురుష బోధక ప్రత్యయమును నిల్పుటచేత భవిష్యత్కాల రూపమేర్పడును. ద్రావిడ భాషలందు భావ్యర్థక క్రియాజన్య విశేషణములు లేవు. ఇందులకు మలయాళ మునను గ్రాంథిక తమిలమునను రెండవవాదములు గలవు. (చూడు ౧౩౨ II విష). ఈ రెండు భాషలందును “వాన్=ప్పన్” అను భావ్యర్థక విశే షణము గలదు. తుళ్ళు భాషయందు వర్తమానమునఁగాని భావినిగాని యుపయో గింపఁదగు నొక క్రియాజన్య విశేషణ సాధక ప్రత్యయముగలదు.”

“ద్రావిడభాషలందు భావికాల రూపములు రెండు విధములు గలవు. I. కన్నడ వైయాకరణులు చెప్పినట్లు చేదర్థక భావ్యర్థక మొకటి. ఇది యాంధ్ర కన్నడములందు మాత్రము గలదు. II. రెండవది యనిశ్చిత కాలికము. దీనియందు భావ్యర్థము కొంత భాసించును. దీని నాంధ్ర వైయాకరణులు తద్ధర్మార్థకమనిరి. ఇందలి ప్రత్యయములు వర్తమాన భావులు రెండి

టను వాడబడును. భావ్యర్థమునకు బదులుగా వర్తమానార్థమును వాడుట ద్రావిడభాషలన్నిటను గలదు.”

“ద్రావిడ క్రియాకాలములలో నీ భావికాల మంత స్పష్టమైనదికాదు. దీనిని వర్తమానార్థమందును భూతార్థమందును దాచ్చీల్యాద్యర్థములందును వాడుదురు. ఆయాచోటులందలి సందర్భములు వానివాని కాలనిర్ణయము చేయును. భావిని డెల్పు ప్రత్యయములన్నియు మొదట భావార్థక క్రియానామవాచకములె యని నా యభిప్రాయము. ఇది సరియగునేని దీని కాల నిర్దేశభావమునకుఁ గారణము విశదమగును” (కాట్టు. ౫౧౩ పుట).

“తమిళ భావిరూపముల నేర్పఱచు పద్ధతులు పెక్కువిధములు. వానిలో నొక్కొకటి ద్రావిడభాషలలో నొక్కొకదానిని బోలుచుండును. కావ్యములలో నరుదుగఁ గానిపించు భావి ప్రత్యయ ముచ్చారణార్థకమగు ‘ఉ’ కారముతోఁగూడిన ‘క’ కార ‘గ’ కారరూపము (కు=గు). ఉదా:— చెయ్గు = (చేయఁగలను = చేయుదును). చెయ్గుమ్ = (చేయఁగలము = చేయుదుము). “చెయ్గుమ్ వడ్డేమ్ = (చేయన్వచ్చితిమి)” అనియఁ గలదు. ఇందలి ‘చెయ్గుమ్’ అనుదాని కసమాపక క్రియార్థ బోధనశక్తియఁ గలదు. (అసమాపక మనరాదని వ్యాకర్తలు. శ్రీ రెడ్డిగారు) గ్రాంథిక కన్నడములోని ‘కుమ్=గుమ్’ అనువాని చరిత్రము పై తమిళ రూపములవలన విశదము కాఁగలదు. ఇందలి ‘గ’ కారము భావిచిహ్నము. ‘ఉమ్’ అనునది స్వభావము చేత సముచ్చయార్థకమై యొసను నిందు సర్థసువ్యక్తికిని గొన్నియెడల బహుత్వ బోధమునకును నుపయోగించును. తమిళమందలి పై ‘గు’ ప్రత్యయముపైని బురుషబోధక ప్రత్యయములు నిల్చుట సమాపక క్రియల రెండవ యవస్థ. ఉదా:— సెయ్గు + ఏన్ = సెయ్గేన్ = (చేయఁగలను = చేయుదును). కొన్ని చోట్ల నిది ద్వైరుక్త ‘క’ కారముగ నిల్చును. ఉదా:— అడైకేన్ = (పొందఁగలను = పొందుదును). (ఈ యర్థమున ద్విత్యమురాదు శ్రీ రెడ్డిగారు) వ్యావహారిక భాషలో నట్టి ‘గ’ కారమునకు బదులుగా ‘ప’ కారము నిల్చును. ఈ ‘గ’ కార ద్వైరుక్త ‘క’ కారములు భావ్యర్థ ప్రయత్నములైనను ధాత్వర్థరూప భావార్థమందును నకర్తక క్రియల భావ్యర్థమునందును (కృత్తులలో) గానిపించెడి ‘గ’ కార ద్వైరుక్త క కారములను సంబంధించును” (కాట్టు. ౫౧౩, ౫౧౪ పుటలు).

“తమిళ కావ్యములందును వ్యావహారిక తమిళమందును ధాతువునకు ‘చ’కార ‘బ’కార ద్వైరుక్త ‘ప’ కారములను (వీనిలో నేదేని యుచ్చారణానుకూలముగ నిల్చును) జేర్చుటచేత (చూడు ౧౨౨ II, III విష.) భావ్యర్థక రూపము లేర్పడును. ‘య్-ర్-ల్-త్-ల్’ అను నక్షరములకుఁ బరముగ సాధా

రణముగా ‘వ’ కారము నిల్చును. ఉదా:—చె(సె)య్ వేన్=(చేయఁగలను=చేయుదును). చా(సా)ర్ వేన్=(వఁగఁగలను=వఁగుదును). (ఆశ్రయింతునని యర్థము) శ్రీ రెడ్డిగారు చా(సా)ల్ వేన్=(చెప్పఁగలను=చెప్పుదును). వాల్ వేన్=(వర్ణిల్లఁగలను=వర్ణిల్లుదును). మాల్ వేన్=(నశింపఁగలను=నశింతును). లకార శకారాంతములయందు సంధివశమునఁ గొన్ని మార్పులు గల్గును. ఉదా:—(కల్=అభ్యసించు) కల్ వేన్=(కల్ ప్పేన్)=నేర్చుకొనఁగలను=(నేర్చుకొందును). (కేళ్=విను) కేళ్ వేన్=(కేళ్ ప్పేన్)=(వినఁగలను=విందును). దీర్ఘపూర్వకోదంతములగు ధాతువులపైని సయితము వకారమే నిల్చును. ఉదా:—(పాడు=గానముచేయు) పాడు వేన్=(పాడఁగలను=పాడుదును). (అనుష్ఠ=పంపు) అనుష్ఠ వేన్=(పంపఁగలను=పంపుదును). అనునాసికములగు ‘న-ణ’ లకుఁ బరముగా ‘బ’ కారము నిల్చును. ఉదా:—(ఎన్=అను). ఎన్ బేన్=(అనఁగలను=అందును). (ఊన్=భుజించు). ఊన్ బేన్=(తినఁగలను=తిందును). కావ్యములం దీ బకారము చోట మకారము నిల్చుటయుఁ గలదు. ‘ఎన్ బర్=(అందురు) అనుటకు బదులుగా ‘ఎన్ మర్’ అని నిల్చును. ‘ఎన్ నార్’ అనుదాని సంతకన్నను నాదరముతోఁ బ్రాచీన కవులు ప్రయోగింతురు. చూడు (Epicene plural—౨౪౨ పుట. కాట్టు.) రెండు ‘వ’ కారము లుండవలసిన భావ్యర్థక విశేషణమందలి పూర్వ ‘వ’ కారము చోట ‘బ’ కారము వచ్చుటగలదు. ఉదా:—‘వరువవన్’ అని కాక ‘వరుబవన్’=(రాఁగలయత్తఁడు) అని యగును. ఈ తరగతి తమిళ సమావక క్రియలన్నియు ద్వైరుక్త ‘వ’ కార మేళితములగును. అట్లగుటలోఁ గొన్ని యప్రధానములగు నపవాదములు గలవు. ఉదా:—ఇరు ప్పేన్=(ఉండఁగలను=ఉందును). నడ ప్పేన్=(నడవఁగలను=నడతును). కడి ప్పేన్=(కఱవఁగలను=కఱతును). ఇట్టి స్థలములుతప్పఁ దక్కిన యన్నిటను భావ్యర్థమునఁ దమిళమున ‘వ’ కారమే యగును. ఈ ‘వ’ కారమే వ్యావహారిక కన్నడమున నియతముగను గ్రాంథిక కన్నడమునఁ బ్రాయికముగను వచ్చును. స్వభావముచే భావిరూపమగు తుళు భాషావర్తమాన శబ్దమందును వకారమే వచ్చును.”

‘పయి ‘వ’ కారములెల్లఁ క్రియానామవాచక రూపనిర్మాణోపయోగి ప్రత్యయములె యని నా యభిప్రాయము. ఈ యూహప్రకారము ప్రాచీన తమిళ భావిరూపమగు ‘గ’ కారము తమిళ వకార బకారములను సంబంధించును. క్రియానామ వాచకములందలి ‘గ-వ-బ-ప’ లకు స్పష్టార్థముగ ‘ఉ’ కారము సాధారణముగఁ జేర్పఁబడును. భావికాలిక రూపముల (గ-వ-బ-ప) పైని పురుషబోధక ప్రత్యయములు నిల్చును. ఇంతే యీ రెండిటికిని గల

భేదము. ఉదా:-ధాతు-కడు=చుఱుకుగానుండు=తీక్షణముగానుండు. నామ-కడుగు=ఆవాలు. (ధా)-కుఱు=పఱుచగానుండు. నామ-కుఱుక్కు=(అడ్డముగానుండుట=అడ్డమగుట). ధాతు-అఱి=(ఎఱుఁగు). నామ-అఱివు=(తెలివి). ధా-చా(సా)ర్=(ఊనుకొను=చేరు). నామ-సార్పు=(ఊనిక). ధా - తిఱ=(తెఱుచు) నామ-తిఱప్పు=(తెఱిపి). 'ఉమ్-ఉ' అను ద్వితీయ భావిప్రత్యయంతములను బరిశీలించినచో భావికాలిక ప్రత్యయములు స్వభావముచే మొదటఁ గ్రియానామ వాచకములుగనె యుండెడివని విశదమగును" (కాల్డు. ౫౧౮, ౫౧౫ పుటలు).

“‘ప’కార-‘బ’కార ద్వీర్ధక్ ‘ప’ కారములచే నేర్పడిన తమిళ భవిష్యత్కాల రూపములనుండి ధాతుజవిశేషణము లేర్పడవు. ‘ఉ’ మంత భావ్యర్థక తద్ధర్మవిశేషణ రూపమే వాడఁబడుచుండును. ఈ ‘ఉ’ మంతరూపమే యమహతకర్తృక భావ్యర్థక ప్రథమ పురుషైకవచనరూపము. ఇరుప్పాన్=(అతఁడుండఁగలడు=ఉండును). అమహత్కర్తృక రూపమన్ననో-ఇరుకుమ్=(అది యుండఁగలదు). ఇరుప్పదు’ అని యుండనేరదు. (కలదు. ఉండెడిది యని యర్థము’ శ్రీ రెడ్డిగారు) కన్నడ భాషయందు భావ్యర్థక కామహతకర్తృక ప్రథమ పురుషైక వచనము-‘ఇరువదు’ అని యుండును. “వరున=(రాఁగలవి)” అనునది యట్టి తమిళ గ్రాంథిక భావ్యర్థక విశేషణము” (కాల్డు. ౫౧౫ పుట).

విమర్శము:-భూతకాల సమాపకక్రియను సైతము క్త్వాంతమునుండి సాధించుట సహజము కాదనియు ననన్వయదుష్టమనియు నీ భవిష్యత్కాల రూపములనువలెనె ధాతువునుండియె సాధించుట యుక్తమనియు నీవఱకు వ్రాయఁబడెను. (చూడు ౧౩౦ I విష.) ద్రావిడ భాషలందు భావ్యర్థకక్రియా జన్యవిశేషణములు సాధారణముగా లేవనుచుఁ దమిళ వ్యావహారిక భాషా వాసనచే దొరగారు వ్రాయుట సరికాదు. గ్రాంథిక తమిళ మలయాళము లలో నట్టివి గలవని దొరగారే వ్రాసిరిగదా. ఇరున్దాన్=(ఉండినవాడు). ఇరుప్పాన్=(ఉండఁగలవాడు). తెల్లన భావ్యర్థక ‘కలా’నుబంధము నుప్రసిద్ధము. “కాఁగల కార్యము గంధర్వులు చేసిరి. కొనఁగల గేదెకుఁ బెట్టఁగల బచ్చలి” మున్నగు తెనుఁగు భావ్యర్థక విశేషణ ఘటిత లోకోక్తులును గలవు. ‘ప’ ప్రత్యయ ఘటిత కన్నడ భావ్యర్థకవిశేషణములు గలవని దొరగారే ముందు సందర్భాంతరమున వచింతురు. (చూడు ౧౩౨ II విష.) కన్నడమునను భావ్యర్థక విశేషణములు వివిధములు గలవని యీ క్రింది కర్ణాట శబ్దానుశాసన సూత్రములు విశదీకరించుచున్నవి.

“అచ్ కర్తృ కర్తణోః” (కర్ణాటక శబ్దా. ౫౮౩ సూ.) = (భాషామంజరీ వృత్తి) ధాతోః అచ్ ప్రత్యయో భవతి కర్తరి కర్తణిచ అభిధేయే.....”

“ధాతుప్రకృతికం పదం ద్వివిధం తిజస్తం కృదస్తం, చేతి ఉక్తం ప్రాక్. తత్ర తిజస్తం సప్రసజ్ఘం నిరూప్య ఇదానీం కృదస్తం నిరూపయితు మారభతే. ‘అచ్ కర్తృ కర్తణో రితి’.....” (మంజరీ మకరంద వ్యాఖ్య).

“అచి” (కర్ణాటక శబ్దా. ౮౮౭ సూ.) = (భా-వృత్తిః) “సతి = (వర్తమానే) భూతే భావించ కాలే వివక్షితే యధాక్రమం ధాతోః ‘దప-ద-వ’ ఇత్యేతే ప్రత్యయో భవన్తి అచివరే. ప్రయోగః:—నోడిదపనం = (చూచుచున్నవానిని) నోడిదనం = (చూచినవానిని) నోడువనం = (చూడఁగలవానిని).....”

“సతి వో వా” (కర్ణాటక శబ్దా. ౮౮౮ సూ.) = (భా-వృత్తిః) వర్తమాన కాలే వివక్షితే ధాతోః ‘వ’ ప్రత్యయో వా భవతి-అచి వరే. ప్రయోగః:—నోడువనం = నోడిదపనం = (చూచుచున్నవానిని).....” (వర్తమానమున ‘ఉతే’ ప్రభృతులును నగును. చూడు ౧౨౯ విష.).

“అచి పరతః సతి వర్తమానే పూర్వస్య ద్దపప్రైవ ప్రాప్తే అనేన ‘వ’ ప్రత్యయో విభాష్యతే. తిజస్తప్రాన్తి వ్యదాసార్థం ఉదాహృతో ద్వితీయాది ప్రదర్శనమ్” (మజ్జరీమకరంద వ్యాఖ్య).

భవిష్యత్కాలరూప విభాగము దొరగారు వ్రాసినది సరిగా నుండలేదు. వారు చూపిన భేదముల నన్నిటిని స్మృశింపలేదు. “I చేదర్థక భావ్యర్థకము. II అనిశ్చిత భావ్యర్థకము = తద్ధర్మార్థకము” అని విభజించిరి. ఈ విభాగము సాకల్యావగాహి కాదుగదా. “కు = గు-వ-బ-ప్” అను భావిప్రత్యయములు చేరు ప్రథమ భావ్యర్థకము లీ విభాగమునఁ జేరలేదు. కావున నీ క్రింది రీతిని విభజింపనగును.

I. (a) ‘గు-వా’ ది ప్రత్యయఘటిత స్పష్టతమ భావ్యర్థకము. ప్రథమ భావ్యర్థకము. (b) చేదర్థక భావ్యర్థకము

II. ౧-ఉమం తాస్పష్ట భావ్యర్థకము.....

II. ౨-‘దు’ ప్రభృతి ప్రత్యయ ఘటి తాస్పష్ట భావ్యర్థకము. } తద్ధర్మార్థకము.

II. ౩-సంభావనార్థక స్పష్టతర భావ్యర్థకము.....

డా. కాల్మవెల్లుగారు వ్రాచిన ద్రావిడ భావ్యర్థక ‘కు’ ప్రత్యయము ‘గ’ కారమై తమిళ వ్యావహారిక భాషలో ‘వ’ కారముగాఁ బరిణమించుచున్నదని వ్రాసిరి. కాని ‘కు’ ప్రత్యయము భావ్యర్థక ‘వ-బ-ప్’ ప్రత్యయములకు మూలమని వ్రాయలేదు. మఱియు ‘చెయ్ వేన్’ అనుదానినుండి ‘చెయ్ గేన్’

అనునది యేర్పడెనని వెనుక వ్రాసియున్నారు (చూడు ౨౧ XVIII విష.) ఈ వ్రాత యచట విమర్శితమయ్యెను. 'స్తడీ-ద్రవి' కర్తగారు 'ఆగు' ధాతు 'గ' కారమునుండి భావ్యర్థక 'వ-ప' ప్రత్యయము లేర్పడెనని వ్రాసిరి. (స్తడీ-ద్రవి. ౬౮ పుట). తొల్కాప్పియము నాటికే 'వ-ప'లు భావించిహ్నములుగఁ బ్రయుక్తములయి ప్రసిద్ధములై యున్నవి. తొల్కాప్పియము నాటికి 'గ' కార రూప సరళమే లేదు అప్పటికి 'ఆకు' అనియె 'ఆగు' ధాతువు ప్రసిద్ధమై యుండెను. 'క' కారము వకారమయ్యెనని యెవ్వరును జెప్ప సాహసింపరు గదా! 'ఆగు' ధాతు 'గ' కారము భావ్యర్థకమగుట యనంగతియు. ఇట్లు వీరి యీ కల్పనము కేవలము ననంభవమని యీరచిత నువిస్తరముగా విశదీకరింపఁబడెను. (చూడు ౨౧ II విష.).

డా. కాట్టువెల్లుగారు రుదాహరించిన 'ఎన్దర్' శబ్దవిషయము నీ వజుకు విపులముగా విమర్శించి యున్నారు. (చూడు 33 విష.) (22 II విష.).

'వరుస' శబ్దవిభాగవిషయమున డా. కాట్టువెల్లుగారు వెనుక వ్రాసిన విషయము విమర్శితమయియే యున్నది. (చూడు 3౨ VI విష.).

భావ్యర్థక ప్రత్యయములును మొదట భావార్థక క్రియానామవాచక నిర్మాణోపయోగి ప్రత్యయములై యుండెడివను డా. కాట్టువెల్లుగారి వ్రాతయు సరికాదు. దొరగారట్లు వ్రాయదురే కాని భావార్థక ప్రత్యయములయు భావ్యర్థక ప్రత్యయములయు నభిన్నత స్పష్టపడునట్లు ద్వివిధ రూపముల యొక్కయు నొక్కట నైఁ జూపియుండలేదు. మఱియు నట్టివి భావార్థకములని యూహింప వలయునె కాని సిద్ధార్థము కాదనియు వానికి భావార్థకములుగాఁ బ్రత్యేక ప్రయోగమే లేదనియు డా. కాట్టువెల్లుగారు స్థలాంతరములందుఁ గంతోక్తముగా వచించి (చూడు కాట్టు. ౫౧౩ పుట ౪ పేరా ౫౧౬ పుట ౨ పేరా) యున్నారు. మఱియు భావార్థక మనఁగా ధాత్వర్థము. ధాత్వర్థక ప్రత్యయాయంతముపైని బురుష బోధక ప్రత్యయములు నిల్పుటచేత భావ్యర్థ బోధ మెట్లు కల్గును? 'కు' మున్నగువానిపైని బురుష బోధక ప్రత్యయములు నిల్పు నవస్థ సంభవించిన పిదప నచటి 'కు' మున్నగునవి ధాత్వవయవములుగ నేర్పడుట చేత నట్టి ధాతు రూపములు క్రియానామవాచక ప్రత్యయాయంతములకు మూలములై (చూడు ౧౩2 II విష.) దొరగారి యిట్టి భ్రాంత కల్పనమునకు మూలము కావచ్చును. ఎందేని ద్వివిధ ప్రత్యయములకు యాదృచ్ఛికమగు పోలిక యుండిన నుండవచ్చును. భావ్యర్థక ప్రత్యయాయంతములు నియతముగాఁ గ్రియానామవాచక రూపములు కావు గదా. దొరగారిట్టి కల్పనమును క్రింద ప్రత్యయ విషయమునందును గావించిరి. అచ్చట సైతము భావ్యర్థక ప్రత్యయ

ములును బ్రేరణార్థక ప్రత్యయములును గ్రియానామవాచక ప్రత్యయములై యుండనోపునని వ్రాసియున్నారు. అచ్చట పైతము పై రీతిన దొరగారి మతము నిరసింపఁ బడినది (చూడు ౧౨౨ V విష.).

౧౩౨. II విష:—“ద్వితీ యాస్పష్టభావ్యర్థకము=ఉమంత తద్ధర్తార్థకము:—‘వ’ ప్రత్యయాది ఘటిత ప్రథమభావ్యర్థకముచేత బోధింపఁబడినంత స్పష్టముగా నిందు భావ్యర్థము బోధింపఁబడదు. ఇందలి భావ్యర్థబోధ మస్పష్టముగా నుండును. మఱియు నిది యమహత్కర్తృక ప్రథమ పురుషైక వచనములకును ధాతుజ విశేషణములకును మాత్రమే యుపయోగించును. ధాతువునకు ‘ఉమ్’ ప్రత్యయమును జేర్చుటవలన నీ తద్ధర్తృభేద మేర్పడును. ఉదా:—తమి.—పోగుమ్=(పోఁగలదు). వరుమ్=(రాఁగలదు). ఇరుకుమ్=(ఉండఁగలదు) తమిల వైయాకరణ లీ ‘ఉమ్’ అనునది భావ్యర్థక వకారము యొక్క భాగమనిరి. అది సరికాదు. మలయాళమున భావిరూపములలో నీ ‘ఉమ్’ అనునది ప్రత్యేకముగా వాడబడును. ఉదా:—మలయా:—నాన్ ఎలుదుమ్=(నేను వ్రాయఁగలను.) నీ ఎలుదుమ్=(నీవు వ్రాయఁగలవు). మలయాళమున ‘ఉ’ మంతము నామముతో నన్వయించును. ఉదా:—ఆవు + ఓళమ్=(ఆవునంతవఱకు)=ఆగు మోళమ్=ఆవుమోళమ్. తమిల గద్యలందును వ్యవహారమందును నమహత్కర్తృక ప్రథమ పురుషైకవచన భావ్యర్థమందే ‘ఉమ్’ అనునది వాడఁబడును. కావ్యభాష యందట్లు ‘కాక మలయాళమందు వలెనె విరివిగాఁ బుంస్త్రీ కర్తృక బహువచనములందును ‘ఉ’ మంతము వాడఁబడును. ధాతుజ విశేషణమందలి ‘ఉమ్’ అనుదానికిని సమావక క్రియలందలి ‘ఉమ్’ అనుదానికిని భేదములేదు. ఉదా:—పోగుమ్=(పోఁగలదు-పోఁగల)” (కాల్డు. ౫౧౫, ౫౧౬ పుటలు).

“‘ఉమ్’ అనునది ధాతువుయొక్క మూలరూపమునకుఁ జేర్పఁబడదు. ఇంకఁ బురుష బోధక ప్రత్యయములను జేర్చుట కర్తామైన క్రియాంగమునకుఁ బరముగఁ జేర్పఁబడును. క్రియానామవాచకమునకు (లేక) భావార్థక రూపమునకు (Infinitive) మూలమైన యంగ మనఁదగు క్రియాంగమునకే ‘ఉమ్’ ప్రత్యయము చేర్పఁబడును. కాన నట్టి క్రియాంగమే క్రియానామవాచక రూపమని యూహింపవగును. అట్టి క్రియానామవాచక రూపమునకుఁ దమిలమున, బ్రత్యేక ప్రయోగము లేదు. (చూడు ౧౩౨ I విష.) (చూడు కాల్డు. ౫౧౩ పుట). కాని తమిల భావార్థకమునకును ‘ఉ’ మంత తద్ధర్తార్థకములకును గల సంబంధ మీ క్రింది యుదాహృతుల వలన

విశదము కాఁగలదు. ఉదా:-పోగ్ + అ = (పోవుట) పోగ్ + ఉమ్ = (పోఁగలదు). క్రియాంగము 'పోగు' అనునది. పోక్ + అ = (పోవఁజేయుట = పంపుట). పోక్ + ఉమ్ = (పంపఁగలదు). క్రియాంగము 'పోక్కు' అనునది. ఇరుక్కు = (ఉండుట). ఇరుక్కుమ్ = (ఉండఁగలదు). 'ఇరుక్కు' అనునది మూలరూపము. వళర్ + అ = (పెరుఁగుట). వళర్ + అ + ఉమ్ = (పెరుఁగఁగలదు). వళర్ + క్క + అ = (పెంచుట) వళర్ క్క + ఉమ్ = వళరుక్కుమ్ = (పెంచఁగలదు) (ఇట్టి క్రియా నామవాచక రూపములె లేవని ౧౩౭ I విష. వ్రాయఁబడును). 'వళర్ క్కు' అనునది మూలరూపము. పయి యుదాహృతుల పరిశీలనమువలన 'గ' కార 'ఈ' కారములకు భావ్యర్థకత్వము లేదనియు సచటి 'క-గ'లు రూపనిర్మాణోపయోగులే కాని భావ్యర్థకములు కావనియు భావార్థక రూపములును భవిష్య దర్థక తద్ధర్తార్థక రూపములును నిట్టి యేక క్రియాంగమునుండి యేర్పడినవె యనియుఁ దమిలములోని భావ్యర్థక రూపములెల్ల మొదటఁ గ్రియానామ వాచకములె యై యుండెడివనియు వానికి భావ్యర్థబోధము వాడుకవల్ల వచ్చిన దనియు విశదమగుచున్నది. ఇందలి 'కు' అనుదానికి సరిగఁ దెలుఁగున 'చు' అనునది క్రియాజన్య రూపము లన్నిటను గన్పట్టుచుండును' (కాట్టు. ౫౧౬ పుట).

“ఉమ్' అను భావ్యర్థకమునకుఁ బురుష బోధక ప్రత్యయ మేళనము లేదు. కావుననె యది ధాతుజ విశేషణముగ వాడఁబడుట కనుకూలముగా నున్నది. ధాతుజ విశేషణములకును బురుషలింగ వచనాది భేదములులేవు. తమిల తద్ధర్త రూపమగు 'ఉమ్' అనుదానికిని తెల్లు తద్ధర్త ప్రత్యయమగు 'ను' అనుదానికిని భేదములేదు. తమిల మందలి 'ఉమ్' అనుదానిలోని 'ఉ' అనునదే మూలరూపము. అది తెల్లులోని 'ను' అనుదానికి సరిపడును. 'ను' అను దానిలోని 'న' కార ముచ్చారణార్థకము. తెల్లునందును దమిలమందును గల యీ 'ఉ' శబ్దమునకు సముచ్చయమె యర్థము. ఇది భావిభూతవర్తమానములను సముచ్చితములను గావించును గాన నీ 'ఉ' ప్రత్యయము కాలత్రయ వాచక మగును. (చూడు ౧౩౬ III విష.) అట్లయినను దీనియందు భావ్యర్థ బోధము విశేషించి లేకపోలేదు. 'మాడు పుల్ తిన్నుమ్' = (ఎద్దు గడ్డి తినును). ఇందలి 'తిన్నుమ్' అనునది భావ్యర్థకము కానేరదు. నిరంతరము నెద్దు గడ్డి తినుననియె యర్థము' (కాట్టు. ౫౧౬, ౫౧౭ పుటలు).

“ఈ భావ్యర్థక తద్ధర్త విశేషణము భూతార్థక సమాపక క్రియతో సస్వ యించునపుడు భూతార్థకమగును. ఉదా:-నాన్ పరుమ్ పొలుదు పోరై క్కణ్డేన్ = నేను వచ్చునపుడు యుద్ధమును జూచితిని, ఇందలి 'వచ్చునపుడు'

అనుదానికి “రాగలయపుడు” అని యధాశ్రుతార్థము. అయినను నది ‘వచ్చినపుడు’ అను భూతార్థమున బోధించుచున్నది. ఇట్లు భావ్యర్థము భూతముగా మాఱుట సెమిటికు భాషలను బోలియున్నది.”

“గ్రాంథిక తమిళాంధ్ర మలయాళములలో నీ భావ్యర్థక ప్రత్యయము ‘ఉమ్’ అను రూపముగలదే కాక ‘ఉ’ అనునదయ్యునున్నది. ఉదా:—తమి-వరు= (రాగల). ఉట్లు (ట్లు?)=(తినగల). ప(ర?)ప్ప=(వ్యాసింపగల). ఈ యుదాహృతులవలన ‘ఉమ్’ అనుదానివలెనే ‘ఉ’ అనునదియుఁ గ్రియాంగమునకుఁ జేరు ననఁగాఁ బ్రాచీన క్రియా నామవాచకమునకుఁ జేర్పఁబడనని విశదమగుచున్నది. తమిళువైయాకరణు లీ విశేషణమును ‘అల్వటి’=(ప్రత్యయ రహితము) అని చెప్పుదురు. ‘ఉ’ కారము పైత మప్పుడప్పుడు లోపించుటచేత వారి కట్టి యభిప్రాయము కల్గి యుండును. కాని మూలరూపము ధాతు మాత్రముకాక ‘ఉ’ ప్రత్యయ ఘటితమె యనఁదగును. ఇది మలయాళమందలి యుచ్చారణార్థకమగు ‘ఉ’ కారమువంటిది కాదు. ఇది ‘ఉమ్’ ప్రత్యయపు భాగము. ‘ఉమ్’=ఉ’ అను రెండును నభిన్నార్థకములు” (కాట్టు. ౫౧౭ పుట).

“తమిళ భవిష్యదర్థక విశేషణము:—క్రియకుఁ గాని క్రియాంగమునకుఁ గాని ‘వాన్-బాన్-ప్పాన్’ అనువానిని జేర్చుటచేత నేర్పడు భావ్యర్థక విశేషణము వేటొకటి. (చూడు ౧౩౨ I విష.). తమిళమందును నంతకన్న విరివిగా మలయాళమందును నియ్యది వెలయుచున్నది. ‘పాక్కు’ అను నింకొక రూపము తమిళమందు మాత్ర మరుదుగాఁ గలదు. ‘వాన్-బాన్-ప్పాన్’ ప్రత్యయ ఘటిత వాక్యము తుమర్థక ప్రత్యయ ఘటిత వాక్య మేమో యన్నట్లు తోచును గాని యట్లుకాదు. ఉదా:—తమి:—తుమర్థక-కొల్ల ఎలుద్దాన్=(చంపుటకు లేచెను)-కొల్వాన్ ఎలుద్దాన్=(చంపగలవాడై లేచెను). ‘వాన్-బాన్-ప్పాన్’ అనువానిలో నేదోయొకటి యాయా శబ్దముల స్థితినిబట్టి నిల్చును. వెనుకఁ జెప్పిన (౧౩౨ I విష.) భావ్యర్థక ‘వ-బాది’ ప్రత్యయముల స్థితిలో వలెన వీని స్థితిలోని వ్యవస్థ సరయనగును. ఉదా:—వరువాన్=(రాగల). ఉణ్ బాన్=(తినగల). నడప్పాన్=(నడవగల). అను నాసికముమీఁది ‘బ’ కారము ‘మ’ కారమగుట యందుఁ గన్పట్టలేదు. వెనుకఁ జెప్పిన ‘వ-బా’ ది ప్రత్యయ స్థలమునఁ (చూడు ౧౩౨ I విష.) గలదు. ఉదా:—ఎన్ బార్=ఎన్(న్?)ర్=(అందురు). ఇట్టి మార్పు మలయాళమునందలి ‘బాన్’ ప్రత్యయ పరకత్వమునఁ గలదు. తమి - ఉణ్ బాన్=(తినగల) మలయా-ఉణ్బాన్. మలయాళమున నిందలి ‘ప’ కార లోపమును గలదు. ఉదా:—వరువాన్=వరు+అన్=(రాగల). ‘వాన్-బాన్-ప్పాన్’ అను వాని

లోని 'ఆన్' అనునది మహద్వాచక ప్రత్యయమని సామాన్యముగాఁ దోచును. కాని యది యమహద్వాచకము. 'అదు' శబ్ద పర్యాయములగు 'అద్-అమ్-అన్' అనువానిలోని 'అన్' అనునది యుచ్చారణార్థక దీర్ఘమునందఁగా 'ఆన్' అని యేర్పడును. తమిళ కావ్య భాషలోని 'పాన్' అనునది 'పత్తు-పన్' అనువానినుండి యేర్పడినట్లే యిదియు నేర్పడియుండునని గ్రహింపవలెను. (చూడు ౧౦౨ I విష). (చూడు సంఖ్యావాచకములు; పది సంఖ్య). కానఁ దమిళమున 'ఇరుప్పాన్'=(ఉండఁగల) అనునది 'ఇరుప్పదు'=(ఉండఁగలది). అనుదానికి సమానార్థకమగు సమహద్వాచి కానోపునని తలంపవలెను. కన్నడ-ఇరువదు=(ఉండఁగలది)" (కాట్టు, ౫౧౭, ౫౧౮ పుటలు).

“క్రియాంగమునకును బురుష బోధక ప్రత్యయమునకును నడుమఁ గన్నడ భావిరూపములందును దుళు వర్తమాన రూపములందును 'వ' కారము నిల్చును. ఇవి తమిళ ప్రథమ భావ్యర్థ రూపములను బోలును. తమిళ మందువలెనే కన్నడమందును భావిరూపమున ననిశ్చిత కాలమగు తద్ధర్మార్థ బోధయు గలదు. హాసగన్నడమున నట్లుగాక 'వ' అనునది నియతమగు భావి చిహ్నము. అది బకార ద్వైరుక్త పకార రూపముల నందదు. భావ్యర్థకా మహత్ కర్తృక ప్రథమ పురుషైక వచనమున 'ఉమ్' అనుదానిని దమిళ మెరపు తెచ్చికొన్నట్లు కన్నడ భాష తెచ్చికొనదు. ఉదా:-కన్నడ-ఇరువదు=(ఉండఁ గలదు). కన్నడమున భావ్యర్థ 'వ' కార ఘటిత మహత్కర్తృక ధాతుజ విశేషణములును గలవు. ఉదా:-బాళువ=బాళ్వ=(బ్రదుకఁ గలవాఁడు) కావుననే కన్నడము తక్కిన ద్రావిడ భాషలకన్న విశాలమైన దనిపించుకొనెను. తుళు భాషయందుఁ బురుష బోధక ప్రత్యయములను జేర్చిన క్రియా నామ వాచకమే భావిరూపము" (కాట్టు, ౫౧౮, ౫౧౯ పుటలు).

“తమిళ కన్నడములందువలెనే తెల్లునందును భావ్యర్థ బోధక తద్ధర్మార్థ రూప మొకటి గలదు. ఆంగ్ల వ్యాకర్తలు దీనిని తద్ధర్మార్థకమే యందురు. ప్రథమ పురుషైక వచనేతర స్థలములలోఁ దెల్లు తద్ధర్మమున 'దు' ప్రత్యయము నిల్చును. ప్రథమ పురుషైక వచనమున 'ను' ప్రత్యయము నిల్చును. ఇది తమిళమందలి 'ఉమ్' అనుదానిని బోలియుండును. ఉదా:-తమి-అగుమ్= తెల్లు-అగును=అవును. ఈ తెల్లు 'దు' ప్రత్యయము వర్తమానములోని 'తు' ప్రత్యయమును సంబంధించి యుండవచ్చును. గోందు భాషలోఁ బ్రథమేతర పురుషములందు భావిచిహ్నముగ 'క' కారము చేర్పఁబడును. ఉదా:- ఉనీక-క=(వలుకఁగలను). నాగరక తమిళమున నొకప్పుడు గల్లు భావ్యర్థక

మగు 'గ' కార ద్వైరుక్త 'క' కారములతో దీనిని బోల్చి చూడనగును" (కాల్డు. ౫౧౯ పుట).

విమర్శము:—ఉమంత సమాపక క్రియా రూపములు తమిళమున నమ హత్ప్రక ప్రథమ పురుషైక వచనమందు మాత్రమే ప్రయుక్తములగునను దొరగారి వ్రాత సరికాదు. మహత్ప్రథమ పురుషైక వచనమునందును వానికిఁ బ్రయోగము గలదని తొల్కాప్పియమందె చెప్పఁబడినది. “తమిళ ప్రామాణిక వైయాకరణు లెవ్వరును ‘ఉమ్’ ప్రత్యయము భావ్యర్థక ‘న’ ప్రత్యయ భాగమని చెప్పియుండలేదు” (విద్వాన్ వే. వేంకటరాజులు రెడ్డిగారు ౨౨-౧౧-౫౩ జాబు).

మఱియు డా. కాల్డువెల్లుగారు మలయాళమున “నాన్ ఎలుదుమ్ = (నేను వ్రాయఁగలను), నీ ఎలుదుమ్ = (నీవు వ్రాయఁగలవు)” అని యుండవచ్చు నని వ్రాసిరి. “తమిళ కావ్య భాషయందు మలయాళమందువలెనే విరివిగాఁ బుం స్త్రీలింగ కర్తృక బహువచన స్థలములందును ‘ఉ’ మంత క్రియలకుఁ బ్రయోగము గలదని వ్రాయుట కేవలము పొరపాటు. అట్టి ప్రయోగము తొల్కాప్పియ విరుద్ధము. తుదికి మలయాళమందును మధ్యమ పురుషమున రాదు” (విద్వాన్ వే. వేంకటరాజులు రెడ్డిగారు ౨౨-౧౧-౫౩ జాబు).

“పల్లార్.....” (తొల్కా. ౭౧౧ నూ.) = ఉమంత సమాపక క్రియ మధ్యమోత్తమ పురుషములందును మహత్ప్రథమ పురుష బహువచనము నందును బ్రయుక్తము కానేరదు. అనఁగా సమహత్ప్రథమ పురుషైక వచన బహువచనములందును మహత్ప్రథమ పురుషైక వచనమునందును మాత్రమే ప్రయుక్తము కావచ్చునని భావము. ఉదా:—అవన్-(లేక) అవళ్ (లేక) అదు-(లేక) అవై వరుమ్ = (వాఁడు వచ్చును-అది వచ్చును-అవి వచ్చును) మొ.”

“దేవా నీవు ప్రజలను సృజింతువు = దెయ్యమే నీ ప్రజైగలై చ్చిరుష్టి ప్పాయ్; నేను ప్రజలను సృజింతునని చెప్పదువు = నాన్ ప్రజైగలై చ్చిరుష్టి ప్పేన్ ఎన్ఱు చొల్లువాయ్” (శ్రీ. విద్వాన్ వే. వేంకటరాజులు రెడ్డిగారు. ౨-౧౨-౧౯౫౩ జాబునకు జవాబు) అనియె యుండును గాని విద్యర్థకేతర మధ్య మోత్తమ పురుషములందు ‘ఉమ్’ ప్రత్యయము తమిళ కావ్య భాషలో నుండ నేరదు.

“అవఱ్ఱి (ట్రొ) డు.....” (తొల్కా. ౭౧౯ నూ.) = ఉమంతములు విశేషణములుగా నుండునప్పు డంతటను బ్రయుక్తములు కావచ్చును. ఉదా:—

యాన్ ఉడ్డుమ్ ఊన్=(నేను భుజించు భోజనము). యాన్ చేయుమ్ వేళై=(నేను జేయుపని). యామ్ చెయుమ్ పణి=(మేము చేయు పని).

భావ్యర్థక ప్రాచీన ద్రావిడ 'కు' ప్రత్యయంత సమాపక క్రియా రూపముల పైని గాలక్రమమున నందలి సమాపక క్రియార్థ విస్తృతిచే వ్యవహర్తలు పురుషబోధక ప్రత్యయములను నిల్పుట సమాపక క్రియల ద్వితీయావస్థ యని దొరగారును నంగీకరించి వ్రాసియున్నారు (చూడు ౧౩౨ I విష.). అట్టియెడల 'కు' ప్రత్యయమునకుఁ గల భావ్యర్థ బోధకతా ప్రసిద్ధి మాసిపోవుటచేత నది ధాత్వవయవముగా నెన్నఁబడుచు వచ్చియుండును. అట్లుగుటండేసి కొన్ని 'కు' ప్రత్యయంత ఘటితములగు వర్తమాన భావికాల సమాపక క్రియా రూపములును నట్టి 'కు' ప్రత్యయ ఘటిత భావార్థకాది కృదంత సూపములును నచతరించి యుండును. ఇట్టి స్థితిలో నట్టి 'క-గ' ఘటిత క్రియా నామవాచకముల నొక కొన్నిటిని జూపి భావ్యర్థక సమాపక క్రియలెల్ల మొట్టమొదటఁ గ్రియా నామవాచకములై యెయుండునను నపసిద్ధాంతమును దొరగారు గల్పించుట కేవలము నన్యాయము కాదా? ప్రాచీన ద్రావిడ 'కు' ప్రత్యయ సంబంధి 'క' కార మలంతి క్రియా నామవాచకములలోమాత్ర ముండును. వర్తమాన భావ్యర్థక సమాపక క్రియలన్ననో యన్నిటను నతిప్రచురముగ సర్వధాతు సామాన్యముగా నిల్చును. అట్టి స్థితిలో నేవో యలంతి భావార్థకములందున్న 'క' కారములను జూపి భావ్యర్థక సమాపకములెల్లఁ గ్రియా నామవాచకముల నుండియే యేర్పడెననుట కేవలము నసంగతము. 'వ-బ' మున్నగు భావ్యర్థక క్రియలలోని ప్రత్యయములు క్రియా నామవాచకములలో నిల్చుట మఱియు నసంభవము. కావుననే కదా యట్టి ప్రాచీన క్రియా నామవాచకముల కెచ్చుటను బ్రత్యేక ప్రయోగము లేదని దొరగారు వ్రాసికొనవలసెను. ఇట్టి స్థితిలో భావ్యర్థక సమాపక క్రియలెల్ల మొదటఁ గ్రియా నామవాచకములైయై యుండెడివనుట యెట్లు పొసఁగును? మఱియుఁ గ్రియా నామవాచకము పైని బురుషబోధక ప్రత్యయములు నిల్చుటచేత భావ్యర్థ బోధ మెట్లు లభించును? (చూడు ౧౩౨ I విష. ౧౨౨ V విష.).

దొరగారు ముందు భావార్థక ప్రత్యయము 'అ' అనునదె యని సిద్ధాంతికరింపఁ దలఁచి యున్నారు గాన (౧౩౨ I విష. చూడు) "పోక్=(పోవుట) పోక్క=(పంపుట) ఇరుక్క=(ఉండుట) వళేర్క్క=(పెంచుట)" మున్నగునవి భావార్థక రూపములని వ్రాయుదురే కాని నిజమున కట్టి భావార్థక రూపముల కును బ్రయోగములు ప్రాచీన తమిళ వాఙ్మయమందుఁ గాని తొల్కాప్పియ మందుఁగాని లేవు. ఇంకనట్టివి ప్రాచీనతమ కాలమున నుండెడివని యూహింప

వలయునందు రేమో? అట్లూహించునపుడు నిజముగాఁ బ్రాచీన వాఙ్మయమున నగపడుచున్న 'పోకై (గై)' మున్నగు రూపములె ప్రాచీనతమ కాలమున నుండెడినని యేల యూహింపరాదు.

ఈ సందర్భమున శ్రీ విద్వాన్ వే. వేంకటరాజులు చెడ్డిగా రీ క్రింది రీతిని వ్రాసియున్నారు.

“పోకై = పోగుకై = (పోవుట). పోక్కుకై = (పంపుట). ఇరుక్కై = (ఉండుట)” ఇట్టి రూపములు గలవు. ఇట్టివి వ్యవహారమున సాధారణముగా లేవనవచ్చును” (౨౨-౧౧-౧౯౫౩ తేదీ జాబునకు జవాబు).

తెల్లన 'చు' ప్రత్యయము క్రియాజన్య రూపములం దనఁగాఁ గ్రియా జన్య నామములందు మచ్చునకేని చూపట్టదు. కావుననేకదా దొరగా రట్టి యుదాహృతులఁ జూప యత్నింపరైరి.

'ఉమ్' ప్రత్యయము క్రియకుఁగాక క్రియాంగమునకుఁ బరముగా నిల్చు నందురు కాని పయి నుదాహరించినరీతిని ప్రాచీన ద్రావిడ 'కు' ప్రత్యయము నకు మాత్రమే పరమందు నిల్చును, తక్కిన యంతటను ధాతువుపైనే నిల్చును. డా. కాట్లవెల్లుగారు చూపిన వ్యుత్పత్తి చొప్పున సముచ్చయార్థకమగు 'ఉమ్' ప్రత్యయము తద్ధర్మ తచ్చీల సాతత్యాదులగు నలంతిస్థలములందుఁ గాలత్ర యమును సముచ్చితము గావించుచున్నను దక్కినయంతటను సామాన్యముగా భావితో వర్తమానమును మాత్రమే సముచ్చితము గావించుచున్నది. భావి వర్తమానములకు సాంకర్యము సహజమే కదా. కావుననే 'ఉ' మంతముల స్పష్ట భావ్యర్థకము లనిపించుకొనుచున్నవి.

తమిళమందలి 'ఉమ్' ప్రత్యయమునకుఁ దెల్లులోని 'ను' ప్రత్యయ మభిన్నమను దొరగారి యాశయము సరికాదు. అట్టి స్థలములందలిది 'ను' కాదనియు 'ఉమ్' ప్రత్యయమనియు నయ్యది తమిళమందలి 'ఉమ్' ప్రత్యయ మున కభిన్నమనియుఁ జెప్పినచో నర్థసామ్యమేకాక యాకార సామ్యమును, గల్గుచుగాన మిక్కిలి యుక్తమై యుండును. మఱియు నందలి నకార ముచ్చారణార్థక మను సపసిద్ధాంతమును నాశ్రయింప నక్కఱలేదు. (చూడు ౨౪ IV విష). ౨౪ IV మొ. ౨౫ VIII విష. వఱకుఁగల గ్రంథమెల్లఁ దమిళ 'చు' కారము తెల్లులోని ద్రుతమువంటిదని నిరూపించునదె యైయున్నది. తమిళ మందలి పరవరుషద్వి త్వానునాసికాగమాది సంధికార్యములెల్లఁ దమిళ పదాంతమ 'చు' కారము దెల్లు ద్రుతమున కభిన్నమనియె నిరూపించును.

తెల్లుభాతువులెల్ల సాధారణముగా 'ఉ' కారాంతములె యగుటచేత నీ 'ఉన్' ప్రత్యయముయొక్క 'ఉ' కార మట్టిభాతువు తుది 'ఉ' కారములో సంధిసశమున లీనమగుటచేత నయ్యది 'ను' ప్రత్యయమును భ్రాంతి దొరగారికిఁ గల్గియుండును. 'ఉమ్' ప్రత్యయభాగమగు 'మ్' అనునది 'ఉమ్' ప్రత్యయార్థకమే. క్రియా సమాసమున 'ఉమ్' ప్రత్యయము సాకల్యముగా లోపించినను నచటి సమాసశక్తిచేత (వినైత్తోగై = క్రియా సమాసము) నచట 'ఉమ్' ప్రత్యయార్థము భాసించుచుండును.

“అనవ్వు (ట్టు) ల్” (తొల్కా. ౭౨౨ నూ.) = అట్టి క్రియాజన్య విశేషణములలోని 'ఉ' మంతముల యుపధాభూతమగు 'ఉ' కారము లోపించుట యరుదుగఁ గలదు. ఉదా:—వావుమ్ పురవి=వామ్ పురవి=(చాటునట్టి గుఱ్ఱము). ఆగుమ్ కాలమ్=ఆక్కాలమ్=(వృద్ధి గల్గు కాలము) (ఆగు=వృద్ధియగు).

“చెయ్యమ్ పణి=(చేయునట్టి పని) అనునది సమాసమున (వినైత్తోగై = క్రియా సమాసము) 'చెయ్పణి' అనియు 'ఉమ్' ప్రత్యయలోపమున నేర్పడవచ్చును” (తొల్కాప్పి. వాఖ్య) (శ్రీ విద్వాన్ వే. వేంకటరాజులు రెడ్డిగారు).

“మున్నిలై” (తొల్కా. ౭౨౪ నూ.) = మూడుకాలములందును నుండెడి స్వభావముగల వస్తువులను జెప్పనపుడు వర్తమానవాచియుఁ ద్రికాల వాచియు నగు 'ఉ' మంతక్రియను వాడవలయును. ఉదా:—తిజ్జల్ ఇయళ్లుమ్=(చంద్రుఁడు తిరుగును). మలై నిఱుమ్=(కొండ నిల్చి యుండును). నిగల్ కాలమ్=(వర్తమానకాలము). ఇఱన్దకాలమ్=(భూతకాలము). నరుక్కాలమ్=(భావికాలము).

“నాన్ వరుమ్ పోలుదు పోరై క్కణ్ణేన్=(నేను వచ్చునపుడు యుద్ధమును జూచితిని)”. అనుచోట 'నేను వచ్చినపుడు' అని భూతార్థక విశేషణమును వాడినను వాడవచ్చును. ఇంతకన్నను విచిత్రములగు ప్రయోగములు తొల్కాప్పియమునఁ జూపఁబడెను.

“చెయ్దు” (తొల్కా. ౭౨౩ నూ.) = 'చెయ్దు' అనురీతిగల క్త్వార్థక క్రియ భావియందు వచ్చుటయఁ గలదు. ఉదా:—ఉణ్ణు వా=భుజించి రమ్మ. ఇరముందు భుజించి రమ్మని యర్థము.

“ఇఱప్పే” (తొల్కా. ౭౩౧ నూ.) = భూతమున భావియు భావిని భూతమును వచ్చును. ఉదా:—భూతమున భావి:—ఇవర్ పణ్ణ ఇచ్చో లైయిల్ విలై యాడువర్=(వీరు మునుపీ యుద్ధానమందుఁ గ్రీడించెడివారు). భావిని భూతము:—నాళై అవన్ వాళోడు వన్దాన్; నీ ఎన్ సెయ్వాయ్=(రేపు వాఁడు కత్తితో వచ్చె (అనుకొమ్ము); నీవేమి చేయఁగలవు).

“గ్రాంథిక తమిల మలయా శాంధ్రములలో నీ భావ్యర్థక ప్రత్యయము ‘ఉమ్’ అనునది కాక ‘ఉ’ అనునదై యున్నది. ఉదా:—వరుమ్=వరు. ఇట్టి ‘వరు’ అనుదానివంటివానిని ‘అల్వటి’ అని తమిల వ్యాకర్తలు వ్యవహరింతు” రనెడి దొరగారి వ్రాతసరికాదు. ‘ఉమ్’ ప్రత్యయములో ‘మ’ కార లోప మెచ్చుటను వచింపఁబడలేదు. అట్టి ప్రయోగములును లేవు. ‘వర్+ఉమ్+కాలమ్=వరుక్షాలమ్’ అని యగును. దీనికి సమానమందు (వినైత్తోగై = క్రియాసమాసము) ‘ఉమ్’ ప్రత్యయమునకు సామాసిక లోపము కల్గగా ‘వర్+కాలమ్’ అనురూపము సిద్ధించును. ‘తమిలమున ప్రాస్వముమీఁద ‘ర్-ట్’ అను పొల్లులు నిల్వవుగాన ‘వరు’ అనురూపము నిల్చును. కన్నడ మున ‘వర్’ అనియే నిల్చును. విభక్తి సాకల్యముగా లోపించుటచేతనే వైయాకరణులు దానిని ‘అల్వటి’ సంధి (విభక్తితర సమాస సంధి) యందురు. షష్ఠీసమాస సంధికి ‘వేట్టు (ట్టు) మై’ సంధి యనియుఁ దద్విన్నములకు ‘అల్వటి’ సంధి యనియుఁ దమిల వ్యాకర్తల వ్యవహారము. “అవన్ నాళై వరుమ్”= (వాఁడు రేపు రాఁగలఁడు)” అనుచోట క్రియాసమాసము లేదుగాన “అవన్ నాళై వరు” అనుట తప్పు. “ఉమ్” అనుదానికి ‘ఉ’ అనురూపాంతరము లేదు. ‘వరు’ అని న్యస్తరూపములేదు.” (1-౧౨-౧౯౫౩ తేదీ శ్రీ విద్వాన్ వే. వేంకటరాజులు రెడ్డిగారి జవాబు).

తెలునందలి తద్ధర్తార్థకమగు “ఉన్=(తమి-ఉమ్)” ప్రత్యయము సమాపక క్రియలలోఁ బ్రథమ పురుషులైక వచనమున మహా దమహత్సాధారణముగా నిల్చును. అమహద్భవమవచనమునందును నిల్చును. ఇంతవఱకుఁ దమిల పద్ధతికి భేదము లేదు. ఇంకఁ దెలున సమాపక క్రియలందు సంధిలో ద్రుత లోపము హలోపరకత్వమునఁ గొన్నియెడల సంభవించును. ఉదా:—వాఁడు వచ్చున్—అది వచ్చున్—అవి వచ్చున్. వాఁడు వచ్చు నెప్పుడు—వాఁడు వచ్చుఁ గదా. వాఁడు వచ్చు వేగముగా. వాఁడు వచ్చున్ వేగముగా. ఇంకఁ దద్ధర్తార్థక విశేషణములకుఁ దెలున సమాసము నిత్యముగాన ‘ఉన్’ ప్రత్యయ మునకు సామాసికలోపము గల్గును. విశేష్య మ జాదియై యున్నను ‘ఉన్’ ప్రత్యయము లోపించుననుట యుక్తము. కాని సంధిలో నచట ‘ఉన్’ నిల్చి యున్నదేమో యను భ్రాంతి కల్గునట్లు ‘న’ కారము స్పష్టార్థ ప్రతిపత్తియి భాసించును. ఉదా:—వచ్చునతఁడు=వచ్చువాడు.

ప్రాచీనాంధ్ర వ్యాకర్తయగు నన్నయ ‘ఉన్’ అనుదాని స్థితిని దెల్పు నాధారములు తోఁపమింజేసి యట్లు నిరూపింపలేదు. ప్రక్రియా లాఘవమున కయి “ప్రథమైక వచనలోప స్తద్ధర్తాతీతయోః క్రియాణాం స్యాత్” అని

ప్రథమ పురుషైకవచన లోపమును విధించి యా రూపము ద్రుతప్రకృతిక మని వచించెను.

డా. కాట్ల వెల్లుగారు కన్నడమందలి 'గుమ్' ప్రత్యయమును మనసున నుద్దేశించి కావలయును పటగన్నడమందును దధర్ధార్థకము కలదని వచించిరి. (చూడు ౧౨౮ IV విష). కన్నడ 'గుమ్' ప్రత్యయము తమిళాంధ్రము లందువలె గాక కన్నడమున మహా న్తహా త్యమహాత్సాధారణముగాఁ బ్రథమ పురుష వచనద్వయమునందును వర్తించుట విశేషము.

కన్నడమున భావ్యర్థక ధాతుజ విశేషణరూపము లేదని వెనుక వ్రాసియు నయ్యది కలదనుచు నిట 'బాళువ-బాళవ్' అను భావ్యర్థక ధాతుజ విశేషణముల దొరగా రుదాహరించుట వింత!

తెలుఁగు తధర్ధార్థక సమాపక క్రియారూపములలోఁ బ్రథమ పురుషైక వచనేతర స్థలములందు 'దు' ప్రత్యయము నిల్చునని యథార్థముగనే వ్రాసి దొరగా రయ్యది వర్తమానార్థమందలి 'తు' ప్రత్యయమును సంబంధించుచున్న దని వ్రాయుట సరికాదు. "చదువుతున్న" మున్నగువానిలోని 'తు' ప్రత్యయము ప్రాచీన ద్రావిడ 'కు' ప్రత్యయమూలక 'చు' ప్రత్యయమునుండి యేర్పడినది. తధర్ధార్థక 'దు' ప్రత్యయమన్ననో ప్రాచీన ద్రావిడ భూత భావ్యర్థక 'తు=దు' ప్రత్యయమూలకము. (చూడు ౧౩౦ III విష).

తమిళమందలి "వాన్-బాన్-ప్పాన్" అనువానిలోని 'ఆన్' అనునది మహద్వాచక ప్రత్యయమని సామాన్యముగాఁ దోచునుగాని యది యమహద్వాచకము..... ఇరుప్పాన్ = ఇరుప్పదు=(ఉండఁగలదు)" అని (కాట్ల. ౫౧౭-౫౧౮ పుటలు) దొరగారు వ్రాయుట సరికాదు. తమిళ గ్రాంథిక భాషలో మహద్వాచక భావ్యర్థక విశేషణములు గలవని యపవాదముగా దొరగా రంగీకరించిరిగదా (చూడు ౧౩౨ I విష).

"ఇరుద్దాన్=(ఉండినవాడు)..... 'ఇరుప్పాన్' అను 'పాన్' తుదినిగల శబ్దమునకు 'ఉండన్' అనియే యర్థము. 'ఉండఁగలదు' అను నర్థము లేదు" (విద్వాన్ వే. వేంకటరాజులు రెడ్డిగారు ౨-౧౨-౧౯౫౩ తేది జాబునకు జవాబు).

౧౩౨. III విష:—“స్పష్టతర భావ్యర్థకము:—హాసగన్నడమున నిది ద్వితీయ భావ్యర్థక మనఁ దగియున్నది. స్పష్టతమ భావ్యర్థక మనఁబడెడి ప్రథమ భేదరూపములకున్న ప్రయోగప్రాచుర్యము వీనికి లేదు. క్రియాంగమునకును బురుషబోధక ప్రత్యయమునకును నడుమ “ఇయ్, ఈ-ద్” అనునవి నిల్వఁగా నవ్యవహిత పరస్పరమునకు దీర్ఘము వచ్చుటచేత నీరూపములేర్పడును. ఉదా:—

కన్న - మాడ్ + ఇయ్ + ఎను = మాడ్ + ఇయ్ + ఏను = మాడియేను = (చేయఁగలను). ఇట్లే - నుడిదేను = (పలుఁగలను). 'ఇయ్, ఈ-ద్' అను కన్నడ ప్రత్యయములకు మాఱుగాఁ దెల్లునందును రెండు భావిప్రత్యయములు గలవు. I. చేయు + ఏ + ను = చేసేను (నేను). II. చేయు + ఈ + ని = చేసీని = (అవి చేయఁగలవు). 'ఎద' అనుదానిని జేర్చుటవలనఁ దెల్లున రెండవ భావిరూప మేర్పడును. కాని దీని ప్రయోగము మిక్కిలి యరుదు. ఉదా:- చేసెదను. మహత్ ప్రథమ పురుషైకవచనమునందును సమహత్ప్రథమ పురుషైక వచన బహువచనములందును 'ఎద'కు మాఱుగా 'ఎడి' నిల్చును. ఉదా:- చేసెడిని = (చేయఁగలడు-చేయఁగలదు-అవి చేయఁగలవు.)" (కాట్ట. ౫౧౯ పుట).

విమర్శము:- హాసగన్నడ వ్యాకరణమున సంభావనార్థకముల నెడి రూపములు వివరింపఁబడినవి. దొరగారు వానిని సరిగ నిరూపింపఁ జాలరైరి. అట్లే తెల్లులోని రూపద్వయ ప్రదర్శనమునందును బ్రమాదపడిరి.

౧౧. సూ:- "ధాతువినమేలె సంభావనార్థద ఆఘాత ప్రత్యయగళు సేరిదరె సంభావనారూప క్రియాపదగ ణాగువవు." (సంభావనె యందరె క్రియె నడెయు వదరల్లి స్వల్ప సంశయ తోరువదు.....మాడ్యాను-కొట్టాను-మొదలదువుగళన్ను ఇదరం తెయె తిళియతక్కద్దు).

౧౨. సూ:- "ధాతుగళిగె సంభావనాప్రత్యయగళు సేరువాగ నడువె 'ద' ఎంబ వికరణప్రత్యయ బరువదు" (హాసగన్నడ వ్యాకరణ. శబ్దాదర్శ).

ఉత్తమ పురుషములగు "ఏను-ఏవు" మున్నగు సంభావనార్థక ప్రత్యయములు ధాతువులకుఁ బరముగాఁ జేరునపుడు వాని నడుమ 'ద' ప్రత్యయము నిల్చును. (సంభావనార్థ మనఁగాఁ గ్రియార్థభావమున నించుక సంశయము తోఁచుట).....మాడ్యాను = (చేసేను - నేను) మున్నగునవియును నిందుఁ దెలియనగును" అని పై కన్నడ సూత్రాదులకుఁ దాత్పర్యము:-

"ఉత్తమపురుషము-(ఏ) నుడిదేను. (బ) నుడిదేవు (నుడి=పలుకు) మధ్యమ పురుషము-(ఏ) నుడిదీయె. (బ) నుడిదీరి. ప్రథమ పురుషము-(ఏ) నుడిదాను. (బ) నుడిదారు" (హాసగన్నడ వ్యాకరణ శబ్దాదర్శ. ౧౯ సూ. ఉదాహృతులు ౩౯, ౪౦ పుటలు). ఇవి తెల్లులోని 'పల్కుతాను-పల్కుతాము' మున్నగు వ్యావహారిక రూపములకు సరియగు రూపములనఁ దగును.

దొరుగా రుదాహరించిన 'నుడిదేను' అనునది పై రూపములలోని 'నుడిదేను' అను సుత్తమ పురుషైకవచన రూపమే. ఇంక దొరగారి "మాడి

యేను” అను నుదాహృతి పై నుదాహరించిన ‘మాడ్యాను’ అనుదాని పూర్వ రూప మనఁదగును. దొరగారు కన్నడ వ్యవహార రూపములను సరిగాఁ దెలిసి కొనక పై రీతి నేదోయొక విధముగ వ్రాసిరని కన్నడ చేసీయ పండిత రచిత మగు పై హొసగన్నడ వ్యాకరణ గ్రంథమునుబట్టి విశదమగుచున్నది. మరియు “నుడిచేను-మాడియేను” అను రూపములను దొరగారు భావ్యర్థకము లనిరి గాని యవి తద్ధర్మార్థభేద సంభావనార్థకములనుట యర్హము.

ఇంక దొరగారు చూపిన తెల్లులోని “చేసేను-చేసీని” అను రూప ద్వయము వారన్న రీతిగఁ బై హొసగన్నడ సంభావనారూపములకు సరియగు నది కాదు. వీని విషయమున డా. కాట్లవెల్లుగారు బొత్తిగాఁ బ్రమాదపడిరి. వీనిని సైతము దొరగారు భావిరూపములె యందురు గాని వీనిని సైతము తద్ధర్మార్థకము లనుటయే యర్హము. వీనిలోని ‘చేసేను’ అనునది తెల్లు గ్రాంధిక రూపమగు ‘చేసెడున్’ అనుదాని వికృతి యనఁదగునుగాని యది తెల్లు వ్యవ హారమునఁ బ్రథమ పురుషరూపమై యున్నది. కాట్లవెల్లుగారు దానికి ‘I will do’ అని యుత్తమ పురుషార్థమును జూపియున్నారు. ‘చేసేను’ అను నుత్తమ పురుషరూపము తెల్లు వ్యవహారమునఁ గలదు గాని యది “చేసినాఁ డను=చేసినాను=చేశాను=చేసేను” అను పరిణామక్రమము గలదగుటచేత నది దొరగారు వ్రాసిన రీతిని భావ్యర్థక మనికాని తద్ధర్మార్థక మనికాని చెప్పుట తప్పు. ఇంతియకాక కాట్లవెల్లుగారు ‘చేసెడిని’ అనుదానిని మాత్రమే భావ్యర్థ కముగా ‘ఎద’ రూపవివరణ సందర్భమున నుదాహరించుట సరయఁగా వీరు ‘చేసెడున్’ అను గ్రాంధిక రూపమున్నదని తలంపలేదనియే తోచకమానదు.

‘చేసీని’ అనుదాని ప్రకృతియనఁదగు ‘చేసెడిన్’ అనుదానికి “అవి చేయును=అవి చేయఁగలవు=They will do” అను నర్థము ప్రచురమై యున్నను దాని వికృతియనఁదగు ‘చేసీని’ అనునది మున్నగునవి యీ క్రింది రీతిని దెల్లన వాడఁబడుచున్నవి. “వాడేపాటి చేసేను=చేసీని, వీడి కేపాటి లాభించేను=లాభించీని. ఆ గురు వేపాటి చెప్పేను=చెప్పీని, ఈ శిష్యునకేపాటి వచ్చేను=వచ్చీని.” మొ.

డా. కాట్లవెల్లుగారు “దు” ప్రత్యయాంత తద్ధర్మార్థక రూపములను ‘ఉమంత’ తమిట రూపసందర్భములోను, ‘ఎద’ ప్రత్యయాంతాంధ్ర తద్ధర్మరూప ములను హొసగన్నడ సంభావనార్థక రూపప్రదర్శన సందర్భములోను (స్పష్ట తరభావిరూప) వివరించుటలో వారి యభిప్రాయమేమో తెలియకున్నది. కాని తెల్లన “ఎద” ప్రత్యయాంతములును ‘దు’ ప్రత్యయాంతములును తద్ధర్మార్థకము లనియే వైయాకరణ సిద్ధాంతము. ‘ఎద’ ప్రత్యయాంతములయ ‘దు’ ప్రత్య

యాంతములయు సర్థవివరణ విషయమున నాంధ్రభాషా భూషణకర్తయగు మూల ఘటిక కేతనామాత్యుఁడే ప్రమాదపడియుండ వైదేశికులగు కాట్టువెల్లుగారు తడఁబడుటలో వింత యేమున్నది? (చూడు ‘చిం. పరి’ ౫౮ మొ. ౬౪ విష. “వ్యా. సం.” ౩౦౨ విష.)

“ఎద-ఎడి-ఎడు-దు-ఉను” అను ప్రత్యయములు తుదినిగల పదములు తద్ధర్మార్థకము లనుటయే తెల్లు సంప్రదాయము. అందు ‘దు’ ప్రత్యయము ప్రాచీన ద్రావిడ ‘దు’ ప్రత్యయమును సంబంధించునదై యున్నది. ‘ఎద’ ప్రత్యయ చరిత్రమును డా. కాట్టువెల్లుగారు స్పృశింపలేదు. అదియుఁ బ్రాచీన ద్రావిడ ‘దు’ ప్రత్యయసంబంధియే యని తోచును. ‘చేస్తాను-చేస్తాము’ మున్నగు వ్యావహారికాంధ్ర రూపములు దీనినుండి యేర్పడినవే యేమో? లేదా యవి యాత్మార్థక ‘తా’ శబ్దసంబంధులో? హాసగన్నడమందలి మాడు త్తేనే = (చేయుచున్నాను) మున్నగువాని ‘త్త’ అనునది “ఉతుం - ఉత్తుం” మున్నగు కన్నడ వర్తమాన ప్రత్యయమూలక మనఁదగును. తెల్లులోని “చేసెదను = చేయుదును” అను ద్వివిధరూపములును సమానార్థకము లనఁగాఁ దద్ధర్మార్థకములై.

చ-ఇదే ప్రశయాన్నివోలే దెనలెల్లను గప్పుచు విన్నులింగముల్ | నద లక వాయుసారధి జవంబున దానిట వచ్చె నేమి సే | యుదు సుతులార యీ బిలము నొయ్యన పోయి చొరుండు దీనిఁ గ | పైద ఘనపాంసు జాలమున భీమశిఖావళి దాఁకకుండఁగన్. (భార. ఆది. ౮. ఆ. ౩౦౫ ప.)

‘ఎద’ రూపమునుండియే ‘ఎడి-ఎడు’ అనునవి యేర్పడి యుండుననియుఁ దోచును. పై రీతి నీ తద్ధర్మార్థక రూపములు ద్వివిధములు.

I. ‘దు’ ప్రత్యయంతములు—

ఏక.

బహు.

ఉత్త. చదువుదున్.
మధ్య. చదువుదువు.
ప్రథ. చదువున్ }
చదివెడున్ }
చదివెడిన్ }

చదువుదుము.
చదువుదురు.
చదువుదురు—మహత్ కర్మక.
చదువున్ }
చదివెడున్ } అమహత్కర్మక.
చదివెడిన్ }

II. 'ఎద' ప్రత్యయంతములు—

	ఏక.	బహు.
ఉత్త.	చదివెదన్.	చదివెదము.
మధ్య.	చదివెదవు.	చదివెదరు.
ప్రథ.	చదువున్ చదివెడున్ చదివెడిన్	చదివెదరు—మహత్కర్తృక. చదువున్ చదివెడున్ చదివెడిన్

గతి-IV విష:—“ద్రావిడ భావికాల చిహ్నములకు భాషాంతరముల సంబంధములు:—ద్రావిడభాషలలో నన్నిటికంటెను విరివిగా వాడబడు తమిళ కన్నడ తుళు భాషలలోని భావిచిహ్నము ‘న’ కారమే. కొన్ని గొడభాషలలో ‘బ’ కారమువంటి యుచ్చారణముగల ‘వ’ కారమే భావిచిహ్నమగుట వింత. ఉదా:—బెంగాలీ-రాకిబ=(రక్షింపఁగలను)=ఉరియా-రాకిబి=భోజపురీ హిందీ-రాఖిబ్. మౌక్సముల్లరు దొరగారు లోటిను చిహ్నములగు ‘బ్-బా’ అను వానితోఁ బయి గొడభాషల ‘బ’ కారమును ముడిఁబెట్టిరి. కాని లోటిను భాషలోని ‘బా’ అనునది యస్యర్థబోధకమగు నొక ప్రాచీన క్రియయొక్క లుప్త శేషరూపము. ద్రావిడ భూతార్థక ‘ద’ కారమునకును నిండో యూరపి యను భాషలలోని భూతార్థక ‘త’ కారమునకును సంబంధము గలదన్నట్లే వీనికిని సంబంధముండిన నుండవచ్చునేమో కాని నాకుమాత్ర మట్లు సంబంధ మున్నట్లు తోచదు. ఈ ద్రావిడ ‘వ’ కారమునకు ‘ఉగ్రియను’ భాషల ‘వ’ కారముతో నన్నిహిత సంబంధ ముండవచ్చును. ఫిన్నిషు భాషలో ‘వ’ కారము భావ్యర్థక విశేషణ చిహ్నము. దానిని భావికాలపు సమాపక క్రియల రూపనిర్మాణమున సహాయక్రియగా నుపయోగింతురు. ఉదా:—ఫిన్నిషు-ఒలెవ=(ఉండఁగల). ఒలివన్=(ఉండఁగల్గి యుండుట). ఇది భావ్యర్థక భావార్థకరూపము. దీనిని దమిల భావ్యర్థక విశేషణమగు ‘వాన్’ అను దానితో సరిపోల్చి చూడవచ్చును. (చూడు గతి-IV II విష.). హంగేరియను భాషలో ‘వో’ అనునది భావ్యర్థక క్రియాజన్య విశేషణ ప్రత్యయము. ఉదా:—లేవో=(ఉండఁగల). ఫిన్నిషు భాషలోని ‘ఒలెవ’ అనుదానిని దీనితో సరిపోల్చి చూడవచ్చును. ‘వ-బ-ప’ లచే బోధ్యములగు ద్రావిడ భావిరూప ములు నేననుకొనుచున్నట్లు క్రియా నామవాచకములె యగుటయు నట్టి ‘వ-బ’ లు రూపనిర్మాణోపయోగమాత్ర ప్రయోజనిక ప్రత్యయవిశేషములె యగుటయు నిజమైనయెడల నిండో యూరపియను సిథియను భాషలయు నిండో

యూరపియను ద్రావిడభాషలయుఁ బోలికలు కేవలము యాదృచ్ఛికములై యనక తీరదు” (కాల్డు. ౫౧౯, ౫౨౦ పుటలు).

విమర్శము:—ప్రాచీనతమకాల సంబంధవశమున ద్రావిడ భాత ‘త’ కారముతో నిండ్లో యూరపియను భాత ‘త’ కారమునకు సంబంధమున్నట్లే యీ భావి ప్రత్యయములకును సంబంధముండిన నుండవచ్చునని చెప్పిరేకాని యట్టి సంబంధముగలదని నాకుఁ దోచదనుట యేమి యుక్తి? ఇండ్లో యూరపియను భాషల పోలికలు సిధియను భాషలకును ద్రావిడ భాషలకును నుండిన నుండుఁగాక. వాని సంగీకరింపకుండుటేల? భావి క్రియలు క్రియా నామ వాచక మూలకములను లేనిపోని సిద్ధాంతము నిట్లు సాకుచెప్పటకే దొరగా రంగీకరించిరని తోచుచున్నది. ఆ పక్షమునమాత్రము వాని పోలికలు తప్పవుగదా. ఇంక నూరకయె యవి యాదృచ్ఛికములనుటకంటె గతి యేమున్నది?

౧౩౩. విష.--“కాలముల సమైక్యము:—సకర్తకక్రియల రూపముల మీఁద “ఉండు” ధాతురూపములను జేర్చుటచేతఁ గ్రియా కాలసమైక్యము గల్గును. ఉదా:—చేయుచుంటిని. కాపాడుచుంటిని. చేసియుంటిని. చేసియుండును. ఈ కడపటి రెండు రూపములును ‘దుఃఖ-గోండు’ భాషలలో పైత మిట్లే యేర్పడును” (కాల్డు. ౫౨౦ పుట).

“పయిరీతిని ద్రావిడభాషలలో నెన్నియేని సహాయక్రియలు ముఖ్య క్రియలయొక్క—‘త’ మర్థక రూపములతోను నితరములగు సమావక క్రియా రూపములతోను గలసి ప్రయోగింపబడుచుండును. అట్టి సమైక్యన మాయా భాషల వాడుకలను సంబంధించి యుండును” (కాల్డు. ౫౨౦ పుట).

౧౩౪. I విష : — ధాతుజ విశేషణములు : — “ద్రావిడభాషలలో సంబంధార్థక సర్వనామములు లేమింజేసి వానిచోట నెల్ల ధాతుజ విశేషణములై వాడబడును. అట్టి ధాతుజ విశేషణములు విశేష్యవరకములయియే యుండును. అట్టి విశేషణమునకు ముందుఁ దత్త్రియాసంబంధివాచక ముండును” (కాల్డు. ౫౨౦, ౫౨౧ పుటలు). (నేను జదివిన పుస్తకము మున్నగుచోటు లందుఁ బై నియమములను సమన్వయించుకొనునది. ఏ పుస్తకమును నేను జదివితినో యీ పుస్తకమని యీ వాక్యమున సంబంధార్థము సరయునది).

“గౌడభాషలలో సంబంధార్థక యచ్చబ్దజన్యరూపములు గలవుగాని వాని వాడుక యరుదు. ఇందులకు ద్రావిడభాషల పరోక్ష సంబంధప్రభావమో? మఱికొన్ని వాడుకభాషల ప్రభావమో? కారణమై యుండును. గౌడభాషలలో సంబంధార్థక విశేషణములై వాక్యములు రెండు ఖండములై యుండును.

ఉదా:-“నిన్న నే మనుష్యుడు వచ్చెనో వాడు మరల నేడు వచ్చెను” అను సర్థముగల వాక్యము గౌడభాషలలో “నిన్న నొక మనుష్యుడు వచ్చెను. వాడు నేడు మరల వచ్చెను” అను రీతిగ నుండును. ద్రావిడభాషలలో పైత మిట్టివాడుక గలదుగాని యది శీఘ్రసంభాషణములో మాత్రము గన్పట్టును. ద్రావిడభాషలలో ధాతుజ విశేషణములందు సంబంధ సర్వనామార్థభోధకతా శక్తిగల నిర్దేశక సర్వనామాంశ ముండును. (చదువు+ఇన్+అ = చదివిన). కావున నీ భాషలలో నిండో యూరపియను భాషలందువలె సంబంధ సర్వనామ ఘటితవాక్యమునకు (యత్తచ్చబ్జాన్వయ వాక్యమునకు) బ్రస్తవీయే లేదు. ఉదా:- తమి-భూత-వస్త ఆల్ = (వచ్చిన స్త్రీ = ఎవతె వచ్చెనో యామె.) వర్త-వరుగితాల్ = (ఎవతె వచ్చుచున్నదో యామె.) భవిష్య-వరుమ్+ఆల్ = (ఎవతె రాగలదో యామె).”

“ఇట్టి ధాతుజ విశేషణములకుఁ దమిళమున “పెయరెచ్చెమ్” అని పేరు. పేరునకుఁ గొఱత = లేదా-పేరిని బూర్తి చేయుట యని దానికర్థము. ఇతర విశేషణములకువలెనె వీనికిని లింగవచనభేదము లుండవు. ఇందు విశేషణాంశ మును గ్రియాంశమును నుండును. ఇవి పూర్వపరస్థిత విశేష్యములతో నన్వ యించుటకు సరిగానుండును. ఉదా:-నూలై ఎలుదిన పులవన్ = (గ్రంథమును వ్రాసిన కవి) “కాట్టిల్ తిరిగిజ యానై = (అడవియందుఁ దిరుగుచున్న యేనుఁగు” (కాల్డు. ౫౨౧ పుట).

విమర్శము:-“ద్రావిడభాషలలో సంబంధార్థక సర్వనామములు లేవు. యత్తచ్చబ్జాన్వయము లేదు” అను పాశ్చాత్య పండితులయొక్క దదను యాయులయు నభిప్రాయములు సరికావు. తొల్కాప్పియమందే యట్టి యత్తచ్చబ్జాన్వయార్థక ప్రయోగములు గలవని యీవఱకె సోదాహరణముగా విశదీకరింపఁబడెను. (చూడు ౧౧౮ IV విష). అంతకుముందటి ప్రయోగములు లేవనుటకేమి యాధారము? ద్రావిడభాషలలో ధాతుజ విశేషణములున్నవి గాన వానియందు సంబంధార్థక సర్వనామము లేదనుట కేవలము నసంగతము. యత్తచ్చబ్జాన్వయము సంస్కృతమందుఁ గలదని దొరగా రంగీకరించుచున్నారు గదా యందు మాత్రము ధాతుజ విశేషణములు లేవా? ఉదా:-గతకాలః = (ఏ కాలము గతించినదో యా కాలము). కృతకార్యమ్ = (ఏ కార్యము చేయఁబడెనో యా కార్యము) ఇట్టివి సంస్కృతమున నసంతముగాఁ గలవనుట కెవ్వరును విప్రతి పన్నులు కాఁజాలరుగదా. ఇంక ద్రావిడభాషలలో యత్తచ్చబ్జాన్వయ వాక్య ములకన్న ధాతుజ విశేషణ ఘటితవాక్యముల సంఖ్య యధిక మనిన నవచ్చు నేఱా? యత్తచ్చబ్జాన్వయ వాక్యములచేత బోధ్యమగు సర్థము ధాతుజ

విశేషణ ఘటితవాక్యములవల్ల లభించునంతమాత్రమున సంబంధార్థభోధక సర్వనామములు ద్రావిడభాషలలో లేవని వ్రాయుట సాహసము కాదా?

గరిక. II విష:—“ద్రావిడ ధాతుజ విశేషణములలోని ప్రత్యయము తఱచుగా ‘అ’ కార రూపము. ఈ ‘అ’ కారమును క్తావ్యర్థకరూపముపైని (Gerund) లేక క్రియాకాంక్షాసమాపకముపైని నిలుపుటచేత ధాతుజ విశేషణ మేర్పడును. (చూడు ౧౨౯ విష). ఉదా:—తమి-(ధాతు-ఉలు = దున్ను) దీని వర్తమానార్థక రూపము—ఉలుగిఱ్ + అ = ఉలుగిఱ = (దున్ను చున్న). దీని క్తావ్యర్థకరూపము—ఉలుదు = (దున్ని) = ఉలుద్ (తుది ‘ఉ’ కార ముచ్చారణార్థకము) + అ = ఉలుద = (దున్నిన). ఇట్టి క్తావ్యర్థక ప్రత్యయ మొకా నొకచో ‘ఇ’ కారముగ నిల్చునపుడు దానికిని ‘అ’ ప్రత్యయమునకును నడుమ ‘న’ కారము గాని యంతకన్న నందముగా ‘య’ కారము గాని నిల్చును. ఉదా:—ఎలుది = (వ్రాసి). ఎలుది + న్ + అ = ఎలుదిన = ఎలుది + య్ + అ = ఎలుదియ = (వ్రాసిన). పై విషయములలో, తమిల మలయాళములకు భేదములేదు.

తమిల మలయాళములలో భావ్యర్థక విశేషణము ‘ఉ’ మంతమే కాన దానిపైని ‘అ’ ప్రత్యయము నిల్వనేరదు” (వరుమ్ + ఆళ్ = రాఁగలన్తీ). (కాల్లు. ౫౨౧, ౫౨౨ పుటలు).

“కన్నడమున భావ్యర్థక ధాతుజ విశేషణము పైతము ‘అ’ ప్రత్యయంతము గలదు. ఉదా:—మాడు + వ్ + అ = మాడున = (చేయఁగలట్టి). బాళ్వ = బాళువ = (బ్రదుకఁగలయట్టి) = (ఏది బ్రదుకఁ గలదో యది). కన్నడ వర్తమానార్థక ధాతుజ విశేషణ నిర్మాణమున వేతొక భావ్యర్థక ధాతుజ విశేషణ రూపము సహాయ క్రియగాఁ జేర్చబడును. ఉదా:—కన్న-బాళుత్తిరువ = (బ్రదుకుచున్న) = (ఏది బ్రదుకుచున్నదో యది) ‘ఏది బ్రదుకఁ గలదో యది’ అని దాని యధాశ్రుతార్థము. కన్నడ భూతార్థక ధాతుజ విశేషణము తమిల మందువలెనే ‘అ’ ప్రత్యయ మేళనము చేతనే యేర్పడును. క్తావ్యర్థక ‘ఇ’ కారమునకును ‘అ’ ప్రత్యయమునకును నడుమ ‘న్-య్’ అను వానిలో నొకటి తమిలమున నిల్చుచుండఁగాఁ గన్నడమున ‘ద’ కారము నిల్చును. ఉదా:—కన్న-మాడి = (చేసి). మాడిద = (చేసిన). తెలుఁగు భూతార్థక వర్తమానార్థక ధాతుజ విశేషణములు తమిలమందువలెనే ‘అ’ ప్రత్యయ మేళనముననే యేర్పడును. తమిలమందువలెనే ‘ఇ’ ప్రత్యయమునకును ‘అ’ ప్రత్యయమున కును నడుమ ‘న’ కారము నిల్చును. ఉదా:—తెల్లు-వర్తమాన-అవుతున్న. దీని ధాతుజ విశేషణము-అవుతున్న. క్తావ్యర్థకము-అయి + న్ + అ = అయిన =

(ఇది తెల్లుభూతార్థక విశేషణము). తమిట కన్నడములలో వ్యతిరేకార్థక ధాతుజ విశేషణ ప్రత్యయము 'అ' అనునదియె. తెల్లున మాత్రము 'ఇ' కారము. కావున ధాతుజ విశేషణ ప్రత్యయము 'అ' అనునది యనుట కీ క్రిందివి యపవాదము లగుచున్నవి. I. తెల్లు వ్యతిరేకార్థక ధాతుజ విశేషణ ప్రత్యయము 'ని' అనునది. II. అనేక భాషలలోని భావ్యర్థక తద్గర్భార్థక ధాతుజ విశేషణ చిహ్నములు:—అనగా 'కు' భాషలోని 'ని' అనునదియు, దమిటములోని 'ఉమ్' అనునదియు, దెలుగులోని "ఎడు-ఎడి-ఏ-ఏటి" (వచ్చెడు - వచ్చెడి - వచ్చే - వచ్చేటి) అనునవియు. III. కుభాషలోని భూతార్థక ధాతుజ విశేషణ ప్రత్యయమగు 'తి' అనునదియు, సపవాదములు. తుళు భాషయందన్న నో సంబంధార్థధాతుజ విశేషణములకును లాక్షణికాన్వయములకును భేదమే లేదు" (కాల్లు. ౫-౨౨ పుట).

విమర్శము: — క్రియాకాంతాసమాపకములనుండి సమాపక క్రియారూపములను సాధించిన యపమార్గముననే (చూడు ౧౨౯, ౧౩౦ I, ౧౩౧ VI. విషయములు). డా. కాల్లువెల్లుగారు ధాతుజ విశేషణములను సైతము సాధింపఁ గడంగుచున్నారు. క్వాష్ట్రక రూపమునుండి భూతకాల సమాపక క్రియగాని భూతార్థక ధాతుజ విశేషణముగాని సిద్ధింపనేరదు. ధాతువు పయిని భూతాదికాల బోధక ప్రత్యయము నిల్వఁగా దానిపైని ధాతుజ విశేషణ నిష్పాదక ప్రత్యయమగు 'అ' అనునది నిల్చుటచేత భూతార్థకాది ధాతుజ విశేషణ రూప మేర్పడును. ఉదా:—(ఉలు=దున్ను)—ఉలు+ద్+అ=ఉలుద= (దున్నిన) వర్తమాన—ఉలు+గిలు+అ=ఉలుగిల= (దున్నుచున్న). 'ఎలుది+న్+అ' అని విభాగించి క్వాష్ట్రకమును సంహితా నకారమును సంగీకరించుట సరికాదు. 'ఎలుదు+ఇన్+అ'=(వ్రాసిన) అని విభాగించి 'ఇన్' అను భూతార్థక ప్రత్యయమును జూపుట యుక్తము. (చూడు ౧౩౧ II విష). పై రూపమున 'న' కారము వ్యసహారవశమున లోపింపఁగా సంహితా 'య' కారము నిల్చుటచే 'ఎలుదియ' అను రూపము సిద్ధించు ననఁదగును. (చూడు ౩౨ VII విష).

ప్రాచీన కర్ణాటమున వర్తమానార్థక విశేషణము 'బాళుత్తిరువ' అనునది కానరాదు. 'బాలు' అనునది పలగన్నడ ధాతువు. 'బాల్=జీవనే' అని శబ్దమణిదర్పణ ధాతు పాఠము. కాన 'బాళు' అను ధాతువు హాసగన్నడ రూపము. 'బాళుత్తిరువ' అనునదియు వర్తమానార్థక విశేషణము కాదు. "బాళుత్తె-బాళుతె-బాళుత్తుం - బాళుతుం - బాళిదపం - బాళువ" అనునవి మాత్రమే పలగన్నడ వర్తమానార్థక విశేషణ రూపములు. (చూడు

౧౨౮ II విష.) (౧౩౨ I విష. చూడు). తుదికి హాసగన్నడమందును 'బాళుత్తిరువ' అను 'ఇరు' ధాతు ఘటిత రూపము కానరాదు.

౧౨౩. సూ.—“కారక కృదంత ప్రకృతిగళిగె విభక్తి ప్రత్యయగళు పరవాదాగ నడువె వుంలింగైకవచనదల్లి 'వను', స్త్రీలింగైకవచనదల్లి - 'వళు', నవుంస లింగైకవచనదల్లి - 'అదు', ఎంబ ఆగమగళు బందు కృన్నామగళాగు వవు. ఉదాహరణె.

	భూతరూప	భవిష్యద్యర్తమానరూప	నిషేధరూప
పుం. —	మాడిదవను	మాడువవను	మాడదవను
స్త్రీ. —	మాడిదవళు	మాడువవళు	మాడదవళు
స. —	మాడిదు	మాడునదు	మాడదు ”

(శబ్దాదర్శ. హాసగన్నడ వ్యాకరణ)

పయి సూత్రోదాహరణములనుబట్టి హాసగన్నడ వర్తమాన విశేషణ రూపము 'బాళువ' అనునది మాత్రమె. తెలుఁగునందలి 'చదువుచున్న' (చదువు + చు + ఉండు + ఇన) అనుదాని రీతిని 'ఉండు' ధాతువునకు సరియగు 'ఇరు' అను కన్నడ ధాతువుతోను, 'ఉత్త' అను కన్నడ వర్తమాన చిహ్నము తోను జేర్చి 'బాళు + ఉత్త + ఇరు + వ' అనురీతిని గల్పింపఁబడినదేమో?

క్రియా కాంతా ౨ సమాపకముల నుండియే సమాపక క్రియలును ధాతుజ విశేషణములును నేర్పడునను నపసిద్ధాంతము దొరగారి మననున నాటొ కొని యుండుటచేత 'తమిలమందువలెనే కన్నడమందును క్తార్థక 'ఇ' కార మునకును ధాతుజ విశేషణ ప్రత్యయమగు 'అ' అనుదానికిని నడుమఁ దమిల మందు 'న' కారమువలెనే కన్నడమందు 'ద' కారము నిల్చును" అను నొక యసత్య కల్పనము గావించిరి. వండితిని మున్నగు తెనుఁగు క్రియలందువలెనే కన్నడమందును ననేక క్తార్థకములకు భిన్నములగు భూతార్థక క్రియలందు 'ఇకార దకారములు రెండును నిల్చుట నిజమె. “దాదా విదాగమో బహు శమ్” (కర్ణా. భూష. ౨౧౦ సూ.) = భూతార్థక ద ప్రత్యయ పరకత్వమున 'ఇ' కారాగమము బహుశముగా నగును. ఉదా:—మాడిదం = (వాడుచేసెను) మాడిద = (చేసెను). కాని పెక్కు క్తార్థకములందు ద కారము రానేరాదు. 'ఇ' కారము మాత్రమే నిల్చును. ఇట్టి స్థితిలో నిట్టి క్తార్థకములు భూతార్థక సమాపక క్రియలకుఁ బ్రకృతులని యెట్లు చెప్పనగును? “ఇదుతో ౨.ల ఘృది ద్విస్వరాత్” (కర్ణా. శబ్దాను. ౫౮౧ సూ.) = లఘృది ద్విస్వరకములు కాని 'ఉ'

కారాంత ధాతువులకుఁ బరముగ క్తార్థమున ‘ఇ’ కార మాత్రమె యగును. ఉదా:—నోడిపోదం=(చూచిపోయెను.) మొ. మఱియు క్తార్థమునుండి విశేషణ మేర్పడుట మిక్కిలి యసంభవము. ఇచ్చటనే కాక విశేషణ ప్రకరణ మందును నిట్టి యభిప్రాయమునె దొరగారు స్పష్టముగా వచించిరి.

“‘కింది’ మున్నగు విశేషణముల తుది ‘ఇ’ కారమును ‘అయి’ మున్నగు చోటులందలి భూతార్థకమగు ‘ఇ’ కారమును నభిన్నములె యని యూహింప వచ్చును” (చూడు ౯౧ VI విష.). (కాట్టు. ౩౧౨ పుట).

“కొన్ని ధాతువులకు ‘ఇయ’ అను ప్రత్యయమును జేర్చుటచేత విశేషణ రూపము లేర్పడును. ‘ఇయ’ అనుదానిలోని ‘ఇ’ అనునది భూతార్థకము. ‘అ’ అనునది సంబంధార్థ కాసమాపక క్రియాజన్య విశేషణ నిష్పాదక ప్రత్యయము. య కారము సంహితా వ్యవధాయక వర్ణము. తెల్లిన ‘అ’ ప్రత్యయముతోఁ గూడకయె ‘ఇ’ ప్రత్యయ మాత్రమె విశేషణతా ద్యోతక మగుచున్నది. ఉదా:—కింద-కింది.....” (౯౧ VII విష.). (కాట్టు. ౩౧౩, ౩౧౪ పుటలు).

“కొన్నియెడల భూతార్థకమగు ‘ఇ’ ప్రత్యయమును జేర్చకుండఁగనే సంబంధార్థకమగు ‘అ’ ప్రత్యయమును జేర్చుటచేతనే విశేషణ రూప మేర్పడును. ఉదా:—తమి-నల్ల=(మంచి). కన్నడ-దొడ్డ. తెలుఁగు-పెద్ద” (చూడు ౯౧ VIII విష.). (కాట్టు. ౩౧౬ పుట).

పయి విషయములలోని యసంగతు లాయా స్థలములయందె విమర్శితము లగుటచే నిట మరల విమర్శింపలేదు.

పయి సందర్భమునుబట్టి ‘అ’ ప్రత్యయమువలెనే ‘ఇ’ ప్రత్యయమును దద్వత్తార్థ బోధకమగు విశేషణతా నిష్పాదక ప్రత్యయమని విశదమగుచున్నది. చరిత్ర విస్తృతిచే ‘ఇ+అ’ అను రెండిటి మేళనము కొన్నియెడల గల్గుట వింత కాదు. తద్ధర్మార్థకమగు ‘ఎద’ ప్రత్యయముపైని ‘ఇ’ ప్రత్యయము నిల్వఁగా ‘ద-డ’ ల మార్పు కల్గుటచేత (హృదయ=ఎద=ఎడ.) ‘చదివెడి-చదివేటి’ మున్నగు రూపము లేర్పడి యుండుననియు నట్టి ‘డి’ వర్ణ లోపముచేత “చదివేవాఁడు” అనురీతి రూపము లేర్పడియుండుననియు నూహింపనగును.

౧౩౪. III విష:—“పెక్కు ధాతుజ విశేషణములె కాక పెక్కు గుణ విశేషణములును ‘అ’ ప్రత్యయమును జేర్చుటచేత నేర్పడుచున్నవి. గుణ నామవాచకము లేమార్పును లేకయే విశేషణములుగ వాడఁబడును. ఉదా:—

పెరు=(పెద్ద.) సిఱు=(చిన్న). మొ. వీనినె యొక విధమగు సంబంధార్థక విశేషణములనుగా వాడవచ్చును. ఉదా:—సిఱి+య్+అ=సిఱియ=(చిన్న). పెరి+య్+అ=పెరియ=(పెద్ద). కొన్ని యసాధారణ క్రియలయొక్క భూతార్థక సంబంధార్థక ధాతుజ విశేషణములు సైతము సామాన్య విశేషణములుగ వాడఁబడుటయుఁ గలదు. ఉదా:—ఉయర్+న్ద+అ=(ఎత్తయిన). ‘ఏది యెత్తయినదో యది’ అని దీని యధాశ్రుతార్థము. తాఱ్+న్ద+అ=(క్రిందయిన). ‘ఏది క్రిందైనదో యది’ అని దీని యధాశ్రుతార్థము. ‘పెరియ’ మున్నగు తమిళ విశేషణములు భూతార్థక సంబంధార్థక విశేషణములగు ‘పణ్ణియ’=(చేసిన) మున్నగువానిని మిక్కిలి పోలియున్నవి. దీనినిబట్టి యివి (పెరియ మున్నగునవి) యాకారమున భూతార్థక సంబంధార్థక విశేషణములుగ నున్నవనియు నిజముగా వీనికి భూతాదికాల సంబంధము లేదనియు నిట్టి క్రియకుఁ జేర్చెడి ప్రత్యయము చేరికచేత నేర్పడినవనియు నివి నామవాచకమునండి యేర్పడిన సంబంధార్థక విశేషణములనియుఁ జెప్పవచ్చును” (కాల్దు. ౫౨౨ పుట).

“తమిళమున మఱొక తెగ విశేషణములు భాన్యార్థక తద్ధర్మార్థక ధాతుజ విశేషణ ప్రత్యయమును ‘ఉమ్’ అనుదానిని జేర్చుటవలన నేర్పడును. గుణ నామవాచకములకు ‘ఇయ’ అనుదానిని జేర్చునట్లే యీ తెగ శబ్దములకుఁ బరముగ ‘ఉమ్’ అనునది చేర్పబడును. పెర్+ఉమ్=పెరుమ్=(పెద్దది) పస్+ఉమ్=పసుమ్=(ఆకు పచ్చనిది). ఈ రెండు తెగలకును నర్థభేదము లేదు. ‘ఇయ’ అనుదానికంటె ‘ఉమ్’ అనునదియె మనోజ్ఞమై యుండును (చూడు విశేషణ ప్రకరణము ౯౧ IX విష.)” (కాల్దు. ౫౨౨, ౫౨౩ పుటలు).

విమర్శము:—డా. కాల్దువెల్లుగారు ‘పెరియ’ మున్నగువానిలోని ‘ఇ’ అనునది భూతార్థకమనియు ‘అ’ అనునది ధాతుజ విశేషణ ప్రత్యయమనియు ‘కింది’ మున్నగువాని తుది ‘ఇ’ కారము సైతము భూతార్థకమున కభిన్నమె యనియు వెనుక విశేషణ ప్రకరణమున స్పష్టముగ వ్రాసిరి. (చూడు ౯౧ VI, VII, VIII విష). అట్టి దొరగారి వ్రాతలను దిక్ ప్రదర్శనముగ ౧౩౪ II విషయమునఁ జూపియున్నాను. అట్టి యభిప్రాయము పూర్తిగ నిట మాటి పోయినది. “పెరియ మున్నగు తమిళ విశేషణములు భూతార్థక సంబంధార్థక విశేషణములగు ‘పణ్ణియ’ మున్నగువానిని మిక్కిలి పోలియున్నవి. ఇవి యాకారమున భూతార్థక సంబంధార్థక విశేషణములుగ నున్నవి. నిజముగా వీనికి భూతకాల సంబంధము లేదు” అని యిట్లు వింతగ వ్రాయుచున్నాడు. (చూడు కాల్దు. ౫౨౨, ౫౨౩ పుటలు).

“పెరియ” అనుదానిలోని ‘ఇ’ కారమునకు భూతార్థసంబంధము లేదని యిట వ్రాసిరిగదా ‘పెరు’ అనుదానినుండి “పెరి + య్ + ల = పెరియ” అని వీరు చూపిన విభాగములోని ‘పెరి’ అనుచోటి ‘ఇ’ కారము వీరికెట్లు వచ్చినదో తెలుపవలదా? దానికోసమే కదా వీరచట దానికి క్షార్వర్యక తాంగీకారము గావించిరి.

‘పెరియ’ మున్నగు నామములలోని ‘ఇ’ కారము భూతార్థకమనుట యెట్లసంభవమో, ‘పెరుమ్’ మున్నగు నామములలోని ‘ఉమ్’ ప్రత్యయము తద్ధర్మార్థకమనుటయు సట్లే యసంభవము. భూత తద్ధర్మార్థక ప్రత్యయములు క్రియావాచి ధాతువులపైనే నిల్చునుగాని నామములపై నెన్నఁడును నిల్వ నేరవు. తద్ధర్మార్థకములలోని సాతత్వాద్యర్థములు భూతాదికాల వాచకములు కానని వెనుక దొరగారు వ్రాసిరి కాని సాతత్వ మచఁగాఁ ద్రికాల స్మృత్తిత్వమే కదా. అది క్రియాధర్మము కాదనుట యెట్లు? ‘పెరుమ్’ మున్నగువానిలోని ‘ఉమ్’ అనునది కర్తృధారయ సమాసములో వచ్చు నాగమ విశేషమని యీ వఱకె నిరూపింపఁబడెను. (చూడు ౬౬ II, ౯౧ IX విష.). కర్తృధారయ మున సహజమైయుండెడి సమానాధికరణ ధర్మద్వయ మచటి సముచ్చయార్థక మగు ‘ఉమ్’ శబ్దముచేత సముచ్చిత మగును గాన నచట ‘చా’ ర్థకాగమము సహజము. (నీలంచ త దుత్పలం చ = నీలోత్పలమ్).

౧౩౪. IV విష:—“ధాతుజ విశేషణ = (సంబంధార్థక విశేషణ) ప్రత్యయ చరిత్రము:—తమిళమందలి భావ్యర్థక తద్ధర్మార్థకమగు ‘ఉమ్’ అనునది సముచ్చయార్థకమగు ‘ఉమ్’ అనుదానికి భిన్నము కాదని యీవఱకు విశదపఱచి యున్నాను. సంబంధార్థక ధాతుజ విశేషణ ప్రత్యయము లెల్లఁ జరిత్రమందు మొట్ట మొదట విభక్తి ప్రత్యయములె యనియు ముఖ్యముగా శేషషష్ఠీ ప్రత్యయములె యనియు నవి ‘కల-కల్లియున్న’ అను సర్థము గలవనియు నా యభిప్రాయము. ప్రాచీన సిథియను భాషలలో ద్రావిడభాషలందువలెనే సంబంధార్థక సర్వనామములకు బదులుగ సంబంధార్థక విశేషణములను వాడుక చేయుట సంప్రదాయము. జపానుభాషలో సైతము సంబంధార్థక సర్వనామము లేదు. సిథియను భాషలలోవలెనే సంబంధార్థక సర్వనామముచోట సంబంధార్థక ధాతుజ విశేషణమును వాడుటయే సంప్రదాయము. సంబంధార్థక ధాతుజ విశేషణ ప్రత్యయమునకును శేషషష్ఠీ ప్రత్యయమునకును భేదములేదు. మంచు భాషలో (సిథియన్) ‘నై’ అనునది లేదా ‘నినై’ అనునది (ఇది టర్కీ- భాషలోని ‘నినై’ అనుదానిని బోలియున్నది) ధాతుజ విశేషణ ప్రత్యయము. శేషషష్ఠీ ప్రత్యయమును నిదియె. వీనిని జేర్చుటచేత నసమాపక క్రియ ధాతుజ విశేషణ

మగుచున్నది. ఈ విషయము తమిళ కన్నడములను జాలుగఁ బోలి యున్నది. ఉదా:-మంచుభాష:-అరచ = (వ్రాయఁబడిన). ఇది 'అర' అను ధాతువుయొక్క యసమాపక క్రియారూపము. దీనినుండి 'అరచన్' = (వ్రాసినది) అను సంబంధార్థక విశేషణ మేర్పడుచున్నది. 'వ్రాయుటను గలది' అని దీని యధాశ్రుతార్థము. మంగోలియను భాషలో "బి ఒమ్సిహు నె బిఛిగ్" = (నేను జదువుచున్న పుస్తకము). ఇందలి 'నె' అనునది తమిళ మందలి శేషషష్ఠీయగు 'అ' అనుదానికి సమానార్థకము. అందలి 'బి' అను దానికి 'నేను' అనియు 'బిఛిగ్' అనుదానికి 'పుస్తకము' అనియు నర్థములు. కావునఁ బై మంగోలియా వాక్యమునకును "నాన్ వాసికిన్ద్ర నూల్" అను తమిళ వాక్యమునకును 'నేను జదువుట గల పుస్తకము' అనియే యధాశ్రుతార్థము. చీనా భాషయందును నిట్టి రచనయే కలదు. ఉదా:-వోసీన్ తి ము = (నేను జదువుచున్న పుస్తకము). ఇందలి 'తి' అనునది శేషషష్ఠీ ప్రత్యయము. ఇది 'సీన్' = (చదువు) అను ధాతువునకుఁ బరముగఁ జేర్పఁబడినది. ఈ భాషలలోఁ గ్రియయొక్క షష్ఠీరూపమే సంబంధార్థక విశేషణ రూపమగుచున్నది. పై రీతిని గ్రియపైని షష్ఠీ ప్రత్యయమును నిల్పుటచేతఁ గ్రియను నామవాచకముగ వాడెడివారని తేలుచున్నది. ఎడ్కిస్సు దొరగారు 'తురేనియనులు క్రియలను నామవాచకములనుగా వాడుదురు' "ప్రతిక్రియయుఁ బ్రాతిపదికముగా వాడఁ బడును" అని చెప్పియున్నారు. ఈ మాట చాలవఱకు ద్రావిడభాషలకు వర్తించుచున్నది. ద్రావిడ సంబంధార్థక విశేషణము క్రియానామవాచకముగా వ్యవహరింపఁబడునని యీవఱకుఁ జూపియేయున్నాను. అసమాపక క్రియలను నామవాచకములనుగాఁ దలంపనిచో శేషషష్ఠీ ప్రత్యయమును జేర్చుటయు వానిని సంబంధార్థక క్రియాజన్య విశేషణములనుటయు నెల్లు పొనఁగును?" (కాల్లు. ౫౨౩, ౫౨౪ పుటలు).

విమర్శము:-క్రియావాచకమగు ధాతువుపైని కాలబోధక ప్రత్యయ ములు నిల్చిన యసమాపక క్రియ మొదటఁ గ్రియానామవాచకమే యనియు దానిపైని బురుషబోధక ప్రత్యయములు నిల్చుచో నది సమాపక క్రియ యగు ననియు సంబంధార్థక శేషషష్ఠీ ప్రత్యయ మట్టి యసమాపక క్రియపై నిల్చినచో నది సంబంధార్థక ధాతుజ విశేషణమగుననియు డా. కాల్లువెల్లుగారి సిద్ధాంతము. పై స్థలద్వయమందలి సంబంధశబ్దము విభిన్నవిషయకము. శేషషష్ఠ్యర్థమగు సంబంధము స్వస్వామిభావాది రూపసంబంధము. ఉదా:- రాజయొక్క పురుషుడు. మొ. సంబంధార్థక విశేషణ మనుచోటి సంబంధము యత్తచ్చబ్దా న్నయరూపము. ఉదా:-ఎవ్వఁడు విద్యాంనుఁడో వాడు పూజ్యుడు. మొ.

ఇట్లు విజాతీయములగు సంబంధశబ్దములను శబ్దసామ్య భ్రమచే నభిన్నములనుగా డా. కాల్డువెల్లుగారు తలంచుట సరికాదు. సంబంధార్థక శేషవస్థి ప్రత్యయముచేత యత్తచ్చబ్దాన్వయ రూపసంబంధము బోధ్యమగుననుట శేషము నసంగతము. అసంభవము. ఇట్టి యసంగతాసంభవ విషయము నాధారముగాఁజేసికొని వస్థివిభక్తి నామవాచకముపైనే నిల్పునుగాన ధాతుజ విశేషణ ప్రత్యయమునిల్చు క్రియాంగము భావార్థకక్రియా నామవాచకము కాకతీరదను నొక యపసిద్ధాంతమును దొరగారు నెలకొల్పుట భ్రాంతిమూలకము. (చూడు గరిర I విష, గరిర II విష.). ధాతువుపైని భావార్థక ప్రత్యయము నిల్చిన పై నయ్యది సుష్టులు నిల్చుట కర్వమగు కృదంతమగునే కాని పురుషబోధక ప్రత్యయయోగ యోగ్యము కానేరదు. అట్టి భావార్థక ప్రత్యయమునకు భవిష్యదాది కాలభేదబోధకతాశక్తి యెట్లు గల్గును?

తొల్కాప్పియమునాటికే ప్రసిద్ధమైయున్న యత్తచ్చబ్దాన్వయమును నట్టి యర్థముగల సర్వనామమును ద్రావిడభాషలలో లేవని దొరగారు పలుమాఱును వ్రాయుచుండుటయు, 'అదు' అనునది తమిళమున తొల్కాప్పియము నాటికి శేషవస్థి ప్రత్యయమై యుండఁగా 'అ' అనునది ('అ' నన్నాలున నున్నది యర్వాచీనము). తమిళ శేషవస్థి ప్రత్యయమనుచు మాటిమాటికిని వ్రాయుచుండుటయు నట్టి 'అ' ప్రత్యయము (శేషవస్థి.) ధాతుజ విశేషణతా నిష్పాదకమగు 'అ' ప్రత్యయమునకు భిన్నముకాదనెడి స్వవాదమునుఁ బాఠకుల మనసుల కెక్కించుటకుఁ జేయు నసత్య ప్రసంగములనుట సాహసము కాదు. (చూడు గరిర VII విష.). 'అదు' అను తచ్చబ్దనపుంసక ప్రథమైక వచనరూపమే తమిళ శేషవస్థి ప్రత్యయము. అది మాత్రమే తొల్కాప్పియమునఁ బేర్కొనఁబడినది. (చూడు గరిర V, VI విష.). కన్నడ శేషవస్థి 'అ' ప్రత్యయము. భూతాది కాలద్యోతక ప్రత్యయ విశిష్టమగు క్రియాంగముపై నిల్చు 'అ' అను ధాతుజ విశేషణతా నిష్పాదకప్రత్యయము "అ" అను నిర్దేశక సర్వనామ ప్రకృతికి భిన్నము కాదు. ఈ విషయమును డా. గుండర్పుగారు వచించినను నద్దానిని దాము యుక్తిహీనముగా నంగీకరింపఁజాలమని దొరగారు వ్రాయుట శేషము నన్యాయము. (చూడు గరిర V విష.)

గరిర. V విష:—“ఎడిగ్-న్ను” దొరగారు ద్రావిడ భాషలయందువలెనే యిండ్లోయూరపియను భాషలందును నొక్క శబ్దమునె భూతార్థక విశేషణముగాను, శేషవస్థిరూప విశేషణముగాను నుపయోగింపవచ్చునని యిట్లుదాహరించిరి. ఉదా:—horned (కొమ్ముగల?). కాని యిందలి 'ed' అనునది శేషవస్థిప్రత్యయము కాదు.

జెహిస్తను ఫలకముల శాసనములలోని మంగోలియను భాషయందలి 'కి' అనుదానిని బోలిన 'పి' అనునది సంబంధార్థక ప్రత్యయము. ఇది ద్రావిడ భాషలయందువలెనే సంబంధార్థక విశేషణనిర్మాణమున ధాతువుపైని జేర్పబడును" (కాట్జు. ౫౨౪ పుట).

"ద్రావిడ భాషలకును సిథియను భాషలకును సంబంధములను సామ్యములనుఁ బరిశీలింపఁగా సంబంధార్థకమగు 'అ' అనేడి ద్రావిడ ప్రత్యయము ద్రావిడ ప్రాచీన శేషవస్తుప్రత్యయమగు 'అ' అనుదానికి భిన్నముకాదని తెలియుచున్నది".

"డా. గుండర్పు దొరగారు సంబంధార్థక విశేషణ ప్రత్యయమగు 'అ' అనునది నిర్దేశక సర్వనామశబ్దమగు 'అ' అనుదాని కభిన్నమనిరి. కాని నిర్దేశక ప్రత్యయమగు 'అ' అనునది యప్రధానార్థమున శేషవస్తుప్రత్యయమగు 'అ' అనునదిగ వాడబడుచున్నదని నిర్ణయించువఱకు నట్టి యూహను నేనంతగా నంగీకరింపఁజాలను" (కాట్జు. ౫౨౪ పుట).

"కు' భాషయందలి తద్ధర్తార్థక సంబంధార్థక విశేషణప్రత్యయమగు 'ని' అనునది శేషవస్తుప్రత్యయమగు 'ని' అనుదానికి భిన్నముకాదు. తెల్లుభాషయందలి వ్యతిరేకార్థక సంబంధార్థక విశేషణప్రత్యయమగు 'ని' అనునది తెల్లు విభక్తులలోని 'ని' అనుదానితో సంబంధించుచున్నది. 'కు' భాషయందలి భూతార్థక సంబంధార్థక విశేషణ ప్రత్యయమగు 'తి' అనునది తెల్లులోని యకాపవిభక్తిక 'తి' ప్రత్యయముతో సంబంధించుచున్నది. తెల్లు సంబంధార్థక తద్ధర్తార్థక విశేషణప్రత్యయములు తెలుఁగు విశేషణరూప రూపనిర్మాణమునఁ గనబడుచున్నవి. (నచ్చేటివాఁడు = నేటివాఁడు - ఏటిసిరు - మొ.)" (కాట్జు. ౫౨౪, ౫౨౫ పుటలు).

విమర్శము:—ధాతుజవిశేషణ ప్రత్యయములకును శేషవస్తుప్రత్యయములకును నేడేని సంబంధముగలదని తోచునట్లుఁగ నిట డా. కాట్జువెల్లుగారు వాని పోలికలను జూపనాగిరి. బలమగు యుక్తి చూపకయె డా. గుండర్పుగారి విశ్వసనీయమగు నూహను దామంగీకరింపఁ జాలమనిరి. శేషవస్తుప్రత్యయములకును ధాతుజవిశేష ప్రత్యయములకును బోలికలను జూపుటలోఁ గొన్నిట నుదాహృతులనైనఁ జూపక దాటిపోవుచు వచ్చిరి. మఱియు నెందైన శేషవస్తుప్రత్యయమును ధాతుజవిశేషణ ప్రత్యయమును యాదృచ్ఛికమగు పోలికను గల్గియున్నంత మాత్రమున విభిన్నవిషయకములగు నా రెండును నభిన్నములనుట శబ్దతత్వశాస్త్ర సంప్రదాయ సమ్మతము కాదు గదా. ఆ రెండు సంబంధ శబ్దములును విభిన్నవిషయకములనియు శబ్దసామ్యమున నవి యభిన్నములని భ్రమింప

రాదనియు నీవటకు విశదపఱచియే యున్నాను. (౧౩౪ IV విష.) “భవతి” శబ్దములో ‘తి’ యున్నది. ‘నేతి’ శబ్దములో ‘తి’ యున్నది—‘రామస్య’ అను దాని తుదిని ‘స్య’ అని యున్నది. ‘నిశ్చస్య’ అనుదాని తుదిని ‘స్య’ అని యున్నది. ఇట్టి యాదృచ్ఛికములగు పోలికలను మూలముగాఁ గొని వాని కభిన్నతను గల్పించుట సరియో? వెదకినచో నిట్టి పోలికలు భాషాసముద్రము లలో వేనవేలు సత్తగుల్లలవలె లభింపకపోవు.

డా. గుండర్పుగారు ధాతుజవిశేషణ ప్రత్యయమగు ‘అ’ అనునది నిర్దేశక సర్వనామ ప్రకృతియగు ‘అ’ శబ్దమున కభిన్నమని యూహించిన యూహ మెంతయు విశ్వసనీయమును సుసంగతమును సుసంభవమును ననుటకు సందేహములేదు. బలమైన యుక్తి చూపకయే దాని సంగీకరింపఁజాలమని దొరగారు వ్రాయుట న్యాయముకాదు. నిర్దేశక సర్వనామ శబ్దమగు ‘అ’ అనుదాని నుండి యేర్పడిన ‘అదు’ శబ్దమే తమిళ కేషపష్ఠీప్రత్యయమని వెనుక దొరగారే నిర్ణయించి వ్రాసిరి. ఇంక నద్దానిని నిర్ణయించుటకలఁ దామంతఁగా సంగీకరింపఁ జాలమనుట సరియో? (చూడు ౮౭ V, VI విష.).

౧౩౪. VI విష:—“సంబంధార్థక సర్వనామములకుఁ బదులుగఁ సంబంధార్థక ధాతుజ విశేషణములను వాడుట సిద్ధియను భాషలకు సహజమై యైనను “టర్కిషు-ఫిన్నిషు” భాషలు రెండిటియందును సంబంధార్థక సర్వనామము వేరుగఁ గలదు. కాని యట్టి సర్వనామమును వాడుట యా భాషల వ్యాకరణ సంప్రదాయమునకు విలక్షణమై యిండ్లో యూరపియను భాషలలోని వాడుకల యనుకరణమని తోఁపించును. టర్కిషు భాషపైని ‘పరిషియను’ భాషా ప్రభావ మావేశించిన దనుట నిశ్చయము. ‘ప్రాచ్య టర్కిషు’ భాష పరిషియను భాషనుండి సంబంధార్థక సర్వనామ మొకటి నెరపుతెచ్చికొన్నను దాని వాడుక యా భాషయందరుదు” (కాట్టు. ౫-౨౫ పుట).

విమర్శము:—సంబంధార్థక సర్వనామము (యచ్ఛబ్దార్థకము) ద్రావిడ భాషలలో లేదనుకొని కావలయును దొరగారి యపసిద్ధాంతములనుఁ గల్పించిన వారైరి. తొలకొప్పియమునాఁటికే తమిళమున సంబంధార్థక సర్వనామ ప్రయోగమును యత్తచ్ఛబ్దాన్వయ ప్రయోగమును గలవని యీవఱకే సోదాహరణముగాఁ జూపఁబడెను (చూడు ౧౧౮ IV విష. ౧౩౪ I విష). అంతకన్నఁ బ్రాచీన గ్రంథ మే ద్రావిడ భాషలలో నున్నది? ఇట్టి స్థితిలో ద్రావిడ భాష లందు సంబంధార్థక సర్వనామము లేదను నీ వాదమును దొరగారి రెట్లు లేవఁ దీసిరో తెలియకున్నది.

“అవ్వటి.....” (తొల్కా. ౬౪౬ సూ.) =

“అవన్-ఇవన్-ఉవన్

అవళ్-ఇవళ్-ఉవళ్

అవర్-ఇవర్-ఉవర్

యాన్-యామ్-నామ్

యావన్-యావళ్-యావర్”

అను పదునైదు శబ్దములును మహాన్యహాతీ వాచములు”.

అని మాత్రమే తొల్కాప్పియ సూత్రము. ‘అవన్’ మున్నగువానికివలెనే ‘యావన్’ మున్నగువానికిని సూత్రకర్త యర్థ వివరణము చేయలేదు. తెల్లు సందలి ‘ఎవఁడు’ మున్నగువనివలెనే తమిళమందలి ‘యావన్’ మున్నగు శబ్దములును గన్నడమందలి ‘ఆవం’ మున్నగు శబ్దములును యత్కి-మర్థకము లనుటలో విరోధ మేమున్నది? తొల్కాప్పియమునందె ‘యా’ శబ్దము యచ్చబ్దార్థకముగఁ బ్రయుక్తమై యున్నది గదా? ధాతుజ విశేషణములు ద్రావిడ భాషలలో నున్నవందురా? అవి సంస్కృతమందును గలదే. ఇంక నిట్టి వాదమునకుఁ బ్రస్తకియేమున్నది?

౧౩౫. I విష:—“I. చేదర్థకము = (Subjunctive mood) ‘si—if’ అను నాంగ్లపదములకు సమానార్థకములగు ప్రత్యయములనుగాని ‘అవు’ ధాతు చేదాద్యర్థక రూపమునుగాని క్రియయొక్క వివిధరూపములపైని నిల్పుట చేతఁ జేదాద్యర్థక రూపమేర్పడును” (కొట్ట, ౫-౨౫ పుట).

“కన్నడ భాషలో ‘రె’ అనునది చేదర్థక ప్రత్యయము. ఇది ‘ఆరె’ అనుదాని సంక్షేపరూపమని డా. గుండర్పుగారు తలంచిరి. తమిళ భాషయందు ‘ఆఱు=త్రోవ’. “బస్తరె=వచ్చినప్పుడు” అనుదానిని మలయాళమందలి “వన్న + వ్ + ఆఱె=వన్న వాఱె=(చూడు ౧౫ II విష.) వచ్చి యున్న త్రోవలో=వచ్చినచో” అనుదానితోఁ బోల్చిరి. (వయి మలయాళశబ్దము తఱచుగా ‘వన్ను ఆఱె’ అని పఠ్యబడును). ఈ మలయాళ రూపమునకు సరియగు తమిళ గ్రాంథికరూపము “వస్త + వ్ + ఆఱు=వస్తవాఱు” అనునది. కర్ణాటచేదర్థక ప్రత్యయమగు ‘రె’ అనునది భూతార్థక ధాతుజ విశేషణముపైని నిల్చును. ఉదా:—మాడిద + రె=మాడిదరె=(నేను-నీవు-వాఁడు-అది-చేసినచో). విశేషణము విశేష్యముతో నన్వయింపవలయును గాన ‘మాడిద’ మున్నగు భూతార్థక విశేషణము పైనిల్చు నీ ‘రె’ ప్రత్యయము నామవాచకమై యనఁదగును. కాన ‘మాడిదరె’ అనుదానికిఁ చేసినచోట, అను నర్థము సరిపడియున్నది. ఈ కన్నడ చేదర్థకరూపము ‘అవ్యర్థకమగునపుడు ధాతుజ విశేషణముపైని “రూ—(లేదా) ఆగూ” అనునది చేర్పబడును. “రూ=రె + ఊ” అని చేదము.

‘ఆగూయ’ అనుదానికి “ఆగి=(అయి)+ఊ” అని ఛేదము. ఇవి తమిళమందలి “ఆగిల్+ఉమ్=ఆగిలుమ్” అనుదానికి సరిపడియుండును” (కాట్ట, ౫౨౫, ౫౨౬ పుటలు).

విమర్శము:—పటగన్నడ వ్యాకరణములలో నిందులకు మూల మగ పడదు. పయి కాట్టువెల్లుగారి నిషయములెల్ల “స్తడీ-ద్రవి” గ్రంథములో సరిగా సంగ్రహింపబడినవి. (చూడు స్తడీ-ద్రవి ౭౭, ౭౮ పుటలు). “రూ-ఆగూయ” అను సప్యర్థక ప్రత్యయములలోని ‘ఊ’ అనునది హాసగన్నడమందలి సముచ్చయార్థకశబ్ద మని తోచును. ‘ఆగు+ఇ+ఊ=ఆగూయ’ అని ఛేదము నరయునది. ‘ఇ’ అనునది తమిళమందలి ‘ఇన్’ అను చేదర్థకమును సంబంధించినది కానోవును. (చూడు ౧౩౫ III. ౧౩౫ IV విష).

౧౩౫. II విష:—“తుళుభాషలోని చేదర్థకరూపములు:—ఇవి రెండు విధములని ‘బ్రిగెల్’ దొరగారు చెప్పిరి. I కండిషనల్ రూపము. II సబ్జంక్ టీప్రరూపము=(ఇది చేదర్థకము).

I. కండిషనల్ రూపము:—ఇది భూతార్థకముపైని భవిష్యత్సామీప్య వర్తమానార్థక ‘వ’ ప్రత్యయము నిల్పుటచేత నేర్పడును. దీనిని ‘తవ్య’ ప్రత్యయార్థక మనఁదగును. ఉదా:—మాల్ త్ ద్వై=చేయవలసి యున్నది. (భూతార్థకము - మాల్ త్ ద్వై = చేసియున్నాను). వ్యతిరేకార్థకమగు కండిషనల్ రూపము. ఉదా:—మాల్ త్ ద్వై + అ + య్ + ఎ = మాల్ త్ ద్వయై = (చేయరాదు). (ఇందలి ‘అ’ అనునది వ్యతిరేకార్థకము).

II. సబ్జంక్ టీప్ర రూపము=(చేదర్థకము). ‘డ’ ప్రత్యయయోగమున నిది యేర్పడును. ఇది తమిళ మలయాళములలోని ‘ఇల్-ఆల్’ అనువానికి సమానార్థకమగు సప్తమ్యర్థకము. తుళు:—మాల్ పువెడ = (చేయునెడల) (మాల్ పువె=చేయుదును). తుళులోని వ్యతిరేకార్థకమగు ‘ఇజ్జి’ అనుదాని సంక్షేపమగు “జ్జి” అనుదాని చేరికచేత వ్యతిరేకార్థకరూప మేర్పడును. ఉదా:—తుళు-మాల్ పువెడ=(చేయనియెడల) (ఇది వ్యతిరేక చేదర్థకము)” (కాట్ట, ౫౨౬ పుట).

విమర్శము:—ఇందలి ‘కండిషనల్ రూపమునందుఁ జేదర్థకభావములేదు. సబ్జంక్ టీప్ర రూపమే చేదర్థకము. సప్తమ్యర్థకమునకును జేదర్థకమునకును సంబంధము కానరాదు.

౧౩౫. III విష:—“తెల్లు చేదాద్యర్థకరూపములు:—థాతు రూపమునకు ‘ఇళ’ అనుదానిని జేర్చుటవలనఁ దెలుసం దత్వంతి ప్రాచీనమును ముఖ్య

మును నగు చెదాద్యర్థక రూప మేర్పడును. ఉదా:—చూచిన. ‘ఇన’ అనునది తమిలమందలి ‘సందర్భమున’ అను సర్థము. ‘ల ఇన్’ అను సప్తమ్యర్థకమునకు క్లిష్టముకాదు. ‘ఇన్=ని=న’ అనునవి సప్తమ్యర్థకములు.

తెలుగులో నుపయోగింపఁబడు చెదాద్యర్థకములన్నియుఁ దఱచుగా ‘అగు’ ధాతు రూపములై. ‘అగుచో’ అను సర్థము గలవి. ఇందు ‘ఏని’ అనెడి ‘అవు’ ధాతు సంబంధి చెదాద్యర్థక రూపము శిష్టవ్యవహారమున వెలయుచుండును. ఈ ‘ఏని’ అనునది తమిలమందలి ‘అగు సందర్భమున’ అను సర్థము గల ‘ఆయిన్’ అనుదాని క్లిష్టము. ఈ ‘ఏని’ ప్రత్యయము ధాతుజ విశేషణమునకుఁ బరముగఁ జేర్పఁబడక సమాపక క్రియలకుఁ బరముగఁ జేర్పఁబడును. దీనిని జేర్పఁగనే క్రియ చెప్పెడి కాలమేది యైనను దధర్థార్థకముగా మాఱును. ఇది తమిలమందలి ‘ఆయిల్=ఆగిన్=ఆయిన్=ఆనాల్’ అనువానికి సమానార్థకముగా వాడఁబడును. ఉదా:—తెల్లు:—చేసితిన్ + ఏని = చేసితినేని = తమి:—చేయ్ దేన్ + ఆయిన్. తెల్లు:—చేసితిమ్ + ఏని = తమి:—చేయ్ దోమ్ + ఆయిన్.

కొందఱు వైయాకరణులు ‘ఏని’ అనునది ‘ఏమి’ అను ప్రశ్నార్థకమున క్లిష్టమని తలంచిరి. కాని వాడుకయందును ధ్వనియందును గల ‘ఆయిన్’ శబ్దపు పోలిక పై యాశయమును ద్రోసివేయుచున్నది” (కాట్ట, ౧౮౬, ౧౮౭ పుటలు).

“‘ఏ’ అనునది తెల్లు వ్యవహారమున నింకొక చేదర్థక రూపము. ఇది ‘ఏని’ శబ్దమువలె సమాపక క్రియకుఁ బరముగఁ జేర్పఁబడును. ఇంక నిది భూతార్థక సమాపక క్రియాంగమునకుఁ బరముగఁ జేర్పఁబడును. ఉదా:—చేసితే=చేస్తే. ‘క్లే’ దొరగారి ‘ఏ’ ప్రత్యయము ప్రశ్నార్థకమున క్లిష్టమని తలంచిరి. ఉదా:—వాడు చేసినే=(వాడు చేసినచో).

కన్నడ మందువలెనే తెలుగునందును ధాతుజ విశేషణమునకుఁ బరముగాఁ జేర్పఁబడిన ‘అట్టయితే. అట్టాయెనా’ అనునవి యింకొక విధమగు చేదర్థకములగుచున్నవి. వీనిలోని మొదటి ‘అట్ట’ అనునది సంబంధార్థకమై ‘అట్లు’ అను సర్థము నిచ్చును. పురుషబోధక ప్రత్యయము చేరని ‘అయితి’ అను భూతార్థక క్రియను ఊని పల్కఁగా ‘అవు’ ధాతువుయొక్క చెదాద్యర్థక రూపమగు ‘అయితే’ అనునది యేర్పడును. ‘అవు’ ధాతువుయొక్క భూతార్థక మగు ‘ఆయెను’ అనుదాని ప్రశ్నార్థక రూపమే ‘ఆయెనా’ అనునది.

అవ్యర్థము వాచ్యమగుటకుఁ దమిలమందువలెనే తెల్లునందును ‘ఇన’ అనుదానికి ‘ఉ’ అను సముచ్చయార్థకము చేర్పఁబడును. ఉదా:—తెల్లు:—

చేసిన + న్ + ఉ = చేసినను = (చేసినప్పటికిని). తమి-చెయ్ + ఇన్ + ఉమ్ = చెయ్యిన్ + ఉమ్ = చెయ్యినుమ్ = (చేసినప్పటికిని)" (కాల్లు. ౫-౨౭ పుట).

విమర్శము.—‘సెయ్దక్కాల్’ = (చేసిన నాడు = చేసినప్పుడు) అను రూపమునుబట్టి కావలయును డా. కాల్లు వెల్లుగారు చేదర్థక ప్రత్యయమగు ‘ఇనన్’ అనునది సప్తమ్యర్థక మనుచు నొక సిద్ధాంతమును చేసిరి. ‘ఇన’ అనుదాని యొక్క ప్రత్యయ వికృతిచే గావలయు ‘ని-న’ అను తెల్లు సప్తమ్యర్థక ప్రత్యయ మేర్పడునని సూచించిరి. ఈ ప్రసంగమునుబట్టి ‘ఏని’ శబ్దము ‘అగు’ ధాతు జన్యమనుటకుఁ బ్రక్రియ నిల్లు చూపిరాయని యాలోచింపవలసియున్నది. అగు ధాతువులోని ‘ఆ’ కారము ‘ఏని’ శబ్దములోని ‘ఏ’ కారమనియు దానికిఁ బరమందున్న ‘ని’ అనునది తమిల సప్తమ్యర్థకమగు ‘ఇన్’ (“ఇన్” లేదు. ‘ఇల్’ గలదు” శ్రీ రెడ్డిగారు) ప్రత్యయమున కభిన్నమనియు వీరు దలంచిరి. సమాపక క్రియలపై నిల్చు చేదర్థమును బోధించు ‘ఏని’ శబ్దము సప్తమ్యంతమనుట కేవలము ససంభవము. మఱియు ‘అగు’ ధాతు రూపముపైని సప్తమ్యర్థకమగు ‘ని’ ప్రత్యయము నిల్చిననుట యంతకన్నను ససంభవము.

తెల్లు ‘వపోనినాడు’ = (పోవని యెడల) (భార. ఆది. ౧౧౫ ప.) తమి-‘సెయ్దక్కాల్’ = (చేసిన కాలమున = చేసిన నాడు) అను తమిటాంధ్రముల వాడుకలు గలవనుట నిజమే కాని వానిలోని సప్తమ్యంత దేశకాల వాచక శబ్దములు చేదర్థ ద్యోతకములగుచున్నవనుట యుక్తముగాని సప్తమీ విభక్తి చేదర్థద్యోతక మనుట యుక్తము కాదు. మఱియుఁ డెల్లులోని ‘ఇనన్’ అను చేదర్థక ప్రత్యయము సప్తమ్యర్థకమనుట సరికాదు. దీనిని బోలెడి తమిలభాష యందలి ‘ఇన్’ ప్రత్యయమునకు స్థలాంతరమునను సప్తమ్యర్థము లేదు. ఈ చేదాద్యర్థకరూప సందర్భమున ‘ఇనన్’ అను తెల్లు ప్రత్యయమును ‘ఇన్’ అను తమిల ప్రత్యయమును భూతార్థకములనుటయే యుక్తము. ‘ఇన్’ అనునది ద్రావిడ భూతార్థక ప్రత్యయమని యీ వఱకు విశదపఱచి యున్నాను (చూడు ౧౩౧ II విష.) ఇంతియకాక చేదాద్యర్థకములందలి ‘ఇన్’ అనుదానికి ‘ఆ కాలమున-ఆ సందర్భమున’ అనుసర్థములు దుర్బలములు. ‘తెలుగు-చదివినన్-తమి-చెయిన్-చెయ్యిన్’ అను చేదర్థక స్థలములందు ధాతు రూపములమీఁద సప్తమీ విభక్తి నిల్చుట కేవలము ససంభవము.

తెల్లు చేదాద్యర్థకమగు ‘ఇనన్’ ప్రత్యయమున కీ క్రిందిరీతిని జరిత్రము సూహించుట యర్హము. ‘ఇన్’ అనునది భూతార్థకము. ‘అ’ అనునది విశేషణ తానిష్పాదక ప్రత్యయము. కాఁగా ‘చేసిన’ అను ధాతుజ విశేషణరూప మేర్పడుచున్నది. దీనిపైని ‘ఏని’ శబ్దపు సంక్షేప రూప మనఁదగు ‘న’ కారము

నిల్చుటచేత ఇనన్ అనెడిచేదర్థక రూపమేర్పడుచున్నది. దొరగారు దెల్లులోని కళాద్రుత ప్రకృతికముల స్వరూపము గ్రహింపలేదు. వారికి నకారము వలసినచో వచ్చును. అక్కఱలేనిచో బోవును. “ఇన భూతార్థక విశేషణము-ఇన చేదర్థకము” అనుటలో వారికించుకేని సంకోచము లేదు-ద్రుత ప్రకృతిక నకారము శబ్దావయవము నభిప్రాయమే వారికి లేదు. ‘ప్రక్షి-ద్రవి’ గ్రంథకర్తగారు ‘చేసిస+అన్ = చేసినన్’ అని చేదర్థక ప్రత్యయమును విభజించిరి. “చేయఁబడుటయొక్క స్థలమందు ‘అన్’ సప్తమీ ప్రత్యయము” అని వ్రాసిరి (చూడు ౭౦ పుట ‘ప్రక్షి-ద్రవి’). ‘చేసిస’ అను విశేషణము పైని సప్తమీ ప్రత్యయము నిలుచుటెట్లో? తెలియకున్నది. ‘చేసిస’ అనుదానికిఁ జేయఁబడుటయొక్క యను సర్థ మెట్లు గల్గును? ‘చేసినన్’ అనుదానిలోని ‘స’ కారము ‘ఏని’ శబ్దసంబంధి యనుటయే యుక్తమనఁదగును. ‘ఇనన్-ఏని’ అనునవి ప్రాచీనతమ చేదర్థక ప్రత్యయములు. చూడు ‘కళరేని=కలరేని=కల్గినచో’ “నిల్పినమ్ పుణ్యమ్పు=నిల్పినంబుణ్యంబు=నిల్పినచో బుణ్యము” (ఆం. భా. వి. ౧౦౧ పుట. నన్నయకు ముందటి తెల్లు శాసనములు).

‘ఇనన్’ అను చేదర్థకము తెల్లు ధాతువుపై నిల్చును. ఏని శబ్దమన్ననో తెల్లు సమాపక క్రియాదులపై నిల్చి చేదర్థకమును బోధించును. ఒకప్పుడు తెల్లు చేదర్థకముమీఁద ‘అగు’ ధాతు చేదర్థకము నిల్పినను ముఖ్యధాతు చేదర్థమే ద్యోత్యమగును. ఉదా:-చేసిస నైసన్ = చేసినచో. అంతియకాని ‘అగు’ ధాతు చేదర్థక రూపము ‘ఏని’ శబ్దమువలె సమాపక క్రియపై నిల్చుట తెల్లు సంప్రదాయము కాదు.

క. సారథియు రథియునై యొక | తేరం గృష్ణ లతిఘోర తేజస్సార |
స్ఫారతః దోచిన నైసన్ | ధీరత వాటించి చూచి తెలిసెదవు బలే. (భార. ఉద్యో. ౨ ఆ. ౧౫౨)

పై రీతినుండునే కాని తమిళమందువలె దెల్లున నగు ధాతు సంబంధి చేదర్థక రూపము సమాపక క్రియపైని నిల్చుట సంప్రదాయము కాదు. ‘ఏని’ శబ్దము ‘అయిన్’ అను తమిళ శబ్దమును సంబంధించుననియు నయ్యది ‘అవు’ ధాతుజన్య రూపమేయనియు వ్రాసిన దొరగారి వ్రాత యథార్థము కాదు. ఏని శబ్దము పక్షాంతర వాచకమగు ప్రత్యేకావ్యయ శబ్దము. అగు ధాతుజన్య రూపముకాదు. అయ్యది చేదర్థక ప్రత్యయమునకుఁ జాలవఱకు సమానార్థకము. కావుననే ‘అయినన్’ అనుదానికి ‘అగునేని’ అనునది పర్యాయ రూపమగు చున్నది.

“తే॥ గీ॥.....గర్వితుఁ డగు నేని శాప । హవ్యవాహ ఘలంబు మీఁ
డనుభవించు” (భార. ఆర. ౧ ఆ. ౧౦౩ ప). ఇట్టి ప్రయోగములనుబట్టి యెంచేని
‘ఏని’ శబ్దము సుబంతముపై నిల్చినను నచట సందర్భయోగ్య తిజంత రూపము
లోపించెనని యెఱుంగవగును.

ఆ. వె. నాకువిహిత భక్షణం బిది యిప్పటిఁ । బూని కావ నీకు బుద్ధి
యేని.....(భార. ఆర. ౩ ఆ. ౨౩౪ ప). ఇంచు “బుద్ధియేని=బుద్ధి కల
దేని=బుద్ధి గల్గుచో” అని ‘కలదు’ అను తిజంత మధ్యాహార్యమని యెఱుంగ
వగును.

ఏని శబ్దము పక్షాంతరమును దెల్పు సంస్కృత ‘చేత్’ శబ్దము నంటిది.

“ఏని దే. అన్య. పక్షాంతరమును దెల్పెడిని.....” (శ. ర.)

“చేత్-అన్య. (చిత్ + విచ్) యద్యథే పక్షాంతరే.....” (శబ్దస్తో).

సంస్కృతమున “చేత్” అను నవ్యయము సమాపక క్రియపై నిల్చు
నట్లే తెల్లన ‘ఏని’ శబ్దమును సమాపక క్రియపై నిల్చును. ఉదా:-గచ్ఛసి
చేత్ = వెల్లితివేని. మొ.

“‘ఏని’ శబ్దమువేఱు. ‘ఏ’ శబ్దమువేఱు” అని దొరగారు తలంచుట
పొరపాటు. ‘ఏని’ శబ్దమువలె నిది సమాపక క్రియపైని నిల్వడనుట యింకొక
పొరపాటు. “లిడ్లాట్టుల వకారంబునకు లోపంబు విభాషనగు” అను బాల
వ్యాకరణ సూత్రము చొప్పునఁ (చూడు ‘వ్యా. సం.’ ౩౦౩, ౩౦౩ I విష.)
బాక్ష్విక ‘వ’ కార లోపము కల్గఁగా మిగిలిన (చెప్పితివి)=‘చెప్పితి’ అను రూపము
క్రియాంగమని దొరగారు వ్రాయుట కేవలము నవిమర్శన మూలకము.

క. ఆయతభుజ నీవు తాల్చి తభిషిక్తుఁడవై (భార. ఆది. ౨ ఆ. ౨౦౨).
(తాల్చితివి=తాల్చితి) (చూడు ‘వ్యా. సం.’ ౩౦౩ I విష.) ‘చేసితివే-చేస్తే’ అను
దొరగారి యుదాహృతులును సమాపక క్రియలై “చేసితివి=చేసితి+ఏ=
చేతితే=చేస్తే” అను చొప్పున వీనిలోని ‘చేసితి’ అను రూపము తిజంతమే
కాని క్రియాంగము కాదు. అట్టి తిజంతముమీఁదనే ‘ఏని’ శబ్ద సంక్షేప
రూపమగు ‘ఏ’ అనునది నిల్చినది. “నీవు చేసితివేని=నీవు చేసితిని=నీవు
చేసితి=నీవుచేస్తే” అని యేర్పడెను. అవెల్ల నభిన్నములై. ‘నీవు చదివితే’
మున్నగు నీ రూపములు మధ్యమ పురుషమునందే సాధువులు. “నేను
జదివితినే+ఏని=నేను జదివితినేని” అని యగునే కాని “నేను జదివితేని=
నేను జదివితే” అను రీతిని నేర్పడ నేరవు. నకార ముచ్చారణ మాత్రార్థక
మనెడి కాల్గువెల్లుగారి యాంధ్ర సంప్రదాయ విరుద్ధ పద్ధతిని సిద్ధించిన సిద్ధించు

నేమో. తెల్లు సంప్రదాయము చొప్పున “నేను జదివితే-మేము చదివితే-మీరు చదివితే-వాడు చదివితే-వారు చదివితే-అది చదివితే-అవి చదివితే” అనురీతి గల రూపములెల్ల ససాధువులె. ‘నీవు చదివితే’ అను దాని ప్రభావమున సామ్య సిద్ధాంతముచొప్పున (Analogy) నట్టి రూపములు తెల్లు వ్యవహారమున విస్తరించినవి. వైదేశికులగు దొరగార్ల కవియేవో విభిన్నములుగాఁ దోఁచెను. దొరగారి ‘ఏ’ ప్రత్యయము సమాపక క్రియపైని నిల్వక సమాపక క్రియాంగముపై నిల్చుననుచున్నారు గదా! ‘వారు చదివి+రి’ మున్నగు చోటులందలి ‘చదివి’ మున్నగు క్రియాంగములపై నిల్చు ననుటకు సాహసించురా? ఆ పక్షమున ‘వారు చదివితే’ అనునది యేర్పడక ‘వారు చదివే’ అను రీతిగల యనిష్ట రూపములు గల్గునుగదా. ‘చదివినన్’ అను దానిమీదనేకాక ‘చదివితేని’ అను రీతిగల చేదర్థకములపైని సయితము సముచ్చయార్థకములగు “ఉన్=నున్-ఉమ్” అనునవి నిల్చినపుడును నవి ‘అవ్య’ ర్థకములగును.

తే॥ గీ॥ హితములగు నాదు వచనంబు లిపుడు వినని । వాడవైతేని నప్పుడు వారు పడిరి । వీరు పడిరను పలుకులు విందుగాక । (ఉద్యో. ౨ ఆ. ౧౫౫). (విననివాడవైతేనిన్=విననివాడవైతేని+నున్=విననివాడవై నప్పటికిని).

‘క్లే’ దొరగారి యాశయమును సంప్రదాయ విరుద్ధమే. ‘వాడు చేసెనే’ అను కళా శబ్దమునకు ‘వాడు చేసినాడా’ అను సర్థమే తెల్లునఁ గలదు గాని ‘వాడు చేసెనేని’ అను చేదర్థములేదు. ‘వాడు చేసెనా’ అను ప్రశ్నార్థకమునకు వలయునేని ‘చేసెనేని’ అనియు ‘చేసినాడా’ అనియు సర్థములు లభించును. కాని ‘క్లే’ దొరగారి వాక్య మచటి సందర్భమునుబట్టి చేదర్థక విషయకమే యని తోచును.

దొరగారు వివరించిన ‘అట్టేతే’ అనునది పైని వివరించిన ‘తే’ ప్రత్యయంతముల వంటిదే కాని యది పురుషబోధక ప్రత్యయము చేరని రూపము కాదు. ‘అయితివి+ఏని = అయితివేని = అయితివే = అయితే’ అని దాని ప్రక్రియ నరయునది. ‘అట్టాయెనా?’ అనునది పైని వివరించిన ‘చేసెనా’ అను దాని రీతినే చేదర్థకము సైతము కావచ్చును. ‘అట్టయితే-అట్టాయెనా’ అను వానిలోని ‘అట్టు’=(ఆ విధము) అనునది ‘అట్లు’ అనుదానివలెనే ప్రథమాంత విశేష్యమగుటచేత నవి సమాపక క్రియపై నిల్వనేరక ధాతుజ విశేషణముపై నిల్చున వగుచున్నవి. ఉదా:-నీవు చేసినట్లయితే. నీవు చేసినట్టాయెనా నాకు మేలుకల్గును. మొ,

సన్నయ కాలమున కవతరింపని “వాడయితే” మున్నగువానిని జేదర్థక ములనుగా సంగీకరించి యుదాహరించిన దొరగారు సన్నయ పెక్కు-సాష్లు వాడిన ‘నాడు’ మున్నగువానిని జేదర్థకములనుగా నుదాహరింపకుండుట వింతి.

ఉ.....అట్లు కానినాఁ. జేలగృహస్థ వృత్తి.....(భార. ఆది. ౬ ఆ. ౨౭౦). (కానినాడు=కానిచో) ఇట్టివి పెక్కుగలవు. ఇట్టి వానినిబట్టి “అప్పుడు-ఎడల-చో” మున్నగు రూపములును వెలసినవి. ఉదా:—నీవు రానప్పుడు=నీవు రానినాడు. రానియెడ-రానియెడల-రానిచో మొ. ఇవెల్ల విశేష్యములుగాన ధాతుజ విశేషణముల పైనే నిల్చును. ఉదా:—నీవు వచ్చిన యెడల. మొ. ఇట్లు సప్తమ్యంతములగు దేశవాచకములును గాల వాచకములును జేదర్థ బోధమునఁ బ్రయత్నములగుట తెల్లన సంప్రదాయమై యున్నది.

‘ప్రదీ-ద్రవి’ ప్రంథమునఁ బయి కాల్లువెల్లు విషయముల నెక్కించుటలోఁ గాల్లువెల్లుగారి చొప్పుననే తెల్లన ‘అగు’ ధాతురూపముగు ‘అయితే’ అనునది చేర్చుటచేత పైతము చేదర్థకరూప మేర్పడుననియు వ్రాయఁబడెను. ‘అయితే’ అనునదే యననేల? ‘చదివితే-చేసితే’ మున్నగునవెల్లఁ జేదర్థక రూపములె. అట్టియెడల ‘ఏని’ శబ్దముగాని దాని ఖండముగాని సమాపకక్రియపై నిల్చుట చేతఁ జేదర్థము ద్యోత్యముగుచున్నదని వ్రాయుట యుక్తము. డా. కాల్లువెల్లు గారు వ్రాసినట్లు తెల్లనఁ దమిలమందువలె ‘అగు’ ధాతు చేదర్థకరూపములు చేదర్థక ప్రత్యయములగుననుట సత్యముకాదని పయిని విశదీకరించియే యున్నాను.

౧౩౫. IV విష:—“తమిల చేదర్థకములు:—తమిలములోని సప్తమ్యర్థక ప్రత్యయములగు ‘ఇల్-ఇన్’ అనువానిని బ్రత్యయములు చేరఁదగిన క్రియాంగముపైని నిల్పఁగాఁ జేదర్థకరూపమేర్పడును. అట్టి క్రియాంగము భావార్థక, భావ్యర్థక తద్ధర్థార్థక సాధారణమె. ఉదా:—‘పోగు’=(పోవు) అనుదానినుండి, ‘పోగ’ అను భావార్థకమును, ‘పోగున్’ అను భావ్యర్థక తద్ధర్థార్థకమును, ‘పోగిల్’=పోగిన్ అను చేదర్థకరూపమును నేర్పడుచున్నవి. ఇట్లే ‘వరు’=(వచ్చు) అను క్రియాంగమునుండి ‘వర’ అను భావార్థకమును ‘వరుమ్’ అను భావ్యర్థక తద్ధర్థార్థకమును, ‘వరిల్’=వరిన్ అను చేదర్థకరూపములును నేర్పడును. ఈ రీతి నె ‘ఆగు’=(అగు) అను క్రియాంగమునుండి ‘ఆగ’ అను భావార్థకమును, ‘ఆగుమ్’ అను భావ్యర్థక తద్ధర్థార్థకమును ‘ఆగిల్’=ఆగిన్ అను చేదర్థకరూపమును నేర్పడుచున్నవి. ‘ఆగిన్’ అను రూపము సారశ్యమునంది ‘అయిన్’ అని యేర్పడుచున్నది. ఇది చరిత్రమందును సర్థమునందును దెల్లులోని ‘ఏని’ శబ్దమున కభిన్నమై దానివలెనె పురుషబోధక ప్రత్యయములపైని నిల్చును.

‘ఆయిన్’ శబ్దమందలి ‘ఇన్’ సప్తమ్యర్థకము. ‘ఇన్’ అనుదాని కభిన్నమగు ‘ని’ అనునది తెల్లన సప్తమ్యర్థకము. కాఁగా “ఆగిల్ = ఆయిన్ = ఏని” అనునవి ‘అయినచోన్’ అను చేదర్థముగలవై సమాపకక్రియలమీఁద వేర్వేరు నిల్చును” (కాల్డు. ౫-౨౮ పుట).

(తమిళమున “ఆగిన్ = ఆయిన్ = (అయినచోన్)” అని యాగుధాతు చేదర్థకరూపము లేర్పడినట్లే తెలుఁగున ‘అగు’ ధాతువునుండి ‘ఏని’ అను చేదర్థక మేర్పడెనని దొరగారి యాశయము. ఇది సరికాదని ౧౩౫ III విషయమున విశదీకరింపఁబడెను).

“పైని వివరించిన ‘ఆగిల్ = ఆయిన్ = ఆనాల్’ అను ‘ఆగు’ ధాతువు యొక్క చేదర్థకరూపములను దెల్పునందలి ‘ఏని’ శబ్దమునువలెనే యితర సమాపక క్రియారూపములపైని నిల్పినచోఁ దమిటమందలి రెండవ విధమగు చేదర్థకరూపముల నిర్మాణ మేర్పడును. ఉదా:—సెయ్ దేన్ ఆగిల్ = (చేసినచో = చేసినవాఁడ నయినచో) చెయ్ వేన్ ఆగిల్ = (చేయుచో = చేయువాఁడ నయినచో). ఈ ద్వితీయపద్ధతి చేదర్థకముల వాడుక గ్రాంథిక తమిళమునఁ బ్రాయ కముగాను వ్యవహారమున నరుదుగాను గద్యరచనమున నింపుగాను నుండును” (కాల్డు. ౫-౨౮ పుట).

“క్రియయొక్క భూతార్థక ధాతుజవిశేషణముపైని ‘కాల్’ అను శబ్ద భాగము ననఁగా నామవాచకమును నిల్పుటచేత మఱొక విధమగు చేదర్థక రూపము తమిళముననేర్పడును. ఉదా:—సెయ్ ద + క్ + కాల్ = సెయ్ దకాల్ = (చేసినచో = చేసిననాఁడు). ఉపరి ఒలిత్త + క్ + కాల్ = (సముద్రము గర్జించినచో), తమిట వ్యవహారమున దీని యపభ్రంశములగు “సెయ్ దక్కా = (లేదా) సెయ్ దాక్కి =” అనునవి తఱుచుగా వాడఁబడును. ‘కు’ భాషయందును ‘క్క’ అనుదానిని జేర్చుటచేతఁ జేదర్థకరూప మేర్పడును. ‘కాల్’ అనునది ధాతుజవిశేషణముపైని నిల్పుటనుబట్టి యది విశేష్య మనఁదగును. అయ్యది సంస్కృత కాలశబ్దవికృతి యననగును. మలయాళమున నిది యింకను వికృతమై ‘కల్’ అను రూపముతో నున్నది. స్థానార్థకములు తఱుచుగాఁ గాల వాచకములగుచుండును. “కాల్ = (చోటు)” అనునది (స్థలవాచి సప్తమీ ప్రత్యయమని భావము). “ఎప్పుడు” అను సర్థముగలదై (యత్తచ్చబ్దసంబంధము చేత ‘అప్పుడు’ అని యర్థము). “ఇల్ = ఇన్” అను వానితోపాటుగాఁ గ్రియాంగముపై నిల్చి చేదర్థక మగుచున్నది. ఇట్టి కాలవాచికి సందర్భమునుబట్టి చేదర్థము లభించును. ఉదా:—తమిట పద్యార్థము:—“ఎవరికొఱకైనను నీవు మంచి పనిని జేసినపుడు నాకును నట్టి మంచిపని నెపుడు చేయుదు రనుకొన

కుము” ఇందు “నీవు చేసినప్పుడు” అనుదానికి (సెయ్దకాల్-ల్) “నీవు చేసినన్” అను చేదర్థము గల్గుచున్నది. ఈ ‘కాల్’ శబ్దమును భాష్యర్థక ధాతుజవిశేషణ సందర్భమున వాడుదురు. ఉదా:—సెయ్యజ్జాల్=(చేయునప్పుడు). ఇందు ‘కాల్’ అనుదాని కాలవాచిత్యము స్పష్టమగుచున్నది. ఏ కాలమందుఁ జేయుదురో యా కాలమందని యర్థము” (కాట్టు. ౫౨౮, ౫౨౯ పుటలు).

“భూతార్థక విశేషణముపైని ‘ఆల్’ శబ్దమును జేర్చుటచేత నింకొక విధమగు చేదర్థకము తమిలమున నేర్పడును. ఉదా:—సెయ్దాల్ = (చేసినచో) ఇట్టి చోటులందు క్త్వార్థకముపైని (సెయ్దు+ఆల్) అని చేదము కాదని దొరగారు నిరూపించుచున్నారు) ‘ఆల్’ ప్రత్యయము నిల్పెననియుఁ దలంపవచ్చును. ఇది తెల్లలోని “చేసితే=చేస్తే” అనుదానికి సరిపడును. కాని ‘న’ కారముతో ముగియు ధాతుజవిశేషణములను బరిశీలించునపుడు ‘ఆల్’ ప్రత్యయము భూతార్థక విశేషణములపై నిల్చుచున్నదే (సెయ్ద+ఆల్ అనియే) కాని క్త్వార్థకములపై నిల్వలేదని విశదమగును. ఉదా:—ఆగు ధాతు చేదాద్యర్థకము—‘ఆనాల్=(ఆన్+అ+ఆల్)” అని యేర్పడునేకాని “ఆగి యాల్” అని యేర్పడదు. (ఆగిన=ఆయిన)=ఆన+ఆల్=ఆనాల్=(అయినచో). మఱియు క్త్వార్థకము క్రియతో నన్వయించును. ‘ఆనాల్’ అను చోటి ‘ఆన’ అను ధాతుజవిశేషణముతో ‘ఆల్’ ప్రత్యయ మన్వయించుచున్నది. ‘ఆన’ అనునది ‘ఆగు’ ధాతుజవిశేషణమే కాని క్త్వార్థకముకాదు.

‘ఆల్’ ప్రత్యయము తమిల వ్యవహారమునఁ బురుషబోధక ప్రత్యయము నిల్వని క్రియాంగముపైనే నిల్చును. కాని శిష్టవ్యవహారములోఁ గాలము లన్నిటి యందును బురుషబోధక ప్రత్యయములపైన ‘ఆల్’ అనునదే కాక తత్పద్యశ మగు ‘ఏల్’ అనునదియు నిల్చును. ఉదా:—చెయ్దనై(య్)+ఏల్=(నీవు చేసినచో). చెయ్గువేన్+ఏల్=(నేను జేయుదునేని). ఇవి (ఆల్=ఏల్) ధాతుజవిశేషణములపైని సయితము నిల్చును. ఉదా:—సామాన్య తమిలము —సెయ్గిస్త్ర+వ్+ఆల్=(నేను (లేదా) నీవు చేయుచున్నచో) సెయ్ద+వ్ +ఆల్=(నేను (లేదా) నీవు చేయుచో). ఉత్తమ వ్యవహారమున నున్న “సెయ్ద వాల్ (ఇట్లులేదు. శ్రీ రెడ్డిగారు)” అనుదానికన్న వ్యావహారికమగు ‘సెయ్దాల్’ అనునది దాని చరిత్రమును విశదీకరించుచున్నది” (కాట్టు. ౫౨౯ పుట).

“ఈ చేదాద్యర్థకమగు ‘ఆల్’ ప్రత్యయము తమిలములోని కరణకారక ప్రత్యయమగు ‘ఆల్’ అనుదానికి భిన్నముకాదు. ఈ ప్రత్యయము ‘ఆగు’ ధాతువునుండి యేర్పడిన ‘ఆగల్’ = (ఎప్పుడో అప్పుడు) అను కన్నడ క్రియా

నామ వాచకమునకు సమానార్థకమని డా. గుండ్రుగా రుత్తమోత్తమమైన యూహమును గావించిరి. ‘అగల్’ అను కన్నడ శబ్దము తమిళమున ‘అల్’ అని యగుట సులభము. తమి. ‘అగు’ ధాతుమూలరూపము ‘అ’ అను నదేకదా. ఉత్తమ తమిళ వ్యవహారమున ‘అల్’ అనుదానికన్న ‘కాల్’ అను దాని వాడుకయే తఱుచు” (కాల్లు. ౫౨౯, ౫౩౦ పుటలు).

“చేదాద్యర్థకము రెండు విధములు. I చేదర్థకము. II అప్యర్థకము. చేదర్థకముపైని సముచ్చయార్థక శబ్దమును నిల్పినచో నది యప్యర్థక మగును. ఉదా:—సెయ్ వాల్=(చేసినచో)—సెయ్దాలుమ్=(చేసినప్పటికిని). ‘ఉమ్’ అనుదానికి సముచ్చయార్థమును నప్యర్థమును గలవు. ‘నేను జేసినచో పైతము’ అను రీతి నప్యర్థకత్వమున యథాశ్రుతార్థము నరయునది. భూతార్థబోధము వలసినపు డీ ‘ఉమ్’ ప్రత్యయమును క్త్వార్థకముమీఁద నిల్పుటయుఁ గలదు. ఉదా:—సెయ్దమ్=(చేసినప్పటికిని=చేసియు)” (కాల్లు. ౫౩౦ పుట).

విమర్శము:—‘ఇల్=ఇన్’ అను సప్తమ్యర్థకములు క్రియాంగముపై నిల్చుటచేత ‘చేదర్థక’ రూపమేర్పడుట యసంభవము. సప్తమ్యర్థక ప్రత్యయములు క్రియాంగముపై నిల్చుటయు నసంభవమే. సప్తమ్యర్థకమునకును జేదర్థకమునకును నించుకేని సంబంధము లేదు. సప్తమ్యంతములగు దేశకాలవాచకములు చేదర్థకములగుట సహజము. ఉదా:—తెల్లు—నీవు చేయనినాఁడు=నీవు చేయనిచో, తమి-సెయ్దకాల్=చేసినప్పడు=చేసినచో. ‘కణ్-కాల్’ (తోల్కా. ౫౬౬ సూ.) అను తొల్కాప్పియ సూత్రము చొప్పున దేశకాలవాచక శబ్దములు సప్తమ్యర్థకములు కావచ్చును. అట్టియెడల నున్న ‘కణ్-కాల్’ మున్నగువానికి ‘అందు’ అను నధికరణమాత్రమే యర్థము. ఉదా:—విశవత్తుక్కణ్=వెలగచెట్టునందు. ఇట్టియెడల ‘కాల్’ మున్నగువానికిఁ దమిళమున ‘కాలమందు’ అను నర్థములేదు. “చేదర్థము నిచ్చు ‘కాల్’ అనుదానికి ‘కాలమందు’ అనియే యర్థము. అట్టి యర్థము గల్గునపుడే దానికిఁ జేదర్థము లభించును. చెయ్దకాల్=చేసినకాలమందు=చేసిననాఁడు=చేసినచోన్.

మఱియు ‘ఇన్’ ప్రత్యయము స్థలాంతరములందు సప్తమ్యర్థక మననగు నేమో కాని చేదర్థసందర్భమున నయ్యది భూతార్థకము. (చూడు ౧౩౫ III విష.). ‘ఇన్’ అనుదానికిని భూతార్థకత్వము గలదని ౧౩౧ II విషయమున వ్యాకరణ సూత్రోదాహరణ పూర్వకముగా విశదీకరింపఁబడెను.

“చెయ్దు.....” (తోల్కా. ౭౧౨ సూ.)=చెయ్దు=చెయ్యూ=చెయ్పు=(చేసి) చెయ్దెన=(చేసినదానన్)-చెయ్యయర్-చెయ్యయ-చెయిన్=

[౧౩౬ I విష.] చేదర్థక ప్రత్యయములు ఆల్ ప్రత్యయ వ్యుత్పత్తి విధ్యాద్యర్థకములు 939

(చేసినన్)-చెయ=(చేయఁగా) చెయఱు=(చేయన్) ఇట్టి రీతిరూపములతో నున్న తొమ్మిదివిధముల రూపములును నెల్లక్రియలకును నసమాపక క్రియలుగ నేర్పడును. ఉదా:-చెయిన్=(చేసినన్) దీనిచేత 'ఇన్' ప్రత్యయము దొర గారు చెప్పినట్లు క్రియాంగముమీఁదనే కాక ధాతురూపముపైని సైతము నిల్చునని విశదమగుచున్నది.

“పిన్-మున్.....” (తొల్కా. ౭౧౩ సూ.)=“పిన్-మున్-కాల్-కడై - వటి-ఇడత్తు” ఇవి తుదినిగలవై కాలమును దెలుపు శబ్దములెల్ల నసమాపక క్రియలె. పోనపిన్=(పోయినవెనుక=పోయినన్). మున్-చెయ్యమున్=(చేయకముందు)-కాల్-చెయ్దక్కాల్=చెయ్దక్కడై=చెయ్దవటి=చెయ్ద విడత్తు=(చేసిననాఁడు=చేసినన్) (ఇవి చేదర్థకములు).....”.

తెల్లునందలి ‘ఏని’ శబ్దము తమిళమందలి ‘ఆయిన్’ అనుదాని కభిన్న మనియు ‘ఆగు’ ధాతుజన్య రూపమనియు వ్రాసిన దొరగారి వ్రాత సరికాదని యీవఱకు విశదపఱచి యున్నాను (చూడు ౧౩౫ III విష.).

తమిళమందలి ‘సెయ్దక్కాల్’ మున్నగునవి తెల్లునందలి ‘చేసిననాఁడు’ మున్నగువానికి సమానార్థకములు. ‘ఆల్’ ప్రత్యయము కన్నడమందలి “ఆగల్=(ఆల్) అప్పుడు” శబ్దసంబంధి యనుట విశ్వసనీయము కాదు. కర్ణాట వ్యాకరణములలో నామవాచక నిష్పాదకమగు ‘అల్’ ప్రత్యయము కానరాదు. ‘అల్’ అనునది తుమున్నాద్యర్థకముగా సూత్రింపఁబడి యున్నది. ‘కావున ‘ఆగల్’ అనునది ప్రాచీన శబ్దమని తోచదు. పరిశీలింపఁగా ‘ఆన్=ఆల్’ అనెడి తచ్చబ్ధరూప నిర్దేశక సర్వనామశబ్దము దీనికి (‘ఆల్’ ప్రత్యయమునకు) మూలమనుట యుక్తము. తొల్కా-ప్పియమునందే ‘ఆన్’ = శబ్దము పేర్కొనఁ బడినది. (చూడు ౨౮ V విష.).

౧౩౬. I విష:-“విధ్యాద్యర్థకము:-ద్రావిడ భాషలలో మధ్యమ పురుషైకవచన విధ్యాద్యర్థకము సామాన్యముగ ధాతువునకు భిన్నముకాని యాకారముతో నుండును. దీని ప్రాయిత్య మియ్యది యీ భాషలకు నైజమని నిరూపింపఁజాలి యున్నది. కొన్నియెడలఁ జిన్నమార్పులున్నను నవి పైపద్ధతి కవవాదము లనఁదగినవి కావు. ఉదా:-తమి-ధాతు:-వరు=(వచ్చు). దీని విధ్యాద్యర్థకము:-వా=(రమ్ము)=తెల్లు-రా. తమిళ బహువచనము:- వమ్మిన్=(వరు+మిన్?) = తెలుఁగు:-రమ్ము. పూజ్యతా బహువచనము నందును నిట్లే రూపసిద్ధి నరయునది” (కాల్ట. ౫౩౦ పుట).

“అకర్తకధాతువులమీఁది కాలిక చిహ్నము ద్వీరుక్త మగుటచేత సకర్తక ధాతు వేర్పడునని యీవఱకుఁ దెల్పితిని (౧౨౧ IV విష. చూడు). అట్టి

సకర్తములందును బైరీతినె రూపసిద్ధి గల్గును. తమి-అకర్తక-కెడు=(చెడు). దీని విభ్యర్థక-కెడు=(చెడుము). దీనిసకర్తక-కెడుకు- (‘కెడు’ అనియె. శ్రీ రెడ్డి గారు) =(చెటుచుము). భావార్థక-కెడ (‘కెడల్’ శ్రీ రెడ్డిగారు)=(చెడుట). కెడక్క (‘కెడుక్కె’ శ్రీ రెడ్డిగారు)=(చెటుచుట). తెల్లునం దకర్తక సకర్తకధాతు విభ్యాద్యర్థక రూపములందు భేదములు చూపట్టును. ఉదా:- తెల్లు-అకర్తక-చెడు=(చెడుము). సకర్తక (చెడుచు)=చెటుచు=(చెటుపుము). తెల్లు క్రియలు పెక్కి-టియందుఁ గ్రియ ప్రత్యయములు చేరఁదగిన రూపము కేవల ధాతువు కాదు. ధాతువు తుదిని ‘చు-పు-ంపు’ అనువానిలో నేదేని దుదినిగల యొక జాతి క్రియానామవాచక రూపమనఁదగి యుండును. ‘చెటుచు’ అను తెలుఁగు రూపమునకు సరియగు తమిలరూపము ‘కెడుక్కు’ అనునది. ఇట్టిది సకర్తక భావార్థక రూపముయొక్క మూలరూపముగను, భావ్యర్థమునందలి యమహాత్మ-ర్తక ప్రధమ పురుషైక వచనముయొక్క మూలరూపముగను నుండును. ఉదా:-కెడుక్కు+అ =కెడుక్క=(చెటుచుట). కెడుకుమ్=(చెటుచును-చెటువఁగలదు = పాడుచేయును). తమిలమునఁ దక్కిన మఱికొన్నిచోట్ల ధాతువే క్రియా ప్రత్యయము చేరఁదగిన యంగమై యుండును. వాని యందును నొకొక్కప్పుడు రూపనిర్మాణోపయోగి ప్రత్యయ మేదేని యుండిన నుండవచ్చును. ఎట్లయినను దెలుఁగుకన్న నులువుగాఁ దమిలమున ధాతువు యొక్క ప్రాచీనతమరూపమును దెలిసికొనవచ్చును” (కాట్టు. ౫౩౦, ౫౩౧ పుటలు).

“తెల్లు విభ్యాద్యర్థకైక వచనరూప నిర్మాణమున “ము-మీ” అను ప్రత్యయములు ఏకత్వముగాఁ జేర్పబడును. (చెప్ప-చెప్పుము - చెప్పుమీ). ఇట్టి యలవాటే ‘కు’ భాషయందును గలదు. గ్రాంథిక తమిలమందును నొకానొకప్పుడు విభ్యాద్యర్థకైకవచన రూపమున ‘మో’ అనునది చేర్పబడును. తెలుఁగు ‘ము-(లేక) మీ’ అను నేదోయొక ధాతువుయొక్క లుప్తశేషము పైతము తమిలమందలి ‘ఏన్’ అనుదానివలెనె క్రియాత్రిప్రతను దెల్పును. ఉదా:-తమి-కేళేన్ = (వినుమీ).-తెల్లున విభ్యాద్యర్థక మధ్యమ పురుష బహువచనమునఁ జేర్పబడెడి ‘అండి’ అనునది యేదో యొక నామవాచక సంబోధనపు లుప్తశేషరూపము. ‘అండి’ అనఁగా ‘అయ్యలారా’ అని యర్థము. ఇంకఁ దెల్లు క్రియలలో వచ్చు ‘డి-ఉడి-ఉడు-డు’ అనునవి ‘అండి’ అనుదాని సంక్షిప్తరూపములె యని యెఱుంగనగును” (కాట్టు. ౫౩౧ పుట).

విమర్శము:-తమిల విభ్యర్థక బహువచనరూపముగు ‘వమ్మిన్’ అను దానికిఁ బర్యాయముగ దొరగారిచేతఁ దెల్లున ‘రమ్ము’ అనునది చూపఁబడుట మిక్కిలి పొరపాటు. (చూడు ౧౧౩ V విష). తెల్లున ‘రమ్ము’ అనునది

'రా' అనుదానికి మూలరూపము. 'రిండు' అనునది దాని బహువచన రూపము. "ఏకత్వేధ బహుత్వే | 'ము-డు' జా' సంప్రాధాన్యాద్ధిక్వేష స్తః" (ఆం. చిం. చూడు 'వ్యా. సం.' ౧౦౯—౩౦౫ విష.).

సమాపక క్రియలు క్రియా నామవాచక మూలకములయను దొరగారి సిద్ధాంత మిచటను సప్రసక్తముగఁ బ్రదర్శితమయ్యెను. ఇది యీవఱకె నిరసింపఁ బడియున్నది. (చూడు ౧౩౨ I, II విష.). 'చెఱుచు' మున్నగు రూపములు తెలుఁగున నెన్నఁడును దొరగారు వ్రాసిపట్టు క్రియా నామవాచకములు కానేరవు. తమిళమున 'కేళేన్' (వినుమి) మున్నగుచోటులందలి 'ఏన్' అను నది కేవలము నవ్యము. ఇది నవీన కావ్యములందైన నెక్కలేదు. ఇంక 'కేళేమో'=(వినుము) మున్నగువానియందలి 'మో' అనునది మధ్యమ పురుషములందుఁ జేరెడి నిరర్థకశబ్దమని వైయాకరణులు చెప్పుదురు. ఇది తొల్కాప్పియమందే గలదు. ఇది మధ్యమ పురుష ప్రత్యయముగఁ జెప్పఁ బడలేదు.

"ఏన్' (కేళేన్) అను రూపము వ్యావహారికమే. నవీనకాలపు కావ్యములందును నెక్కలేదు. 'మో'=(కేళేమో) కావ్యములందే కలదు. 'మో' నిరర్థకశబ్దమని వ్యాకరణములు చెప్పుచున్నవి. తొల్కా. ఇదై ఇయల్— (అవ్యయప్రకరణము) ౨౬ సూత్రమున 'మో' మధ్యమ పురుషమునందు నిరర్థకముగా వచ్చునని చెప్పఁబడి యున్నది.....దీనినిగఱిచి 'పరణార్' అను విమర్శన గ్రంథమందును, ద్రావిడ సర్వనామములు (Dravidic pronouns) అను గ్రంథమందును విపులముగా వ్రాసియున్నాఁడను" (శ్రీ విద్వాన్ వే. వేంకటరాజులు రెడ్డిగారు ౨౦—౧౨—౫౩ తేదీ జూబు).

తెలుఁగు విభ్యాద్యర్థక ప్రత్యయములగు 'ము-డు' జ్ఞు లేవో శబ్దముల లుప్తశేషములనియు నందలి, 'డు-డి' మున్నగునవి యేదో నామవాచక సంభోధనరూప లుప్తశేషముగు 'అండి' అనుదాని సంక్షేపరూపములనియు దొరగారు మిక్కిలి యవిమర్శితముగా వ్రాసిరి. 'ము' అనునది 'ఉమ్' అను తమిళ బహువచన ప్రత్యయఖండమనియు నది పూజ్యార్థకముగ నేకత్వవిషయమున వాడఁబడుననియు నీవఱకు డా. కాట్టువెల్లుగారు వ్రాసియున్నారు. (చూడు ౧౧౦ I విష. ౧౧౩ V విష.). పరిశీలింపఁగాఁ దెల్లునందలి విధ్యర్థకైక నచన 'ము' ప్రత్యయము 'నీవు' అను సర్వనామశబ్దపు ఖండమగు 'వు' అనుదాని పరిణామమని తోచును. దొరగారుదాహరించిన తమిళ మధ్యమ పురుష మందుఁ జూపట్టు (౧౩౬ I విష.). 'మో' అనుదాని వికృతి యేమోయని సందేహింపవచ్చునుగాని యది తొల్కాప్పియమున నేదో వ్యర్థపదముగా

వివరింపబడుటంబట్టియుఁ గన్పడమన దాని జాడ చూపట్టమింబట్టియుఁ దెల్లు ‘ము’ ప్రత్యయము ‘పు’ అను సర్వనామఖండము మూలముగాఁ గల దనుటయె యుక్తమని చెప్పవగును.

విధ్యర్థక బహువచన ప్రత్యయము దొరగారు వ్రాసినట్లు ‘అండి’ శబ్దపు సంక్షేపరూపము కాదు. ‘అండి’ శబ్దములోని ‘డి’ వర్ణము సైతము “డి-ఉడి-డు-ఉడు” అను దొరగారు వ్రాసిన విధ్యర్థక బహువచన ప్రత్యయములనంటిదె. ‘డు-ఉడు’ అను దొరగారు వ్రాసిన ప్రత్యయములు బిందుపూర్వకములు. అవి కేవలములు కావు. వానిమీఁద ‘ఇ’ అను స్వరము నిల్చినవె దొరగారు వ్రాసిన ‘డి-ఉడి’ అనునవి. ఉదా:—చదువుడు=చదువుండు=చదువుండి=చదువుండి. మొ. వీనిలోని ‘చదువుండి’ అనుదానినంటిదె ‘అండి’ అను దొరగారు వ్రాసిన శబ్దము. అది “అనుండి=అనుండి=అనుండి=అండి” అను రీతిని పరిణమించిన ‘అను’ థాతు విధ్యర్థక బహువచనరూపము. మఱియు “ము-డుడ్” అను విధ్యర్థక ప్రత్యయములమీఁద ‘ఇ-ఈ’ అనునవి మాత్రమే నిల్చు ననలే? ‘ఆ-అయ్య’ మున్నగు శబ్దములును నిల్చుట ప్రసిద్ధము.

ఉ||.....నిర్ధారణ సేయుఁడా, హితము.....(భార. ఉద్యో. ౪ ఆ. ౯౦ ప.)

చ||.....ఈ | ధరణి సురాస్వయోత్తముఁడు ధర్మవిధిం జెపుడయ్య...
.....(భార. ఆది. ౭ ఆ. ౨౦౭ ప.)

క||..... | మనకొక్కటి నిశ్చయింపుమా తగుబుద్ధిన్. (భార. ఆర. ౭ ఆ. ౪౪ ప.)

చ|| అమలచరిత్రయేల చెపుమయ్య.....(భార-ఆది. ౧ ఆ. ౧౨౮ ప.)

“సంప్రార్థనార్థకా దీ | చోదాతౌ.....” (ఆం. చిం.) (‘వ్యా. సం.’ 3౦౮ విష.).

పయిరీతిని ‘అనుండి’ శబ్దమునుండి పరిణమించిన ‘అండి’ శబ్దము కాల క్రమమున విచిత్రములగు వాడుకలలో వెలయుచున్నది. ఉదా:—ఏమండీ మీరు వత్తురా? ఎప్పుడండీ మీరు వచ్చెదరు. ఇది మీకుఁ దగునండీ. అదేమి టండీ యట్లు చెప్పెదరు? పై సందర్భమునుబట్టి ‘అండి’ శబ్దమునకు ‘అయ్యలారా’ అను దొరగారు వ్రాసినది యర్థము. కాదని విశదమగుచున్నదిగదా. ‘డుజ్జు’ నామములందును గ్రియలందును గన్పట్టుచున్నది. అందు “రాముఁడు-వాఁడు-చదువఁడు-రాఁగలఁడు” మున్నగుచోటులందలి ‘డుజ్జు’ అభిన్నము. దాని చరిత్ర మీవఱకు విమర్శితమయ్యెను. (చూడు ౧౮ IX విష. 23 V విష.)

అట్టి 'శుక్లు' నకు విధ్యర్థక బహువచనపు 'శుక్లు' కేవలము విభిన్నము. అయినను వాని పుట్టుకలోఁ గొంత సామ్యము భాసిల్లును. తెలుఁగు విధ్యర్థక మధ్యమ పురుష బహువచన ప్రత్యయమగు 'శుక్లు' పలుగన్నడ ప్రసిద్ధ విధ్యర్థక మధ్యమ పురుష బహువచన ప్రత్యయమగు 'ఇమ్' అనునది మూలముగాఁ గలదనఁ దగును. ఈ 'ఇమ్' ప్రత్యయము పలుగన్నడ ప్రసిద్ధమగు 'నీమ్' అను మధ్యమ పురుష సర్వనామ బహువచనశబ్దపు పరిణామమే. పలుగన్నడ విధ్యర్థకమగు 'ఇమ్' ప్రత్యయమే 'ఇన్' అను రూపముతోఁ దమిల బహువచన 'మ్' ప్రత్యయముపై నిల్చి 'మిన్' అను తమిల విధ్యర్థక బహువచన ప్రత్యయముగాఁ బ్రసిద్ధమగుచున్నది. ఇట్టి ద్రావిడ "ఇమ్=ఇన్" ప్రత్యయపు చరిత్రమును విస్తరించుటచేతఁ దెలుఁగున దానిమీఁద మరల 'రు' అను బహువచన ప్రత్యయము (చూడు ౧౩౬ III విష. కాట్టు. మినీర్.) చేరి వ్యవహారవిశమునఁ బరిణామముల నందఁగా విధ్యర్థక 'శుజ్' ప్రత్యయ మేర్పడియుండును. ఉదా:— 'చదువు + ఇన్ + రు = చదివిన్దు = చదివిన్దు = చదివిండు = చదువుండు = చదువుడు' అను రీతిని దత్పరిణామక్రమము నరయునది. తెల్లన "పది= పన్ + రెండు=పనైండు=పండ్రెండు" అను రీతి పరిణామము ప్రసిద్ధమే కాన నకార రేఫ సంయోగము నడుమ 'డ' కార ముత్పన్నమగుట వింతకాదు. అట్లే డకారరేఫ సంయోగములోని రేఫలోపమును సహజమే. (చూడు క్రింద=కింద-తండ్రి=తండి-మొ.).

౧౩౬. II విష:— "కన్నడ విధ్యాద్యర్థకము:—హాసగన్నడమందలి మధ్యమపురుష బహువచన విధ్యర్థక రూపము భావ్యర్థక మధ్యమ బహువచన రూపమున కభిన్నమైయున్నది. విధ్యర్థకైక వచనరూపము ద్వివిధ కన్నడము లందును దమిలమందువలెనే ధాతురూపమున కభిన్నమైయుండునని యీవఱకే వ్రాయఁబడెను. ఉదా:— హాసగన్నడ:—విధ్యర్థకబహు—మాడీరి=మాడు విరి=మాడీరి=(మీరు చేయుడు. మీరు చేయఁగలరు) ఇట్లే "అది చేయఁ గలదు-అది చేయఁదగిన వస్తువు" అను సర్థములుగల భావ్యర్థ కామహత్కర్తృక క్రియాజన్య నామవాచకరూపము (మాడువుదు) విధ్యర్థకైక వచన బహువచన ములలో వైకల్పికముగ హాసగన్నడమున వాడఁబడును.

గ్రాంథిక కన్నడమందు మధ్యమ పురుష సర్వనామ బహువచనరూప మగు 'నీమ్' అనుదాని సంక్షేపరూపమగు 'ఇమ్' అనునది ప్రాయీకముగ విధ్యర్థక బహువచన ప్రత్యయముగ వాడఁబడును. ఉదా:— బాళి + ఇమ్ = బాళిం = (మీరు బ్రదుకుడు) ఇళి + (య్) + ఇమ్ = ఇళియిమ్ = (మీరు దిగుడు). తుళ్ళు భాషయందు విధ్యర్థకముల రెండు వచనములును వరుసగా భావిరూప

ముల యేకవచనములకు 'ల' అనుదానిని బహువచనములకు 'లె' అనుదానిని జేర్చుటచేత నేర్పడును. ఉదా:—మాల్ పుల=(సీపు చేయుము) మాల్ పులె= (మీరు చేయుడు) డా. గుండర్తుగా రీ తుళు 'ల' కారము తమిళమండలి సముచ్చయార్థకమగు 'ఉమ్' అనుదానికి సమానార్థకమగు 'లా' అను తుళు సముచ్చయ శబ్దమున కభిన్నమనిరి" (కాట్టు. ౫౩౧ పుట).

విమర్శము:—హాసగన్నడ విభాష్యద్యర్థక బహువచనరూప మందలి భాష్యద్యర్థక మధ్యమపురుష బహువచనరూపమున కభిన్నమనెడి దొరగారి వ్రాత సరికాదు. ద్వివిధ స్థలములందును 'ఇరి' ప్రత్యయము యాదృచ్ఛికముగ నొక్కటె యైనను భావిరూపములలో భాష్యద్యర్థక 'వ' కార చిహ్నము చేరును. విధ్యర్థకములలో 'వ' కార చిహ్న ముండదు. కావున భాష్యద్యర్థకమగు 'మాడు విరి'=(మీరు చేయఁగలరు) అను రూపము విధ్యర్థమందును గలదని దొరగారు వ్రాయుట కేవలము నయథార్థ ప్రదర్శనము. విధ్యర్థమున 'మాడిరి'=(మీరు చేయుడు) అని మాత్రమె యుండును.

“౮౨ సూ:—ధాతుగళమేలె విభాష్యద్యర్థక ఆఖ్యాత ప్రత్యయగళు నేరిదరె విభాషిరూప క్రియాపదగళు ఆగువపు.....మధ్యమపురుష-ఏక-ఉవుదు. బహు-ఇరి. ఉదా:—మాడువుదు=(చేయుము) మాడిరి=చేయుడు)” (శబ్దాదర్శ. హాసగన్నడ వ్యాకరణము ౩౭ పుట).

“౮౦ సూ:—ధాతువిగె.....భవిష్యత్ప్రత్యయగళు సేరువాగ 'ఉవ' ఎంబ వికరణప్రత్యయ.....ఉదా:—.....భవిష్యత్కాలకె--మాడువను= (చేయఁగలను). మాడువిరి=(మీరు చేయఁగలరు)” (శబ్దాదర్శ. హాసగన్నడ వ్యాకరణము ౩౫ పుట).

౮౧ సూత్రపు పట్టికయందును భవిష్యద్యర్థక మధ్యమపురుష బహువచన రూపము 'మాడువిరి' అనియె స్పష్టముగాఁ జూపఁబడెను. కాన 'మాడువిరి' అనుదానిని విధ్యర్థకముగాను 'మాడిరి' అనుదానిని భాష్యద్యర్థకముగాను డాక్టరు కాట్టు వెల్లుగా రుదాహరించి యవి యభిన్నములనుట కేవలము నయథార్థ ప్రసంగము. ఈ 'రి' ప్రత్యయము సంభాషనార్థక బహువచన ప్రత్యయముగ శబ్దాదర్శమున నుదాహరింపఁబడెనేకాని భాష్యద్యర్థక విధ్యర్థకములలో నుదాహరింపఁబడలేదు. (చూడు శబ్దాదర్శ. ౮౯ సూ. ౪౦ పుట). నుడిదీరి= పల్కి-యుందురు) (చూడు ౧౩౨, III విష.)

పరిగన్నడ విధ్యర్థకములనుచు “బాళిం=(బ్రదుకుడు), ఇళియిమ్=(దిగుడు)” అని డా. కాట్టు వెల్లుగా రుదాహరించుట సరికాదు. అవి లకారాంత

ధాతువులు. ‘బాటిం.....ఇటియిం’ అని యుదాహరింపవలయును. “బాట్ = జీవనే. ఇటి = నిమ్నావతరణే” అని శబ్దమణిదర్పణ ధాతుపాఠము. ‘ఇమ్’ అనునది విద్యార్థక బహువచన ప్రత్యయము.

“ద్విత్వ బహుత్వయో రిమ్.” (కర్ణా. భూ. ౨౧౮ సూ.) = మధ్యమ పురుషమునందు ద్విత్వ బహుత్వములతో ‘ఇమ్’ ప్రత్యయ మగును. ఉదా:— నుడియిం = (వలుకుడు). నోడిం = (చూడుడు). ఏకవచనము తఱచుగా లోపించును. “మధ్యమైకవచన స్వే దు దేతః ప్రాయో లోపశ్చ” (కర్ణా. భూ. ౨౧౬ సూ.) ఉదా:—మాడు = (చేయుము.)

గరి ౩. III విష:—“తమిళ విద్యార్థక రూపములు:—వ్యావహారిక తమిళ విద్యార్థకమగు ‘ఉమ్’ ప్రత్యయము భావ్యర్థక తద్గర్భార్థకమగు ‘ఉమ్’ ప్రత్యయ మునకు భిన్నము కాదు. ఉదా:—సెయ్ + (య్) + ఉమ్ = అది చేయఁగలదు. సెయ్ + (య్) + ఉమ్ = సెయ్యుమ్ = (మీరు చేయుడు). వాటుమ్ = (అది పెరుఁగఁగలదు) = వాటుమ్ = (మీరు పెరుగుడు). గౌరవార్థక బహుత్వ మందును నిల్లే. ఇ ట్టి విద్యార్థక ‘ఉమ్’ ప్రత్యయము భావ్యర్థకమగు ‘ఉమ్’ ప్రత్యయమునుండి యేర్పడినట్లే కప్పట్టుచున్నను వీనికి గొంత భేదము వెలయు చున్నది. గ్రాంథిక తమిళమున నొకప్పుడు విద్యార్థకములెల్ల నిజముగ భావ్యర్థకములై యుండెడి వనుటకు సందియములేదు గాని నేటి వాడుకలో వానికి భేదము లేదనుటకు వలనుపడదు. విద్యార్థకమగు ‘ఉమ్’ ప్రత్యయము మధ్యమ బహువచనమందుమాత్రమే వచ్చును. భావ్యర్థకమగు ‘ఉమ్’ ప్రత్యయమన్ననో వచనద్వయమందును బ్రథమపురుషమున వచ్చును. భావ్యర్థక మగు ‘ఉమ్’ ప్రత్యయము క్రియాంగముపై నిల్చుచున్నట్లు పెక్కుస్థలములు నిదర్శనములై యున్నవి. విద్యార్థకమగు ‘ఉమ్’ ప్రత్యయమన్ననో యంతటను ధాతువుపైనే నిల్చును. ఉదా:—ఇరుక్కుమ్ = (అది యుండఁగలదు). ఇరుమ్ = (మీరుండుడు). కెడుక్కుమ్ = (అది చెఱుపును = చెఱువఁగలదు). కెడుమ్ = (మీరు చెఱుపుడు). (చూడు గరి ౩ II విష.) కాన “సముచ్చ యార్థకమగు ‘ఉమ్’ ప్రత్యయము విద్యార్థకములందును సర్వనామములందును బహుత్వమును బోధించు సవరగా వ్యక్తిద్వయమును సముచ్చితము గావించును. భవిష్యద్గర్థక మగు ‘ఉమ్’ ప్రత్యయము భూత వర్తమాన భావికాలములను సముచ్చితములను గావించును.” అని గ్రహింపవలయును. (చూడు గరి ౩ II విష.) (గరి V విష.) (గరి I విష.) (గరి II విష.)” (కొల్లు. ౫౩౨ పుట).

“గ్రాంథిక తమిళమున విద్యార్థక బహువచన ప్రత్యయము ‘మిన్’ అనునది. ఒకొక్కప్పుడిది మఱొక బహువచన ప్రత్యయముతోఁ గూడియు

నుండును. ఉదా:—మిన్ + ఈర్ = మిసీర్. ఈ క్రింది యుదాహృతులను బట్టి ముఖ్యముగా మలయాళోదాహృతులనుబట్టి విధ్యర్థక రూపనిర్ణామము భావ్యర్థకరూప మూలకమని విశదమగుచున్నది. ఉదా:—తమి-భావి-వరు వాన్ = (రానున్న) = మలయాళ విధ్యర్థకము-వరువిన్ = (మీరు రండు). తమి-భావి-కాణ్ మా(పా?)న్ (పా?) = (చూడఁగల) ('మల. కాణ్ మాన్' శ్రీ రెడ్డిగారు) మలయాళ విధ్యర్థక-కాణ్ మిన్ = (చూడుఁడు). తమి-భావి-కేళ్ పాన్ = (విన నున్న) = మలయాళ విధ్యర్థక-కేళ్ పిన్ = (వినఁడు). తమిళకవు లరుదుగ వాడెడి వ్యతిరేక విధ్యర్థకమగు "(అల్ పీర్) = అల్ పీర్ ('ఈ రూపము లేదు' శ్రీ రెడ్డిగారు) = (ఁడకుము)" అనుదానియందును 'ప' కారము కన్పట్టు చున్నది. పయి యుదాహృతులలో 'అన్' అనునది 'ఇన్' అని మారుట మాత్రమే భేదము కన్పట్టుచున్నది. 'అల్ పీర్' అనుదానిలోని 'ఈర్' అను దానికి సమానమగు 'ఇన్' అనునది కన్నడ విధ్యర్థక మధ్యమపురుష బహు వచన ప్రత్యయమగు 'ఇమ్' అనుదానిని సంబంధించుచున్నది. మలయాళము లోని 'ఇన్' అనునదియు గ్రాంథిక కన్నడమునందలి 'ఇమ్' అనునదియు నభిన్నములు" (కాల్డు. ౫౩౨, ౫౩౩ పుటలు).

"విధ్యాద్యర్థక రూపములకు భావ్యర్థక రూపములు మూలమనుట నీ క్రింది హెబ్రు భాషలోని యుదాహృతులనుబట్టి దృఢపఱుపనగును. 'జెసినియన్' అను హెబ్రు వ్యాకరణ మిట్లు వచించుచున్నది. విధ్యర్థకము యొక్క ముఖ్యరూపమును భావ్యర్థక మూలరూపమును నొక్కటియే. ఈ రెండిటిని భావార్థకములని గణించినచో రెండును సమానముగనే నామవాచక ములను సంబంధించును" (కాల్డు. ౫౩౩ పుట).

విమర్శము:—దొరగారు వచించిన 'ఉమ్' ప్రత్యయార్థ వివరణము సముచితముగ నున్నది. కాని విధ్యర్థక రూపముల నిర్ణామము భావ్యర్థక రూప మూలక మనుట విశ్వసనీయముకాదు. తమిళ విధ్యర్థక 'మిన్' ప్రత్యయమే మలయాళమునఁ గొన్ని యెడల 'మిన్' రూపముతో నిల్చియు మఱిొకొన్ని యెడల "విన్-పిన్" రూపములుగఁ బరిణమించియు నున్నదనుట యుక్తము. 'వరువాన్' మున్నగు భావిరూపములు 'వరువిన్' అను రీతిని విధ్యర్థకములుగాఁ బరిణమించెననుట యసంగతము. 'అన్' అనునదెక్కడ? 'ఇన్' అనునదెక్కడ? విధ్యర్థకములకు మూలమనఁబడుచున్న భావ్యర్థకములు క్రియా నామవాచక రూపములెయను డా. కాల్డువెల్లుగారి యూహ సరికాదని యీవఱకె విశదీకరింపఁబడెను. (చూడు ౧౩౨ I, II విష.)

౧౩౭. I విష:—"భావార్థకము:—(Infinitive) ద్రావిడ వ్యాకరణములలో ముఖ్యముగాఁ దెల్లన వీనిని క్రియా నామవాచకములందురు. తెల్లన వీని

తుదిని 'ఉట-అడము-ఏది' అనునవి నిల్పును. చదువుట = చదవడము = చదివేది = (చదివెడిది). వీనిలో 'ఉట-అడము' అనునవి తుదినిగలవి క్రియానామవాచకములు. 'ఏది' అనునది తుదినిగలది ధాతుజ విశేషణజన్య నామవాచకము. వీనిపైని సుబ్బిభక్తులు వచనద్వయమునందును నిల్పును. తెల్లునందును దమిటముందును 'అ' ప్రత్యయమే భావార్థకము: "పడ = (అనుభవించు = పొందు) + అ = పడ" అనునదే నిజమయిన భావార్థకము. తెలుఁగునందలి పడుట అనునదియుఁ దమిటమునందలి 'పడుదల్' అనునదియు నభిన్నములు."

"చరిత్రమందు నిజమగు భావార్థక మనునది క్రియానామవాచక మున బడును. సిధియను భాషలందును నిల్లె కలదు. వ్యాకరణ పాఠభాషిక శబ్దముల యొక్క- తత్వమునుబట్టి సుప్రత్యయమేళనయోగ్యతను బోగొట్టుకొని నట్టియు బహువచనరూపములు లేనట్టియుఁ బ్రత్యేక ప్రయోగార్హత గల్గునట్టియుఁ గ్రియానామవాచకములనె భావార్థకము లనఁదగును. (ఇంగ్లీషులోని 'To do' అనుదానివంటిదే భావార్థకము = క్రియానామవాచకమును ననిపించుకొనునది దొరగారి యాశయము)" (కాల్డు. ౫౩౩ పుట).

"గ్రాంథిక తమిటమునందువలెనె మలయాళ భావ్యర్థక ధాతుజ విశేషణములలో నుండు 'వాన్-మాన్ (లేక) పాన్' అనునవి వాడుకలో భావార్థకమును మిక్కిలిగఁ బోలుచున్నవి. (ఎట్లొ యుదాహరింపవలె. 'అన్' అనునది 'అ' అను భావార్థకమును బోలుచున్నదని కాఁబోలు దొరగారి యాశయము). తమిటభావార్థకమున కభిన్నమగు ("తల్' ప్రత్యయమున కభిన్నమగు" అని కావలయు దొరగారి తలంపు) 'అ' అనుదానికి నిజమైన భావార్థకత్వము గలదు. కాని యట్టి ('అ' ప్రత్యయమునకు) దానివాడుక క్వాచిత్యము. క్రియాంగమునకు 'అ' అనుదానిని జేర్చుటచేత నిజమైన ద్రావిడభావార్థక మేర్పడును. ఉదా:-తెల్లు-చేయ. (ఈ తెలుఁగు నుదాహృతికి-చేయఁగా అనునర్థము దొరగారు వివక్షించి యుందురు).

సామాన్యముగఁ దమిట కన్నడములందును నిల్లె యేర్పడును. కాని కన్నడమున నింతకన్నఁ ('అ' అనుదానికన్న) బ్రాచుర్యముగ వేతాకరూపము వాడఁబడును. అది క్రియానామవాచకమునకుఁ జతుర్థి విభక్తి ప్రత్యయమును బ్రత్యక్షముగనో యూహ్యముగనో చేర్చుటచేత నేర్పడును. ఉదా:-"మాడ = (చేయుట)" అనుటకు బదులుగాఁ గర్ణాటులు 'మాడ+అల్+కె = మాడల్'కె' అనియు వ్యవహార భాషలో 'మాడ+అలి+కె = మాడలిక్కె = (చేయుట

కొఱకు) అనియు విభక్తి ప్రత్యయ విరహితముగా “మాడల్ (లేక) = మాడలు” అనియు వాడుదురు. గ్రాంథిక తమిళముందును నిట్టి రచనగల భావార్థక రూపములు నిజమైన భావార్థక రూపముల స్థానమున వాడఁబడును. “సొల్ల = (చెప్పట)” అనుదానికి బదులుగా “సొల్లఱ్ఱు” = (సొల్లలు) = “(చెప్పటకొఱకు)” అనునదియు నూహ్యమగు చతుర్థీవిభక్తిగల “సొల్లల్” = (చెప్పట) అనునదియు వాడఁబడును.

ఉత్తమ తమిళమునందును మలయాళమునందును మిక్కిలి తఱచుగా “గ- (లేక) య = (ఇయ)” అనువానితో సంతమగు రూపము లనగా నాదరార్థక విధ్యర్థక రూపములును గలవు. ఉదా:—అటి + గ = (తెలియుటకు (లేక) = నీవు తెలిసికొందువు గాక). వాటియ = (మీరు వర్ణిల్లుదురు గాక). ఇట్టి యప వాదము లల్పముగ నున్నను “తుళు-గోండు” భాషలు తప్పఁ దక్కిన ద్రావిడ భాషలందెల్ల నియతమును సత్యంత ప్రాచీనమును నగు భావార్థకము ‘అ’ ప్రత్యయమే యైయున్నది” (కాల్డు. ౫౩౩, ౫౩౪ పుటలు).

“ధాతువునకు ‘ఆల్లె-ఇల్లె’ అనువానిని జేర్చుటవలన గోండు భాషలో భావార్థక రూపము లేర్పడును. ఉదా:—హన్డ్ + ఆల్లె = (పోవుట). కె + ఇల్లె = (పిలుచుట). ఈ భావార్థకములు ‘అల్’ అను గ్రాంథిక తమిళకన్నడ భావార్థక ప్రత్యయమునకు భిన్నములు కావు. తమిళమున ‘అల్’ తుదినిగలవే కాక ‘ఇల్’ అనునది తుదినిగల క్రియానామవాచకములును గలవు. ఉదా:—వెయ్ = (కాల్చు) - వెయిల్ = (ఎండ). దీని యథాశ్రుతార్థము ‘మండుట’ అనునది. సంఖ్యయందును భావార్థక రూపభేదములందును రూప నిర్మాణమందును వాడఁ బడు ప్రత్యయముల విషయమున ‘తుళు’ భాష ప్రత్యేకరీతిగ నున్నది. తుళు భాషలో I మొదటి భావార్థక రూపమునందు వర్తమాన కాలికరూపమును, నద్యతన భూతరూపమును ననద్యతన భూతరూపమును గలవు. ఇవెల్లఁ క్రియాజన్య విశేషణములకు ‘ని’ అనుదానిని జేర్చుటవల్ల నేర్పడును. II ఇతర రెండవ విధమగు భావార్థకరూపము క్రియాజన్య విశేషణములకు ‘ఎరె’ అను దానిని జేర్చుటచేత నేర్పడును. ఉదా:—I మొదటి విధము:—బూరుని = (పడుట). బూరిని = (పడుచుండి యుండుట). బూరుదిని = (పడియుండుట). II రెండవ విధము:—బూరియెరె = (పడుట). దీనికి వ్యతిరేకరూపములును గలవు. అవి వ్యతిరేకార్థ క్రియాజన్య విశేషణమున కస్త్యర్థక ధాతువుయొక్క భావార్థకరూపము సహాయ క్రియగఁ జేర్పఁబడుటవలన నేర్పడును. ఉదా:—బూరన్ దే = (పడుచుండి యుండని). ఈ వ్యతిరేకార్థక విశేషణమునుండి-

‘బూరన్ దె ఇత్తిని’=(వడుచుండి యుండకుండుట) అను వ్యతిరేక భావార్థక రూప మేర్పడును” (కాల్లు. ౫౩౩, ౫౩౪ పుటలు.)

విమర్శము:—డా. కాల్లు వెల్లుగా రింగ్లీషులోని ‘to do’ అనురీతిగల భావార్థకమును (Infinitive) మనసున నిడికొని ద్రావిడ భావార్థక లక్షణమును నిర్వచించినారు. ‘to do’ = (చేయుట) అనుదానికి ‘చేయుట’ అని యర్థము గాన దానికి ‘భావార్థముండ వలయునని తలంచిరి. ‘to do’ అనుదాని కితర సుబ్బి భక్తిమేళనము లేదు. ఇంక బహువచన స్థితిలేదనుట సిద్ధమేకదా. కావున భావార్థకమున కితర సుబ్బిభక్తిమేళనార్హత లేకుండుట లక్షణ మనిరి. దానికిఁ బ్రత్యేక ప్రయోగార్హత గలదు గానఁ బ్రత్యేక ప్రయోగార్హత భావార్థకపు లక్షణ మనిరి. మఱియు ‘to do’ అనుదానికి ‘చేయుట’ అను నర్థమే కాక “చేయుట నిమిత్తము—చేయుటకు” అను తుమర్థమును గలదు గాన (Infinitive of purpose) సమానాకారకములగు తుమర్థ భావలక్షణార్థములును నీ భావార్థక మున కుండవలయునని తలంచిరి. కావుననే భావప్రత్యయాంతముల వాడుక లను జూపునపు (౧౩౭ V విష. చూడు) డట్టి యర్థముల నుదాహరించిరి. ఇట్టి లక్షణములు ‘అ’ ప్రత్యయమునకుఁ గలవని నిరూపింపసాగిరి.

“చెయ్దు.....” (తొల్కా. ౭౧౨ సూ.)=చెయ్దు-చెయ్య-చేయ్పు=(చేసి-క్త్యా), చెయ్ దెన=(చేసినదానివలన), చెయ్యయర్-చెయ్యయ-చెయ్టు = (చేయన్ = తుమర్థకములు) చెయిన్ = (చేసినన్-చేదాద్యర్థకము) చెయ = (చేయుచుండఁగా-భావలక్షణార్థకము). ఇట్టి యాకారములతో నున్న తొమ్మిది విధముల రూపము లెల్ల క్రియలకును నసమావక క్రియారూపములై యుండును” అను తొల్కాప్పియ సూత్రము చొప్పున ‘చెయ్+అ=చెయ’ అను రీతిగల ‘అ’ ప్రత్యయము భావలక్షణార్థకమనియు, ‘చెయ్టు’ అనుచోటి ‘అల్’ ప్రత్యయము తుమర్థకమనియుఁ జెప్పవచ్చును. ‘మాడల్కె’=(చేయన్) అనుచోటి యందువలెనే ‘చెయ్టు’ అనుచోటను సైతము ‘అల్’ ప్రత్యయమే తుమర్థక మనఁదగును. ‘అల్’ ప్రత్యయము ‘అ’ ప్రత్యయమూలకమని దొరగారి యాహ (చూడు ౧౩౭ IV-VI విష). ఈరీతిని ‘అ’ ప్రత్యయమునకు భావార్థక లక్షణములు గలవని దొరగారు తలంచి యుందురు. ‘అవ్యయ కృతోభాషే’ అను చొప్పునఁ (సి. కా. ౩౧౭౫ సూ. బాలమనోరమా వ్యాఖ్య) దుమర్థక భావలక్షణార్థకములు భావార్థకములనుట యుక్తమే కదా. ఇవి యవ్యయములగుటచేత దీనికి సుబ్బిభక్తిమేళన ముండనేరదు గాన ‘to do’ అను దానికిఁగల మీఁద వివరించిన దొరగారి భావార్థలక్షణములు సుసంభవములై యున్నవి. ఇంక ముఖ్యమగు క్రియానామవాచకార్థము (‘చేయుట’ అనుదాని

వంటిది) దీనికిఁగలదనియు నట్టి యర్థమున దీని వాడుక క్వాచితృ-మనియుఁ జెప్పటచేత ‘అ’ ప్రత్యయమునకు దొరగారు వివరించిన భావార్థ లక్షణములు పూర్తిగాఁ గల్గినవి. క్రియానామవాచకార్థము ‘చేయుట’ అనుదానివంటిది దీనికి నిజముగా లేమింజేసియే యట్టి యర్థమందలి వాడుక క్వాచితృ మనిరని గ్రహింపనగును.

తమిళమున క్రియానామవాచక రూపార్థము ‘అ’ ప్రత్యయమునకుఁ గలదని మాత్రము పెక్కు-చోటులందు వచించుచు వచ్చిరి. అట్టి యర్థముగల యా రూపములు ప్రాచీనకాలమున నుండి యుండునని కాఁజోలును దొరగారి యాశయము.

“అట్టి క్రియా నామవాచక రూపమునకుఁ దమిళమునఁ బ్రత్యేక ప్రయోగము లేదు” (కాట్ట. ౫౧౬ పుట).

“నిజమగు భావార్థకత్వము ‘అ’ ప్రత్యయమునకుఁ గలదుగాని యట్టి వాడుక క్వాచితృ-ము” (కాట్ట. ౫౩౩ పుట, ౪-వ పేరా). (౧౩౭ I విష. చూడు). “పడ = (పొందు) + అ = పడ = (పొందుట).” అనునదే నిజమైన భావార్థ కము” (కాట్ట. ౫౩౩ పుట, ౩-వ పేరా.) (౧౩౭ I విష. చూడు).

“వేని రూపనిష్పత్తియందు ‘గు’ అనునది తుదిని నిల్పునో యట్టి క్రియాంగములయొక్క భావార్థకరూపములందే తుదిని ‘గ్ + అ = గ’ అనునది భావార్థమున వచ్చును.....నోగ = నోవ = (బాధపడుట).....నడక్క = నడప్ప = (నడచుట) తమిళాంధ్రములు రెండిటియందును ‘అ’ కారమే భావార్థక చిహ్నము” (కాట్ట. ౫౩౫ పుట, ౨-వ పేరా.) (౧౩౭ II విష. చూడు).

“‘పో’ ధాతు క్రియాంగము ‘పోగు’.....దీని భావార్థకము-పోగ = (పోవుట), దీని సకర్తక క్రియాంగము-‘పోకు’ = (పంపు).....దీని భావార్థ కము-‘పోక్క’ = (పగవుట),.....వళర్ + అ = వళర = (పెరుగుట), వళర్క్క = (పెంచుట),.....భావార్థమున ‘అ’ ప్రత్యయమే నిల్పును. ఉదా— వాట్ + అ = వాట = (వృద్ధినిొందుట), కాణ = (చూచుట), తాట్త్త = (దించుట)” (కాట్ట. ౫౩౫ పుట, ౩-వ పేరా). (౫౩౬ పుట ౧-వ పేరా). (చూడు ౧౩౭ II విష).

తమిళమున ‘అ’ ప్రత్యయమునకు భావార్థకతా స్థాపనమునకే క్రియా నామవాచకము లాశీర్వాదార్థకములగునను నొక యపసిద్ధాంతమును నెల కొల్పిరి.

“అఱిగ = (ఎఱుఁగుట) చెయ్గ = (చేయుట).....” అను రీతిని యాశీర్వాదాద్యర్థములందు ముఖ్యముగ వాడఁబడుచున్నవి. ఉదా:—నీ యఱిగ =

(నీ వెఱుఁగుదువు గాక). దీనినిబట్టి 'గ' అనునది మొదట విధ్యాద్యర్థక మే యని తలంపరాదు. భావార్థకమగు 'అ' ప్రత్యయమునె కవులును సామాన్య జనులును నాశీరర్థమున వాడుదురు. ఈ యాశీరర్థక 'గ' కారము క్రియా నామవాచకముల తుది 'గ' కారమునకు భిన్నము కాదని నా నమ్మకము....
.....ఇందలి 'గ' కారమును (గ్+అ) గవు లుచ్చారణ సౌకర్యార్థముగ వాడుదురు." (కాల్డు. ౫౩౬ పుట, ౨-వ పేరా. ౫౩౭ పుట, ౧-వ పేరా). (చూడు ౧౩౭ III విష.) (౧౩౭ III విషయమున దొరగారి యీ యపసిద్ధాంతము నిరాకృతమయినది).

“క్రియా నామవాచకమునకు (లేక) భావార్థక రూపమునకు (Infinitive) మూలమైన యంగమునఁదగు క్రియాంగమువైన 'ఉమ్' ప్రత్యయము చేర్చఁ బడును. కాన నట్టి క్రియాంగమే క్రియా నామవాచకరూపమని యూహింప నగును. అట్టి క్రియానామవాచకరూపమునకుఁ దమిళమునఁ బ్రత్యేక ప్రయోగములేదు.....ఉదా:—పోగ్+అ=పోగ=(పోవుట). పోగ్+ఉమ్=పోగుమ్=(పోగలదు).....పోక్క+అ=పోక్క=(పంపుట)..... ఇరుక్క=(ఉండుట).....వళర్+అ=వళర=(పెరుగుట)” (కాల్డు. ౫౧౬ పుట). (చూడు ౧౩౭ II విష.).

పయిరీతిని బెక్కుస్థలములందు 'అ' ప్రత్యయము 'తమిళ' భావార్థకమని దొరగారు వక్కాణించిరి. కాని 'అ' ప్రత్యయాంత క్రియా నామవాచక శబ్దముల వాడుక తమిళమున శశవిషాణ ప్రాయముగ లేనేలేదు. ఇంకఁ బ్రాచీనతమకాలమున నట్టి 'అ' ప్రత్యయాంతము లుండెడివందురేమో? ప్రాచీనతమ తమిళ వాఙ్మయమున నెందును నెంతమాత్రమును లేని యీ రూపములుండెడివనుట కాధారమేమున్నది? దొరగారు వీనిని క్రియా నామవాచకము లనుచున్నారుగదా. 'to do' అను భావార్థకమునకువలె (Infinitive) దీనికి సుబ్యభక్తి మేళన రాహిత్యము నెట్లు నిర్వహింతురు? ఆ విషయము నెచ్చటను దొరగారు స్మరింపరే? గగనారవిందమునకు సౌరభ్యము గలదా? లేదా? యని యెవరు ప్రశ్నింతురని కాఁబోలును?

ఈ విషయమున శ్రీ విద్వాన్ వే. వేంకటరాజులు రెడ్డిగారిట్లు వ్రాసిరి. “నడవన్' అను నర్థమున 'నడక్క=నడప్ప' అను రెండు రూపములు నున్నవి. (చూడు ద్రావి. పరి. ౧౨౧ III విష. ౧౨౨ V విష.) 'నడక్క' అనుదానికి భావార్థకత్వము తమిళమున లేదు.....'నడప్ప' అనునది భావనామము కాదు.....'వ-బ-ప్ప' అనునది తుదినిగలవి భావనామములు కావు..... 'క్క-క-గ' అనునవి తుదినిగలవియును భావనామములు కావు.” (౨౬-౮-౫౩ తే.

జాబునకు జబాబు) “‘పోగ-పోగుగ’ మున్నగువానికి మలయాళమున భావార్థ కత్వము గలదు. అటవమున నాకీర్విధార్థములు మాత్రము గలవు. భావార్థము లేదు. అటవమున ‘పోగై-పోగుగై’ అని భావరూపములుండును. అటవము నందలి ‘ఐ’ కారాంత శబ్దములు తెల్లన మలయాళమునను ‘అ’ కారాంత ములుగ నుండును.....‘చేయ’ అనుదానికిఁ దమిలమున ‘చేయన్-చేయఁగాన్’ అను నర్థములె కాని ‘చేయుట’ అను భావార్థ మెచ్చటను లేదు. (౮-౧-౧౯౫౮ తేదీ జాబునకు జబాబు).

కన్నడమున ‘మాడు=(చేయు)+అ=మాడ=(చేయుట)’ అను రీతి రూపముగలదనియు దానికి బదులుగా నంతకన్నఁ బ్రచురముగా ‘మాడలై=మాడల్’ అను రూపములు వాడఁబడుననియు నీ రీతినె తమిలమందును ‘సొల్ల=(చెప్పట)’ అను రూపము గలదనియు దొరగారు మిక్కిలి ప్రామాదికముగా వ్రాసిరి. కర్ణాటమున ‘మాడ=(చేయుట)’ అను రూపమే లేదు. మఱియు “‘మాడల్-మాడలై-” అనునవి దొరగారి ‘అ’ ప్రత్యయమునకు బదులుగా నిల్చు ధాత్వర్థకము లెంతమాత్రమును గావు. అవి కన్నడమునఁ దుమర్గకములు భావలక్షణార్థకములు మాత్రమె.

“క్రియాయాం క్రియాధాయాం” (కర్ణాటకశబ్దా. ౫౮౬ నూ.)= ధాతోః అల్ ప్రత్యయోభవతి క్రియాంతరాధాయాం క్రియాయా మభిధీయ మానాయామ్. ఉదా:-ఉణల్ బందం=(భుజింపన్ వచ్చెను) పాడల్ బందం=(పాడుట నిమిత్తము వచ్చెను=పాడన్ వచ్చెను). ఇది సంస్కృత ‘తుమ్’ ప్రత్యయమునకు సరియగునది.

“తుమున్ ణ్యతౌ క్రియాయాం క్రియాధాయామ్.” (3-3-౧౦)= క్రియాధాయాం క్రియాయా ముపపదే భవిష్యత్వర్థే ధాతో రేతౌ న్తః - కృష్ణం ద్రష్టుం యాతి=(కృష్ణుని దర్శింప వెళ్ళుచున్నాఁడు.....) (సి. కా. ఉత్తరకృత్ 3౧౭౫ నూ.)

“యో భావో భావలక్షకః” (కర్ణాటకశబ్దా-౫౮౭ నూ.)=భావః= క్రియా, యా క్రియా క్రియాంతరస్య జ్ఞాపికా భవతి తత్ర వర్తమానా ధాతోః ‘అల్’ ప్రత్యయో భవతి. ప్రయోగః-గాయకం పాడ లరసం కేళం=(గాయకుఁడు పాడఁగా రాజు వినెను).

ఇట్టి యర్థద్వయమందును ‘అల్’ ప్రత్యయము పైని “కె. ఒడనె-ఒడం” అనునవి నిల్చుటయుఁ గలదు.

“కెగ్ అలః” (కర్ణాటకశబ్దా. ౫౯౧ సూ.)=‘ధాతోః పరస్య అలః కెగాగమోవా భవతి. వర్తమానే భవిష్యతి చ కాలే గమ్యమానే. ప్రయోగః—మాడల్కె-బందం=మాడల్ బందం=(చేయన్ వచ్చెను).

“ఒడనె దొడ మలోను” (కర్ణాటకశబ్దా. ౫౯౨ సూ.)=‘ఒడనెత్-ఒడం ఇత్యేతో అలో వా అను ప్రయుజ్యేతే. ప్రయోగః—పాడలొడనె మెచ్చిదం=పాడలొడం మెచ్చిదం=పాడల్కె మెచ్చిదం=పాడల్ మెచ్చిదం=(పాడన్ మెచ్చెను)=పయిరీతినీ ‘కె’ అనునది ‘అల్’ ప్రత్యయమున కాగమమనుట సంప్రదాయముగాని యది చతుర్థీప్రత్యయమనుట సంప్రదాయము కాదు. చరిత్రానభిజ్ఞత మూలమున ‘కె’ అను చతుర్థి నిచ్చిన నిల్చుగాక. అవ్యయమగు ‘అల్’ ప్రత్యయాంత తుమర్థకముపైని జతుర్థీప్రత్యయము నిల్చుట కేవలము ససంభవము. మఱియుఁ బై సందర్భమునుబట్టి ‘అల్’ ప్రత్యయము కన్నడమున ‘తుమర్థకమె కాని క్రియానామవాచక మెంతమాత్రమును గాదనుటకు సందియము లేదుగదా. ఇట్టి తుమర్థకములకుఁ బర్యాయముగాఁ జతుర్థ్యంత నామవాచకములు ప్రయుక్తములగుట ద్రావిడభాషలందుఁ బ్రసిద్ధమైయున్నది. ఉదా:—తెల్లు-చూడన్ వచ్చెను=చూచుటకొఱకు వచ్చెను-భుజింపన్ వచ్చెను=భుజించుటకొఱకు వచ్చెను. (చూడు ‘వ్యా. సం.’ ౩౧౩ విష. ౧౪౫౭ పుట.) ఇట్టి పద్ధతి సంస్కృతమందును గలదు.

“తుమర్థాచ్చ భావ వచనాత్” (౨-౩-౧౫).....యాగాయ యాతి=యష్టం యాతీత్యర్థః=(యాగముకొఱకు వెళ్ళుచున్నాఁడు = యాగముచేయన్ వెళ్ళుచున్నాఁడు.) (సి. కౌ. ౫౮౨ సూ.)

దొరగారు చూచుకొని యుదాహరింపలేదు గాని పటగన్నడమున భావార్థకమగు ‘అ’ ప్రత్యయ మరుదుగ నిల్చుట లేకపోలేదు.

“క్రియార్థా దత్” (కర్ణా. భూ. ౧౮౦)=క్రియావాచకములకు భావార్థమున ‘అత్’ ప్రత్యయమగును.”

“అతి టః” (కర్ణా. భూ. ౧౨౦ సూ.)=‘అత్’ ప్రత్యయము (౧౮౦ సూ. చూడు) పరమగునపుడు ‘డ’కారము ‘ట’కారమగును. ఉదా:—ఆడు+అ=ఆటం=(ఆట). నోడు+అ=నోటం=(చూచుట). మాడు+అ=మాటం=(చేయుట). ‘బిడు విసర్జనే.’ (శబ్దమణి దర్పణ ధాతుపాఠము) బిడు+అ=బేటం=(విరహము.) కూడు+అ=కూటం=(కలయిక) ఊడు+అ=ఊటం=(భోజనము) కాడు+అ=కాటం=(పీడనము) పాడు+అ=పాటం=(పాట). ఓడు+అ=ఓటం=(ధావనము=పరుగెత్తుట). సోల్+అ=సోలం=(పరాజయము). సాల్+అ=సాలం=(చాలుట).

ఇట్టి 'అ' ప్రత్యయంతముల వయిని నుబ్బిభక్తులెల్ల ధారాశముగా నిల్పును. కావున దొరగారి భావార్థలక్షణమున కిది గుటి కానేరదు. కానఁ దత్పక్షీయులు దీనినిబట్టి 'అ' ప్రత్యయము కన్నడమందుఁ గలదుగాన నది దొరగారి 'అ' ప్రత్యయమునకు మూలమని తలంపరాదు.

క్రియాంగమునకు 'అ' ప్రత్యయమును జేర్చుటచేత నిజమైన ద్రావిడ భావార్థకరూప మేర్పడునని వ్రాసి దొరగారు దానికి 'చేయ' అనుదాని నుదాహరించిరి. వలయాద్వియోగ రహితముగఁ బ్రత్యేకముగఁ బ్రయోగింపఁబడిన యీ 'చేయ' శబ్దము భావార్థకమగు 'అ' ప్రత్యయమునకు లక్ష్యము కాఁజాలదు. ఇయ్యది 'చేయుట నిమిత్తము' అను తుమర్థము గలదియు 'చేయఁగాన్' అను భావలక్షణార్థముగలదియుఁ గావచ్చును. 'చేయన్' అని యుదాహరింపవలసియుండఁగా 'చేయ' అని యుదాహరించుట సరియాయని శంకింప నక్కఱలేదు—దొరగారి పక్షమునఁ బదాంత సకారము రమ్మనిన వచ్చును—పొమ్మనినఁ బోవును. అనునాసికీకరణ పద్ధతి (Nasalization) గలదుగదా. 'అన్' ప్రత్యయమునకుఁ దెల్లనఁ దుమర్థ భావలక్షణార్థములు తఱుచు. భావార్థమును నరుదుగ వలయాద్వియోగమునఁ గలదు.

“తుమర్థభావ లక్షణంబులందు 'నుజి' యగు (రం సూ.) భావలక్షణంబు నా నన్యక్రియకు లక్షణభూతంబగు క్రియ....తుమర్థంబు—చైత్రండు వండను బోయెను.....భావలక్షణము — చైత్రండు వండ నతిథి వచ్చెను.....” (బాల వ్యా. క్రియా. రం సూ.)

“వలయాద్విక్రియలకుం గర్తయగు భావంబునందు నుజి యగు” ఉదా:—వాడు చూడవలయు.....(బాల వ్యా. క్రియా. ౧౨౨ సూ.) ('చూచుట' వలయునని యర్థము.)

సంస్కృతమున భావలక్షణార్థము సతిసప్తమిచే బోధ్య మగును.

“యస్య చ భావేన భావలక్షణమ్” (౨-౩-౩౭) = యస్య క్రియయా క్రియాంతరం లక్ష్యతే తతః సప్తమీ స్యాత్ - గోషు దుహ్యమానాను గతః = (గోవులు పిడుకఁబడుచుండఁగా వెళ్ళినాడు)” (సి. కా. ౬౩ర సూ.)

ఇంగ్లీషునందలి ('Infinitive') అనుదానినిబట్టి ద్రావిడభావార్థ లక్షణమును వివరించుట కేవలము నసంగతము. ఇట్టి యసంగత లక్షణములను బట్టియే 'తల్-అల్-త-ట' మున్నగు నిజమైన ద్రావిడ భావార్థక ప్రత్యయముల నీ సందర్భములోఁ జేర్చక దొరగారు క్రియాార్థస్ఫూర్తిగల కృదంతము అనుచు వేఱుప్రకరణమున వివరించినవారైరి. కాన నిచట సంప్రదాయ సిద్ధమగు లక్ష్యనుకూల ద్రావిడ భావార్థ లక్షణము వివరింపఁబడుచున్నది.

భావ మనఁగా వ్యాపారాత్మకమగు ధాతువుయొక్క యర్థము. “భావ శ్చద్ధో ధాత్వర్థః” (కర్ణాటక శబ్దానుశాసనమందలి ౫౪౯ సూత్రపు భాషామంజరీ వృత్తి.)

“శాబ్దికసమయే భావో హి ద్వివిధః.....తత్రాద్యస్తద్ధితవాచ్య ఏవ. ద్వితీయస్తు.....భాషాయాం (అచ్చకర్ణాట భాషాయామ్) కృద్వాచ్య ఏవ.” (మంజరీ మకరందవాఙ్మయ) (తద్ధితవాచ్య భావము ముందు వివరింపఁ బడును (చూడు ౧౩౮ I వివ.).

“ఫలోత్పత్త్యనుకూల వ్యాపారాత్మికా క్రియా ధాత్వర్థః” (‘సార్వధాతు కే యక్’ (3-౧-౬౭) సి. కా. ౨౭౫౬ సూ. బాలమనోరమావ్యాఖ్య) =పచ్యాది ధాతువులకుఁ బాకాదికము ఫలము. అట్టి ఫలము గల్గుట కనుకూల మగు పచనాది క్రియ ధాత్వర్థము.

పై లక్షణముల చొప్పున ‘ఇచ్చుట=ఇచ్చుట’ మున్నగు క్రియార్థ భాసముగల భావార్థక సర్వధాతుసామాన్య ‘ట’ ప్రత్యయాంతాది ధాత్వర్థక కృదంతములు మాత్రమే క్రియానామవాచకములనియుఁ దక్కిన ‘ఎండు+అ= (ఎండించునది=సూర్యాతపము)=ఎండ,’ ‘చేయు+ఇ=(పనులను జేయునది-హస్తము) చేయి’ మున్నగు కర్తృర్థకాదులు క్రియానామవాచకము లనిపించు కొనక కృదంతమాత్రము లగుననియు నెఱుంగనగును. వీనియందు ధాత్వర్థ భాసము మాసి యుండును. చేయుట మున్నగు ‘ట’ ప్రత్యయాంతాది భిన్నము లగు కొన్ని కృదంతములు పైతము తాదృశ‘ట’ ప్రత్యయ సమానార్థకములగుచుఁ గ్రియానామవాచకము లనిపించుకొనుటయుఁ గలదు. “ఉ. శత్రులనాజి నోర్పుటయు.....కాచుటయున్.....పాత్రులకర్థమిగియును.....। త్పత్రియధర్మముల్.....(భార. ఆర. ౧ ఆ. ౨౪౭ ప.) (చూడు ‘వ్యా. సం.’ విస్తర I. ౩౦౯ వివ.)”

ఇందలి ‘ఈగి’ అనుదానికి ‘త్యాగము=దానము=వరము’ అని యర్థము కాదు. ‘ఇచ్చుట’ అని యర్థము. కాన నది క్రియానామవాచకము. కొన్ని కృదంతములయందు ధాత్వర్థరూప వ్యాపారభాసము మాసియుండును. అట్టివి క్రియానామవాచకము లనిపించుకొనవు. అవి కృదంతమాత్రములే. ఉదా:- కలుగు+ఇమి=కలిమి=(సంపద). వేలుచు+ఇమి=(ఘోషము). చేయు+తజ్=చేత=(కృత్యము=పని). తప్రత్యయాంతాదు లకర్థక ధాతువులనుండియు నేర్పడవచ్చును. ఉదా:-అలయు-అలఁత=(శ్రమ). కూయు-కూఁత=(ధ్వని). మ్రోయు-మ్రోఁత=(ధ్వని). అడఁగు=అడఁకువ=(వినయము). ఓడు-ఓట=(పరాజయము). మండు-మంట=(అగ్నిజ్వాల) మొ. పయివానిలో

సకర్తకజములు కర్తార్థకములు. అకర్తకధాతుజములు భావార్థకములు. ఇట్లు భావశబ్దమున కనేకార్థములు పయిని వ్రాసిన రీతిని గలవు. ఎల్ల కృత్తులందలి భావార్థమును లింగవచనాన్వయవత్తారూపమే. “కృదభిహితో భావో ద్రవ్యవత్ ప్రకాశతే” (మహాభాష్యము) = ద్రవ్యవ ల్లింగ సంఖ్యాన్వయం లభతే ఇత్యర్థః.” (సి. కౌ. ౨౭౫౬ సూ. బాల మనో. వ్యాఖ్య). సంస్కృతమాత్ర ప్రసిద్ధమగు (రామేణ రామైః భూయతే) తిజ్జాచ్యభావము ద్రావిడభాషలలో లేదు. ‘క్వా-తుము’న్నంతాదులగు నవ్యయకృత్తులకు లింగవచనాది రూపభేద ముండ దనియు నవియు భావార్థకములే యనిపించుకొనుననియు వానికిని గారకాన్వయ ముండుననియు నెఱుంగునది. ‘అవ్యయకృతో భావే ఇతివచనాత్ భావే తుమున్” (సి. కౌ. ౩౧౭౫ సూ. బాల మనో. వ్యాఖ్య). ఇట్లు చెప్పఁబడుట చేత నవ్యయకృత్తులకు వాచనికమగు భావార్థకత్వము గలదని యెఱుంగునది.

౧౩౭. II విష:—“పెక్కు తమిళ భావార్థకములకుఁ దుదిని ‘క’కార ముండుటను జూచి ప్రాశెనరు మాక్సుముల్లెరుగారు హిందీలోని ద్వితీయా చతుర్థీవిభక్తి ప్రత్యయమగు ‘కో’ అనుదాని కయ్యది యభిన్నమని తలఁచి ద్రావిడ భావార్థకరూప మేదేని క్రియానామవాచకముయొక్క ద్వితీయావిభక్తి రూపమే యను సిద్ధాంతమునకు వచ్చిరి. సంస్కృత లీటిను భాషలలోని భావార్థక మగు ‘తుమ్’ ప్రత్యయము ద్వితీయావిభక్తిరూపమని తలంచుట యుక్తమే. అట్లే యింగ్లీషు భాషయందలి భావార్థకము క్రియానామవాచకముయొక్క చతుర్థ్యంత మని తలంచుట యుక్తమే. (To do). ద్రావిడ భావార్థక రూపములును జరిత్ర యందుఁ గ్రియానామవాచకములనియు వానికిఁగల యీ స్వభావ మెప్పుడును బూర్తిగా లోపింపదనియుఁ జెప్పటసైతము యుక్తమే. కాని తమిళ భావార్థక ములలోని ‘క’కారము ద్రావిడ చతుర్థీ ప్రత్యయమగు ‘కు’ అనుదానితోడను, హిందీ భాషలోని ద్వితీయా చతుర్థీ ప్రత్యయమగు ‘కో’ అనుదానితోడను నే విధముననైన సంబంధించునదనుట యంగీకరింపరాదు. వేర్వేరు తెగల క్రియలను వేర్వేరు తెగల భాషలను బోల్చి చూచునపుడు తమిళ భావార్థక ‘క’కారము నేఱు విధముగ వచ్చినదని స్పష్టముగఁ దెలియఁగలదు” (కాల్డు. ౫౩౮, ౫౩౯ పుటలు).

“వేని ధాతురూప నిష్పత్తియందు ‘గు’ (గ్ + ఉ) అనునది తుదిని నిల్చునో యట్టి క్రియాంగములయొక్క భావార్థక రూపములందే తుదిని (గ్ + అ) = ‘గ’ అనునది వచ్చును. (చూడు ౧౩౦ I విష.) ఇట్లు తమిళ వ్యవహార భాషయందుఁ గ్రియాంగమందును భావార్థకరూపమందును ‘గ’ కారము వచ్చునట్టి యనేకోదాహరణములలోఁ గావ్యభాషయందు ‘గ’కార

స్థానమున ‘పాకారము వచ్చును. గ్రాంథిక భాషయందు ‘నోవ’ అనుదాని యంత తటచుగ ‘నోగ’=(భాషపడుట) అనునది రాదు. ఉత్తమ తమిళమున ‘క్క’ అనుదానికి బదులుగ ‘ప్ప’ అనునది నిల్చును. ఉదా:—నడక్క=నడప్ప=(నడచుట). తమిళాంధ్రములు రెండిటియందును ‘అ’ కారమే భావార్థక చిహ్నము. ‘గు’ అనునది తుదినిగల క్రియ లకర్తకములు. అవి సకర్తకము లగునపుడు వాని తుదిని ‘కు’ అనునది నిల్చును. (చూడు. ౧౨౧ II విష.)” (కాల్డు. ౫౩౫ పుట.)

“కాగా ‘పో’ ధాతు క్రియాంగమగు ‘పోగు’ అనుదాని నుండి యేర్పడిన భావ్యర్థక తద్ధర్థక రూపము ‘పోగుమ్’ అనునది. దాని క్రియా నామవాచకము ‘పోగల్’. దాని భావార్థకము ‘పోగ’. దాని సకర్తక క్రియాంగము ‘పోక్కు’=(పంపు-తఱిమివేయు). దాని తద్ధర్థక రూపము-పోక్కుమ్. దాని భావార్థకము ‘పోక్కు’. ధాతువుల తుదిని ‘గు’ అనునది లేని చోటులందుఁ గాలిక చిహ్నముల మొదటి వర్ణము సకర్తకత్వమున ద్విత్వమునందును. (చూడు ౧౨౧ IV విష.) ఇట్టి ధాతువులకును సకర్తకత్వమున భావార్థకాదులు పరమగు నపుడు ‘క్కు’ అనునది చేరును. ఉదా:—వళర్ + అ = వళర = (పెరుఁగుట). వళర్ క్కు = (పెంచుట). వళర్ క్కుమ్ = (పెంచును). పెక్కు తమిళ ధాతువుల తుదిని ధాతు రూప నిర్మాణోపయోగి ప్రత్యయము లేకుండుటయుఁ గలదు. అట్టి యెడలను భావార్థకమున ‘అ’ ప్రత్యయమే నిల్చును. ఉదా:—వాట = (వృద్ధి నొందుట). కాణ = (చూచుట) తాల్ త్తు + అ = తాల్ త్త = (దించుట). ‘ఇ-ఐ’ అనునవి తుదినిగల ధాతువులకును ‘అ’ ప్రత్యయమునకును నడుమ యకార ముచ్చారణార్థకము నిల్చును. ఉదా:—అటి + య్ + అ = అటియ = (ఎఱుఁగుట). అడై + య్ + అ = అడైయ = (పొందుట)” (కాల్డు. ౫౩౫, ౫౩౬ పుటలు).

విమర్శము:—ప్రాసెనరు మోక్సములైరు దొరగారి హిందీ ద్వితీయా చతుర్థీ విభక్తివాదము సరికాదనడి కాల్డువెల్లుగారి సిద్ధాంతము యుక్తముగ నె యున్నది. ద్వితీయా చతుర్థీ విభక్తులగు ‘కో-కు’ అనువానికి సంభవింపని పెక్కు మార్పులు క్రియా నామవాచకముల తుది ‘క’ కారములకుఁ గల్గు చుండుట నిజమే. కావున ద్రావిడ భావార్థకము లనఁబడుచున్నవాని తుదిని గన్పట్టు ‘క-గ’ లు ‘అడల్లు’ మున్నగు ధాతువుల తుదిని నిల్చు ‘కు-గు’ ప్రత్యయ సంబంధులే యనుటకు సందియము లేదు. కాని “నోగ=నోవ=(నొచ్చుట). నోవిక్కు=(నొప్పించుట), నడక్క=నడప్ప=(నడచుట), పోగ=(పోవుట), పోక్కు=(పంపుట), వళర=(పెరుఁగుట), వళర్ క్కు=(పెంచుట) వాట=(వృద్ధి నొందుట), కాణ=(చూచుట)” మున్నగు రీతిని ‘అ’ ప్రత్యయాంత భావార్థక (ధాత్వర్థక)

రూపములు తమిళమునఁ గలవనుట కేవలము నయథార్థము. ఈ విషయ మీవఱకు ౧౩౭ I విషయమున నుచిస్తరముగ విశదీకరింపఁబడుటచే నిట విస్తరింప లేదు. ఇట్టివెల్ల భావలక్షణార్థక తుమర్థకము లనుటలో విప్రతి పత్తిలేదు-ఇంగ్లీషునందలి 'to do' మున్నగు భావార్థకములకుఁ (Infinitives) గ్రియా నామవాచకార్థమును దుమర్థమును గల్గినఁ గల్గుఁగాక. అట్లే ద్రావిడ భాష లందలి 'అ' ప్రత్యయమునకును దుమర్థ భావలక్షణార్థములతో పాటుగఁ గ్రియానామవాచకార్థమును గలదనుట కేవలము ప్రమాద మనుటలో సందియము లేదు. 'క్క' అనుదానిచో 'ప్ప' అనునది నిల్చుననుచు 'నడక్క=నడప్ప' అనునవి క్రియా నామవాచకము లనుట పొరపాటు. 'నడక్క= నడప్ప' అనువానికి 'నడవన్' అని యర్థమే కాని 'నడచుట' అను నర్థము లేదు. (చూడు ౧౩౭ I విష.). అచట 'క్క' అనుదానిచో 'ప్ప' అనున దాదేశము కాలేదు. 'నడక్క' అను దానిలోని 'క' కారము భావ్యర్థక 'కు' ప్రత్యయ సంబంధి. 'నడప్ప' అనుదానిలోని 'ప' కారము భావ్యర్థక 'ప' కార సంబంధి. (చూడు ౧౨౧ III విష. ౧౨౨ V విష.) తమిళ భావార్థకములలో 'క' కారాంతములు "పోగై=పోగుగై=(పోవుట) పోక్కుగై (పంపుట) క్కరుక్కై= (ఉండుట) చెయ్యగై=(చేయుట) నడక్కై=(నడచుట)." అను రీతి నుండునే కాని 'పోగ-పోక్కు' మున్నగు రీతిని 'అ' ప్రత్యయాంతములై యుండవు. (చూడు ౧౩౨ II విష.)

౧౩౭. III విష:—“అఱి+గ=అఱిగ=(ఎఱుఁగుట), చెయ్యగ=(చేయుట) వ్యావ-చేయ్య = (చేయుట). వీనిలో 'అఱిగ-చెయ్యగ' అను రీతి గలవి యాశీర్వాదార్థమున ముఖ్యముగ వాడఁబడుచున్నవి. ఉదా:—నీ అఱిగ— (నీవు ఎఱుఁగుదువు గాక). దీనినిబట్టి 'గ' అనునది మొదట విధ్యాద్యర్థకమే యని తలంపరాదు. భావార్థకమగు 'అ' ప్రత్యయమును గవులును సామాన్య జనులును నాశీరర్థమున వాడుదురు. ఈ యాశీరర్థక గకారము క్రియా నామ వాచక 'గ' కారమునకు భిన్నము కాదని నా నమ్మకము. గ్వంత క్రియలందలి (అడల్లు, మొ.) 'గ' కారమునె స్థలాంతరములందును గవు లుచ్చారణ సౌకర్య మునకై వాడుదురు. ఉదా:—‘అఱి+య్+అ’ అనుదానికి బదులుగ ‘అఱిగ’= (తెలిసికొనుట=ఎఱుఁగుట) అనియు, ‘అఱి+య్+ఇల్+ఇర్=అఱియిలిర్’ ‘అఱి+య్+ఈర్=అఱియిర్’ అనువానికి బదులుగ ‘అఱి+గ్+ఇల్+ ఇర్=అఱిగిలిర్’=(మీరు ఎఱుఁగరు) అనియు, ‘సెయ్+య్+అ’ అనుదానికి బదులుగా ‘సెయ్+గ్+అ’=సెయ్యగ=(చేయుట) అనియు, ‘సెయ్+వ్+వన్’ అనుదానికి బదులుగా ‘సెయ్+గు+వ్+వన్’ = (చేయఁగలను) అనియు

వాడుదురు. ఈ యుదాహృతు లన్నిటియందును గానిపించు 'గ' కారము చరిత్రమందు రూపసాధనోపయోగియగు 'గు' అనునదియే యని రెండువ యుదాహరణము వల్ల (అటిగిలిర్) స్పష్టమగుచున్నది. ఈ గకారపు వాడు కకు శ్రుతి సుఖార్థకతమే కారణము. అట్టి 'గ' కారము శ్రుతి సుఖార్థకత యావశ్యక మగునపుడును ఛందః ప్రతి బంధమును వారించునపుడును మాత్రమే యెల్ల ధాతువులకును జేర్వబడును. ఈ 'గ' కార చరిత్ర మీ క్రింది మలయాళోదాహృతులవల్ల స్థిరపడును. తమిళమందలి 'గై' అనుదాని చోట మలయాళమున 'గ' అనునది వాడబడును. ఉదా:-మల-చెయ్గ= (చేత-కృత్యము). ఈ రూప మాశీరర్థమందును వాడబడును. ఉదా:-మల-నీ చెయ్గ=(నీవు చేయుదువు గాక). ఇచటఁ గ్రియా నామవాచకమే యాశీరాద్యర్థకముగా వాడబడెను. ఒక భాషయందలి భావార్థకము మఱొక భాషయందుఁ గృదంతముగ వాడబడును. మలయాళపు 'చెయ్గ' శబ్దమునకు సరియగు 'చెయ్గై' అను తమిళ కృదంతము తమిళమునఁ గృదంతముగ వాడబడక 'చెయ్గ' అను రూపముతో నాశీరాద్యర్థకముగ వాడబడుచున్నది. మలయాళమందలి 'చెయ్గ' అనుదానితోడ నీ రెండిటికిని గల పోలిక పరిశీలించు నది. దీనిచేత నివి యెల్లఁ జరిత్రమునఁ గృదంతములై యని స్పష్టపడుచున్నది. మలయాళమందలి 'చెయ్గ' అనుదానికి సుబ్బిభక్తులు చేరుచుండును. ఉదా:-చెయ్గ+య్+ఆల్=(చేయుటచేత). పై సందర్భమును బట్టి తమిళమున నిజమైన భావార్థక ప్రత్యయము 'గ' కారము కాదనియు 'అ' అనునదే యనియు స్పష్టపడుచున్నది" (కాట్టు, ౫౩౬, ౫౩౭ పుటలు).

“తెలుఁగును బరిశీలించినచో నందు భావార్థక చిహ్నము 'అ' ప్రత్యయ మొక్కటే యని స్పష్టపడును. తమిళ క్రియాంగ రూప సాధనోపయోగి 'గు=గ్' ప్రత్యయము తెల్లన 'చు=చ్' అనునదిగా సంతటను నిల్చును. తెల్లన విధ్యాద్యర్థకమునకును భావార్థకమునకును భేద మత్యల్పమై యుండును. విధ్యర్థమున స్పష్టార్థమై వచ్చు 'ఉ' కారము చోట భావార్థకమగు 'అ' ప్రత్య యము నిల్చుటే భేదము. ఉదా:-తమి-తిఱ=(తెఱచుము)-తిఱక్ +అ=(భావార్థకము). తెల్ల-తెఱచ్ +అ=(తెఱచుట)-తెఱచ్ +ఉ=(తెఱచుము). తెల్లనందును జతుర్థీ ప్రత్యయ 'క' (కు) కార మిట్లు 'చ' కారముగ మాఱ నేరదు. కానఁ దెలుఁగు భావార్థకమునకును జతుర్థీ ప్రత్యయమునకును సంబంధమును (మాక్స్ముల్లెరుగా రన్నట్లు) గల్పింపరాదు. తెల్లనందును నీ రూపసాధనోపయోగి 'చ' కారమునకు బదులుగాఁ దఱచుచుగా ముఖ్యముగా విధ్యాద్యర్థక రూపములలోను భావార్థక రూపములలోను 'ప' కారము నిల్చు

చుండును. ఉదా:—నడువ్ + అ = (నడచుట). ఇది ‘నడుచు’ అనుదానికి బదులుగా నిల్చినది. దీనికి సరియగు వ్యావహారిక తమిళ రూపము ‘నడక్క’ అనునది. గ్రాంథిక తమిళరూపము ‘నడప్పై + అ’ అనునది. తమిళ విధ్వర్థకము ‘నడ’ అనునదే. పై సందర్భమును బట్టి తెల్లు ‘చ’ కార ‘ప’ కారములు తమిళ ‘గ’ కార ద్విరుక్త ‘క’ కారములును రూపసాధనోపయోగి ప్రత్యయములు మాత్రమే యనియు ‘అ’ అను భావార్థకముతో వాని కెట్టి సంబంధమును లేదనియు స్పష్టపడుచున్నది. తెల్లునందలి ‘చ-ప’ లు ‘ఇ’ కార పూర్వకము లగునపుడు వాని నడుమ బిందువు నిల్చును. కన్నడమునఁ బెక్కు చోట్ల రూపసాధనోపయోగి ప్రత్యయములు రానేరవు. ‘అ’ అనునదే మూల ధాతువును జేరుచు. ఉదా:—తమిళమున ‘ఇరుక్ + అ =’ (ఉండుట) అనునది భావార్థకమై యుండఁగాఁ గన్నడమున నంతకన్న సులభముగను స్పష్టతరముగను బ్రాచీనతరముగను ‘ఇర్ + అ = ఇర’ అనునది భావార్థక మగుచున్నది” (కాల్దు, ౫౩౭ పుట.).

విమర్శము:—తమిళమున భావ్యర్థకత్వమున ‘పోగ’ = (పోవుట) మున్నగు నవి లేనట్లే ‘అటిగ’ = (ఎఱుఁగుట) మున్నగు భావార్థక శబ్దములును లేవు. స్వవాద స్థావనార్థమై యట్టి యర్థము వానికిఁ గలదనుచు నయథార్థమును దొరగారు వ్రాయుచున్నారు. వాని కాశీరాద్యర్థకత్వము తమిళమునఁ బ్రసిద్ధమై యున్నది. ఉదా:—అటిగ = (ఎఱుఁగుతన్). దొరగారును వాని కాశీరర్థకత్వము గలదని వ్రాసిరి గాని యవి భావార్థకమగు ‘అ’ ప్రత్యయాంతములె యనియు, వానిలోని ‘గ’ కార ముచ్చారణ సౌకర్యార్థక మనియు భావార్థకము లాశీరర్థమున వాడఁబడుట సంప్రదాయమనియు నిట్లు స్వవాదమును నిలఁబెట్టుకొనుట కయి తమిళమున లేని విషయములను నిరాధారముగ వ్రాసిరి. భావార్థక మాశీరర్థక మగునని కాని ‘అ’ ప్రత్యయము భావార్థకమని కాని తమిళ వ్యాకరణములం దెందును లేదు. ‘అ’ ప్రత్యయమున కాశీరర్థముండిన నుండుఁ గాక. వాః + అ = వాట = జీవించుఁగాక. “భావార్థక మాశీరర్థ మెట్లగును?

“‘నడవన్’ అను నర్థమున ‘నడక్క-నడప్ప’ అను రెండు రూపములును గలవు. ‘నడక్క’ అనుదానికి భావార్థకత్వము తమిళమున లేదు ‘నడప్ప’ అను నది భావనామము కాదు. ‘వ-బ-ప్ప’ అనునవి తుదినిగలవి భావనామములు కావు..... ‘క్క-క-గ’ అనునవి తుదిని గలవియును భావనామములు లేవు.” (శ్రీ విద్వాన్ వే. వేంకటరాజులు రెడ్డిగారు ౨౬—౮—౫౩ జబాబు).

“ఈయర్-ఉదా:-చెలియర్=(చనుదురుగాక) (పురుషత్రయసాధారణము), 'క':-చెల్క=(చనుదురు గాక). (పురుషత్రయసాధారణము) 'య':-(వాటియ=జీవించురు గాక) (వాల్=జీవించు).” (నన్నూలు ౧౪౦ నూ.)

‘నడక్క’ మున్నగు ‘అ’ ప్రత్యయాంతములు భావార్థకములు కావనియు ‘ఈయర్-(ఇ) య’ అనునవియును ‘క’ ప్రత్యయమువలెనే యాశీర్వాదకములనియుఁ బయి యుదాహృతుల వలన విశదమగుచున్నది.

తక్కిన స్థలములందువలెనే ‘చెయ్-కై-చెయ్-గ’ అను స్థలములందును దమిట శబ్దాంత స్థితమగు ‘ఐ’=‘అయ్’ కారము మలయాళమున ‘అ’ కారముగఁ బరణమించినది. మలయాళమునందును ‘క=గ’ అనునదే యాశీర్వాదక మగుట చేత ‘చెయ్-గ’ అనుదానికి ఘుణాక్షర న్యాయముగ భావార్థకత్వము నాశీర్వాదకత్వమును గల్గినఁ గల్గుఁగాక, అంతమాత్రమున మలయాళము తమిట ‘క-గ’ ల చరిత్ర విషయమునఁ దెల్పడి విశేష మేమున్నది?

ఆశీర్వాదకమగు నీ ‘క’ ప్రత్యయ మఖండ రూపము. దానికి ‘క + అ’ అని పదచ్ఛేదము చేయుటగాని యందలి కకార ముచ్చారణ సౌకర్యార్థము చేరిన దనికాని చెప్పట పొసఁగనేరదు. దీనికి సరియగు నాశీర్వాదక పటగన్నడ ప్రత్యయము ‘కె-కె’ అనునదై యున్నది.

“‘కె-కె’ వా ప్రథమ స్వాశిషి విధ్యాదిషుచ” (కర్ణా. భూ. ౨౧౫ నూ.)=ప్రథమ పురుష తిజ్విభక్తిస్థానమున నాశీర్విధ్యా ద్యర్థములందు ‘కె-కె’ అను ప్రత్యయములు పర్యాయముగ నగును. ఉదా:-ఆయుమం సిరిమం మాడుకె=(ఆయువును సిరిని జేయుఁగాక). ఆయుం సిరియు మక్కె=(ఆయువును సిరియు నగుఁ గాక).”,

“క. సొగయిపువు ‘కె-కె’ గళన్యో | క్తిగ విధ్యర్థకె-.....(శబ్దమణి దర్పణము. ౨౨౯ ప).”

“భాషామంజరీ వృత్తి:-ప్రథమ పురుష దేశవచనక్కం బహువచనక్కం విధ్యాద్యర్థదాల్ ‘కె’ ఎందుం ‘కె’ ఎందుం అక్కుం.”

తెల్లన “ట=డు=అటము=అడము=ఇంపు” మున్నగు ధాత్వర్థక ప్రత్యయములును, ‘త-టు-కు-వ’ మున్నగు ననేక భావార్థక కృత్ ప్రత్యయములు వెలయుచుండఁగా (చూడు బాల వ్యా. క్రియా. ౩౫ నూ. కృదంత పరిచ్ఛేదము. ప్రౌఢ. వ్యా. కృదంత) “తెల్లన ‘అ’ ప్రత్యయ మొక్కటే భావార్థక ప్రత్యయము” అని దొరగారు వ్రాయుట వింత. దొరగారు చెప్పిన లక్షణములు గల భావార్థక (ధాత్వర్థ=Infinitive) ప్రత్యయము ద్రావిడభాష లందు-ముఖ్యముగాఁ-తమిటమందు మచ్చునకేని లేదు.

“భావే ట వర్ణకోస్తే । సర్వేషాం చ క్రియా పదానాం స్యాత్.”
(ఆం. చిం. వ్యా. సం. ౩౦౯ విష.).

కొన్నియెడల 'డు' అను క్రియా నామవాచక భావ స్రవ్యము వచ్చుటయుఁ దెల్లునఁ గలదు.

“క. వడరత్ని ధనుర్ధరుఁ డే । య్యెడ సజతుఁడు గాన వాని హీనుంగాఁ జే । యుడు నాకుఁ జతుర్వర్ణము । వడయుట యని పృథతనుతుఁడు ప్రార్థించె మునిన్. (భార. ఆది. ౭ ఆ. ౧౬ ప). (చేయుడు=చేయుట. డవర్ణకము భావార్థకము. ప్రాసగతము)” (చూడు వ్యా. సం. ౩౦౯ విష.).

“ప్రతిక్రియ మడాంతత్వం । ప్రతీతం తు న గీయతే । క్వచి దింప్వంతతాం కేచి । దూచిరే నహి మే రుచిః” (విక్ర. 'వ్యా. సం.' ౩౦౯ విష.) అను నధర్వణ వచనము చొప్పున 'అడము'=(కేరడము) 'ఇంపు'=(ఆరగింపు) అనునవి తుదిని గల భావార్థకములును క్రియానామవాచకములు కానోపును. గోదావర్యాది మండలములలో 'పోవటము-రావటము' మున్నగు రీతిని 'అటము' అనునది తుదిని గల భావార్థకములును క్రియానామవాచకములుగ వాడుక కెక్కియున్నవి.

తెఱచఁ (గా)-'తెఱచుము' మున్నగు చకార ఘటితరూపములు తెల్లున నర్పించిన వ్యావహారిక రూపములు. 'ప' కార ఘటితములె, గ్రాంథికములు. 'తిఱక్క'=(తెఱచుట) 'నడక్క'='నడప్ప'=(నడచుట) 'ఇరుక్క'=(ఉండుట) అను భావార్థక రూపములు తమిళము లేనేలేవనియు 'నడక్కై-ఇరుక్కై' మున్నగునవి తమిళ భావార్థకములనియుఁ బయిని వివరింపఁబడెను. 'ఇర'=(ఉండుట) అను భావార్థకము కన్నడమున నెంత మాత్రమును లేదు. ఇర=(ఉండక) 'ఇర'=(ఉండుము) అనురూపములు మాత్రమే కలవు.

“వాక్చేరః” (కర్ణాటక శబ్దా. ౫౦౩ సూ.)=(వృత్తి) “ఉత్తరకాల క్రియ యా సహ సమానకర్తృకాత్ పూర్వకాలేఽర్థే వర్తమానాత్ 'ఇర్' ఇత్యస్తా ధాతోః 'అదెత్' 'ప్రత్యయో భవతి' అగాగమశ్చ వా భవతి. ప్రతిషేధేగమ్య మానే”.

“ప్రతిషేధవిషయే 'ఇర్' ధాతోః అగాగమో విశేషః.....”
(మంజరీ మకరంద వ్యాఖ్య).

“ఉ చ్చేరః” (కర్ణాటకశబ్దా. ౪౬౯ సూ.)=(వృత్తి)='ఇర్' ఇత్యస్తా ధాతోః పరస్య 'అయః' (మధ్యమ పురుషైక వచనస్య) 'అ'కారః-లోపః-ఉకారశ్చ ఆదేశా భవంతి విధ్యాదివిషయే. ఉదాః—నీం ఇర=నీం ఇర్=నీం ఇరు= (నీ వుండుము).

౧౩౭. IV విష:—“భావార్థకమగు ‘అ’ ప్రత్యయ చరిత్ర:—ఈ ‘అ’ శబ్దము నిశ్చయముగ నిర్దేశాత్మక సర్వనామమని చెప్పవచ్చును. ఒకొక్కప్పుడు ‘అ+న్’ అనునదియు, ‘అమ్’ అనునదియు, ‘అల్’ అనునదియు నీ తెగలో ముఖ్యముగాఁ జేరుచున్నవి. (చూడు ౧౧౭ III విష. ౧౧౭ I విష). ‘అల్’—(అది) అనునదియు ‘అల్’ (లేదు) అనునదియు ‘అ’ శబ్దమునుండి యేర్పడినవె యనుట సునిర్వాహమైనను గాకున్నను భావార్థక ప్రత్యయగు ‘అ’ శబ్దము తొలుత నిర్దేశక సర్వనామమున కభిన్నమనుటకు విప్రతిపత్తిలేదు. భావార్థ మున నప్పుడప్పుడు కనబడు ‘అల్’ అనునదియు భావార్థకమగు ‘అ’ ప్రత్యయ మును సంబంధించిన శౌణరూపమనుటకు సందియము లేదు” (కాట్ట. ౫౩౭, ౫౩౮ పుటలు).

విమర్శము:—‘అ’ ప్రత్యయము కాట్టువెల్లుగారి సిద్ధాంతము చోప్పున తమిళ క్రియా నామవాచక ప్రత్యయము కాకున్నను గన్నడాంధ్రములలోఁ గొన్నియెడల ‘అ’ ప్రత్యయ సమానార్థకమై యున్న మాట నిజమే. (చూడు ౧౩౭ I విష).

‘అల్’ అనునది కన్నడమున తుమర్థకము భావలక్షణార్థకమును; దమిళ మున నయ్యది భావార్థకము. తుమర్థకత్వము ‘చెయఱు’ మున్నగు వానిని బట్టి యూహింపవగును. తెల్లన ‘అన్’ ప్రత్యయము తుమర్థకము భావలక్షణార్థకమును; వలయ్యదియోగమున భావార్థమందు భాతువుపైని ‘అన్’ నిల్చును. ఇట్టి ‘అల్-అ-అన్’ అను వానికిని నిర్దేశక సర్వనామములగు ‘అ-అన్-అల్’ అను వానితో నాకార సామ్య మున్నమాట వాస్తవమే. కాని యర్థసామ్య మించుకేని కానరాదు. నిర్దేశార్థమునకును భావార్థాదులకును సంబంధ మేమియు లేదు. కావున ‘అల్-అన్-అ-త-అ’ అనునవి మొదలగు భావార్థకాది ప్రత్యయ ములు ‘తల్-అల్’ అను ద్రావిడ ప్రత్యయముల పరిణామము లనుట యుక్తమన నగును. ‘తల్’ ప్రత్యయము తమిళమున భావార్థక మనఁగా ధాత్వర్థకము. ‘అల్’ ప్రత్యయము తమిళమున భావార్థకమెకాక “చెయఱు=చెయఱు=చెయల్” అనురీతిని (చూడు ౧౩౭ I విష). దుమున్నా ద్యర్థకమునునై యున్నది. పరిగన్నడమున ‘అల్’ ప్రత్యయము తుమర్థకమును భావలక్షణార్థకమును. పరిగన్నడమున దీనికి భావార్థకత్వము లేదు. (చూడు ౧౩౭ II విష). తెల్లన ‘అన్’ అనునది తుమర్థకము భావలక్షణార్థకమును భావార్థకమును నై యున్నది. (౧౩౭ I విష).

తొల్కాప్పియమునఁ బేర్కొనఁబడిన 'తల్-అల్' అను భావార్థకములు:-

“కాప్ప = (రక్షించుట), ఒప్ప = (పోలుట) (ఒ-ధా). ఉర్తి = (ఆరోపించుట), పెఱల్ = (పొందుట), చెఱల్ = (చెఱుచుట), ఉవత్తల్ = (సంతసించుట), కఱ్ఱు = (అభ్యసించుట), అఱుత్తల్ = (కోయుట), కుత్తైత్తల్ = (నఱుకుట-తగ్గించుట), తొక్కుత్తల్ = (చేర్చుట), పిరిత్తల్ = (విడఁదీయుట), నిఱుత్తల్ = (తూచుట), చార్ దల్ = (ఆశ్రయించుట), కన్దల్ = (అలవాటున స్థిరపడుట), నోక్కల్ = (చూచుట), (నోక్కు-ధాతు), అఱ్జల్ = (భీతిల్లుట)” (తొల్కా- ౫౫౬ సూ. చూడు).

గరి 2. V విష:- “భావార్థక రూపముల వాడుక”:- “భావార్థకమగు ‘అ’ ప్రత్యయముతోఁ గూడినరూపమును దమిట వైయాకరణము మూఁడు కాలములందును సమానమగు ససమాపక క్రియగ నిరూపించి యున్నారు. కాని దీని ప్రయోగపురీతిని బరిశీలించినచో నిది కృదంతమనియో? ధాతుజ విశేషణ జన్యనామవాచకమనియో తోచును. దీని నితరభాషలందువలె నుద్దేశమును (లేక) బ్రయోజనమును చెల్పుట కుపయోగింతురు. ఉదా:- వర్ + అ + (చ) చొల్లు = (వచ్చుట చెప్పము = రమ్మని చెప్పము). (‘వచ్చు నట్లు చెప్ప’ అని భావలక్షణార్థమే చెప్పనగును). దీని వాడుకలు:-

I. ద్రావిడ క్రియావిశేషణములం దధిక సంఖ్య గలవి యకర్తక క్రియలయొక్క భావార్థక రూపములై యున్నవి. ఉదా:- తెల్లు - పడఁ గొట్టెను = తమి-విట + (త్) + తల్ళినాన్. (విట = క్రిందపడునట్లని యర్థము) ఈ సంప్రదాయము చొప్పననె ‘ఆగ్ + అ’ = (కాన్-గాన్) అనుదానిని గుణ నామవాచకముల వైని నిల్పుటచేత నవి క్రియావిశేషణము లగుచున్నవి. ఉదా:- నన్ + ఆగ = (మంచిదిగా = బాగుగా) - ‘నన్’ = (నన్దు) (మంచిది).

II. ఆశీరాద్యర్థకములందు సాంపునకయి యీ భావార్థకమును వాడుదురు. ఉదా:- “నీ వాల్ + అ =” అనుదానికన్న “నీ వాల్ + గ్ + అ” అనియు “నీ వాల్ + య్ + అ” అనియుఁ దఱుచుగా వాడుదురు. “నీవు వర్ధిల్లుదువు గాక” అని యర్థము. సెయ్ వాయ్ + ఆగ = (చేయుదువు గాక). “సెయ్ వాయ్ = (చేయుదువు = చేయఁగలవు, “ఆగ = అగుట” అని యథాశ్రుతార్థము).

III. తమి-పొలుదు విడిన్ + ఇరుక్క + అ + వన్, తూఱుగితాయ్ = (ప్రొద్దుపొడిచి యుండఁగా నేల నిద్రించుచున్నావు) ఇందు ‘విడిన్ + ఇరుక్క + అ’ = (పొడిచియుండుట) అనునది యద్యతన భూతకాలమందున్నది. కాని ‘ఇరుక్క’ అనునది భూతకాలిక భావార్థకము కాదు. అది ‘ఇరు’ అను ధాతువు యొక్క సామాన్యమగు (లేక) తద్ధర్మార్థకమగు భావార్థక రూపమై యున్నది.

IV. లాటిన్ భాషయందువలె ముఖ్య క్రియతోడ సమానకాలికములైన పెక్కులగు సముఖ్యక్రియలను దెల్పుటలో సాంపునకై తఱచుగా నీ భావార్థకములగు 'అ' ప్రత్యయాంతములు వరుసగా వాడఁబడును. ఉదా:—ముగిల్ ఎలుమ్మ = (మేఘములు లేచుచుండఁగా), వానిమ్ ఇరుల్ + అ = (ఆకాశము చీకటులు క్రమ్ముచుండఁగా) మలై పొటిన్దు పెయ్ + య్ + అ = (వర్షము ధారలు కట్టి కురియుచుండఁగా) ఊరార్ తిరువిలా నడత్తినార్ గళ్ = (గ్రామస్థులు పవిత్రమైన యుత్సవమును నడపినారు).

V. భావార్థకముల నాప్రేక్షితముగా లాటిన్ భాషయందలి క్రియా విశేషణములనువలెనే (Gerund in do) వాడుదురు. ఉదా:—తమి-‘పోగ్ + అ-పోగ్ + అ, బలన్ కొళ్ళమ్’ = (దగ్గఱకుఁ బోఁగాఁ బోగా బలము కల్గును) (తమి-పోగ్-పోగ్ = (పోవుట-పోవుట) అని యథా శ్రుతార్థము). లాటిన్ వాడుక-(వైర్స్ ఎక్విరిట్ ఎండో) = Vires acquirit eundo” (కాల్డు. ౫౩౦, ౫౩౯ పుటలు).

“ఈ యుదాహరణములవలన ద్రావిడ భావార్థకమునకుఁ గ్రియా విశేషణార్థము, (gerund) ధాతుజ విశేషణార్థము, = (verbal participle) కృదంతార్థమును = (verbal noun) మఱియు నిజమైన క్రియా నామవాచకార్థమును (Infinitive) గలవని విశదమగుచున్నది” (కాల్డు. ౫౩౯ పుట).

విమర్శము:—ఎన్నెన్నో యర్థములుగలవని దొరగారు వ్రాయుదురే కాని యైదు విధముల యుదాహృతులలోను గ్రియా విశేషణార్థకత్వ మనఁగా భావలక్షణార్థము మాత్రమే కన్పట్టుచున్నది. ‘క్రియా నామవాచకార్థకము ‘అ’ ప్రత్యయము’ దమిటమున లేనేలేదని యీపఱకు విశదీకరించి యున్నాను (౧౩౭ I-II విష). ‘వాల్ గ-వాటియ’ మున్నగు నాశీరర్థకములు క్రియా నామవాచకములై యనియు నందలి ‘గ’ కార ముచ్చారణార్థకమనియు వ్రాసిన దొరగారి వ్రాత ‘౧౩౭ III విషయమున’ నిరసింపఁబడియె యున్నది. ‘I-III-IV-V’ విషయములుగ వేఱుపఱచి యుదాహరించిరేకాని యవెల్ల భావలక్షణార్థక రూపములై యై యున్నవి.

౧౩౭. VI విష:—“తమిలమందు ‘దల్’ అనునది తుదినిగల ధాతుజ విశేషణజన్యనామవాచకము (లేక) కృదంతము గలదు. ఉదా:—అలైదల్ = (తిరుగుట). (అలై = తిరుగు-ధాతువు) ముఱిదల్ = (విఱుగుట). (ముఱి-ధాతువు). కన్నడమున దీని తుదిని లకారము కాన్పింపదు. ఉదా:—అలె + త = (తిరుగుట). ముర + త = (వగులుట-వగులఁగొట్టుట) (‘మురత’ తప్పు - ‘ముఱిత’ సాధువు). తెల్లన-మేల్ + అ = మేత. చేత్ + అ = చేత. (ఇవి ‘అ’ ప్రత్యయాంతములని

దొరగారి యాశయము). వీనిని దమిటమందలి ‘మేయ్ + త్ + తల్’ (మేత) ‘సేయ్ + దల్’ = (చేత) అనువానితోఁ బోల్చి చూచునది. అట్లే తెల్ల-నడత-తమి-నడ + త్ + తల్ = నడతై = మలయాళ-నడత్త’ (కాట్ట. ౫౩౯ పుట).

“అలంతమగు కృదంతము చతుర్థి ‘క’ ప్రత్యయముతోఁ గూడియుఁ గూడకయుఁ గన్నడమున నిల్చునని చెప్పియున్నాను (చూడు ౧౩౭ I విష). గోందు భాషయందు ‘అల్’ అను దానినుండి యేర్పడి విస్తరించిన ‘ఆల్ల’ అనునది భావార్థక చిహ్నములలో నొకటి యనియు నీవఱకుఁ జెప్పియున్నాను. (౧౩౭ I విష.) ఉదా:—అయ్యాలై = (ఉండుట). ఇది ‘ఆగల్’ = (ఉనికి) అను తమిట కృదంతమున కభిన్నము. ఈ రూప ముత్తమ తమిట గ్రాంథిక భాషయందు భావార్థకముగ వాడుదురు. ద్రావిడ భావార్థమున ధాతుజ విశేషణజన్య నామ వాచకముయొక్కయుఁ గృదంతము యొక్కయు స్వభావములు మిశ్రితములై యుండుటవల్లను, నీ భావార్థక రూపమును దమిట వైయాకరణులు మూఁడు కాలములయందును సమానమైన యసమాపక క్రియగ (Gerund) (లేక) ధాతుజ విశేషణముగ నిరూపించుటవల్లను, నీ భావార్థకము ‘అలంత’ కృదంతముతోఁ జాల సంబంధించి యుండుటవల్లను (గృదంతముల తుదిని ‘అల్’ అనునది యుండుట తమిట స్వభావము. దీనిచేత భావార్థమేకాక క్రియయే వాచ్యమగును) నితర సందర్భము లందీ ‘అల్’ అనునది ‘అ’ అనుదానినుండి యేర్పడిన దని నిర్ధారిత మగుటవల్లను భావార్థక ప్రత్యయమగు ‘అ’ శబ్దము ‘అల్’ అను కృదంతమునకు మూల మనియు ‘ఆగ్ + అ’ = (ఉండుట) అనునది ‘ఆగ్ + అల్’ = (ఉనికి) అను దానియొక్క ప్రాచీనతర నిర్దుష్ట రూపమనియుఁ జెప్పుట యుక్తమని మాకుఁ దోచుచున్నది” (కాట్ట. ౫౩౯ పుట).

“ద్రావిడ భావార్థకములందలి ‘అల్’ అనుదానికి ‘ఆర్కీనియన్’ భాష యందలి భావార్థక ‘అ’ ప్రత్యయముతో మిక్కిలి పోలిక గన్పట్టుచున్నది. ఇది కాకతాళీయమైనం గావచ్చును. ఉదా:—ఆర్కీ-బెర్ + ఎ + ల్ = (మోయుట) తమి-పోల్ + అల్ (‘ఈ శబ్దమే తమిటమున లేదు.’ శ్రీ రెడ్డిగారు) = (మోత). ఆర్కీ-త + ల్ = (ఇచ్చుట) తమి-త + (ర్) అల్ = (ఇచ్చుట). దీని విధ్యర్థకము ‘తా’ అనునది” (కాట్ట. ౫౩౯ పుట).

విమర్శము:—డా. కాట్టువెల్లుగా రింగ్లీషునందలి ‘to do’ = (చేయుట) అను దానికి సరిగ ద్రావిడ భాషలందు శశ విషణ ప్రాయమగు (౧౩౭ I విష. చూడు) ‘అ’ ప్రత్యయంతములు గలవని స్థాపించినవారగుటచేత నిజమైన ద్రావిడ క్రియానామవాచక ప్రత్యయములగు ‘తల్ = అల్ = త—ట’ మున్నగునవి కృదంతములని వ్రాసికొనవలసి వచ్చినది. కావుననే ‘పోగ’ మున్నగువాని

‘lo go’ అను రీతిని ‘పోదల్’ మున్నగువానికి ‘going’ అను రీతిని సర్థము వ్రాయుచుండురు.

‘తల్-అల్-త-ట’ మున్నగునవి ద్రావిడ భాషలందు నిజమైన క్రియా నామవాచక ప్రత్యయములు. అవి శుద్ధ ధాత్వర్థకములు. ‘అల్-త-ట-అన్’ మున్నగునవి ‘తల్’ అను ద్రావిడ క్రియానామవాచక ప్రత్యయ పరిణామములె యనఁదగును. ‘ట-త’ మున్నగునవి ‘తల్’ ప్రత్యయపు పరిణామములు ‘అన్-అ’ మున్నగునవి ‘అల్’ ప్రత్యయపు పరిణామములు ననఁదగును. (చూడు ౧౩౭ IV విష.) శశవిషాణ ప్రాయమగు తమిళ ‘అ’ ప్రత్యయమునుండి ‘అల్’ ప్రత్యయ మేర్పడె నను కాట్టువెల్లుగారి వ్రాత కేవలమున సహజమగుట చేత విశ్వసింపరానిది. ఈ విషయమున దొరగారు వ్రాసిన బలహీనములగు హేతువులు హేత్వాభాసములు. లకార లోపమున ‘అల్’ ‘అన్’ అనువాని నుండి ‘అ’ ప్రత్యయ మేర్పడెననుట యెంతయు సహజము. మఱియు సట్టి ‘అ’ ప్రత్యయము పైతము లోపించుట కన్నడమునఁ బ్రసిద్ధమై యున్నది.

“అద్ భావే” (కర్ణాటకశబ్దా. ౫౪౯ సూ.)=భావ శ్శబ్దో ధాత్వర్థక. తస్మి న్నభిధేయే ధాతోః ‘అల్’ ప్రత్యయో భవతి.

“లువ్ తస్య” (కర్ణాటకశబ్దా. ౫౫౨ సూ.)=“భావే విహితస్య ‘అల్’ ప్రత్యస్య లోపో భవతి. ప్రయోగః. ‘పూ=’ (పుష్పించుట).

“‘అల్’ ప్రత్యయోహి కార్యార్థం స్వయ మాగ త్య తిజుత్ప్త్యర్థాణాం క్రియావాచినాం ధాతునాం సుబుత్ప్త్యర్థా ద్రవ్య వాచినత్ నామత్వా పాదన లక్షణం స్వకార్యం కృత్వా స్వయం నిర్గచ్ఛతి, యథా సంస్కృతే క్విబా దివత్” (భట్టాకలంకదేవకృత. మంజరీ మకరంద వ్యాఖ్య. ౫౫౨ సూ.).

ఇట్టి క్రియానామవాచక ప్రత్యయ సాకల్యలోపమే కాక ‘వుదు’ ప్రత్యయము కన్నడమున సర్వధాతు సామాన్య క్రియా నామవాచక ప్రత్యయ మయి నిల్చుటయుఁ గలదు. ‘ధాతో ర్వుదుః’ (కర్ణాటకశబ్దా. ౫౭౯ సూ.)=సర్వభ్యో ధాతుభ్యో భావేఽర్థే ‘వుదు’ ప్రత్యయో భవతి. ప్రయోగః-మాల్పుదు=(చేయుట). నోల్పుదు=(చూచుట). (౫౧౫ సూత్రము చొప్పున ‘వుదు’ ప్రత్యయ వకారము ‘ప’ కార మగును). తమిళమున సర్వధాతు సామాన్య క్రియా నామవాచక ప్రత్యయము ‘తల్’ అనునదియుఁ (చూడు ౧౩౭ IV విష.) దెల్లన ‘ట’ అనునదియు నై యున్నవి. (చూడు ౧౩౭ III విష.) తమిళమునందు ‘తల్-అల్’ అను ప్రత్యయములె కాక మఱికొన్ని క్రియా నామవాచక ప్రత్యయములును గలవు. “పోగై=పోగుగై=(పోవుట) ఇరుకై=

(ఉండుట) చేయ్గై = (చేయుట) నడకై = (నడచుట)-నడప్పు = (నడచుట) ఇరుప్పు = (ఉండుట) కాప్పు = (రక్షించుట) మొ.” ‘త’ ప్రత్యయములగు కృదంతములును ‘తల్’ ప్రత్యయ పరిణామములు పెక్కు గలవు. తద్భిన్నములగు పెక్కు కృదంతములును గలవు.

“మణ్యాదిభ్యః” (కర్ణాటకశబ్దా ౫౫౮ సూ.) = మణ్యాదిభ్యో ధాతుభ్యో భావేచ్ఛే ‘త’ ప్రత్యయో భవతి. ప్రయోగః-మణితం = (అడఁకువ అడఁగుట) మొ.

“తజ్వర్ణకంబు చేయ్యాదుల కగు” చేయు + త = చేత = (పని-కృత్యము = మేత-వ్రాత-కోత. మొ.) ‘తో + త్ + అ’ అను దొరగారి పదచ్ఛేదము కేవలము ననంగతము, (౪౩౪ పుట). ‘తల్’ ప్రత్యయ పరిణామములు కాని కృదంతములు పెక్కు తమిళ కన్నడాంధ్రములలో గలవు. అట్టివి ముందు వివరింపబడును.

అల్ ప్రత్యయము క్రియా నామవాచక మగుటయేకాక తుమర్థక భావ లక్షణార్థక మగుటయుఁ దమిళమునఁ దొల్కాప్పియము నాటికే ప్రసిద్ధము (చూడు ౧౩౭ I-౧౩౭ IV విష.). పరిగన్నడమున దానికి భావార్థకత్వము లేదు. తుమర్థ భావలక్షణార్థములు మాత్రమే కలవు. అది కన్నడమున భావార్థక మను దొరగారి వ్రాత భ్రాంతి మూలకము. తెలుగు ‘అల్ ప్రత్యయమున కభిన్న మనఁదగు ‘అన్’ ప్రత్యయము గలదు. అది వలయాది యోగమున మాత్రమే భావార్థకము. తక్కిన యెడల నది తుమర్థ భావలక్షణార్థము లందుఁ దటచుగా వర్తించును.

౧౩౮. I విష:-“కృద్రూప నిష్పత్తి:-ద్రావిడ కృదంతములు రెండు విధములు. I క్రియాజన్య విశేషణ నామవాచకములు = అనఁగా సంబంధార్థక ధాతుజ విశేషణ జన్య నామవాచకములు ఉదా:-ఇరుక్కిన్ద్ర వన్. మొ. (Participial nouns). II కృదంతములు. (అనఁగాఁ గ్రియార్థ స్ఫూర్తిగల కృదంతములు. ఉదా:-చేయుట. మొ.) (Verbal nouns). ఇందు మొదటి తెగవి మూఁడుకాలములను దెలుపునట్టి సంబంధార్థక విశేషణములనుండి యేర్పడి కాలిక చిహ్నములతోఁ గూడి యుండును. రెండవ తెగవి క్రియాంగము నుండియే యేర్పడి కాల విశేష బోధ లేకయే (క్రియార్థ స్ఫూర్తి గల్గి) యుండును” (కాట్ట. ౫౪౦ పుట).

I. “సంబంధార్థక ధాతుజ విశేషణజన్య నామవాచకములు:-ఈ తెగ లోని నామవాచకములు, వర్తమానార్థక భూతార్థకములగు సంబంధార్థక ధాతుజ విశేషణములకు నిర్దేశక సర్వనామములనొ వాని తుదిభాగములనొ చేర్చుటచేత

నేర్పడును. ఉదా:—వర్తమానార్థక—‘చెయ్గిట’=(చేయుచున్న) అను వర్తమానార్థక విశేషణమునుండి ‘చెయ్గిట+వ్+అన్’=చెయ్గిటవన్’=(చేయుచున్నవాడు) అను వర్తమానార్థక ధాతుజ విశేషణజన్య నామవాచక మేర్పడును. ఇట్లే ‘చెయ్గిటవళ్’=(చేయుచున్నయామె) మున్నగునవియు నేర్పడును. ఇట్లు తత్తద్వస్తువులగు సర్వనామ ఖండములనుఁ జేర్చుటచేతఁ బ్రథమపురుషము నందలి తత్తత్ప్రియాజన్య సంబంధార్థక విశేషణజన్య నామవాచకము లేర్పడుచుండును. భావ్యర్థమున ‘పకార పకారములు’ తుదినిగల భావి క్రియలనుండి సంబంధార్థక మహద్ విశేషణము లేర్పడవు. (చూడు ౧౩౨ I విష.). (౧౩౨ II విష.). (కన్నడమున నట్టివి యేర్పడును). కాన నట్టి తమిళ సంబంధార్థక భావ్యర్థక విశేషణజన్య నామవాచకములు సంభవించనేరవు. అట్లయినను వేఱువిధములగు భావ్యర్థక క్రియాజన్య విశేషణ నామవాచకము లేర్పడవచ్చును. ఉదా:—ఓదువాన్’=(చదివెడివాడు) కాణ్బ+వ్+అన్’=(ఎవఁడు చూచునో వాడు). ‘ఉమ్’ అనునది సహజముగ సంబంధార్థకము కాక నముచ్చయార్థకమగుటచేత (చూడు ౧౩౨ II విష.) నయ్యది తుదినిగల తద్ధర్మార్థక భావ్యర్థక రూపమునుండి ధాతుజ విశేషణజన్య నామవాచక మేర్పడనేరదు. వ్యతిరేకార్థక క్రియాజన్య విశేషణములనుండి యేర్పడిన నామవాచకము లెల్ల లింగవచనములందును నేర్పడును. ధాతుజ విశేషణజన్యనామవాచకములన్నిటికిని నుబ్బిభక్తి మేళనము ధారాళముగ నుండును. ఉదా:—వీట్టై+క్+కట్టినవన్+ఉకుఁ=(ఇంటిని గట్టినవానికి). పై విషయములెల్ల నెల్లద్రావిడభాషలందును దుల్యముగనే యుండును” (కాల్డు. ౫౮౦ పుట).

“అమహదర్థకరూపముల విషయమున మూఁడువిధములు గలవు.

I. అమహతి-ర్తక ప్రథమపురుషరూప నామవాచకములు. ఉదా:—‘సెయ్గిటదు’=(చేయుచున్నది). II. అమహదర్థక సంబంధార్థక విశేషణజన్యనామవాచకములు. ఉదా:—‘సెయ్గిస్తదు’=(చేయుచున్నది).

(“I. II. వీని కర్థభేదము చెప్పుట లేదు” శ్రీ రెడ్డిగారు) III. క్రియాజన్య విశేషణ నామవాచకములు=(భావార్థకమువంటి ధాత్వర్థస్ఫూర్తి గల కృదంతములు) ఉదా:—‘చెయ్దల్’=‘చెయ్గై’=(చేయుట)_(doing—to do). ఈ మూఁడవవిధమగు రూపములందుఁ గాలవిశేషబోధ ముండదు. ఇవి కృత్తులయైనను జరిత్రమున వీనియందుఁ గ్రియాజన్య విశేషణముల శక్తి గలదు. అమహతి-ర్తక ప్రథమపురుషరూపమును క్రియాజన్యవిశేషణ నామవాచకముగ వాడునపుడు తమిళమునఁ గాలత్రయమునందును మూఁడు వేర్వేఱు రూపములుండును. వర్తమాన—‘సెయ్గిటదు’=(చేయుచున్నది). భూత—‘సెయ్దదు’=

(చేసినది) — సెయ్ వదు = (చేయనున్నది). వీనికి వాడుక ననుసరించి బహువచన రూపము లుండును. ఇట్టి యమహత్కర్తృక ప్రధమ పురుషరూప నామవాచకములకును సంబంధార్థక ధాతుజ విశేషణజన్య నామవాచకములకును మాత్రమే బహువచన రూపములుండును. క్రియాజన్య విశేషణ నామవాచకములకు (Verbal participial noun) (to do—doing) బహువచనరూప ముండనేరదు. భావి క్రియారూపములనుండి యేర్పడిన విశేషణ నామవాచక రూపములె కన్నడమునఁ దఱచుగఁ గృదంతములుగా వాడఁబడును. ఉదా:— ఇళి=(దగు. ధాతు) ఇళియు+వ్+అదు=ఇళియువదు=ఇళివు+దు=ఇళివుదు=(దిగుట).” (కాట్ట. ౫౪౦, ౫౪౧ పుటలు).

“అమహత్కర్తృక ప్రధమ పురుషరూప నామవాచకము లొక్కొక్కప్పుడు భావార్థకము లనిపించుకొనును. వీని నింగ్లీషులోని కనువదించునపు డింగ్లీషులోని భావార్థకములె వాడఁబడును. ఉదా:—అప్పడి సెయ్గిటదు సరి (య్) అల్ల=(It is) not right to do so=(అట్లు చేయుట సరికాదు). ఇట్టివి చతుర్థ్యంతములగునపుడు భావార్థకరూపములకు మఱింత నన్నిహితము లగును. ఉదా:—సెయ్గిటదుక్క=(for the doing=to do.). వాక్యనిర్మాణమున ‘అదు’ అనునది ‘అదన్’ అనియై శ్రుతిసుఖార్థతకై ‘సెయ్గిటదలు’ అని యేర్పడును. ఈ రూపమే యెక్కువ యింపైనదని తమిలుల మతము.” (కాట్ట. ౫౪౧ పుట).

“తమిలు మలయాళములందలి ధర్మవాచక భావార్థక ప్రత్యయము:— తమి—‘మై’, మలయా—‘మ’ అనునది కలదు. దీనివయిని సుబ్బిభక్తులు నిల్పును. ఇది వర్తమానార్థక భూతార్థకములగు సంబంధార్థక ధాతుజ విశేషణములపై జేర్పఁబడును. ఇది ధర్మవాచక భావార్థక ప్రత్యయము. ఉదా:—ఇరుక్కిన్ద్రై+అ+మై=ఇరుక్కిన్ద్రమై=(ఉన్నదాని తనము). ఇట్టివి తమిలు గ్రాంథికభాషయందె కన్పట్టును. ఇట్టి ప్రత్యయము వ్యతిరేకార్థక విశేషణములపైని సైతము నిల్పును. ఉదా:—ఇరామై=(ఇర్+ఆ+మై)=(ఉండనిదాని తనము). ఇట్టి వ్యతిరేకార్థక నామవాచక రూపములు తమిలు మందును మలయాళాంధ్రములందును నధికముగా వాడఁబడును. (తెల్లు—ఓర్వలేనితనము=ఓర్వలేనిదాని తనము. బుద్ధిలేనితనము మొ.). ధాతువు యొక్క మూలరూపముపైని ‘మై’ అనుదానిని జేర్చుటవలన నేర్పడెడి ధర్మవాచక భావార్థక రూపములు=(Abstract appellative nouns) తమిలుమున వ్యావహారిక భాషయందు సైతము వాడఁబడుచున్నవి. ఉదా:—పొలు+మై=(ఓర్పు). ఇట్టివి మలయాళమందును నితరభాషలందును స్వల్పములగు మార్పులతో వాడఁబడుచున్నవి. మై ప్రత్యయంత సంబంధార్థక ధాతుజ విశేషణ నామ

వాచకములకు సుబ్బిభక్తి యోగయోగ్యతయుఁ గ్రియార్థభాసమును గలవు. కాని ధర్మవాచక భావార్థక నామవాచకములయందుఁ (Abstract appellative nouns) గ్రియార్థభాసముండదు. సుబ్బిభక్తి యోగయోగ్యతమాత్రమే యుండును” (కాల్ట. ౫౮౧, ౫౮౨ పుటలు).

“తమి—‘మై’ మలయా—‘మ’ కన్నడ—‘మె’ తెల్లు—‘మి’” అనురూపములతో నీ ధర్మవాచక ప్రత్యయము వెలసియున్నది. ఫిన్నిషు భాషయందు ‘మ’ లేక ‘మా’ అనునది క్రియాజన్య విశేషణ నామవాచక ప్రత్యయము. (భావార్థకము). ఇస్తోనియన్ భాషయందు ‘మ’ అనునది భావార్థక చిహ్నము. ఫిన్నిషుభాషయందు ‘మన్’ అను రూపమును జేర్చుటచేత ‘సుపైనులు’ అను రూపము లేర్పడును. తుర్కిషు భాషలో ‘మక్=మెక్’ అనునవి భావార్థక ప్రత్యయములు. ఇవి ద్రావిడభాషలోని ‘మై-మె’ అను వానితోఁ బోల్చునగును. ‘మెన్’ అనునది ప్రాచీన గ్రీకు భావార్థక చిహ్నము. ఉదా:—పాయేమ-డెస్ మన్-షిన్ మె” (కాల్ట. ౫౮౨ పుట).

విమర్శము:—‘కృ దతిజ్ (3-౧-౯౩)=సన్నిహితే ధాత్వధికారే ‘తిజ్’ భిన్నః ప్రత్యయః ‘కృత్’ సంజ్ఞః స్వాత్.” (సి. కా. 32౮ సూ). “ధాతువునకు విహితంబగు ‘డుఱ్’ భిన్న ప్రత్యయంబు కృత్తు నాఁబడు” (బాల వ్యా. కృదం. ౧ సూ. వివృతి) అను చొప్పున ధాతువు పైని విధింపఁబడిన పురుషబోధక ప్రత్యయభిన్నములగు ప్రత్యయములు ‘కృత్’ సంజ్ఞ గలవగును. కాని యట్టి కృత్తులందు శుద్ధమగు ధాత్వర్థ భూత వ్యాపారమును దెల్పు “తమి—తల్-అల్; తెల్లు—ట” మున్నగు వానిని భావార్థకము లనఁగాఁ గ్రియా నామవాచక ప్రత్యయములనియుఁ దక్కిన భావకర్తృకర్తృద్యర్థకములగు ప్రత్యయములను సామాన్యముగా ‘కృత్’ ప్రత్యయములనియుఁ జెప్పట సంస్కృత ద్రావిడ వైయాకరణ సంప్రదాయము. అంగ్ల విద్వాంసులగు డా. కాల్టవెల్లుగారు రింగ్గీషునందలి “(Infinitive) = ఇన్ ఫినిటీవు” అనఁబడెడి “to do=(చేయుట)” అను రీతిగల యొక తెగ రూపములను మనసుననిడికొని ద్రావిడ భావార్థక లక్షణమును నిరూపింప సాగిరి. ‘to do’ అను దానికి ‘చేయుట’ అను ధాత్వర్థమే కాక ‘చేయుట నిమిత్తము’ అను తుమర్థము సైతము గలదు. అట్టి యర్థములు గలదే ద్రావిడ భాషలలో ‘Infinitive’=ఇన్ ఫినిటీ వనఁగా భావార్థకము కావలయునని తలంచి ద్రావిడ భాషలలో ‘అ’ ప్రత్యయము భావార్థకమనియు దానికట్టి యర్థములు గలవనియు సిద్ధాంతీకరించిరి. (చూడు ౧32 I మొదలు ౧32 VI వఱకు). అట్లగుటచేత ద్రావిడ భాషా ప్రసిద్ధ క్రియా నామవాచక ప్రత్యయములగు ‘తల్-ట’ మున్నగు వానిని గ్రియార్థ స్ఫూర్తిగల గృదంతములని వ్యవహరింప

వలసిన వారైరి. పైని వివరించిన 'కృత్' సంజ్ఞానిర్వచనము చొప్పున వీనిని గృత్తు లనుటలో విరోధము లేదు గాని యిట్టిచే కృత్తులనియు 'ఎండ-చేయు' మున్నగునవి కృతంతములు కావనియు 'తల్-ట' మున్నగునవి భావార్థకములు కావనియు జెప్పట కేవలము సంప్రదాయ విరుద్ధము. శతవిషాదప్రాంతముగు 'అ' ప్రత్యయము భావార్థక మనగా ధాత్వార్థక ప్రత్యయ మనుచు నిజమైన భావార్థకముల నట్టివి కావని సంప్రదాయ విరుద్ధముగను బ్రసిద్ధి విరుద్ధముగను వచించుట యుక్తము కాదు. కృచ్ఛబ్జమున కీవల కంతలను బ్రసిద్ధమైయున్న యర్థమును మార్చుటయుఁ దమిలమున నెంతమాత్రమును లేని 'అ' ప్రత్యయము భావార్థక మనగా ధాత్వార్థకమని వచించుటయుఁ గేవలము నకృత్యములు. "చెయ్ గిఱదు-చెయ్ గి న్దదు" మున్నగు వానికి 'చేయుచున్నది' అని యథాశ్రుతార్థము. అట్లుగుటచేత వానికి విభక్తివివక్షచే నవి విధేయవిశేషణము లనఁదగును. అవి యాభాసకర్తృధారయములు. (చూడు ౯౧ X విషయము).

అమహత్వమునందలి మూడవయదాహృతియగు "Infinitive = ఇన్ ఫినిటీవు" అను దానిని గ్రియాజన్య విశేషణ నామవాచకమనుట సరికాదు. అది విశేషణము కాదు. దాని కాంగ్లమునందలి 'to do = doing' అను నుదాహృతుల యర్థములు గల శబ్దముక్కుటి ద్రావిడభాషలలో లేదు. 'చేయుట' మున్నగు వానికి సుబ్బిభక్తి మేళనము సుప్రసిద్ధము. 'to do' అను నాంగ్లపదము నకు సుబ్బిభక్తిమేళము లేదు. 'చేయుట' మున్నగు వాని కాంగ్లశబ్దమునకువలె దుమర్థకత్వము లేదు. 'to do' అను దానిని జతుర్థ్యంత మనరాదు. దానికి సరియగునవి ద్రావిడభాషలలోఁ దుమున్నాద్యర్థకము లనఁబడును. దొరగారుదాహరించిన 'ఇళివుదు' అనునది హాసగన్నడ రూపము. 'ఇళివుదు' అను నది పటగన్నడరూపము. 'ఇళి నిమ్నావతరణే' అని శబ్దమణి దర్పణ ధాతు పాఠము. 'ఇళివుదు' అనుదానిలోని 'వ' కారము భావ్యర్థకము కాదు. 'వుదు' అనునది కన్నడభావ ప్రత్యయము. (చూడు ౧౩2 VI విషయము).

'చెయ్ గిఱదు' (చెయ్ గిఱ + అదదు) అను నుదాహృతిలోని 'అదదు' అనుదానిలోని అకారముచ్చారణార్థకము కాదు. "అదు + అన్ + కు = అదదు" అనురీతిని సంధివశమున సహజముగా నచటి తుది మూర్ధన్య తమిల 'స' కారము 'అ' కారముగాఁ బరిణమించుచున్నది. (చూడు ౧౨ IV విషయము).

"Appellative verbs" అను శబ్దము నీవలకు విధేయ విశేషణ (Conjugated nouns.) మను నర్థమున వాడియున్నారు. ఉదా:- "ఓన్ + ఎన్ = (నేను = రాజు) (చూడు ౧౨2 విషయము). ఇచట "Abstract appellative noun" అనునది "ధర్మవాచక కృతంతము" అను నర్థమున వాడఁబడెను. ఉదా:- పొలు + మై =

(ఓర్తి). తమిళమందలి 'మై' ప్రత్యయము తెల్లనందలి 'తన' ప్రత్యయ సమానార్థకమగు తద్ధిత ప్రత్యయము. ఉదా:—'తన్నై=(తైత్యము). వైమై=(వేడిమి). నన్నై=(మంచితనము) పెరుమై=(పెత్తనము) వన్నై=(బల్లి=సామర్థ్యము) మెన్నై=(మార్దవము). కటుమై=(కాతిన్యము) ఇళమై=(లేతతనము" (చూడు తొల్కా. ౫౬-౨ నూ). ఇట్టి తద్ధితములు తఱచు. "అన్నై=(కామి) ఉళై=(ఉండుట) పొఱుమై=(ఓర్తి)" ఇట్టి కృత్తు లరుదు. దొరగా రుదాహరించిన "ఇరుక్కిన్నమై=(ఉన్నదానితనము.) ఇరామై=(లేనిదానితనము.)" ఇట్టివి తొల్కా-ప్పియమునఁ గానరావు. (కుఱళ్ అను గ్రంథములోని 'పొయ్యమై-చెల్లామై'- ౨౯౭-౧౧౫౧ పద్యములలోఁ బ్రయుక్తములు. శ్రీ 'విద్వాన్ వే. వేంకట రాజులు రెడ్డిగారు ౮-౧-౧౯౫౪ తేది జాబు). కన్నడమందలి 'మె' అనునది 'వార్తార్థకము. 'సంఖ్యా యా మె ద్వారే' (కర్ణాటకశబ్దా. ౪౩౩ నూ.) ఉదా:— ఒరై=(ఒకసారి). ఇరై=(రెండు పర్యాయములు. భావార్థకత్వమునఁ డెల్లనందు వలెనె యరుదు. ఉదా:—కన్న-బమ్మై=తెల్లు-బల్లి. కన్న-కూరై=తెల్లు-కూర్తి. కన్న-నన్నై=తెల్లు=మంచితనము. తెల్లన వ్యతిరేకభావార్థకమగు 'మిడి' తఱచు.

౧౩౮. II విష:—“II కృదంతములు = (Verbal nouns). ద్రావిడ కృత్ప్రపములందుఁ గాలవివక్షలేదు. ఇవి క్రియాజన్య విశేషణములనుండి యేర్పడవు. 'చెయ్గిఱదు-చెయ్గిస్తదు' (౧౩౮ I విష.) అనువానివంటివి కావు. క్రియనుండియో క్రియాంగమునుండియో యేర్పడును. వీనిచేత నొక వ్యాపారము బోధ్యమగును. వీనియందుఁ దక్కిన కృదంతములందువలె ("Verbal derivatives" చూడు ౧౩౯ I) భాత్వర్థము మాసిపోదు. తమిళ వైయాకరణులు వీనిని "తోటిల్ పెయర్" అని వ్యవహరింతురు (వ్యాపార బోధక నామములని యర్థము). ఇవి ధాతువులనుండి పుట్టిన ప్రాతిపదికముల వలె (చూడు ౧౩౯ I విష.) గ్రియాశ్శస్సార్థిని గోల్పోవు. కొందఱు పాశ్చాత్య పండితులు "నడై=నడవ్వు"=(పి.కారు-మైరు=వినోద సంచారము-వాహ్యళి) అనురీతిగలవానిని "నడక్కుదల్=నడక్కై=(నడచుట)" మున్నగువాని పట్టి కలోఁ జేర్చుట యుక్తము కాదు. 'నడై-నడవ్వు' అనువానికిని 'నడక' యని యర్థము చెప్పవచ్చును గాని యవి నామవాచకమాత్రములు. వానియందలి విశేషమును జెప్పవలసినపు డట్టి విశేషణములు నిల్చును. 'నడక్కు-దల్' మున్నగువానికన్న నో క్రియలకువలెఁ గ్రియావిశేషణములు నిల్చును. ఉదా:— నీది (య్) ఆయ్ నడక్కుదల్=(నీతిగా నడచుట). "నడై-నడవ్వు" అనువాని

విషయమున ‘నీదియాన’=(నీతియైన) మున్నగు విశేషణములనే నిల్పవలయును” (కాల్లు, ౫౮౨, ౫౮౩ పుటలు).

‘తమిలమున “గై-కై” అనునవి తుదినిగల కృద్రూపములు గలవు. ఉదా:—ఇరుకై=(ఉనికి). సెయ్గై=(చేత). వీని నిట్లు కృద్రూపములుగా వాడినను (అప్పడి ఇరుకై (య్) ఆల్=అట్టి యునికిచేత) వీనికన్నఁ దఱచుగా ‘అల్’ ప్రత్యయాంతములగు కృదంతములె వాడఁబడును. అట్టి ‘అల్’ ప్రత్యయాంతములనే నిజమైన కృద్రూపము లనఁదగును. ఉదా:—సెయ్ (య్) అల్ = సెయ్దల్ = (చేయుట). నడక్క-ల్ = నడక్కుదల్ = (నడచుట). ఇట్టి “దల్=అల్” అను ప్రత్యయములు కేవల ధాతుపైని నిల్వక క్రియాంగము పైని నిల్చును. అనగా భావార్థకరూపములకును భావ్యర్థకరూపములకును నెయ్యది క్రియాంగముగనుో యదియే దీనికిని క్రియాంగ మగును. ‘నడక్క-ల్ = నడక్కుదల్’ (నడుచుట) అనవలెనే కాని ‘నడల్’=అనరాదు. కాని కొన్ని యెడల నీ “దల్=అల్” అనునవి కేవల ధాతువుపైని సయితము నిల్చును. ఉదా:—“ఆగల్ = ఆగుదల్ = (అగుట).” అని యుండుటే కాక “ఆదల్” (అగుట) అనియు నుండును. ఇట్లే “పోగల్ = పోగుదల్” (పోవుట) అని యుండుటే కాక ‘పోదల్’ అనియు నుండును. పరిశీలింపఁగా నిట్టియెడల వాని లోని ‘గ’ కారము కాలక్రమమున లోపించిన దనఁదగును. ‘దల్’ అను దానిలోని ‘ద’ కారము చరిత్రమందును బ్రయోగరీతియందును ‘గై=కై’ అను వానిలోని ‘గ’ కారముయొక్క పోలిక గల్గియున్నది. కావుననే యట్టి ‘దల్’ ప్రత్యయపు ‘ద’ కారము సకర్తకత్వమందును శ్రుతి సాకర్యము వలయునపు డును ‘త’ కారమై ద్వీర్తునందును. ఉదా:—కుత్తైదల్ = (తగ్గుట-అకర్తకము) కుత్తై తల్ = (తగ్గించుట. సకర్తకము). (చూడు ౬౦ II-III విష). ఈ దకారము భూతార్థద్యోతక ప్రత్యయ సంబంధికాదు. ‘గై-కై’ అనువానివలెనే ‘అల్=దల్’ అనునవియుఁ గాలబోధ విషయమున నుదాసీనములై యుండును. వీనికి సమానార్థకములగు తెల్లు ప్రత్యయములు “ట=డమ్+ఉ” అనునవి. ‘అల్’ ప్రత్యయము తుదినిగల కృదంతములకును ధాతుజములగు నితర నామ వాచకములకును గల భేదమే ‘అల్’ అనునది భావార్థకమగు ‘అ’ ప్రత్యయపు గౌణరూపమని విశదీకరించుచున్నది.

మంగోలియన్ భాషయందు ‘ల’ కారము లేక ‘అల్’ అనునది కృద్రూప సాధనోపయోగిగ వాడఁబడుచుండుట పరిశీలింపఁదగినది. ఉదా:—‘చిదల్’=

(సామర్థ్యము) అనునది “చిదవలు” = (సమర్థుడగుట) అనుదానినుండి యేర్పడినది” (కాట్టు. ౫౮౩ పుట).

విమర్శము:—శశవిషాణప్రాయమగు భావార్థకపు ‘అ’ ప్రత్యయము యొక్క కల్పనముచేత (చూడు ౧౩౭ I విష.) నిజమైన భావార్థకము లనగా ధాత్వర్థకములగు “తమి-తల్ = అల్-తెల్లు - ట = అడము” మున్నగువానిని గ్రియానామవాచకము లనక దొరగారు క్రియార్థస్ఫూర్తిగల కృదంతము లని పేరు పెట్టుకొనవలసినవారైరి. మఱియు ౧౩౯ విషయమునఁ జెప్పబడెడి ప్రత్యయములు కృదంతములలోఁ జేరనేరవనియు నవి ధాతువులనుండి పుట్టిన ప్రాతిపదిక విశేషములనియు నీ ౧౩౨ II విషయమున వివరింపబడిన “తల్ = అల్-ట = అడము” మున్నగునవి మాత్రమే కృదంతములనియు నిట్లు సంప్రదాయ విరుద్ధములగు ప్రసంగములు చేయవలసినవారైరి. “నడక్క-ల్ = నడక్కు-దల్” (నడచుట) అనువానివలెనె “నడై = నడప్పు” అనునవియును కృదంతములై యనుట శాస్త్రసిద్ధము కాదా? “ధాతువునకు” విహితంబయిన “డుక్క” భిన్నప్రత్యయము “కృ” త్తనుటలో విప్రతిపత్తి యేమున్నది? “కృ దతిజ్” అని కదా కృత్సంజ్ఞకు లక్షణము. (చూడు ౧౩౮ I విషయపు విమర్శము) అట్టి కృత్సంజ్ఞనే వాడుచు వివరీత లక్షణము చేయుట యుక్తమా? ధాత్వర్థీభూత వ్యాపారార్థస్ఫూర్తిగల కృదంతములకుఁ గ్రియలకువలెనె త్రియావిశేషణముతో నన్వయము గల్గును. వ్యాపారార్థము మాసిపోయిన కృదంతములకు “ఎండ - చేయి” మున్నగువానికిఁ గ్రియార్థస్ఫూర్తి లేమింజేసి వానితోఁ గ్రియావిశేషణముల కన్వయము లేకపోవచ్చును. అంతమాత్రమున నవి కృదంతములు కావన నగునా?

డా. కాట్టువెల్లుగా రంతటను ‘దల్’ అని సరళాదిగనె వ్యవహరించుచున్నారు. అది మొదట ‘దల్’ కాదు. ‘తల్’ ప్రత్యయము. కన్నడమందలి ‘త’ మున్నగునవియుఁ దెలుఁగునందలి “తజ్-త-ట” మున్నగునవియు దాని పరిణామములగుటయె పై విషయమును నిరూపించుచున్నది. ప్రాచీనతమమగు వాఙ్మయముగల తమిళమున సరళోచ్చారణమే లేదని ప్రాచీనతమమగు తొల్కాప్పియమువలన విశదమగుచున్నది. తొల్కాప్పియమునాటికి సరళోచ్చారణమే లేమింజేసి తమిళ వర్ణసమామ్నాయమున సరళవర్ణములు పేర్కొనఁబడలేదు. (చూడు ౧౭ XXIII, XXIV విష.) ‘దల్’ అని సరళమే మొదట నుండుటేమి? అది ద్విరుక్తి నందునపుడు పరుషమగు ‘త’ కారముగా మాటుటేమి? సరళోచ్చారణ మర్వాచీనమనియు నొకటి-వల్క-బడు ద్విరుక్తిలో నట్టి సరళోచ్చారణము రానేరదయ్యెననియు గ్రహించుట విశ్వసనీయము కాదా?

తమిళ భావ్యర్థకములు తాము సృజించిన 'అ' ప్రత్యయరూప భావాధ్యక్ష ములనుండి యేర్పడినవను సిద్ధాంతము గలవారగుటచేత దొరగా రిచట సైతము తమిళ భావ్యర్థకములకును 'తల్-అల్' అను కృదంతములకును, గ్రియాంగ మొక్కటే యని విశదపఱచిరి. ఇట్టి దొరగారి సిద్ధాంత మీవఱకుఁ బలు సారులు సవిమర్శముగ నిరసింపఁబడెను. (చూడు ౧౩౨ I, II విష.) 'కు' అను ప్రాచీన భావ్యర్థక ద్రావిడ ప్రత్యయము కాలక్రమమున ధాత్వవయవముగ నేర్పడుటచేత గొన్ని క్రియారూపములం దట్టి 'క' కారము చూపట్టుచున్నదని గ్రహింపవలెను.

అక్షర్ధకధాతువులతుది వర్ణము సకర్ధకత్వమున ద్విరుక్తినందును డా. కాల్డు వెల్లుగారి సిద్ధాంతము సైతము సరికాదనియు సచటఁ బ్రేరణప్రత్యయ 'తు' వర్ణముచేత నట్టి ద్విత్వము సంధివశమునఁ గల్గుచున్నదనియు నీవఱకు సవిమర్శ ముగ విశదీకరింపఁబడియున్నది. ఉదా:-కుత్తై + తు + తల్ = కుత్తైత్తల్ = (తగ్గించుట). (చూడు ౬౦ II, III విష.) (౧౨౧ II విష.)

౧౩౯. I విష:-“ధాతుజ విశేష్యములు=(Verbal derivative nouns):- ఇట ధాతుజ రూపసాధనోపయోగి ప్రత్యయ విషయకపరిశీలన మనావశ్యక మనఁ దగును. ధాతుజములగు ప్రాతిపదికముల విషయమునను నట్లే యనఁదగును. వీనియందలి రూపసాధనోపయోగి ప్రత్యయములు కేవల శ్రుతినుఖార్థము చేరినవె. తమిళమున నివి యత్యధికముగ నుండుటచేత సయితము వీని పరిశీలన మనావశ్యకమని తోచును. (అశక్యమనుట లెస్స.) కావున నిట్టి నామవాచకము లేర్పడుటలోని కొన్ని స్వాభావికములగు మార్గములను జూపుటమాత్రమే యావశ్యకము” (కాల్డు. ౫౪౪ పుట).

“I - మొదటితెగ ధాతుజ నామవాచకములు క్రియాంగమునే పోలి యుండును. ఉదా:-తమి. కట్ట + ఉ = కట్టు = (బంధము-ముడి). ఇది 'కట్టు' (ముడివేయు) ధాతువుతో సరిపోల్చి చూడఁదగును. (ధాతురూపమువలెనె ప్రాతిపదిక ముండునని తాత్పర్యము)” (కాల్డు. ౫౪౪ పుట).

“II - కొన్ని ధాతువులతుది సరళములు పరుషములై ద్విరుక్తము లగుట చేత నామవాచకములగును. ఉదా:-తమి. పాడ్ + ఉ = పాట్టు = ('పాడు + తు = పాట్టు' శ్రీ రెడ్డిగారు) (పాట) తమి. ధాతు-ఎలుద్ + ఉ = (వ్రాయు)-ఎలుత్త + ఉ = (అక్షరము). ఈ పద్ధతి తమిళమున ముఖ్యమై యున్నది. తెల్లు. ధాతు-పాడ్ + ఉ = విశేష్య-పాట. ఇందుఁ దుదివర్ణమునకు ద్విత్వములేదు. ధాతువు తుది 'ఉ' కారము స్పష్టార్థమై 'అ' కారముగ మాటుటమాత్రమే

విశేషము. తమి. ధాతు - ఆడ్ + ఉ = నామ వా - ఆట్ + ఉ = (క్రీడ = ఆట). తెల్లు. ఆట్ + అ అనియే యేర్పడును. తమిళమున ద్విత్వము కల్గునపుడు సరళము పరుషముగా మాటును. ద్విత్వము గల్గనియపుడు సరళమే నిల్చుట సంప్రదాయము" (కాల్లు. ౫౪౪ పుట).

“ధాతువు తుది వ్యంజనము ద్విరుక్తమగు స్థలములు :— ౧. ప్రాతిపదికములు విశేష్యములకు విశేషణములగుట. ౨. అకర్తకములు సకర్తకములగుట. ౩. భూతార్థకరూప విశేష మేర్పడుట. ౪. ధాతుజ విశేష్యము లేర్పడుట” (కాల్లు. ౫౪౪ పుట).

“III - ఏకాచ్చ ధాతువుల స్వరమును దీర్ఘముచేయుటచేత ధాతుజ విశేష్య మేర్పడును. ఉదా:—తమి. పడ్ + ఉ = (అనుభవించు = పొందు) - పాడ్ + ఉ = (అనుభవము). తమి. ధా-మిన్ = (ప్రకాశించు). నామ-మిన్ = (నక్షత్రము). ఈ సంప్రదాయము గ్రాంథిక భాషయందేకాక యంతటను గలదు. ఉదా:—తమి. ధా-నకో + ఉ = (నాకు) - విశేష్య - నాకో + ఉ = (నాలుక). తెలుగు కన్నడములలో నిట్లు దీర్ఘము వచ్చునపుడు తుది హల్లు పారుష్యము నందును. ఉదా:—తెల్లు. ధా-పడ్ + ఉ = విశేష్య-పాట్ + ఉ = (పాటు = పడుట). (చూడు ధాతుప్రకరణము)” (కాల్లు. ౫౪౪, ౫౪౫ పుటలు).

“IV - క్రియాంగమునకు ‘మై’ ప్రత్యయమును జేర్చుటచేత గుణనామ వాచక మేర్పడును. ఉదా:—తమి. పొటు + మై = (ఓర్పు). (పొటు-ధాతు-పొటు = ఓర్పు = మోయు). ఈ ప్రత్యయమునె గుణనామ వాచకములకును సంబంధార్థక ధాతుజ విశేషణములకును సర్వనామములకును జేర్చుటచేత వాని భావార్థకరూపము (ధర్మవాచక తద్గితరూపములు) లేర్పడును. ఉదా:—తమి. పెరుమై = (పెద్దతనము). తన్ మై = (స్వభావము). (తన్ = (తాను) అను సర్వనామ శబ్దమునుండి యేర్పడినది). ఈ ‘మై’ ప్రత్యయము తెల్లన ‘మి’ ప్రత్యయముగా మాటును. ఉదా:—తెల్లు. ధా-కలుగు + మి = కలిమి = (సంపద)” (కాల్లు. ౫౪౫ పుట).

V. “తమిళమందలి క్రియలకు ‘అమ్’ ప్రత్యయము చేర్చుటచేత ధాతుజ విశేష్యము లేర్పడును. అట్టియెడలఁ దుదిహల్లునకు ద్విత్వపారుష్యములు గల్గును. ఉదా:—డ్ల = గ్ = క్ = క్-:—తమి—తూడ్ + ఉ = (నిద్రించు)—తూక్ + అమ్ = (నిద్ర). న్ = ద్ = త్ = త్:—తమి—తిరున్ + ఉ = (చక్కబడు)—విశేష్య:—తిరుత్ + అమ్ = (దిద్దుపాటు). డ్ = డ్ = ట్ = ట్—తమి—తోడ్ + ఉ = (త్రవ్వ) తోట్ + అమ్ = (తోట). మ్ = బ్ = వ్ = వ్—తమి—విరుమ్ + ఉ = (కోరు)—విరుమ్ + అమ్ = (కోరిక).

తెలుఁగున సనేకస్థలములలోను, గన్నడమున నెల్లయెడలను మకారము లోపించును. ఉదా:—తమి—తూక్కమ్ = తెల్లు—తూఁగు.

తమిట శబ్దముల తుది హల్లు గదబలలో నేదేని యగునపుడు తమిట మలయాళములలో 'అమ్' ప్రత్యయము చేరుటకు ముందుగఁ దుదిహల్లు ద్విత్వపారుష్యముల నందును. ఇతర హల్లులు తుది నుండునపుడు 'అమ్' ప్రత్యయమాత్రమే చేరును. ఉదా:—తమి—థా—ఉయర్ = (ఎత్తుగ నుండు) విశేష్య-ఉయర్ + అమ్ = (ఎత్తు). ఆల్ = (లోఁతుగ నుండు)-ఆల్ + అమ్ = (లోఁతు). ఎడి-న్న దొరగా రీ మకారమునకును హెబ్రు భాషలోని క్రియాజన్య విశేషణ నామవాచకములను గ్రియలనుండి యేర్పఱచుటకుఁ జేర్చునట్టి 'మ' కారమునకును సంబంధమును గల్పించిరి. ఉదా:—షాప్ హత్ = (తీర్చుచేయు). మిష్ పత్ = (తీర్చు). (చూడు సుబ్బిభక్తులు ద్వితీయావిభక్తి)" (కాల్డు. ౫౮౫ పుట).

VI. "ద్రావిడభాషలన్నిటియందును జెకు- ధాతుజ రూపములు వేర్వేరు స్వరములతో నున్న 'గ-ద-బ' లను వేర్వేరు పరిణామములతోఁ గ్రియాంగములకుఁ జేర్చుటచేత నేర్పడును.

VI. ౧-గ్-తమిటమున రూపసాధనోపయోగి 'గ' కారము 'గయ్' (ei) అని యేర్పడును. ఉదా:—సెయ్ గయ్ (గై) = (పని=కృత్యము=చేత). దీనిని సానునాసికము చేసినచో 'జై' అని యేర్పడును. తమి-థా-కాయ్ = (కాల్పు)—కా + జ్ + గై = కాజై = (వేడిమి). ఒకానొకప్పుడిది ద్విత్వపారుష్యముల నొందును. ఉదా:—పడ్ + ఉడి = (పరుండు)-పడుక్కై = (పడుక). వీనికి సమానార్థకములగు కన్నడరూప సాధనోపయోగి ప్రత్యయములు 'కె-గె' అనునవి. వీనికిఁ బూర్వమునఁ దఱచుచుగా 'ఇ' అనునది శ్రుతి సుఖార్థముగఁ జేరును. తెలుఁగున 'క-కి' అనునవి నిల్చును. ఉదా:—ఏలిక = (ప్రభువు-ఏలు-థా.) ఉనికి = (స్థితి-ఉండు-థా.)" (కాల్డు. ౫౮౫ పుట).

VI. "౨. ద్. రూపసాధనోపయోగి 'ద' కారము తమిటమున 'ది' అను రూపముతో నిల్చును. ఉదా:—కెడు = (చెడఁగొట్టు). కెడు + ది = (నాశనము). ఇది పారుష్య ద్విత్వముల నందునపుడు 'త్తి' అని యగును. ఉదా:—తమి-థా-ఉణర్ = (పొందు) ఉణత్తి = (అనుభవము లేక తెలివి). ఈ "త్తి" అనునది 'చి' అనియు నగును. ఉదా:—తమి-థా-పుగల్ = (పొగడు)-నామవా-పుగల్చి = (పుగల్ త్తి అనుదానికి బదులు) (పొగడ్చు). మలయా-పుగల్చి = (పొగడ్చు). ఆంధ్ర కన్నడములం దీ ప్రత్యయము 'ద' కార రూప

మునఁ గాక ‘త’ కార రూపముతో నుండును. ఇది కన్నడమున ‘త-తె’ అను రూపములతో నుండును. ఉదా:—కన్న-ధా-హొగళ్ = (తమి-పుగల్). కన్న-నామ-హొగ్తై = (హొగ్తై). కన్న-ధా-కాయ్ = (పండు). నామవా-కాయ్ + త = (కాపు). తెలుఁగున నిది “త-ట-తి-టి” అను రూపములతో నుండును. ఉదా:—ధా-అలయ్ + ఉ = (అలసు) అలసత. తెల్లు-ధా-తిన్. నామ-తిన్ + ఇ = (భోజనము). తె-ధా:—మూ + య్ + ఉ = మూయ—నామ-మూత = (కప్ప) తె-ధా:—నడు + చు—నామ-నడితి = (నడత)” (కాట్ట. ౫౮౫, ౫౮౬ పుటలు).

VI. “3. బ్. తమిళమున రూపసాధనోపయోగి ‘బ’కారము సాధారణముగా ‘ప’కారరూప సారశ్యమును జెంది ‘వి-పు’ అను రూపములతో నిల్చును. ఉదా:—తమి-ధా:—కేళ్ = (విను). నామవా—కేళ్ వి = (వినికి). తమి-ధా—మత్తై = (దాచు) నామవా-మత్తైపు = (దాపటికము). కొన్నియెడల సీ ‘బ’కారము ‘మృ-మ్మ’ అను రూపముల నందును. ఉదా:—తమి. ధా-వే + య్ = (నీడగా నుండు) నామవా-వేమ్మ = (వేచెట్టు). ధా:—పా + య్ = (ఎగురు = త్రుళ్ళు). నామవా—పామ్మ = (పాము). (చూడు-౬౦-XIV విష). స్వరమునకు ముందటి ‘బ’కారమునకు సహజమగు నుచ్చారణము నిల్వ నేరదు. ఒంటరిగా నుండునపు డా ‘బ’కారము ‘ప’కారముగనో, ‘మృ’కారముగనో మాటిపోవును. ఎల్ల ద్రావిడభాషలందును దఱుచుగా వచ్చు రూప సాధనోపయోగి ‘పు’ ప్రత్యయము చాలవఱకు ‘బు’ అనుదాని సరిశరూపమయియుండును. ఏలయనఁగా ‘బ’కారము ద్విత్వమందునపుడు ‘ప్ప’కారమగును. ఉదా:—నడప్ప = (నడక). ఇరుప్ప = (ఉనికి). మూప్ప = (ముదిమి). తెల్లనఁజై ప్రత్యయములకు మాఱుగ ‘పు-వి-పు’ అనునవి నిల్చును. ఉదా:—చా + పు = (మృతి). (తమిళ కన్నడరూపము ‘సాపు’). తెలుఁగు-ధా-దిగ్ + ఉ = నామవా-దిగువు = (క్రిందిభాగము). ధా-తెలియు-నామవా-తెలివి. ధా-చేర్ + ఉ = నామవా-చేరువు = (సమీపము). ధా-ఏడుచు-నామవా-ఏడుపు = (రోదనము). తమిళ-అటప్ప = అఱుగై = (రోదనము). ఇట్టియెడలఁ గన్నడమున ‘పు’ అనునది నిల్చును. తమి. ఇరుప్ప = కన్నడ-ఇర + పు = (ఉనికి). కన్నడమున నిట్టియెడల ‘పు’ అనునది నిల్చును. ఉదా:—బిడువు = బిడుపు = (విడుచు స్థలము = బీడుభూమి)” (కాట్ట. ౫౮౬ పుట).

“VII తమిళ మలయాళములందుఁ గొన్ని ధాతుజనామ వాచకములు (Verbal derivative nouns) తొలుత స్వతంత్రనామవాచకము లయియుండి యిపుడు ప్రత్యయములవలె వాడఁబడుచున్న కొన్ని శబ్ద భాగములను జేర్చుటవలన

నేర్పడుచున్నది. ఇట్టి జంటలో రెండవ శబ్దముయొక్క యర్థము చాలవఱకు లుప్తమగుటచేత నది యొక సమానపదముగ నెన్నఁబడుచున్నది. తమిళమున 'కన్న' అను నర్థముగల 'కణ్' (దీనికి 'చోటు' అను నర్థము పైతము గలదు. ఇది సప్తమీ విభక్తిగ పైతము వాడఁబడుచున్నది) అనుదానిని జేర్చుటచే నొక సమానపద మేర్పడుచున్నది. ఉదా:-ఇడ్ + ఉ = (ఒత్తు. ధా) + క్ + కణ్ = (ఒత్తిడి = అణఁచుట). ఉఱు = (బాధపడు) - ఉఱుకణ్ = (బీదఱికము). ఇట్టి శబ్దములు కేవలము గ్రాంథికములు. వ్యావహారిక భాషయందును నిట్టి శబ్దములు గలవు. ఉదా:-పడ్ + ఉ = (అనుభవించు) నామవా-పాడు = (పాటు) మాన్ + ఉ = (పోలు) నామవా-మానమ్ = (చాలవఱకు 'పోలిక' అని యర్థము). ఈ రెండు శబ్దములును నెట్టి స్వతంత్రార్థమును లేక కేవల రూప సాధనోపయోగి ప్రత్యయములుగ వాడఁబడుచున్నవి. ఉదా:-తమి-కట్టు = (బంధించు. ధా) + ప్ + పాడు = (కట్టుపాటు). చే(సే)క్ = (కలియు-ధా) + మానమ్ = (కూడిక - చేరిక). కట్టు = (ఇల్లుకట్టు - ధా.) + మానమ్ = (కట్టడము = Building). ఇట్లే 'అగమ్' = (ఇల్లు-చోటు) అను శబ్దము తుదినిగల జంటలును గలవు. 'వాన్' = (ఆకాశము) + అగమ్ = (లేదా) - 'వాన్ + అమ్' - వై + అగమ్ = వైయగమ్ = (ఇల్లు-చోటు) (వై = భూమి). వీనిలోని 'గ' కారముచ్చారణార్థము చేరినదని నా సందేహము. వాడుకలో నిట్టి స్థితిగలదు. ఉదా:-అన్తాడమ్ = (ప్రతిదినము) = అన్తాడగమ్. 'లంచము' అను తెలుఁగు నుండి వచ్చిన 'లజ్జమ్' అనునది 'లజ్జగమ్' అనియు వాడఁబడుచున్నది. ఈ 'అగమ్' అనుదాని నాధారముగాఁ గొని డా. గుండ్రుగారు 'నారగమ్' = (నారింజ) అను మలయాళ పదమును సాధించిరి. తమిళ మలయాళములలో 'నాల్ + ఉ' = (సువాసన గల్గియుండు) అను ధాతువు గలదు. దీని సంస్కృత శబ్దము 'నారజ్' అనునది" (కాల్దు. ౫౮౬, ౫౮౭ పుటలు).

విమర్శము:-V. విషయమున 'అమ్' ప్రత్యయ మకార లోపము గల రూపముల నుదాహరించుటలోఁ దెల్లిన 'తూఁగు' శబ్దమును మాత్ర ముదాహరించిరి. ఇది 'అమ్' ప్రత్యయ 'మ' కార లోపముగల రూపముకాదు. కన్నడమున నెల్లయెడలను దుది మకారము లోపించునని వచించిరే కాని దొరగా రొక్క యుదాహృతినే నియ్యలేదు. 'కన్న-తోట-తెల్లు-తోట' మున్నగు వాని నుదాహరించిన బాగుగ నుండును.

VI. విషయమున "చెయ్గై = (పని) పడుక్కై = (పడుక) కాజై = (వేడిమి)" మున్నగు వానికి సమానార్థకములగునవి కన్నడమున 'కె-గె' అను

నవి యని దొరగారు చెప్పిరే కాని యట్టి యుదాహృతుల నియ్యలేదు. 'కాణ్ఠై' మున్నగు వానిని జూపిన బాగుగనుండును. కన్న-కాణ్ఠై=(కానుక-దృష్టి).

“స ల ర ణ ఋభ్యః” (కర్ణాటకశబ్దా. ౫౫౭ సూ.) (వృత్తి) సకార లకార రేఫ ణకారాస్తేభ్యః ‘ఋ’ శబ్దాస్తేభ్యశ్చ ధాతుభ్యో భావేఽథే ‘కత్’ ప్రత్యయో భవతి. ప్రయోగః-కాణ్ఠై=(కానుక-దృష్టి).

తెల్లు ‘త’ ప్రత్యయాంతముల నుదాహరించుటలో ‘అలయు=అలసు’ అను ధాతువునుండి ‘అలసత’ అనునది యేర్పడెనని దొరగారు వ్రాయుట పొర పాటు. ‘అలసత’ అనునది ‘అలసతా’ అను సంస్కృత శబ్దపు తత్సమ రూపము. దానికి సరియగు నచ్చాంధ్రపదము ‘అలఁత’ అనునది. (చూడు ‘శ-ర’ కోశము). ‘తి-టి’ ప్రత్యయాంత ధాతుజ నామవాచకములు తెలుఁగునఁ గలవనుచు ‘నడితి’=(నడత) అను నవశబ్దము నుదాహరించిరి. ‘నడితి’ శబ్దము తెల్లన నే కోశమునను లేదు. ‘టి’ ప్రత్యయాంతము గలదని వచించిరే కాని దొరగారు దాహరింపలేదు.

౧౩౯. II విష:—“ఈ క్రింద నుదాహరింపఁబడు పట్టికయందు రూప సాధనోపయోగి ప్రత్యయ మేళనమువలన నేర్పడిన తమిట ధాతుజ విశేష్యము లెల్ల నుదాహరింపఁబడినవని నా నమ్మకము. ఈ పట్టికయందు ధాతుజములగు ప్రాతిపదికములనుండి యేర్పడిన నామవాచకములె యుదాహరింపఁబడును. వ్యాపార బోధములేని ధాతువులనుండి పుట్టిన నామవాచకములను జూపుట కిందుఁ బ్రాధాన్య మొసంగితిని. ప్రాచీన నామవాచకములకు రూప సాధనోపయోగి ప్రత్యయ మేళనమున నేర్పడెడి నామవాచకముల ప్రదర్శనమున కిందధిక ప్రాధాన్య మీయఁబడెను.

వ్యాపార బోధక క్రియనుండి పుట్టిన నామవాచకములను, ధర్మవాచక క్రియా నామవాచకములను, (Appellatives) గృదంతరూపములగు నామ వాచకములను, ‘త్ర’ ర్థక నామవాచకములను, గ్రియా నామవాచకములను నీ పట్టికయందుఁ జూపఁ దలంపలేదు. I. వ్యాపారార్థకధాతు రూపమే నామ వాచకమగునట్టి వానిని, II. ధాతువు తుదిహల్లును ద్విరుక్తము చేయుటవలన నేర్పడెడి నామవాచకములను, III. ధాతువునందలి హ్రస్వాచ్చును దీర్ఘము చేయుట వలన నేర్పడెడి నామవాచకములను, నీ పట్టికయందుఁ జూపఁ దలంప లేదు” (కాల్కు. ౫౪౭ పుట).

౧౩- II విష:—రూప సాధనోపయోగి ప్రత్యయ మేళనమున నేర్పడిన తమిట ధాతుజ నామవాచకములు:—(Derivative nouns).

రూప సాధనోపయోగి ప్రత్యయములు	ధాతుజ నామవాచకములు	వ్యాపారార్థకములు కానట్టి ధాతువులు తమిట.	విమర్శము
అ	మగ్ + అ = (బిడ్డ)	మగ్ - దీని బహు-మక్కల్	ఇట్టి నామవాచకము
”	చె (సె) య్ + య్ + అ = (చేయుట). భావార్థకము. ఒకప్పుడు ప్రాచీన కృదంతముగా (Verbal noun) నుండి యుండవచ్చును. Type of infinitive).	చెయ్ (సెయ్) - (చేయు)	తమిటమున లేదనియు దొరగారి వ్రాత సరికాదనియు నీవఱకు విమర్శింపబడెను. (చూడు ౧౩ I, II, III విషయములు).
ఆ	సుట్ + ఆ = (చోటు అనఁబడు మత్స్య వికేషము).	సుట్ + ఊ = ‘తవ్వర’ అని యర్థము కావచ్చును	తమిటమున ‘స’ కారమే లేదు. ‘చుట్’ అనఁదగును. సకారోచ్చారణ మర్వాచీనము.
”	విల్ + ఆ = (మండుగు నుత్పవము)	విల్ + ఇ = (మేల్కొని యుండు)	—
ఇ	కర్ + ఇ = (బొగ్గు)	కర్ + ఊ = (నలుపు)	—
”	సేర్ (చేర్) + ఇ = (గ్రామము)	సేర్ = (చేరు, కలియు)	తమిటముం దిట్టి ‘స’ కారోచ్చారణ మర్వాచీనము.
ఐ	పిల్ + ఐ = (వృద్ధిక్షయ మాలనందు చంద్రుడు)	పిల్ = (పిదప - ఇతరము). పిల్ = (పుట్టు)	‘ఐ’ అనుదానిని గాల్లు వెల్లుగారు ‘ei = ఎయ్’ అని పల్కవలెనందురు.
”	తోల్ + ల్ + ఐ = (ఇక్కట్టు)	తోల్ = (ముదుసలి-ప్రాచీనము)	—
గు	నన్ + గు = (మంచితనము)	నల్ = (నన్) = (మంచి)	—
”	పిఱ + గు = (పిదప)	పిల్ + అ = (పిన్) (పిదప)	అ కారానునాసికము మూర్ధస్య సీ కారము.
ఙ్గ	కిఱ + ఙ్గ = (వృక్ష మాలము-వేణు)	కిల్ + అ = (కిల్ = క్రింద)	‘ఙ్గ’ ప్రత్యయ మనవలెను. చూడు ౧౩ XXIII విష.)
”	తీ + ఙ్గ = (చెడుగు)	తీ = (చెడ్డ)	—
క్కు	కిఱు + క్కు = (పిచ్చ కోరిక)	కిఱు + కిఱు = (తల దిమ్మపట్టు)	—
”	కొడు + క్కు = (కాటు-కట్టుట)	కొడ్ + ఊ = (కుటిల మగు’ అని చెప్పవచ్చును)	—

రూప సాధనోప యోగి ప్రత్యయ ములు	ధాతుజ నామవాచకములు	వ్యాపారార్థకములు కానట్టి ధాతువులు తెలుచు.	విమర్శము
ఁ	పఙ్గి + ఁ = (పండుగు)	పఙ్గు = తమి - ప్రాచీన మగు. తెల్లు - పక్ష్యమగు. (మూలధాతు. పల్ + ఉ = ప్రాచీనము - ముదుసలి)	కాట్టు - తెల్లన 'పఙ్గు' అని వ్రాయుట సరికాదు. 'పండు' అనవలెను. తెల్లన వర్గపంచమాదేశము లేదు.
,, ఁ	తిరి + ఁ = (మిల్లు - తిరుగలి)	తిరి = (తిరుగు).	కాట్టు. 'ఐ' అని దానిని 'ei = ఎయ్' అని వ్రాయు దురు. (చూడు ౧౨ II విష). 'కై' అన వలెను. (చూడు ౧౭ XXIII విష).
కై	కా + కై = (వేడిమి)	కాయ్ = (దగ్ధమగు)	
కై	పరు + కై = (చిన్న తాయి, బియ్యపుగింజ)	పర్ + ఉ = (పెద్ద దగు) (పెర్ + ఉ).	
,,	వాల్ + కై = (అనుకూల్యము) (ఇల్ + వాల్ + కై) = (గృహ జీవనము) (ఇల్ = ఇల్లు).	వాల్ = (వృద్ధి నొందు)	
సి (చి)	పా + సి = (నాచు)	పా + పు = (వ్యాపించు అలముకొను)	ప్రాచీన తమిటమున సకారము లేదు. (౧౭ XXII విష. చూడు). (చూ. ౧౭ XXIII విష.)
జి	కొలుజ్జి = (పొద)	కొల్ + ఉ = (కోమల మగు)	
చ్చి	ఇత్తై + చ్చి (మాంసము)	కొలు + న్దు = (లేగొమ్మ) ఇత్తై = (ప్రవహించు- వెలువడు)	తెల్లు - ఎఱచి = (మాంసము).
సు	తరి + సు = (బీడు భూమి)	తరి = (నిరుపయోగముగ నుండిపోవు. ('ఈ యర్థము లేదు' శ్రీ రెడ్డిగారు)	తరిచు - ప్రాచీన తమి టము. (చూడు ౧౭ XXII విష).
చ్చు	అమై + చ్చు = (మంత్రి పదవి)	అమై = (తీర్పు చేయు- నిర్ణయించు)	'అమాత్య' = (మంత్రి) సంస్కృతము.
(కాట్టు. ౫౪౦- పుట)			
నై	పాలి + నై = (వడ్డి)	పాలి = (వృద్ధి నందు)	పాలి నై. సకార మర్వాచీన తమిటోచ్చార ణము. (చూడు ౧౭ XXII విష. 'ఐ - ei' కాట్టు. ౧౨ II విష చూడు).
డి	పద + డి = (ఊరక పొట్టు)	పదర్ = (ఊరక పొట్టు)	(టి - చూడు ౧౭ XXII విష.)

రూప సాధనోప యోగి ప్రత్యయ ములు	ధాతుజ నామవాచకములు	వ్యాపారార్థకములు కాని ధాతువులు (తఱచు)	విమర్శము
జ్ఞి	కఱ + జ్ఞి = (గరిఁజె)	కఱ + జ్ఞై = (గరిఁజె)	ప్రా. తమి. కఱజ్ఞి (చూడు గె XXIII విష.) సంస్కృ. కరజ్ఞ.
డు	కుఱ + డు = (గోరుగొండి)	కుఱ + ణ్డు = (వంక రగానుండు) (కుఱ్ + ఉ = (కుఱుచ) అనుదాని నుండి వచ్చినది)	{ కుఱటు-ప్రా. తమి. (చూడు గె XXII వి.)
”	కురు + డు = (గ్రుడ్డితనము)	కుర్ + ఉ = (కోమల మగు)	కురుటు (ప్రా. తమి.) (గె XXII విష. చూ.) దృష్టి బలము చాలదని భావము.
ది	ఉఱు + ది = (బలము)	ఉర్ + ఉ = (బలముగల్గు)	ఉరుతి- (ప్రా. తమి.) (చూ. గె XXII విష.)
ది	ఓద్ది = (బల్లి-తొండ)	ఓది = (బల్లి)	ఓద్ది = ఓతి (ప్రా. తమి.) (చూడు గె XXII, గె XXIII విష.)
త్రి	పరు + త్రి = (ప్రత్తి)	పర్ + ఉ = (విరివియగు)	తెల్లు-ప్రత్తి.
దు	పఱు + దు = (ప్రయో జనము లేనిది.)	పల్ + ఉ = (ప్రాచీ నము, ముదుసలి)	పలుతు (ప్రా. తమి.) (చూ. గె XXII విష.)
ష్ట	మరు + ష్ట = (ఔషధము)	మర్ + ఉ = (సువా సన గల్గియుండు)	‘మరష్ట’ అనునది మూల మనుటలెన్న-తెల్లు-మందు. “మందో-మాకో” (ప్రా. తమి. మరుష్ట. చూడు గె XXIII విష.)
త్తు	కురు + త్తు = (తాటి లేతమోపు)	కురు = (కోమలము)	
జ్ఞి	ఇలు + జ్ఞి = (అసత్యము)	ఇల్ + ఉ = (తొలగగు = చ్యుతమగు)	ఇలుజ్ఞై = (ప్రా. తమి.) (చూడు గె XXII విష.) (కాట్ట. ఇలుజెయ్-చూ. గా II విష.)
జ్ఞి	కుఱ + జ్ఞై = (శిశువు)	కుల్ + అ = (పసిది = లేతది)	కుఱజ్ఞై = (ప్రా. తమి.) (గె XXIII విష. గా II విష.)

వ్యంజనముమీఁది 'ది-దు-దై' అనువానికిఁ గల్గు నుచ్చారణార్థకములగు
మార్పులు

రూప సాధనోప యోగి ప్రత్యయ ములు	ధాతుజనులగు నామవాచకములు	చాలవఱకు వ్యాపారార్థ కములు కాని ధాతువులు	విమర్శము
ది	కాట్ + చి = (కాణ్ + ది) = (దృశ్యము)	కాణ్ = (చూచు)	ప్రాచీన తమిళమున సరళోచ్చారణము లేదు. కాన 'తి-తు-తై' అనుట యుక్తము. 'త' కారము 'చ' కార మగును గాని 'ద' కారము 'చ' కారము కానేరదు.
,,	తేర్ + చ్చి = (తేర్ + ది = తెలివి)	తేర్ = (తెలిసికొను)	'కాణ్ + తి' అని ఛేదము 'తేర్ + తి' అని ఛేదము
,,	ఉబల్ + చ్చి = (ఉబల్ + ది) = (నుడి)	ఉబల్ = (నుడియుట)	'ఉబల్ + తి' అని ఛేదము
,,	నన్ + ద్రి = (నల్ + ది) = (లాభము)	నల్ = (మంచిదగు)	'నల్ + తి = నన్ది' అని ప్రాయనగును. (చూడు ౧౭ XXII విష. ౧౭ XVI విష.)
,,	వెల్ + తి = (వెల్ + ది) = (జయము)	వెల్ = (జయించు)	'వెల్ + తి' అని ఛేదము
,,	పుగల్ + చ్చి = (పుగ ల్ + ది) = (పొగడ్డు)	పుగల్ = (పొగడు)	'పుగల్ + తి' అని ఛేదము. (చూడు ౧౭ XXII విష.)
,,	ఆత్ + చి = (ఆత్ + ది) = (అధిపత్యము)	ఆత్ = (కర్తయుండు. ఏలు)	'ఆత్ + తి' అని ఛేదము
,,	ఆత్ + టి = (ఆత్ + ది) = (స్త్రీ)	ఆత్ = (వ్యక్తి-స్త్రీ)	'ఆత్ + తి' అని ఛేదము
దు	తొణ్ + దు = (తొణ్ + దు) ప్రాచీనత	తొణ్ = (ప్రాత)	'తొణ్ + తు' అని ఛేదము (చూడు ౧౭ XXII విష.)
,,	తొణ్ + ద్రు = (తొ ణ్ + దు) (ప్రాచీనత)	తొణ్ = (ప్రాత)	'తొణ్ + తు' అని ఛేదము. (చూడు ౧౭ XXII, ౧౭ XVI విష.) 'తొణ్డు' (ప్రా. తమి.)

రూప సాధనోప యోగి ప్రత్యయ ములు	ధాతుజములగు నామవాచకములు	చాలవఱకు వ్యాపారాగ్ర కములు కాని ధాతువులు	విమర్శము
దై (గోరణ.కాట్ట.)	పెట్ + టై = (పెట్ + టై) = (పెట్ట)	పెట్ = (అడుది)	‘పెట్ + టై’ అని ఛేదము. (చూడు గె XXII విష.) కాట్ట. ఐ = ei ఎయ్ = చూడు గూ II విష.
,,	పరట్ + టై = (పరట్ + టై) = బొచ్చుగల్గియుండు)	పరట్ట = (గోకికొను)	‘పరట్ట + టై’ అని ఛేదము
,,	తోట్ + టై = (తోట్ + టై) = (తిత్తుక)	తోట్ = (రంధ్రముచేయు)	‘తోట్ + టై’ అని ఛేదము. తెల్లు-తోల్పు = (రంధ్రముచేయు).
,,	ఊట్ + టై = (ఊన్ + టై) = (అపరిశుద్ధత)	ఊన్ = (మాంసము కండ)	‘ఊన్ + టై’ అని ఛేదము. (చూడు గె XXII విష.)
న్	కడ్ + అన్ = (అప్పు = బుణము) (కడ్ + అన్)	కడ్ + ఊ = (కఠినము)	‘కట్’ అనునది ప్రాచీన
,,	అట్ + అన్ = (అట్ + అన్) = (గుణము).	కడ్ + అ = (దాటిపోవు)	తమిళ రూపము (చూడు గె XXII విష.)
బు	మర + బు = (వాడుక) -	అట్ + ఊ = (కోయు, నిర్వచించు)	‘మరపు’ (ప్రాచీన తమిళ)
,,	పణ్ + బు = (గుణము- రకము)	మర = (ప్రాచీనమగు?)	‘పణ్పు’ (ప్రా. తమి.)
,,	ఎన్ + బు = (ఎముక) } ఎల్ + పు }	పణ్ = (ఉపయోగార్హము)	
మ్ము	నర + మ్ము = (నరము)	ఎలన్ + బు = (ఎమ్ము)	ఎన్ పు = ఎలుమ్ము (ప్రా. తమి). తెల్లు-ఎమ్ము).
,,	ఇడు + మ్ము = (పొగరు అణచి పెట్టుట) }	నార్ (నారతదప)	నరమ్ము (ప్రా. తమి.)
వ్వు	సెవవ్వు = (ఎఱ్ఱనితనము)	ఇడ్ + ఊ = (ఒత్తుట = అదుముట)	ఇడుమ్ము = ప్రా. తమి.
,,	కలు + వ్వు = (నల్లనితనము)	సె = సెన్ = (ఎఱ్ఱ)	ప్రా. తమి-‘చెవ్’ = ‘చె’.
పై	కల + పై = (నాగలి) -	కల్ + ఊ = (నల్లనిది)	తెల్లు-కట్టి = (నల్లనిది)
అమ్	పల్ + అమ్ = (ఫలము = పండు)	కలమ్ = (పాత్ర)	{ కాట్ట. కలప్పెయ్ - (చూడు గూ II విష.)
,,	నల్ + అమ్ = (లాభము)	పలు = (ప్రాత-పక్షము)	తెల్లు. కలము = ఒడ.
,,		నల్ = (మంచి)	

తుది హల్లునకు పారువ్య ద్విత్వములు వచ్చి 'అమ్' చేరెడి ధాతువుల యుదాహరణములు.

రూప సాధనోప- యోగి ప్రత్యయ ములు	ధాతుజ నామవాచకములు	వ్యాపారార్థికములు కాని ధాతువులు తఱచు.	విమర్శము
గ్ = క్ + అమ్	ఆక్ + అమ్ = (వృద్ధి)	ఆగ్ + ఉ = (ఆగు-ధా.)	'ఆక్ + ఉ' (ప్రా. తమి.)
జ్ = క్ + అమ్	బిక్ + అమ్ = (ఉబ్బుట)	బిక్తే + ఉ = (ఉబ్బు)	బిక్తే (ప్రా. తమి.)
జ్జ్ = చ్ + అమ్	అచ్ఛ్ + అమ్ = (భయము)	అజ్జ్ + ఉ = (భీతిల్లు)	'అజ్జ్' (ప్రా. తమి.) తెల్లు. అంజు = (భయము)
డ్ = ట్ + అమ్	కూట్ + అమ్ = (కూడిక- సముదాయము)	కూడ్ + ఉ = (కూడు)	'కూట్' (ప్రా. తమి.) తెల్లు. కూటువు = (సమూ- హము).
జ్జ్ = ట్ + అమ్	తోట్ + అమ్ = (తోట) (తోడ్ + ఉ)	తోట్ + ఉ = (త్రవ్వు)	తోట్ = (ప్రా. తమి.)
న్ = త్ + అమ్	నీత్ + అమ్ = (ఈడుట) ఈత.	నీత్ + ఉ = (ఈడు)	'నీత్' (ప్రా. తమి.)
మ్ = ప్ + అమ్	విరుమ్ + అమ్ = (కోర్కె)	విరుమ్ + ఉ = (కోరు)	'విరుమ్' = (ప్రా. తమి.)
అమ్	కుల్ + అమ్ = (సము- దాయము)	కుల్ + ఉ = (కూడు)	తెల్లు. కూడు. (సంస్కృ- కూట.)
మై	ముత్తై + మై = (క్రమము)	ముత్తై = (విరుస)	
,,	ఎయ్దు + మై = (సామీ- ప్రము)	ఎయ్దు = (సమీపించు- పంచ సంఖ్య)	కాట్ట. ఎయ్దు = వి. ? (ai=వి) (మా. ౧౨-IIవి.) తెల్లు. ఎయ్దు = వెంబడించు
ఆయ్	కుల్ + ఆయ్ = (కొళాయి)	'కుల్ + ఇ = (రం- ధ్రము)' అనుదానితోఁ బోల్చుము	
,,	పా + య్ = (చాప)	పా + వు = (వ్యాపించు)	

రూప సాధనోప యోగి ప్రత్యయ ములు	ధాతుజ నామవాచకములు	వ్యాపారార్థకములు కాని ధాతువులు తఱచు.	విమర్శము
అర్	సుక్ + అర్ = (కాంతి)	సుక్ + ఉ = (వేడిమి)	'చుట్' (ప్రా. తమి.) తెల్లు-చూడు = కాల్చు పుత్ - (ప్రా. తమి.)
,, (కా. ౫౦. పు.)	పుద్ + అర్ = (పొద)	పుద్ + ఉ = (క్రి. త్తది)	
అర్	పుగ్ + అర్ = (పాగ మందు)	పుగ్ + ఉ = (ప్రవేశించు)	పుక్ - (ప్రా. - తమి.) తెల్లు. పాగ = (ధూమము) తెల్లు-కులుకు = (వణక కుటు) కళకుళి = క్రీడా సరస్సు - (ఖేలాకూలమ్ - సంస్కృత - ప్రకృతి?)
ఇర్	కుళ్ + ఇర్ = (చలి)	'కుళ్ + ఇ' = (స్నా నము చేయు) పోల్చి చూడు.	'ఉక్' (ప్రా. తమి.) కుత్ (ప్రా. తమి.) (సంస్కృత - కుదరణ. దీని వికృతి-కుదిర.) (శర) కదము (స్కందన శబ్ద వికృతి-(శ-ర))
,, రై	ఉగ్ + ఇర్ = (గోరు) కుది + రై = (గుఱ్ఱము)	ఉగ్ + ఉ = (తొలగించు) కుద్ + ఇ = (దుముకుటు)	

'అల్' అనునది తుదిని గల కొన్ని కృదంతములందు వ్యాపార
బోధ కల్గుచుండును. వానికిఁ బూర్వమునఁ బ్రధమాంత నామవాచకము
నిల్చును. అట్టి కృదంతముల నీ క్రింది పట్టికలోఁ జేర్చలేదు. చాల ప్రాచీన
నామవాచకములనో? వాని గౌణ రూపములనో? ఏ క్రియనుండి వుట్టినవో
తెలియ శక్యముగాని కృద్రూపములనో యీ క్రింది పట్టికలో నుదాహరించితిని.

రూప సాధనోప యోగి ప్రత్యయ ములు	ధాతుజ నామవాచకములు	వ్యాపారార్థకములు కాని ధాతువుల తటము	విమర్శము
అత్	వై + య్ + అత్ = (బాలుడు) (వైద్ + (అత్)	{ వై = పసు (చు) = (ఆకు పచ్చని-నూతనము)	
”	ఉడ్ + అత్ = (శరీరము)	ఉడ్ + ఉ = (ధరించు)	ఉట్ - (ప్రా. తమి.) తెల్లు-ఒడలు.
”	పున్ + అత్ = (తుపా ను) = (పుయల్)	పుయ్ = (పట్టుకొను)	
”	ఉర్ + అత్ = (నున్నపు గచ్చు)	ఉర్ + అమ్ = (బలము)	
”	వయ్ + అత్ = (వరి పొలము)	వై = (ఉంచు? స్థలము?)	
”	వడ్డో + అత్ = (వండ మట్టి) (ముఱుగడ)	?	తెలుగు-వండ = వం డలి = (వండమట్టి)
అలై	సుడ్ + అలై (శ్శకా నము)	సుడ్ = (కాల్చు) (‘సుద్’ అని తప్పు పడినది).	దుట్ - (ప్రా. తమి.)
”	మట్ + అలై = (బాల్యము)	మట్ + అ = (చిన్న- పసిది)	
”	విడుద్ + అలై = విడు త్తల్ = (విడుదల)	విడ్ + ఉ = (విడుచుట)	విట్ (ప్రా. తమి.)

‘తలై = (తల = తలము)’ అనునది గ్రాంథిక భాషయందు స్పష్టమీ విభక్తి
చిహ్నముగా విరివిగా వాడబడుచున్నది. కాని ‘అలై = అల్’ అనునవి
తుదియందుండునవి యితర పదములవలన నేర్పడినట్లు తోచును. ‘విడుదలై’
అనునది ‘విడు + తలై’ అను రీతి నేర్పడక ‘విడుదల్ + ఐ’ అను రీతి నేర్పడినదని
తెలియును. ‘విడుదల్’ అను రూపము ప్రచురమగు క్రియానామవాచక
మనిపించుకొను కృద్రూపము.

రూప సాధనోప యోగి ప్రత్యయ ములు	ధాతుజ నామవాచకములు	వ్యాసారాధ్యకేతర ధాతువులు తెలుచు.	విమర్శము
ఇల్	ముగ్ + ఇల్ = (మేఘము) (సంస్కృత - ముకుళ)?	ముగ్ + ఇల్ = (ము డుచుకొను) (సంస్కృత ముకుళించు)?	తెల్లు - మొగులు = (మే ఘము) 'మొగిలు = మొ యిలు' (లక్ష్మీనా. కో.)
,,	తొట్ట + ఇల్ = (ఉయ్యల)	తొట్ట + ఇ = (తొట్టి)	తెల్లు - తొట్టి = తొట్టిల, తొట్ట = తొట్టెల.
,,	విట్టిల్ = (మిడుత)	వెట్ట + ఉ = (త్తుంచు? ఆకులు కొలుసు?)	
ఉల్	అల్ + ఉల్ = (నితం బము)	అల్ + ఉ = (తగ్గ) మూలధాతువు. 'అల్' = (లేనట్టి)	
వి పు	కురు + వి = (చిన్న పిట్ట) తుర + పు = (చెడ్డబావి)	కుర్ + ఇ = (చిన్న) 'తురై' = 'పిలు' ము న్నగువానిని దాటు రేపు- దీనితోఁ బోల్చుచున్నది.	
వై	ఇడ + వై = (సందు) (“ఇలువాయ్” అనునది 'ఇడువై' అనియైనది = చోటు-అంతమగు” శ్రీ రెడ్డిగారు)	'ఇడ్ + అమ్' = (ఎడము) అనుదానితోఁ బోల్చి చూడు.	(ఐ = ఎయ్ - ei కాట్టు.) (చూడు ౧౨ II విష.)
,,	పఱ + వై = (పెద్దపిట్ట)	పఱ్ + అ = (ఎగురు)	
(౧౨.౧౦ కాట్టు.) అల్	ఇద్ + అల్ = (పూతేకు)	?	
,,	అగ్ + అల్ = (అగడ్డ)	అగల్ = (త్రప్స్)	
అల్	అద్ + అల్ = (చర్మము)	?	
ఉల్	అర్ + ఉల్ = (అను గ్రహము, కృప)	అర్ + ఉ = (ప్రవించు- అమూల్యమగు)	తెల్లు - అగడిత = అగడ్డ, 'అఖాత' శబ్ద వికృతి. (వై. దీపి.)
,,	పార్ + ఉల్ = (వస్తువు, సంపద)	పార్ + ఉ = (కూడు- కలియు)	తెల్లు - అరులు = (వాత్స ల్యము)
ఉల్	ఉర్ + ఉల్ = (చక్రము)	(ఉర్ + ఉల్ = (చక్రము)	
లు	కిణ + లు = (బావి)	కేణ్ + ఇ = (నూయి, గని)	
,,	వెలి + లు = (వైవర్ణ్యము)	వెల్ = (తెలుపు)	దొరగారికిఁ దమిటము బాగుగ నలవాటు పడి నది గానఁ దమిటోదాహృ తులను జూపిరి. ఇట్లే యాంధ్ర కన్నడదులం దును నెఱుంగ నగునని దొరగారి యాశయము

౧౩౯. III విష:—“IV త్రర్థక నామవాచకములు=(Nouns of agency = కర్తృర్థక నామవాచకములు):—ద్రావిడ భాషలలోని క్రియాజన్య విశేషణ (తద్ధర్తార్థక) నామవాచకములను బ్రామికముగా ‘త్రర్థక నామవాచకములు’ అని వాడుదురు. కాని యట్టి నామవాచకములు ద్రావిడ భాషలందెల్ల వేఱు విధముగా సైతము వాడబడును. ఆ విధము చాలఁ బ్రాచీనతరము. వ్యాపారార్థక ధాతువులపైని ‘ఇ’ ప్రత్యయమును జేర్చుటవలన నట్టి విశేషణము లేర్పడును. ఉదా:—తమి-కన్న-ధా:—ఉణ్=(తిను) ఉణ్+ణ్+ఇ=(తిను వాడు), తమి-కన్న-ధా:—కొల్+ల్+ఇ=(చంపువాడు).

ద్రావిడ భాషలలోనికి సంస్కృత స్త్రీ లింగ శబ్దములను దెచ్చునపు డద్రావిడు తుది దీర్ఘము ప్రాప్త మగును. ఉదా:—సుంద+రీ=(అందకత్తె)=ద్రావి. తత్స-సుందరి, పైని వ్రాసిన ‘ఇ’ ప్రత్యయమునకును నీ సంస్కృత స్త్రీ లింగ ప్రత్యయ సంబంధి ‘ఇ’ ప్రత్యయమునకును సంబంధ మేమియు లేదు. ఇల్లై-‘కవిన్’=(కవి)=‘తత్స-కవి.’ (“కవి-పుం-కు-శబ్దే+ఇ.....” శబ్దస్తో) ‘కవతే చాతుర్యేణేతి కవిః’ (లింగాభ). ‘కాతీతి కవిః-కు-ధాతు-అచ ఇః.’) (శబ్దార్థ చింతా) ‘కారిన్-తత్స-కారి’=(చేయువాడు) మున్నగు శబ్దముల తుది ‘ఇ’ ప్రత్యయమునకును పైని వ్రాసిన ద్రావిడ త్రర్థక (‘తృ’ ప్రత్యయార్థక) మగు ‘ఇ’ ప్రత్యయమునకును నేవిధమగు సంబంధమును లేదు” (కాల్డు. ౫౫౨ పుట.)

“పైని వ్రాసిన సంస్కృత ‘ఇ’ ప్రత్యయమునకును ద్రావిడ ‘ఇ’ ప్రత్యయ మునకును మూలమగునది యేదేనొకటియైనఁ గావచ్చును. కాని సంస్కృతము నుండి ద్రావిడ ప్రత్యయ ఘెంత మాత్రమును రాలేదు. దాని యనుకరణమును గాదు” (కాల్డు. ౫౫౨ పుట).

“I ద్రావిడ త్రర్థకమగు ‘ఇ’ ప్రత్యయమునకు లింగవివక్ష లేదు. సందర్భమునుబట్టియే దాని లింగము వాడబడును. ఉదా:—పనై=(తాటి చెట్టు). ఏత్+ఉ=(ఎక్కుట). పనై+య్+ఏత్+ఇ=పనైయేటి=(తాటి చెట్టెక్కువాడు). మణ్=(నేల) వెట్ట్+ఉ=(త్రవ్వుట). మణ్+వెట్ట్+ఇ=మణ్+వెట్టి=(గునపము)” (కాల్డు. ౫౫౨, ౫౫౩ పుటలు).

“II ఇట్టి త్రర్థక ద్రావిడ నామవాచకములు వ్యాపారార్థక ధాతువుల నుండియుఁ దద్భిన్న ధాతువులనుండియు నేర్పడవచ్చును. ఉదా:—నాత్=(నాల్)+కాల్+ఇ=నాతా-లి=(కుర్చి=నాల్గు కాళ్ళుగలది)” (కాల్డు. ౫౫౩ పుట).

“III వ్యాపారార్థ ధాతువులనుండి యేర్పడునపుడు ‘ఇ’ ప్రత్యయము క్రియపైనేకాక క్రియాంగముపైని (అనగాఁ దధర్థమునందును భావార్థమునందును నేర్పడు క్రియాంగముపైని) సయితము నిల్చును. ఉదా:—ఉణ్ + ఇ = ఉణి = ఉణీ = (తినువాడు)” (కాట్ట. ౫౫౩ పుట).

“IV ద్రావిడ భాషలలోని వృక్షవాచకములందును, బశువాచకములందును, వివిధ వస్తువాచకములందును, ప్రాచీనతమ సమాసములందును, సామెతలందును, వెక్కిరింత శబ్దములందును, గ్రాంథిక వ్యావహారిక భాషలలో—(ఇందును నందును నననేల? అంతటను) నతి విపులముగా నీ ద్రావిడ ‘ఇ’ ప్రత్యయము వాడబడుచుండుటచేత దీనికి సంస్కృత సంబంధ మేమాత్రమును లేదని దృఢముగాఁ జెప్పవచ్చును. ఇందులకుఁ గొన్ని యుదాహరణములు:—

ధాతువు	అర్థము	సిద్ధ రూపము	అర్థము
కళ్	కట్టు	కళ్ + ఇ =	ఒక యింపైన వస్తువు
వెళ్	తెల్లనిది	వెళ్ + ఇ = ఇ	వెండి
పుల్	చిన్నది	పుల్ + ఇ = పులి	చిఱుత పులి
ఇల్	లేనిది	ఇల్ + ఇ = ఇలి	లేనిది, దరిద్రుడు
ఆల్ + ఉ	లోతుగానుండు	ఆల్ + ఇ = ఆటి	సముద్రము

ఈ క్రింది సమాస రూపములను బోల్చి చూచునది

శబ్దము	అర్థము
వటి + కాట్ + ఇ వానమ్ + వాడ్ + ఇ తోట్టల్ + వాడ్ + ఇ	దారి చూపువాడు వాన కోయిల = ఆకసమునందుఁ బాడెడి పక్షి లజ్జావతియను తీగ = స్పర్శచే ముకుళించు లతా విశేషము. స్పర్శచే వాడునది.” (కాట్ట. ౫౫౩).

విమర్శము:—ఈ ద్రావిడ ‘ఇ’ ప్రత్యయము వ్యాపారార్థకేతర ధాతువులపైని సయితము నిల్చుననియు సమాసాంతమున నిల్చుననియు డా. కాట్టవెల్లు గారే వ్రాయుటంబట్టి దీనిని ధాతుజ విశేషణ ప్రత్యయమనియు (Participial noun) గర్తర్థకమనియు (Nouns of agency) వ్యవహరించుట యెల్లు పొసఁగును. ‘సుందరీ’ మున్నగు వానియందలి ‘జీ = ఈ’ ప్రత్యయముతో సరిచేసి పరిశీలిం

చుట కేవలము ససంగతము. స్త్ర్యర్థకముగు 'జీ' ప్రత్యయమునఁ గర్తృర్థకత్వము గాని యస్త్ర్యర్థకత్వముగాని లేవు గదా.

తెలుఁగునందును నిట్టి ప్రత్యయము కలదు:—“ఇవర్ణకం బోయారాదు లకు మతుబర్ణమునం దగు” ఉదా:—ఓయారి-అక్క-సి-కడలి-బండారి. బిత్తరి. బేహారి. మొ.” (బాల వ్యా. తదిత. ౧౮ సూ.).

“డయ్య దయ్య నొచ్చు పుచ్చులకు 'ఇ' వర్ణకంబగు.....” (ప్రాథ. కృదం. ౧ సూ.) ఉదా:—డప్పి-దప్పి-నొప్పి-పుప్పి.

“చేయి = (హస్తము) దాయి = (సమీపము) వ్రాయి = (అక్షరము) కూయి = (ధ్వని) మొదలగు పెక్కు కృదంతములు గలవు”.

కన్నడమందును నిట్టి ప్రత్యయము విలసిల్లు చున్నది. “ఇ రుణః కర్తృణి” (కర్ణాటకశబ్ద. ౫౪౩ సూ.) = (భాషామంజరీ వృత్తి) = కర్తృణి ఉపపదే ‘ఉణ్’ ఇత్యస్తా ధాతోః ‘ఇ’ ప్రత్యయో భవతి. తాచ్చీల్యే గమ్యమాసే”.

“కంపు + ఉణ్ + ఇ = కంపుణి = గంధలిట్ = (గంధము నాస్మాదించు శీలము గలవాఁడు). ఎలరు + ఉణ్ + ఇ = ఎలరుణి = వాయుభుక్ - సర్ప ఇతి యా వత్. అలరుణి = పుష్పలిట్. అరలుణి = సపవ. ఎరలుణి = వాయుభుగేవ. పాపుణి = భుజగ్భుక్ = మయూర ఇతియావత్.....” (మంజరీ మకరంద వ్యాఖ్య.)

“కొల ఉద్ధస్వశ్చ” (కర్ణాటకశబ్ద. ౫౪౭ సూ.) = (వృత్తి) = కర్తృణి ఉపపదే ‘కొల్’ ఇత్యస్య ధాతోః ‘ఇ’ ప్రత్యయో భవతి. ‘కొల్’ ధాతోః (ఒకారస్య) హ్రస్వ ఉకారాదేశశ్చ భవతి. ప్రయోగః-మిన్ + కొల్ + ఇ = మింగులి = (చేవలఁ జంపువాఁడు)”.

“మింగులి = ధీవరః-పక్షి విశేషో వా. పావు = కొల్ + ఇ = పావుగులి = సకులో, మయూరో వా. ఇలి + కొల్ + ఇ = ఇలిగులి = ఆఖుభుక్. ఆనె + కొల్ + ఇ = ఆనెగులి = సింహః” (మంజరీ మకరంద వ్యాఖ్య).

కన్నడమునందును సమాసాంత ‘ఇ’ ప్రత్యయమును గలదు. “ఇ శ్చా గాదిభ్యః” (కర్ణాటకశబ్ద. ౩౨౯ సూ.) = (భాషా మంజరీ వృత్తి) = చాగా ద్యస్తా ద్యహుప్రీహి సమాసాత్ ‘ఇ’ ప్రత్యయో భవతి. ప్రయోగః:—కడు చాగి = (అధికమగు త్యాగము గలవాఁడు).

“ఇల్లాల్లున్న” (కర్ణాటకశబ్దా. 330 నూ.)=(భాషామంజరీ వృత్తి). ఇల్లశబ్దాంతా ద్భహుప్రీహిసమాసాత్ ‘ఇ’ ప్రత్యయో భవతి. ఇల్ల శబ్దస్య (అన్య) లోపశ్చ. ప్రయోగః:-వల్లిలి బాయ్=(పండ్లు లేని నోరు) (బాయ్=తెల్లు. వాయి).

“అన్యలోపస్య “లుబనామహశా” (కర్ణాటకశబ్దా. 331 నూ.) ఇత్యేన సిద్ధేః లుబ్గ్రహణ మనర్థకంసత్ ఉపాన్య (లకార) లోప మాదాయ అర్థవదితి విజ్ఞేయమ్” (మకరంద వ్యాఖ్య).

౧౩౯. IV విష:-“క్రియావిశేషణములు:-(Adverbs). ద్రావిడ భాషలలో, గ్రియా విశేషణములే లేమింజేసి వానిని గూర్చి వ్రాయుట యనా నశ్యకము. ద్రావిడ భాషలలోని క్రియా విశేషణము లెల్ల:-సుబంతములో? అవ్యయములో? క్రియాంగములో? భావార్థకములో? లాక్షణికావ్యయములో? (Gerunds) యయి యుండును. వాని వాని యుదాహరణులు తత్తద్ద్రావిడ వ్యాకరణములందుఁ గననగును. ఎల్ల భాషలందును విచిత్రములగు ననుకరణ శబ్దములను గ్రియావిశేషణములనుగా వాడుట గలదు. అట్టి యెడల వాని తుదిని ‘అను-అని-అనునట్టి’ మున్నగు నర్థములు గల శబ్దములు నిల్పుబడును. ఉదా:-తమి:-మడమడ+(వ్)+ఎన్దు+ఇడి విటున్దదు=(మడమడమని పిడుగు పడినది. ఇట్టివాని యథేచ్ఛముగాఁ గల్పింపనగును” (కాల్దు. ౫౫౩, ౫౫౪ పుటలు).

౧౪౦. I విష:-“క్రియా రూపోదాహరణ పట్టిక:-ద్రావిడభాషలలోని రూపములు రెండు విధములు. I. ప్రాచీన భాష=పండిత భాష. II. వ్యావ. హారిక భాష=అపండిత భాష. వీనిలోని మొదటి తెగ రూపములె యీ పట్టికయం దుదాహరింపఁబడును” (కాల్దు. ౫౫౪ పుట).

(“తమి-‘సెయ్’. మలయా-‘చెయ్’. తెల్లు-‘చేయు’. కన్నడ-‘గెయ్’. తుళు-‘మళ్ళు’ (కన్నడ-‘మాడు’=చేయు). కూర్గు ‘కెయ్’ అనుధాతువు రూపము లిందుదాహరింపఁబడును).

వర్తమాన కాలరూపములు. గ్రం I విష:—

ఇంగ్లీషు	తమిళము	మలయాళ	తెలుగు	కన్నడము	కుసు	కూర్గు	విమర్శము
We do	సెయ్యగి న్నేన్ సెయ్యగి న్నామ్ సెయ్యగి న్నవమ్	చెయ్యన్నేజ్జళ్ చెయ్యన్నేర్	చేయుచున్నాము	గెయ్దవెమ్			
Ye do	సెయ్యగి న్నీర్ సెయ్యగి న్ననీర్	చెయ్యన్నేర్	చేయుచున్నారు	గెయ్దవెర్	మళ్ళవర్	కెయువెర	
Persons	సెయ్యగి న్నార్	చెయ్యన్నార్	చేయుచున్నారు	గెయ్దవెర్	మళ్ళవెర్	కెయువ కెయువళ	
They do (కాల్లు.గి.గి.గి)	సెయ్యగి న్నన్	చెయ్యన్నన్					
Things	సెయ్యగి న్న	(చెయ్యన్నేవన్) (ఈ రూపములు లేవు కీ రెడ్డి గారు)	చేయుచున్నవి	గెయ్దవెవు	మళ్ళవ	”	
They do	సెయ్యగి న్నన్						

వర్తమానారక రూపములు. గం I వివ:-

ఇంగ్లీషు	తమిళము	మలయా	తెలుగు	కన్నడము	తుళు	కూర్గు	విమర్శము
Doing	సెయ - సెయ్యి. (ఇదియె భవిష్య దర్శకమును)	...	చేయుచు. చేయుచున్న	గెయుతువె. గెయువుతువె. గెయులై. గెయులై. మొ.	శత్రురకములు = Present verbal participles.		
That does	సెయ్యిగిన్. ఆనిసు' అనునదికూడ వర్తమానారకమునఁ గవులు వాడుదుర. సెయ్యని నేన్ = (చేయు చున్నాను). కాన గిను' అనుదానినొక సెల్ ఆనిసు' అను దానిని వాడెనగును. (కాల్. ౫౪౬. పుట)	చెయున్న	చేయుచున్న	గెయవ. (ఇది భావ్యర్థమును) “గువ్” అనుదానిని (గెయగువ్) సెల్ల లింగవచనకాల పురుషులందును వాడెనగును.	వర్తమానారక విశేషణములు = Present relative participles.		‘సెయ్య’ లొల్పొప్పియమనఁ గానరాదు. ‘సెయ’ = సెయ అనునది భావలక్షణార్థకము. ‘చేయ’గా నని యరము. కన్నడ శత్రురకములు. ‘ఉతుం - ఉత్తుం- ఉతై - ఉత్తై’ అనునవె. కన్నడ మందలి ‘గువ్’ ప్రత్యయము సర్వ పురుష సాధారణము కాదు. ప్రథమ పురుషమందు మాత్రమే నిల్లును. (చూడు గం VI వివ.)

“భూతార్థ రూపములు, గ్రంథ II విషయము:-

ఇంగ్లీషు	తమిళము	మలయాళము	తెలుగు	కన్నడము	తమిళ		మాన్యు	వివరము
					అనదర్శితము	అదర్శితము		
I did	సెయ్ దేన్	సెయ్ దేన్	చేసితిని	గెయ్ దెం	మల్లె	మల్లెదె	కెజ్జెమ్	ప్రాచీన తమిళమున సరిలోచ్చు రణమె లేదు కాన భూతార్థ క ప్రాచీన ప్రత్యయము భౌతార్థ రూపమె. (మాడు గె XXII విష. గె XXIII విష.)
Thou didst	సెయ్ దేనెన్	చెయ్ దేనెన్	చేసితివి	గెయ్ దయ్	మల్లె	మల్లెదె	కెజ్జెయ్	
He did	సెయ్ దేనె	చెయ్ దాన్	చేసెను	గెయ్ దం	మల్లె	మల్లెదె	కెజ్జెన్	
She did	సెయ్ దేనెన్	చెయ్ దాన్	చేసెను	గెయ్ దన్	మల్లె	మల్లెదె	కెజ్జెన్	
It did	సెయ్ దేనె	చెయ్ దాన్	చేసెను	గెయ్ దయ్	మల్లె	మల్లెదె	కెజ్జెన్	
We did	సెయ్ దేమ్	చెయ్ దామ్	చేసితిమి	గెయ్ దత్తు	మల్లె	మల్లెదె	కెజ్జెన్	
Ye did	సెయ్ దేమ్	చెయ్ దామ్	చేసితిమి	గెయ్ దెపు	మల్లె	మల్లెదె	కెజ్జెన్	
	సెయ్ దేన్	చెయ్ దాన్	చేసితిరి	గెయ్ దిన్	మల్లె	మల్లెదె	కెజ్జెన్	
	సెయ్ దేన్	చెయ్ దాన్	చేసితిరి	గెయ్ దిన్	మల్లె	మల్లెదె	కెజ్జెన్	

భూతకాలిక రూపములు. గరం II విష:—

ఇంగ్లీషు	తమిళ.	మలయా.	తెల్లు.	కన్నడ.	తమిళ.		పూర్వ	విమర్శము
					అనద్యత్తన	అద్యత్తన		
Persons They did Things They did	సెయ్దార్	సెయ్దార్	చేసిరి	గెయ్దర్	మల్దైర్	మల్దైర్	కజ్జిత్	
	సెయ్దసర్	సెయ్దసర్	చేసెను	గెయ్దపు	మల్దై	మల్దై		
Having done	సెయ్దదు	సెయ్దదు	చేసి	గెయ్దదు	మల్దై	మల్దై	కజ్జిత్	
	సెయ్దబు	సెయ్దబు	చేసి	గెయ్దదు	మల్దై	మల్దై		
(కా.న.ద.పు)	సెయ్దబు	సెయ్దబు	చేసి	గెయ్దదు	మల్దై	మల్దై	కజ్జిత్	
	సెయ్దబు	సెయ్దబు	చేసి	గెయ్దదు	మల్దై	మల్దై		
That did	సెయ్దదు	సెయ్దదు	చేసి	గెయ్దదు	మల్దై	మల్దై	కజ్జిత్	
	సెయ్దదు	సెయ్దదు	చేసి	గెయ్దదు	మల్దై	మల్దై		

సాచీన తమిళమున సర
లోచ్చారణ మేలేదు గానఁ దక్కిన
చోటులందువలెనే 'చెయ్దపు'
అనవలెన. 'సెయ్దబు' కాదు.
'చెయ్దబు' అనునది వృత్తిరీత
కొన్నితము. 'చెయ్ద దెన'
అనఁగా 'చేసినదానివలన' అని
యర్థము. 'చెయ్దదు... = "
(తొల్కా. 202 సూ.) (చూ.
గరి I విష.) ఈ యర్థమునఁ
గన్నడమున 'అమ్మ' లేదు

భావి-తద రరూపములు, ౧౪౦ III విష:-

ఇంగ్లీషు	తమిళు	మలయాళము	తెల్గు	కన్నడము	తమిళు	కూర్గు	విమర్శము
"I will do	సెయ్ వేన్ సెయ్ వేన్ సెయ్ వేన్ సెయ్ వేన్ సెయ్ వేన్	సెయ్ వేన్ సెయ్ వేన్ (‘ఇది లేదు’ శ్రీ శెడ్డిగారు)	చేయుదును	గెయ్ వెం	మల్వె	కెయ్ వేమ్	“సెయ్ వేన్ = చెయ్ వేన్” అను రూపము భవిష్య దుత్తమైకవచనము కాదు. అది ప్రధమ పురుషైక వచనము భావితో. (‘ఉత్తమైక వచనము నం దె కావ్యములలో నచ్చును’ శ్రీ శెడ్డిగారు) ‘చేయు’ గలను’ మున్నగు కలానుబంధ భవిష్యద్రూపములను డా. కౌల్లు వెల్లుగారు చూపిమికి గారణము మృగ్యము. “కాగల కార్యము గంధర్వులు చేసిరి.” “కొనగల గదెనుఁ బెట్టగలబచ్చులి” మున్నగు సామెతలందును కలానుబంధము తెల్లనఁ బ్రసిద్ధము.
Thou wilt do	సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్	సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్	చేయుదువు	గెయ్ వేం	మల్వె	కెయ్ వేయ	
He will do	సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్	సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్	చేయును	గెయ్ వేం	మల్వె	కెయ్	
She will do	సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్	సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్	చేయును	గెయ్ వేం	మల్వె	కెయ్	
It will do	సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్	సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్	చేయును	గెయ్ వేం	మల్వె	కెయ్	
We will do	సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్	సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్	చేయుదుము	గెయ్ వేం	మల్వె	కెయ్	
(కా. ౫౪౦-౫౪౧)	సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్	సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్	చేయుదురు	గెయ్ వేం	మల్వె	కెయ్	
Ye will do	సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్	సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్ సెయ్ వాన్	చేయుదురు	గెయ్ వేం	మల్వె	కెయ్	

భావి-తద రూపములు. ౧౮౦ III వివ:-

ఇంగ్లీషు	తమిళము	మలయాళము	తెలుగు	కన్నడము	తమిళు	కూర్గు	వివరము
Persons They will do	సెయ్ వార్, సెయ్ బి ఇల్లై ఎన్, సెయ్ గలిసి ఎన్నర్, ఎన్నార్, ఎన్నవార్. అనియునన వసను.	సెయ్ వార్, సెయ్ వార్, సెయ్ వార్ తమిళమందువలె సె ఎన్నార్. అనియునన వసను.	చేయుదురు	గెయ్ వార్	మల్లెర్	కెయు	
Things They will do	సెయ్ వాన్, సెయ్ వన్, సెయ్ వన్	సెయ్ వాన్, సెయ్ వన్, సెయ్ వన్	చేయును	గెయ్ వువు	మల్లె	కెయు	
About to do	సెయ్ వాన్	సెయ్ వాన్	చేయ నున్నట్టి	...	మల్లెలు (వర్తమానము) కెయ్ వాన్, కెయ్ వాన్ (వర్తమానము)		
That will do	సెయ్ వాన్, సెయ్ వాన్	సెయ్ వాన్, సెయ్ వాన్	చేయు	గెయ్ వాన్ (వర్తమానము) కెయ్ వాన్	మల్లె (వర్తమానము) కెయ్ వాన్		

‘సెయ్’ అను ప్రత్యయ రహిత భావరూపము వ్యుత్పత్తి తలారా దమిళమున విశేషణముగా వాడబడటం కానరాదు. (మాడు ౧-౨౦-IV విష.)

తమిళమున ప్రత్యయసహిత భావ్యర్థరూపమునకు బదులుగ గల లభ్యమైన భావ్యర్థరూపమున ‘గు-దు’ అనువానికి బహువచనమున ‘గుమ్-దుమ్’ అనువానికి వాడుదురు. (మాడు భూతకాలము). II. అట్లే భావ్యవచనము కాని భావ్యవచనమున ‘గు’ అనువానికి గలవుల చొప్పుదురు. ఉదా:- సెయ్ వాన్, సెయ్ వాన్, సెయ్ వాన్ (కాలు, కుటుంబం, కుటుంబం). అనువానికి బదులుగా వాడవచ్చును (కాలు, కుటుంబం).

విధ్యాద్యగ్రకరూపములు, గరం IV విష:—

ఇంగ్లీషు	తమిళము	మలయా.	తెల్లు	కన్నడము	తుళు	కూర్గ	విమర్శము
'Do thou	సెయ్, సెయ్యాయ్, సెయ్డి, సెయ్గు. (సెయ్డి - సెయ్డిర్, అనునవి భూతార్థములనుట లేవు).	సెయ్	చేయుము, చేయుసా, చేయి	గెయ్ గెయ్య, గెయ్పుడు	మళ్ళుల	కెయి	తెల్లున 'చేయి' అనునది వ్యావహారికము, 'చేయు సా' అను వాడుక లేదు. 'చేయండి' అనునది తెల్లున వ్యావహారికము
Do ye	సెయ్యార్, సెయ్ మిన్, సెయ్మిన్, సెయ్మిన్, సెయ్మిన్.	సెయ్మిన్	చేయును, చేయున్ది	గెయ్యమ్, గెయ్పుడు	మళ్ళురె	కెయిరి	
To do	సెయ్య - సెయ్ గ, సెయ్గుబ, (ఇది లేదు) శ్రీ శైలిగారు సెయ్యయ	సెయ్య, సెయ్ గ	చేయ, (తెల్లు 'చేయ' అని యుండదు. 'చేయన్' అని యుండును. దానికి 'చేయగా, చేయట నిమిత్తము' అనియే ప్రత్యేకతయం దగ్గములు. వలయాద్ది యొగమున నది భావార్థము.	గెయ్య, గెయ్య, ర్, గెయ్య	మళ్ళుని = (చేయుట) (వైమననుండును). మళ్ళిని = (అర్థమైనభూతము). మళ్ళిని = (సంపూర్ణ హేతుమదూతము. = (చేయుండియుండుట). మళ్ళిరె = చేయుట). చెడవ భావార్థము (supine)		తమిళ మలయా శాంధ్ర కన్నడముల యీ భావార్థక రూపములు సరికావు. (మాడు ౧౩౭ I విష. మె. ౧౩౭ VI విష. వజ్రము) తమి. తర్ - అర్ తెల్లున - ట - కన్న - ట- మె. భావార్థక ప్రత్యయములు.

“గరం, V విష:—భావార్థకములు. (Infinitives).

వ్యతిరేకార్థకరూపములు. గ్రం VI విషయము.

ఇంగ్లీషు	తమిళము	మలయాళము	తెలుగు	కన్నడ	తూళు	కూర్గు	విమర్శము
Not doing, not having done, or Not being about to do.	సెయ్యదు. సెయ్యదను. సెయ్యదే. సెయ్యదువో.	సెయ్యదు. సెయ్యదను. సెయ్యదే. సెయ్యదువో.	చెయ్యక. చెయ్యక. చెయ్యక. చెయ్యక.	చేయక. చేయక. చేయక. చేయక.	చేయక. చేయక. చేయక. చేయక.	చేయక. చేయక. చేయక. చేయక.	చేయక. చేయక. చేయక. చేయక.
That does not, did not, or will not do.	సెయ్యదు. సెయ్యదను. సెయ్యదే. సెయ్యదువో.	సెయ్యదు. సెయ్యదను. సెయ్యదే. సెయ్యదువో.	చెయ్యక. చెయ్యక. చెయ్యక. చెయ్యక.	చేయక. చేయక. చేయక. చేయక.	చేయక. చేయక. చేయక. చేయక.	చేయక. చేయక. చేయక. చేయక.	చేయక. చేయక. చేయక. చేయక.
Do not thou.	సెయ్యదు. సెయ్యదను. సెయ్యదే. సెయ్యదువో.	సెయ్యదు. సెయ్యదను. సెయ్యదే. సెయ్యదువో.	చెయ్యక. చెయ్యక. చెయ్యక. చెయ్యక.	చేయక. చేయక. చేయక. చేయక.	చేయక. చేయక. చేయక. చేయక.	చేయక. చేయక. చేయక. చేయక.	చేయక. చేయక. చేయక. చేయక.
Do not ye.	సెయ్యదు. సెయ్యదను. సెయ్యదే. సెయ్యదువో.	సెయ్యదు. సెయ్యదను. సెయ్యదే. సెయ్యదువో.	చెయ్యక. చెయ్యక. చెయ్యక. చెయ్యక.	చేయక. చేయక. చేయక. చేయక.	చేయక. చేయక. చేయక. చేయక.	చేయక. చేయక. చేయక. చేయక.	చేయక. చేయక. చేయక. చేయక.

తెలుగు చేయకుమో అనెడి ఓ కార ఘటిత విధ్యాద్యర్థకము వాడబడదు. చేయకు అనునది వ్యతిరేకార్థకము, దీని వోట చేయకు అనెడి లుప్తము వర్తక రూప ముండవలెను. చేయకుండి అనునది తెలుగు వ్యాసము 8 క రూపము.

“వృత్తిరేకార్థక వర్తమానరూపములు. ౧౮౦ VII విష:—

ఇంగ్లీషు	తమిళము	మలయా	తెల్లు	కన్నడ	తూళు	కూర్గు	విమర్శము
<p>I do not,</p> <p>Thou doest not,</p> <p>He does not,</p> <p>She does not,</p> <p>It does not.</p> <p>We do not</p> <p>Ye do not</p> <p>Persons</p> <p>They do not</p> <p>Things</p> <p>They do not</p>	<p>సెయ్యేగిన్ని లేన్ = (సెయ్యేగిన్ని + ఇలేన్) (నేను జేయుచుండ లేదు మొ.)</p> <p>డిటో</p> <p>డిటో</p> <p>డిటో</p> <p>డిటో</p> <p>డిటో</p> <p>డిటో</p> <p>డిటో</p> <p>డిటో</p> <p>డిటో</p> <p>డిటో</p>	<p>చెర్యాయిన్ను (Impers.)</p> <p>డిటో</p> <p>డిటో</p> <p>డిటో</p> <p>డిటో</p> <p>డిటో</p> <p>డిటో</p> <p>డిటో</p> <p>డిటో</p> <p>డిటో</p>	<p>—</p> <p>—</p> <p>—</p> <p>—</p> <p>—</p> <p>—</p> <p>—</p> <p>—</p> <p>—</p> <p>—</p>	<p>—</p> <p>—</p> <p>—</p> <p>—</p> <p>—</p> <p>—</p> <p>—</p> <p>—</p> <p>—</p> <p>—</p>	<p>మళ్ళుజి</p> <p>మళ్ళుజి</p> <p>మళ్ళుజై</p> <p>మళ్ళుజి</p> <p>మళ్ళుజి</p> <p>మళ్ళుజి</p> <p>మళ్ళుజి</p> <p>మళ్ళుజి</p> <p>మళ్ళుజి</p> <p>మళ్ళుజి</p> <p>మళ్ళుజి</p>	<p>కెయ. కెయాలె.</p> <p>(భాష్యర మం దును)</p>	
	<p>ఇది యొక సమాసము. ఇందలి వృత్తిరేకార్థకమగు నంగము ఇలేన్- (లేక) ఇలన్ అను ప్రత్యయ సహిత నామవాచకము. దీని నెల్ల పురుష వచనములందును బ్రత్యయ రూపము గల యితర నామవాచక ములను వలెనే వాడుదురు.</p>						

“వృత్తిరేకారక భూతార్థకరూపములు, ౧౮౦ VIII వివ:—

ఇంగ్లీషు	తమిళము	మలయాళ	తెలుగు	కన్నడ	తమిళ		కూర్గు	విమర్శము
					అవద్యతన	అద్యతన		
I did not	సెయ్దిలేన్ = (సెయ్దేన్ + ఇలేన్) (నేను జేయ లేదు, మొ.)	చెయ్యిళ్ళు (Impersonal) = వ్యక్తిబోధ చేయనిది	—	—	మల్లిజి	మల్లిదిజి	కెజ్జెరె	
Thou didst not	డిట్టో	డిట్టో	—	—	మల్లిజి	మల్లిదిజి	డిట్టో	
He did not	డిట్టో	చెయ్యిళ్ళాన్	—	—	మల్లిజె	మల్లిదిజె		
She did not	డిట్టో	చెయ్యిళ్ళాన్	—	—	మల్లిజి	మల్లిదిజి		
I did not	డిట్టో	చెయ్యిళ్ళు (Impers.)	—	—	మల్లిజి	మల్లిదిజి		
(కా. ౫౬౨ పుట.)								
We did not	సెయ్దిలేమ్ (మేము చేయలేదు)	”	—	—	మల్లిజి	మల్లిదిజి		
Ye did not	డిట్టో	డిట్టో	—	—	మల్లిజి	మల్లిదిజి		
Persons They did not	డిట్టో	చెయ్యిళ్ళార్	—	—	మల్లిజి	మల్లిదిజి		
Things They did not	డిట్టో	చెయ్యిళ్ళు (Impers.)	—	—	మల్లిజి	మల్లిదిజి		

“వ్యతిరేక భావ్యరకరూపములు. ౧౮౦ IX విష:—

ఇంగ్లీషు	తమిళము	మలయాళము	తెలుగు	కన్నడము	తూళు	కూర్గు	విమర్శము
I will not do	నెయ్యలేన్ = (నేను జేయన)	చెయ్యాయమ్ చెయ్యాయు (Impers.)	—	—	మళ్ళయె	కెయ కెయలె (వర్తమానము నికై)	
Thou wilt not do	డిటో	డిటో	—	—	మళ్ళయ	డిటో	
He will not do	డిటో	డిటో	—	—	మళ్ళయె	డిటో	
She will not do	డిటో	డిటో	—	—	మళ్ళయన్	డిటో	
It will not do	డిటో	డిటో	—	—	మళ్ళన్	డిటో	
We will not do	డిటో	డిటో	—	—	మళ్ళయర్	డిటో	
Ye will not do	డిటో	డిటో	—	—	మళ్ళయర్	డిటో	
Persons They will not do }	డిటో	డిటో	—	—	మళ్ళయెర్	డిటో	
Things They will not do }	డిటో	డిటో	—	—	మళ్ళయ	డిటో	

(కాబ. ౫౬౩ పు.)

“వ్యతిరేక క్రియాకరణములు. గలం X విషయము:—

ఇంగ్లీషు	తమిళము	మలయాళము	తెలుగు	కన్నడము	తూతు	కూర్చు	వివరము
వర్త. Not doing భూత. Not having done భూవి. Not being about to	See Neg. Aorist (చేయుచుండక) (చేసియుండక) (చేయనుండక)	See Neg. Aorist చెయ్యాళు చెయ్యాల్వాన్			See Neg. Aorist ” ”	See Neg. Aorist ” ”	‘See Neg. Aorist’ అనగా గలం VI లోనివి. (అర్థము: చేయుచుండక, చేసియుండక, చేయనుండక) (అర్థము: చేయుచుండక, చేసియుండక, చేయనుండక)
“గలం XI విషయము:—వ్యతిరేక క్రియాకరణ సమబంధము కలిగిన క్రియాకరణములు (Negative relative participles).							
వర్త. That does not do భూత. That did not do భూవి. That will not do (XEL కాలము.)	See Neg. Aorist (చేయుచుండని) ” (చేసియుండని) ” (చేయనుండని)	See Neg. Aorist ” చెయ్యాళు See Neg. Aorist			See Neg. Aorist ” ”	See Neg. Aorist ” ”	

ద్రావిడభాషా పరిశీలనము

VII ప్రకరణము

శబ్దసామ్యము=(Glossarial affinities)

౧౪౧. I విష:—“శబ్దతత్వ శాస్త్రమునందు భాషాభాగముల పరస్పర సంబంధమువంటి ప్రాధాన్యము శబ్దసామ్య విమర్శమునకు (Glossarial affinities) లేదు. శబ్దములు వ్యవహార వశమున మాటలలో మొట్టమొదటి యాకారము నర్థమును మఱచునంతటి యవస్థ సంభవించును. అట్టి మార్పు శబ్దావయవ మందుఁ గల్గునేకాని సుప్ తిజ్ ప్రత్యయములందుఁ గల్గదు. ఇండోయూరపి యను మూల భాషతో ద్రావిడ భాషలోని వాడుకలకుఁ గొంత విదూరమగు పోలిక గలదు గాని సిథియను భాషలలోని ‘ఉగ్రియను’ శాఖతో ముఖ్యముగను, దక్షిణ సిథియను భాషలతో సామాన్యముగను సంబంధము మిక్కిలి సన్నిహితమై స్పష్టమై వెలయుచున్నది” (కాల్డు. ౫౬౫ పుట).

ఇండో యూరపియను భాషలతోడి సామ్యము.

I భాగము.

“౧. ద్రావిడ భాషలలోనుండి సంస్కృతము తీసికొన్న శబ్దాదులు:— ‘ట ఠ డ ఢ ణ ర మ’ అనునవి సంస్కృతములోనికి ద్రావిడ భాషలలోనుండి వచ్చెనను విషయము ధ్వనిప్రకరణమున విమర్శించి యున్నాను” (కాల్డు. ౫౬౫ పుట). (చూడు ౨౦ విష.)

“శబ్దసామ్యము కనఁబడునపుడు సంస్కృతమునుండి యాయా శబ్దములు ద్రావిడ భాషలలోనికి వచ్చెనని చెప్పుట యొక యలవాటై యున్నది. అది నిజమేకాని ద్రావిడ భాషలనుండి సంస్కృతములోనికి వచ్చిన శబ్దములును ననేకములు గలవు. ద్రావిడ వైయాకరణులు సంస్కృత సంబంధములేని దేశ్యమును వేఱుభాగముగా నేర్పఱచినట్లుగ సంస్కృత శాబ్దకులు సంస్కృతేతర శబ్దములు దేశ్యము లనుచు విభాగించి యుండలేదు. “దెనరి అస్-హూరా-లెప్తన్” మున్నగు పదములు గ్రీకు రోమను భాషలనుండి సంస్కృతమునకు వచ్చినవి. (దెనరి అస్=సంస్కృ-దిన. హూరా=సంస్కృ-జ్యోతిషము. లెప్తన్=సంస్కృ-లిప్త). అట్లే రాశుల పేర్లు పైతము (Zodiac) గ్రీకునుండియే

సంస్కృతమునకు వచ్చెను. ఇట్లే కొన్ని శబ్దములు ద్రావిడ భాషలనుండి సంస్కృతమునకు వచ్చిన వనుటలో విప్రతిపత్తి యేమి” (కాల్డు. ౫౬౫, ౫౬౬ పుటలు).

“ద్రావిడ భాషలనుండి సంస్కృతములోనికి వచ్చిన శబ్దముల నూహించు పద్ధతులు:—

i సంస్కృతమున ధాతువుగాని తజ్జన్య శబ్దప్రపంచముగాని లేక శబ్ద మొంటరిగ నుండుటయు, ద్రావిడ భాషలలో నద్దానికి, ధాతువును దజ్జన్య శబ్ద ప్రపంచమును నుండుటయు, దాని కితర ద్రావిడ శబ్దములతోడి సంబంధమును సాదృశ్యమును నుండుటయు, నది ద్రావిడ శబ్దమని నిశ్చయించుట కుపపత్తు లనఁదగును.

ii. ఒక శబ్దమునకు సంస్కృతమున ననేక పర్యాయ శబ్దములుండుటయు ద్రావిడ భాషలలో నట్లు లేకుండుటయు నొక యుపపత్తియె.

iii. ఒక శబ్ద మితరములగు నిండో యూరపియను కుటుంబ భాషలలో నెందును లేకుండఁగా నొక- సంస్కృతమం దుండుటయు ద్రావిడ భాషలలో నెల్ల నయ్యది యేదో యొక రూపముతో వెలసి యుండుటయు నద్దాని ద్రావి డత్యమునకు హేతు వనఁదగును.

iv. శబ్దమునకు సంస్కృతమున సరియగు వ్యుత్పత్తి లేకుండఁగా ద్రావిడ భాషలందు సరియగు నిరుక్తి చూపట్టుటయు నయ్యది ద్రావిడ శబ్దమనుటకుఁ గారణము కాఁగలదు.

v. శబ్దార్థము సంస్కృత ధాత్వర్థమునకు సరిగ నుండకుండఁగా ద్రావిడ భాషలలోని ధాత్వర్థమునకు సరియై యుండుటయు దాని ద్రావిడత్యమును నిరూపింపఁగలదు.

vi. సంస్కృత పండితులే దేశ్య శబ్దమని కొన్ని యెడల వచించుటయుఁ గలదు” (కాల్డు. ౫౬౬, ౫౬౭ పుటలు).

విమర్శము:—ఇట్టి పద్ధతులతో డా. కాల్డువెల్లుగా రిండోయూరపియను భాషలతోను నందు ముఖ్యముగా సంస్కృతముతోను సిథియను భాషలతోను నందు ముఖ్యముగా ‘ఉగ్రియను’ శాఖతోను ద్రావిడ భాషలకుఁ గల శబ్దసామ్య మును మిక్కిలి విస్తృతముగఁ బరిశీలించిరి.

I. భాగము (Section):—(Third edition. ౧౯౧౩ క్రీ. శ.) ౫౬౭ పుట మొదల ౫౮౭ పుట వఱకు ద్రావిడ శబ్దములతోడ సంస్కృత శబ్దములకుఁ గల శబ్ద సామ్యము. విమర్శింపబడెను. అందు మొదట ముఖ్యముగ

ద్రావిడ భాషలనుండి సంస్కృత భాషలోఁ బ్రవేశించిన శబ్ద జాలము ప్రదర్శింపఁ బడెను.

౫౮౭ పుట మొదలు ౬౦౫ పుట వఱకు ద్రావిడ భాషలతోడి సంస్కృతేతరములగు నిండోయూరషియను భాషల శబ్దముల సామ్యము పరిశీలించబడెను.

II. భాగము=(Section):—౬౦౫ పుట మొదలు ౬౦౯ పుట వఱకుఁ సెమెటికు భాషల శబ్దములతోడి ద్రావిడ శబ్దముల సామ్యము పరిశీలితమయ్యెను.

III. భాగము=(Section):—౬౧౦ పుట మొదలు ౬౨౪ పుట వఱకు ద్రావిడ భాషలతోడి సిథియను భాషల శబ్ద సామ్యము పరిశీలించబడెను. (పిదప ౬౩౫ వఱకు ‘తుద’ మున్నగు ననాగరక ద్రావిడభాషల విశేషములనెడియనుబంధము. అంతతో గ్రంథము ముగిసినది.)

౧. అందు ద్రావిడ శబ్దములనుండి సంస్కృతమునఁ జేరిన శబ్దముల విషయమున నీ క్రింది రీతి వ్రాయఁబడెను.

౧౪౧. II విషయము:—“౧. అక్కా-శబ్దము:—అక్కా=(తల్లి). (చూడు సిథియను సామ్యములు.) విలియమ్ దొరగారి సంస్కృత కోశమున నిది విదేశ శబ్దముగ నిరూపింపబడెను.

౨. అత్తా శబ్దము:—అత్తా=(తల్లి-అక్క-పెద్ద తల్లి) (చూడు సిథియను సామ్యములు.) విలియమ్ దొరగారి సంస్కృత కోశమున నీ శబ్దము దక్కను ప్రాంతమునుండి వచ్చినదని వ్రాయఁబడెను.

౩. అటవీ శబ్దము:—“అటవీ=(అడవి). ‘అట్’ ధాతుజన్యమనియు, జనులు-మృగములు తిరిగెడి ప్రదేశమని యర్థమనియుఁ జెప్పుదురు. ‘అడ్’ అను ద్రావిడ ధాతువునకు సామీప్య మర్థము. తమి-అడర్=(గుమిగూడు, అడవి చెట్లవలె దట్టముగాఁ బెరుగు) దీని తుది ‘వి’ అను దానిని ‘కేల్వి’=(వినుట) అను దానితోఁ బోల్చి చూచునది” (కాల్లు. ౫౬౭ పుట).

విమర్శము:—అటవీ శబ్దప్రవృత్తి దొరగారు వ్రాసినంత బలహీనముగా లేదు. “అట స్త్యస్యాం మృగయార్థ మి త్యటవీ.=(పేటకై జనులు దీనియందు సంచరింతురు)” (లింగా. ౨౩౫ పుట.) “అటవి-(వీ)” అట్లని చరమే వయసి యత్ర”=(వార్ధకమున వానప్రస్థశ్రమమువారు మునులు దీనియందు సంచరింతురు. (శబ్దస్తో). ‘అడ్’ అను ధాతువును దొరగారు చూపిరే కాని ప్రాచీన తమిళమున సరళోచ్చారణమే లేదు. కాన సంస్కృతమందును దమిళమందును నొక్కటే ‘అట్’ అనునదే ధాతువు.

౪. “ఆణి=అణి=(బండి చీల). ఇది ‘అణ్’ (శబ్దించు) అను ధాతువునుండి వచ్చినదని సంస్కృత పండితులు చెప్పుదురు. తమిళమున ‘ఆణి’=(చీల-మేకు-గూటము) అను శబ్దమున్నది. దీనిని సంబంధించిన యర్థ విశేషములందలి వాడుకలును గలవు. “తమి-అణ్ + ఐ=(కాగిలించుకొను-తగులుకొను). అణ్+ఉ=(తాకు) మున్నగు పెక్కు శబ్దములు గలవు. కాన నిది ద్రావిడ శబ్దము” (కాట్ట. ౫౬౮ పుట).

విమర్శము:—పయి రీతులు సంస్కృతమందును గలవు. ‘అణ్’ ధాతువు సంస్కృతమందును గలదు. ‘అణక-అణు’ మున్నగు పెక్కు తత్సంబంధి శబ్దములును సంస్కృతమునఁ గలవు. “.....అత్తొగ్గి కీలకే తు ద్వయో రణిః” (అమరకోశము). “అణతి శబ్దాయతే ఇత్యణిః-పు-ఇ-అణ=శబ్దే=(రథగమన సమయమున బిగువుచేత. ‘చీల’ శబ్దించునని యర్థము). పాతా-అణిః-“నీమ వృత్తొగ్గి కీలేషు । ద్వయో రాణి రణి స్తథేతి రుద్రః.” (అత్తొగ్గమనఁగా ‘ఇరును’, దాని చివరయందు బండి కండ్లు జాఱకుండుటకై వేయు చీల యని యర్థము) (లింగా. ౫౦౦ పుట). ఇరును తుది నుండున దను నర్థముచేత దీనికి “నీమ=ఎల్ల” అను గొణార్థము గల్గెనని యరయునది.

“అణ=శబ్దే. భావదిః పరస్మై-సకర్తక-సేట్-అణతి=(శబ్దించుచున్నాడు) ఆణీత్=(శబ్దించెను).

“అణక=అణక-త్రి. అణతి యథేచ్ఛం నదతి. (ప్రేలరి.) అథమే-నిద్రి తేచ-దన్త్య మధ్యశ్చాయమ్” (శబ్దస్తో). ‘అథమాద్యర్థములు ‘ప్రేలరి’ అను దాని నుండి గొణముగా లభించినవి. అట్లే ‘అల్ప-సూక్ష్మ’ అను నర్థముల ద్వారాగా, ‘అణు’=(పరమాణువు) అనియు నేర్పడెను. అట్లే ‘అణి’ శబ్దము సూచ్యగ్రభాగమునకును వాచకమగుచున్నది.

“అణవ్య-త్రి-అణ=శబ్దే — ఉన్-అణు. యత్ ప్రత్యయః. సూక్ష్మ ధాన్యతేత్రే” (శబ్దస్తో).

“అణి-పుం-స్త్రీ. అణతి=శబ్దాయతే. అణ+ఇన్.....రథ చక్రా గ్రస్థితే కీలకే. సూచ్యా అగ్రభాగే. స్త్రీత్వే వా జీప్. అ త్రాదే ద్విర్ఘతా పీవ్యతే. తేన-ఆణిః-ఆణీ” (శబ్దస్తో).

ఇట్టి స్థితిలో నిది ద్రావిడశబ్దమే యనియు ద్రావిడభాషలనుండి సంస్కృత మునకు వచ్చెననియు డా. కాట్టవెల్లుగారు వ్రాయుట సాహసము.

౫. “అమ్బా-అమ్మ=(తండ్రి, తల్లి). దీని సంబోధనరూపము అమ్మే=అమ్మ. ప్రాచీనమగు శిష్ట వ్యవహారపు ‘జర్జరీసు-న్’ భాష-అమ్మ. ఐనలెండు-

అమ్మ = (అవ్వ.) జర్జనుభాష-అమ్మే = (దాది). కాని ద్రావిడభాషలం దీ మాటను సంబంధించిన శబ్దముల ప్రాచుర్యమునుబట్టి యిది ద్రావిడశబ్దమే యని నా యభిప్రాయము. (చూడు సైతోయిండియన్ = సిథియన్-ఇండియన్. స్వభావముల భాగము.” (చూ. కాల్డు. ౬౧౦ పుట)” (కాల్డు. ౫౬౮ పుట).

విమర్శము:—“అమ్మ్యతే స్నేహేన ఉపగమ్యతే = అమ్మా-మాతరి” (శబ్దస్తో). ‘అమ్మ్యగతౌ’ అను ధాతువునుండి యేర్పడినదని యెన్ననగును. “అమ్మకాది శబ్దములు పెక్కు దీనికి సంబంధి శబ్దములు గలవు. సంస్కృతమున దీనికి ‘తంత్రి’ అను సర్థము కానరాదు. దీనికిని సంస్కృతమున నతి ప్రచురమగు వాడుక గలదు. ఇండ్లోయూరపియను భాషలందును దీని వాడుకను దొరగారె యుదాహరించిరి. ఇట్టి స్థితిలోనిది ద్రావిడశబ్దమే యనుట యెట్లు?

౬. “ఆలి = (చెలి-సఖ). తెల్లన ‘ఆలి’ = (భార్య) ఆలు = (ఒక స్త్రీ ప్రత్యయము.) గోందుభాషలో ‘ఆలీ’ = (భార్య)” కాల్డు. ౫౬౮ పుట).

విమర్శము:—సంస్కృతమున ననేకార్థములు గలవుగాని దీనికి భార్యార్థము లేదు. తెల్లన ‘ఆలి’ = (భార్య) అనునది వ్యావహారిక శబ్దము. ‘ఆలు’ అననదే గ్రాంధికరూపము. ప్రాచీనము. తెల్లన దీనికి ‘స్త్రీ’ అనుసర్థమును గలదు. అర్థ పరిణామక్రమమును బరిశీలించినపు డిది సంస్కృతమునుండియే ద్రావిడ భాషలకు వచ్చెనని తోచును. “వానియాలి = వానిచెలి. వానియాలి = వాని స్త్రీ” అనువానినుండి ‘వాని భార్య’ అను సర్థము వచ్చెనా యని తోచును. ‘ఆలి’ శబ్దమునకు మొదటి యర్థము ‘చెలికత్తె’ అనునదే—“అలతి = భూషయతి త్యాలిః. ఆలీ. ‘అల = భూషణే’ అలంకారాది శబ్దములు దీనికి సంబంధి పదములు. “ఆలి = ఆలీ. ఆ + అల + ఇన్ నేతౌ. సఖ్యామ్-పక్షౌ-ఆరామాది వృక్షశ్రేణ్యామ్-సంతతౌచ. వా జీవ్. శుద్ధాస్తకరణే-అత్యర్థే-త్రి-భ్రుమరే. వృశ్చికేచ. పుం.” (శబ్దస్తో).

2. “కటు = కటుక = (చుఱుకైన భయంకరమైన-కారము గల్గియుండు.) ఇది ‘కటా’ = (పోవు) అను ధాతువునుండి వచ్చినదందురు. బూలరు దొరగా రిది ‘కృత్’ = (కర్తనము) అను ధాతువునుండి వుట్టిన దనిరి. తమి—“కడ్ + ఉ = కడు = (వాడిగానుండు)” అను ధాతువు గలదు. ఇదియొక ధాతు కుటుంబములోనిది. దీని కుటుంబము:—కడ్ + ఉ + గు = (త్వరపడు), కడ్ + ఇ = (కోయు, నిందించు), ‘కడ్ + ఇ’ = (కోఱుకు-కఱచు), ‘కడి = కఱి’ = (కూర) ‘కడుకడు’ = (అనుకరణ శబ్దము-మిక్కిలి కోపముగా నుండు) ‘కాడు = కడమ్ = కడఱు’ = (అడవి). కడుగు = (ఆవాలు). ‘కడు + గు’ అనురీతి నిది క్రియాంగము” (కాల్డు. ౫౬౮ పుట.)

విమర్శము:—“కటతి = ఆవృణోతి రోగ మితి కటుః. ఉ. స్త్రీ.....
కటే వర్షావరణయోః=(రోగము నడగించునది) ‘రసే కటుః క ట్వకాఢ్యే
త్రిషు మత్సర తీక్ష్ణయోః” (లింగా. ౨౮-౨ పుట).

“కటతి=ఆవృణోతీతి కటుః=(కారమువేరు)” (లింగా. ౧౧౬ పుట).
“తక్కినవాని నడచి యావరించునది” అను నర్థమునుబట్టి దాని యితర గౌణా
ర్థము లేర్పడినవి. తమిలముందలి ‘కడు-కడి’ మున్నగువాని యర్థముల కింతటి
యర్థము కానరాదు. ప్రాచీన తమిలముందు సరళోచ్ఛారణము లేమింజేసి
‘కట్’ అనునదే ధాతువని యంగీకరింపక తీరదు. ద్రావిడభాషలవారికిని
సంస్కృతభాషవారికిని గల సంబంధాతిశయముచే నిట్లుగ నభిన్న శబ్దములు
రెండిటియందును ననేకములు పొడచూపుచున్నవని యెన్ననగును. కటుకాది
శబ్దములు దీనికి సంబంధిపదములైయున్నవి. ‘కటుక.....రాజసర్వపే’=
(మంచి యావాలు) (శబ్దస్తో).

౮. ‘కలా=చతుష్ష్ఠి కళలు. ‘కల్=(శబ్దించు-లెక్కించు)’ అను
ధాతువునుండి యీ శబ్దము పుట్టినదని సంస్కృత పండితు లందురు. కాని-
‘కల్=(నేర్చికొను)’ అను ప్రాచీన ద్రావిడ ధాతువునుండి ‘కలా=కల’ శబ్దము
పుట్టియుండు ననుటకు సందేహము లేదు. దీనినుండి ‘కల్వి=(విద్య)’ అనునది
యేర్పడియుండును. సంస్కృతమున నీ ‘కలా’ శబ్దమునకుఁ గల యితరార్థముల
కును నీ విద్యాసరార్థమునకును సంబంధములేదు. అట్టి యర్థాంతరములు గల
‘కళా’ శబ్దము వేఱు. ధ్వనిసామ్యమున నేకశబ్దతాభ్రాంతి గల్గినది” (కాట్ట.
౫౬౮ పుట).

విమర్శము:—ప్రాచీన సంస్కృతమున లఘులఘు లకారభేదములేదు.
అట్టి యలఘు లకారోచ్ఛారణ మర్వాచీనము. ప్రాతిశాఖ్యములలో నలఘు
లకారధ్వని చెప్పబడలేదు. కావున ‘కలా=కళా’ శబ్దములు భిన్నములు
కావు.

పరిశీలింపఁగా ‘కల్=(నేర్చికొను)’ అను ద్రావిడ ధాతువు వై సంస్కృత
కలధాతువునకు భిన్నము కాదని తోచుచున్నది. ‘కల’—అను భౌతి ధాతువు
నకు ‘కల’=శబ్ద సంఖ్యానయోః” అను చొప్పున ‘శబ్దే’ అను నర్థమును గలదు.
కావున ‘కళా’ శబ్దమునకుఁగల ‘చతుష్ష్ఠి కళలు’ అనేడి యర్థమునుబట్టి
సంస్కృత ధాతువునకును ‘నేర్చికొను’ అను నర్థము గలదని యూహింపనగును.
అభ్యాస వశముననే కదా చతుష్ష్ఠి కళలు నలవడును. ప్రాచీనకాలమున
నార్యులును ద్రావిడులును గలసిమెలసి వసించువారనియు నింకను నభిన్నులై
యైనం గావచ్చుననియుఁ జరిత్రకారులు—విశేషించి కాట్టవెల్లుగారే—చెప్పు

చున్నారు. (చూడు ౧౮౧ V విష. ‘కెయ్-చెయ్’ శబ్దములు.) మఱియు దీని చంద్ర కళాద్యర్థములు కొన్ని విద్యా విశేషార్థమునుండి గొణముగా లభింపఁ దగినవే. విద్యవల్లఁ గీర్తికిఁ గాంతి యతిశయించును గదా.

“఑. “కావేరీ=కావేర్+ఱ=(కావేరీనది-వనువు). (“ప్రాచీన వాఙ్మయమున ‘కావిరి’ అనియే యున్నది. కా=ఉద్యానము” శ్రీరెడ్డిగారు) గ్రీకు-కబేరన్. ఇది సంస్కృతమునుండి వచ్చియుండును. కాని మార్గాంతరమునను వ్యుత్పత్తి చెప్పవచ్చును. దీనికి ‘కవ్=(రంగువేయు)’ అను ద్రావిడ భాతువు మూలమనవచ్చును. ‘కావి+వరు (కావిరంగుగల నీరు గలది)’. తమి-వర్=నీటి వైపుల్యము. (“కవ్” అను భాతువే లేదు” శ్రీరెడ్డిగారు) కా+వు=(కుంజము=పొద). ‘త్రిచినావల్లిలోని యీ నదియొడ్డున నొక ‘గుడి’ కలదు. దానిపేరు ‘తిరు+అనై+కా-తిరువానైకా’=(ఏనుగును సంబంధించిన పొద).’ ఇది యింకొక మార్గము” (కాల్దు. ౫౬౯ పుట).

విమర్శము:—ద్రావిడ భాషలలో ‘ఏఱు=(నది)’ శబ్దము ‘ఁకార’ ఘటితము. కాన ‘కావి+వర్+ఱ’ అను వ్యుత్పత్తి ‘సరికాదు. నేటి రేఫ ఁకారముల లఘులఘుతామాత్ర భేదమున నిట్టి భ్రమ దొరగారికి గల్గినది. ప్రాచీన కాలమున ‘ఁకారము ‘ట త’ మధ్యస్థోచ్చారణము గల్గియుండెను. (చూడు ౧౮ XIII విష). ఇట్లుగుటచే నిది ద్రావిడశబ్ద మనరాదు. “కవేర పర్వతా త్ప్రభవతీతి కావేరీ. కవేరస్య రాజ్ఞోఽపత్యం స్త్రీ-కావేరీ” (లింగా. ౧౯౭ పుట).

“కావేరీ-స్త్రీ-కస్య=జలస్య, వేరమ్=శరీరమ్. తస్యేద మిత్యణ్. సరి డ్యేడే. కుత్పితమ్=అపవిత్రమ్, వేరమ్=శరీరమ్, యస్యాస్స=కావేరీ=వేశ్యా యామ్. హరిద్రాయామ్.” (శబ్దస్తో).

౧౦. “కుటి=కుటిర=కుటీర=కుశేర’ అను రూపాంతరములు గలవు. ‘గుడిసె=క్షుద్రగృహము’ అని యర్థము. కుటుమ్మ’ శబ్దము సయితము దీనిని సంబంధించినదె. ‘కుట్=కుటిల=వక్ర’ అను భాతువునుండి వచ్చెనని సంస్కృత పండితులు చెప్పుదురు. ‘కుట్+అమ్=కుటమ్=కుడమ్’=(కుండ) అనునది యేర్పడననుటయు సరియె.

తమిళమున ‘కుడి=(ఇల్లు)’ అను శబ్దము గలదు. ఇది ‘కూడ్=(కలిసి యుండు)’ అనుదాని సంక్షేప రూపమగు ‘కుడ్’ అనుదానినుండి వచ్చె ననఁ దగును. ‘కుడిల్=కుడిసై=(గుడిసె)’ అనియుఁ దమిళమునఁ గలవు. తెలుగున ‘గుడిసె’ అని యున్నది. తెలుగున ‘గుడి’=(దేవాలయము) అను శబ్దమును గలదు. కన్నడమున ‘గుడనల్+ఉ’=(గుడిసె)’ అను శబ్దము గలదు. ఇది

ఫిన్నిషు భాష లన్నిటియందును గలదు. కాన నిది సంస్కృతముననుండి వచ్చె ననరాదు. ఉదా:-‘ఫిన్నిషు-‘కొట’, ‘చెరిమిన్-‘కుడ’, మార్ డ్విన్-‘కుడా’, ఓస్టియకు భాష ‘చొట్’. ట్యుటానికు భాషలలోని ‘కట్-కటే’ మొదలైనవి పయి సిథియను భాషలనుండి వచ్చినేమో?” (కాల్డు. ౫౬౯ పుట).

విమర్శము:-‘కుటతి=కుటిటి భవతీతి=కుటీ. ‘కుట కాటిలే’.” (లింగా. ౨౨౦ పుట). ‘గుడిసెలు’ (చిన్న పాకలు) గుండ్రముగాను వంకరగాను నుండుట సహజము. ప్రాచీన తమిళమున సరళములే లేవు. కాన తమిళ శబ్దము పైతము ‘కుటి’ అనునది. ఆర్యులెకాక యితరులగు నిండియూరపి యనులును సిథియనులును ద్రావిడులును మొట్టమొదట నొక్కట వసించినవారే కదా! కాన వానికి గొన్ని యెడల శబ్ద సామ్య ముండుటలో వింత యేమున్నది?

౧౧. “కుణి=కూణి=(ముణిగిన చేయి గలవాడు). ద్రావిడ శబ్దమగు ‘కూన్’=(గూను) అనుదానితోఁ బోల్చి చూచునది. ‘కున్’=(వంగు) అను ద్రావిడ ధాతువు దీనికి మూలము. దీనినుండి యేర్పడినవె సంస్కృత ‘కుణి-కూణి’ శబ్దములు” (కాల్డు. ౫౭౦ పుట).

విమర్శము:-“కూణ-సంకోచే-అదాది - చురాది.....కూణయతి = కూణయతే.=(ముణుగుచున్నది.) అచుకూణత్=(ముణిగెను)” (శబ్దస్తో) అను ధాతువు సంస్కృతమునఁ గలదు.

“కూణి=కూణ+ఇన్=రోగాదినా సంకుచిత కరాదౌ జనే.” (శబ్దస్తో). ‘కూణికా - స్త్రీ-శృङ్గే-కలికాయామ్. వీణా మూలస్థ వంశ శలాకాయామ్” (శబ్దార్థ చింతామణి).

పయి యర్థములెల్ల ధాత్వర్థిభూత సంకోచార్థ మూలకములె యనుటకు సందేహము లేదు. ఇట్టి స్థితిలో నిది ద్రావిడ శబ్దమె యనుట యెట్లొ తెలియకున్నది.

౧౨. “కూల=(కొలను-గట్టు). ‘కూల్+అ’=(కప్పట) అనుదాని నుండి వచ్చెనని సంస్కృత పండితు లందురు. తమిళ మలయాళములలోని ‘కుళ్+అమ్’=(సరస్సు) అనుదానితోను దెలుగులోని ‘కొల్+అను’=(సరస్సు) అనుదానితోను దీనిని సరిపోల్చి చూడనగును. ‘కుళ్+అమ్’ అనునది శుద్ధ ద్రావిడ ధాతువగు ‘కుళ్+ఉ’=(చలిగా నుండు) అను ధాతువునుండి పుట్టిన ‘కుళ్+ఇ’=(స్నానము చేయు) అను శబ్దమునుండి నిష్పన్నమైనది” (కాల్డు. ౫౭౦ పుట).

విమర్శము:-‘కూల’ అను సంస్కృత శబ్దమునకు ‘సరస్సు-నది మున్నగు వాని గట్టు’ అని యర్థము. ‘కొళమ్=కొలను’ అను ద్రావిడ శబ్దములకు

‘సరస్సు’ అని యర్థము. ఇట్టివి విభిన్న శబ్దములు. కాన వీని నిందుఁ జేర్చి విమర్శించుట యప్రసక్తము. సంస్కృతమున ‘కూలఙ్కషా’ అనుదానికి ‘నది’ యని పేరు. (కూలమ్=గట్టును, కషా=ఒరయునది). ఇట్లే సరస్సులోని జలమును గట్టు నొరయు ననఁదగును. “కూలఙ్కష. పు. (కూలంకషతి.....) సముద్రే. నద్యామ్-స్త్రీ” (శబ్దస్తో). ‘కూల (ల్) ఆ వృత్తో’ అను ధాతువు నుండి యిది యేర్పడినది. నది నావరించునదని యర్థము. “కూల. న. కూల+అచ్=తీరే.....” (శబ్దస్తో) (లింగా ౧౦౦ వుట).

౧౩. “గోట్ట=కోట=(గోట-రాజదుర్గము). ‘ఇది కుట్=(వంకరగా నుండు)’ అను ధాతువునుండి సంస్కృత పండితులు సాధింతురు. ద్రావిడ భాషలలోఁ దెల్లున-‘గోట’-కన్న-‘గోట’-తమి-‘గోట్టై’ అను రూపములతో నీ శబ్దము వాడఁబడుచున్నది. ఈ యర్థమునందుఁ బ్రాచీన తమిళమున ‘అరణ్’ అను శబ్దముండుటచేత నీ గోట శబ్దము సంస్కృతమునుండి వచ్చినదని తలంపవచ్చును. అట్టి సంస్కృత శబ్దము తమిళ మలయాళములలోని “గోడ్+డ=(గీత-చుట్టి యుండు రేఖ-చిత్రము)” అనుదానినుండి వచ్చినదనుట యుక్తము. మలయాళమున దీనికి ‘గోడ్ చుట్టియుండు పట్టణము’ అని కాని, ‘బురుజులుండు ప్రాకారము’ అనికాని యర్థము. మల-‘గోళిగోడు=కలికట్’ అనుదానిలోని ‘గోడు’ అనునది ‘గోడుందమిల్=(వంకరయగు తమిళము)’ అనుదానిలోని ‘గోడు’ అనుదానినుండి యేర్పడినది. ‘గోడు’ అనునది విశేషణ మగునపుడు ‘గోట్టై’ అని యగును.” (కాల్దు. ౫౭౦ వుట).

విమర్శము:—గోట శబ్దము సంస్కృత శబ్దమే యనియు దానికి మూలము తమిళ ‘గోడు’ ధాతువనియు నట్టి ‘గోడు’ అనునది ‘గోడుందమిల్’ అనుదానిలోని ‘గోడు=(వక్రమగు)’ అనుదాని కభిన్నమనియు దొరగారు వ్రాయుచున్నారు. ప్రాచీన తమిళమున సరళోచ్చారణము లేమింజేసి (చూడు ౧౭ XXII, XXIII విష.) యది ప్రాచీన తమిళమున ‘గోటు=కొటు’ అను రూపముగలదే యనక తీరదు. కాన నయ్యది సంస్కృత ‘కుట-కొటిలేయ్’ అను ధాతువునకు భిన్నము కాదననగును. సంస్కృత గోళములలో ‘కుట-కొటిలేయ్’ అను ధాతువును దానినుండి యేర్పడిన దుర్గ వాచకములగు ‘కుట-గోట’ శబ్దములును గలవు. కాని ద్రావిడ భాషలలోని, తెలుగు ‘గోట=గోంట’ (ఇది నిర్బిందు వను తెల్లు గోళముల పరిశీలన మూలకములు) = కన్నడ-‘గోంఁట’-తమి-‘గోట్టై’ అను శబ్దములను బరిశీలించునపు డవి (దొరగారు-తెల్లు-‘గోట’ కన్న-‘గోట’ అని వ్రాయుట పొరపాటు) నిర్బిందుకములగు ‘కుట=గోట’ అను సంస్కృత శబ్దములనుగాని ‘కుటు=కుడు, కొటు=కొడు’ అను తమిళ శబ్ద

ములనుగాని సంబంధించునవి కావనియు సంస్కృతములోని 'కోట్ట' శబ్దమును సంబంధించునవనియు గ్రహింపక తీరదు. (చూడు ౧౭ XX విష. పట్టిక). 'కోట్ట'రఘుట్ట హట్టాశ్చ' (అమర-లింగాను.) అను సంస్కృత దుర్గవాచక కోట్ట శబ్దము 'కుట్ట=ప్రతాపనే' అను సంస్కృత ధాతువునుండి యేర్పడినది.

“కుట్ట ప్రతాపనే. అదాది-చురాది-ఆత్త-సకర్త - సేట్ - కుట్టయతే= (తపింపఁ జేయుచున్నాడు). అచుకుట్టత= (తపింపఁ జేసెను)” (శబ్దస్తో). ఈ ధాతువు నుండి 'శత్రువులఁ దపింపఁ జేయునది' అను వ్యుత్పత్తిచే 'కుట్ట' అను దుర్గవాచక నామ మేర్పడును. “కోట్ట-పు. కుట్ట ధాతు. ఘోష-ని-గుణః-దుర్గే.....” (శబ్దస్తో).

౧౪. “ఖట్వా=ఖట్టా=(మంచము). 'ఖట్వ= (తెరవేయు = మఱుగు పఱుచు)' అను ధాతువునుండి యేర్పడెనని సంస్కృత పండితులందురు. . దీనిని తమిళ మలయాళములలోని 'కట్టు=(బంధించు)' అను ధాతువునుండి పుట్టిన 'కట్+ఇల్=(మంచము)' అనుదానితోఁ బోల్చి చూచునది. 'కట్టు' అనునది ద్రావిడ శబ్దమనుటకు సందియము లేదు. దీనిని సంబంధించిన పెక్కు శబ్దములు ద్రావిడ భాషలలోఁ గలవు.” (కాల్లు. ౫౭౦ పుట).

విమర్శము:—“ఖట్వతే = కాంక్ష్యతే=ఖట్వా. ఖట-కాంక్షాయామ్” (లింగా. ౪౩౪ పుట).

“ఖట్వా-స్త్రీ-ఖట-(ధాతు) క్వన్.....” (శబ్దస్తో).

“ఖట-కాంక్షాయామ్. భావి. పర. సకర్త. సేట్.....” (శబ్దస్తో).

డా. కాల్లు వెల్లుగారు వ్రాసిన “ఖట్ట-వృతే=(కప్ప-మఱుగుపఱుచు)” అను ధాతువు సంస్కృతమున లేకపోలేదు. కాని 'ఖట్ట' ధాతువునుండి 'ఖట్వా' శబ్ద మెవ్వరిచేతను సాధింపఁబడలేదు. మంచమున కావరించుట యను సర్థమును సందర్భ పడనేరదు. 'ఖట్టా' శబ్దము దోమ తెరకు వాచకమని దాని ధాతువుయొక్క సంవరణార్థమునుబట్టి తలంపవగును. మంచమునకు దోమ తెర యుండుట సహజమగుటచేత 'ఖట్టా' శబ్దము దోమ తెరగల మంచమునకు వాచకమని దొరగారు తలంచిరేమో?

౧౫. “నానా. దీనికి సంస్కృతమువారు మంచి వ్యుత్పత్తిని జెప్ప లేదు. దీనిని ద్రావిడ భాషలోని 'నాల్+డ' (గ్రాంధిక తమిళ-‘నాన్+గు’) అనుదానినుండి నిష్పన్నమని తలంప వగును. 'నాల్లు-పది' అనునవి ద్రావిడ భాషలలో ననేక త్వార్థమున వాడఁబడును. (నలుగురూ వింటే నవ్వుతారు. పదుగురాడు మాట పాటియై ధరఁజెల్లు). 'నాల్లు రెట్లు' అను సర్థముగల సంఖ్యావాచక విశేషణము ననేక త్వార్థమున వాడఁబడును. 'నాలావిడమ్’=

(నానా విధము) అనుదానిని బట్టి తమిళ పండితులు 'నాలా' శబ్దము 'నానా' శబ్దాభిన్న మని భ్రమించుచున్నారు" (కాట్టు. ౫౭౧ పుట).

విమర్శము:—నానా=న+నాళ్ = (లేమి లేదు = అనేకమని యర్థము). 'సంస్కృత పండితులు 'నానా' శబ్దమునకు వ్యుత్పత్తి సరిగా వ్రాయలేదనుచు దొరగారి వ్రాత యపరిశీలన మూలకము.

"వి సళ్ భ్యాం 'నా నాళ్' - ససహ" (౫-౨-౨౭) = (వృత్తి) "అసహా క్థే = పృథగాభివే వర్తమానాభ్యాం స్వాకే ప్రత్యయా. వినా - 'నానా' (సి. కా. ౧౮-౨౮ నూ.) అని 'నానా' శబ్ద వ్యుత్పత్తిని గుఱించి పాణినిముని సూత్రించి యుండెను.

"న స హేత్యస్య ప్రత్యయార్థత్వే తు నేత్యనేన ససహేతి గమ్యతే. ఏ వంసతి నానా = న + ససహ = (స + నా) = కింతు సహేత్యర్థః స్వాత్ - ద్వౌసళ్ ప్రకృత మర్థం గమయతః ఇతి న్యాయా దితి భాష్యే స్పష్టమ్" (బాల మనోరమా వ్యాఖ్య). "స + నా" 'నా' ప్రత్యయము కలియుటచే (ఆది వృద్ధి) నానా శబ్ద మేర్పడు ననియు 'నా' ప్రత్యయమునకు 'ససహ' అని యర్థమనియు నట్లగుటంజేసి 'సహ' కానిది కాదనగా 'సహ' అనియే యర్థమనియు భావము. 'సహ' అనగా సనేక మని యర్థము.

"నానా. అవ్య. స + నాళ్. వినా కే - అనేకార్థే - ఉభయార్థే చ" (శబ్దస్తా). ఇట్లు దీని కనేక త్వార్థమును సంస్కృత పండితులు సాధించి యుండగా వారు సరిగా వ్యుత్పత్తిని జెప్పలేదనియు, 'నానా' శబ్దము 'నాల్లు' శబ్దార్థకమనియు నాల్లనగా సనేక మర్థమనియు దాము వ్రాసినది సరియనియు వ్రాయుట కేవలము నయ్యుక్తము."

౧౬. "నీర = నీరు. దీనిని 'నీ = ప్రావణే' అను ధాతువునుండి సంస్కృత పండితులు నిష్పన్న మందురు. దీనినిబట్టి వారి కా శబ్దము పరిచితముకాదని విశద మగుచున్నది. తమిళ మలయాళములలోని "నిర = సమతలముగ నుండు" అను శబ్దముచుండియే 'నీర' శబ్ద మేర్పడెనని తోచుచున్నది. నీటి వైభాగము "మట్టముగా = సమతలముగా" నుండునని భావము. ద్రావిడ భాషలలో జలార్థమున 'నీర' శబ్దము మాత్రమే తఱచుగా వాడబడును" (కాట్టు. ౫౭౧ పుట).

విమర్శము:—పయి రెండు పక్షములలో నేది సత్యమో? నిర్ణయింప శక్యముకాదు. సంస్కృత పండితులు చెప్పిన వ్యుత్పత్తి డా. కాట్టువెల్లుగారు చెప్పిన ట్లసంగతముగా లేదు. "నిర్గతః రా దగ్నితో నీరమ్ 'అగ్నే రాప ఇతి శ్రుతేః." (ఆపోవై అగ్నే రాయతనమ్' అనియు వేదము చెప్పుచున్నది.)

(శబ్దస్తో) 'ర' శబ్ద ముగ్నివాచకము. 'ర' అనునది యగ్ని బీజము. రాత్ = అగ్ని నుండి, నిర్గతః = బయలు వెడలినదని వ్యుత్పత్త్యర్థము. అగ్ని నుండి జల ముద యించెనని వేదము చెప్పుచున్నది. మార్గాంతరము:—'ని=నిమ్నమ్, ఈర్తే= సీరమ్. ఈరగతో (ధాతు)' (పల్లమువైపు పోవునదని యర్థము.) (లింగా. ౧౭౮ పుట). (చూడు ౬౦ VIII విష.).

౧౭. "పట్టన=పత్తన=పట్ట=(పట్టణము=గ్రామము). ఇది 'పట్' = (చుట్టియుండు) అనుదానినుండి వచ్చినదందురు. బీమ్సు దొరగారు "పత్త" = (ఆకు) అనుదానినుండి పుట్టినదనిరి. నేటి ద్రావిడ భాషలలోని 'పట్టణ' శబ్దము సంస్కృతమునుండియే వచ్చియుండును. కాని యా పట్టణ శబ్దము ప్రాచీన ద్రావిడ 'పట్టి' శబ్దమునుండి వచ్చియుండునని నా యభిప్రాయము. (పట్టి=పశువుల దొడ్డి. చిన్నయూరు). ఈ 'పట్టి' శబ్దము దక్షిణ దేశములోని పెక్కు పట్టణములయు గ్రామములయు బేరుల తుదిని గన్పట్టుచున్నది. ఉదా:- కోవిల్ పట్టి = (ఒక యూరి పేరు = గుడియూరని యధాశ్రుతార్థము.) కన్నడ మున-దిమ్ హట్టి = (ఒక యూరి పేరు). ఈ పట్టి శబ్దము 'పడు' ధాతుజన్యము. ('పడి యుండిపోవు = వసించు') అను నర్థమున నిది యేర్పడియుండును. ఈ 'పట్టి' శబ్దమునుండి పుట్టిన 'పట్ట-పట్టన' అను సంస్కృత శబ్దములు సుప్రసిద్ధ ములై యున్నవి. ప్రాశనరు విల్సను, ప్రాశె.—విలియము దొరగార్లు 'పేట్టై' శబ్దమునుండి యిది వచ్చెననిరి. కాని యిది యుక్తియుక్తముగా లేదు. తమిళ గ్రామనామముల తుదిని నిల్పు 'పేడు' శబ్దము పడు ధాతుజరూపములగు "పాడు-పాడి" = (బస-చోటు) శబ్దములనుండి వచ్చియుండును. ఇవెల్ల గ్రామ నామముల తుదిని నిల్పునవె" (కాల్డు. ౫౭౨ పుట).

విమర్శము:—డా. కాల్డువెల్లుగారు నేటి వాడుకలోనున్న 'పట్టణ' (ట కారద్వయఘటిత) శబ్దమే ప్రాచీన సాధురూపమనుకొని యేవేవో వ్యుత్పత్తు లను వెదుకసాగిరి. సంస్కృతమునఁ బురవాచకము 'పత్తన' శబ్దము దంత్య 'త' కార ద్వయఘటితము (మూర్ధన్య 'ణ' కారము ప్రాచీన సప్తతముకాదు.) ప్రాచీన సాధురూపము. కావుననే శబ్దార్థచింతామణ్యాది ప్రామాణిక కోశములలో 'పత్తన' శబ్దము మాత్రమే చూపఁబడియున్నది. మూర్ధన్య 'ట' కారద్వయఘటితరూపము చూపఁబడనేలేదు. 'పటణ' ణకారము ప్రాంసలోఁ గలదు (నిర్వ ౫ ఆ. ౭౯ ప.).

"పత్తనమ్-న-నగరే" = పుటభేదనే-పత్తన్తి జనా యత్ర' ('పత ౫' గతో). 'వి పతిభ్యాం తనన్' (ఉణాదినూత్రము). యత్ర రాజా తత్ పరిచారికాశ్చ తిష్ఠన్తి తత్ పత్తనమ్. మహత్యాం పుర్యామ్. మృదన్లేచ" (శబ్దార్థ చింతామణి).

‘వి-పతిభ్యాం తనన్’ (ఉణాది ర3ం సూ.) అను చొప్పున ‘తనన్’ ప్రత్యయమును విధించిరే కాని, ‘టనన్’ అను ప్రత్యయమును విధింపలేదు గదా. ‘పత్తన’ శబ్దమునె కొందఱు ‘పట్టన’ అని పలుకుటచేత నర్వాచీనముగా ‘పట్టన’ శబ్ద మవతరించె ననఁదగును. ఇట్టి మూర్ఖన్యఘటిత శబ్దము లింగా భట్టియమునఁ (గురుబాలప్రబోధిక) బాఠాంతరముగాఁ జూపఁబడినది. “ఆపతన్ని వణిజోఁ స్తిన్ని తి పత్తనమ్. పత్ గతౌ. పాఠాంతరమ్-ఆపటన్ని. పటగతౌ” (లింగా. ౨౧౦ పుట) (వర్తకులు దీనినిగూర్చి వత్తురు). పయి సందర్భమునుబట్టి ‘పత్తన’ శబ్దమే ప్రాచీనతమమనియు ‘పట్టన’ శబ్ద మర్వాచీనమనియు, ‘పట్టణ’ అను మూర్ఖన్య ‘ణ’ కారఘటితము ప్రాచీన సమృతమే కాదనియు విశద మగుచున్నది. డా. కాల్టువెల్లుగారు వారి ‘పట్టి’ శబ్దమూలకత్వ స్థాపనమునకై యర్వాచీన మూర్ఖన్య ‘ట’ కారఘటిత రూపమును స్వీకరించుట యుక్తము కాదు. ఈ లింగాభట్టియ పాఠాంతర మార్గమును దొరగారు తలంచిన ట్లగపడదు. “పట్ = చుట్టియుండు” అను వీరి వ్రాత నరయఁగా వీరు “పటవేష్టనే” అను ‘అదాది’ ధాతువును మూలముగాఁ గొనిరని విశదమగుచున్నది. అట్టి వ్యుత్పత్తిని సంస్కృత పండితు లెవ్వరును జూపియుండలేదు.

౧౮. “పన్నో శబ్దము ప్రాకృతము. (బంగారమని యర్థము.) ఎల్లిసు దొరగారు దీనిని సంస్కృత స్వర్ణ శబ్దభవమనిరి. “తమి. పొన్ = తెల్లు. పొన్న + ఉ” అను ద్రావిడ శబ్దమునుండి ప్రాకృత ‘పన్నో’ శబ్ద మేర్పడెనని యేల చెప్పరాదు” (కాల్టు. ౫౭౨ పుట).

విమర్శము:—‘పన్నో’ అను దీర్ఘాంతము ప్రాకృత మనవలెను. పై పక్ష ద్వయములో నిద మితమని నిర్ణయించుట కాధారము కానరాదు.

౧౯. “పల్లి = పట్టణము. గ్రామము - పాడిపంటలు గల యూరు. ద్రావిడ భాషలు వాడఁబడుచున్న దక్షిణ హిందూస్థానమందలి పెక్కు గ్రామముల పేర్ల తుది నీ ‘పల్లి’ శబ్దము చేరియుండుటచేత నిది ద్రావిడశబ్దమే యనుటకు సందియములేదు. ఉదా:- త్రిచినాపల్లి. తిరిసిరాప్పల్లి’ అనునది దాని నిజనామము = త్రిశిరుని పురమని యర్థము. ఈ ‘పల్లి’ శబ్దమునుండియే తమిళ దేశీయ వ్యవసాయదారుల జాతులలో నొక జాతి పేరగు ‘పళ్ళ’ శబ్ద మేర్పడినది” (కాల్టు. ౫౭౨ పుట).

విమర్శము:—ఆర్య ద్రావిడ ప్రాచీనతమ సంబంధము దొరగా రంగీ కరించినదే కదా. మఱియు నార్యులు దక్షిణ హిందూదేశమునకు రాక ముందే యీ పల్లి శబ్దాంత గ్రామనామములు వెలసియుండె ననుటకు నిదర్శనములు లేవుగదా. ఇంతియ కాక త్రిశిర శబ్దభవముగ “తిరిసిరా = తిరుచినా”

అను పూర్వావయవము సంగీకరించునపు డీశ నా పేరిలోని యుత్తరావయము సంస్కృతభవము కాదను వాదము కేవలము దుర్బలము గదా. 'పల్లి' అను దానికి మూల మనఁదగు ద్రావిడ భాతువుగాని తత్సంబంధి శబ్దములుగాని దొర గారిచే జూపబడలేదు. సంస్కృతమున నట్టి ధాత్వాదికము వెలసియున్నది. "పల్ల-గతౌ భ్యాదిభాతుః-పర-సకర్త-సేట్-పల్లతి-అపల్లీత్" (శబ్దస్తో).

"పల్ల-పుం-(పల్ల-భాతు) (పల్ల+అచ్). స్థూలకుశూలకే-బృహతి ధాన్యాదిస్థాపనస్థానే=(పెద్ద ధాన్యపు కొట్టు=గాదె)" (శబ్దస్తో).

"పల్లి (పల్లీ) స్త్రీ (పల్ల+ఇన్). వా జీప్. టుద్ర గ్రామే-కుట్యామ్-గేహేచ -(గృహములు ధాన్యాగారములు గల చిన్న గ్రామము). 'పల్లమ్'=గృహ మాశ్రయత్వే నాన్యస్యాః-అచ్ ప్రత్యయః. గృహగోధికాయామ్=(బల్లి) స్త్రీ-జీప్" (శబ్దస్తో).

పయిరీతి నియ్యది సంస్కృతమున రూఢమై యుండుటచేత నిది ద్రావిడ శబ్దమనుట విశ్వసనీయము కాదు.

౨౦. "భజ్=(విభజించు) భాగ్+అ=(భాగము). ఈ రెండు శబ్దము లును దమిటమునందలి 'పగ్+ఉ'=(విభజించు) అనుదానినుండి వచ్చినవా? లేక యీ సంస్కృత తమిల శబ్దములు తత్పూర్వ భాషాంతర శబ్దమునుండి వచ్చినవా? యని సందేహముగా నున్నది. కాని తమిల రూపమే మూల రూపమని తోచుచున్నది. తమిల మలయాళములలోని 'పగ్+ఉ' శబ్ద మితర భాషాజన్యము కాని శుద్ధద్రావిడ శబ్దము. ఈ భాతువునుండి పుట్టిన 'పగ్+ఉ' శబ్దమునకు 'భాగము' అని యర్థము. దీనికి సమానార్థకమును సమానాకారకమునునగు 'పగ్+ఇర్'=(పంచు) అను శబ్దాంతరమును గలదు. కుంటువాఁడను నర్థము గల సంస్కృత శబ్దముతోఁ దమిటమందలి పైని వ్రాసిన 'పజ్లు'=(భాగము) శబ్దమున కేమియు సంబంధములేదు. 'పగల్'=(భాగము-పగలు)' 'పగల్=పాల్'=(భాగము)' 'పాది=పగుది=(సగము)' అను రీతిగల 'పగు' భాతుజన్య నామములును గలవు" (కాట్ట. ౫౭౩ పుట).

విమర్శము:—'భజ్-భాగ' శబ్దములనుండి 'పగు' శబ్దమేర్పడుట ద్రావిడ భాషల పరిణామపద్ధతులకు సరియైయుండును. 'పగు' శబ్దమునుండి 'భాగ' శబ్దమేర్పడుట యసంభవము. అల్పప్రాణము మహాప్రాణమగుట ద్రావిడోచ్చారణ స్వభావ విరుద్ధము. భాషాంతర శబ్దమునుండి యీ రెండు శబ్దములును వచ్చెనని కల్పింపవలసిన ప్రసక్తి లేదు. సంస్కృతమువారును ద్రావిడ భాషల వారును బ్రాచీనతమ కాలమున నేకస్థలవాసితా సంబంధము గలవారని కాట్టు వెల్లుగా రంగీకరించినదే కదా. సంస్కృతముతో ద్రావిడభాషల కాంతరంగిక

సంబంధము గలదని దొరగా రీవఱకు వ్రాసియే యున్నారు (చూడు ౮ విష).

౨౦. “మీన=(చేప):—‘మీ ధాతువు, మీనాతి’ = (ప్రీతించునది) అని సంస్కృత పండితులు చెప్పుదురు. “మీన్=(మినుకుమినుకుమని ప్రకాశించు)” అను ధాతువునుండి ద్రావిడులు దీనిని సాధింతురు. ఎల్ల ద్రావిడ భాషలందును ‘మీన’ శబ్దము గలదు. అల్పద్రావిడ శబ్దకలితమగు రాజమహల్ భాషయందును ‘మీన’ శబ్దము గలదు. ‘మీందు’ అని గోందు భాషలో నున్నది. సంస్కృతమువారు చెప్పిన ‘మీన’ శబ్దవ్యుత్పత్తి యెంత యసహ్యకరముగా నున్నదో ద్రావిడ వ్యుత్పత్తి యంత యందముగా నున్నది. ఈ ‘మీన్’ శబ్దము ద్వీరుక్తమగుచు మెఱుఁగుడు పురుగునకు వాచకమగుచున్నది. ఉదా:—తమి-మీన్ మిని=(ఖద్యోతము). ‘మీన్’ శబ్దము తమిళమున నక్షత్రవాచకము నగుచున్నది. ‘వాన్ మీన్’=(నక్షత్రము) (వాన్=ఆకాశము) అటుమీన్=(ఆఱు చుక్కలు గల నక్షత్రము=కృత్తిక). చోళమండలవాసులగు తమిళులును మలబారువాసులగు మలయాళీలును దినదినమును దినెడి యాహారమగు చేపలకు వాచకమగు మీనశబ్దమును గైబరు కనుమలనుండి వచ్చిన (సముద్రమునకు మిక్కిలి దూరమున నున్నవారు గాన మీనముల నెఱుఁగఁజాలరని భావము) యార్యులనుండి తీసికొని రనుట కేవలము నసంగతము. కాన హిందూదేశములోని యాదిమాంధ్రులనుండి యార్య లీ శబ్దమును గ్రహించియుందు రనుట యుక్తము” (కాట్ట. ౫౭౩ పుట).

విమర్శము:—“పయిరెండు పక్షములలో నేది సరియో యెట్లు నిర్ణయింప నగును? ఆర్యులు ద్రావిడులును హిందూ దేశమునకు వచ్చువఱకును, “మీనము-చేప-సముద్రము” మున్నగు ననేక శబ్దముల నెఱుఁగఁజాల రనుట సరికాదు. సముద్రములో మాత్రమే చేపలుండునా? నదీతటాకాదులలో నుండవా? చేపల నెఱుఁగుటకు సముద్రతీరవాసమే కావలయునా? సంస్కృత పండితులు ‘మీన’ శబ్దమునకు ‘బాధగల్గించునది’ అని యర్థము చెప్పుదురను కాట్టువెల్లుగారి వ్రాత సత్యము కాదు. జాలరులచే బాధింపఁబడునవని మీన శబ్దమునకు వ్యుత్పత్తి చెప్పిరి. “మీయతే ధీవరేణేతి మీనః” మీజ్ హింసాయామ్” (గురుబాల ప్రబోధిక ౧౮౬ పుట).

౨౧. “వలక్ష=తెలుపు. ‘వల=(పోవు)’ అను ధాతువునుండి దీనిని సంస్కృత పండితులు సాధింతురు. తమిళమందలి ‘వెల్’=(తెల్పు) అను దానినుండి దీనిని సాధించుట యుక్తము కాదా? దీనిని సంబంధించిన ద్రావిడ శబ్దములు:—వెళి=(కాళీస్థలము. వెళి=(వెండి). వెళిచ్చమ్=(వెల్తురు).

హంగేరి యను భాషలోని 'విలాగ్' అనుదానికి వెల్తురని యర్థము. శ్లవోని యను భాషలో 'వెలి=తెలుపు' అనియున్నది. కాన నిది సిధియను భాషల నుండి గ్రహింపబడెనా? లేక యీ ద్రావిడ సిధియను భాషలను సంబంధించిన వేఱొక భాషనుండి వచ్చెనా? యని యాలోచింపవలసి యున్నది" (కాల్డ్, ౫౭౪ పుట).

విమర్శము:—సంస్కృత పండితులు “వల=(పోవు)” అనుదానినుండి వలక్ష శబ్దమును సాధింతు రను డా. కాల్డ్ వెల్లుగారి వ్రాత సత్యము కాదు. వలక్ష శబ్దమునకు ‘అవ+లక్ష(ధాతు)’ అని ఛేదము. “అవలక్ష=(అవ+లక్ష+ఘర్జ్)=శ్వేతవర్ణే. తద్వతి-మూర్ఛేచ. (‘తెల్లమొగము మనిషి’ అందురు గదా) త్రి-అవాదే రతో లోపే-వలక్షోప్య త్రైవాధే” (శబ్దస్తో). అవలక్ష శబ్ద సంక్షేపరూపమే వలక్ష శబ్దమని భావము. “వష్టి భాగురి రల్లోప | మవాప్యో రుపసర్గయోః. ఉదా:—వగాహః అవగాహః” (సి. కా. ౪౫౨ సూత్రపు వివరణము). ఈ విషయమునే శబ్దస్తోమ మహానిధికర్త ‘అవాదే రతో లోపే-వలక్షః’ అని వ్రాసెను. “అవలక్ష్యత ఇతి వలక్షః-లక్ష-దర్శనాజ్ఞానయోః.” (గురుబాల ప్రబోధిక-లింగా. ౧౧౯ పుట) వస్తువులను గుర్తించుటకుఁ దెలుపు చిహ్నము వేయఁబడుట ప్రసిద్ధము.

పరిశీలింపఁగా నిట్టి వలక్ష శబ్దమే తమిళమందలి ‘వెలిచ్చమ్-వెళి-వెళ్ళి-వెళ్’ మున్నగు వానికిని హంగేరియను భాషాదులలోని ‘విలాగ్’ మున్నగు వానికిని మూలమూ యని యాలోచింపవలసి యున్నది.

౨౩. వల-వలయ శబ్దములు:—“వల = చుట్టుకొను. వలయమ్ = కంకణము. ద్రావిడ భాషలె యీ శబ్దమును దీసికొని యుండవచ్చును. కాని యీ శబ్ద మేధాతువునుండి పుట్టెనో యా ధాతువు ద్రావిడ శబ్దమై యుండును. దీనికి సరియగు ద్రావిడ ధాతువు ‘వళ్+ల’=(వంగు-వంకర యగు). గౌణరీతిని దీని యర్థము ‘చుట్టుకొను’ అనునది. సంస్కృతమునకన్న సధికము దీనిని సంబంధించు శబ్దములు తమిళమునఁ గలవు. రూప సాధన ప్రత్యయాంతరము లేకయే యీ శబ్దమును దమిలులు ‘బిలము’ అను సర్థమున వాడుచున్నారు. ఉదా:—ఎలివళై=(ఎలుకకన్నము) ‘వలయమ్’ అనుదానినే కాక దానినుండి పుట్టిన ‘వళైయల్’ అనుదానిని సయితము ‘కంకణము’ అను సర్థమునఁ దమిలులు వాడుచున్నారు. ఈ సందర్భమునుబట్టి చూడఁగా ద్రావిడక్రియ సంస్కృతమునుండి రాలేదనియు సంస్కృతములోనికి ద్రావిడ క్రియ వచ్చినదనియుఁ దోచుచున్నది” (కాల్డ్, ౫౭౪ పుట).

విమర్శము:—డా. కాట్టు వెల్లుగారి కేల యీ పక్షపాతము! ఈ శబ్దము సంస్కృత ద్రావిడ భాషలలో వివిధాకారములతో వెలయుచున్నది. సంస్కృతమున:—“వల సంవరణే-భౌది-ఆత్త-సకర్తక-సేట్-వా ఘటాది.” వలతే= (చుట్టుకొనుచున్నది) అవలిప్త= (చుట్టుకొనెను)” (శబ్దస్తో).

“వల-న. (వల్యతే అనేన-వల+క) పైన్యే, వలశబ్దాఢ్యేచ= (ఆవరించుట-చుట్టుకొనుట)” (శబ్దస్తో).

“వలభి (భీ)-స్త్రీ-వల్యతే = ఆచ్ఛాద్యతే=వల+అభి. వాడీవ్.....” (శబ్దస్తో).

“వలయ-పుం-న. (వల+అయన్) హస్తపాద కటకాదా. ఉత్తరపదస్థః తదాకారవేష్టనే. యథా-భూవలయమ్ వేష్టనభూమా. గోశేచ” (శబ్దస్తో).

ఇట్లనేకవిధములగు నాకారములతో నీధాతువు సంస్కృతమున వెలయుచున్నది. తమిళమండేకాక యాంధ్రమందును “వలగొను-వలచు-వల= (వాగుర). వలను= (కుడివైపు)” మున్నగు పెక్కు శబ్దములు గలవు. ఇట్టి శబ్ద సంబంధము ద్రావిడభాషలవారు సంస్కృతభాషలవారును బ్రాచీనతమ కాలమునఁ జిరకాలము కలసియుండెడివారని విశదీకరింపఁజాలును.

౨౪. “వల్లు= (అందమగు). వల్లుక= (చందనము). వల్లుక శబ్దము తమిళ మలయాళములలో “అళగు” అని యుచ్చరింపఁబడును. ‘అలగు’= (అందము) అను శబ్దమును బోలుచున్నది” (కాట్టు. ౫౭౪ పుట).

విమర్శము:—సంస్కృతమందలి ‘వల్లు-వల్లుక’ శబ్దములనుండి “అలగు” అను ద్రావిడశబ్ద మేర్పడెననుట యుక్తము.

౨౫. “శవ= (మృతకళేబరము). శావ= (శవసంబంధి). ఇది ‘శవ్’= (పోవు) అను ధాతువునుండి పుట్టినదని సంస్కృత పండితులు చెప్పుదురు. కాని ‘శవ’ అనునది తమి-‘సా’= (మృతినందు) అను ద్రావిడ ధాతువునుండి వచ్చెననుట యుక్తము. మలయా-‘చా’= (మృతినందు), కన్న-‘సా’= (మృతినందు), తుళు-‘సై’ (మృతినందు), తెల్గు-చచ్చు-భావార్థకము-చావడము. సామోయిదీ భాషలో “చవె”= (చచ్చిన) అని యున్నది. సంస్కృత భాషలోని ‘మై= షో= (నశించు)’ అనునవి దీనితో విమారసంబంధము గల్గియున్నవి” (కాట్టు. ౫౭౪ పుట).

విమర్శము:—“మై=క్షయే-భౌది. షో=నాశనే-దివాది” (శబ్దస్తో) అను ధాతువులు సంస్కృతమునఁ గలవు. కాని వానినుండి యేర్పడు శబ్దములు “అవసాన - అవసాయ - అవసిత” మున్నగురీతిని వెలయుచుండును. అట్టి ధాతువులనుండి వకార ఘటితశబ్దము లేర్పడవు.

“శవ=వికారే గతౌచ. భృది. శవతి=(వికారమందుచున్నది)”.

“శవ. పు-న. (శవ+అచ్) = మృతదేహే. గత ప్రాణే దేహే” (శబ్దస్తో).
 “శవ త్యస్తా జీవ ఇతి శవః-అ-ష్వ. శవ=గతౌ.”=(దీనినుండి జీవము పోవును). (లింగా. ౫౩౧).

దీనిని సంబంధించు ద్రావిడ ధాతువులందును గొన్నియెడల ‘వ’కార స్థితి చూపట్టుచున్నది. తెల్లు-చావు. చావన్. కన్న - సావు - సావోణ-సావోదు. “సావోదు=Death. The act of dying.....” (కన్నడాంగ్ల కోశము).

“చావవెన్నమ్.....” (తొల్కా. ౨౧౦ నూ.) = ‘చావ’ అను వసమాపక క్రియయందున్న ‘వ’ కారము లోపించుటయుఁ గలదు. ఉదా:- చావ+కుత్తినాన్=చాకు-త్తినాన్=(చచ్చునట్లు గుచ్చెను కత్తిని).

వయి శబ్దములు పరస్పరము పోలుచున్నవనుట యుక్తముగాని ద్రావిడ ధాతువునుండి సంస్కృతధాతు వేర్పడె నను కాట్లువెల్లుగారి వ్రాత సరికాదు. “శవః-శావః” మున్నగు ధాతుజరూపములు పెక్కు సంస్కృతమునఁ గలవు. ద్రావిడ భాషలలో నట్టివి కానరావు. సంస్కృత శబ్దములు:-

“శవకామ్య-పు. శవం కామ్యతి. శవ+కామ్యచ్=కుక్కరే=(కుక్క)” (శబ్దస్తో).

“శవర (శబరః)=అరణ్యచరే మ్లేచ్ఛజాతి విశేషే.....శవతి-బాహుళ కాత్-అరః. శవం రాతీతివా. (రా+కః)” (శబ్దా. చిం.).

“శవపాదపః. పుం-లో ధ్రే” (శబ్దా. చిం.).

“శవలః-(శబలః). పుం-(శవ+కలన్) = కర్బురవర్ణే. తద్వతి - త్రి. తద్వర్ణవత్వాం ధేనా-స్త్రీ” (శబ్దా. చిం.).

“శావ-పుం-(శవ+ఘౌ) శిశౌ. స్వార్థే-కన్ - తత్తైవ. శవస్యేదమ్-అణ్=శవసంబధ్ధే. ‘త్రి రాత్రం శావ మాశౌచ మితి.’ స్మృతిః” (శబ్దస్తో).

“శావర (శాబర)-పు-శావయతి = వికారయతి (శవ+ణిచ్-అరన్)=పాపే-అపరాధే - లోఢద్రుమేచ. శబరేణ ప్రోక్తమ్ - అణ్ - శబరకృతే మీమాంసా భాష్యే. శవరస్యేదమ్-అణ్-శవర సంబధ్ధిని-త్రి” (శబ్దస్తో).

“సాయకః. శరే. ఖడ్గే - స్యతీతి = సాయకః. (హో-బ్యల్-యక్)”
(శబ్దా. చిం.).

“స్యతి=ప్రతిపక్షం నాశయతీతి=సాయకః.” హో-అన్తకర్తణి = (శత్రు
పు నశింపఁజేయునది). (లింగా) “అవసాన. స. (అవ+హో = సో-ల్యుట్)
విరామే. సమాప్తా-సీమాయామ్-మృతౌచ” (శబ్దస్తో).

“అవసాయ-పుం. (అవ+హో=సో+భావే-ఘం) = సమాప్తా-శేషే-
నిశ్చయేచ” (శబ్దస్తో).

“అవసిత. త్రి. (అవ+హో=సో+కర్తరి-కర్తణి వా క్తః). సమాప్తే-ఋధ్ధే-
జ్ఞాతే-పరిపక్వే-నిశ్చితే-మార్దిత ధాన్యేచ. అవ+సి+క్త=సంబద్ధేచ” (శబ్దస్తో).

పయిరీతిగల ధాతుజన్య శబ్దపరచర ద్రావిడ ‘సా’ ధాతువునకుఁ గాన
రాదు.

—౨౬. “సుక్తి=(వంకర). తమి-సుష్టు. కన్న-సుత్తు. తెల్లు-చుట్టు. ఉంగ
రము. మెలిక-చుట్టుదారి. ధాతు-సుష్టు=చుట్టుట” (కాట్టు. ౫౭౫ పుట).

విమర్శము:—‘సుక్తి’ అను సంస్కృత శబ్దము కోశములలోఁ గానరాదు.
కాన ‘శుక్తి’ అని వ్రాసితిని. దీనికి సంస్కృత కోశములలో ‘వంకర’ అను
సర్థము కానరాదు.

“శుక్తి-స్త్రీ-(శుచ-క్తిన్)=జలజన్తు భేదే. (జలగ) - కపాలఖడ్గే - శఙ్ఖే-శఙ్ఖ
నఖే-సఖ్యామ్. (rso) అర్హో రోగే. అశ్వావర్తకే-చక్షూరోగ భేదేచ” (శబ్దస్తో).

—౨౭. “సాయ=(సాయంకాలము). దీనిని ‘సో’=(నాశనము చేయు),
అను ధాతువునుండి సంస్కృత పండితులు సాధింతురు. తమిల మలయాళ
ములలో ‘సాయ్’=(వంగు) అను శబ్దము గలదు. సాయంకాలమున సూర్యుఁడు
పశ్చిమదిక్కునకు వంగును. కాన నిది శుద్ధ ద్రావిడ శబ్దము” (కాట్టు.
౫౭౫ పుట).

“ఊళ్ళ పేర్లు జాతులపేర్లు మున్నగునవి సంస్కృత కోశములలో నున్నను
వానిని దేశ్యములనుగాఁ బండితు లంగీకరించిరి. మలయ శబ్దవిషయమున
మాత్రము పండితులు పుస్తకప్రతిని జెప్ప యత్నించిరి. “మల్=చందనమును
గల్గియుండు” అని సాధించిరి. కాని ‘మల్ + ఐ’ = (కొండ-కొండప్రాంతము)
అను శబ్దము ద్రావిడ శబ్దముగా నంగీకరించుట యుక్తము. మలయశబ్దము
‘మల్’=(కొండ) అను ద్రావిడశబ్ద సంబంధి” (కాట్టు. ౫౭౫ పుట).

విమర్శము:—‘సాయ’ అను ‘అ’ కారాంత నపుంసకమును, ‘సాయమ్’
అను నవ్యయమును సంస్కృతమునఁ గలవు. “సాయం సాయే” (నామలిం.

అవ్య. ౧౯ శ్లో.) “సాయమ్-అవ్య - నిశాముఖే - దినాస్తే. (పో=సో+ణమ్-యుగాగమః)” (శబ్దా. చిం.).

“సాయః-పుం-కాణ్డే-శరే-బాణే-దినాస్తే. స్యతి=సమాపయతి దిన మితి సాయః. పో = సో = ణః-‘శ్య ద్వ్యధేతి ణః. ఘోవా. ఆతోయుక్” (శబ్దా. చిం.).

సంస్కృత వ్యుత్పత్తియు ద్రావిడ వ్యుత్పత్తివలెనె సమర్థముగనే యుండుటచేత నిది ద్రావిడ శబ్దమే యని నిర్ణయింపరాదు. సంస్కృతము వారు దినము సంతపుచ్చున దని ‘సాయ’ శబ్దమును వాడుచుండఁగా ద్రావిడులు సాయం సమయమున సూర్యుడు క్రంగుటచు జూచి “సాయ్=చంగు” అను దానినిగాఁ దలంచిరని యూహింపవచ్చును. “పో=సో=” (నాశనము చేయు అంతపుచ్చు) అను, ధాతువు రూపములు పైని జూపబడెను.

దొరగారు చెప్పినట్లు సంస్కృతమున “మల్=చందనము కల్గియుండు” అను ధాతువు లేకున్నను “మల=ధారణే” అను ధాతువు గలదు. దానినుండి ‘మలయ’ శబ్దమును సాధించిరి.

“మలయః-పుం-దక్షిణాచలే.....మలతే=మల-ధారణే. వలి మలి త నిభ్యః కయన్” (శబ్దా. చిం.).

“వలి మలి తనిభ్యః కయన్-వలయమ్-మలయః-తనయః” (సి. కౌ. ఉణాది. ౫౩౯ నూ.).

పర్వతార్థక ద్రావిడ ‘మలై’ శబ్దమును, దక్షిణపర్వతార్థక సంస్కృత మలయశబ్దమూలభూత ‘మల’ ధాతువును సభిన్నములె యనఁదగును. “చందన వృక్షములు గల్గియుండు” అని మలయశబ్దమున కెవ్వరును నర్థమును వ్రాయ లేదు. కొండలు భూధరములు గానఁ గులపర్వతములలో నొక దానికి వాచక మగు ‘మలయ’ శబ్దము “భూమిని ధరించునది” అను నర్థము నీయఁదగియున్న దనుట యుక్తము. ద్రావిడ ‘మలై’ శబ్దమునకును బయి యర్థమే చెప్పుట యర్హము.

౧౮౧. III విష:—“౧౮౬౯ సంవత్సరపు జర్జన్ ఓరియంటలు సొసైటీ సంచికలో డా. గుండర్ప్ దొరగారు ‘సంస్కృతములోని ద్రావిడ శబ్దములు’ అను విషయమున నీ క్రింది రీతిని వ్రాసిరి. ‘ఎన్నో వేల సంవత్సరములు పరస్పరము కలసి మెలసి యున్న యార్యులును ద్రావిడులును బరస్పరము నాదాన ప్రదానములు గల్గియున్నపు డొకరి శబ్దముల నొకరు గ్రహించియుండ లేదనుట కేవలము ససంభవము (చూడు ౮ IV విష.). ప్రాచ్యపండితులు

పై విషయము సంగీకరింపరు. మలబారులోని కొందఱు పండితులు తమిళాది ద్రావిడ భాషల శబ్దములే కాక 'అరబ్బీలు-యూరపియనులు' మున్నగువారి పేరులు కూడ సంస్కృతమునుండియో వాని యష్టాంశ భాషలనుండియో (ప్రాకృత) పుట్టిన వని వాదించుటకు సాహసించుదురు. ఆర్యులు దక్షిణమునఁ జొచ్చిన కొలఁదిని ద్రావిడ నామములను వస్తువులను శబ్దములను స్వీకరించుచుఁ దమలోఁ గలిపికొనిరి." అని వ్రాయుచు డా. గుండర్టుగారు సంస్కృతమునఁ బ్రవేశించిన కొన్ని ద్రావిడ శబ్దములను జూపిరి. వానిలోఁ గొన్ని యిచటఁ బ్రదర్శింపఁ బడుచున్నవి....." (కాల్లు. ౫౭౬ పుట).

౧. "ఉరుణ్ణ=ఒక రాక్షసుని పేరు. గుండ్రముగా నుండునట్టి దొల్లెడి వస్తువు. తమి-ఉరుళ్=(దొల్ల=పొరలు). అను ధాతువుయొక్క భూతార్థక రూపము-ఉరుణ్ణ=(దొల్లి)" (కాల్లు. ౫౭౭ పుట).

విమర్శము:—రాక్షస వాచకమగు 'ఉరుణ్ణ' సంస్కృతమునఁ గానరాదు. మేషార్థకమగు 'ఉరణ' శబ్దము గలదు.

౨. "ఏడ=ఏడక=(గొట్టె=మేక) ద్రావి-ఆడు=(మేక-గొట్టె). తమి-ఆడు=(ఒరసికొను). తుళు-ఏడు" (కాల్లు. ౫౭౭ పుట).

విమర్శము:—సంస్కృతమున 'ఇల' శయనే' అను ధాతువునుండి 'ఏడ' శబ్ద మేర్పడును. మేకకు నిద్ర యధికము.

"ఏడ. పుం-ఇల-(స్వప్నై)+అచ్ ప్రత్యయః. డస్యలః. మేషే...." (శబ్దస్తో).

పయిరీతి నుండుటచే నిది ద్రావిడ శబ్దమే యను గుండర్టుగారి యాశ యము సరికాదు.

౩. "కరవాల=కరవాల=(కత్తి). ద్రావిడ శబ్దమగు 'కై వాళ్'=(చే కత్తి) అను దానితోఁ బోల్చిచూచునది. తమి-వాళ్'=(కత్తి). 'వాళ్'=(వంగు) అను ధాతువునుండి వచ్చియుండును" (కాల్లు. ౫౭౭ పుట).

విమర్శము:—"కరే వలతీతి కరవాలః, 'వల' సంచలనే=(చేతియందుఁ జలించునది)" (గురుబా=లింగా. ౫౧౭ పుట). ఈ సంస్కృత వ్యుత్పత్తి సుసంగతముగానే యున్నది. ఇది ద్రావిడ శబ్దమునకు మూలమే యేమో?

౪. "కర్ణాటక=(Karnāṭaka). ఇది ద్రావిడ శబ్దము. "కర్+నాట్+అగమ్"—కర్=(నలుపు). నాట్=(దేశము). అగమ్=(లోపలిభాగము)=(నల్ల రేఁగటి భూమి=దక్కను వీరభూమిలోని దేశము)" (కాల్లు. ౫౭౭ పుట).

విమర్శము:—వీరి వ్యుత్పత్తి చాల యుక్తముగా నున్నట్లు తోచును. కాని యీ పక్షమున 'కర్ణాటక' అను శబ్దములోని 'ణత్వ' మెట్లు పాసఁగును? కర్ణాటక భాషా సంప్రదాయము చొప్పున 'కర్నాటకము' అని 'న' కార ఘటిత రూపమే యేర్పడును. రేఫము మీఁది 'న' కారమునకు 'ణత్వము' వచ్చుట కర్ణాటక భాషా సంప్రదాయము కాదుగదా. అది సంస్కృత భాషా సంప్రదాయము. కావున డా. గుండర్పుగారి వ్యుత్పత్తి పక్షమున 'కర్ణాటక' అను ణత్వ ఘటిత శబ్ద మపశబ్దమని చెప్పవలసి వచ్చును. ప్రామాణిక కోశము లందును, 'కర్ణాట' అను 'ణ' త్వ ఘటిత రూపమే కన్పట్టుచున్నది. డా. గుండర్పు గారును డా. కాట్టవెల్లుగారును 'ణ' త్వ ఘటిత రూపమునె యుదాహరించు చున్నారు. వీరి వ్యుత్పత్తి పక్షమున 'ణత్వ' మెట్లు ఘటిల్లునని వీరు తలంచినరో తెలియకున్నది.

“కర్ణాట-పు. రామనాథం సమారభ్య | శ్రీరజ్జానం కిలేశ్వరి | కర్ణాట దేశ ఇత్యుక్త దేశే.....” (శబ్దస్తోమ మహానిధి).

శా|| “.....క | ర్ణాటీ గీత కళా సరస్వతి కళింగాంతః పురీ మల్లికా | వాటీ మంజరి.....(భాస్కర. కిష్కిం ౧-౨౬ ప.) (అప్పక. 3 ఆ. ౧౩౮ ప.)

శా|| కర్ణాట షీతిపాల, మాక్తిక సభాగారాంత రాకల్పిత | .
స్వర్ణ సాన జగత్ప్రసిద్ధ కవిరాట్ సంస్తుత్య చారిత్ర, దు |
గ్ధాణ్ఠోరాశి గభీర, ప్రాజ్ఞాముఖ మధ్యా హ్నిపరాజ్ఞోర్చితా |
వర్ణావల్లభ, రాజశేఖరమణీ, పంటాన్వయ గ్రామణీ || ”
(కాశీఖండము ౧ ఆ.)

ఇట్టి ప్రయోగముల కనుకూలమగు.....“కర్ణేఘ+అట=గచ్ఛతీతి కర్ణాటః. తతః స్వార్థే 'క' ప్రత్యయః=కర్ణాటకః” (కర్ణాటకము=చెవుల కింపైన యుచ్చారణము గలది) అను వ్యుత్పని నిరాకరించు తెట్లు?

ఈ క్రింద నుదాహరింపఁబడు గుండర్పుగారి శబ్దములు ద్రావిడ శబ్దములె యని సాధించు యుక్తులు చూపఁబడనే లేదు. అందులోఁ గొన్ని కేవల సంస్కృతములె యని తోచును. ద్రావిడ భాషలలో నట్టి యాకారము గల శబ్దము లుండుటయే వాని ద్రావిడత్వమునకుఁ బ్రమాణమని వారు తలంచిన ట్లున్నది. (చూడు ౧౪౧ III. ౨౪ శృంగేర. IV తుది కాట్టవెల్లు గారి వాక్యము) (చూడు ౨౬౮, ౨౬౯ పుటలు. కాట్ట.) ఎల్ల ద్రావిడ భాషలకును

సంస్కృత సంబంధము ప్రసిద్ధమగుటచేత వానిలోఁ గొన్ని సంస్కృతాకారమున నుండుట వింతకాదు.

౫. “కుండ(ము)=(గొయ్యి). తమి-కుండు=తెల్లు-గుండ=కన్న-కుని=తమి-కుటి” (కాల్లు. ౫౭౭ పుట).

విమర్శము:—‘గొయ్యి’ అను నర్థమునఁ దెల్లన ‘గుండ’ అను శబ్దము లేదు. “గుండము-వై. వి. నిప్పుల గుంట” అను సంస్కృత ‘కుండ’ శబ్ద వికృతి మాత్రమే కలదు. సంస్కృత ‘కుండ’ శబ్దము ద్రావిడ శబ్దమని గుండట్టుగా రెట్లు తలంచినో తెలియకున్నది.

౬. కుర్కుర=(కుకర). ద్రావి-‘కుర’=(ధ్వనిచేయు) అను ద్రావిడ శబ్దము కలదు. దీని మూలధాతువు ‘కు’=(కూయు-కేకవేయు) అనునది” (కాల్లు. ౫౭౭ పుట).

విమర్శము:—‘కుర్కుర’ అనునదియుఁ గొన్ని కోశములలో నున్నను బ్రామాణిక సంస్కృత కోశములందు ‘కుక్కుర’ అనియే యున్నది. “కాలేయ క స్సారమేయో | కుక్కురో మృగదంశకః | శునకో భవక శ్చాస్త్ స్యాత్” (నామలిం. శూద్రవర్గము. ౨౧ శ్లో.) “కుక్కురః. పుం.....కాలేయకే-సారమేయే. కుక ఆదానే. (ధా). కోకతే-క్విప్ ప్రత్యయః-కురతి-కుర శబ్దే. (ధా). ఇగుపధేతికః. కక్-చాసౌ కురశ్చేతి (కుక్+కుర)” (శబ్దార్థ. చిం.) ‘కుక్’ అనఁగా నెమ్ములను గ్రహించునది. ‘కుర’ అనఁగా నటించునది. దీనినిబట్టి ‘కుక్కుర’ అనియే శబ్ద స్వరూపమనియు నిట్టి సంస్కృత శబ్దమే మూలరూప మనియు విశదమగుచున్నది.

౭. “కేయూర=(అంగదము). ద్రావి-కై=(చేయి-భుజము). ‘ఉఱు’=(వాడఁబడు)” (కాల్లు. ౫౭౭ పుట).

విమర్శము:—అకార ఘటితమగు ‘ఉఱు’ ధాతువు ‘ఉర’ అని యేర్పడ నేరదు. ఇది సంస్కృత శబ్దమే యనఁదగును. “కేయూరమ్. న. కే=బాహు శిరసి, యాతీతి కేయూరమ్. ‘యు’=మిశ్రణే. ‘ఖర్జ విజ్ఞాదిభ్య ఉరోలచౌ. (సి. కా. ఉణాది-౫౩౦ సూ.). హలదంతా ది త్యలుక్సమాసః” (శబ్దార్థ. చిం.) “కేయూర-పు-కే=బాహు శిరసి, యాతీతి యా+ఉరక్=కేయూర. అలుక్స మాసః-బాహు భూషణే.” (శబ్దస్తో).

౮. “కోకిల = (కోయిల). ద్రావి-కుయిల్=కోయిల. ఇది ధ్వన్యను కరణ శబ్దము. కాన నిది యొక భాషనుండి వేతొక భాషలోనికి వచ్చె ననరాదు.

కు=(కూయు). ఇల్=(చోటు). ‘ఇల్’ అనునది రూపసాధనోపయోగి ప్రత్యయము” (కాట్ట. ౫౭౭ పుట).

విమర్శము:—“ఊకతే శ్రోత్య చిత్తమితి కోకిలః. ‘కుక’ ఆదానే.=(తన పలుకులు వినువారి చిత్తము నాకర్షించును)” (లింగా. ౩౩౫ పుట). దొరగారు వ్రాసినట్లు, ‘కు+ఇల్’ అను జంట ధ్వన్యనుకరణముగా సందర్భపడలేదు. రెండు కుటుంబముల వ్యుత్పత్తులును సహజముగనే తోచును.

౯. “ఘోట=(గుట్టము). తెల్లు-గుట్టము=తమి-కుదిరై. ‘కుది’=(దుముకు). (చూడు గుంటర్పగారి పుస్తకము)” (కాట్ట. ౫౭౭ పుట).

విమర్శము:—‘కుదిరై-గుట్టము’ శబ్దములు ‘ఘోట’ శబ్ద సంబంధులని తోచదు. అల్ప ప్రాణము మహా ప్రాణముగ నేర్పడుట సహజము కాదు. ద్రావిడ భాషలలో మహా ప్రాణము లేదుగదా. “భూమకా ఘటతి=పరివర్తత ఇతి ఘోటః. ఘట పరివర్తనే” (లింగా. ౮౯౩ పుట). (చూడు ౧౪౧ V విష. ౧౩ ‘కుదిరై’ శబ్దము).

౧౦. “చమ్మక=(సంపెంగ). జమ్బు=(Rose apple). ద్రావి-సమ్బు=(చెమ్బు) ఎఱ్ఱని” (కాట్ట. ౫౭౭ పుట).

విమర్శము:—“చమ్మయతి-చమ్మ్య తే వా=చమ్మకః. చపి గత్యామ్. క్యన్ ప్రత్యయః” (శబ్దార్థ చిం.) ఇది యర్థ విషయమున సంతగా సంతృప్తిగా లేదు. డా. గుంటర్పగారి వ్యుత్పత్తియు సంతృప్తిగా లేదు.

౧౧. “నారజ్జ=(నారింజ) ద్రావి - నార్ (‘నాటు=పరిమళించు’ శ్రీ రెడ్డిగారు)=(పరిమళించు). మలయా-నారణ్ణ. ‘నారణ్ణాయ్’ (కాయ్=కాయ) అనుదానిని ‘నారజ్జ’ అనుదానితో సరిపోల్చి చూచునది)” (కాట్ట. ౫౭౭ పుట).

విమర్శము:—“నారజ్జ. పు-న. స+అరజ్జః=అరజ్జానమ్ యస్య-నారజ్జః” (శబ్దస్తో). సంసృత పక్ష వ్యుత్పత్తియేకాక ద్రావిడ పక్ష వ్యుత్పత్తియు సంతృప్తిగనే యున్నది.

౧౨. “పిట=పిటక=(బుట్ట). ద్రావి - పిడ్=(పట్టుకొను)” (కాట్ట. ౫౭౭ పుట).

విమర్శము:—“పేటతీతి=పిటకః. పేటకశ్చ = (కూడుకొని యుండునది) ‘పిట=సంఘాతే’ (పెట్టె పేళ్ళు)” (లింగా. ౬౧౧ పుట).

“పేటతి వస్తుభి రితి=పేట. ‘పిట=సంఘాతే’=(వస్తువులతోఁ గూడునది)” (లింగా. ౬౧౨ పుట).

తక్కిన కోశములందును నిట్లే యున్నది. పై వానిని బట్టి యీ శబ్దము సంస్కృత ధాతు మూలకమే యని తోచుచున్నది.

౧౩. “పుత్ర=(కొడుకు). ద్రావి-పుద్=(క్రొత్త)” (కాట్టు. ౫౭౭ పుట).

విమర్శము:—“పుత్రః=పున్నా మ్నా సరకా ద్యస్తాత్ । పితరం త్రాయ తే సుతః । తస్మా త్పుత్ర ఇతి ప్రోక్తః । స్వయమేన స్వయంభువా !.....పున్నరకం, తస్మా త్రాయతే ‘త్రైజ్=పాలనే’ సుపీతి క ప్రత్యయః.....” (శబ్దార్థ చిం.). ఇట్లే శబ్దస్తోమ మహానిధి ప్రభృతికోశములందు నున్నది. ఇట్టి ది ద్వి ‘త’ కారక మని దొరగారు గ్రహింపరైరి. పై వ్యుత్పత్తి ద్రావిడ వ్యుత్పత్తి కన్న మిక్కిలి సహజముగా నున్నది. కాన నిది సంస్కృత శబ్దమే యనదగును.

౧౪. “పున్నాగ=(పొగడ). ద్రావి-పొన్=(బంగారము)” (కాట్టు. ౫౭౭ పుట).

విమర్శము:—“శ్లో॥ పున్నాగే పురుష స్తుజః । కేసరో దేవవల్లభః ।” (నామలిం. వనాప. ౨౫ శ్లో॥) “పున్నాగ ఇవ పున్నాగః=(పురుష శ్రేష్ఠునివలె బూజ్యమైనది). పురుషుడున్నతత్వాత్పురుషః-తుజశ్చ” (పురుషునివలె నున్నతమైనది గాన ‘పురుషము-తుంగము’ అనబడును) (లింగా. ౨౮౯ పుట). తక్కిన కోశములందును బున్నాగ శబ్ద వ్యుత్పత్తి యిట్లే చూపబడెను. ‘పురుషము. తుంగము’ అను పర్యాయములనుబట్టి పున్నాగ శబ్దమునకు సంస్కృత పండితోక్త వ్యుత్పత్తి సరియైనదని విశ్వసింపవలెను. బంగారువంటి రంగుగలదను కాట్టువెల్లు గారి వ్యుత్పత్తి పక్షమున నుత్తర పదమగు ‘నాగ’ శబ్దము కేవలము నసమర్థము. కావున నిది సంస్కృత శబ్దమే యనదగును.

౧౫. “పేట=(బుట్ట). ద్రావి-పెట్టి. తెల్లు-ధాతువు—పెట్=(పెట్టు-ఉంచు). ద్రావి-పిడ్=(పట్టుకొను)” (కాట్టు. ౫౭౭ పుట).

విమర్శము:—“౧౨-పిట=పిటక’ శబ్దములవలెనే యీ పేట శబ్దమును ‘పిట=సంఘాతే’ అను సంస్కృత ధాతువునుండి యేర్పడినదనియే చెప్పవలెను. పరిశీలింపగా నియ్యది సంస్కృత ద్రావిడ సమానశబ్దమని తోచును. (చూడు ౧౮౧ III విష. ౧౨ పిట=పిటక శబ్దము).

౧౬. “ఫలము=(పండు), ద్రావి-ఫలమ్=పళమ్=తెల్లు-పండు ‘పల్’- (ధాతువు) అను తమిళ ధాతువునకు ‘ప్రాతవడు’ అని యర్థము” (కాట్టు. ౫౭౭ పుట).

విమర్శము:—‘ఫల’ ‘నిష్పత్తే’ అను సంస్కృత ధాతువే దీనికి మూల మనదగును. ‘ఫల’ శబ్దమునుండి ‘పలమ్’ అని యేర్పడి యుండును. అల్ప

ప్రాణ పకారము మహాప్రాణ ఫకారమునుండి యేర్పడననుట విశ్వసనీయము. లకారము 'డ' కారద్వారమున 'ల' కారమగుట ప్రాచీనతమ పద్ధతి. 'ల' కారము 'ళ' కారమగుట యాధునిక పద్ధతి (చూడు ౧౭ IX విష, ౧౭ XI విష).

౧౭. “మరుత్త=(మందునిచ్చువాడు) ద్రావి - మరుద్ద, మరుత్తు=(మందు)” (కాట్టు. ౫౭౭ పుట).

విమర్శము:—మరుత్త శబ్దమునకు మందులిచ్చువాడను నర్థము సంస్కృత కోశములందుఁ గానరాదు. “మరుత్త-పు. చంద్రవంశేష్ఠ సృవభేదే. తిత స్సంజ్ఞా యాం కన్ (మరుత్తక). మరువకే” (శబ్దస్తో). ఇట్లగుటచేత నిట మరుత్త శబ్దోదాహరణ మప్రసక్తము.

౧౮. “మర్కట=క్రోతి. ద్రావి-మర=(చెట్టు)” (కాట్టు. ౫౭౭ పుట). (చెట్లమీఁద సంచరించునది క్రోతి యని భావము.)

విమర్శము:—వృక్షవాచక ద్రావిడ ‘మర’ శబ్దాంశము ‘మర్కట’ శబ్ద పూర్వభాగమున నున్నంతమాత్రమున వానికి సంబంధమును గల్పించుట యుక్తము కాదు. ‘మర్కట’ శబ్దములోని ‘కట’ అను నుత్తరావయవమున కేమి గతి? “మర్క-మర్కట-మర్కటక” అను సంస్కృత శబ్దములు గలవు. వాని కనేకార్థములు గలవు. అవెల్ల ద్రావిడ ‘మర’ శబ్దసంబంధులె యనరాదుగదా.

“మర్కటః-అ-పుం. వానరః-ఊర్జనాథః-కాన్తిః-రతిబన్ధః, బ్రహ్మచారీ, సూకరః-స్థావర విషభేదః-గళేగణ్డపక్షీ” (నర్వశబ్ద సంబోధిని). “మర్కటః-త్రి-కుటిలః” (నర్వ-సంబో.) “మర్కటకః-అ-పుం. లూతా-సస్యభేదః-వానరః-మత్స్యభేదః-దైత్యః” (నర్వ-సంబో.) “మర్కటః-పు. వానరే. లూతాయామ్. ఊర్జనాథే. స్త్రీకరణస్తరే. గలే గణ్డే-(హడగిల ఇతిభాషా). ఖగే. మర్కటీతి=మర్కః-శకాదిభ్యోఽటన్. (ఉణాది-సి. కా. ౫౨౧ సూ.). స్థావరవిషభేదే” (శబ్దార్థ చిం.) “మర్క-గతౌ” (శబ్దస్తో).

“మర్కటకః-పుం. సస్యప్రభేదే-వానరే-లూతాయామ్-మత్స్యవిశేషే-దైత్యవిశేషే. సంజ్ఞాయాం కన్” (శబ్దార్థ. చిం.)

“మర్కః-పుం-దేహే=శరీరే, వానరే, వాయూ, మర్చతి-మర్చయతి వా=మర్కః. మర్చి స్సామ్రో ధాతు రితి బహవః. ‘మర్చ=శబ్దే’ చౌరాదిక ఇతి. మిదచోఽన్త్యా దిత్వాది సూత్రే కైయటః.....” (శబ్దార్థ చిం.).

“ఇణ్ భీ కా వా శల్యతి మర్చిభ్యః కన్.....మర్కః=శరీరవాయుః” (సి. కా. ఉణాది-౩౨౩ సూ.)

“౧౯. ముక్త=(ముత్యము). ప్రాకృ-ముత్తా. తమి-ముత్తు. ఈ సంస్కృత తమిళ శబ్దములు రెండును “ముదల్”=(మొదలు) అను ద్రావిడ ధాతువునుండి వచ్చియుండును. ‘ము’-లేదా ‘మి’ ధాతువు. ‘మొదటిదై యుండు’ అని ధాత్వర్థము. రత్నములలో మొదటి దనగా శ్రేష్ఠమైనది” (కాల్లు. ౫౭౭ పుట).

విమర్శము:—ప్రాకృ-ముత్తా. తమి-ముత్తు అనునవి రెండును సంస్కృత ‘ముక్తా’ శబ్దభవములు. “సంస్కృత-మూక్తిక=ముత్తిల=ముత్తియము =ముత్యము” అని తెల్లశబ్దపు వ్యుత్పత్తి నరయునది. “ముచ్యతే శుక్తి సంపు టా దితి=‘ముక్తా’, ముక్తైవ=మూక్తికమ్. ముచ్=మోక్షణే” (ముత్యపు చిప్ప వలన విడువబడునది).....(లింగా. ౫౮-౩ పుట).

“ముక్తా-స్త్రీ-మూక్తికే, ఇంద్రరత్నే, శౌక్తికే-(మోతీ ఇతిభాషా) - రత్నే- (ముచ్యతే స్త, ముచ్+క్తిః)-వ్యవగతపాశాయామ్-పుంశ్చల్యామ్” (శబ్దార్థ చిం.).

పయి నుదాహరించిన యర్థవిశేషములు సంస్కృతమువారి వ్యుత్పత్తికి- ‘ముచ్’ ధాతుజన్యమునకు-సరిపడునుగాని డా. గుండర్బగారి వ్యుత్పత్తికి సరి పడవు గదా!

౨౦. “భిల్ల = (కిరాతుడు) ద్రావి-భిల్ల = విల్ = బిల్ = (విల్లు = ధనువు)” (కాల్లు. ౫౭౮ పుట).

విమర్శము:—బకారము భకారముగ బరిణమించినదనుట సహజము కాదు.

“భిల్ల-పుం-భిల+లక్=భిల్ల-ష్టేచ్ఛజాతిభేదే. “భిల=భేదనే” “కైవర్త మేద భిల్లాశ్చేతి స్మృతిః” (శబ్దస్తో). “బిలకశ । భేదనే బుల్కమజ్జనే । భల భల్కజ్ భిల- బాది । వత్.....” (కవికల్పద్రుమ ధాతుపాఠము. లాంత వర్గము). పైవానినిబట్టియు భిల్ల శబ్దపు ప్రాచీనతనుబట్టియు ద్రావిడ ‘విల్’ శబ్ద మీ భిల్ల శబ్దపరిణామ మని తోచుచున్నది.”

౨౧. “రాత్రి = (రేయి). ద్రావి-ఇరా = ఇరవు. తెల్లు-రే-ఇర్- (ధాతువు)=చీకటిగా నుండు. ఇర్+ఉళ్=(చీకటి)” (కాల్లు. ౫౭౮ పుట).

విమర్శము:—“రాతి=దదాతి సుఖ మితి=రాత్రి, ఇ. నీ. ‘రా=దానే’= (సుఖము నిచ్చునది)” (లింగా. ౯౦ పుట). తక్కిన కోశములందును బై రీతినే వ్యుత్పత్తి వ్రాయబడెను. రాత్రి శబ్దములోని రేఫమును బల్కఁ జాలక

ద్రావిడులు 'ఇ' కార పూర్వకముగాఁ బల్కుటలో 'ఇర్' శబ్ద మేర్పడి యుండును.

పయి యభిప్రాయ ద్వయములో నొక దాని సిర్జయించు వినిగమక మేది యు లేదు. ఇట్టి శబ్దము లుభయ కుటుంబ సాధారణము లనుట యుక్తము.

౨౨. "విరల=(అరుదు=వదులుగా నుండు) తమి-మలయా-విరల్=(విరివి). 'విరి' ధాతువు. 'విరియు=చెదరి యుండు' అని ధాత్వస్థము" (కాట్ట. ౫౭౮.)

విమర్శము:—"విశేషేణ రాతి అస్తరమ్=విరలమ్. 'రా=ఆదానే=(విశేషముగా నవకాశము సంగీకరించునది)" (గురుబా=లింగా. ౬౬౬ పుట).

"విరల-త్రి-(వి+రా+కలన్) అవకాశే-విచ్చిన్నే-అనిబిడే చ" (శబ్దస్తో).

౨౩. "హేరమ్మ=(దున్నపోతు). ద్రావి. ఎరుమ = ఎర్" (కాట్ట. ౫౭౮ పుట).

విమర్శము:—దీనికి మహిష పరాధము కొన్ని కోశములలో మాత్రమే గలదు. 'రచి=శబ్దే' ధాతువు. (చూడు సి. కా. ౩౭౬ ధాతువు. బాలమా. సి. కా. ౭౦౯ పుట). అఱచి పిలువఁదగినది=పెద్ద శబ్దముచే హెచ్చరింపఁ దగినది) దీని వికృతియే ద్రావిడ 'ఎర్' శబ్దమేమో?

౨౪. "శృంగేర=(అల్లము). ఇది కేవల ద్రావిడ శబ్దము. తమి-మలయా—"ఇన్జి=ఇన్జి" (అల్లము) - కన్న-సున్జి=(అల్లము). మూల ద్రావిడ శబ్దము 'స' కారాదికమై యుండును. (చూడు ఇండియను ఏంటికైవ్సరీ. నవంబరు ౧౮౭౨ సం॥ బర్నలు దొరగారి వ్యాసము). ప్రాచీన కాలమున గ్రీకులు మలబారునుండి 'అల్లము'ను దెచ్చుకొనువారు. మలయాళమున 'ఇన్జి' అను దానితో 'వేర్'=(మూలము=వేరు) అను దానిని జేర్చగా 'ఇన్జి వేర్' అనునది సిద్ధించి యుండును. ('విర్'=విరియు) అను ధాతువు నుండి 'వేర్' అను నీ సంస్కృత ద్రావిడ సామాన్య శబ్ద మేర్పడి యుండును. (ఇది సకారాదిగ నాది నుండెడిదనియు నక్కారణమున "సిన్జివేర=శృంగేర" అని యేర్పడెననియుఁ గాట్టువెల్లుగారి యాశయము) (కాట్ట. ౫౭౮ పుట).

విమర్శము:—"శృంగేరమ్-అ-న. ఆర్ద్రకమ్=(తెల్లు-అల్లము)" (సర్వ శబ్దసంబోధిని). "శృంగ వేర. న. శృంగునివ వేరమ్=అవయవో యస్య-ఆర్ద్రకే. శుక్త్యామ్....." (శబ్దస్తో). వేర. న. (అజ+రన్. వీభావః) దేహే-వార్తాకా, కుజు-మేచ. సంజ్ఞాయామ్-కన్. కర్పూరే." (శబ్దస్తో).

డా. కాట్టు వెల్లుగా రుదాహరించిన 'సిచ్చి వేర' శబ్దములోని 'సిచ్చి' శబ్ద మీ 'శృజ్' శబ్దభవమే యని తోచుచున్నది. 'వేర' శబ్దము సంస్కృత ద్రావిడ సాధారణమే కదా.

“ఇంకను నధికముగా నీ గుండర్తుగారు సంస్కృతమునఁ జొచ్చిన ద్రావిడ శబ్దము లనుచుఁ జూపిరిగాని యవి యట్లు విశ్వసింపఁదగి యుండలేదు. వైని ప్రాసిన వానిలో సైతము చాల శబ్దముల విషయమున నమ్మిక పుట్టకున్నది” (కాట్టు. ౫౭౮ పుట).

—౨౫. “డా. గుండర్తు గారిక మంచి యుదాహృతి నిచ్చిరి. సంస్కృత-రూపమ్=తమి-ఉరుపమ్=ఉరుపు. ఇట్టివి సంస్కృత జన్యములుగఁ దోచుచున్నను దమిటమున వీనికి వేఱుగ ధాతువు కన్పట్టుటచేత నవి సంస్కృత భవములు కావు. తమి-ఉరు=గట్టిగ నుండు. దీని రూపాంతరము 'ఉలు' అనునది. దీనినుండి 'ఉలుపు'=(దేహములోని యొక యవయవము. శరీరము-రూపము) అను శబ్దమేర్పడును. “ఉలుపు=విభక్తి చిహ్నము-(ఉరుపు=విభక్తి ప్రత్యయము' శ్రీ రెడ్డిగారు) ఆయా విభక్తులు” అనియు నందురు, (ఉరుపు శబ్దము సంస్కృత రూప శబ్దభవ మనఁదగును.) డా. గుండర్తుగారు 'ఉలుపు' శబ్దమునుండి సంస్కృత రూప శబ్దము వచ్చినదని నిశ్చయించిరి. ఇది నిజమేకాని 'ఉరుపు' అను తమిట శబ్దము సంస్కృత రూప శబ్ద భవమనఁదగును” (కాట్టు. ౫౭౮ పుట).

విమర్శము:—“రూపయతి = విమోహయతీతి=రూపమ్, 'రుప్-విమోహనే'=(మోహింపఁజేయునది)”. (లింగా ౧౧౫, పుట). ప్రాచీన తమ కాలమున 'రట' లకు మార్పు కలుగనేరదు. అకారము టత మధ్యస్థాచ్చారణము గలది. రేఫ మట్టిది కాదు. కాన 'ఉలుపు' శబ్దమునుండి 'రూప' శబ్దము పుట్టనేరదు.

౧౪౧. IV విష:—“డా. కిట్టెలు దొరగారు ౧౮౭౨ సం॥ అగష్టు ఇండియను ఏంటికైవ్లరీ వ్యాసమునఁ గొన్ని ద్రావిడ శబ్దములు సంస్కృతమునఁ జొచ్చిన వనుచుఁ జూపిరి. వానిలోఁ గొన్ని యిటఁ జూపఁబడుచున్నవి” (కాట్టు. ౫౭౮ పుట).

౧. “అట్ట=(అట్టలకము=వైయంతస్తు). ద్రావి-అడ్’=(ఒకటిపై నొకటి పేర్చు). అను ధాతువునుండి యేర్పడి యుండును.”

౨. “అట్ట=(అన్నము) ద్రావి-అడ్’=(వండు) అను ధాతువు యొక్క భూతార్థక రూపము”.

3. “అట్ట=(హట్ట’ అనఁదగును. బజారు) ద్రావి-హట్ట=హట్టి=(కుగ్రామము). దీని ప్రాచీన రూపము-‘పట్టి’ అను శబ్దము. (చూడు కిట్టెలు-పట్టనము)” (కాల్లు. ౫౭౦ వుట).

విమర్శము:—వీనిలో మూడవ దగు ‘అట్ట’ శబ్దము పట్టన శబ్ద సంబంధి. దాని నిటఁ జూపుట యప్రసక్తము. ప్రథమ ద్వితీయములగు ‘అట్ట’ శబ్దముల ద్రావిడ వ్యుత్పత్తికన్న సంస్కృత వ్యుత్పత్తియే సముచితముగా నున్నది. అట్ట శబ్దపు వివిధార్థములు ద్రావిడ వ్యుత్పత్తి విషయమున సరిపడవు.

“అట్టః. పుం. హర్ష్య పృష్ఠోపరి నికేతే-క్షామే-అత్యర్థే-హట్టే-గృహస్తరే. చతుష్కే-ప్రాకారాగ్రస్థిత రణగృహే. నపుం-ఓదనే. అట్యత ఇతి అట్టః ‘అట్ట=అతిక్రమణే’ (ధాతు). కర్తణి ఘణ్. అట్టయతి వా-అచ్ ప్రత్యయః-శుష్కే” (శబ్దార్థ చిం.).

‘అట్ట’ శబ్దార్థము నీ క్రింది రీతిని శబ్దస్తోమ మహానిధికర్త సమన్వయించి యున్నాడు.

“అట్ట-అతిక్రమే-వధే-భాది.....” (శబ్దస్తో).

“అట్ట-అనాదరే-చురాది” (శబ్దస్తో).

“అట్ట-పుం-అట్టయతి=అనాద్రీయతేఽన్యత్ర. చురాది. అట్ట-ఘణ్.

ప్రాసాద సోపరిగృహే.....తత్రస్థితా హి నరా అన్యాన్ హీనతయా నాద్రీయన్తే. అతిశయేచ. తస్మిన్ సతిచ అన్యోత్కంఠే అనాదరః” (శబ్దస్తో).

౪. “ఆమ్ = (అంగీకారార్థకము). ద్రావి-ఆమ్ = ఆమ = (అగును). ‘ఆ+గు’ ధాతువుయొక్క భావ్యర్థక తద్ధర్మార్థకమగు నమహత్కర్తృకై వచన రూపము” (కాల్లు. ౫౭౯ వుట).

విమర్శము:—‘ఆగు’ అను తమిట ధాతువుయొక్క ప్రథమ పురుషైక వచనము ‘ఆగుమ్’=(అగును) అనునది. దాని సంక్షేపరూపములు ‘ఆమ-ఆమ్’ అనునవి. ఇవి యాధునిక రూపములు. ‘ఆగుమ్’ అనునది ప్రాచీనతమ రూపము. కావున నాధునికములగు ‘ఆమ్=ఆమ’ అను వానితోఁ బ్రాచీన తమమగు సంస్కృతమందలి ‘ఆమ్’ శబ్దమునకు యాదృచ్ఛికపుఁ బోలిక యయినఁ గలదని చూపుట సరికాదు. ఇది తొలఁక-ప్రియమునఁ జెప్పఁబడలేదు. కానఁ బ్రాచీనము కాదని శ్రీ వేంకటరాజులు రెడ్డిగారు వ్రాసిరి. (౧-౬-౫౪ తేది జాబు) మఱియు సంస్కృతమందలి ‘ఆమ్’ అను నవ్యయము స్థితియు నిర్బాధము కాదు. అంగీకారార్థమున “ఆ-ఓమ్’ శబ్దములు మాత్రమే వాచస్పత్య సమ్మత ములై యున్నవి. ఈ క్రింది నామ లింగాను శాసన శ్లోకభాగ మిట్టి ‘ఆమ్’ శబ్ద స్థితి భ్రాంతికి మూలమగుచున్నది.

“ఆ మేవమ్” (నామలిం-అవ్య-౧౬ శ్లో). ‘ఆమ్-ఏవమ్’ అను రెండును నొకఁడు చెప్పిన దాని సంగీకరించుట యందు వర్తించును,.....కొందఱు ‘ఆమ్+ఏవమ్=ఆమైవమ్’ అని పఠించుచు ‘ఆమ్’ అను నవ్యయము జ్ఞాన నిశ్చయమునందు వర్తించు ననిరి. ‘ఆమ్ జ్ఞాన వినిశ్చయే’ అని వోపాలితుఁడు” (లింగా. ౮౭౧ పుట). పరిశీలింపఁగా ‘ఓ మేవం పరమం మతే’ (నామలిం-అవ్య-౧౭ శ్లో) అను నామలింగానుశాసన శ్లోక భాగమునుబట్టి ‘మతే’=అనఁగా సమ్మత్యయందనఁగా సంగీకారార్థమునందు-‘ఓమ్-ఏవమ్-పరమమ్’ అనునవి మాత్రమే వర్తించుననియుఁ పయి పదునాఱవ, శ్లోకభాగము, ‘ఆ ఏవమ్’ అనునవి జ్ఞాన నిశ్చయార్థకములని వచించు చున్నదనియుఁ జెప్పట యుక్తమని తోచెడిని. ఇట్టి యభిప్రాయముతోడనే కావలయు శబ్దస్తోమ మహానిధిక్తర ‘ఆమ్’ అను శబ్దమునె యంగీకరింపక ‘ఆ’ శబ్దమును మాత్ర ముదాహరించిన వాఁడయ్యెను. దానికిఁ బర్యాయముగా ‘ఓమ్’ శబ్దమును సయితము ప్రదర్శించెను.

“ఆ-అవ్య. (ఆమ్+క్లిప్-పుషోదరా దిత్వా త్పలోపః).....అనుకమ్పా యామ్-సముచ్చయే-అక్లికారే.....” (శబ్దస్తో).

(‘ఆమ్’ అను నవ్యయ శబ్దమే శబ్దస్తోమ మహానిధియందులేదు) “ఓమ్-అవ్య. ప్రణయే - ఆరమ్భే - స్వీకారే - ఓ మిత్యుక్తవతో ౭ థేతి మాఘః-అను మతే.....” (శబ్దస్తో).

౫. “ఆర-కూట = (ఇత్తడి-కొన్ని లోహముల కూడిక). ద్రావి-కూట=కలయిక. కుడ-(ధాతువు)=(కలియ-కూడు)” (కాల్డు. ౫౭౯ పుట).

విమర్శము:-డా. కిట్టెలు దొరగారు ‘ఆర’ అను ద్రావిడ శబ్దము గలదని కాని దానికి ‘లోహము’ అను నర్థము కలదని కాని వ్రాయలేదు. ‘ఆర’ అను సంస్కృత శబ్దము పైనే ‘కూట’ అను ద్రావిడ శబ్దము నిల్చెనని తలంచుకొనరా? ‘ఆర’ అను సంస్కృత శబ్దమునకు ‘ఇత్తడి’ అనియే యర్థము. ‘కూట’ శబ్దమును సంస్కృతమే యనుట యుక్తము కాదా? సంస్కృతమున ‘కూట’ శబ్దము లేదా?

“ఆరకూటః-పుం-న. పితృశే-రీత్యామ్. (ఇత్తడి).....ఆరం కూటయతే-కూట దాహే, పచాద్యచ్” (శబ్దార్థ చిం.).

“ఆరకూట-పుం-న. ఆరం=పితృలం-కూటయతి=స్థూపీకరోతి. అచ్-పితృలాభరణే. కి మారకూటాభరణేన న శ్రియ ఇతివైషధమ్” (శబ్దస్తో).

౬. “ఆట-ఆడ” ఇదొక ప్రత్యయము. దీనికి ‘ఆడుకొను-ప్రేమతోఁ బెంచు’ అని యర్థము. ఉదా:-వాచాట=(అధిక ప్రసంగి.) ద్రావి-ఆడు=శ్రీడించు-ఉపయోగించు” (కాల్డు. ౫౭౯ పుట).

విమర్శము:—‘వాచ్ + ఆట = వాచాట’ అను శబ్దములోని ఆట ప్రత్యయము ద్రావిడ శబ్దమని డా. కిట్టెలు దొరగారి యాశయము. ‘ఆట’ అనునది ‘ఆడు = క్రీడించు’ అను ద్రావిడ ధాతువునుండి యేర్పడినదని తాత్పర్యము. కాని యందలి ‘ఆట’ శబ్దము సంస్కృత మందలి ‘అట = గతౌ’ అను ధాతువు సంబంధమైనదని దొరగారేల భావింపఁజేరి తేలియకున్నది.

“ఆల జాటచౌ బహుభాషిణి” (౫-౨-౧౨౫). ‘కత్తిత ఇతివక్తస్యమ్ (వార్తి ౩౨౨౩) (ఈ నియమమును దర్వాతీవారు పాటింపలేదు. ‘వాగ్ని వాచాట వాచాలాః’ ముగ్ధభోధవ్యా) = కత్తితం బహు భాషతే = వాచాలః = వాచాటః - యస్తు సమ్యక్ శబ్దానాం భాషతే స వాగ్నిజ్యేవ’ (సి. కా. ౧౯౩౧ సూ). ఇట్టి యెడల నిల్చు ‘ఆట’ ప్రత్యయము ‘అట = గతౌ’ అను సంస్కృత ధాతువు మూలముగాఁగల దనుట యుక్తము గదా.

౭. “‘ఆల’ ఇదొక ప్రత్యయము. దీనికి ‘కల్గిన’ అని యర్థము. ఉదా:— ద్రావి-మలయాశ = (కొండలు గల). అశ్వవాల = గుఱ్ఱములు గల). ద్రావి-ఆల్ = (కల)” (కాట్టు. ౫౭౯ పుట).

విమర్శము:—“అశ్వ + ఆల = అశ్వ + వ్ + ఆల” అని డా. కిట్టెలుగారు ఛేదించిరేమో? సంస్కృత శబ్దముమీఁద ద్రావిడ ప్రత్యయము నిల్చిన దననే?

“అశ్వవాల. పుం-అశ్వస్య వాలః-కేసర ఇవ తదాకార పుష్పత్వాత్. కాశే. అశ్వస్యకేశే.” (శబ్ద_).

౮. “ఆళి = (గొయ్యి). ద్రా. ఆళి = (లోతగు స్థలము.) (‘ఆళి = తమి) శ్రీ వేంకటరాజులు రెడ్డిగారు ‘ఆల్’ (ధాతు) = (లోతుగా నుండు)” (కాట్టు. ౫౭౯ పుట).

విమర్శము:—‘గొయ్యి-అగడ్త’ అను నర్థములుగల ‘ఆళి’ శబ్దమే సంస్కృత మునలేదు.

౯. “పాలన = (జున్ను పాలు) ద్రావి-పాల్ = (షీరము)” (కాట్టు. ౫౭౯ పుట).

విమర్శము:—‘పాలన’ శబ్దమునకు మూలమగు ‘పాల్’ శబ్దమే ‘పా = పానే’ అను సంస్కృత ధాతువునుండి పుట్టియుండునని డా. కాట్టువెల్లుగారు ముందు వ్రాయుచున్నారు. అట్టిది ద్రావిడ శబ్దమనియు నది సంస్కృతమునఁ బ్రవేశించెననియుఁ గిట్టెలుగారు వ్రాయుట సరికాదు. (చూడు ౩౧ పాల్ శబ్దము. ౧౪౧ V విష).

౧౦. వల్లి=(తీగ) ద్రావి - వల్లి=(తీగ) వల్-(ధాతు) = (నంగు-చుట్టు కొను)" (కాట్టు. ౫౭౯ పుట).

విమర్శము:—“వలతే=వేప్తతే, యష్ట్యాదిక మితివల్లి ‘వల-వేల్ల-సంవరణే’=(కట్టి మొదలగువానిని జుట్టుకొనునది.” (లింగా ౨౪౦ పుట) “వల్ల=సంవరణే-భ్యాది” (శబ్దస్తా).
 పయి యుదాహృతులనుబట్టి తమిళ ‘వళ’ ధాతువు సంస్కృత వికృతియై యనుటకు సందేహములేదు. సంస్కృత ‘ల’ కారములను సైతము ‘ళ’ కారముగఁ బలుకుట తమిళమునకు వింతకాదు.

౧౧. “ముకుర=ముకుళ = (మొగ్గ). ద్రావి-మొగుల్ (‘ముకిల్-తమి , శ్రీ రెడ్డిగారు)=మొగ్=(ముకుళించు)” (కాట్టు. ౫౭౯ పుట).

విమర్శము:—“కలికా వస్థాం ముచ్చితీతి ముకుళః. అ-ష్ట. ‘ముచ్’ మోక్షణే (ధాతు). మొగ్గగా నుండుటను విడుచునది” (లింగా. ౨౪౫ పుట).

“ముకుళః. పు-న. ఈషద్వికాసోన్ముఖ కలికాయామ్=కుట్టలే. ముచ్చితి కలికాత్వమ్. ముచ్’ మోక్షణే. బాహుళకా దులక్. ఆత్తని-శరీరే” (శబ్దార్థ. చిం.).

ఇట్టి ‘ముకుళ’ శబ్దమునుండియే ద్రావిడ-“మొగుల్=మొగుడు” మున్నగు శబ్దము లేర్పడియుండును. ద్రావిడ ‘మొగుల్’ (ముకిల్?) శబ్దమునకు సంస్కృ. ‘ముచ్’ ధాతు మూలకత్వమువంటి వ్యుత్పత్తి లేదు గదా. మఱియు ‘ముకుళ కలిక’ల భేదమును దొరగారు గమనించి నట్లగపడదు. ముకుర శబ్దమునకును ‘కోరక’ మను నర్థము శబ్దార్థ చింతామణిలోఁ గలదు.

“ముకురః-పు-అదర్శే. దర్శణే. వకుళద్రుమే. కులాలదణ్డే. కోరకే ముచ్చితి జ్యోతిః-‘ముచ్’ మోక్షణే. బాహుళకాత్ ఉరచ్. యద్వా మజు-తే-‘మకి=మణ్డనే. ‘మకుర దర్శరా’ వి త్యురచ్-నలోపశ్చ. బాహుళ కాత్ పక్షే ధాతో రుపభాయా ఉకారశ్చ. (మకుర=ముకుర)” (శబ్దార్థ చిం.).

౧౨. “కుట=(మట్టిపాత్ర). కుడ్=(లోనికి గ్రహించు)” (కాట్టు. ౫౭౯ పుట).

విమర్శము:—“కుటః పు-న-కలశే=కుటే. కుటతి=కుటిలీ భవతీతి=కుటః. ‘కుట-కాటిల్వే’ (ధా). ఇగుపధేతి కః.” (శబ్దార్థ. చిం.). ద్రావిడ వ్యుత్పత్తికన్న సంస్కృత వ్యుత్పత్తియే విశ్వసనీయమై యున్నది.

౧౩. “కుతార=(గొడ్డలి) ద్రావి-కడి=(కోయ=కొట్టు)” (కాట్టు. ౫౭౯ పుట).

విమర్శము:—“కుఠ=ఛేదనే. సాత్ర్య.” (శబ్దస్తో) “కుఠార. పుం. స్త్రీ. (కుఠ+కరన్) అప్రభేదే.” (శబ్దస్తో). ద్రావిడ సంస్కృత ‘కడి-కుఠ’ ధాతువు లభిన్నములె యననగును. ప్రాచీన కాలమున సరిశములు ద్రావిడ భాషలలో తేవు. మహాప్రాణ త కారము ట కారమగుట సహజమే కదా.

“ఇంకను ననేక శబ్దములు కిట్టెలు దొరగారితేతఁ జూపఁబడెను. కాని యవి ద్రావిడ భాషనుండి సంస్కృతములోనికి వెళ్ళినట్లు తోచెను. కాని సంస్కృత ద్రావిడ భాషలలోనికి వేతొక భాషనుండి వచ్చియుండును” (కాట్టు. ౫౭౯ పుట).

౧౪౧. V విష. “౨. సంస్కృత ద్రావిడ శబ్ద సామ్యములు:—I సంస్కృత భిన్నములగు నిండోయూరపియను భాషల శబ్దములు (గ్రీకు-లాటిను మొ.) చాలుగ ద్రావిడ శబ్దములను బోలుచున్నవి.

II సంస్కృత మాత్రముతోనె మిక్కిలిగఁ బోలియున్న ద్రావిడ శబ్దములును గలవు. వీనిని సంస్కృత పండితులు దేశ్యములందురు. (దొరగారట్టి దేశ్యము లనఁబడిన వానిని మచ్చునకేని చూపలేదు), ఇందు I మొదటి తరగతి శబ్దముల పట్టిక మిక్కిలి యధికము. రెండవదియుఁ గొంతగలదు. కావున ద్రావిడ భాషలకు సంస్కృతముకన్న సంస్కృతేరములగు నిండోయూరపియను భాషలతోనె యధిక సంబంధము గలదని తోచును. (చూడు ౮ IV విష.) ఈ సంబంధాతిశయమును బరిశీలింపఁగా సంస్కృత భాష నిండోయూరపియను భాషలతో వేఱుపడక ముందటి యవస్థలోనె మూల ద్రావిడభాష కద్దానితో సంబంధ ముండెడిదని తేలుచున్నది. (చూడు 2 II విష.).

పయిరీతి నిండోయూరపియను భాషలకును ద్రావిడ భాషలకును నత్యధిక సంబంధము కల్గియున్నను వానికి జన్యజనక భావము కల్పింపరాదు, పై వానిలోని రెండవ తెగ శబ్దములను ద్రావిడ భాషలలో నవ్యుత్పన్నములనుగా నెన్నవలెను. ఈ శబ్దములు సంస్కృత ద్రావిడ భాషలకు వేతొక భాషనుండి వచ్చియుండును” (కాట్టు. ౫౭౯, ౫౮౦ పుటలు).

“సంస్కృత ద్రావిడ భాషలకు సమానమయియున్న శబ్దములు (కాట్టు వెల్లుగారు సంస్కృత ధాతుమాత్రమును జూపినను శబ్దస్తోమ మహానిధినుండి నేను దక్కిన విపరములను జూపితిని).

౧. “తమి:—అడి”=(కొట్టు-తన్న-చంపు)

సంస్కృ-“అడ=ఉద్యమే - భృద్వి.” “అడ్డ = అభియోగే - భృద్వి” (శబ్దస్తో).

౨. తమి:—ఉద్ + ఐ = (తన్ను-మెట్టు). ఉడై = ఒడై = పగులఁగొట్టు).

సంస్కృ-“ఉత్ = ఉపఘాతే భావది” (శబ్దస్తో).

౩. తమి-అడై-(ప్రవేశించు. పొందు).

సంస్కృ-వైదిక సంస్కృతమగు ‘అడ్’ అనుదానితోఁ బోల్చి చూచునది “అడ్ = వ్యాప్తై-స్వాది” (శబ్దస్తో).

౪. తెల్లు-అన్ + ఉ = తమి-ఎన్ = (చెప్పు-పలుకు).

సంస్కృత-అణ్ = (శబ్దించు). “అణ = శబ్దే. భావది” (శబ్దస్తో).

౫. తమి-అర్ + ఉ = (విరళముగ నుండు) విలునగల-ప్రియమగు.

సంస్కృత-అర్హ = (యోగ్యతగల). అర్హ = (విలువ).

౬. తమి-ఉర్ + ఉ = (ప్రేరు). శిష్ట గ్రాంథిక భాషలో దీనికి (‘ఉరే’ అనుదానికి శ్రీ రెడ్డిగారు) ‘వాహనము నధిరోపించు’ అని యర్థము.

సంస్కృ-‘ఉర్ = (పోవు). ‘ఉర-గతౌ’ సాత్రః (శబ్దస్తో)

౭. తమి-కడ్ + అ = (దాటిపోవు-తొలఁగు.)

సంస్కృ-“కట = గతౌ. భావది” (శబ్దస్తో)” (కాట్టు. ౫౮౦ పుట).

౮. తమి-కడ్ + ఉ = (బాధకలిగించు - కటువుగానుండు - కారముగా నుండు-చుఱుకుగానుండు-భయంకరమగు).

తమి-కడ్ + ఇ = (కలుచు). ఇది వేటొక రూపసాధన ప్రత్యయముతోఁ గూడునపుడు ‘కోయు-ఖండించు-నిందించు’ అను సర్థముల నిచ్చును.

తమి-కడ్ + ఉ + గు = (త్వరపడు).

తమి-కత్ + ఇ - (కూర) ఇది ‘కడి’ అనుదాని కభిన్నము.

తమి-కడుకడు = కడుశబ్దాప్రేక్షిత రూపము.

తమి-కడు + అమ్, = కడు + అఱు = కాడ్ + ఉ, = (అడవి).

తమి-‘కడు’ అనుదానికి మొదట ‘అధిక్యము-అతిశయము’ అను సర్థ ముండెడిదని తోచును.

సంస్కృత-కట్ = (పోవు). “కటు-కటుక” శబ్దము లీ ధాతువునుండియే సాధింపబడును” (కాట్టు. ౫౮౦ పుట).

విమర్శము:—“‘కట-గతౌ’ (ధా) ‘కటు-కటుక’ (కట + ఉ)-దూషణే-దుష్టకార్యే-రసభేదే” (శబ్దస్తో) అని యిట్లుగ నిది ‘కట’ ధాతువునుండియు సాధింతురు. ఇది ద్రావిడ శబ్దమెయనియు నది సంస్కృతమునఁ జొచ్చెననియు వెనుక దొరగారు వ్రాసిరి. (2 శబ్దము ౧౪౦ II విష.). అచట నీ విష

యము విపులముగా విమర్శిత మయ్యెను. తమిలముం దీ ధాతువునుండి పుట్టిన శబ్దముల యర్థము లెల్ల సంస్కృత-కటు=కటుక శబ్దమునకుఁ గలవు. ప్రాచీన ద్రావిడ భాషలో సరళోచ్చారణమే లేదు గాన సంస్కృత కటు శబ్దాభిన్నమే యీ తమిల కడు కటు శబ్దాదిక మని చెప్పవచ్చును.

“కటుః-పుం. రసవిశేషే.....చ మ్మకవృక్షే. చీన కర్పూరే-పటోలే-కట్టి-లతాయామ్. స్త్రీ. కటుక్యామ్-కటుకరోహిణ్యామ్. న. అకార్యే. దూషణే. త్రి-కటు రసయక్తే. సుగంధా. తీక్ష్ణే. మత్సరే. అప్రియే. కటు త్యావృణోతి తీక్ష్ణతయా ముఖమ్. “కటే=ఆవరణే” (ధా).....” (శబ్దార్థ చింతామణి).

“కటుక. పుం- పటోలే-సుగంధివృక్షే-అరక-వృక్షే-కుటజ వృక్షే=రాజ సర్వపే (ఆవాలు). న-ప్ర్యాపే. త్రి. కటుని. స్వాధ్యే కః” (శబ్దార్థ చిం.).

“భూలరు దొరగారు తమ సంస్కృత మూర్ధన్య చరిత్ర వ్యాసమున 3౫ పుటలో నీ ‘కటు’ శబ్దమును కర్తనార్థకమగు ‘కృత్’ ధాతువునుండి సాధించిరి. ఇది యుక్తమేయని తోచుచున్నది. (కృత్=కర్త=కటు). (“కృత్-ఛేదే తుదాది” శబ్దస్తా). ఈ పక్షమున సంస్కృత ద్రావిడ ధాతువుల యర్థము కలిసిపోయెను. ‘కోయు=కఱచు-ఖండించు’ అను నర్థము లీ రెండిటికిని స్వీయములై యగును. ఇంక సంస్కృతములోని ‘కటుక’ శబ్దము (ఆవాలు) ద్రావిడ ‘కడుగు’ శబ్దమునుండియే వచ్చినదనఁదగును. ‘గు’ చేరుట తమిలమున స్వాభావికము” (కాల్డు. ౫౮౧ పుట).

విమర్శము:—అర్థ మేదో యొకరీతిని సరిపెట్టుకొంద మన్నను ‘కటు. శబ్దము ‘కృత్=కర్త’ ధాతువునుండి యేర్పడెననుట కేవలము నసంభవము’ వ్యాకరణ సంప్రదాయ విరుద్ధము. ద్రావిడ భాషలలో ‘గు’ శబ్దము చేరుట స్వాభావిక మయినట్లే సంస్కృతమున ‘క’ ప్రత్యయము చేరుట మిక్కిలి స్వాభావికము. కావున ద్రావిడ ‘కడు’ శబ్దము సంస్కృత ‘కృత్-కర్త’ శబ్ద సంబంధి కానేరదు. అది ‘కటే-వర్ణావరణయోః’ అను ధాతువునుండి యేర్పడినదే యనుట యుక్తము.

౯. “తమి-కలుదై=తెల్లు-గాడిద. కన్న-కట్టె (“కట్టె” ప్రాచీన. ‘కట్టె’ నేటిది.” శ్రీ రెడ్డిగారు సంస్కృత-ఖర=(గాడిద). పర్షియన్-చర్. కుర్దిష్-కర్-లఘునీ-కరతిర్=(ఆడు గాడిద)” (కాల్డు. ౫౮౧ పుట).

౧౦. కన్నడ-కిన్న. తుళు-కిని. తెల్లు-చిన్న-తమి-సిన్న. కన్నడమందలి ‘కిన్న’ శబ్ద కకారము సారశ్యమంది ‘స’ కారమైనది. ద్రావిడ పండితులు

‘సిఱు’ (చిఱు) శబ్దమునుండి ‘సిన్న’ శబ్దము పుట్టినదందురు. కాని అకారము నుండి ‘స’ కారము పుట్టిననుటకు సంకోచించుచున్నాను.

సంస్కృత-కణ-కణికా-కనీయన్-అల్పార్థకములు” (కాట్టు. ౫౮౧ పుట).

విమర్శము—‘సిఱు-సిన్న’ శబ్దములు పరస్పర సంబంధము గలవనుటకు దొరగారు సంకోచింపరాదు. తమిళ మూర్ధన్య ‘స’ కారము ‘అ’ కార పరుషమున కనునాసిక మెకదా.

౧౧. “కూర్మభాష-కయ్=(చేయ్)=తుద-కై. కోట-కె. గోందు-కీ. పటగన్నడ-గెయ్. తెల్ల-చేయ్. మల-చెయ్. తమి-సెయ్. ‘కై’=(చేయ్)’ అనునది ద్రావిడ సామాన్యపదము. తెల్లన-‘చేయ్’=(హస్తము) అనియుగలదు. ‘చెయ్-కయ్’ అనువానిలో ‘కయ్’ అనునదె యెక్కువ పాఠ్యము గలది గాన నదియే ప్రాచీనతరము. సంస్కృత-‘కర్-కర’ అనునవి వీనికభిన్నము లనుటకు సందియము లేదు. ఈ ‘కర్-కర’ అనువానినిబట్టి ‘కృణ్’ ధాతువు కల్పిత మయినది. నామములకన్న ధాతురూపమే పరభావియని గ్రహింపవలెను. సంస్కృతమునందును ‘కృణ్’ ధాతు రూపములలోని ‘క’ కారము ‘చ’ కార ముగా మారుట కలదు. కాని యెల్ల రూపములందును రేఫము వెలయు చున్నది. ఇతరములగు నిండ్లో యూరపియను భాషలందు సైత మీధాతువులలో రేఫము కనబడుచున్నది. అయినను సంస్కృతమందలి ‘కర్-కర’ అను వానికిని ద్రావిడ భాషలందలి ‘కయ్-కై’ అను వానికిని బరస్పర సంబంధము గలదని రూఢిగాఁ దోచుచున్నది. జండు భాషలో ‘కర్’ అను పదముండుట చేత సంస్కృతమువారు ద్రావిడుల యొద్దనుండి యెరవు నైకొనిరని చెప్పుటకు వలను పడదు. సంస్కృతమున ‘కర్’ శబ్దమునకును ద్రావిడ భాషలలో ‘కయ్-కై’ శబ్దములకును నధికమగు వాడుక వెలయుచుండుటచేత నిది యొకటినుండి మఱొకదానిలోనికి వచ్చిన దనరాదు. ద్రావిడభాష లన్నిటియందును ‘కై’ శబ్ద మేదో యొక రూపమున వెలయుచున్నది. పయి రీతిని సంస్కృత ద్రావిడ భాషలు రెండిటియందును నయ్యది యుండుటనుబట్టి యీ రెండును బ్రత్యేక వ్యక్తులనియు వానిని వ్యవహరించువారు చిరకాలము క్రిందట నొక్కచోఁ గలసిమెలసి యుండెడివారని కాని లేక యభిన్నులే యని కాని యంగీకరింపక తీరదనియుఁ జెప్పక తప్పదు. ఈ సందర్భమునుబట్టి ద్రావిడ భాషలెల్ల నార్యభాషలలోనివే యనరాదు. ‘కర్-కై’ అను నుభయవిధము లగు పదములును “తార్తారు-ఫిన్నిషు” (సిథియను) మున్నగుభాషలలో సైతము కనబడుచున్నవి. ఈ జంటల సామ్యము సిథియను సామ్యముల వివరణమున నింకను విమర్శింపఁబడును” (కాట్టు. ౫౮౨, ౫౮౩ పుటలు) (తార్తారు ఫిన్నిషు

భాషలును నార్య కుటుంబములోనివని యెవ్వరును జెప్పజాలరుగదా యని భావము).

విమర్శము:—‘కర్-కై’ అనువానిలో ‘కర్’ అనుదాని యందలి రేఫ వైశిష్ట్యము వాని యభిన్నత సందిగ్ధమని తోపించుచున్నది.

౧౨. తమి. ‘కుర్+అల్ = (ధ్వని-శబ్దము) ‘కుర్’ = (ధ్వనిచేయు) ధాతువు. తమిళమందలి ‘కోటి’=(కోడి) శబ్దమును ‘కుర్’ శబ్ద సంబంధి యేమో? ‘కుర్’ అనుదానికి ‘కు’=(కూయు). అనునది మూలధాతువు. ‘కు’ అనునది ధ్వన్యనుకరణ శబ్దము. కూయ్+ఇల్=(కోకిల). సంస్కృత. కర్=పిలుచు. గర్-ధ్వనించు” (కాల్లు. ౫౮౪ పుట).

విమర్శము:—‘కర్’ అనుదానికిఁ బ్రత్యేక స్థితిలో ‘పిలుచు’ అనునర్థము లేదు. ఆజ్ఞ పూర్వక కృధాతు ణ్యంత రూపమున కట్టి యర్థము లభించును.

“ఆకారణ. స్త్రీ-స. (ఆ+కృ+ణిచ్+ఱ్యుట్) (ఆ+కృ+ణిచ్+యుచ్)=ఆ కారణా=ఆహ్వానే.....” (శబ్దస్తో).

“‘గృ = శబ్దే.’ (ధా). క్రాద్ది.....గృణాతి. అగారీత్” (శబ్దస్తో) “గిర్=గిరా. స్త్రీ. (గృ+క్విప్) (వా-టాప్) వాక్యే.....” (శబ్దస్తో).

౧౩. “తమి-కుదిరై=(గుఱ్ఱము). కన్నడ-కుదిరై. ‘కుది’ (దుముకు) అను ధాతువునుండి వచ్చియుండును. ఈ కుదిరై శబ్దము స్వతంత్ర మని తలంపఁ బడును. కాని ‘ఘోట=కుదిరై’ శబ్దములకుఁ బ్రాచీన సంబంధముండిన నుండవచ్చును. ఘోట శబ్దము సంస్కృత శబ్దము.

సంస్కృత-ఘోట. ఈ ఘోటశబ్దమునె తమిళు లెరవు తెచ్చికొని ‘గోటమ్-గోడగమ్’ అని వాడుదురు. ఘుట్=(ప్రతిక్రియ చేయు) అను సంస్కృత ధాతువునుండి ఘోట శబ్దము పుట్టినద” (కాల్లు. ౫౮౪ పుట).

విమర్శము:—‘ఘోట=కుదిర’ శబ్దముల కేదేని ప్రాచీన సంబంధ ముండిన నుండవచ్చుననియు ‘కుదిర’ శబ్దము స్వతంత్ర మనియు నిట వ్రాసిరేకాని వెనుక (చూడు ౧౪౧ III విష. ౯ శబ్దము) డా. గుండర్టుగారు వ్రాసిననుచు “కుదిర” శబ్దము ద్రావిడమె యనియు నయ్యది సంస్కృతమునఁ జొచ్చి ఘోట శబ్దముగ నేర్పడెననియుఁ గాల్లు వెల్లుగారు వ్రాసియున్నారు.

‘ఘట=పరివర్తనే’ అను ధాతువునుండి ఘోట శబ్దమును సాధించుట సంప్రదాయము. (చూడు ౧౪౧ III విష.).

కాని “ఘట=ప్రతిఘాతే” అను తుదాది ధాతువునుండి సాధించుట సంప్రదాయముకాదు. ప్రతిఘాతమనగా ‘దెబ్బకుఁ బ్రతిగా దెబ్బకొట్టి పగ దీర్చికొనుట’ యని యర్థము. ఇట్టి యర్థమునకు ‘ఘోట’ శబ్ద విషయమున సందర్భము కానరాదు.

“ఘట=పరివర్తనే” (సి. కా. ౭౪౬ ధాతువు) “ఘట ప్రతిఘాతే” (సి. కా. ౧౩౮౫ ధాతువు).

“ప్రతిఘాతః=ప్రతిఘః...౨ ప్రతిఘాతే.....(౨ పగదీర్చికొనుట)” (సర్వ శబ్ద సంబోధిని)

౧౪. “తమి-కిల్ + ఇ=కిటి=(చీల్చు). సంస్కృ-‘ఖుర్’=(గీటు-కోయు)” (కాల్డు. ౫౮౪ పుట).

విమర్శము:—‘ఖుర్’=‘ఛేదనే’ (౧౩౪౨ ధాతు. సి. కా. తుదాది) ఈ పోలిక విశ్వసనీయముగ లేదు.

౧౫. తమి-“కడ్ + ఉ=(చెడఁగొట్టు-చెడఁగొట్టఁబడు) కేడు = (వినా శము). కెట్ట=(చెడ్డ). తెల్లు-చెడు.

సంస్కృ-ఖద్=(దుఃఖించు). దీని కృదంతము-ఖేద. ఖిత్=(భయ పెట్టు) ఖేట్=(చెడ్డ=నీచమైన). గ్రీకు-ఖేదన్=(దుఃఖము).

ఇట్టి సామ్యములనుబట్టి వీని కన్నిటికిని మూలభాష వేరొకటియుండునని విశదమగుచున్నది” (కాల్డు. ౫౮౪ పుట).

విమర్శము:—“ఘట=భయే-భావది” (శబ్దస్తో) “ఘేటః. అ. త్రి. నికృప్తః.....” (సర్వ-సంబో) ‘ఖేట్’ అను టకారాంతము సంస్కృతమునఁ గాన రాదు.

౧౬. “కొడ్ + ఉ=(తమి-మల)=భయంకరమైన-అతిశయమైన-కఱకుగా నుండు. దీని యధాస్మత్తార్థము ‘వంకరగానుండు’. కొడ్ + ఉక్కు=(ఎండ్రకాయగోరు). కొడిల్=(గోరుగుండు) (ఇది తమిలమున లేదు) శ్రీ రెడ్డిగారు సంస్కృ-కుట్=వంకరైన” (కాల్డు. ౫౮౪ పుట).

విమర్శము:—“కుట=కొటిలేర్. తుదాది.....” (శబ్దస్తో).

౧౭. “సిల్ + ఇర్=(తమి=(కంపించు. రోమాంచితమగు). సంస్కృ:—చేల్=(కంపించు). (కుళిర్’=(చల్లని) అను తమిల శబ్దమునొద్ద నున్న పట్టిక చూచునది)” (కాల్డు. ౫౮౪ పుట).

విమర్శము:—“చేల్వ - కేల్వ = చలనే” (సి. కా. భావది. ౫౩౬ ధాతువు.)

౧౮. “తమి-‘సె’=(ఎఱ్ఱగా నుండు). కన్నడ-‘కెన=కెన్=చెయ్=చెన్. ఈ ‘సె’ ధాతువునుండి పెక్కునామములు విశేషణములు పుట్టును. ఉదా.— తమి-సెన్=(ఎఱ్ఱని). సంస్కృత:-శోణ=(ఎఱ్ఱని)” (కాల్డు ౫౮౮ పుట).

౧౯. “సెవి. (తమి). మల-తెలుఁగు-చెవి. కన్న-కివి. తుళు-కెప్పి, సంస్కృత. శ్రవ-‘శ్రు’ ధాతువు” (కాల్డు. ౫౮౫ పుట).

౨౦. “తడ్+ఇ = (తమి) = (కఱ్ఱ=గుదియ). తడి=క్రియాంగము. తడి=(మొద్దుగానుండు-బరువుగానుండు). ‘తట్టే +ఉ’=(కొట్టు=దెబ్బవేయు). సంస్కృత. తడ్=(కొట్టు)” (కాల్డు. ౫౮౫ పుట).

విమర్శము:—“తడ=(ఆహతౌ) భావి” (శబ్దస్తో).

౨౧. “తమి-‘తీ’=(అగ్ని). సంస్కృత-‘దీ’. దీనినుండి ‘దీప్’=(ప్రకాశించు) అనునది జనించును” (కాల్డు. ౫౮౫ పుట).

విమర్శము:—సంస్కృతమున ‘దీ=క్షయే’ అను చొప్పున ‘దీ’ ధాతువు నకు ‘క్షయ’మని యర్థము. దీనికి దీప్తియను నర్థము లేదు. ‘దీప=దీప్తా-దివాది’ (శబ్దస్తో) అను చొప్పున ‘ప’కార ఘటితమునకే ‘దీప్తి’ యని యర్థము.

౨౨. “తమి-తూవ్+ఉ=మెల్లగాఁజల్లు=(ధూళిని జల్లు)-(సంస్కృత-‘ధూ=కమ్పనే’ అను స్వాది ధాతువును బోలుచున్నదని ౨౩ శబ్దపు వివృతిలో వ్రాయఁబడును).

౨౩. తమి-తూట్+ఉ=(వెదచల్లు=వ్యాపింపఁజేయు) దీని సకర్తక రూపము ‘తూట్టు’. దీనిని ‘తూట్టు’ అని పల్కుదురు. ‘చెరుగుట’ అని యర్థము. వీని యన్నిటికిని (౨౨-౨౩ శబ్దములకు) దమిట మూల ధాతువు ‘తూ’ అనునది=సంస్కృత-‘ధూ=కదల్చు’-కలంచు. దీనినుండి పుట్టిన రూపములు-‘ధూళి-తూస్త’-అనునవి. ‘తూస్త’ శబ్దము ‘తున్’=(చల్లు) అను ధాతువు నుండి యేర్పడెను. ఇంగ్లీషు ‘డస్ట్’=(Dust) అనునది దీని కభిన్నము. సంస్కృత ‘ధూళి’ శబ్దమునుండి ‘తూళి-తూళ్-తూసి’ అనునవి తమిలమునకు నచ్చినవి. ‘ధూ’ అను సంస్కృత ధాతువును ‘తూ’ అను తమిల ధాతువును బ్రత్యేక వ్యక్తులు” (కాల్డు. ౫౮౫ పుట).

విమర్శము:—“ధూ=కమ్పనే. తున=ధావనే. భావిది.” (శబ్దస్తో). అను చొప్పున ‘తున’ ధాతువునకు ‘చల్లు అను నర్థము కానరాదు.

౨౪. “తమి-నడ్+అ=(నడచు). సంస్కృత:-నృత్=(నృత్యముచేయు). దీనినుండి ‘నట్’ అని యేర్పడును. (సంస్కృత-‘నృత్=నర్తనే-దివాది’ ‘నట=నృత్యే-భావిది’ శబ్దస్తో). సంస్కృతమున గత్యర్థక ధాతువులు పెక్కు గలవు.

ద్రావిడ భాషలలో 'నడ్' ధాతువు మాత్రమే గత్యర్థము. మలయా-నడ్ + ఉ = అను దానికి 'నడచు-కాలూను' అని యర్థములు. కుమారిల భట్టు 'నడేర్-నాడై' = (మార్గము) అనువానిని ద్రావిడ శబ్దములనుగా నుదాహరించెను. కాన సంస్కృత 'నృత్' ధాతువును ద్రావిడ 'నడ్' ధాతువును బ్రత్యేక వ్యక్తులు. వీనికి వేఱొక భాషలోని శబ్దము మూలమై యుండును.

౨౦. "తమి-నెయ్ = (నేయు). సంస్కృ = 'నహ్' = (వడఁకుట. కూర్చుట) = (సంస్కృ-ణహ = బద్ధనే-దివాది) (శబ్దస్తో). గ్రీకు-నేథో-జర్మను = నహెన్ = (కుట్టు) లాటిన్ = నెక్టో. తమిల-నూల్ = (త్రాడు, వడఁకు)" (కాట్టు. ౧౮౫ పుట).

౨౧. "తమి-పల్ = (అనేక). క్రియ యగునపుడు గుణింపఁబడు = పెంచఁ బడు' అని యర్థము. సంస్కృ-పులు = పురు. ("పురు = ప్రచురే. త్రి.") (శబ్దస్తో).

౨౨. "తమి:-పాడు + ఉ = (పాడుట). సంస్కృ-పల్ ధాతువు. ('పల్ = లిఖితవాచనే') (శబ్దస్తో). దీనినుండి తెల్లన 'పలి' ధాతు లేర్పడెను. (తెల్లన 'పలింఁచు' అని యేర్పడె ననవలయును). తమిలమున 'పడి' అని యేర్పడెను. 'పాడమ్' అను తమిల శబ్దము సంస్కృత భవము. "తమి-పాడు-పాట్టు. కన్న-పాటు. గోందు-పాటా" అనునవి సంస్కృత భవములని తోచెడు. కాని యీ ద్రావిడ శబ్దములును సంస్కృత 'పాఠ-పఠ' శబ్దములును బ్రాచీనతమ సంబంధము గలవియు నేదో వేఱొక భాషలోని శబ్దము మూలముగాఁ గలవియు (ఇట్టి వ్రాత వీరి కలవాటు) నై యుండును. ప్రాచ్యుల చదువు పద్ధతి 'పాట' వలెనె యుండును" (కాట్టు. ౧౮౫ పుట).

౨౩. "తమి-పాల్. తమిల మలయాళ కన్నడములలో వీనికి 'భాగము-సగము' అని యర్థము. సంస్కృ-ఫల్ = (విభజించు). ('ఫల = భేదనే-భావది' శబ్దస్తో) రాటిన-పార్స్ = (భాగము). తమిల 'పాల్' శబ్దము 'పగు' = (విభజించు) అను తమిల ధాతువునుండి పుట్టిన 'పగల్' = (విభాగము-లేక) పగలు) అనుదాని కభిన్నమని తోచుచున్నది. 'పగుది = పాది' = (సగము) అనునవి మొదలగు చోటులం దిట్లు గకార లోపము ప్రసిద్ధమై యున్నది.

౨౪. తమి-పిఱ = (పర = అన్య). తమి-పిఱన్ = (ఇతరుఁడు). సంస్కృ-పర. ఉదా:-పరదేశ. తమిల 'పిఱ' శబ్దమును 'ప్ర' అను సంస్కృత ప్రాది (ఉపసర్గము) శబ్దముతోఁ బోల్పరాదు. సంస్కృత 'పర' శబ్దముతోఁ బోల్ప నగును. తమిలులు 'పిఱ' శబ్దము సంస్కృతమునుండి వచ్చినదే యనుచు దానిని దేశ్య మందురు. సంస్కృత విలక్షణమగు 'ఱ' కారము గలదగుట చేత నయ్యది సంస్కృత భవము కాదు. 'పిఱ్ + అ + గు' = (తరువాత-పిదప)

అను మహాక తమిళ శబ్దమును గలదు. కాని యీ రెండర్థములును సంస్కృత 'పర' శబ్దమునకుఁ గల యర్థములోనివే. ఈ సంస్కృత ద్రావిడ 'పర-పిట' శబ్దముల మొదటి యర్థము 'పిదప' అనునది. కాలక్రమమున 'ఇతిరుడు' అను సర్థము వచ్చి యుండును. పిట శబ్దమునకు 'పుట్టు' అను సర్థమును గలదు. అదియు 'పిదపచ్చు' అను సర్థముచేతనే లభించియుండును.

పర-పిట శబ్దములకు జన్యజనక భావము సంగీకరింప రాదు. ఈ రెండును వేచాక భావలోని మూల పదము నుండి లభించినవే.

30. 'పాట'-(భరించు). సంస్కృత-భృ=భర్. ('భృ-భరణే-భ్యాది' శబ్దస్తో). వీనికి బలమైన సామ్యము గలదు గాని జన్యజనక భావము లేదు. (కాట్టు. ౫౮౭ పుట).

30. 'పాల్'-(పాడి). ఇది యే ధాతువునుండి వచ్చెనో తెలియ కున్నది. సంస్కృత 'పాయస' శబ్దముతోను 'పాయ' (నీళ్ళు) శబ్దముతోను బోల్చి చూచునది. అవెస్థా భావలోఁ 'వేట'-(పాలు). అఫగని స్థానమున 'పాయ'=(పాలు). ఇచ్చెల్ల సంస్కృత 'పా' ధాతువు నుండియే పుట్టినవి. ఈ ధాతు విండో యూరపియను భావ లన్నిటియందును గలదు. ద్రావిడ 'పాల్' శబ్దము సయిత మీ ధాతువుయొక్క కృద్రూపమయి యుండునేమో? తమిళమున సనేక కృద్రూపముల తుదిని 'ల్-అల్' అనునవి కన్పట్టుచున్నవి. ఇట్టి దీని ద్రావిడ స్వభావమును నితర ద్రావిడ పదములును వీని సాక్షాత్సంస్కృత భవత్వమును వారించుచున్నవి. 'పాల్'=(పాలు) అనునది 'పాల్'-(భాగము ౨౮ శబ్దము) అనుదానితో నభిన్నమైనయెడల నది 'పగు' ధాతువునుండి గదా పుట్టవలయును. కాని 'పాడి-విభాగము' అను సర్థములకు సంబంధము కన్పట్టదు. తమిళమందలి 'చియ్యము' అను సర్థమున 'అముదు పడి'=(అమృత భాగము) అనుదానివలెనే క్షీరార్థకమగు 'పాల్' శబ్దమును వచ్చేనేమో? (కాట్టు. ౫౮౭ పుట).

విమర్శము:—అమృత శబ్దమునుండి తండలార్థకమగు 'అముదు' శబ్ద మేర్పడినట్లే క్షీరార్థక 'పాల్' శబ్దమును 'పా' ధాతువునుండి యేర్పడేనేమో యని దొరగారి తాత్పర్యము నూహింపవగును. 'పాయస' శబ్దములోని 'ప' కారమును జూచి డా. కాట్టువెల్లుగారు భ్రమించుట వింత! పయస్సు యొక్క (క్షీరము యొక్క) సంబంధము గలది గాన క్షీరాన్న మను సర్థము గల 'పాయస' శబ్ద మేర్పడినది. అందు 'పా' ధాతు గంధమేని లేదు. నీటి పాయ శబ్దము లోని పాయ శబ్దము భాగార్థకము. ఉదా:—ఏటినీరు రెండు పాయలై పాలు చున్నది. పాయ యనఁగా నొకదానిలోఁ గొంత భాగము.

౩౨. “పెను-(తమి) (‘పేను’ శ్రీ రెడ్డిగారు.)=(చూటలాడు). కన్నడ-పెల్ (‘పేల్’ శ్రీ రెడ్డిగారు.)+ఉ. సంస్కృత-‘భాష్’ ధాతువు. “భాష.=చచనే-భాషి.” (శబ్దస్తో)” (కాట్టు. ౫౮౭ పుట).

౩౩. పూ=(పూవు-వికసించు). ఇది తమిళ కన్నడాంధ్రములలోఁ గలదు. సంస్కృత-‘పుల్+అ’=(పుల్ల=పుష్పము) అను శబ్దమును దీనినుండి పుట్టిన మరాటీ ‘పూల్’ శబ్దమును బరిశీలించఁగా ద్రావిడి ‘పూ’ శబ్దమును సంస్కృత భవమనియే తోచుచున్నది. తమిళమున ‘పుష్పము’ అను సర్థమున ‘మలర్’ అను వేతొక శబ్దమున్నది” (కాట్టు. ౫౮౭ పుట).

విమర్శము:—సంస్కృతమున ‘పుల్ల’ శబ్దమేకాక ‘పుష్ప’ అను వేతొక ధాతువును నామమును గలవు.

“పుష్ప=వికాసే” దివాది:” (శబ్దస్తో) “పుష్ప-న. (పుష్పే+అచ్)=కుసుమే-స్త్రీ రజసి-వికాసే-కుబేర విమానే-నేత్రరోగ భేదేచ-స్వాధ్యే ‘కనో’ ప్రత్యయః. పుష్పక-న. కుబేరస్య విమానే. నేత్రరోగ భేదేచ. రత్నమయ కజ్జ-ణే. రసాజ్ఞనే. లోహకాంస్యే. మృదక్లారయో శ్వకట్యామ్. కాసీసేచ” (శబ్దస్తో).

“తయా నభః పుష్ప్యతు కోరకేణ” (నైషధ) అనునది మొదలగు కవి ప్రయోగములును పుష్ప ధాతువునకుఁ గలవు.

“పుల్ల=వికాసే-భాషి:” (శబ్దస్తో).

“పుల్ల-త్రి. (పుల్ల+అచ్)=వికసితే పుష్పే” (శబ్దస్తో).

౩౪. “వల్=(బలిష్ఠమగు) (తమి). వల్ మై=(బలిమి) సంస్కృత-బల్+అ” (కాట్టు. ౫౮౭ పుట).

౧౪౨. విష:—సంస్కృత శబ్దముల సామ్యమునువలెనె సంస్కృతేతరములగు నిండోయూరపియను భాషల శబ్దముల సామ్యమును (కాట్టు. ౫౮౭ పుట మొ. ౬౦౫ పుట వ.) సెమెటికు భాషల శబ్దముల సామ్యమును (కాట్టు. ౬౦౫ మొ. ౬౦౮ పుట వ.) సిథియను భాషల శబ్దముల సామ్యమును (కాట్టు. ౬౧౦ మొ. ౬౨౪ పుట వ.) డా. కాట్టువెల్లుగారు కొంత విరివిగాఁ జూపిరి. కాని యవి యంత యావశ్యకములు కామింజేసియు నట్టి భాషల శబ్దములు సుపరిచితములు కామింజేసియు నిందు వివరింపఁబడలేదు. డా. కాట్టువెల్లుగారి శబ్దసామ్య ప్రదర్శన పద్ధతులు విశదపడుటకై సుపరిచిత సంస్కృత శబ్దసామ్య ప్రదర్శన మిందుఁ బూర్ణముగఁ జేర్చి విమర్శింపఁబడెను.

రూఢశబ్దముల పుస్తకములును, వాని జన్యజనక భావమును వాని పౌర్వాపర్యమును విమర్శించుటకుఁ దగిన యాధారములు లేవు. ఆ విషయ

మునఁ బండితుల యూహలె యాధారములు. మఱియు నీ గ్రంథము ముఖ్యముగా ద్రావిడ భాషల పరస్పర సంబంధమును వాని స్వరూప స్వభావములను విశదపఱచుట కారంభింపఁబడినదగుటచేత నట్టి శబ్దసామ్యములు వాని వ్యుత్పత్తులును నిందంతగాఁ బ్రసక్తములు కానేరవు. ప్రత్యేకముగా నొక కోశమున నట్టి పరిశీలనము చేయఁబడవలసి యున్నది. యకాగికములును (పాచకుఁడు = వండువాఁడు-పచించువాఁడు మొ.) యోగరూఢములును (పంకజము = బురద యందుఁ బుట్టునది మొ.) నగు శబ్దముల వ్యుత్పత్తులు వ్యాకరణ సాధ్యములై యుండును. రూఢశబ్దములు నప్యప్యన్న శబ్దములు మున్నగువానికి వ్యుత్పత్తులు సరిగాఁ జెప్పట శక్యముకాదు. ‘గచ్ఛతీతి శాః’ = (నడచునది గాన ‘గోవు’ అనఁబడును) అను రీతిగల వ్యుత్పత్తులు సహృదయ హృద్యములు కానేరవు.

౧౪౩. విష:—ద్రావిడ భాషలలోని యనాగరకములగు తుద-కోత మున్నగు భాషల వివరణమును వెనుకఁ బీఠికలోఁ గొంత వివరింపఁబడెను. (చూడు ౧౫ X, ౧౫ XI, ౧౫ XII విష). అట్టి వివరణములనె మఱియొన్నిటిని (కాట్టు. ౬౨౫ పుట మొ. ౬౩౫ పుట వఱకు) గ్రంథాంతమున ననుబంధమునుగా డా. కాట్టువెల్లుగారు ప్రదర్శించిరి. అట్టి యనుబంధ విషయములును ద్రావిడభాషల పరస్పర సంబంధములను బ్రదర్శించునవి కామింజేసి యుపేక్షితము లయ్యెను. తమిల కర్ణాటాంధ్ర భాషల పరిశీలనమె యిందలి ముఖ్య విషయము.

ఇట్లు శ్రీనత్స నగోత్ర పవిత్ర శ్రీమద్వేంకటాంబా ముఖలింగేశ్వరశాస్త్రి జ్యేష్ఠ పుత్ర, శ్రీమచ్చింతామణ్యపాఖ్య వడ్డెర్ననీ పారంగత నారాయణాఖ్య పండిత కవీంద్ర శమనిచయనంద గురుప్రకాండ పాదపద్మ మధుకర వివిధశాస్త్ర గ్రంథవిమర్శన వీరసింహ మంజరీప్రబంధ ‘వైయాకరణ పారిజా, తాంధ్ర వ్యాకరణసంహితాసర్వస్వ’ సుమనమర్చి తాంధ్ర వాగ్దే

వత కాత్స సమాఖ్య ఖండకావ్య పతిత్వ బంధు రాంధ్ర సార

స్వత పరిషద్బహుకృత వ్యాకరణోపాధ్యాయాంధ్ర

విశ్వకళాపరిషద్బహుకృత కళాప్రపూర్ణ చిరుద

భూషిత వజ్రలచిన సీతారామస్వామిశాస్త్రి విర

చిత ద్రావిడ భాషాపరిశీలన గ్రంథమునందు

రెండవ సంపుటము ప్రకరణములు నాలు

గయిదాటు నాటు నొకటి సంపూర్ణము

లయ్యె.

Andhra University Publications

I. ENGLISH

(A) HUMANITIES AND SCIENCES

- RAMALINGA REDDY SASHTYABDAPURTI COMMEMORATION VOL Part I—Sciences (Rs. 10)
Do Part II—Humanities. (Rs. 15)
- No. 46 CALENDAR THROUGH AGES AND COUNTRIES—by Prof. M. N. Saha. (Rs. 1-8)
- No. 51 TWO STUDIES—by Prof. Humayun Kabir, Educational Adviser to Government of India and Chairman, University Grants Commission (Rs. 3)

(B) ECONOMICS AND POLITICS

- No. 36. PRACTICE AND LAW OF BANKING—by D. S. Sastry, M.A., C.A.I.B. (Rs. 1-8)

(C) HISTORY

- No. 9. BUDDHIST REMAINS IN ANDHRA AND THE HISTORY OF ANDHRA BETWEEN 225 AND 610 A.D.—by Dr. K. R. Subrahmaniam, M.A., Ph.D. Ex-Principal, Maharajah's College, Vizianagaram. (Rs. 2)
- No. 27. ADVANCED HISTORY OF INDIA—by the late Prof. P. T. Srinivasa Ayyangar, Ed. by Prof. G. V. Rao, M.A., LL.B., Professor in History, Andhra University. (Rs. 8-8)
- No. 32 A FORGOTTEN CHAPTER OF ANDHRA HISTORY—by M. Somasekhara Sarma, Dept. of History, Economics & Politics, Andhra University. (Rs. 2)
- No. 38. HISTORY OF THE REDDY KINGDOMS—by M. Somasekhara Sarma (Rs. 15)
- No. 40 FACTORS IN INDIAN HISTORY—by Prof. K. A. Nilakanta Sastry. (Rs. 2)
- No. 48. STUDIES ON KRISHNADEVARAYA OF VIZIANAGARA—by Dr. O. Ramachandrayya. (Rs. 5)

(D) PHILOSOPHY

- No. 24 VIVARANAPRAMEYA SANGRAHA—(English Translation) Ed.—by S. S. Suryanarayana Sastri, M.A., B.Sc., Bar-at-Law and Prof. Saileswar Sen, M.A., D.LITT., D.PHIL. (Rs. 6-8)

(E) SCIENCE

- No. 22. AN OUTLINE OF THE MINERAL RESOURCES OF ANDHRA DESA—by Dr. C. Mahadevan, M.A., D.Sc., (Madras), F.A.Sc. (As. 8)
- No. 23. SCATTERING OF LIGHT AND THE RAMAN EFFECT—by Prof. S. Bhagavantham, M.Sc., Hon. D.Sc. (Andhra), Ex-Professor of Physics, Andhra University. (Rs. 15)
- No. 28 INTERMEDIATE PRACTICAL PHYSICS—by V. Appa Rao, M.A., L.T. (As. 8)
- No. 31. NATURAL RESOURCES OF ANDHRA AREA & ALLIED SUBJECTS—A Symposium. (Rs. 2-8)
- No. 35. CHEMISTRY OF VITAMINS AND HORMONES—by Prof. Seshadri and Dr. Rangaswamy. (Rs. 12)
- No. 37. THEORY OF GROUPS AND ITS APPLICATION TO PHYSICAL PROBLEMS—by S. Bhagavantam and T. Venkatrayudu. (Rs. 20)
- No. 49. Memoirs in to oceanography. (Rs. 15)

II. TELUGU

(A) CATALOGUES

- No. 11. A DESCRIPTIVE CATALOGUE OF THE TELUGU MANUSCRIPTS IN THE TANJORE PALACE LIBRARY—Edited by P. P. S. Sastri, M.A., Govt. Oriental Manuscripts Library, Madras. (Rs. 1-8)

(B) HISTORY

- No. 39. INDIAN POLITY. A.D. 1600 to 1948—by Atmakuri Govindacharyulu.
[3 Volumes—Rs. 35, Each Volume—Rs. 15]

Continued on cover page 3

ANDHRA UNIVERSITY PUBLICATIONS

(C) CRITICISM

- No. 8. KAVITHWATHATHWAVICHARAMU—by Sir C. Ramalinga Reddy, M.A. (Cantab), Hon. D.Litt. (Andhra). (Rs. 3)

(D) GRAMMAR

- No. 44. ANDHRA VYAKARANA SAMHITA SARVASWAMU—Part I by Kalaprapudna Vajjala China Sitaramaswamy Sastri. (Rs. 25)
No. 47. ANDHRA VYAKARANA SAMHITA SARVASWAMU PART II—by Kalaprapudna Vajjala China Sitaramaswamy Sastri (Rs. 25)
No. 52. DRAVIDA BHASHA PARISEFLANAMU—by Mr V. Ch. Sitharamaswami Sastri Vol I (Rs. 16)
DRAVIDA BHASHA PARISEFLANAMU—by Mr V. Ch. Sitharamaswami Sastri Vol II (Rs. 16)
DRAVIDA BHASHA PARISEFLANAMU—by Mr V. Ch. Sitharamaswami Sastri Complete set 2 Volumes (Rs. 30)

(E) LITERATURE

- No. 2. THE UNIVERSITY LECTURES ON VEMANA—by R. Anantakrishna Sarma, Lecturer, Maharajah's College, Mysore. (Rs. 1-8)
No. 21. VYASAMANJARI OR COLLECTED ESSAYS (IN TELUGU)—by Sir C. R. Reddy, M.A. (Cantab) Hon. D.Litt. (Andhra). (Rs. 2-8)
No. 30. DWIPADA BHARATAM—Vol. I—Edited by P. Lakshmikantam, M.A. (Rs. 10)
No. 41. DWIPADA BHARATAM—Vol. II—Edited by P. Lakshmikantam, M.A. (Rs. 12)
No. 42. DWIPADA BHARATAM—Vol. III—Edited by Vidwan G. J. Somayaji, M.A., L.T. (Rs. 15)
No. 43. DWIPADA BHARATAM—Vol. IV—Edited by Vidwan G. J. Somayaji, M.A., L.T. (Rs. 12)
Complete set of the four Volumes of DWIPADA BHARATAM. (Rs. 40)
No. 45. TRANSLATION AND COMMENTARY OF SAPTHASATHI SARAMU—by D. V. Sitharamaswamy, M.A. (Rs. 3)
No. 50. PANCHAMI-A THESIS ON RANGANATHA RAMAYANA DIKA VYASAMULU—by Dr C. R. Reddy—Edited by G. S. N. Acharya. (Rs. 2)

(G) SCIENCE

- No. 33. A TEXT BOOK ON TRIGONOMETRY (in Telugu)—by K. Rangachari, M.A., B.L., M.R. College, Vizianagaram. (Rs. 4)
No. 34. TEXT BOOK ON ZOOLOGY (in Telugu)—by R. V. Seshaiya, M.A., Annamalai University, Annamalaiagar. (Rs. 5-8)

III. SANSKRIT

(A) VYAKARANA (Grammar)

- No. 6. CHITRAPRABHA—A COMMENTARY ON HARIDIKSHITA'S LAGHUSABDARATNA—by B. Hari Sastri—Edited with notes by Mahamahopadhyaya Kalaprapudna Tata Subbaraya Sastri, Maharajah's Sanskrit College, Vizianagaram. (Rs. 3)
No. 26. Gunuprasadam and Gunuprasadasesham—Edited by Mahamahopadhyaya Kalaprapudna Tata Subbaraya Sastri and Peni Venkateswara Sastri—Part I. (Rs. 7-8)
do do. Part II. (Rs. 10)
No. 51. PARIBHASHINDU TIPPANI-NAGESA GUDARTHA DIPIKA—by Mr. P. Venkateswara Sastri. (Rs. 25)

(B) NYAYA

- No. 7. SANGAMESWARAKRODUM—ON JAGADISA'S SIDDHANTALAKSHANAM—by G. Sangameswara Sastri. (As. 12)

(C) YEDANTA

- No. 25. VIVARANAPRAMEYA SANGRAHA (Sanskrit Text)—Edited by S. S. Suryanarayana Sastri, M.A., B.Sc., Bar-at-Law and Prof. Saileswar Sen, M.A., D.LITT., D.PHIL. (Rs. 7-8)

THE FOLLOWING PUBLICATIONS ARE OUT OF STOCK

I. ENGLISH

(B) ECONOMICS AND POLITICS

- No 1. THE BEGINNINGS OF LOCAL TAXATION IN THE MADRAS PRESIDENCY—A STUDY IN INDIAN FINANCIAL POLICY—1863-71—by Prof. M. Venkatarangayya, M.A., Ex-Professor, Andhra University. (Rs. 2-4)
- No. 4. THE WORLD ECONOMIC DEPRESSION—A PLEA FOR CO-OPERATION—by Sir J. C. Coyajee, B.A., LL.B., Ex Professor, Andhra University. (As. 12)
- No. 5. INDIA AND THE LEAGUE OF NATIONS—by Sir J. C. Coyajee (Rs. 2-4)
- No. 12. FEDERALISM IN GOVERNMENT—by Prof. M. Venkatarangayya, M.A. (Rs. 2)
- No 17. INDIAN POLITICS SINCE THE MUTINY—by Sir C. Y. Chintamani, Editor 'Leader', Allahabad. (Rs. 2)

(C) HISTORY

- No. 19. MODERN CHINESE HISTORY (POLITICAL, ECONOMIC AND SOCIAL)—by Prof. Tan Yun Shan (Chief Organizer, Sino—Indian Cultural Society, Nanking). (As. 8)

(D) PHILOSOPHY

- No 16. MAN—by Dr. Rabindranath Tagore (Re 1)

II. TELUGU

(D) GRAMMAR

- No 15. VAIKARANA PARIJATAMU—by Kalaprapurna V. Ch. Sitaramaswami Sastri (Rs. 3)

(E) LITERATURE

- No 10. HISTORY OF SANSKRIT LITERATURE—PART I, VEDIC PERIOD (IN TELUGU)—by M. Suryanarayana Sastri, formerly Pandit, University College of Arts. (Rs. 2-4)
- No. 13. HISTORY OF SANSKRIT LITERATURE—PART II, LAUKIC PERIOD (IN TELUGU)—by the same author. (Rs. 2-4)
- No 18. HISTORY OF TELUGU LANGUAGE—by Dr. C. Narayana Rao, M.A., Ph.D., L.T., Reid. Lecturer, C. D. College, Anantapur (in two volumes) Each volume. (Rs. 6)
- No 29. GONA BUDHAREDDY'S RANGANATHARAMAYANAM—Edited by Veturi Prabhakara Sastri. (Rs. 7-8)

(F) PHILOSOPHY

- No 9. ANDHRA MIMAMSA NYAYA MUKTAVALI—(IN TELUGU)—A TREATISE ON PURVA MIMAMSA DARSANA—by K. Gopalakrishnamma, M.A., L.T., formerly Lecturer in Oriental Languages, Government Arts College, Rajahmundry. (Rs. 1-8)

(G) SCIENCE

- No. 14. VISWARUPAM—(dealing with the Physical Universe) written in popular Telugu—by K. Kondayya, M.Sc., Chemistry Department. Benares Hindu University, Benares. (Rs. 2)
- No. 20. TELUGU EQUIVALENTS OF TECHNICAL TERMS IN PHYSICS—by A. Balankeswara Rao, B.Sc. (Hons.), formerly Department of Physics, J. V. D. College of Science and Technology. (As. 12) (Inclusive of Postage)

Note—Copies of the publications in stock can be had from the Registrar, Andhra University, Waltair, on payment of the cost and Postage in advance. Book-sellers will be allowed a trade discount of 15% on the published price.